

Giới thiệu Thiên Hạ Chí Tôn

Mọi việc trên đời này đều có hai mặt của nó không có gì toàn vẹn tỷ như một người có tài năng vượt trội, ngộ tính kinh tâm, ngược lại số mệnh lại gặp nhiều khó khăn, nhân sinh nhiều trắc trở.

Thời gian thấm thoát trôi qua không kịp nhìn lại, hồng trần như một giấc mơ, nhắm mắt một cái đã trăm năm trôi qua, thờ dài tiếc nuối bỗng nhận ra ngàn năm cũng chỉ có vậy, quay đầu lại, hồng nhan tri kỷ, bạn hữu người thân, kẻ còn người mất! Đời người cầu an nhân đã xem như tâm nguyện số đực!

Chọn Nhân Sinh đạo tự tại tiêu điều, nhắm mắt mờ mắt bên thân nhân! Chung bầu rượu, đối tửu tàn canh bên bằng hữu!

Chặt tham ái, một niệm can khôn chuyển!

Đạp luân hồi, thương hải hóa nương dâu!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tản mạn, Vũ Thiên Long

Trời phân cao thấp chín tầng, đất phân nông sâu mười cấp, người phân hai loại chính tà, Đạo chia ba ngàn lầy Thiên làm chủ.

Nam Nhạc Thần Châu, Xích Quỷ tộc, Bách Việt Quốc, mấy trăm dặm bên ngoài tỉnh không, một chiếc Long Liên to lớn vô cùng được cửu long phân biệt kéo đi, lao vun vút trên bầu trời để lại phía sau một đoàn thất thái quang mang chói lòa, từ bên dưới nhìn lên dường như một ngôi lưu tinh đang na di thiên địa.

Á Đông Thần Tông.

Một vùng sơn môn tĩnh lặng được đại ngàn nâng niu ôm ấp, dãy Hoàng Liên như Địa Long hóa thạch nằm vắt dài đại địa, long mạch bên dưới không ngừng phun ra nuốt vào tinh nguyên linh khí khiến cho vùng đất trải dài suốt mấy ngàn dặm vuông đắm chìm trong thứ ánh sáng nhu hòa, thần thánh.

Nơi này, chốn phúc địa tu chân được thượng thiên chiếu cố, khiến cho phong thủy hữu tình, nhân sinh như ý, nơi nơi đại thụ chọc trời, suối chảy chim hót, xa xa lấp ló sau tầng mây thấy một vài cánh hạc tiên đằng vân giá ngự.

Ngon Phi Thiên Sơn mọc lên từ một vùng thung lũng trống trải, sở dĩ nó có cái tên như vậy đơn giản bởi vì cứ cách 81 năm ngọn núi này lại một lần bay lên hư không tiếp nhận Thiên Đạo ý chí, dẫn dắt tu chân nhân sĩ truy tìm Tiên Đạo.

Á Đông Thần Tông đặt tại Phi Thiên Sơn là một trong năm đại tông môn đứng đầu Bách Việt, cùng với Bắc Bộ Tinh Nguyệt Môn, Trung Bộ Phong Vũ Môn, Nam Bộ Càn Khôn Tông, Đông Hải Thánh Long Môn.

Đối với tu sĩ Á Đông Thần Tông thì hôm nay là một ngày vô cùng trọng đại, tám mươi mốt năm kể từ lần tiếp dẫn trước đã qua đi.

Hơn một vạn đệ tử tông môn không phân tầng thứ, tu vị, đều đã dậy từ sáng sớm tất bật dâng đèn kết hoa, tắm rửa khai trần, ai nấy tinh thần phấn chấn đều hướng mắt phía tỉnh không vô ngần bên ngoài, nhìn ngôi lưu tinh vĩ ngạn đang từ từ áp sát.

Qua mấy mươi hơi thở, lúc này ở lưng chừng trời có thể thấy một chiếc cổ thuyền to lớn đang chậm chậm trôi dạt, nó lấy bầu trời làm biển lớn, lấy mây mù cuộn cuộn xung quanh làm cánh buồm, lấy cửu long làm bánh lái, từng hồi long ngâm cuồng bạo vang lên khiến cho thương khung cũng muốn lắc lư chao đảo.

Bên trên tán mát ra mãnh liệt một luồng khí tức xuyên cổ xa lạ, cổ thuyền không biết được làm từ loại vật liệu gì, chỉ thấy chi chít hoàng kim văn tự mang theo đạo vận lập lòe tự hành uốn lượn bằng tốc độ rất thường khó bề hình dung.

Bỗng nhiên bảy tiếng trống trận đánh lên liên hồi, tựa thiên lôi bất chợt nổ vang, như vọng về từ hư vô sâu thẳm lại như tồn tại cùng tuế nguyệt tháng năm mơ hồ, nay tinh cờ trời dạt đến.

Bảy tiếng trống vừa dứt, một khắc này ngọn Phi Thiên Sơn ầm ầm chấn động, tựa một tôn thái cổ hung thú bị chôn vùi trong mặt đất đang thức tỉnh chuyển mình, địa chấn theo thời gian càng lúc càng lớn, cường độ rung lắc càng ngày càng mãnh liệt khiến cho đại địa đều nứt toác ra, vô số vết nứt kéo dài liên miên, trên mặt đất chi chít như mạng nhện lại sâu hun hút không thấy tận cùng.

Cây lớn ngã rạp bị đại địa há miệng hút lấy, chôn vùi, cát bay đá chạy, đất bụi mù mù, vô số phi cầm dị thú kinh hồn táng đảm tìm cách đào thoát khiến cho khung cảnh phút chốc trở nên hỗn loạn vô cùng.

Nhưng nhân sĩ tu chân thì lại khác, bọn họ trong một khắc này không ai bảo ai cùng xiết chặt bàn tay, thần sắc trang nghiêm cung kính như ngóng đợi

điều gì thiêng liêng lắm.

Phi Thiên Sơn thỉnh linh xé gió bay vọt tầng không để lại mặt đất một chiếc lỗ lớn, cuồng phong rít gào, loạn vũ điên cuồng trút xuống, nhưng bầu trời vẫn xanh ngắt tuyệt nhiên không có lấy một vết mờ.

Phạm nhân khắp Bách Việt Quốc giờ phút này ỨC VẠN ÁNH MẮT CÙNG HƯỚNG LÊN MỘT CHỖ, PHÙ PHỤC QUỲ GÓI TRÊN MẶT ĐẤT, ÂM THÂM KHẨN VÁI.

Chợt trên bầu trời phong vân dừng động cuộn cuộn mà đến, phút chốc sau chồng chất lên nhau lại huyền hóa nên một tôn hư ảnh Thần Minh cao lớn vĩ ngạn, hư ảnh nam nhân đầu đội đế quan ngồi trên vương tọa, tay cầm quyền trượng, dưới ánh kiêu dương chói lóa càng thêm phần khoa trương.

Tường chừng thiên địa không thấy trước sau, không phân trên dưới, chỉ có mình hắn ngự trị tại đó siêu việt hết thảy, lấy ý chí của hắn làm thiên ý, lấy uy nghiêm của hắn làm thiên uy.

Hư ảnh mở miệng, cất cao giọng nói, thanh âm cuộn cuộn tựa trường giang sóng vỗ: "Bản tiên thuận ý trời, thuận hương hỏa sinh linh, nay ban phát cho Nam Nhạc Thần Châu, bốn mươi ba Tiên Đạo Ấn Ký, mười hai đầu Thánh Phẩm Linh Căn cùng bảy chủng mầm mống đạo vận, hy vọng có người sớm ngày phi thăng lên Phong Tiên Giới".

Dứt lời, mấy chục đạo quang huy tạo thành quang trụ ánh sáng như mưa thi nhau trút xuống, lan tỏa trong hư vô không biết rơi đến chốn nào.

Năm tông môn lớn tức thì trở nên náo loạn, đại môn mở ra, pháp chi truyền xuống: "Phải đệ tử, nhanh chóng truy tìm người có căn cơ tu đạo!".

Kẻ đạ pháp bảo, người lại lảng không phi hành, từ mọi ngõ ngách cấp tốc xuống núi khiến cho quang điểm ngập trời.

Cùng lúc này tại Trấn Thiên Quan, vùng đất nằm về phía Bắc Trung Bộ trong một tòa phủ đệ nguy nga to lớn, lầu cao gác mái chạm rồng khắc phượng vương giả vô cùng, chứng tỏ đây hẳn là một cái gia tộc quyền quý trong thế giới phạm nhân.

Bên trong mảnh sân nhỏ tụ tập đến mấy chục gia nhân đang tất bật hối hả, ai nấy đều hướng mắt ngưng thần nhìn vào bên trong cánh cửa khép hờ, ở đó có một thiếu phụ xinh đẹp mỹ miều đang quần quai trên chiếc giường lớn, bên cạnh, một lão nương luống tuổi không ngừng dùng khăn ẩm lau lên chiếc bụng phình to của thiếu phụ, trên trán bà mồ hôi lấm tấm.

"Quái!! Tiểu thiếu gia sao còn không chịu chui ra? Đã nửa ngày rồi mà? thiếu gia không ngoan nha! Ngồi như vậy làm khổ thiếu phụ nhân đó, có biết không?" Lão nương vừa cẩn thận lau, vừa lẩm bẩm.

Lúc này, chợt "Đùng Đùng" mấy tiếng nổ lớn bất ngờ vang lên không báo trước, khiến gia nhân trong phủ thoáng giật mình.

Một lúc sau dị biến phát sinh, mây đen không biết từ đâu cuộn cuộn kéo đến che kín tầng trời, rồi một vệt điện quang rạch phá không gian chia đôi thương khung.

"Ầm..Ầm..Ầm" Ba tiếng nổ lớn vang lên, chứng nhân kinh hãi nhìn lên bầu trời có thể thấy bản thể một tôn cự long to lớn đang cuộn mình trong mây đen, lờ mờ đôi mắt nhìn về hướng gian phòng nơi mảnh sân nhỏ.

Lại có từng đoàn quang trạch bảy màu từ trên hư không ôm đồm lao xuống, tốc độ nhanh chóng khiến cho bầu trời một khắc này được đốt sáng, chớp mắt sau thỉnh linh tắt ngấm.

Nửa canh giờ trôi qua, mây tanh gió tan, trong đại điện một nam nhân cao lớn thân mặc trường bào màu tím nhạt, tay chấp sau lưng, khuôn mặt thất thần lộ rõ vẻ lo lắng, hắn không ngừng đi lui đi tới: "Đã nửa ngày, sao còn không có tin tức, lẽ nào Yến Nhi sinh khó, gặp sự cố gì chăng?".

"Gia chủ!! Thiếu phụ nhân sinh rồi, là tiểu thiếu gia!" Một người hầu gái hốt hải chạy vào, vừa chạy vừa la hét thất thanh.

"Sinh rồi!! Là một thằng nhóc? Haha!! Vũ gia ta cuối cùng cũng có người nối dõi, Yến Nhi!! Nàng làm tốt lắm!" Nam nhân vui sướng toác miệng cười, thần sắc sáng láng.

"Tiểu thiếu gia này cũng quái, nửa ngày nằm im không chịu ra, chỉ khi nghe tiếng sét mới hoảng sợ mà chui tọt ra ngoài, nếu không! E rằng chưa biết phụ nhân phải chịu đựng đến khi nào" Nữ hầu lẩm bẩm có chút kinh nghi nói.

"Còn như vậy? Thằng nhóc này thật quá đáng, mẹ nó! Ta phải đánh mông hắn vài cái mới được" Nói xong, nam nhân phi tốc chạy vội ra bên ngoài.

Lúc này, tại một nơi nào đó thuộc về vũ trụ bao la có một tôn cự nhân mình đồ như máu, xung quanh thân thể hắn huyết khí ngập trời mà lên nhuộm đỏ thương thiên khiến cho phong vân khuấy đảo, cự nhân này hình thể cực kỳ khủng bố, toàn thân dày đặc lông to, có thể nhìn thấy từng tắc kinh mạch tựa như vô số con sông cuộn cuộn huyết thủy.

Cự nhân bất giác mở ra hai mắt, từ lỗ mũi hơi thở phì phò cuốn lên phong bạo, vũ trụ, vùng tinh không này một khắc kịch liệt chấn động, ánh mắt vĩ ngạn mang theo tang thương cao độ kia trước khi nhắm lại còn kịp nhìn về một viên tinh cầu màu xanh cách nơi này trùng điệp thời không.

"Đến rồi, rốt cuộc cũng đến, ta đợi ngày này đã mấy chục vạn năm, một khắc khi ta tỉnh lại Thương Không tất diệt, Lạc! Đừng để ta thất vọng, có biết không" Trầm trầm thanh âm tang thương ảo não, phiến thiên địa này bỗng nhiên chùng xuống.

Tuế nguyệt chuyển dời, trăng mọc trăng lặn, năm tháng qua mau.

Chương 2: Chín năm

Vũ gia, một ngày rằm tháng chín, hạo nguyệt lúc mờ lúc tỏ, trong đài viện phía tây phủ khi ẩn khi hiện bóng hình một đứa bé, nương theo ánh trăng có thể nhìn thấy, đứa bé mặc một thân y phục trắng tinh, tướng mạo có đôi chút gầy ốm, nhưng diện mục lại vô cùng sáng sủa, thanh tú đáng yêu.

Đôi tay nhỏ không ngừng bắt ra những thủ ấn kỳ dị, chốc chốc lại lẳng không lên cao tầm một trượng đánh xuống sân hàng loạt chuông ẩn khiến cho mặt đất vang rền thanh âm chấn động, cước bộ cùng thân pháp nhanh như sóc, mấy canh giờ qua đi đứa bé lau mồ hôi trên trán sau đó xếp bằng ngồi trên mặt đất, vận chuyển công pháp luyện khí.

Từng dòng thiên địa linh khí mờ nhạt phạm vi mười trượng xung quanh cuộn trào mà đến, bao phủ lấy thân hình nhỏ bé, hần ngồi im không chút nhúc nhích, đôi mắt nhắm nghiền nghiêm túc ngưng thần đá tọa.

Lại mấy canh giờ trôi qua, trời vừa kịp sáng, đặng đặng ánh kiêu dương cũng vừa vọt lên cao bằng ngọn sào, không khí một buổi sáng trong lành mát mẻ.

Đứa bé thu công, khẽ lắc lư thân hình khiến cho một chút bụi đất cùng sương sớm còn đọng lại trên y phục theo đó từ từ rơi xuống, hần mở mắt, từ sâu bên trong con ngươi có thể nhìn ra hai tia tinh mang chói sắc bén.

"Ta vậy mà luyện thành Ngưng Khí tầng ba, nếu để phụ mẫu biết được hần phải rất vui mừng!! Cứ đà này, đến lúc gia tộc tổng đại hội cuối năm không chừng còn có thể tiếp tục đột phá".

Đứa bé này chính là Vũ Thiên Long, từ cái ngày thiên đạo tiếp dẫn cũng vừa vọt trôi qua đã tròn chín năm tuổi nguyệt, ngày đó bởi vì nhìn thấy dị tượng Long ẩn trên bầu trời mà phụ thân hần mới đặt cho hần cái tên này.

"Thiên Long" Đại biểu cho lòng mang hy vọng con trai mình về sau có thể nhất phi trùng thiên, cá chép hóa rồng đạp lên vũ môn quan.

Vũ gia, một trong ba đại gia tộc lớn nhất vùng Trung Bộ, cha hần Vũ Thiên Nguyên vốn là thống soái quân đội triều đình, quyền cao chức trọng.

Nói cho cùng thì Vũ gia cũng chỉ thuộc dạng nhà giàu mới nổi nếu đem ra so sánh với các đại gia tộc truyền thừa khác thì đơn giản không đáng nhìn.

Nhưng cha hần ngày trước là ngoại môn đệ tử Bình Trị Tông, tông môn tu chân hạng hai, đã tu luyện đến Trúc Cơ hậu kỳ cảnh giới, cho nên khi đặt tại quốc gia phạm nhân cũng vô tình mà trở thành một vị thống soái cao cao tại thượng.

Nước lên thuyền dẫu, Vũ gia trong vòng mười năm gần gũi đều leo lên hàng gia tộc thượng lưu, hơn nữa Vũ Thiên Nguyên nắm trong tay thực quyền, dưới trướng y tướng lĩnh hùng mạnh, quân binh có đến hơn mười vạn, ngự trị một vùng, hô mưa gọi gió.

Vũ Thiên Long năm nay vừa tròn chín tuổi, ở cái độ tuổi như hần những đứa trẻ khác chỉ vừa mới mở mắt tiến vào Ngưng Khí một bước đầu tiên, nhưng mà Vũ Thiên Long tựa hồ có chút bất đồng.

Vào mùa thu năm ngoái hần vô tình nhặt được một môn công pháp luyện khí, công pháp này chỉ có độc ba trang giấy trắng đã bạc nhàu, trong đó ghi chỉ chút những cổ ngữ khó hiểu đi kèm một vài hình ảnh minh họa nhếch nhác sơ sài

Vũ Thiên Long dựa theo hình ảnh minh họa kia bắt đầu tu luyện, chỉ sau gần một năm đã có tiến bộ trông thấy, môn công pháp này tuyệt đối kỳ bí cũng không thể phân chia được phẩm giai, đừng nhìn thành tựu bước đầu, một năm qua Vũ Thiên Long đã bỏ ra không ít thời gian cùng công sức.

Tất nhiên, một thế gia như Vũ gia cũng có công pháp luyện khí riêng cho mình, nhưng mà hải từ chỉ sau khi khai căn mới có thể bắt đầu tu luyện, mới có thể tự mình bước chân trên con đường tu chân gian nan hiểm trở, bởi khai căn nói cho cùng thì là một phương thức kiểm tra căn cơ cùng thiên phú.

Chỉ có những đứa nhỏ đầy đủ thiên tư mới được gia tộc hết sức tài bồi, thậm chí dù cho hần là con trai gia chủ đi chăng nữa cũng không ngoại lệ.

Thế giới này vô giả vi tôn, chúng nhân lấy tu chân làm duy lý sinh tồn, chỉ có kẻ mạnh mới được ngưỡng vọng, một khi nắm đầy đủ thực lực trong tay hoàn toàn có thể quát tháo vong vãn, đặt vương quyền, vương pháp cùng nhân sinh ra ngoài tầm mắt.

Vũ Thiên Nguyên cha hần tu vị Trúc Cơ hậu kỳ, dưới ánh mắt phạm nhân đã không khác nào một bậc Thần Tiên cao cao tại thượng, bởi lẽ chỉ tu sĩ mới có thể lẳng không bay lượn, đằng vân giá vụ, xuất thần nhập hóa.

Vũ Thiên Nguyên thống soái một phương, đánh đông dẹp bắc giúp Đại Việt không ngừng mở mang bờ cõi, nếu luận công trạng cùng thực lực thì cả triều đình không ai dám nói có thể qua mặt.

Ngay cả Đại Đế, một bậc hoàng giả thâm tàng bất lộ cũng đều phải dành cho hắn ba phần kính trọng, bởi vậy mới nói chỉ cần nắm giữ đầy đủ thực lực trong tay là có thể có được tất cả.

"Đại ca! " Lúc này từ bên ngoài chợt vọng đến thanh âm trẻ thơ, mấy hơi thở sau một hải tử mập ú đầu ể tóc trái đào nhanh nhẹn chạy đến, đưa bé cười khi khi, nghịch ngợm đưa tay túm lấy vạt áo Vũ Thiên Long, lắc lắc.

" Cha mẹ cho gọi huynh đây! "

" Có chuyện gì sao? " Vũ Thiên Long tươi cười hỏi rồi dùng lực cánh tay xốc mạnh đứa bé lên vai, nhéo nhéo vào má.

" Hìhì..Ta cũng không biết đâu! "

Đứa bé này là đệ đệ Vũ Thiên Long, tên gọi Vũ Thiên Phong, nhỏ hơn hắn năm kỷ, năm nay cũng vừa tròn bốn tuổi, tướng mạo mập mạp phúc hậu, vô cùng đáng yêu.

Hai huynh đệ tiến vào bên trong chính điện, lúc này xung quanh cũng đã tụ tập lấy khá đông người, có gia nhân lên lút từ ngoài cửa nhìn vào, hai bên hơn chục đệ tử trực hệ nhỏ tuổi nghiêm túc đứng sau lưng trường bối, trên vị trí cao nhất, nơi đặt chiếc ghế gia chủ, Vũ Thiên Nguyên đang ngồi im, vẻ mặt âm trầm bất định như lo lắng, ngóng chờ điều gì đó.

Phía dưới hạ vị tại bốn chiếc ghế sơn son, đang nhân nhả ngồi lấy bốn lão giả râu tóc bạc phơ, trong đó có một người y hệt cảnh củi khô, tướng mạo già nua khắc khổ, nhưng ai nấy thần sắc tuyệt đối tuệ mẫn vô cùng.

Bọn họ bất kỳ người nào cũng đều có bối phận cực cao trong gia tộc, đến mức Vũ Thiên Nguyên phải gọi một tiếng sư thúc, bốn người này bình thường ân tâng cực sâu rất hiếm khi gặp được, chỉ trừ những sự kiện trọng đại, hay đại hội gia tộc mỗi năm tổ chức một lần.

Bọn họ mặc dù không mang huyết thống Vũ gia, nhưng tuyệt nhiên là thủ hộ giả trung thành của gia tộc, muốn rõ chuyện này phải quay về hơn bốn mươi năm trước.

Ngày đó Vũ Thiên Bá, cha Vũ Thiên Nguyên vốn là một tán tu, hắn thiên tư xuất chúng, tu luyện gần năm mươi năm thì Kết Đan thành công, tiến nhập làm nội môn đệ tử của một môn phái tu chân cao cấp, quá trình lịch duyệt trong môn phái hữu duyên cùng bốn người kia kết nghĩa làm kim lang huynh đệ.

Sau đó mấy năm, không hiểu vì lý do gì mà tông môn trong vòng một đêm bị người khác diệt sạch, chỉ còn vài đệ tử ra ngoài lịch lãm là may mắn sống sót, cuối cùng bốn người kia mang lòng báo thù cùng Vũ Thiên Bá quay về Vũ gia, thề phải tìm ra kẻ diệt môn phanh thủy rửa hận, vậy nên mới thủ hộ cho Vũ gia, khiến Vũ gia không ngừng lớn mạnh là trách nhiệm của bọn họ và ngược lại, báo thù diệt môn chính là trách nhiệm nặng nề của toàn bộ tộc người Vũ gia.

Tuy nhiên mấy chục năm đã qua, chân dung kẻ giết người lại không thấy đâu, dần dần hùng tâm tráng khí vì thế mà mai một, họ cũng quen với cái kiếp sống này, thậm chí chấp nhận Vũ gia chính là gia tộc của mình, bốn người đều lấy chung họ Vũ.

" Cha cho gọi ta? " Vũ Thiên Long nhanh chóng bước vào chính điện, tò mò đảo mắt nhìn quanh một vòng sau đó khẽ cúi đầu hành lễ.

" Tiểu tử, mấy hôm nay ngươi đi đâu mà đến cái bóng cũng đều không thấy!" Vũ Thiên Nguyên ôn nhu nhìn con, hàm hực mừng yêu.

" Ta ở trong thư khố đọc sách a! Chẳng phải cha không muốn ta sau này theo nghiệp binh đao? Người muốn ta làm văn giả sao! Vậy nên mấy tháng này ta chuyên tâm đọc sách, cũng là cố làm vừa lòng người " Vũ Thiên Long thần sắc nghiêm túc, chớp chớp mắt vô tội.

" Thằng nhóc này! " Vũ Thiên Nguyên triu mến nhìn con trai, bất giác cười xòa.

" Đây là đại công tử? Mặt mày vô cùng thông minh sắc sảo! " Bốn lão giả ngồi trên cao thích thú đồng thanh.

Vũ Thiên Long cười khỏ, cố tình làm ra bộ dáng khó hiểu, thực sự thì hắn chưa từng gặp qua bốn lão giả này.

" Còn không mau bái kiến sư thúc tổ đi!" Vũ Thiên Nguyên nhẹ giọng quát.

" Haha! Công tử không nhận ra lão nhân gia chúng ta cũng không có gì làm lạ, năm nay công tử cũng tròn chín tuổi rồi, về sau sẽ thường xuyên gặp mặt! " Bốn lão giả cùng nhau cười hiên, nhìn chăm chăm Vũ Thiên Long âm thầm đánh giá.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Kinh động

"Cha, Người cho gọi con là có chuyện gì sao? " Vũ Thiên Long nghi hoặc nhìn Vũ Thiên Nguyên nhỏ giọng hỏi, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có đông người tụ tập tại một nơi đến vậy, trong đầu óc non nớt kia cũng bắt đầu mường tượng đến một sự kiện, trừ bỏ những kỳ đại hội gia tộc hàng năm, Vũ Thiên Long bởi vì trước kia còn chưa đủ số tuổi để tham dự.

Lúc này có thanh âm thiếu phụ ngọt ngào vang lên, thiếu phụ xinh đẹp có thể nói là thiên hương quốc sắc, cộng với nét thành thực đến từ bên trong càng tôn thêm vẻ đẹp mặn mà cao quý.

Bà từ cánh gà vén màn đi ra, mắt phượng nhìn xung quanh một chút, sau đó hướng lên phía trên nơi trượng phu cùng bốn lão giả đang ngồi khể cúi đầu." Hôm nay là ngày con tròn chín tuổi, cũng là kỳ hạn đo lường Tiên căn hàng năm ".

"A..Thì ra là vậy!" Ánh mắt Vũ Thiên Long chợt sáng, hắn cũng đã từng nghe qua về sự kiện này, nghe nói bất kỳ đệ tử trực hệ nào chỉ cần đạt đến chín tuổi liền được gia tộc tổ chức khảo hạch Tiên căn, tìm ra mầm non tu luyện tốt nhất.

Năm nay có đến hơn mười hải tử cùng tuổi hắn, đa phần đều là người mang huyết thống Vũ gia, cũng không loại trừ con cái một vài gia nhân có đóng góp tích cực cho gia tộc.

Linh căn hay Tiên căn nói trắng ra là một dạng thiên phú ẩn tàng do ông trời ban tặng, bất cứ ai sinh ra đều mang theo Linh căn, nhưng Linh căn cũng phân chia thành nhiều cấp bậc đại biểu cho sự ưu ái của thượng thiên, mà đi theo cấp bậc chính là tốc độ tu luyện cùng ngộ tính ở tương lai.

Không thiếu đứa trẻ sau năm chín tuổi đo ra Linh căn cao cấp, nhưng Linh căn đó đã chết khô hoặc bị tổn thương không thể cứu vãn, dạng này tương tự hạ phẩm Linh căn, người sở hữu hiển nhiên đoạn tuyệt với Tiên lộ.

Linh căn trong tu chân thế giới bao gồm rất nhiều dạng, ở các hình thái khác nhau ví dụ như: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Ngũ hành linh căn, Phong, Vũ, Lôi, Điện bốn đại nguyên tố, Long, Lân, Quy, Phụng tứ Linh, nói chung khó có thể đếm đếm được số lượng.

Nhưng mà mặc dù là dạng Linh căn gì đi nữa cũng cần dựa vào thượng, trung, hạ, ba phẩm giai nhất định để dò xét, đại biểu cho ba phẩm giai chính là ba màu sắc hiện lên trên thiên linh cái khi tiến hành khảo hạch.

Gia nhân nhanh chóng bùng ra hai tảng đá khá lớn được phủ kín bằng vải đen, sau khi lột bỏ tấm vải chỉ thấy một màn ánh sáng trắng bạc lung linh phá không bay lượn, một Long một Phụng.

Tảng đá màu xanh xám bên trên đề chữ " Lạc " thật lớn là vật dụng đo lường Linh căn phổ thông dành cho nam hài, ngược lại tảng đá màu tro đất lại đề chữ " Âu ".

" Vũ Thế Khải tiến lên trước " Quân gia Vũ Tư Anh đậm mặc cất lời, lão vén vén chòm râu, ánh mắt có phần ngưng trọng.

Ngay lập tức một đứa bé khôi ngô, tóc dài bối cao, thân hình có phần cường tráng so với lứa tuổi nhanh chóng tiến lên, đứa bé không chút do dự, nhắm mắt đặt tay lên trên tảng đá màu xanh xám, lúc này chữ Lạc kia chợt lóe quang mang, một dòng không khí mờ mịt như sương mù cuộn cuộn bộc phát mà ra, trên thiên linh cái nơi vị trí mi tâm còn có một đóa hoa màu tím chậm rãi nở rộ.

" Từ sắc? Thượng phẩm Linh căn? Không! Phải là Phong nguyên tố thượng phẩm! " Mọi người bất giác kinh hô, thượng phẩm Linh căn đại biểu cho cái gì? Là thể gian tuyệt đối hiếm gặp, trong vạn người chọn một.

Vũ Thiên Nguyên vỗ tay cái đét, khuôn mặt có chút kích động hô " Tốt ".

Bốn vị thủ hộ giả lại nhìn nhau cười, có vẻ rất vừa lòng, mặc dù tu chân thế giới không thiếu người sở hữu thượng phẩm Linh căn, nhưng mà những người kia về sau bất kỳ ai cũng đều là kẻ có tiền đồ, đáng được xưng tụng một tiếng thiên tài, bởi vậy mới nói " Hạ phẩm Linh căn không thể tu luyện, trung phẩm Linh căn không thể Kết Đan ".

Vũ Thế Khải chính là anh họ của Vũ Thiên Long, Cha hắn Vũ Thế Minh cùng Vũ Thiên Nguyên là anh em ruột thịt.

Vũ Thế Khải ngao nghể bước xuống, hắt hăm nhìn hết những hải tử xung quanh một vòng, Vũ Thế Minh cực kỳ cao hứng, đáy lòng chấp chùng, con trai hắn vậy mà thượng phẩm.

" Vũ Phi Vân " Chúng nhân chưa hết bàng hoàng thì quân gia lại lần nữa lên tiếng, lúc này một tiểu nữ hài mảy may mắt phượng, y phục thanh nhã nhìn vô cùng khả ái cũng chậm chậm tiến lên phía trước, nàng đưa tay đặt lên phiến đá màu tro đất, đồng dạng ký tự Âu cũng lập tức lóe sáng, cả gian phòng đều có thể nghe ra rõ ràng một tiếng Phụng hót ngân nga.

" Lại là thượng phẩm, Thủy hệ Linh căn.. Mẹ nó! Chuyện quý gì thế này? ".

" Haha! Vũ gia về sau không muốn hưng thịnh cũng không được rồi! " Vũ Thiên Nguyên sáng khoái cười dài, hai thượng phẩm Linh căn ít nhất tương lai cũng sẽ có hai vị cường giả Kết Đan ngang trời xuất thế, bản thân hắn chỉ là một Trúc Cơ nho nhỏ đã có thể xưng bá một phương, thì Kết Đan cường giả là cỡ nào uy phong?.

" Tốt lắm, thật sự không ngờ ngày hôm nay lại cho ta quá nhiều kinh hỉ, những năm trước muốn tìm ra một cái trung phẩm đã rất vất vả, vậy mà nay lại xuất hiện hẳn hai cái thượng phẩm Linh căn, không tồi! Tông môn Tu Chân cũng chỉ đến vậy ".

" Ta lại hy vọng năm mươi năm sau Vũ gia sẽ nhiều thêm hai cường giả Kết Đan, đến lúc đó chúng ta cũng được an nhàn đôi chút!" Bốn thủ hộ giả nhìn

nhau thoảng trao đổi, cơ mặt có chút linh hoạt.

Sau đó lần lượt tám hài tử còn lại đều thay nhau tiến lên khảo nghiệm, nhưng cũng không sai biệt lắm, trong tám người này không có ai đạt đến thượng phẩm, tất cả, toàn bộ đều là trung phẩm Linh căn.

Điều này đại biểu cho việc Vũ gia trong vòng mấy mươi năm nữa sẽ bước vào thời kỳ đại hưng thịnh, bất kỳ gia tộc nào cũng đều rất chú trọng đến mầm non, chú trọng đến thế hệ trẻ, bởi vì bọn họ đại biểu cho khát vọng thực lực, đại biểu cho tương lai phía trước.

" Vũ Thiên Long " Quân gia cất tiếng, thần tình có chút ngưng trọng.

Tất cả mọi người trong đại điện đều im lặng một mảnh, cùng dán mắt lên thân hình nhỏ bé của Vũ Thiên Long, ngóng đợi, hồi hộp là cảm giác chung của toàn bộ chúng nhân.

Con trai gia chủ, tương lai là Hầu tước hậu truyền, là hy vọng của toàn bộ Vũ gia, cũng vì Vũ Thiên Long từ nhỏ đã sớm triển lộ trí thông minh siêu tuyệt vậy nên không ai dám mảy may nghi ngờ thiên tư của hắn.

Vũ Thiên Long không nhanh không chậm khẽ vung tay áo, đỉnh đầu bước lên phía trước, ngưng thần một chút, hô hấp hơi gấp, hắn đặt bàn tay phải lên Lạc Thạch, tức thì từng đoàn quang mang màu vàng kim rực rỡ như ánh nắng mặt trời cuộn cuộn gào thét mà ra, xé rách tầng không, xé bỏ hết thấy chướng ngại lao vút cừu thiên, theo đó một tiếng Long ngâm như thiên lôi bạo tạc, khiến cho hư vô bên ngoài thương khung cũng âm âm chấn động.

Hào quang chói lòa, áp lực cực lớn khiến tất cả mọi người có mặt tại đây không ai có thể mở được mắt, không ai có thể ngẩng cao đầu, không những vậy hào quang kia càng ngày càng phát ra rực rỡ, như bị dồn nén thật lâu nay mới có cơ hội phát tiết, tựa hồ núi lửa phun trào, bất hoang chấn động, đất trời oanh minh.

Tiên căn hiện, chân mệnh chi tu, Chí Tôn xuất thế.

Tại Bắc Châu Tinh Nguyệt Tông, một nam tử tướng mạo tầm thường nhưng khí chất hết sức hiên ngang, trên thân thể hai dòng không khí trắng đen lừng lờ vờn quanh, lúc này theo dị biến phát sinh hắn mở to đôi mắt không thể che dấu được vẻ khiếp sợ, nam tử thốt lên thành lời: " Tiên căn xuất thế... Trung Bộ.. Người đâu!!..".

Ba đại tông môn khác cũng đều không ngoại lệ giờ phút này trống trận từng hồi đánh lên, cửa lớn sơn môn được mở lòng người háo hức, pháp lệnh phát ra: " Nhanh chóng truy tìm kẻ có Tiên căn cuối cùng còn sót, bằng bất cứ giá nào cũng phải mang được về tông môn ".

Bên ngoài một vùng tĩnh không xa lạ, cách thế giới này rất xa, rất xa, khoảng cách cơ hồ có thể dùng thời không để đo đếm.

Một đại lục tràn ngập thứ ánh sáng bảy màu kỳ dị, trong bảo điện nguy nga tráng lệ ngồi đó một văn nhân tuấn tú, hắn thân mặc trường bào lam nhạt có thêu hoa văn họa tiết song long triều dương, từ trên người nam nhân tản mát một cỗ uy áp kinh tâm động phách, tựa trường giang sóng vỗ, tựa chúng sinh chứa tề.

" Lạc tổ!! Ngài xem.. Dị biến kia là phát sinh từ hạ giới, có kẻ đồng thời mang Tiên căn, Tiên thể cùng Tiên chủng " Một lão giả cầm tú y phục bình thường bước nhanh vào trong, vẻ mặt kích động.

Nam nhân mở mắt, một khắc khi hắn mở mắt cảm tưởng như tinh không vô tận bên ngoài cũng theo đó tươi sáng thêm vài phần, nam nhân cười lớn: " Haha! Cuối cùng ta cũng đợi được ngươi, Đại Việt.. Tốt lắm, Lạc Long Quân ta rốt cuộc cũng có người kế tục ".

Dừng tại đó, lại nói đến Vũ gia lúc này một mảnh im lặng, không ai bảo ai đều đồng thời đưa tay áo lau đi mồ hôi trên mặt, có kẻ còn tự nhéo vào má mình như không dám tin tưởng hiện thực trước mắt.

" Ngươi, ngươi thử tát ta xem? Con mẹ nó, sao nặng tay quá vậy? ".

" Ta đâu biết, là ta đang mơ sao? ".

Vũ Thiên Nguyên, Lý Phi Yến nước mắt chực trào, thật sự mà nói thì vừa mới mấy mươi hơi thở trước bọn họ còn hy vọng Vũ Thiên Long có thể đo ra thượng phẩm Linh căn.

Vậy mới nói, tương lai vô hạn khả năng, mọi thứ đều dễ dàng phát sinh, chung quy lại, tất cả là nhân quả tuần hoàn, mệnh trời chủ định.

Tiên mệnh quán thân, hào quang chiếu rọi, bốn phương tám hướng sinh linh phủ phục, trên trời dưới đất Tiên căn chí tôn.

Về sau phúc phận vô cùng, cơ duyên xảo hợp, chỉ muốn nhìn xem bước đường này hắn sẽ đi như thế nào? Trống trải, bình yên hay gặp ghềnh thác trở.. Vẫn là tương lai, mà tương lai làm sao định trước?.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Việt Võ Đạo

Kẻ làm cha mẹ ai lại không mong muốn con mình có thành tựu? Nói cho cùng thì kinh động mà Vũ Thiên Long mang đến cho hai người hôm nay quả thật quá lớn, nó cũng vô tình trở thành đả kích, hai người trần trối nhìn nhau, chốc lát sau Vũ Thiên Nguyên mới khẽ thì thào.

"Nàng nhìn xem, con trai chúng ta, Thiên Long nhà chúng ta! Thánh phẩm...Tiên căn!".

"Đúng rồi.. Là con trai chúng ta! "

Lúc này bốn vị thủ hộ giả cũng cùng lúc đứng lên khỏi ghế, nghẹn họng, trần trối nhìn Vũ Thiên Long mà không biết nên nói gì cho phải, như một quả tạ đập thẳng vào ngực, ai nấy đều dồn dập thở gấp, nhưng dù sao bốn người bọn hắn đều là lão quái sống qua mấy trăm năm, tâm cơ vô cùng trầm ổn, chỉ thoáng kích động, phút chốc sau bị tận lực đè nén xuống.

"Phong bế thông tin, mọi chuyện hôm nay xem như chưa từng xảy ra, bất kỳ kẻ nào để lộ ra ngoài...Xử theo tộc quy! "

Chúng nhân giật mình, sau đó kịp thời đồn ngộ, bất cứ ai đều hiểu Tiên căn vô thượng đại biểu cho khái niệm gì, chỉ cần một chút sơ suất để lộ ra thông tin thôi cũng đủ khiến cho toàn bộ thế giới Tu Chân phải một phen điên cuồng tranh đoạt, không những thế họa diệt tộc có thể ập xuống bất kỳ lúc nào.

Tiên căn trọng trọng cho một vị Hóa Hư ngày sau ngang trời xuất thế, Hóa Hư cảnh tối đỉnh cường giả, Tiên Nhân chân chính mà bá tánh xưa nay ngàn đời thờ phụng.

Có nói gì lúc này cũng đều là quá sớm, tương lai còn chưa biết thế nào nhưng Vũ Thiên Long hiện tại chỉ như một con Đại Bàng non nhỏ yếu, người ta muốn bóp chết sẽ dễ dàng bóp chết, người xưa có câu: "Thất phu vô tội, hoài bích có tội là vì vậy! "

Mọi chuyện trôi qua, gia nhân hay tộc nhân đều ngầm hiểu, Vũ gia sau này có thể quét tháo phong vân, tung hoành bát hoang hay không đều nhờ vào một tay hắn chèo chống, vậy nên bọn họ cũng thầm ước định với nhau "Thiên đại bí mật này dù cho có chết cũng tuyệt đối không thể nói ra, vì gia tộc cũng vì chính tính mệnh bản thân".

Đó là một loại ý niệm, một loại đồng lòng, một cổ hy vọng cao cả, cũng là ý niệm cầu sinh mãnh liệt, trên dưới ba ngàn tộc nhân nhắm mắt làm ngơ không hề rặng nửa lời khiến cho mọi chuyện dần trôi vào tĩnh lặng.

Mà lúc này Vũ Thiên Long đang ngồi trong phủ viện, đôi mắt nhắm nghiền ngưng thần đã tọa, lấy Đại Việt Tôn Tiên Kinh không ngừng hấp thu thiên địa linh khí bên ngoài, cải biến thân thể, tu vị hắn theo đó cũng từng giờ từng phút được nâng cao.

Cứ trôi qua một khoảng thời gian, bên ngoài thân thể Vũ Thiên Long thoáng ẩn thoáng hiện hai dòng hắc bạch nhị khí, sau đó bạch khí tự do du tẩu tàn mất trong trời đất, còn hắc khí lại được dung nạp vào bên trong đan điền.

Một quá trình như vậy được gọi là vòng chu thiên, một chu thiên ứng với bảy ngàn nhịp hô hấp, bởi thiên địa linh khí vốn không tinh thuần mà pha lẫn rất nhiều tạp chất, vậy nên Tu Chân giả mới sáng tạo nên luyện khí công pháp, luyện khí công pháp có thể hình dung như là cái phễu lọc giúp cho Tu Chân giả hấp thu hiệu quả nhất, một cách có lựa chọn nhất tinh nguyên trời đất.

Trong cấu trúc cơ thể con người, có một vị trí bí mật bên trên, cách rốn tầm một gang tay, nơi đó dùng để chứa đựng tinh nguyên, tu chân giả gọi nó là đan điền, đan điền được phân chia thành: Thượng, trung, hạ, ba tầng, cũng là một cái bậc thang cảnh giới ứng với: Sơ kỳ, trung kỳ và hậu kỳ.

Một khi tinh nguyên đã bão hòa, đã dư thừa trong đan điền thì Tu Chân giả tất nhiên sẽ chọn phương pháp đột phá, đột phá mỗi tiểu cảnh giới mà nói khó khăn ngàn vạn, nguy cơ sinh tử trùng điệp, nhưng đi kèm theo khó khăn là thực lực đại tiến, sinh mệnh thăng hoa một mảng.

Lại thêm nửa tháng trôi qua, sóng yên biển lặng, Vũ Thiên Long cũng đã cùng cố vững chắc tu vị Ngưng Khí tầng ba, nếu lúc này đem ra so sánh cùng với cường giả, hẳn bất quá chỉ là một tiểu tu sĩ nhỏ bé, nhưng cùng Võ đạo thể tục mà nói thì thực lực Vũ Thiên Long bây giờ đã có thể xếp vào hàng đỉnh tiêm cao thủ phạm nhân.

Ngưng Khí kỳ là một cái quá trình thật dài có tác dụng cải hoá thể chất, nâng cao sức mạnh nhục thân, thông suốt kinh mạch, điệp gia chiến lực bản thân.

Sáng hôm đó Vũ Thiên Nguyên đến sớm, khi trời còn tờ mờ, trên khuôn mặt chai thô khó che dấu được nét kích động cùng hồ hởi, hắn đứng bên ngoài cửa thật lâu một lúc sau mới thờ dãi mở cửa bước vào.

Bước vào bên trong tiểu viện, thấy Vũ Thiên Long vẫn đang hăng say tu luyện, hắn mỉm cười âu yếm nhìn con trai.

"Long nhi, nghỉ ngơi một chút đi, ta biết mấy ngày hôm nay con đã rất cố gắng rồi, nhưng mà đột phá Ngưng Khí kỳ đâu phải chuyện ngày một ngày hai, dục tốc bất đạt a! Ta xem con nên thư thả đôi chút thì hơn".

"Cha đến thăm ta sao?" Vũ Thiên Long cười hiền, sau đó cũng mở mắt nhìn Vũ Thiên Nguyên.

"Ta đến là đưa cho con một bộ võ kỹ, con trai ngoan, đây là võ kỹ tâm đắc mà cả đời ta nhặt nhanh gom góp lại, con đã khai mở Linh căn, ngoài luyện khí ra cũng nên tu tập một ít công pháp phòng thân rồi".

Vũ Thiên Long nhìn cuốn sách bìa đen khá dày trên tay Vũ Thiên Nguyên thì nội tâm có chút kích động, bản thân hẳn mặc dù đã bí mật đột phá Ngưng Khí kỳ từ sớm nhưng mà trong tay vẫn chưa có lấy một môn công pháp chủ tu.

Nếu nói tu vị là kiếm sĩ thì võ kỹ chính là một cây kiếm, cây kiếm càng sắc tất nhiên sức sát thương sẽ càng mạnh.

Võ kỹ trên thế gian muôn hình vạn trạng, Đao, Thương, Kích, Bổng, Quyền, Chưởng, Kiếm, Chi...Cũng được phân chia thành ba loại phẩm giai đó là: Thiên, Địa, Nhân tam cấp.

Tu sĩ thông thường chỉ chủ tu một loại võ kỹ, lấy đó làm sở trường phát huy đến mức độ hình thái thuần thực nhất.

Xuất Thân Nhập Hóa là hình thái của cảnh giới đầu tiên, kế tiếp Lô Hóa Thuần Thanh, cuối cùng mới là Đăng Phong Tạo Cực đại thành võ kỹ.

"Đây là công pháp gì?" Vũ Thiên Long tò mò hỏi.

"Nó không phải là một bộ công pháp, mà là công pháp tuyển tập, bao gồm hết thấy hình thái võ học trong thiên hạ, tên gọi Việt Võ Đạo " Vũ Thiên Nguyên cười hiền, pha chút tự hào, nói.

"Cảm ơn phụ thân! ta thực sự rất cần nó " Vũ Thiên Long cẩn thận tiếp nhận Việt Võ Đạo như một món đồ đáng giá, mặc dù hẳn cũng chưa thật rõ ràng ý nghĩa chứa đựng bên trong, Vũ Thiên Long chỉ biết thứ mà cha hẳn tự tay đưa cho mình phải là một thứ rất không tầm thường, tâm tính trẻ thơ chỉ có hai từ " Quý trọng!".

Lại qua mấy hôm sau, Vũ Thiên Long đem Việt Võ Đạo đọc hết một lượt, lúc này mới một mồi đứng lên, lắc lư thân hình, đôi chân nhỏ chột dầm mạnh lên mặt đất, cả người như một mũi tên nhỏ rời cung, thân thể hẳn lao vút ra bên ngoài.

"Cha mẹ.. Ta đi chơi một chút a!" Vũ Thiên Long chạy thật nhanh như một con chuột nhỏ, thoáng cái đã đứng bên ngoài cửa lớn, nhìn phố xá đông đúc người qua kẻ lại, trên khuôn mặt non nớt khó che dấu được kích động.

Vũ Thiên Long dù sao cũng chỉ là một hài tử chín tuổi, mà hài tử hiển nhiên năng động, ham chơi.

Trần Thiên Quan, một quận thành bệ thế có thể nói là lớn nhất vùng Trung Bộ, đây là nơi tiếp giáp ba miền còn lại của quốc gia Đại Việt, tuy khí hậu có đôi chút khắc nghiệt nhưng nhân sinh lại ấm áp vô cùng.

Cảng Tiên Sa thuộc trấn Đà Nẵng là đầu mối kinh tế, nơi giao thương buôn bán sầm uất, khung cảnh phi thường tươi đẹp, lại được ngọn Hải Vân hùng vĩ ôm ấp, kéo dài suốt mấy trăm dặm xung quanh Đông Hải, vô tình biến nơi này thành một vùng chiến lược quốc gia, cũng vì địa hình phức tạp khó công dễ thủ mà được xưng tụng là địa phương ngoại hồ tàng long.

Mười vạn quân binh Vũ gia đóng tại trấn Đà Nẵng, nhìn sang Đông Hải biển lớn mịt mù.

Vũ Thiên Long chìm vào dòng người trên phố, đảo mắt nhìn ngó khắp mọi nơi bằng ánh mắt lạ lẫm, đây là lần đầu tiên hẳn rời khỏi nhà, một loại cảm giác tự do như chim non bay lượn khiến cho trái tim hẳn càng thêm kiên định.

"Chỉ một tiểu trấn đã tráng lệ đến vậy rồi, thử hỏi thế giới rộng lớn bên ngoài đến cùng hấp dẫn bao nhiêu? Sẽ có một ngày chân ta đạp hết chín châu, đạp bằng bát hoang".

Hùng tâm tráng khí bùng bùng, Vũ Thiên Long phóng tầm mắt thật xa nơi Đông Hải huyền bí, quanh năm mờ mịt vì hải vụ bao trùm.

"Thánh Long Môn.. Ta sẽ đến, sớm thôi!".

Khoảng thời gian này mỗi khi chìm vào trạng thái nhập định hẳn thường có loại cảm giác như bị lôi kéo bởi một cỗ lực lượng, lực lượng huyền bí kia muốn dẫn dắt hẳn tới một địa phương " Đông Hải Thánh Long Môn ".

Tương truyền chính là nơi Lạc Tổ Lạc Long Quân khai sáng tông môn, cũng tại đó hơn vạn năm trước ngài đạp mây phi thăng Tiên giới, có rất nhiều truyền thuyết về vị Lạc Tổ này, sinh linh Đại Việt khẳng định người chính là cha, là phụ mẫu thai nghén nên lê dân bá tánh ngày nay.

Vậy nên hương hỏa ngàn đời không đứt đoạn, Lạc làm cha, Âu làm mẹ, lấy rồng làm linh vật, tôn thờ như một đẳng tối cao chúa tể.

Đại Việt truyền thống thờ cúng tổ tiên, tự hào nòi giống, dần dà việc thờ cúng không còn là một cái trách nhiệm hay tín ngưỡng đơn thuần mà bất giác đề cao thành một loại Đạo, Đạo của người sống.

Không phân biệt sang hèn gia tộc nào cũng có một cái trang thờ chính chu, bên trên, vị trí cao nhất dành cho Lạc Tổ, bên dưới mới là hương hỏa Tổ Tiên, kế tiếp trang thờ Địa Tiên, Địa Mẫu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thái Tử vi hành

Đồng Hải khắc nghiệt vô cùng, cuồng phong gió lớn quanh năm thét gào đầy đọa, lại bị bao phủ bởi một tầng hơi nước dày đặc, hơi nước này còn có tính chất ăn mòn cực mạnh, mặc cho là kim loại hay tinh thiết đều không thể nào chống chịu, bởi vậy ngoại trừ Nguyên Anh tu vị, không một ai dám bén mảng đặt chân bước ra Đồng Hải.

Hoàng Sa, một hòn đảo ngọc xinh đẹp tràn ngập cát vàng óng ánh, nơi này mây khói giăng đầy cỏ cây tươi tốt, thiên địa linh khí dạt dào như vô cùng vô tận, dưới ánh kiêu dương chiếu rọi càng tỏ đậm thêm nét đẹp mênh mông hư ảo, nếu như nhìn từ tỉnh không bên ngoài, có thể dễ dàng tưởng tượng ra khung cảnh một cô gái mỹ mạo tuyệt trần đang trầm mình trong biển lớn, mái tóc dài vàng óng nhẹ nhàng buông xòa.

Phía trên Hoàng Sa đảo, đứng vững một cái tông môn to lớn, kiến trúc đồ sộ, lầu cao gác mái chạm trổ vô cùng tinh xảo, bên cạnh là bức tượng thanh đồng cao lớn vĩ ngạn, bức tượng kia điêu khắc trọn vẹn dung mạo của một nam nhân, toàn bộ chi tiết, thậm chí đến từng biểu cảm trên khuôn mặt cũng thập phần sinh động chân thực.

Nam nhân ngẩng đầu nhìn hướng trời cao, đôi mắt mở lớn, thần sắc khinh thường như muốn cùng thiên đạo đi đối chọi, bài xích, một cỗ ý chí hiển ngang bất khuất trùng điệp mà tàn mạt, bức tượng này khắc họa chân dung Lạc Tổ và ý chí kia cho đến mãi ngàn đời về sau người ta vẫn lưu truyền bằng một cái tên gọi huy hoàng "Bản sắc Á Đông!".

Lại quay về với Vũ Thiên Long, hần lúc này đang thất thần đưa mắt hướng lên những đám mây màu hồng nhạt đang trôi nổi, trong đầu óc non nớt chợt hiện lên câu hỏi: "Những đám mây kia liệu có bao giờ đuổi kịp được nhau? "

Hần là không, mây trên trời cũng như nhân sinh chốn hồng trần, người đi trước kẻ đi sau nhưng cuộc bộ không bao giờ thay đổi, gió thổi mây bay chung quy lại cũng chỉ là một vòng luân chuyển trong trời đất.

Muốn theo kịp bước chân của người đi trước, hoặc là người ta dừng còn người bước tiếp, hoặc là bản thân người có đủ bản lĩnh để cải thiên hoán địa.

Đang lan man trong dòng suy nghĩ, lúc này từ phía đằng xa chợt vọng lại thanh âm xe ngựa lộp cộp nên bánh trên mặt đường, tiếng quát tháo inh ỏi cùng tiếng bước chân dồn dập.

Vũ Thiên Long bắt giác xoay người, trước mắt hần lúc này là một đám quan binh đang cúc cung hộ giá hai bên chiếc xe ngựa màu vàng vương giả lao đến với tốc độ cực nhanh, binh lính ai nấy thân hình vô cùng cường tráng, lê gươm tuốt giáo, thần sắc hung ác không ngừng bặm môi trợn mắt quát tháo người đi đường.

"Tránh ra, muốn chết sao? Lùi về hai bên a!" Một nam tử thân mang chiến giáp ngồi trên lưng ngựa hung hăng đưa cây roi da chỉ về phía trước.

Dân chúng xung quanh kinh hoàng táng đả xô đẩy nhau tránh né, khiến cho tràng cảnh vốn yên bình mới đó sát na trở nên vô cùng hỗn loạn.

Một vài đứa trẻ bị người lớn chen lấn đến mức ngã nhào nằm dài trên mặt đất lạc giọng gào khóc, bốn phía càng có những gian hàng buôn bán bên lề đường đổ sụp xuống khiến cho cát bụi mù mịt, người người nhìn lại đám quan binh kia bằng ánh mắt căm phẫn.

"Bọn họ là ai? Thật khinh người quá đáng, không xem Vương pháp ra gì a!"

"Ngươi im đi, thử dùng đầu suy nghĩ xem, kẻ dám lê gươm tuốt giáo thúc ngựa chạy như điên trong trấn há là người bình thường? Vương pháp chỉ để áp dụng với dân đen chúng ta, còn đám người kia căn bản cũng không thèm nhìn Vương pháp vào trong mắt ".

"Me! Cứu con!" Bỗng nhiên một tiếng thét kinh hoàng vang lên, lúc này chỉ thấy chiếc xe ngựa kia sắp sửa va vào một đứa bé, hải tử nước mắt dàn dụa khóc khàn cả giọng.

Bởi vì khoảng cách quá gần, chúng nhân ai nấy đều ngay lập tức nhắm chặt hai mắt, thực sự không muốn nhìn thấy cái tràng cảnh thương tâm sắp xảy ra, thiếu phụ bên đường thần sắc tuyệt vọng, đôi chân run run muốn ngã quỵ.

Một khắc này, tiếng ngựa hí vang, thỉnh linh có một chiếc bóng như u linh phiêu dật nhanh chóng nhằm hướng đứa bé kia ôm đồm lao đến, Vũ Thiên Long một tay ôm chặt đứa bé, lắc người lăn đùng một vòng sang phía bên kia vệ đường.

Cứu sống một mạng trong gang tấc, Vũ Thiên Long đứng dậy, gạt đi bụi đất trên y phục, xuất xoa nhìn đứa bé, đôi mắt biết cười, Vũ Thiên Long nhẹ nhàng hỏi: "Đệ có sao không? "

Hải tử có lẽ còn chưa kịp hoàn hồn bỗng khóc lên nức nở, Vũ Thiên Long đưa mắt hướng về phía trước, nơi chiếc xe ngựa đang phi tốc chạy nhanh, gần giọng hét: "Đồ điên, muốn giết người sao? Đáng chết!"

Chợt bên trong chiếc xe, tấm rèm che được chậm rãi vén lên, hiện ra thân ảnh một thiếu niên vô cùng tuấn tú, hần đầu đội kim khôi thân mang hoàng bào, bằng khí thế cao cao tại thượng khinh thường đưa mắt nhìn ra bên ngoài, quét hết một vòng, rốt cuộc dán chặt lên người Vũ Thiên Long, khàn khàn mở miệng: "Con chó nhỏ, ngươi quát tháo cái gì a! Bọn công tử muốn đụng chết ai còn phải hỏi qua ý kiến của nhà ngươi? "

"Con chó nhỏ là ngươi gọi ai?" Vũ Thiên Long hung hăng trừng mắt, đăm đăm đáp.

"Con chó nhỏ là ta gọi ngươi!" Thiếu niên kia vỗ ngực một cái, rống lên thật lớn, cổ gồng gàn to từng câu từng chữ.

" A! Con chó nhỏ là người, gọi ta sao? " Vũ Thiên Long cười gian, ánh mắt thâm thúy xoay chuyển, thỉnh thoảng ra tình mang.

" Bà ngoại người! Hồn đàn a! Người đâu trôi hán lại cho ta! " Thiếu niên khuôn mặt trở nên tím tái vì tức giận, hán thực không ngờ trên đời lại có kẻ dám cùng mình ngang nhiên chống đối, hơn nữa còn sỉ nhục một cách trắng trợn đến như vậy.

Chúng nhân đang quan khán xung quanh không ai bảo ai, lúc này cùng che miệng cười, bọn họ tuy không dám lớn tiếng nhưng vẫn nhìn nhau nhỏ nhẹ chỉ trỏ.

" Thăng bé kia là con nhà ai? còn nhỏ như vậy đã có thân thủ thật tốt, hơn nữa lại thông minh sắc sảo".

" Ta không biết, nhưng nhìn qua cách ăn mặc hán phải là một thiếu gia con nhà quyền quý, chính khí a!".

Lúc này, một tên tráng hán mặt vuông trán hói từ trên lưng ngựa lạng lẽ phi thân rơi xuống, cái roi ngựa thật dài được tuốt sẵn phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo sắc bén, hán lăm lăm bước nhanh tiến đến vị trí nơi Vũ Thiên Long đang đứng, hăm lực quát: " Dám nhục mạ công tử nhà ta, đáng chết! ".

Dứt lời cây roi nhằm thẳng đỉnh đầu Vũ Thiên Long quật xuống, lực lượng mạnh mẽ vô cùng, còn có thể nghe ra được thanh âm không khí bị xé rách, một roi này nếu như đánh lên thân thể hải tử bình thường e rằng không chết cũng trọng thương.

" Quá đáng, còn dám động thủ giết người sao! Thử hỏi công đạo ở đâu? Vương pháp ở đâu! " Nhân tâm phần nộ, có người can đảm mở miệng quát dài, kẻ lại hung hăng dậm chân lên mặt đất tỏ vẻ bất bình.

Khi mà cây roi kia còn cách đỉnh đầu Vũ Thiên Long một khoảng ngắn, Vũ Thiên Long chợt dậm chân lên mặt đất mượn lực đẩy lùi thân thể về phía sau ba bước, đôi mắt âm trầm cơ hồ còn phát ra sát khí.

Tránh thoát một kiếp, Vũ Thiên Long về mặt âm trầm cũng không nói gì thêm, tay phải thỉnh thoảng bắt ra pháp quyết, miệng râm ran chú ngữ, một đạo chỉ khí bàng bạc từ ngón trở ngay lập tức gào thét phá không mà ra, khí lực cực lớn, ầm ầm còn xuất hiện lôi điện lập lòe.

" Việt Võ Đạo...Lăng Không Kinh! ".

Một chỉ này tốc độ vô cùng nhanh chóng, lập tức đánh thẳng lên ngực tên đại hán khiến thân thể hán tại chỗ gấp cong lại như con tôm luộc, chặt vật bay ngược về phía sau về lên mặt đất một vết tích ma sát thật dài, miệng tích cực phun ra máu tươi.

Hán chỉ kịp cảm thấy như chính mình tựa hồ vừa va chạm cùng với một mũi tên đầu bọc thép cứng được bắn ra từ cây trường cung thật lớn, khí lực cường đại khiến cho lực phủ ngũ tạng bên trong không ngừng nhộn nhạo.

" Bà ngoại ta! Lão tử đang xem cái quái gì thế này? " Có người không kiềm chế được kích động, rộng mồm la hét.

Phía trên cao nơi tầng hai một cái lầu nhỏ, lúc này có lão khất cái ăn mặc bản thủ đáng người gây nhom đang hào hứng quan sát, thỉnh thoảng, lão hung hăng vỗ lên đùi mình một cái thật kêu, lớn giọng:" Thăng nhỏ này, rất khá..Hà Hà!".

Vũ Thiên Long âm trầm tiến lại thật gần địa phương nơi tên tráng hán kia đang nằm thoi thóp, lại một cước xé gió đá ra, đôi chân nhỏ bé nhưng mang theo lực lượng vô cùng cuồng bạo, tráng hán chỉ kịp hét lên một tiếng, cả người tiếp tục bay ngược về sau máu tươi phun đầy đất, lúc này không hiểu vì thương thế quá nặng hay bởi vì uất ức mà hán triệt mê man bất tỉnh.

Thiếu niên trên chiếc xe ngựa khuôn mặt thoáng trắng bệch, đôi mắt long sòng sọc vì tức giận:" Bồn Thái Tử vi hành a! Dân đen người dám cùng ta bất kính? ".

Nghe xong lời này, chúng nhân chỉ cảm giác như thiên lôi oanh kích, ai nấy đều kinh hoàng mà quỳ rạp một mảnh, đồng thanh đồng khởi hô to:" Thái Tử thiên tuế! ".

Thiếu niên cười gằn, đôi mắt hung ác nhìn Vũ Thiên Long:" Sao? Sợ quá phải không? Gặp bản Thái Tử còn không mau quỳ xuống! ".

Vũ Thiên Long cũng có chút giật mình, sau đó khẽ lắc lư, khuôn mặt tĩnh lặng không có lấy chút gợn sóng, Vũ Thiên Long lạnh nhạt cất lời.

Thái Tử a! Đến Đại Đế ta còn chưa có dịp quỳ bái qua, Thái Tử người thì tính là cái thứ rắm thối gì? Hung hăng càn quấy, xem mạng người như cỏ rác, dù cho người có là Thiên Tử, là con trời thì hôm nay cũng phải chịu tội! ".

Vũ Thiên Long nheo mắt nhìn Thái Tử, thần sắc nửa cười, nói không sợ cũng quá mức phô trương, trong hoàn cảnh này phải dùng đến tâm tính hải tử mới có thể duy trì bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Bắt giam Thái Tử

"Người đâu, giết hắn!".

Thái tử vừa mới cất lời, lúc này gần một trăm quan binh bằng khí thế đè ép hết thấy hùng hổ xông đến bao vây xung quanh Vũ Thiên Long, giương giáo sáng loáng, tròng cánh khoa trương như vậy nếu kẻ bị vây ráp bên trong đối lại là một đại hán hay đạo tặc, thô phi mà nói hắn còn có đôi chút hợp tình hợp lý.

Chúng nhân run sợ quỳ rạp trên mặt đất không ai dám ngẩng cao đầu, tất nhiên đa phần trong số bọn họ đều âm thầm cảm khái, tiếc thương cho một tiểu hài trượng nghĩa.

Thái tử đại diện cho Vương quyền mà Vương quyền lại đại biểu cho sinh tử phạm nhân, thử hỏi mấy ai dám can đảm đối nghịch?.

Thần sắc ngưng trọng, Vũ Thiên Long vội lùi bước về phía sau, trên thân thể chiến ý cùng sát khí nhất thời điệp gĩa, như một đầu tiểu thú háo chiến bị dồn vào đường cùng, Vũ Thiên Long bỗng dưng cười to: "Haha! Tốt, các người lấy gì để quản chuyện sinh tử của ta, Vương quyền là thứ gì? Vua vô đạo, trời đất không dung!".

Lời nói vừa rơi xuống, một cơn gió quét ngang mặt đất cuốn bay y phục, mái tóc đen nhánh dài quá vai phát phơ buông xòa, chiến khí chớp mắt lảng thiên.

Lão giả phía trên tầng hai của lầu lâu đối diện vẫn trước sau như một, đang ngưng thần quan sát: "Tuổi tác không lớn, khẩu khí thật lớn, tốt cho một hài tử! Ta muốn xem rốt cuộc người sẽ giải quyết chút phiền phức này ra sao".

"Kẻ nào dám tổn thương thiếu gia! " Vào lúc cao trào, từ phía đông thành có thể thấy một đội kỵ binh đông nghịt, hàng ngũ hết sức chỉnh tề đang ầm ầm kéo đến, số lượng ước chừng có đến hơn năm trăm người, tiếng bước chân dồn dập hòa cùng tiếng vó ngựa lộp cộp đều đặn nện xuống mặt đường.

Cờ xí tung bay, giương giáp sắc lạnh, mấy hơi thở ngắn ngủi sau, một tráng niên thân mang chiến bào màu tím đậm từ trên lưng tuấn mã phi thân vọt xuống, thân hình khôi ngô cao lớn, đôi chân rắn chắc như thiết trụ nặng nề cắm chặt lên mặt đất, tráng niên biểu tình tức giận nhăn mặt quát.

"Khốn kiếp, các người là ai? Dám ở địa bàn Vũ gia, dám ở Trần Thiên Quan làm loạn? ".

Vũ Thiên Long nhìn tráng niên một chút, bất quá, thần sắc băng lãnh thủy chung không thay đổi, bên trong còn chất chứa ý cười, một lúc sau hắn mới chậm chậm lên tiếng: "Khâu thúc, hắn chính là đương kim Thái Tử!".

"Cái gì? Thái Tử... Thái Tử Lạc Lăng? " Không sai biệt lắm, quân binh Vũ gia hay lê dân bá tánh khi nghe đến cái danh xưng này đều có cùng chung một loại biểu cảm...Khấp sợ.

Vị Khâu thúc vừa rồi còn hiên ngang oai dũng giờ phút này giống như một cành củi mục bị thiên lôi hành hạ đến cháy đen, khuôn mặt xám ngắt, mồ hôi trán chảy xuống ròng ròng, hắn đứng im trôn trời không thốt nên lời.

"Haha..Còn không mau quỳ xuống hết cho ta, nhóc con, hôm nay dù cho là ai đến đi chẳng nữa cũng không thể cứu được người rồi " Lạc Lăng điển cuồng cười lớn, ánh mắt hải tử cao cao tại thượng mang theo hung ác đảo qua một vòng.

Một khắc khi quân binh Vũ gia chuẩn bị phủ phục xuống thì đúng lúc này Vũ Thiên Long cười khẩy, chậm chậm cất lời, thanh âm nhẹ nhàng mà bay bổng, lạnh nhạt nhưng thâm thúy: "Các người là tư binh nhà họ Vũ, ăn lộc Vũ gia, trước phục quân lệnh, sau bái chủ tướng...Hắn, Thái Tử thì đã làm sao? Chủ nhân các người bị kẻ khác tổn thương các người lại hướng địch nhân quỳ lạy? ".

"Haha..Tên điên, bọn Thái Tử không cần biết kẻ nào là tư binh nhà họ Vũ, chỉ cần sống trong lãnh thổ Đại Việt là dân đen Đại Việt thì cũng chính là nô tài của ta ".

"Nô tài của người? Nói thật hay..Ai cho người cái quyền trắng đen tráo trở, ai cho người cái quyền một tay che trời, hôm nay dù là Đại Đế đến đây cũng vậy, giang sơn này là của lê dân bá tánh chứ không phải của riêng nhà họ Lạc! " Thần sắc khinh thường, Vũ Thiên Long khí thế quật khởi chấn nhiếp nhân tâm, hắn gằn giọng nhấn xuống từng câu từng chữ.

"Tư binh Vũ gia nghe lệnh, kẻ này hung hăng can quấy xem mạng người như cỏ rác lại dám cùng ta bất kính, bắt lấy hắn cho ta! ".

Vị Khâu thúc lúc này như mới bừng tỉnh, khuôn mặt nhăn nhó khóc không ra nước mắt, bắt giữ đương kim Thái Tử ư? Cho hắn thêm một ngàn cái lá gan hắn cũng không dám! "Công tử, việc này...".

"Thế nào, bất tuân quân lệnh tội đáng chém đầu, người còn ậm ừ cái gì! Bắt lấy hắn, tội vạ đầu một mình ta gánh " Vũ Thiên Long biểu cảm lạnh băng trầm giọng quát.

"Vâng! " Trần Khâu khẽ cúi đầu nhận lệnh, sau đó quét mắt sang đám quân binh đang chết lặng: "Kẻ này giả dạng thái tử, can quấy trị an mưu đồ bất chính, bắt hắn lại cho ta " Trần Khâu vừa nói vừa run, hạ thân âm ứt.

Hắn nguyên là phó tướng dưới trướng Vũ Thiên Nguyên, suốt hai mươi năm trời cùng thống soái nam chinh bắc chiến, trải qua sinh tử vô tình mà tình cảm cũng gắn kết trở nên bền chặt như keo sơn, nếu nói có kẻ dám tổn thương Vũ Thiên Long thì bản thân hắn sẽ là người đầu tiên xuất thủ, mà trước

mắt, đôi phương lại chính là dương kim Thái Tử, là Đại Đế tương lai.

Nhưng dù sao cũng từng kinh qua trận mạc, thống lĩnh vạn binh nên tâm cơ của Trần Khâu cũng không phải loại tầm thường, hắn cố tình gán cho Lạc Lăng cái tội mạo danh Thái Tử, âu cũng là một khe cửa hẹp để sau này còn có nơi lùn lách.

Quân binh nghe vậy cũng vội đồng thanh hưởng ứng, khí thế vốn ừ rừ bỗng nhiên ngang trời quật khởi, bởi thực lực đôi bên cách biệt một mảng lớn thế nên không mất bao nhiêu thời gian đám quan binh triều đình đã bị vây ráp tóm gọn.

Lạc Lăng vừa giận vừa sợ, điên cuồng gào thét: "Phản rồi, làm phản rồi...Các người đều đáng chết, Vũ gia đáng chết! "

Vũ Thiên Long nhìn bộ dạng hấn bất giác cười xòa: "Người nhìn người xem, có giống phong phạm một vị Thái Tử không?...Tổng hấn vào ngục, ngày mai truy vấn " Dứt lời mới quay lưng trở về Vũ gia.

Khi quân binh đi hết, chúng nhân thừa dịp đứng lên ai nấy đều đồng thời hít vào một hơi khí lạnh.

" Vị kia vậy mà chính là Vũ gia đại công tử, đúng là hổ phụ sinh hổ tử, khí chất y hệt lão nhân gia ngài năm đó ".

Có người mờ lờ ắt cũng có kẻ hưởng ứng, thanh âm nghị luận lại một lần nữa vang lên: " Nhưng người kia là Thái Tử, bắt Thái Tử khác mẹ gì kéo binh tạo phản? Khác nào tự chặt đầu mình? ".

" Cũng đúng, ta chỉ mong Vũ gia lần này tai qua nạn khỏi ".

Câu chuyện này suốt mấy ngày về sau vô tình mà trở thành một cái chủ đề bàn tán của bá tánh trong thành, từ quán ăn đến tửu lâu, từ kỹ viện đến bến đò hay chợ búa, không đâu là không nhắc đến sự kiện, quân binh Vũ gia bắt giam Thái Tử đương triều.

Nó như một món ăn tinh thần không thể thiếu sau một ngày lao động vất vả hoặc là sau những cuộc vui trà dư tửu hậu, người tường tận thì cười xòa ậm ừ cho qua, kẻ mới nghe lại kinh nghi thăng thót, bởi vậy cái tên Vũ Thiên Long cũng dần dần mà trở nên nổi tiếng.

Về phần lão giả khất cái kia, lão ngồi tại đó thêm ba ngày, thần sắc ngưng trọng như đang suy tư vấn đề gì cao siêu lắm, chỉ khi bị chủ quán dùng gây lớn xua đuổi, lão mới hậm hực rời đi.

Trở lại bên trong Vũ gia, cả gia tộc giờ phút này một mảnh im lìm, ai nấy đều tỏ rõ vẻ hoang mang tội độ, có kẻ thì thoảng tự sờ lên đầu mình, nghiêm túc mà xác định xem đầu mình vẫn còn nằm trên cổ hay đã rơi mất rồi.

Trong đại điện, Vũ Thiên Nguyên âm trầm ngồi cả người rét lạnh, đứng bên cạnh hấn là nương tử Lý Phi Yến, phía dưới bốn vị thủ hộ già cũng đồng dạng trầm mặc suy tư.

" Thăng trời đánh, dám làm ra loại chuyện động trời như vậy, ta không vỗ nát mông hấn tuyệt đối không có mặt mũi làm cha hấn" Vũ Thiên Nguyên hậm hực quát, nộ khí bùng bùng.

Lý Phi Yến lại đưa tay xoa xoa lên trán, ngao ngán nói: " Chuyện cũng đã rồi, bây giờ việc cần thiết trước mắt là làm sao xử lý mọi thứ cho thật ổn thỏa ".

" Xử lý sao đây, bây giờ nếu thả Thái Tử ra thì khác nào tự mình thừa nhận người Vũ gia ta bắt giam ngài? Mà nhốt càng lâu lại càng không được "

Bản thân hấn không hấn không có cách đối phó với Đại Đế, thà rằng chấp nhận sự thật công khai nhận lỗi lên triều đình, đến lúc đó người ta còn nể nang đôi chút, quá lắm thì cũng chỉ là một hồi khiển trách.

Nhưng thân phận Thống Soái của một đế quốc là bậc nào cao cao tại thượng, bản thân hấn lại không cho phép mình chủ động thừa nhận sai lầm, nếu bị trách phạt khác gì uy vọng cùng danh dự hấn cất lực xây dựng bao nhiêu năm nay phải đổ sông đổ bể?.

Khóc không được, cười cũng không xong, Vũ Thiên Nguyên chỉ còn cách ca thán: " Thăng nghịch tử này! Dám đưa ta vào thùng lọng, sao còn không thất cổ giết chết ta luôn cho rồi! ".

" Bốn vị sư thúc, các người xem nên làm thế nào? "

Lão giả ngồi vị trí đầu tiên thân mang đạo bào màu vàng đất thoảng chút chau mày suy tư, sau đó mới chậm chạp vuốt vuốt chòm râu ôn tồn lên tiếng: " Cứ để thế này vài hôm xem sao, thông thả rồi từ từ tìm cách giải quyết ".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Công hay tội?

Đúng lúc này Vũ Thiên Long lững thững bước vào bên trong đại điện, hôm nay hắn mặc một thân y phục màu đen, tương phản với làn da trắng mịn càng tôn thêm vẻ thanh thuần, tuấn tiêu của một hài tử, Vũ Thiên Long vừa đi vừa khẽ ngân nga một giai điệu.

"Thằng trời đánh, người còn dám vác mặt đến!" Vũ Thiên Nguyên vừa nhìn thấy con trai thì không nén được lửa giận, đập tay đánh ầm lên chiếc bàn trước mặt, quát.

Lý Phi Yến cùng Vũ gia bốn vị thủ hộ giả thấy Vũ Thiên Long thần sắc sáng láng còn có phần vui vẻ thì không thể che dấu được sự kinh nghi: "Còn tâm trạng để hát hò sao?".

"Cha, Mẹ...Bốn vị sư thúc tở!" Vũ Thiên Long bước đến thật gần, khẽ cúi đầu hành lễ sau đó nhoen miệng cười.

"Tại sao mọi người đều sầu mi khổ kiếm như vậy?" Vũ Thiên Long ngờ nghệch hỏi.

"Con, con gây ra đại họa rồi đó có biết không!" Lý Phi Yến liếc mắt nhìn con trai, thờ dài nói.

"Là chuyện Thái Tử sao?" Vũ Thiên Long nhăn nhăn chiếc mũi nhỏ.

Ngừng một chút, cười cười nhìn Vũ Thiên Nguyên: "Cha bận tâm chuyện này làm gì, tầm nửa tháng sau sẽ có người của triều đình đến đây đón Lạc Lăng kia về".

"Đón về sao, đến đón người hay đến để lấy đầu?" Vũ Thiên Nguyên hậm hực nói, thanh âm từ miệng phát ra được gia trì thêm tu vi khiến cho bốn phía phong bạo bị nhấc lên, đùng đoàng nổ vang.

Thật sự thì hắn không muốn trách phạt hay làm bất cứ việc gì tổn thương đến con trai mình, nhưng mà cứ như vậy cho qua cũng không thể được, Vũ Thiên Nguyên chỉ còn cách quát tháo thị uy.

Vũ Thiên Long nhìn khí thế trên người Vũ Thiên Nguyên thì không kiềm chế được mà cười ra thành tiếng.

"Hắc Hắc...Không phải cha là Đại Thống Soái nắm giữ trong tay mười vạn quân binh sao? Còn sợ người ta lấy đầu? Nhưng mà con có một cách khiến hoàng đế không thể trách tội, ngược lại không chừng còn ban thưởng cho Vũ gia chúng ta!"

Từ nhỏ Vũ Thiên Long đã vô cùng thông minh cơ trí, tâm tính lại càng vượt xa đám bạn cùng trang lứa, tựa hồ bên trong thân thể hài tử kia là một lão quái trải đời vậy nên không ai có thể nghi ngờ lời từ miệng hắn nói ra, vị đại thủ hộ giả gầy yếu mặc đạo bào màu vàng đất vẻ mặt nghiêm túc hiện từ mở miệng hỏi: "Cháu có cách gì?".

Vũ Thiên Long nhìn hết một lượt: "Ta nghe nói Thái Tử là là con trai truyền tự của Lạc gia?".

"Chuyện này đúng, Thái Tử có một huynh trưởng, tuy nhiên người này nhất tâm cầu Đạo không màng quyền binh" Mọi người cùng gật đầu khẳng định.

"Ta còn nghe nói Nhật Nguyệt giáo treo thưởng thủ cấp hắn mười vạn lượng?" Vũ Thiên Long không nhanh không chậm hỏi.

"Chuyện này cũng đúng" Mọi người lại đồng thanh.

"Hơn nữa Nam Bộ Bình Nam Vương Lạc Vô Ngân từ lâu có mưu đồ tạo phản?"

"Chuyện này không sai a!" Như gà nhặt thóc cứ sau một câu hỏi của Vũ Thiên Long sáu người bọn họ lại cùng nhau gật đầu.

Nghe đến đây Vũ Thiên Long lại cười, trong đôi mắt ngây thơ hiện lên một tia狡 hoạt: "Vậy thì Lạc Lăng kia đầu phải rời kinh vi hành, hắn bỏ nhà đi chơi thì đúng hơn".

Bọn họ bất cứ ai trong sáu người đều là kẻ có tâm kế thâm sâu, nhưng thực sự chưa từng nghĩ đến những chi tiết này, Vũ Thiên Nguyên vỗ đùi, vẻ mặt thoáng trầm xuống sau đó nhoen miệng cười: "Đúng rồi, con nói tiếp đi".

Bốn vị thủ hộ giả giờ phút này đều đã tìm được nút thắt nhưng vẫn tỏ ra vô cùng hào hứng, cùng nhau nhìn xuống Vũ Thiên Long bằng ánh mắt khích lệ trong đó nhiều hơn là tán thưởng.

"Chúng ta viết một bức thư gửi hoàng đế, trong đó nói: Vũ gia đang tận lực bảo hộ an toàn cho Thái Tử".

"Ta phải trở về tiếp tục tu luyện đây!" Chưa dứt lời, Vũ Thiên Long chạy nhanh ra bên ngoài, bóng lưng kia tuy bé nhỏ, mỏng manh, thể nhưng khi đi vào mắt chúng nhân lại bất giác trở nên vững vàng cao lớn.

"Đúng là diệu kế, thiếu gia không then là người mang Tiên căn, bằng vào thiên tư cùng tâm trí kia sau này hiển nhiên có thể tung hoành mấy cõi, tiền đồ không thể hạn định" Bốn vị thủ hộ giả cùng nhìn nhau gật đầu tán thưởng, cảm giác như chiếc lưng đã còng xuống vì tuổi nguyệt nay lại được dựng thẳng thêm vài phần.

Vũ Thiên Nguyên nhìn theo bóng hình con trai, đôi bàn tay chai thô vì binh kỳ sương gió bất giác nắm chặt lấy nhau, kích động nói: "Hắn trưởng thành rồi!".

"Trưởng thành ư? Ta lại không mong muốn Long nhi trưởng thành nhanh quá, có thể cả đời này ta không muốn thấy Long nhi trưởng thành, Đại Bàng khôn lớn phải bay lượn cửu trọng thiên, một ngày nào đó chúng ta sẽ chẳng thể nào đuổi kịp theo bước chân của hắn nữa, ta thật sự không muốn có ngày phải rời xa nhi tử".

Lý Phi Yến nỉ non nói, thanh âm trầm buồn chứa tang thương, đó âu cũng là tâm tư bình thường của một người làm mẹ.

"Hồ đồ, Long nhi hay Phong nhi đều là hi vọng của gia tộc, ai lại không mong muốn con trai mình trưởng thành, nàng nói vậy nếu để chúng nghe được thì khác gì đã tự mình đặt một cái gai thật sắc lên con đường sau này của chúng?" Vũ Thiên Nguyên nhìn thê tử, nghiêm mặt trầm giọng quát.

Ngày hôm đó một cánh bồ câu trắng, chân gấn phong thư nhỏ đang bay nhanh về phương bắc.

Hơn mười ngày sau, một đội thiết kỵ sĩ mấy ngàn người trùng điệp hộ tống Lạc Lăng Thái Tử hồi kinh, lại có thánh chỉ từ trên ban xuống, sắc phong Lý Phi Yến nhất phẩm phu nhân, Vũ Thiên Long hoàng tước hậu truyền.

Mà lúc này Vũ Thiên Long đang hăng say tu luyện bên trong tiểu viện của chính mình, chỉ lực gào thét, chương án ngập trời.

Mấy hôm nay hắn dùng hết thời gian cùng tâm huyết để nghiên cứu và thôi diễn hai môn võ kỹ trong Việt Võ Đạo, đó là Lăng Không Kinh cùng Toái Tâm Chương.

Mặc dù thời gian ngắn nhưng bằng vào thiên phú có thừa hắn cũng đã tu luyện hai môn công pháp trên đến sơ thành cảnh giới, Xuất Thần Nhập Hóa.

Lăng Không Kinh lấy khí hóa cương, áp súc linh khí trong cơ thể tạo thành khí trụ, phát chi bằng đầu ngón tay, luyện đến đại thành có thể tùy niệm sở dục còn được điện lôi điệp gia uy lực, tốc độ thậm chí siêu việt cả ánh sáng.

Võ học trong thiên hạ muôn hình vạn trạng, chiêu thức cùng biến chiêu vô số, tùy theo cấp bậc mà được phân chia làm mạnh yếu, nhu cương, nhưng có một cao thủ võ đạo đã từng nói: "Võ kỹ không sợ mạnh chỉ sợ nhanh".

Thật vậy, đứng trước thực lực tuyệt đối, người nếu không chắc chắn đánh thắng còn có thể tìm cách trốn chạy, nhưng đứng trước tốc độ tuyệt đối, thậm chí người còn chưa nhìn được mặt đối phương thì đã phải ngậm ngùi bỏ mạng.

Chỉ cần đủ nhanh là có thể dễ dàng hóa giải, phá bỏ hết thảy võ học trong thiên hạ, nếu xét về mặt tốc độ thì kiếm pháp cùng chi pháp được xem như hai loại võ kỹ linh hoạt nhất, nhưng nó cũng tồn tại một điểm yếu chết người, đó chính là sức công phá cùng phạm vi sát thương rất nhỏ.

Nếu bàn về uy lực thì chương pháp tất nhiên được xưng tụng là môn công phu cương mãnh, Toái Tâm Chương luyện đến đại thành một chương đánh ra hoàn toàn có thể san bằng một ngọn núi nhỏ, chương pháp tuy không mấy linh hoạt nhưng lại cực kỳ hoa mỹ đẹp mắt.

Cao thủ võ đạo phạm nhân chỉ đơn thuần dùng chiêu số, dưới sự cheo chống lực lượng nhục thân, nhưng tu chân giả thì lại khác, được tu vị điệp gia vậy nên uy lực của võ kỹ cũng theo đó mà đề cao lên vô số lần.

Lúc này, Vũ Thiên Long thỉnh thoảng linh đấm chân, tay phải bắt quyết lăng không bắn ra một chỉ, ngay lập tức từng tia điện lôi như sợi tơ nhỏ xoắn xuýt lấy nhau, theo quang trụ ánh sáng gào thét mà ra "Viu" Tia sáng đánh thẳng lên gốc cây anh đào cổ thụ to lớn trước sân, chỉ thấy một chiếc lỗ nhỏ bằng ngón tay cái dễ dàng xuyên thấu.

Hắn lại tiếp tục đánh ra một chương, không quang mang lập lòe, không hoa mỹ đẹp mắt, chỉ là một chương đơn thuần nhưng lại mang theo lực lượng cuồng nộ, có thể dễ dàng nghe ra tiếng phong bạo rít gào cùng thanh âm không khí bị xé rách nổ vang liên hồi "Ầm.Ầm".

Gốc anh đào run lên bần bật, một cái chương án lớn in hằn lên trên thân cây khiến cho lớp vỏ bên ngoài bị bong tróc ra, theo hoa anh đào lá tả rơi xuống.

Vô cùng vừa lòng, Vũ Thiên Long thu công, mười mấy ngày tu tập vất vả khiến cho thân thể hắn mỏi nhừ đau nhức, đến thần trí cũng có chút rối loạn, Vũ Thiên Long vội vàng rời khỏi tiểu viện, rảo bước trên chiếc hành lang dài tiến về phía đông phủ, hắn muốn tìm đệ đệ Vũ Thiên Phong để chơi đùa một chút, đã gần nửa tháng nay hai huynh đệ hắn còn chưa được gặp nhau, cũng có chút nhớ mong.

Cùng lúc này, bên ngoài bầu trời Trấn Thiên Quan một ngôi lưu tinh mang theo quang mang bảy màu như cầu vòng rực rỡ đang phá không cực tốc mà đi, đứng trên thanh đại phi kiếm màu trắng bạc là một trung niên nhân cao lớn mặt vuông mày rậm, tướng mạo tương đối bình phàm nhưng khí thế tự thân lan tỏa lại vô cùng khiếp người.

Hắn mặc bộ đạo bào màu lam nhạt, phía sau lưng được thêu họa một ký tự, chữ "Tĩnh" chứng tỏ nam nhân này là tu sĩ đến từ Bắc Bộ Tĩnh Nguyệt Môn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thăng Long hoàng thành

Vũ Thiên Long vừa bước vào tây phủ, gia nhân trong phủ nhìn thấy hắn liền cung kính khom người hành lễ: "Thiếu gia".

"Phong nhi đâu?" Vũ Thiên Long nhẹ nhàng hỏi một cô người hầu có chút nhan sắc đang đứng gần đó.

"Dạ...Nhị thiếu gia ở phía sau hậu hoa viên".

Dọc theo con đường, đập vào tầm mắt hắn là đầy rẫy những hòn non bộ to lớn được tạo hình cầu kỳ đan xen với nhau xếp thành hàng dài, số lượng có đến mấy trăm, xung quanh còn nghe được tiếng chim hót líu lo, tiếng nước suối chảy róc rách, buổi sáng sương mù còn chưa kịp tán đi mà vất vưởng, la đà trên mặt đất, không khí cũng vô cùng tươi mát trong lành, vừa nhìn sơ qua, nơi này không khác gì chốn thế ngoại đào viên.

Hậu hoa viên tây phủ, bất kỳ ai chỉ cần bước chân vào sẽ phát hiện một điều rất đặc biệt, mặc dù là hoa viên rộng đến mấy trăm mẫu vuông nhưng mà bên trong chỉ trồng độc nhất một loài hoa, đó là hoa Tử Phù Dung.

Tử Phù Dung, đoá hoa yếu mềm khẽ lung lay khoe hương trong nắng sớm khiến cho một vùng đất xinh đẹp nơi nơi đều tràn ngập sắc tím mộng lung.

Hậu hoa viên này vốn là do một tay Vũ Thiên Bá, ông nội Vũ Thiên Long ngày còn sống xây dựng nên để tưởng niệm chính xương tủy của mình: Đỗ Phù Dung, sắc tím đại biểu cho sự thủy chung son sắt.

"Phong nhi, sao lại ù rũ vậy?"

Lúc này Vũ Thiên Phong đang thất thần ngồi trên một tảng đá lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn gục xuống, dán chặt vào hai chiếc đầu gối, thỉnh thoảng lại nấc lên nghẹn ngào.

"Là ai bắt nạt đệ đúng không, nói cho ta biết, ca đánh hắn giúp đệ?" Vũ Thiên Long bước đến thật gần, đưa tay xoa xoa đầu Vũ Thiên Phong, vẻ mặt quan tâm hỏi.

Vũ Thiên Phong ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hoe, giọng run run: "Không ai bắt nạt đệ hết".

"Vậy tại sao đệ lại khóc, là nhớ đại ca có đúng không?" Vũ Thiên Long nhẹ nhàng ngồi xuống một bên, nhìn đệ đệ cười hiền từ.

"Ai thèm nhớ huynh, ta làm roi con mộc điều huynh tặng xuống chiếc giếng kia rồi" Vũ Thiên Phong bi bô nói, sự tức nuối hiện lên rõ ràng trên khuôn mặt.

"Vậy sao? Ta cứ tưởng chuyện gì to tát, giờ nhé! Ngày mai đại ca lại khắc tặng đệ một con mộc điều lớn hơn, đẹp hơn nữa... Thế nào?"

"Không được, mộc điều là món quà đầu tiên huynh tặng ta, ta chỉ cần nó, không cần thêm!" Vũ Thiên Phong vung văng nói, nước mắt lại chực trào.

"Thằng nhóc này, ương bướng, nũng nịu cũng vừa thôi chứ" Vũ Thiên Long trầm nghĩ.

Tuy nói vậy nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng vừa ý, tựa như có một dòng suối ấm áp vừa mới chảy qua.

Đúng vậy! Mộc điều kia là một năm trước hắn tự khắc lấy, hắn còn nhớ như in ánh mắt vui sướng, kích động của đệ đệ khi nhận được món quà từ tay mình, mặc dù món quà kia chỉ là một con chim gỗ thô kệch xấu xí, vô giá trị.

Trầm ngâm một hồi, vỗ vỗ bả vai Vũ Thiên Phong, Vũ Thiên Long nhẹ nhàng nói: "Được rồi, đại ca có cách, ta xuống vớt nó lên cho đệ".

"Nhưng chiếc giếng kia sâu lắm" Vũ Thiên Phong lo lắng.

"Không sao, ngồi yên ở đây đợi ta" Dứt lời Vũ Thiên Long nhanh chóng trút bỏ hết y phục trên cơ thể, chỉ để lại một chiếc quần cộc.

Thời tiết rất lạnh, Vũ Thiên Long vội vàng vận chuyển linh khí trong đan điền khu trừ hết thủy giá rét bên ngoài, vừa nhìn tựa một cái bong bóng nước mỏng manh cứ thế mà bao trùm lấy toàn thân thể khiến cho hàn khí vừa mới tiến vào liền bị chặn lại trở lại.

Vũ Thiên Phong lo lắng nhìn theo.

Chiếc giếng này tuy nhỏ nhưng rất sâu, vậy nên người ta không dùng nó để lấy nước sinh hoạt hay phục vụ vào bất kỳ việc gì, nó mọc lên ở đó như chỉ để trang trí khiến cho hoa viên này càng thêm phần sinh động.

Trên cao nhìn xuống chỉ thấy một tia sáng le lói chiếu rọi lên mặt nước óng ánh, mộng lung, cơ hồ một đêm rằm ánh trăng rơi trên mặt sông vậy.

"Quá sâu, không biết là ai đã đào ra nó" Vũ Thiên Long lăm bắm, hơi có chút nhụt chí, theo hắn ước lượng thì chiếc giếng này ít nhất cũng sâu đến hơn hai mươi trượng.

Cầm trên tay viên dạ minh châu, Vũ Thiên Long cắn răng nhảy ùm một cái, đến lúc này hắn mới biết mình thực sự sai lầm.

Giếng này đâu phải sâu hai mươi trượng như hắn phỏng đoán.

Ít nhất cũng là mấy trăm trượng, nếu như bên dưới không phải là nước, nếu tu vị hắn không phải Ngưng Khí tầng ba thì chờ đợi hắn chỉ có một cái kết

cực, tan xương nát thịt.

Rơi tự do một lúc "Ừm" Vũ Thiên Long chơi vơi trong dòng nước: " Quái, sao lại là nước chảy thế này, đây tuyệt đối không phải là cái giếng tù, đây hẳn là dòng sông mới đúng " Vũ Thiên Long kinh hoàng phán đoán.

Viên dạ minh châu trong tay mang mang phát sáng dưới bóng đêm, tỏa ra thứ ánh sáng âm u lạnh lẽo, khó khăn lắm Vũ Thiên Long mới có thể vượt ra được phạm vi dòng nước chảy xiết, lần mò bơi trở vào hẳn mới càng thêm chắc chắn phán đoán của mình, đây không phải cái giếng gì, đây thực sự là một dòng sông rất lớn.

Không gian này cũng không phải là không gian bên dưới một cái giếng, nó chân chính là một địa phương lớn, vô cùng lớn.

Mặc dù bầu trời rất tối tăm, thế nhưng Vũ Thiên Long vẫn có thể dễ dàng nhìn ra hai bên bờ sông là những cánh nương dâu (Dâu tằm) xanh biếc trải dài vô tận, trên cao, nơi miệng giếng chính là nguồn sáng duy nhất chiếu rọi cho cả thế giới, cứ như thể một vầng hào nguyệt trắng bạc, nhỏ bé vậy.

Kinh hoàng nhìn khung cảnh trước mắt, bản thân hẳn càng không dám tin vào nhãn quan của chính mình, hết trong cơn mộng mị địa phương này âm u, tối tăm lại cực kỳ hắc ám.

Tiếng sóng ầm ầm đánh vào bờ cứ như thể bị cuốn trôi vào một căn phòng kín mít, thanh âm gào thét vang vọng, luẩn quẩn hồi lâu không dứt.

Lúc này Vũ Thiên Long đã đặt chân trên bờ sông, dẫm cát ướt bước vào sâu bên trong một khoảng, thân hình nhỏ bé luồn lách qua từng gốc dâu, không cẩn thận còn bị gai nhọn cào xé lên da thịt, dưới ánh trăng tờ mờ, Vũ Thiên Long phóng nhãn ra thật xa, phía chân trời chỉ thấy đồng nhất một màu xích hồng ma quỷ.

Thế giới nơi đây quá ư rộng lớn, tâm trí hẳn càng dày đặc một mảnh hoang mang tuyệt vọng, giờ phút này hẳn thật sự muốn khóc, Vũ Thiên Long thật sự sợ hãi, hẳn là hải tử.

Càng bước vào bên trong, bởi vì cách xa nguồn sáng nên khung cảnh lại càng trở nên tối tăm, thế nhưng viên dạ minh châu vẫn đủ để chiếu rọi cho từng bước chân của hắn.

Không gian tịch mịch, tuyệt đối ninh tường, không có lấy một chút tiếng động nào dù là nhỏ nhất, chẳng biết qua bao lâu, Vũ Thiên Long vẫn đang lần mò bước đi, lúc này nương dâu đã lùi lại phía sau, thay vào đó là vô số ụ đất cực lớn được bày ra la liệt khắp nơi như những ngọn núi nhỏ bị một đám mối chúa khổng lồ ùn lên từ mặt đất vậy.

P phía trước tầm mắt Vũ Thiên Long, đang đứng im lìm một đầu quan đạo đã cũ nát, thê lương vô cùng, ở đó có thể nghe ra nồng nặc mùi rêu mốc cùng hương vị của tuế nguyệt thảng năm.

Quan đạo này vốn rất lớn, có lẽ trước đây người ta đã phải bỏ ra không ít công sức để xây dựng lên nó, hai bên tường thành hiển lộ những vết nứt toác thật dài, sâu hoắm cứ như bị kiếm lớn điên cuồng chặt chém lên vậy, mái ngói phủ phong rêu rơi vớ đầy trên mặt đất, một khung cảnh đồ nát, tang thương đến cực điểm.

Vũ Thiên Long như người mê man đi dưới hoàng hôn của ánh tà dương một buổi chiều ít nắng, bầu trời xích hồng ảm đạm càng tôn thêm sự chết chóc cùng khơi gợi cảm giác bất an thật sâu trong lòng người.

Sau cổng quan đạo đứng lù lù một tấm bia đá được cắm thẳng trên mặt đất, cũng đã phủ kín màu rêu phong, lúc này đây Vũ Thiên Long đã không còn cảm thấy sợ hãi, thay vào đó nhiều hơn là kích thích đến từ tâm lý tò mò.

Đưa viên dạ minh châu tới thật gần, trên tấm bia đá, Vũ Thiên Long khẽ đọc: " Ô Quan Chương, Thăng Long Hoàng Thành! " Sau đó hắn thất thần che miệng thốt lên kinh nghi:" Không phải chứ...Hoàng Thành Thăng Long sao? ".

Trong một vài điển tịch có ghi, Hoàng Thành Thăng Long chính là thủ đô xa xưa của Đại Việt thời Lạc Vu Xích Quỷ, cách nay đã một vạn hai trăm bảy mươi sáu năm về trước, thời đại huy hoàng nhất trong lịch sử Tu Chân quốc gia, bởi vì cùng thời điểm đó dân tộc đã sản sinh ra rất nhiều vị Tiên Nhân tối đỉnh, Lạc Tổ cũng đản sanh tại bên trong Thăng Long thành.

Nhưng tuế nguyệt qua đi, vàng son rồi cũng trôi vào quên lãng, người ta dần dần quên mất cái địa danh Thăng Long cùng kinh biển ngày xưa.

Nghe đồn ngày đó Thăng Long thành vào một đêm trăng thật tròn không biết vì lý do gì bỗng nhiên chìm vào lòng đất, chôn vùi theo một thời đại huy hoàng, một nền văn minh rực rỡ cùng với ức vạn nhân mạng của bá tánh sinh linh.

Theo điển tịch, cổ nhân vì nhìn thấy Kim Long phi thiên mới đặt tên cho địa phương đó là Thăng Long, ngụ ý, chốn rồng bay lên, sau vô số tuế nguyệt tên cũ không đôi, cổ đô của người Việt Cổ tức bộ tộc Xích Quỷ cũng bị mặc định là địa phương Thăng Long này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Lão giả kỳ bí

Lại qua thêm một khoảng thời gian, lúc này Vũ Thiên Long đang chậm chậm bước đi trên đường lớn, xung quanh, ẩn mình trong thứ ánh sáng tờ mờ là toàn bộ kiến trúc hoàng thành xưa, đình viện chạm long trổ phụng nguy nga cao vút, phố xá sầm uất kéo dọc theo hai bên đại lộ thật lớn, nhìn qua thậm chí quy mô phải gấp mấy chục lần Trấn Thiên Quan nơi hắn đang sinh sống.

Nhưng toàn bộ kiến trúc đều bị bụi bặm bao phủ và tuyệt nhiên không có lấy một bóng người nào, không sinh mệnh lực lượng, không thanh âm tiếng động, thương khung bên ngoài chỉ độc một màn đen dày đặc quánh, không trăng sao, không ánh sáng.

Tuế nguyệt sau vạn năm lắng đọng vô tình tạo nên cho thế giới này một loại khí chất rất riêng biệt, khí chất này lại càng không thể diễn tả hết bằng lời, như hư như thực, nhìn như đồ nát điều tàn nhưng cơ hồ chứa đựng bên trong cả một guồng quay to lớn, một sinh mệnh khổng lồ đang chực chờ bộc phát.

"Ngọ Môn" Phía trước, trên cánh cổng rất lớn dựng thẳng trên đại lộ, có thể thấy một tấm biển son son thiếp vàng đã rất mục nát, xập xệ sắp rụng xuống đến nơi.

Vừa bước chân vào Ngọ Môn, tức thời có một luồng khí thể cường đại như bão táp đập thẳng vào mặt, Vũ Thiên Long bất giác rung mình vội vã lùi lại phía sau mấy chục bước chân.

Trong khí tức kia chứa đựng oán khí nồng đậm, như tích tụ qua vô tận thán năm hoàn mỹ tạo nên, Vũ Thiên Long có thể nghe được từ bên trong thanh âm cô hồn cuồng khiếu, lệ quỷ gào khóc.

Trước mắt hắn, một trận âm phong thành hình xuất hiện, như chiếc chổi lớn quét ngang mặt đất, quét bay hết thảy bụi bặm cùng rác rưởi cuộn cuộn thổi tới, âm phong mang theo mùi vị tanh tươi đến lợm giọng.

Vũ Thiên Long không thể tránh né đành đứng yên như trời trồng, mặc cho gió độc cứ thế đập vào mặt, bên tai hắn chợt vang lên tiếng cười dài tà dị " Hắc Hắc! ".

Lại một cánh tay đen thui lù lù gầy trơ xương mang theo u vụ chộp thẳng về phía hắn, tựa như cành khô mộc cứng ngắt không mấy linh hoạt thể nhưng lực lượng chứa đựng bên trong tuyệt đối không phải tầm thường.

Vũ Thiên Long kinh hoàng hét lên một tiếng, cũng không kịp suy nghĩ nhiều, tay phải bắt quyết thôi động linh khí trong đan điền đến cực hạn lập tức đánh ra một chưởng đối kháng. Toái Tâm Chưởng mang theo quang mang màu vàng kim mờ nhạt, đột sáng không trung một khắc, gào thét mà ra cùng với cánh tay u vụ kia một chỗ va chạm.

" Ầm " Vũ Thiên Long bay ngược ngã nhào về phía sau, thân thể nhỏ bé không ngừng lăn trên mặt đất, khuôn miệng đắng chát, Vũ Thiên Long chỉ cảm thấy hình như bên trong có một nguồn nhiệt lưu cực nóng đang cắn xé khiến toàn thân hắn phát hỏa mà run rẩy.

" Haha, Một thằng nhóc Ngưng Khí ba tầng lại có thể mò đến được nơi này, rất thú vị " Màn u vụ bị xé rách, từ bên trong bước ra một lão giả, lão giả thân mang hắc y, tướng người gầy còm như que củi, duy chỉ có ánh mắt rạng ngời là phát ra tinh quang sắc lạnh trong bóng đêm.

Trên thân lão mặc dù không hề tỏa ra một chút ba động tu vi nào nhưng chỉ riêng khí thể cùng uy áp kia thôi cũng tuyệt đối khiếp người, phạm vi xung quanh tựa hồ không gian đều không thể chịu đựng được mà vận vẹo đến khó coi, vang lên từng hồi thanh âm ken két như muốn đổ sụp xuống ngay lập tức.

Vũ Thiên Long chưa từng gặp qua kẻ nào có khí thể đáng sợ đến như vậy, thậm chí bốn vị thủ hộ giả cao thâm mật trắc tu vi Kết Đan kia cũng xa xa không bằng, hắn hiểu vừa rồi lão không muốn giết hắn, chỉ xuất ra một phần rất nhỏ thực lực lực, phải nói là một phần vạn thực lực, để dọa dẫm hắn làm thú vui.

" Ồ! Dưới uy áp của ta, mặt lại không hề biến sắc " Lão giả cũng âm trầm nhìn Vũ Thiên Long có chút kinh nghi đánh giá.

Chỉ riêng việc làm sao hắn có thể đến được nơi đây cũng đủ khiến cho lão tò mò, truyền thuyết về hoàng thành Thăng Long mặc dù rất nhiều người từng nghe qua, nhưng chẳng mấy ai chứng minh được đây có phải là sự việc thiên chân vạn xác hay không chứ đừng nói đến chuyện tìm ra lối vào.

Vũ Thiên Long cố gắng áp chế thương thế trong cơ thể, đến một lúc hắn vội phun ra mấy ngụm máu tươi, khuôn mặt trắng bệch, thân thể lão đảo ngã nhào trên mặt đất.

" Xin lỗi cậu bé! Có vẻ ta ra tay quá nặng rồi " Lão giả nhàn nhạt nói, trên khuôn mặt già nua băng lãnh kia vậy mà thoáng qua một chút thương cảm.

Cơ hồ có một loại tương liên đến từ sâu trong tâm linh, trong huyết quản khiến cho lão không thể nào tổn thương hài tử trước mắt, nhìn hài tử quần quai trên mặt đất lão chỉ cảm thấy trái tim mình như bị ai đó bóp chặt lại.

Đây là cái cảm giác mà có lẽ lần đầu tiên trong đời lão gặp phải, xưa nay giết người vô số cũng không hắn chưa từng giết qua hài tử, nhưng mà đứng trước đứa bé này, lão bỗng nhiên thấy mình mềm yếu đến đáng thương.

" Cháu không sao chứ! " Lão vội vàng thay đổi thái độ, lật đật tiến lại thật gần đưa bàn tay gầy guộc nhăn nheo vuốt vuốt lên khuôn ngực nhỏ bé của Vũ Thiên Long.

Từ bàn tay kia một dòng linh khí màu xanh nhu hòa nhưng lại vô cùng cường đại như thủy triều mạnh mẽ xâm nhập tiến vào bên trong thân thể Vũ Thiên Long, linh khí đi đến đâu thương thế hẳn ngay lập tức tại chỗ khôi phục, không những vậy Vũ Thiên Long còn cảm thấy toàn thân vô cùng thư thái, thoải mái đến cực điểm, như bình thường được mẫu thân nắn vai xoa bóp cho vậy.

Khi mà Vũ Thiên Long vẫn đang lìm dim hưởng thụ khoái cảm thì bị câu hỏi của lão trực tiếp cắt ngang: "Làm sao cháu lại đến được chốn này? "

"Ta bị rớt giếng!" Vũ Thiên Long hậm hực nói, hẳn muốn nói với lão là mình nhảy giếng nhưng mà suy đi nghĩ lại thì nhảy giếng với rớt giếng cũng đâu có khác gì nhau.

Lúc này hẳn mới bắt đầu cảm thấy lo lắng, không biết cha mẹ ở nhà có hoảng hốt vì hắn hay không?.

"Rớt giếng? " Lão vội thốt lên, thanh âm kinh nghi vừa rơi xuống, khuôn mặt chợt nhăn nhúm co quắp đến dữ tợn.

Bởi khoảng cách rất gần, mặc dù bị bóng tối bao phủ, Vũ Thiên Long vẫn dễ dàng nhìn ra toàn bộ biểu cảm trên sắc mặt lão, thoáng chút kinh ngạc Vũ Thiên Long vẫn giữ nguyên nét mặt vô tội, giả vờ hỏi: " Ông cũng rớt giếng như ta sao? "

Trầm ngâm hồi lâu, sau đó lão bất giác cười xòa: " Haha..Đúng, ta cũng bị rớt giếng như cháu, này cháu bé, cháu có phải là người của Vũ gia hay không? "

Vũ Thiên Long biến sắc, hẳn âm ừ hồi lâu cũng không biết nên trả lời thế nào cho phải, thực sự thì đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, nếu không có gì ngoài ý muốn thì chắc chắn lão nhân này sẽ không bao giờ làm hại đến một hải tử như hắn.

Nhưng nếu như lão đã nhận thức được Vũ gia, hơn nữa nếu còn có ân oán cùng Vũ gia thì chẳng phải hôm nay hắn xui xẻo rồi sao?.

Như nắm bắt được tâm lý của Vũ Thiên Long, lão nhân cũng khẽ gật đầu tán thưởng, hai người cùng trầm ngâm một chút, lúc sau lão lại lên tiếng: "Ta quen biết gia chủ Vũ gia, cháu đừng lo, ta tuyệt đối sẽ không làm hại cháu "

"Ta đúng là người nhà họ Vũ, cha ta là Vũ Thiên Nguyên " Vũ Thiên Long buột miệng nói.

" Vũ Thiên Nguyên? Haha...Tốt " Lão nhân thần trở nên sắc kích động lập tức ngửa mặt lên trời cười lớn, thanh âm vang dội như đại chung cuồng bạo phát tán, tựa một chiếc vòi rồng ngang nhiên cán quét tầng trời khiến cho hư vô cũng đều kịch liệt lắc lư.

Vũ Thiên Long khiếp sợ nhìn trăng cảnh khoa trương trước mắt, trong lòng chợt hiện lên câu hỏi: " Không biết lão già này rớt cuộc có tu vị gì? Mà chỉ một tiếng cười đã có uy lực kinh khủng đến vậy ".

Lão nhân nhìn chăm chú vào gương mặt non nớt của Vũ Thiên Long, chút sau trên khuôn miệng khô khan thành linh nở ra một nụ cười hiền từ: " Cháu muốn biết ta là ai và ta có tu vị gì, có đúng không? "

Vũ Thiên Long vội vàng gật đầu xác nhận, hẳn minh bạch, đứng trước những lão quái vật tu vị thâm sâu thế này thì đơn giản không cần diễn kịch, thậm chí đến ngôn từ cũng không cần thiết phải nói ra khỏi miệng.

" Vậy trước hết cháu phải trả lời ta ba câu hỏi " Lão đưa ba ngón tay ra trước mặt Vũ Thiên Long, cười hòa ái.

" Thứ nhất, cháu tên gì? Thứ hai, bốn lão già thù hận kia còn tốt không? Thứ ba, Vũ gia bây giờ thế nào? "

Lão nói liền một mạch không ngưng nghỉ, tựa hồ một lão nhân ly hương đã lâu nay gặp được người quen mà hào hứng bàn luận về chuyện gia hương cổ thổ, trong thần sắc có chút kích động cùng mong ngóng.

Vũ Thiên Long nhìn biểu cảm kia mới càng thêm xác định suy đoán của mình, hẳn khẽ cười, nhàn nhã cất lời.

" Ta tên gọi Vũ Thiên Long, bốn vị sư thúc tổ đến nay vẫn rất khỏe mạnh, Vũ gia bây giờ đã là gia tộc đứng đầu vùng Trung Bộ, cha ta càng là Thống Soái quân đội của quốc gia Đại Việt ".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Một chiếc cổ chu

Lão già nhìn thật sâu vào mắt Vũ Thiên Long, khuôn mặt gầy nhom bỗng nhiên trầm xuống: " Cũng mấy chục năm rồi, tuế nguyệt thật ra còn vô tình, còn sắc bén hơn cả một thanh lợi kiếm.

" Ta có thể nói cho cháu biết một vài chuyện " Lão già thất thần nhìn về hướng bóng đêm mông lung, trên đôi mắt già nua hiện rõ nét xa xăm hồi ức.

Vũ Thiên Long không nói gì, khuôn miệng mấp máy ngồi im ngóng đợi, thực ra có một vài chuyện hần đã loáng thoáng đoán ra được, nhưng ngược lại cũng có một vài sự việc vẫn còn vô cùng mù mịt.

"Ta vốn là một Trắc Địa Gia, đã sống tại hoàng thành này hơn ba mươi năm, công việc của Trắc Địa Gia cụ thể là xem xét phong thủy, tìm kiếm long mạch, thủy mạch, địa huyết hoặc cổ mộ, nói đúng hơn nữa là khai địa tầm bảo".

Thanh âm trầm thấp thủy chung không thay đổi, thỉnh thoảng lão lại nhếch môi cười như tự giễu cợt chính mình.

Vũ Thiên Long vừa nghe thì đầu tiên tỏ ra kinh hãi, hần thực sự không ngờ trên đời lại còn có cái chức nghiệp kỳ lạ này, khi thanh âm chậm lại cũng là lúc Vũ Thiên Long lên tiếng: "Nói vậy chiếc giếng sau hậu hoa viên cũng là do ông đào ra sao?".

"Đúng rồi!" Lão khẽ cười chỉ nhẹ gật đầu xác nhận.

"Thôi chết!!" Như kịp nhớ ra điều gì, Vũ Thiên Long chợt hét toáng nhảy cẫng lên.

"Ta phải quay lại dòng sông kia, cũng đã hơn nửa ngày qua đi rồi, đảm bảo đám người gia tộc biết tin ta rơi giếng sẽ tìm xuống, hoàng thành rộng lớn thế này làm sao bọn họ có thể tìm ra cho được" Hần vừa nói vừa tự đi trách chính bản thân mình quá bất cẩn.

"Hắc hắc..Làm sao cháu xuống được đến đây thì ta không biết, nhưng ta cũng đảm bảo, người của Vũ gia không một ai có thể đi qua chiếc giếng kia, ngoại trừ kẻ có tu vị cao hơn ta, cao hơn Nguyên Anh kỳ" Lão giả ung dung, vừa cười vừa nói, thần sắc còn hiện lên chút đắc ý.

"Tại sao?" Vũ Thiên Long kinh ngạc hỏi.

"Tại vì ta từng đặt một cái kết giới tại đó, có lẽ việc cháu rơi xuống đây là sự kiện ngoài ý muốn, hoặc có thể nói chính là một hồi nhân duyên".

"Ta vốn tò mò, tại sao ông có thể tìm ra địa huyết, tìm xuống đến tận đây lại không tìm được cách trở ra" Vũ Thiên Long chau mày suy tư, sau đó nhẹ nhàng hỏi.

"Ai nói ta muốn trở ra, nơi đây chẳng phải tốt hơn sao? Tĩnh lặng, ninh tường lại an toàn tuyệt đối, hơn nữa cháu thử nhìn xung quanh xem, linh khí dư thừa, được ở đây tu luyện một năm hiệu quả còn hơn xa so với mười năm bên ngoài".

"Đúng rồi, Long mạch, chính là Long mạch" Vũ Thiên Long lúc này mới chợt nhận ra, thiên địa linh khí ở đây quả thực rất dày đặc, cơ hồ là sương mù bao phủ tầng tầng lớp lớp vậy, mặc dù bị bóng đêm che phủ nhưng vẫn có thể dễ dàng cảm nhận được.

Vũ Thiên Long từ nhỏ đọc rách nhiều sách, hiển nhiên kiến thức không cạn.

Trong cơ thể hần, Đại Việt Tôn Tiên Kinh không biết từ lúc nào cũng đã âm thầm chuyển động, tham lam hấp thụ lấy lực lượng linh khí tựa hồ như vô cùng vô tận này.

"Ta còn có một thắc mắc cuối cùng".

"Cháu nói đi, nếu biết ta sẽ giải đáp" Lão giả hiền từ nói.

"Ta nghe Hoàng Thành Thăng Long xưa ở tận Bắc Bộ, sao lại có thể nằm dưới lòng đất Trung Bộ này?"

Vũ Thiên Long nghi hoặc hỏi, đây quả thực là cái thắc mắc lớn nhất của hần từ khi bắt đầu nhận thức được địa phương này chính là hoàng thành cổ địa.

"Tốt! Ta có thể nói đại khái thế này: Bản thể thực sự của hoàng thành chính là một chiếc cỗ chu to lớn, mà cỗ chu này vạn năm qua vẫn đang chậm chậm trôi dạt trên long mạch của Đại Việt ta, cỗ chu đi đến đâu cũng sẽ ban tặng phúc duyên cho chốn đó, Bắc Bộ xưa có đến năm Hóa Hư đại năng xuất hiện, còn Trung Bộ, Nam Bộ và Đông Hải vẫn chưa có, nguyên do là vì việc này".

"Thật sự?" Vũ Thiên Long về mặt kinh hoàng, thực sự thì hần đã đi phân tích cũng nghĩ đến nhiều nguyên do, nhưng mà, một chiếc cỗ chu? Ai lại có thể tạo nên một chiếc thuyền to lớn đến như vậy và rồi cuộc mạng mục đích gì? Nghe thì có vẻ phi thực tế, nếu đổi lại là trước kia có đánh chết hần cũng sẽ không chịu tin trên đời lại có chiếc thuyền còn lớn hơn cả chiến thuyền trong hạm đội Tiên Sa của cha mình.

"Thật sự!" Lão giả nhìn khuôn mặt xanh mét của hần mà không khỏi kích động cười ha hả.

"Này cháu bé, trên đời bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, đừng nói chỉ chiếc cỗ chu này, những tu sĩ Hóa Hư kỳ bọn họ thậm chí còn có thể tế luyện cả một tinh cầu làm pháp khí, Tiên Nhân thật sự rất cường đại, vô cùng cường đại"

"Vậy sao?" Vũ Thiên Long xiết chặt đôi bàn tay, hần là người mang Tiên căn, như lời cha hần nói thì sau này Vũ Thiên Long hoàn toàn có cơ hội để thành tựu Hóa Hư.

Thế giới Tu Chân lấy tiên đạo vì Vương càng phân chia Tiên lộ thành bảy đại cảnh giới, bảy nấc thang khác biệt: Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, Độ Kiếp, Hợp Đạo, Hóa Hư.

Hóa Hư cảnh đã có thể nói siêu thoát luân hồi, nằm ngoài lục đạo không can dự sáu cõi, một cường giả Hóa Hư xuất thế đại biểu cho sự trường thịnh

của một tông môn thậm chí cả một quốc gia trong vòng vài ngàn năm sau đó.

Lịch sử tu chân Đại Việt đã từng ghi nhận sự xuất hiện của ít nhất năm vị Hóa Hư, theo sử liệu thống kê thì đầu tiên phải nhắc đến Lạc Tổ Lạc Long Quân, Âu Cơ Quốc Mẫu, Phù Đổng Thiên Vương, Sơn Thánh Tản Viên, Thủy Thần Đông Hải.

Trong đầu óc non nớt của hắn mặc dù ngổn ngang muôn vàn câu hỏi, nhưng mà Vũ Thiên Long minh bạch có những chuyện phải tự bản thân mình đi tìm hiểu lấy, có một vài con đường tự bản thân hắn phải chậm rãi bước qua.

"Ngài còn chưa nói cho ta biết danh tự " Vũ Thiên Long cắt đứt mạch suy nghĩ của mình bằng một câu hỏi.

Lão giả thoáng nhìn hắn một cái thật sâu, trong đôi mắt thoáng hiện nét u buồn cùng đôi chút khó xử: "Cháu không cần phải biết tên ta, cũng nên nhớ rằng lần gặp gỡ ngày hôm nay tốt nhất không được để người thứ ba biết đến".

Vũ Thiên Long gật đầu xác nhận, trên đời ai ai cũng có một bí mật riêng cho mình, lão đã không muốn nói hà tất hắn phải tốn công dò hỏi.

"Cháu bé! Cháu đã đến được nơi này, xem như cùng ta, cùng Thăng Long Hoàng Thành có duyên, nhưng mà trên kia, gia tộc của cháu hắn là đang rất lo lắng".

"Ngài có cách giúp ta trở lên hay không?".

"Ta tất nhiên có " Lão giả khẽ cười.

"Được rồi, ta tặng cháu thứ này " Dứt lời, lão búng nhẹ tay, một tia quang mang màu trắng bạc nhu hòa nhanh như con thoi bay thẳng đến bên người Vũ Thiên Long, quang mang kia lại hóa thành một đoàn phù văn ánh kim, chui tọt vào trong mi tâm hắn.

Lúc này tại đại não Vũ Thiên Long bỗng dung oanh minh quanh quẩn, cũng đồng thời nhiều thêm một tầng ký ức: "Nhất Thủ Già Thương Khung!" Thoáng chút đau đớn vì chưa quen thuộc, Vũ Thiên Long ôm đầu rên rĩ.

"Đúng vậy! Ta tặng cháu một môn Tiên kỹ xem như là quà gặp mặt, bộ công pháp này ngày đó ta lấy được trên người một Nguyên Anh cường giả, đúng như cái tên, chỉ cần luyện đến đại thành hoàn toàn có thể một tay che trời".

"Trở về tu tập cho tốt, sẽ còn gặp lại " Lão giả nhìn hắn thêm một chút, đưa bàn tay khô gầy nhẹ nhàng chỉnh trang y phục trên người Vũ Thiên Long tựa như trường bối đối đãi với hậu nhân vậy.

"Nhắm mắt lại! " Âm điệu trầm buồn.

Vũ Thiên Long nghe vậy cũng vội vàng nhắm chặt mắt, một lúc sau đại địa thoáng run rẩy, theo thời gian địa chấn càng ngày càng lớn hơn, phong bạo rít gào kéo theo đất trời quay cuồng đảo lộn, bên tai hắn hình như có thanh âm xé gió vang lên.

Mở mắt ra, Vũ Thiên Long thấy mình đã đứng ở bên trong cái hang nông của một ngọn non bộ.

Vũ gia giờ phút này một mảnh hỗn loạn, gia nhân học tốc người chạy vào kẻ chạy ra, tộc nhân lại càng lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng đứng xung quanh chiếc giếng nhỏ, trơ mắt nhìn xuống bên dưới, không ai bảo ai cùng thút thít cầu nguyện, lệ ngăn doanh tròng.

Vũ Thiên Nguyên thất thần đưa cánh tay thô to ôm chặt lấy nương tử đang gào khóc đến khản cả giọng.

Bốn vị thủ hộ giả khuôn mặt âm trầm ngồi thủ hộ xung quanh, suốt buổi sáng nay bọn họ đã nhiều lần tìm cách đi xuống chiếc giếng kia nhưng đều vô pháp, cơ hồ có một thứ lực lượng vô hình nhưng cực kỳ mạnh mẽ kiên quyết ngăn cản bọn họ, thậm chí thần thức đều không thể tiến nhập nửa phân.

"Người bố trí kết giới này chắc chắn là một Nguyên Anh, thậm chí còn có thể là Độ Kiếp kỳ tu sĩ " Vị đại thủ hộ trầm ngâm phân tích.

"Bên dưới hẳn phải có thiên đại bí mật, nhưng chỉ bằng vào chút sức lực của chúng ta vẫn còn xa xa chưa đủ " Nhị thủ hộ giả nói.

"Không biết thiếu gia thế nào rồi".

"Đưa bé tội nghiệp này, cầu trời phù hộ! Mong hắn tai qua nạn khỏi".

"Nếu Long nhi có mệnh hệ nào ta cũng không thiết sống nữa!" Lý Phi Yến nức nhen, bầu vú lấy vạt áo của trượng phu trên khuôn mặt thanh tú đã nhợt nhạt màu son phấn, nước mắt chan hòa.

"Bốn vị sư thúc! Không còn cách nào sao? " Vũ Thiên Nguyên vẻ mặt nhăn nhó, nội tâm cực kỳ xoắn xuýt, lo lắng hỏi.

"Ta tin thiếu gia vẫn được an toàn, phạm là kẻ được ban phát Tiên căn đều là người mang phúc duyên cực lớn, có thể chuyển hung hóa cát, nhưng mà, để đi xuống bên dưới quả thật không dễ".

Từ trên cao, chiếc giếng nhỏ kia vẫn như vậy, sâu hun hút, lạnh lẽo đến thâm trầm, cơ hồ một mảnh trắng bạc đang chìm bên dưới, tản mát ra trận trận u quang nhàn nhạt.

Chương 11: Thức tỉnh Tiên Tướng

"Cha, Mẹ..Mọi người nhìn kia, là đại ca " Vũ Thiên Phong vẫy vẫy cánh tay nhỏ, lật đặt cảm đầu chạy, vừa chạy vừa hét.

Nghe đến đây chúng nhân đồng loạt quay người, chỉ thấy đằng xa lấp ló phía sau những ngọn non bộ thâm trầm là bóng dáng một hài tử nhỏ bé, trên môi hân nở ra nụ cười tươi rói, nụ cười này tựa hồ sẽ là vĩnh viễn cho đến khi phong nhạc đổ sụp, toàn thân từ y phiêu dật như cánh phù dung lay lắt trong giông gió, hòa cùng khung cảnh nơi này khéo léo chấm phá vẽ nên một bức tranh thủy mặc điểm tô màu tím nhạt.

"Long nhi! " Lý Phi Yến hét lên một tiếng cũng hướng phía trước chạy đến thật nhanh, nàng ôm chầm lấy hài tử, đôi bàn tay mềm mại xoa xoa lên đầu tóc, xoa lên khuôn mặt, sờ mó khắp toàn thân như muốn xem con trai mình có bị tổn thương ở chỗ nào không.

"Con có sao không? Con làm thế nào trở lên được?" Vừa nói Lý Phi Yến vừa khóc rầm rức.

"Mẹ à! Ta không sao " Vũ Thiên Long lặng lẽ nhìn mẫu thân, trong lòng vô cùng hối hận, hân biết mẫu thân đã lo lắng thật nhiều, cũng khóc thật nhiều, người làm mẹ trong thiên hạ đều như vậy, chỉ có hài tử là mãi không chịu thấu hiểu.

"Không sao thì tốt rồi " Bốn vị thủ hộ giả cùng tộc nhân lúc này cũng kịp chạy tới, không ai bảo ai mà tất cả đồng thanh thở dài ra một hơi như trút được tảng đá thật lớn đè nặng trong lòng.

"Thằng trời đánh này, người làm cái trò gì vậy hả? " Vũ Thiên Nguyên dậm chân quát mắng, thế nhưng trên lưng quyền cao vút vẫn còn vương lại giọt lệ chưa khô, đôi mắt hân giờ phút này đã sẫm đỏ hoe.

Quát mắng là vậy, Vũ Thiên Nguyên cũng sát lại gần bên con trai, đôi cánh tay to lớn ôm chặt lấy Vũ Thiên Long nhẹ nhàng nhắc bổng hân lên cao.

"Không sao thật tốt..Không sao thật tốt, từ nay không được để ta lo lắng nữa, có biết không?.

"Cha, ta biết! "

Rốt cuộc chuyện hân làm sao có thể trở về cũng không mấy ai thêm quan tâm nữa, họ chỉ quan tâm đến kết quả, Vũ Thiên Long vẫn bình an đối với họ như vậy là quá đủ.

Một đêm này Vũ Thiên Long trầm mặc ngồi bên dưới gốc anh đào cổ thụ hướng mắt nhìn lên trời cao, nơi hư vô có ngôi lưu tinh lóe sáng bay qua bầu trời trong sát na rồi vội tắt.

Đêm an tĩnh, chỉ có tiếng gió nhẹ nhàng quét ngang mặt đất cùng thanh âm côn trùng, hạo nguyệt nửa vầng như một mồi buong xuống thứ ánh sáng âm u lạnh lẽo, lại lọt qua tán anh đào mà vô tình in hân trên mặt đất những hình thù kỳ quái.

Hân vẫn thủy chung nhìn hướng bầu trời bao la, thần sắc không đổi.

"Ta đứng nơi này nhìn ra thấy bầu trời rộng lớn, vậy những người đứng tại bầu trời nhìn vào hư vô sẽ có cảm giác ra sao? Phải chăng thế giới này chỉ tồn tại duy nhất một tầng thương khung đại địa? "

Trong đầu óc non nớt của hân, trăm ngàn câu hỏi cứ thế chen chúc nhau mà lặng lẽ trôi theo dòng cảm xúc, có nhiều việc giờ phút này Vũ Thiên Long không thể tự mình đi trả lời chính mình, thậm chí cả thế gian này cũng không mấy người có thể trả lời hân được.

Một lúc sau, Vũ Thiên Long nhếch môi cười nhạt, hân ngồi bệt trên mặt đất, bắt đầu vận chuyển Đại Việt Tôn Tiên Kinh, sát na hư vô bên ngoài tựa hồ bị một bàn tay to lớn chọc thẳng vào rồi không ngừng mà khuấy đảo, khiến cho thiên địa linh khí cũng trở nên cuồng bạo.

Linh khí như những đám mây đen, đậm đặc nhanh chóng kéo đến ngự trị tại trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long, sau đó bằng một quỹ tích bất định theo lộ trình hô hấp tiến nhập bên trong đan điền.

Một hơi thở...Mười hơi thở...Bảy ngàn cái hơi thở qua đi, theo thời gian, hô hấp của Vũ Thiên Long càng lúc càng trở nên thô trọng, nơi vị trí đan điền vô thanh vô thức truyền đến một cổ đau nhức khó tả, thân thể cũng vì vậy mà run lên bần bật, chợt lúc này " Bình " Một tiếng oanh minh nổ vang quanh quần trong thiên địa, như thể vừa có vật gì đó giòn tan sụp đổ.

"Ngưng Khí trung kỳ " Vũ Thiên Long mặt nhọc lau đi mồ hôi trên trán, thậm chí toàn thân y phục cũng đã bị mồ hôi nhúng ướt.

Hân vội vàng thu công, cước bộ khẽ động, Vũ Thiên Long dẫm mạnh chân cả người cong gập lại khiến thân thể như mũi tên rời dây lao vút lên bầu trời lãng lập tại đó trong mấy cái hơi thở thời gian.

Nhất tâm nhị dụng, hai cánh tay đồng thời bắt ra hai loại thủ ấn riêng biệt, một chuông, một chỉ nhằm hướng gốc anh đào hung hăng đánh tới.

"Bình..Âm.. " Cây anh đào phải thừa nhận song kích thì lung lay dữ dội như muốn bật cả gốc, củi mục, lá khô cùng hoa anh đào thì nhau rơi xuống.

Mảnh sân nhỏ chợt dấy lên bụi đất cùng phong bạo, không dừng ở đó cánh tay phải của Vũ Thiên Long lại thỉnh thoảng đánh ra liên tiếp thêm mấy quyền nữa, linh lực bàng bạc trong cơ thể theo kinh lạc gào thét xông thẳng ra bên ngoài lại huyền hóa nên một cái cự đại thủ ấn màu đen sậm, thủ ấn này rất lớn, trong bóng đêm còn phát ra huyết quang lạnh lẽo.

"Nhất Thủ Già Thương Khung!"

Vũ Thiên Long vỗ mạnh tay về phía hư vô, thủ ấn kia đang lảng lập trên bầu trời cũng theo đó đồng thời vỗ mạnh một cái "Bình..Bình..Bình " Không khí bị áp súc đến mức nổ vang liên hồi, thậm chí còn phân tách ra hẳn thành hai dòng khí lưu đối lập lại thoang thoảng dư vị cháy khét.

Vũ Thiên Long mặc dù đã phán đoán được phần nào uy lực của Nhất Thủ Già Thương Khung thế nhưng thực sự hẳn lại không ngờ chỉ một thức đầu tiên trong tám thức đã mạnh mẽ đến vậy.

Đó chính là sự khác biệt giữa Võ kỹ và Tiên pháp.

Đúng lúc này, Vũ Thiên Long chợt cảm giác từ sâu bên trong thân thể có một luồng khí tức cực kỳ kinh khủng, tựa hồ cự nhân bị giam cầm đang chậm chậm mà thức tỉnh, đan điền hẳn chính là lồng giam, lực lượng kia lại mạnh mẽ như núi lửa, như thủy triều đồng dạng.

"Âm! Âm...Âm ".

Như thiên quân vạn mã chạy chồm, dường như thương hải sóng lớn quét trời cao, trong cơ thể hắn bùng phát ra một tiếng nổ vang rền to lớn, vô tận thần quang màu vàng tuôn ra, xán lạn như cầu vồng, chói mắt đến cực điểm!.

Thần quang vạn đạo, diễm lành rực rỡ, rơi vào mắt đều là ánh sáng màu vàng, mang theo một luồng khí thế vô biên vô tận, chấn động toàn bộ thương khung bên trên Trần Thiên Quan, dưới bóng đêm, tầng mây trên trời ở trong giây lát đó sụp đổ, phong vân đứng động, nhật nguyệt thất sắc!

"Chuyện gì thế này?" Vũ Thiên Long ngạc nhiên nhìn tình cảnh đang phát sinh trước mắt.

Thần quang màu vàng kia tựa hồ có công hiệu an thần, giờ khắc này Vũ Thiên Long chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, sinh long hoạt hổ, phảng phất trong cơ thể có một luồng thần lực chạy dọc, nhất quyền liền có thể khai sơn liệt thạch!.

Vũ Thiên Long nhìn cảnh tượng thần kỳ trước mắt, khuôn mặt thoáng qua một giây kinh ngạc, tự xoa xoa đầu nhỏ của mình, thoải mái cười nói: "Ta đang thức tỉnh Tiên Tướng sao?."

Tiên Tướng, chính là trên Tu Tiên thế giới một loại thiên phú tu luyện, cùng thiên nhãn tương tự, không phải hạng người kinh tài tuyệt đỉnh tuyệt đối không thể thức tỉnh được, mà một khi thức tỉnh, như vậy nhất định uy năng diệu dụng vô cùng, về sau nhất bộ đạp thiên, xưa nay bất kỳ một vị tu sĩ nào thức tỉnh ra Tiên Tướng, đều bị thế nhân đặt bút lưu danh sử sách!

Giờ khắc này, Vũ Thiên Long thể hiện ra đủ các loại dị tượng, chính là một khúc nhạc dạo của quá trình thức tỉnh Tiên Tướng.

Vũ Thiên Long không hề cảm thấy có chút khản trương nào, trong cơ thể tiếng nổ vang rền càng thêm diễm tai, vô tận ánh sáng thần thánh nhộn nhạo quay cuồng, giữa bầu trời bỗng nhiên hạ xuống vạn đạo diễm lành, trên mặt đất bỗng nhiên tuôn ra ngàn đóa kim liên, vừa sâu xa vừa khó hiểu, thần kỳ phi phàm.

Diễm lành từ trên trời hạ xuống, mặt đất nở hoa!.

Xưa nay đại năng Độ Kiếp kỳ khi ngộ đạo thành tựu Hợp Đạo cảnh, hay thiên tài tuyệt thế thức tỉnh Tiên Tướng mới phải kéo theo sự xuất hiện của một loại thượng thương dị tượng!.

Nó cũng không là thần thông, cũng không phải pháp thuật, hơn nữa một điểm tác dụng cũng đều không có, nhưng là sự kiện khiến cho trên Tu Chân giới người người phải khát vọng, bởi vì nó đại diện cho thượng thương tán thành, chỉ những thiên chi kiêu tử mới có thể nhận được vinh quang như vậy!.

Tiên căn, Tiên Tướng cùng xuất!

Lúc này trong hư không đột nhiên hiện ra chín con Kim Long màu vàng thần uy lẫm lẫm, ở trước người chúng, trên cổ là một vòng mặt trời toả ra ánh lửa màu xanh biếc, chín con Kim Long cùng quần quýt lấy nhau, giương nanh múa vuốt, truy đuổi theo một vầng xa luân màu trắng bạc.

Cửu Long Quy Nguyệt!

Tiên tướng của Vũ Thiên Long chính là Cửu Long Quy Nguyệt.

Trong Tu Chân thế giới người thức tỉnh Tiên Tướng số lượng cực kỳ ít ỏi, xưa nay ngàn vạn năm nhưng cũng chỉ đếm được đến trên đầu ngón tay.

Tiên tướng được chia thành sáu loại thường gặp bao gồm: "Đầu Suất Thần Hòa Luyện Càn Khôn, U Minh Nhược Thủy Phá Cửu Tiêu, Nhật Nguyệt Đồng Nguyên, Long Phụng Triều Dương, Cửu Long Quy Nguyệt và Tiểu Long Ngự Phá Vũ Môn ".

Không biết thân thể Vũ Thiên Long vừa đột phá một loại giới hạn nào đó hay vô tình giải khai gông cùm xiềng xích phàm thân mà Tiên Tướng bỗng dung hiện thể, điều này cũng không cần cố công suy đoán, chung quy nó là một cái điềm lành lớn lao.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ác khách đến nhà

Những Tiên Tướng trên nói trắng ra chính là một dạng thiên phú phi thường mà thượng thiên chiếu cố, ban tặng cho Tu Chân giả.

Đầu Suất Thần Hóa Luyện Càn Khôn đại diện cho thiên phú luyện đan, muốn được xưng tụng một tiếng Tông Sư đan đạo trước hết phải nắm giữ, phải tinh thông một vạn năm ngàn ba trăm cái đan phương bên trong Đại Việt Đan Đồ, phải khống chế thuần thực đan lô, tâm hỏa, dị hỏa hay Thần Hỏa và tất nhiên, quan trọng hơn hết phải luyện ra được đan dược thành phẩm đạt đến chỉ tiêu, những điều này đối với thường nhân có lẽ vô cùng khó khăn nhưng đối với người sở hữu Tiên Tướng cũng chỉ là sự kiện lấy đồ vật trong túi quần.

Thứ hai, U Minh Nhược Thủy Phá Cửu Tiêu đại diện cho thiên phú luyện thể, những người mang dạng thiên phú này vừa sinh thể chất đã vô cùng mạnh mẽ, tương truyền U Minh Nhược Thủy là một loại thần thủy chỉ âm chỉ hàn nơi hoàng tuyền, nó có thể dung hòa làm tan rã mọi vật chất trên thể gian nhưng lại không làm gì được một viên Thánh Minh ngọc thạch gờ ra từ bên trên mái ngói của cung điện Cửu Tiêu, bởi vậy người mang thiên phú này nhục thân rắn chắc, vô cương bất tồi như Thánh Minh ngọc thạch vậy.

Thứ ba, Long Phụng Triều Dương, người mang dạng Tiên tướng này bản thân họ có đại phúc số, định mệnh gắn kết lên người một chữ Duyên thật lớn đại biểu cho thiên phú nhân duyên, thiên phú này nghe ra thì có vẻ vô dụng, nhưng mà chẳng phải rất nhiều người chỉ muốn sống một cuộc đời an nhàn mỹ mãn, tiêu điều khoái lạc, có sức hấp dẫn thật lớn trong mắt người khác giới sao " Một long một phụng vượt càn khôn, quán quýt tựa như phách với hồn ".

Thứ tư, Tiểu Long Ngư Vượt Vũ Môn, đúng như cái điển tích, một con cá chép nhỏ bởi vì mộng tưởng hóa rồng mà suốt từ ngày này qua ngày nọ, năm này sang năm kia tìm đủ mọi cách vượt vũ môn, sau bao nỗ lực không biết mệt mỏi thì cuối cùng cá chép nhỏ cũng thành công nhất phi trùng thiên, người mang Tiên Tướng này thường có một quả đạo tâm vô cùng cứng rắn, kiên định bất khuất vậy nên thành tựu về sau tuyệt đối vô khả hạn lượng.

Thứ năm Nhật Nguyệt Đồng Nguyên, trời đất phân định trước sau rạch ròi, nhật nguyệt ngàn đời thay phiên nhau chiếu rọi, người mang Tiên Tướng này có thể nhìn rõ đúng sai, phân định chính tà, thấu triệt vạn sự nhân sinh, hỷ, nộ, ái, ô trên cõi hồng trần, vô sát vô dục, không mê không loạn, bởi vì đặc trưng như vậy nên bọn họ thường có một trái tim thanh tịnh, thông thường thành tựu Chân Nhân, Thánh Nhân hoặc ít nhất cũng là một tu hành giả khác khổ.

Cuối cùng, Cửu Long Quy Nguyệt, người mang Tiên tướng này bản thân có đại phúc duyên, đại khí vận, có thể dễ dàng chuyển hung hóa cát, gặp dữ hóa lành, bởi Cửu Long vốn là con của Nguyệt Cơ nên luôn được thượng thiên chiếu cố, nhân sinh số mệnh sáng lạn lại may mắn cực kỳ, thậm chí có kẻ bước chân ra khỏi nhà vô tình dẫm phải phân chó mới hả hệ phát hiện ra đó là phân Hạo Thiên trên cửu thiên Tiên giới.

Vũ Thiên Long thức tỉnh Tiên Tướng gây ra oanh động quá lớn, lúc này hầu như toàn bộ dân cư trong Trấn Thiên Quan đều đã đổ hết ra khỏi nhà, ai nấy cùng nhau hướng lên bầu trời, kinh ngạc mà nhìn cái trăng cảnh khoa trương trước mắt.

Thần quang sáng lạn chiếu rọi một vùng, cửu long gào thét chạy chồm đuổi bắt một mặt trăng màu trắng bạc.

Lúc này, trong một khách điểm tại Trấn Đà Nãi bên cạnh bờ Hàn giang (sông Hàn) có một nam tử cao lớn, mặt hùm râu én đang đưa mắt nhìn lên thiên tượng trên bầu trời, chốc lát sau hắn khẽ thì thào: " Cửu Long Quy Nguyệt, Tiên Tướng lại xuất thế rồi, ta sẽ sớm tìm ra người thôi! ".

Trên một nhánh Bằng Lăng cổ thụ bên ngoài tường rào Vũ gia, một lão giả gầy gò ăn mặc bần thiêu đang bầu vịu lấy, thi thoảng lại nhảy nhót lung tung như khi chuyển cành, đôi mắt hùng hực kích động nhìn vào sâu bên trong mảnh sân nơi tiểu viện, vị trí Vũ Thiên Long đang đứng.

" Hừ..Hừ.. Đã có Tiên căn, hôm nay còn thức tỉnh được Tiên Tướng, trời định ngươi phải là đệ tử của lão phu rồi ".

Trong một biệt phủ to lớn đang ngồi trên chiếc bảo tọa là một trung niên nhân thân mang hắc bào, hắn xoay mặt vào phía bên trong cho nên không thể nhìn ra được dung mạo, trung niên nhân nhát cất lời: " Mị Ảnh, ngươi đi tìm hiểu cho ta, xem kẻ nào vừa thức tỉnh Tiên Tướng ".

Lời nói vừa rơi xuống, một chiếc bóng mờ nhạt như u linh chậm chậm xuất hiện, hắn chỉ cúi đầu xác nhận sau đó thân thể khẽ lung lay, thỉnh thoảng biến mất trong trời đất.

Lại nói đến Vũ Thiên Long, dị biến cuối cùng cũng qua đi, vạn vật lại trở về với hình thái ban đầu của nó.

" Hô " Vũ Thiên Long thở dài một hơi thần sắc khó bề che dấu được nét kích động, hắn bước vào bên trong tiểu viện vội vàng ngã người lên chiếc giường lớn làm bằng đá đen bóng loáng, vô ưu vô lo đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, tại đệ nhất hùng quan Hải Vân Sơn thuộc địa phận Trấn Thừa Thiên bên kia, có một cỗ xe ngựa màu vàng vương giả đang cuốn bụi phi nhanh về hướng Trấn Thừa Thiên Quan.

Trên xe chỉ có hai người, một nam nhân đánh xe cùng một hài tử tầm mười hai, mười ba tuổi, hài tử này mày đậm mắt nhỏ, nước da trắng bóc, nhìn thì anh tuấn nhưng có vẻ không được thiện lương cho lắm.

Nam nhân ngoài bốn mươi, to cao vạm vỡ, nam nhân nhìn qua có đến bảy phần giống với Vũ Thiên Nguyên gia chủ Vũ gia, tựa như được đúc tạc ra từ một cái khuôn vậy.

"Cha à! Lần này trở về phải tuyệt đối khiến cho bọn hắc mã mất mặt".

Đứa bé xiết xiết bàn tay, khuôn mặt đỏ bừng, trong ánh mắt hiện lên vẻ hung ác.

"Bốn năm trước bởi thực lực ta còn chưa đủ nên mới đành chịu nhục, hôm nay ta quay lại là để lấy đi vị trí gia chủ Vũ gia" Nam nhân bĩu môi cười khinh thường, nghe ra được trong lời nói một cỗ lãnh lệ chi ý.

"Nhưng mà, cha đã tìm hiểu kỹ càng chưa? Nếu như Vũ Thiên Nguyên cũng có đột phá thì phải làm sao?".

"Haha...Khả năng từng viết thư nói cho ta biết, vị thúc thúc kia của hắc mã năm nay chỉ mãi lo đánh trận, thế nên tu vi không hề thăng tiến, cũng mới nhỏ một cái Trúc Cơ mà thôi".

"Bốn tên thủ hộ giả kia lại càng không đáng lo, bọn hắc mã dù cao thâm mạt trắc nhưng chỉ làm mỗi nhiệm vụ thủ hộ gia tộc, xưa nay không can dự vào việc tranh đoạt quyền lực".

"Cha à! Vũ Thiên Nguyên nắm trong tay cả chục vạn quân binh, nếu ép hắc mã đến nổi điên thì chúng ta cũng không sống yên được".

"Lo gì chuyện đó, hắc mã là Hầu thì ta cũng là Hầu, chúng ta có ép hắc mã đến chết hắc mã cũng không dám lấy việc công trả tư thù được, vả lại sau lưng chúng ta còn có Thái Tử".

"Đúng vậy, thăng nhóc Vũ Thiên Long dám sỉ nhục Thái Tử, ta phải thay ngài báo thù, luôn tiện ghi một đầu công trạng...Hừ hừ... Đại Đế không dám làm gì Vũ Thiên Nguyên nhưng cha con chúng ta thì có thể".

"Tài nhi, con cũng đã Ngưng Khí ba tầng, lần này đại hội gia tộc phải để cho đám đệ tử trực hệ một phen đẹp mặt, nhưng ta nghe nói Vũ Thiên Long kia lại mang Tiên căn à!".

"Tiên căn cái rắm, cha nghe làm gì cái đám người kia, ta nghĩ bọn hắc mã chỉ tung tin đồn thất thiệt thôi, cùng lắm là trung phẩm, Tiên căn đầu phải là thứ như cút chim mà vô tình rơi ngay giữa đầu hắc mã? Tiên căn vô thượng xưa nay được mấy người? Đừng nói là mức độ hiểm hoi mà dù cho có là Tiên căn thật đi chăng nữa chúng ta cũng có thể một tay dễ dàng bóp chết hắc mã, không biết thăng nhóc kia đã mở được Ngưng Khí đan điền chưa...Thật là mong ngóng à!".

Vũ Thiên Long dậy từ lúc trời còn tinh sương, lợi dụng không khí trong lành buổi sáng bắt đầu tu tập, Đại Việt Tôn Tiên Kinh không biết đã vận chuyển từ lúc nào, linh khí bên trong trời đất ào ạt, cuộn cuộn mà đến, hắc mã mặt lên trời, há miệng không ngừng tham lam hấp thu.

Hai dòng hắc bạch nhị khí tuần hoàn vô cùng đều đặn, cuối cùng vận chuyển chậm lại tạo thành một cái đồ án thái cực, âm dương song ngư lăng lập tại trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long.

Từ hôm qua, sau khi thức tỉnh Tiên Tướng Vũ Thiên Long cảm giác như cường độ hấp thu tinh nguyên linh khí của mình càng ngày càng lớn hơn, thậm chí Đại Việt Tôn Tiên Kinh cũng biến hóa một cách nghiêng trời lệch đất.

Từ nay về sau, tùy thời đều có thể tu luyện, mọi lúc mọi nơi kể cả khi ăn hay lúc ngủ, cảm giác như đan điền của chính hắc mã cùng thiên địa bên ngoài được trực tiếp được cấu thông vậy.

Linh khí bên trong đan điền Vũ Thiên Long như một con suối nhỏ đang điên cuồng tích trữ nguồn nước, từng giờ từng phút cấp tốc lớn mạnh.

Lúc này tại một căn biệt phủ nằm bên trong trung tâm Trấn Thừa Thiên Quan dưới căn hầm ngầm tinh cương rắn chắc có một cỗ lực lượng mạnh mẽ đang cuộn cuộn thấm thấu mà ra, lực lượng này ban đầu chỉ ỉ Ừng như nước đến rồi cuộc một tiếng nổ vang chói lọi vang lên.

Trên bầu trời thân ảnh một lão giả phương phi tóc dài rối rắm đang đờ đẫn mà đứng, thần sắc cực kỳ cao ngạo, xung quanh bốn lồi du tẩu, bốn phía đùng đoàng sấm nổ, trong cơ thể trong suốt như thủy tinh hình thành xuất hiện một cái ảnh nhĩ lớn chừng nắm đấm, ảnh nhĩ khuôn mặt giống lão nhân như tạc, lim dim đôi mắt, hào quang rực rỡ.

"Lão Tổ! Chúc mừng người đột phá Nguyên Anh! Từ nay về sau Trấn Thừa Thiên Quan này còn ai dám đối chọi" Một thanh niên hai mắt sáng rực mang theo nồng đậm cung kính cùng khiếp sợ, hắc mã vàng quỹ xuống, lớn giọng.

"Tốt!" Lão giả cười như không cười, toàn thân uy áp chưa tán, một cái chớp mắt liền vững vàng đứng trên mặt đất.

"Lão Tổ! Vũ gia một cái đệ tử trực hệ thức tỉnh Tiên Tướng!" Thanh niên hướng lão giả khom người, thần tình nghiêm túc.

" Vũ gia sao? Trước kia quả thực đáng ngại, bây giờ không đáng ngại, tìm cách bóp chết hắn đi là được!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Từ Hoa Hạ trở về cố thổ

Đại Việt quốc nằm trên Á Đông đại lục, trong đó có ba mươi tư châu lớn thuộc về Bắc Thiên Hoa Hạ chiếm lấy năm phần diện tích, năm phần diện tích còn lại chia đều cho mấy chục cái quốc gia, tông môn khác nhau, riêng Đại Việt có cho mình bốn châu lãnh thổ, còn một bộ phận phạm vi chính là biển cả vô tận.

Vùng biển này là vùng biển lớn nhất trên Tu Chân thế giới, quanh năm sóng gió dữ dội, sương mù che phủ bầu trời, phàm nhân không thể nào bước đến, ngay cả tu sĩ nếu không phải là hạng người có tu vi cực cao thì hoàn toàn không thể vượt qua vùng biển rộng lớn này.

Đồng Hải đã vô tình trở thành một vách ngăn thiên nhiên khiến cho Đại Việt cùng Bắc Thiên Hoa Hạ rất khó qua lại lẫn nhau.

Tiếp giáp với vùng biển này chính là Lạng Châu, ở bên trong vùng đất quanh năm đóng băng có một châu tận cùng phía bắc của Lạng Châu, tên gọi là Hàn Châu, Hàn Châu này diện tích không lớn, gần như toàn bộ đều tràn ngập băng tuyết.

Tu sĩ sinh sống lâu năm trên Hàn châu phần lớn đều đã quen với thời tiết và khí hậu như vậy, những công pháp mà họ tu luyện cũng đều là loại chỉ âm băng hàn, nơi này phàm nhân rất thưa thớt, càng về phía bắc lại càng ít người hơn.

Ở tận cùng phía bắc của Hàn châu là một con sông rộng mênh mông, tên gọi sông Dương Tử, nếu từ bên trên nhìn xuống Hàn Châu này thì có thể nhìn thấy rõ ràng cả Hàn Châu giống như là một khối băng rất lớn, lơ lửng ở bên bờ sông kia, bị nước sông từng ngày xâm lấn, nhưng thủy chung không thể nào hòa tan được.

Thậm chí trong vùng lưu vực nơi tiếp giáp với châu này cũng có thể nhìn thấy rõ ràng một vài tảng băng ngưng tụ, ở trong nước sông trôi lơ lửng, bị sóng nước đánh dạt ra xa.

Bốn phía chỗ tiếp giáp này, ở trong phạm vi trăm vạn dặm không có lấy bất kỳ một sinh linh nào, ngay cả tu sĩ cũng rất hiếm hoi đi tới địa phương này, bởi vì hàn khí nơi đây thật sự rất mãnh liệt, cho dù là tu sĩ đi nữa cũng chỉ thân thể máu thịt mà thôi, ở nơi này máu bên trong đều phải hóa thành nước đá, không thể sống quá lâu.

Gió tuyết nức nở, gào thét tràn ngập trong thiên địa, khiến cho những bông tuyết như đám lông ngỗng kia sau khi bị cuốn bay cao lên lại chậm rãi theo gió tản đi, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Dưới bầu trời đầy gió tuyết, hàn phong rít gào, trên vùng đất rộng mênh mông này, dần dần có ba bóng người từ trên mặt đất tuyết đằng xa từng bước, từng bước đi tới.

Trong ba người này, một người toàn thân mặc áo to, tóc trên đầu đã bị tuyết phủ bạc trắng, giữa những sợi tóc kia còn xen kẽ một vài bông tuyết, trên áo to cũng bị một lớp tuyết dày che phủ, theo từng bước đi của hắn tuyết tróc ra rơi xuống, nhưng nhanh chóng lại có tuyết mới phủ lên.

Hai người ở phía sau, một người thoát nhìn như lão già, nhưng nếu để ý kỹ lại có vẻ như là một nam tử trung niên, nam tử này trên đầu tóc được hong như lửa, da mặt trắng tinh, khôi ngô tuấn tú vô cùng, thân thể hắn rét run lên, hai tay đặt ở trước miệng, không ngừng thở ra khí trắng để sưởi ấm, thi thoảng lại nhìn về phía người ở bên cạnh, ánh mắt tràn ngập sự ghen ghét.

Ở trên vai nam tử này còn có một con chim nhỏ toàn thân đỏ rực, hình dạng rất giống với thần thú Chu Tước trong truyền thuyết, nhưng mà con chim này trụi lông không có lấy một cọng lông đầu, lúc này lười biếng nằm ở đó, mỗi khi phát hiện ra nam tử kia sắp đông cứng lại liền thở ra một hơi hỏa tinh khí, khiến cho nam tử này có thể kiên trì gắng gượng.

Người cuối cùng là một đại hán, nói một cách chính xác có lẽ hắn không phải là một đại hán mà là một thanh niên gầy yếu, sau khi khoác lên một tầng áo bông thô dày thoát nhìn cực kỳ to béo, hắn bước đi nghênh ngang, sau khi giẫm chân sâu vào trong tuyết lại phải cố sức nhấc lên.

Nơi này rất lạnh, nhưng trên trán thanh niên kia không ngờ lại có mồ hôi lấm tấm càng tỏa ra từng trận bạch khí, thoát nhìn rất thú vị.

Âm thanh giẫm lên tuyết loạt xoạt bị tiếng gió nức nở át đi, không thể truyền ra, chỉ có thể nhìn thấy ba hàng dấu chân rất nhanh biến mất, không thể tồn tại quá lâu dưới cơn gió tuyết, chỉ có tiếng người trò chuyện thi thoảng lại vang vọng.

Nam nhân mặc áo to trên tay cầm lấy một chiếc gương đồng đã cũ, vừa bước đi run rẩy trong gió tuyết, thi thoảng lại ghé mắt liếc nhìn vào chiếc gương đồng, da mặt lúc co lúc giãn, cuối cùng như trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó, thần sắc biến hóa liên tục trông vô cùng cổ quái.

Thanh niên tóc hồng ngược lại tỏ ra cực kỳ nhàn nhã, dù hơi mệt mỏi đôi chút vì cứ mỗi bước, đôi chân hắn lại bị tuyết trắng vùi sâu, hắn phải cắn răng lôi chân ra khỏi bông tuyết nhưng tuyệt nhiên thanh niên hoàn toàn không để ý sự khắc nghiệt của chốn này.

"Hai người nói xem, chủ nhân lần này xuất thế chúng ta có được lợi lộc gì không? " Trong lớp áo tôi thật dày nam nhân đi đầu tiên hỏi vọng lại.

" Tiểu Kê, người đứng đầu công phu nịnh hót, võ mông ngựa đại pháp cũng đã luyện đến đại thành rồi, lần này người đã nghĩ ra sẽ nịnh bợ chủ nhân ra sao cho tốt chưa? " Thanh niên tóc hồng quay sang đồng bạn đi phía sau khẽ bĩu môi nói.

" Nịnh hót con bà người, con ngựa khốn kiếp! " Thanh niên mặc áo bông dày cũng rống lên chữ rủa một câu thật lớn.

" Ôn ào, chúng ta dù là súc sinh đi chăng nữa thì cũng là Tam Linh của một quốc gia, hai người cũng đã đối chọi nhau mấy vạn năm rồi, qua bao nhiêu kiếp luân hồi đều không thể hảo hảo một chút hòa khí sao? " Nam nhân mặc áo tôi thần sắc đậm mạc nói.

" Lần này quay về cố thổ ta thật sự rất trông mong, vạn năm qua đi, không biết Đại Việt bây giờ ra sao! Đã thành cái hình dạng gì rồi! Các lão bà ngày đó có còn không hay đã mất! Aa..Tuế nguyệt đúng vô tình nha, nhắm mắt mở mắt thương hải đều hóa tang điền" Thanh niên gầy nhom mặc áo bông khẽ thốt lên cảm khái.

" Đồ dân! Người thì tính thứ gì! Kê gia ngày đó trên tình trường phong lưu vạn chủng, hoành hành không rõ bao nhiêu năm tháng, chỉ nhớ sơ sơ cũng có đến mấy ngàn nữ nhân nguyện sống nguyện chết dưới chân ta, sáng mở mắt ra làm tình, trưa trưa làm tình, tối đến cũng làm tình a, chẳng vậy mà thể nhân sùng bái đặt cho ta cái danh xưng Tình Thánh ".

" Hắc Hắc..Gà mẹ, gà mái chứ nữ nhân gì cái thứ gà dân độn người, còn là Tình Thánh sao!".

" Tiểu Tượng, huynh nói xem lần này chủ nhân xuất thế tại địa phương nào? Ta không hy vọng là Đông Hải, Kê gia rất sợ sóng, ta dị ứng với sóng!! ".

" Là Trung Bộ " Nam nhân mặc áo tôi không nặng không nhẹ đáp.

" Cũng thật sự quá phấn khích, ngày sau chúng ta sẽ lại viết nốt thiên đại truyền kỳ còn đang dang dở.."

" Lần này người nào tìm được chủ nhân đầu tiên người đó làm lão đại, thế nào? " Thanh niên tóc hồng đảo mắt nhìn đồng bạn, hưng phấn hỏi.

" Một lời đã định "

" Một lời đã định ".

Thời gian trôi qua, ba người bọn hắn không nhanh không chậm bước đi trong phong bạo mật mù, lúc này trước mặt ba người chính là con sông Dương Tử, hai bên bờ sông chỉ thấy duy nhất một màu băng hàn trắng toát, tuyệt nhiên không có sinh linh nào có thể tồn tại được.

Bốn bề sóng đánh ầm ầm đình tai nhức óc, cảm giác như hàn thủy quét ngang bầu trời một dạng, từng tảng băng to lớn bị sóng dữ cuốn xô, va chạm vào nhau rồi nổ lên tung tóe.

Con sông này không biết nông sâu thế nào, nhưng bên dưới lớp băng hàn mỏng manh chỉ thấy một màu xanh ngắt, từ bờ này sang bờ bên kia ít nhất cũng rộng đến hơn một dặm, không thuyền thúng, không ghe đò, không sinh linh cây cỏ, chỉ có ba thân ảnh nhỏ bé dần dần chìm trong màn tuyết rơi trắng trời.

Chỉ cần vượt sông Dương Tử tiến vào Lạng Châu, đi hết một châu chi địa là có thể nhìn thấy biên cảnh Đại Việt ngay trước mắt.

Mong ngóng là cảm nhận chung của ba người bọn họ, nhìn nơi đó, cổ sự một khắc này ủa về như gió lạnh thổi bay bông tuyết trên bầu trời, trong đầu óc từng người đều hiện lên bóng hình của những cố nhân đã từng quen thuộc.

Tuế nguyệt tựa như một lớp bụi mờ phủ dày lên tấm gương năm tháng, rốt cuộc không còn nhìn rõ được mọi thứ, trong mắt bọn họ chỉ thấy mơ hồ một dải đất nhỏ bé, quanh co kéo dài suốt lộ trình Đông Hải.

Những chuyện kia tất nhiên Vũ Thiên Long không hề hay biết, hắn đang ngồi trong tiểu viện chuyên tâm tu luyện, cả Vũ gia giờ phút này một mảnh hân hoan, giăng đèn kết hoa, không khí vô cùng náo nhiệt, bởi hai ngày sau là ngày diễn ra sự kiện tổng đại hội gia tộc hàng năm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Tính toán lẫn nhau

Sáng hôm sau, Vũ Thiên Long được gia nhân cho mời đến đại điện, vừa mới đặt chân bước vào, đập trước mắt là một mảnh hoan thanh tiểu nữ tràn ngập gian phòng, có rất đông người cùng tụ tập tại một chỗ, trong đó có những người Vũ Thiên Long thậm chí còn chưa từng gặp mặt qua lần nào.

Những người này là tộc nhân Vũ gia chi thứ, hoặc là thương gia, binh lính, tiểu thương mang họ Vũ nhưng làm ăn và định cư khắp mọi miền tổ quốc, không sinh sống tại địa bàn Trấn Thiên Quan.

Một năm mới có một lần hiếm hoi tề tựu gặp mặt, vậy nên người ta có rất nhiều câu chuyện để trao đổi với nhau, từ những sự kiện ly kỳ bên ngoài thiên hạ, chuyện làm ăn buôn bán kinh doanh của bản thân, chuyện con cái tu tập, trưởng thành như thế nào, người ta háo hức kể cho nhau nghe về chuyện mới mắt thấy tai nghe và cả những cổ sự đã xưa cũ.

Vũ Thiên Nguyên ngồi trên vị trí gia chủ, đang cùng một vài người quen hào hứng tán gẫu, nói là gặp mặt cuối năm nhưng nhìn cái không khí này trông chẳng khác nào một buổi họp chợ thường niên.

Lúc này từ bên ngoài đại môn có hai thân ảnh một lớn một nhỏ đang nhanh chóng tiến vào, người lớn mặt hầm râu én, thân hình phương phi vạm vỡ, thiếu niên lại trắng trẻo, sạch sẽ, nhìn thanh tú vô cùng.

Vũ Thiên Nguyên ngay lập tức bước xuống từ trên vị trí gia chủ, hần vội vàng tiến về phía trước, đưa một cánh tay ra trước mặt, nhẹ giọng hô: "Đại ca!".

Nam nhân kia cũng lập tức đưa một cánh tay, hai cánh tay ở giữa cùng nhau va chạm "Tam đệ, bốn năm không gặp, người vẫn không có chút gì thay đổi".

"Đại ca cũng vậy, vẫn còn rất trẻ trung a!" Vũ Thiên Nguyên cười hiền, nam tử trước mặt cùng với hắn so ra có đến bảy phần giống nhau, chỉ khác một chút cái khí chất bên ngoài, bản thân hắn vì dầm mưa dãi nắng, kinh qua trận mạc, binh kỳ sương gió cho nên khí chất có phần trầm ổn, lắng đọng hơn, nếu như người khác nhìn vào hẳn phải nhầm tưởng là huynh đệ song bào thai, nhưng thật sự không phải, hai người bọn họ có cách biệt tuổi tác, cách nhau đến hơn năm tuổi.

"Đây là Tài nhi sao? Nhanh lớn a!" Vũ Thiên Nguyên âu yếm nhìn hài tử trước mặt, cánh tay thô to nặng nề vỗ vỗ lên bả vai hắn.

"Vâng! Tam thúc" Thiếu niên kia nhìn cũng không thèm nhìn, lạnh nhạt đáp.

"Mời hai cha con cùng lên trên này" Vũ Thiên Nguyên đưa tay làm ra động tác mời chào.

Lúc này có hai chiếc ghế tựa son son đã được gia nhân đưa đến.

"Đại ca, huynh ngồi ở đây!"

"Tam thúc! Gia phụ không quen ngồi dưới chân người khác đâu, hay là thúc nhường vị trí phía trên kia cho cha ta đi".

Thiếu niên đưa mắt nhìn Vũ Thiên Nguyên, sau đó bĩu môi cười nhạt, trong nụ cười có thể nghe ra một chút hàm ý mỉa mai.

Nam nhân kia khuôn mặt lạnh băng, rốt cuộc không nói gì chỉ nhìn con trai mình, vừa lòng gật đầu một cái.

"Cháu nói cái gì? Đây là ghế gia chủ không phải ai muốn ngồi cũng được đâu" Vũ Thiên Nguyên trầm mặt lại, nghiêm nghị nói.

"Thì đúng là ghế gia chủ rồi, ý ta là thúc ngồi trên kia cũng đủ lâu, hôm nay có lẽ nên để gia phụ ngồi một chút, dù gì cha ta cũng là huynh trưởng a!" Thiếu niên khuôn mặt chung quy vẫn không thay đổi.

Một lúc sau hắn nhìn sang Vũ Thế Minh đang đứng bên cạnh, hời hợt hỏi: "Nhị thúc, thúc nói xem có đúng không?".

"Tài nhi, cháu nói cũng có chút lý lẽ, ta nghĩ chiếc ghế kia ai ngồi đều được, đều giống nhau, cuối cùng là người Vũ gia chúng ta mà thôi" Vũ Thế Minh ngượng ngùng vuốt râu cười gian.

Chúng nhân lúc này đều không khỏi ngơ ngác nhìn nhau một chút, bọn họ thừa hiểu, đây đơn thuần đâu phải là cái gì họp mặt cuối năm nữa, là một dịp để tranh chấp quyền lực thì đúng hơn, tiền lệ đã như vậy rồi chỉ là bằng đi bốn năm, nay cha con Vũ Khắc Điệp lại trở về.

Nhưng cũng không ai có ý kiến gì, ngược lại bọn họ còn tỏ ra khá hào hứng, tinh thần phấn chấn chờ đợi quan khán màn kịch vui sắp xảy ra.

"Lại chuẩn bị có sóng gió rồi!" Một tộc nhân thở dài thốt lên cảm thán.

Đối với bọn họ thì ai làm gia chủ đều không có gì khác biệt, họ chỉ quan tâm xem kẻ nào cho mình nhiều lợi ích hơn mà thôi.

Chuyện gia tộc xem ra cũng không khác gì chuyện nơi chốn thâm cung, luôn luôn chứa đựng sóng gió, người tính ta, ta tính người.

Ở cái thế giới thực lực vì cường này thì người ta luôn sẵn sàng bỏ ra đại giới chỉ để được ngồi lên đầu nhau, bất cứ gia tộc nào cũng vậy, mà ở Vũ gia bây giờ sóng ngầm mới chỉ chực trào.

Danh vọng, quyền lực luôn có một cái sức hấp dẫn cực lớn, bởi chung quy mà nói, phẩm là nhân loại thì ai ai cũng đều bị dục vọng chi phối, con người nếu không có hy, nộ, ái, ô, sân, si đâu còn là con người nữa.

Mới hôm qua còn là huynh đệ hôm nay đã là người dung, hôm qua còn là bằng hữu nay lại là địch nhân, anh em ruột rà hay phụ tử máu mủ cũng đều không mấy khác nhau.

"Cuối cùng huynh vẫn chấp mê bất ngộ như vậy, với ta mà nói: Có giữ lại cái vị trí gia chủ này hay không cũng đều không quan trọng, bất quá đây là di

nguyện của tiên phụ, người muốn ta coi sóc, chấn hưng gia tộc, bản thân ta mặc dù không dám tự xưng toàn tài, nhưng hơn hai mươi năm qua Vũ Thiên Nguyên này không thấy thẹn với gia tiên, càng không thẹn với lòng mình ".

Vũ Thiên Nguyên không nhanh không chậm chưa xốt nói, ngôn từ sắc bén, thái độ trầm ổn.

" Buồn cười, tiên nhân đã định, xưa nay phạm chuyện quốc gia hay gia tộc đều do cha truyền con nối, huynh trưởng đứng đầu, Vũ Khắc Điệp ta còn chưa có chết thì khi nào đến phiên ngươi? Thậm chí nếu không có ta đi nữa cũng phải nhìn xem mặt mũi nhị đệ, ngươi nói đây là ý nguyện của Tiên phụ? Vậy bằng chứng đâu? Di ngôn đâu? " Vũ Khắc Điệp hung hăng quát tháo, thời điểm này chính thức trở mặt.

" Chúng ta không bằng mặt cũng đã mấy chục năm, vì có gì? Ta thực sự rất đau lòng! " Vũ Thiên Nguyên thần sắc thoáng co quắp, trầm mặc nói, trong ngôn từ để lộ ra sự xốt xa khó bề che giấu.

" Tam thúc, ngươi nói nhiều làm gì? Chúng ta không cần phải úp mở thêm nữa, hôm nay hai cha con ta trở về đây là vì cái vị trí gia chủ đáng lý ra phải thuộc về cha ta, ngươi đã ngồi lên đó hai mươi năm còn chưa thấy đủ sao? " Vũ Khắc Tài lời nói lạnh băng, trong đôi mắt còn phát ra một tia tính mạng sắc lẹm.

" Tam đệ, đại ca nói không sai, nếu ngươi có thể đưa ra di ngôn của Tiên phụ thì chúng ta dù muốn hay không cũng đều phải tuân theo, nhưng bản thân ngươi trước sau ngôn hành bất nhất dễ khiến cho người khác không phục " Vũ Thế Minh cũng khéo léo chen vào một câu.

" Haha.. Ta biết hai ngươi đã âm mưu với nhau từ trước, được rồi, cái hư danh này không phải ta không bỏ xuống được, nhưng mà mọi chuyện ta làm đều là vì Vũ gia! Hôm nay, nếu đã vậy thì cứ theo như lệ cũ mà làm, đại ca, ngươi cứ đánh thắng ta đi rồi tính tiếp " Vũ Thiên Nguyên cười gằn, lạnh nhạt nói.

" Cuối cùng cũng rơi vào bẫy của ta, cứ đợi đi, đại ca sẽ cho ngươi đẹp mặt " Thần sắc khê chuyển, Vũ Khắc Điệp nội tâm thầm nghĩ.

Ngừng một chút hần lại nói." Được, như cũ mà làm, hôm nay ta muốn bốn vị thủ hộ giả đều ở đây chứng kiến, trận chiến này kẻ thua phải rời đi Trấn Thiên Quan mãi mãi ".

" Tốt! "

Khi mà Vũ Thiên Nguyên định mở miệng đáp ứng thì lúc này Vũ Thiên Long trước sau vẫn âm thầm theo dõi bỗng nhẹ giọng lên tiếng, thanh âm như tiếng chuông bạc lạnh lạnh mà sắc bén.

" Đại bá! Ngươi cũng khéo bày tâm kế, làm gì có cái chuyện đòi chủ thành khách dễ dàng như vậy, gia phụ sống tại đây từ nhỏ, Vũ gia cũng là do một tay người cực khổ nâng lên mới được như ngày hôm nay, cha con ngươi từ đâu đến lại muốn trắng trợn cướp đi căn cơ của người khác? Đừng nói đại bá ngươi mà ngay cả Đại Đệ cũng đều không dám một câu đuổi chúng ta ra khỏi Trấn Thiên Quan a! ".

" Ngươi là Vũ Thiên Long? Tuổi không lớn nhưng khẩu khí thật lớn " Vũ Khắc Điệp quét mắt một vòng, đôi mắt âm độc dán chặt lên người Vũ Thiên Long.

" Đúng! Ta là Vũ Thiên Long, tuổi ta quả thật không lớn, nhưng nếu đại bá muốn cùng ta đo tâm cơ, tiểu nhi tùy thời sẵn sàng đáp lễ ".

Vũ Thiên Long trước sau như một, không nhanh không chậm, không vui không buồn, thần sắc thùy chung băng lãnh khiến cho người khác khi nhìn vào rất khó bề đoán định.

" Cha! Chỉ là một thằng nhóc mà thôi, người nhiều lời với hần làm gì? " Vũ Khắc Tài bĩu môi cười nhạt.

Vũ Khắc Điệp nghe nhi tử nói vậy mới chuyển dời ánh mắt khỏi người Vũ Thiên Long, hần nhìn Vũ Thiên Nguyên, ung dung hỏi: " Tam đệ, ngươi thấy thế nào? ".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Sĩ nhục kẻ khác là tự mình mang nhục

" Đại ca, huynh cho rằng ta thật sợ huynh sao? Ta một lần có thể đánh bại huynh thì cả đời này đều có thể, chỉ là Vũ Thiên Nguyên ta không muốn làm tổn thương đến tình nghĩa huynh đệ bao lâu nay, một người có may mắn, một người lại quyết tâm xé ra cho bằng được! Tốt thôi "

Vũ Thiên Nguyên khê quát, trong đáy mắt sâu hun hút là mấy vệt tơ máu ngang dọc chạy dài, hần vung tay một chưởng vỗ lên chiếc bàn trước mặt khiến cho chiếc bàn vốn được làm bằng gỗ Huyết Huê vô cùng cứng rắn phút chốc vỡ tan tành, ngưng một chút Vũ Thiên Nguyên lại đảo mắt lạnh lùng quét hết một vòng.

" Cả đám các ngươi nữa, gió chiều nào che chiều đó, khôn kiếp! ".

Khuôn mặt đỏ gay, hấn cố gắng gần xuống từng câu từng chữ, thậm chí tu vị Trúc Cơ hậu kỳ cũng triệt để phóng xuất toàn bộ ra bên ngoài, khiến cho một mảnh hư không trước mặt thoáng vẩn vơ vì áp lực "Đùng Đoàng!" Thanh âm nổ vang, phong bạo theo đó cũng vẩn vù kéo đến.

Trên đỉnh đầu Vũ Thiên Nguyên thỉnh linh huyền hóa ra hư ảnh một tôn bạch hổ to lớn, bạch hổ ngửa mặt lên trời phát tiết, điên cuồng gầm thét.

Hai luồng thanh âm cùng điệp gia cho nhau, sóng âm như thủy triều mạnh mẽ quét về bốn phương tám hướng.

Tộc nhân bình thường, thậm chí những tu sĩ cơ tu vị yếu kém đều bị dư ba lực lượng kia quét ngã ngay tại chỗ.

"Hừ" "Lúc này Vũ Khắc Điệp khề hừ lạnh: "Dám cùng ta đấu ư sao? Gà đất chó sành mà thôi".

Theo lời nói rơi xuống trên thân thể hấn lực lượng tu vị cũng ầm vang mà bộc phát, như một ngọn núi lửa phun trào, uy áp kia tựa hồ chiếc chổi lớn quét thẳng về phía hư vô, khiến cho không những không gian nơi này mà ngay cả thương khung ngân trượng bên ngoài cũng đều biến sắc, nhấc lên phong bạo ngập trời, cả đại điện chìm trong phong vân mù mịt.

Lực lượng này tuyệt đối vượt xa uy áp vừa rồi do Vũ Thiên Nguyên bạo phát ra, như một ngọn đại sơn phong từ trên chín tầng trời giáng xuống, vô tình đánh tan đi một chút khí thế yếu ớt kia của Vũ Thiên Nguyên.

"Kết Đan! " Có người che miệng kinh nghi hết lớn.

"Hắn vậy mà đã Kết Đan rồi!!".

Khuôn mặt của Vũ Thiên Nguyên trong cái sát na này lập tức đại biến, dưới uy áp cuồng bạo tựa hồ thái sơn áp đỉnh, ngay cả bản thân hấn cũng đều không thể chống chịu, Vũ Thiên Nguyên khó khăn thở hắt ra một hơi, sau đó vô lực đánh rơi toàn bộ thân thể lên chiếc ghế dài ngay phía sau lưng: "Là số phận sao?" "Hắn khề thì thảo.

"Dừng tay!" "Lúc này từ đằng xa chợt có tiếng quát dài vọng lại, thanh âm kia nghe ra có vẻ già nua cổ lão nhưng bên trong lại ẩn chứa uy năng to lớn, chỉ một chữ "Dừng" ngay lập tức phong bạo biến mất, uy áp toàn bộ biến mất, chúng nhân im ắng cùng đôi mắt hướng vào phía bên trong cánh gà với thần sắc cung kính.

Từ bên trong, bốn lão giả già nua thân mang đạo bào tao nhã, khí thế thâm nghiêm chậm rãi bước ra.

"Bái kiến sư thúc"

"Bái kiến sư thúc tổ".

Chúng nhân cùng đồng thanh hô lớn.

Bọn họ cũng không nói gì thêm mà nhẹ nhàng rảo bước lên phía trên, khuôn mặt băng lãnh mang theo chút đạm bạc, bốn cặp mắt cùng nhìn về phía Vũ Thiên Nguyên, sau đó khề cúi đầu.

Vị đại thủ hộ giả thoáng quét qua chúng nhân bên dưới một chút, nghiêm nghị nói.

"Chúng ta sứ mệnh là bảo hộ an nguy gia tộc nhưng cũng không phải hạng ăn chay nằm đất, ngày đó đại sư huynh trước khi quy tiên đều đã lường trước sự việc này, hấn để cho Nguyên nhi lãnh đạo Vũ gia là có lý của mình".

"Ngươi! Hừu đừng vô mưu" Lão chỉ tay thẳng mặt Vũ Thế Minh quát lớn.

"Còn ngươi, nhỏ nhen ích kỷ, tâm cơ lại quá mức thâm trầm" Theo lời nói rơi xuống, ngón tay kia cũng nhanh chóng chuyển dời sang vị trí Vũ Khắc Điệp đang đứng.

"Bốn lão già này còn tại, các ngươi tuyệt đối không được làm càn".

"Sư thúc, ta tôn trọng người là cường giả, càng là tiền bối nhưng mà việc này là chuyện riêng của ta cùng sư đệ, hy vọng các người chỉ đứng ngoài nhìn xem, không cần thiết phải đứng chân vào" Vũ Khắc Điệp chấp tay nói.

"Ngươi uy hiếp bọn ta sao?" Đại thủ hộ giả cau mày lên tiếng.

"Không dám!".

"Ở địa bàn Vũ gia không cho phép động thủ chém giết, chuyện riêng của hai ngươi hai ngươi tự tìm cách xử lý cho ổn thỏa lấy, nhưng tránh làm sứt mẻ tình cảm, càng không được tổn hại đến thể diện gia tộc" Nhị thủ hộ giả lúc này mới điềm nhiên lên tiếng.

"Cha! Hai người các ngươi tranh đấu cũng quá lâu rồi, càng như vậy càng khiến cho người đời dị nghị, nghĩ rằng Vũ gia ta nội bộ bất hòa, hay là thế này, nếu như nhi tử của tam thúc có thể tiếp được ta một chiêu mà không chết xem như cha con chúng ta thua cuộc, sau đại hội này thì cuốn gói rời đi Trấn Thiên Quan! Và ngược lại" Vũ Khắc Tài vừa nói vừa nửa môi cười giảo hoạt.

" Khốn kiếp! Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi? Nhi tử ta mới có bao nhiêu? Còn cho rằng quyết đấu công bằng? " Vũ Thiên Nguyên phẫn nộ.

" Hắc Hắc.. Con trai gia chủ, Thánh phẩm Linh căn..Nếu một chiêu của ta còn không tiếp được thì ta nghĩ hai cha con các ngươi nên nhanh chóng rút khỏi gia tộc, tránh cho ô nhục gia phong a! " Vũ Khắc Điệp cũng ngay lập tức hung hăng đáp trả.

" Hồn xược, Vũ Thiên Nguyên ta một đời nam chinh bắc chiến, càng lập nên vô số công trạng cho quốc gia, chưa có kẻ nào dám ở trước mặt ta hồ ngôn loạn ngữ, cha con các ngươi!!! Tốt lắm! ".

Có lẽ bởi vì quá tức giận, Vũ Thiên Nguyên bỗng nhiên đưa tay che miệng ho ra một búng máu tươi.

" Cha!!!" Vũ Thiên Long nhìn đến đây thì vội vàng chạy lên phía trước đỡ lấy thân hình Vũ Thiên Nguyên.

" Ngươi muốn một chiêu bại ta sao? Tốt! " Vũ Thiên Long cảm phẫn nhìn cha con hai người Vũ Khắc Điệp, sát khí tự thân muốn bộc phát, gào thét mà ra nhưng ngay lập tức bị hấn sinh sinh cản rằng nuốt xuống.

" Ngày mai! Tại trên chiến đài! Ta muốn cho các ngươi biết " Sĩ nhục người khác là tự mình mang nhục ".

Thanh âm băng lãnh trầm bổng vang vọng, khuôn mặt Vũ Thiên Long càng thêm lạnh lùng, cơ hồ là băng tuyết đang chậm rãi tan chảy, hàn phong gào thét quét ngang trời.

Cùng lúc này trên địa phận Lạng Châu có ba bóng người to nhỏ, cao thấp bất đồng đang chậm chậm bộ hành, bọn họ vừa đi vừa không ngừng cãi vã, thỉnh thoảng lại còn loáng thoáng thanh âm thô tục.

" Lần này trở về bái kiến chủ nhân, ta nghĩ nên bỏ đi mấy cái tên vớ vẩn ngày đó lão tặc Sơn Thánh đặt a! thứ gì mà Tiểu Tượng, Tiểu Kê, Tiểu Mã? Thứ bỏ đi! Không có lấy một chút uy phong ".

Tiểu Mã vừa bước vừa nghịch ngợm đá bay những viên sỏi tròn trịa trên mặt đất, luôn mồm nói.

" Đúng a!!! Tam linh ngày xưa là cỡ nào phong quang, chúng ta hoành tảo vô địch khắp Đại Việt, ngay cả Bắc Thiên Hoa Hạ cũng từng đập bằng, nếu không nói truyền thuyết thì cũng là một hồi truyền kỳ đáng để người đời ngưỡng vọng, thế nào? Tượng huynh! Huynh nghĩ một chút xem có đúng không? ".

Tiểu Kê hồ hời nói, nói đến mức phun cả nước dãi.

" Đúng nha! Tứ Linh Trung Hoa gặp Tam Linh chúng ta đều phải cúi đầu thần phục, bản thân Tượng gia không hám danh, nhưng mà cũng phải đổi một cái tên gì đó cho thật dễ nghe " Tiểu Tượng cũng vừa vắn đáp lời.

" Tiểu Mã, ngươi thông tuệ nhất nhóm, chuyện đặt tên giao cho ngươi, nên nhớ! Phải là một cái tên thật kiêu, thật oách, lần này chủ nhân xuất thế chúng ta về sau rất có khả năng sẽ được tạc bia công đức, thậm chí ghi danh tân sử ".

" Được rồi, chỉ là đặt tên thôi chứ gì? Chuyện nhỏ " Tiểu Mã vờ tay bóp trán suy nghĩ hồi lâu, sau đó thần sắc chợt sáng ngời, hần nguyệtch mồm hét: " Mã aaa! Phong Thượng Mã là tên ta!! " Hắc Hắc" Quá kiêu!! Quá oách rồi! ".

" Phong Thượng Mã!!! Quá oách " Tiểu Kê, Tiểu Tượng cùng đồng thanh.

" Con gà kia, bà ngoại ngươi? Ánh mắt kia của ngươi rốt cuộc là có ý gì a? ".

Tiểu Mã vênh vảo đảo mắt một vòng nhìn khắp hai người còn lại, khi ánh mắt rơi trên khuôn mặt lộ vẻ kích động của Tiểu Kê thì thoáng tỏ ra kinh hãi.

" Hắc Hắc! Kê gia chặt ngươi, thứ gì mà Phong Thượng Mã!! Ta lấy tên ngươi làm tên lót cho đại danh của Kê gia: Thượng Mã Phong!! Hahaha ".

" Từ nay về sau các ngươi gọi Kê gia là Thượng Mã Phong " Tiểu Kê đắc ý toác mồm cười.

" Tiên sư bà ngoại ngươi! Cướp tên, đồ ăn cướp! ".

Tại Vũ gia, mọi chuyện tạm thời trôi qua trong bình lặng, nhưng bất cứ ai đều có thể dễ dàng nhận ra sóng ngầm chỉ mới bắt đầu cuộn trào, địa chấn chỉ mới vừa kéo đến.

Chúng nhân cùng háo hức ngóng chờ đến sáng hôm sau, một trận thiên kiều chi chiến đồng thời là gia tộc chi chiến, cũng vừa vắn dịp để chứng thực cái tin đồn về Thánh phẩm Linh căn.

Vũ Thiên Long lại trở về tiểu viện của chính mình, tu vị hần giờ phút này cũng đã ổn định ở Ngưng Khí trung kỳ, bốn tầng cảnh giới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Ý niệm xuất, đạo tâm thành

Đêm hôm đó Vũ Thiên Nguyên tìm đến tận tiểu viện, vừa bước vào cửa đã thấy Vũ Thiên Long đang nhập tâm tu luyện, bản thân hắn không phải vì vậy mà vui sướng, hắn trầm mặc nhìn con trai một chút sau đó vô thức thờ dài.

Vũ Thiên Nguyên thực sự không muốn lôi kéo con trai mình vào cái trận chiến vô bổ này, bất quá có hối hận thì vạn sự cũng đã rồi.

Vũ Thiên Long thấy có động tĩnh thì vội vàng mở mắt, hắn nhìn nhìn mặt nhìn Vũ Thiên Nguyên, khuôn miệng nhỏ nhắn khẽ cười: "Cha! ".

"Long nhi! Phụ thân thực sự xin lỗi, đáng lẽ ra! " Vũ Thiên Nguyên trầm mặc, áp ứng nói.

"Không sao, con cũng là người Vũ gia! "

"Nhưng mà, ta nghe nói Tài nhi đã sớm tiến cảnh đến Ngưng Khí sơ kỳ đỉnh phong, ta chỉ sợ con không phải là đối thủ của hắn " Vũ Thiên Nguyên thần sắc có chút chán nản, ngưng một chút hắn lại nói.

"Cho ta xem thời gian qua con đã tu tập đến đâu? "

Vũ Thiên Long nghe đến đây thì nheo mắt khẽ cười, tu vị trong cơ thể bộc phát mà ra, từng dòng linh khí đen nhánh không ngừng cuộn cuộn chạy dọc toàn thân, thậm chí nhấc tay cũng đều có thêm điện chớp giật.

"Ngưng Khí tầng hai!!! " Vũ Thiên Nguyên kinh nghi nhìn con trai, thốt lên khe khẽ.

Vũ Thiên Long thoáng gật đầu xác nhận, thực tế thì tu vị của hắn đã sớm là Ngưng Khí bốn tầng nhưng mà Vũ Thiên Long lại cố tình che giấu đi thực lực, hắn muốn dành cho Vũ Thiên Nguyên, cha con Vũ Khắc Điệp và thậm chí cả Vũ gia một cái bất ngờ thật lớn.

Thoáng chút kích động, nhưng cuối cùng Vũ Thiên Nguyên cũng tận lực đè nén xuống, bản thân hắn vui vì hài tử tiến cảnh quá nhanh ngoài mong đợi, nhưng mà chỉ chút ấy thực lực vẫn còn xa xa chưa đủ.

Đừng nhìn cách biệt chỉ là một tiểu cảnh giới mà xem thường, tu sĩ Ngưng Khí tầng ba hoàn toàn có thể nhất chiêu tất sát một Ngưng Khí tầng hai, đương nhiên phải có ngoại lệ, đối với những thiên chi kiêu tử thiên phú vô song thì việc vượt cấp chiến đấu cũng là điều dễ hiểu.

Hơn nữa, chiến lực của tu sĩ cũng phụ thuộc một phần vào cấp bậc môn công pháp mà họ đang tu luyện, bất quá những kiện trên chỉ áp dụng cho đại tu sĩ tu vị cao thâm, còn đối với hài tử thì không thể dùng đến chuẩn mực thông thường để đánh giá được.

"Ta hy vọng con có thể toàn lực tiếp được một chiêu của Tài nhi, mặc dù có thể sẽ mất đi thể diện nhưng mà chỉ cần Vũ gia còn, chung quy cũng đều đáng giá ".

Khuôn mặt thoáng chút bất lực, Vũ Thiên Nguyên vội vàng bước nhanh ra khỏi cửa để lại sau lưng một thanh âm nhàn nhạt: "Con tiếp tục tu tập đi, Cha tin tưởng ở con ".

Vũ Thiên Long nhìn theo bóng lưng to lớn cùng cước bộ nặng nề của phụ thân thì bất giác than dài: "Hy vọng của cha chỉ nhỏ bé đến vậy thôi sao!! ".

Điều mà Vũ Thiên Long quan tâm lúc này không phải là chuyện ngày mai có thể đánh bại được Vũ Khắc Tài hay không, mà hắn lo lắng cho cơ nghiệp Vũ gia về sau, nếu như suốt ngày cứ có kẻ nhòm ngó rồi không ngừng bày mưu tính kế, chỉ sợ Vũ gia khó bề lâu dài trụ vững.

"Ta phải nhanh chóng nâng cao thực lực, chỉ cần có đủ thực lực trong tay là có thể bảo vệ chính mình, bảo hộ an toàn cho thân nhân cùng gia tộc, chỉ ta không phải ở cái quận thành nhỏ bé này, chỉ ta là bầu trời bên ngoài đại thiên thế giới, sẽ có một ngày chân ta đạp hết bát hoang ".

Vũ Thiên Long hào tình vạn trượng xiết chặt đôi bàn tay nhỏ bé, hùng tâm tráng khí bùng bùng.

Nếu như có tu sĩ đại năng ở đây họ sẽ kinh ngạc nhận ra, tiểu hài tử nhỏ bé kia chỉ cần phát ra ý niệm cũng có thể dễ dàng khiến cho ý niệm của mình triệt để thăng hoa, lột xác.

Một luồng hào quang từ trên thân thể Vũ Thiên Long bỗng nhiên ngập trời bạo phát, đây là hào quang của vận mệnh, ta làm chủ vận mệnh chính ta ".

Giờ phút này tại một gia tộc nhỏ bé bên trong một tiểu quốc gia có hài tử đang kiên định phát ra ý niệm của chính mình, như là lời tuyên thệ cùng thiên đạo, ý niệm này về sau vô tình trở thành một loại đạo tâm vững chắc nâng đỡ bước chân hắn trên con đường truy đạo thật dài phía trước.

Một cái ấn ký hình bán nguyệt mờ nhạt lấp lóe trên mi tâm Vũ Thiên Long, Tiên Đạo ấn ký vừa hiện.

Từ đây, một truyền kỳ mới được viết lên.

Sáng hôm sau, trên một mảnh đất trống chu vi tầm ngàn thước vuông, phía trước là một đài tế bằng đá xanh cao hơn mặt đất nửa trượng, bên trên cắm chặt một chiếc đại đỉnh làm bằng đồng thau từ đó nhang khói bốc lên cuộn cuộn.

Khói trắng lại quấn chặt lấy nhau tan vào trong sương sớm, nặng nề la đà sát mặt đất, khiến cho khung cảnh nơi này thoát nhìn khá âm u trầm lắng.

Bên phải, một diễn võ trường rất lớn được gia công từ tinh thiết đen bóng, lại có phù văn trận pháp gia cố lập lòe quang mang, nhìn qua có vẻ vô cùng chắc chắn, xung quanh có đến hơn ngàn người cùng tụ tập, già trẻ, gái trai, lớn bé đều có đủ.

Chúng nhân ai nấy thần sắc đều tỏ ra vô cùng kích động cùng hướng mắt lên phía trên, từng đợt thanh âm nghị luận cũng theo đó vang lên.

"Người nói xem đại thiếu gia có thể chiến thắng Vũ Khắc Tài kia?" Một tộc nhân nội tộc trầm mặc hỏi đồng bạn đứng bên cạnh.

"Ta chỉ hy vọng thiếu gia không thua, chỉ cần tiếp qua một chiêu xem như thủ thắng".

"Thiếu gia thiên phú hơn người, thế nhưng đáng tiếc, tuổi đời cùng thời gian tu luyện quá ít ỏi, nếu như cho hắn thêm một vài năm thì Vũ Khắc Tài kia cơ bản không xứng đáng, chỉ hy vọng sau trận chiến này thiếu gia không vì thua thiệt mà ảnh hưởng đến đạo tâm".

Tộc nhân nội tộc tỏ ra lo lắng bao nhiêu thì đám ngoại tộc chỉ thứ ngược lại càng tỏ ra phấn khích.

"Thứ gì Tiên căn vô thượng! Tin đồn nhảm, để xem tiểu tử kia có thể sống qua một chiêu hay không".

"Ta lại sợ hắn sẽ bị Tài nhi ngược chết, ngược đến thê thảm nha!".

Lúc này thỉnh thoảng có bảy tiếng trống trận ở đâu được đánh lên, thanh âm như thiên lôi nổ vang khiến cho bầu không khí vừa mới nhộn nhịp đôi chút phút chốc trầm xuống.

Vũ Thiên Nguyên bước lên đài tế, một cây hương năm tấc từ tay hắn cắm thẳng lên đỉnh đồng, thần sắc trang nghiêm, Vũ Thiên Nguyên chấp tay khấn nguyện sau đó phủ phục trên mặt đất.

Cùng lúc này bốn vị thủ hộ giả cũng đồng loạt đi ra, theo phía sau lưng bọn họ là cha con Vũ Khắc Điệp, Vũ Thế Minh.

Lý Phi Yến đứng ở phía xa dặt tay nhai từ Vũ Thiên Phong trầm mặc nhìn về hướng này, trong lòng nàng bỗng nhiên hiện lên sự lo lắng cùng bất an: "Long nhi! Hy vọng ở con".

Vũ Thiên Phong trái lại tỏ ra cực kỳ hào hứng: "Đại ca! Phải đánh hắn, đánh thật đau cho ta".

Vị đại thủ hộ thần sắc băng lãnh nhàn nhạt mở lời: "Hôm nay, đại hội gia tộc cuối năm, cũng là dịp để đám tiểu bối thể hiện tài năng, nhưng mà năm nay có chút bất đồng, như giao ước, trận chiến đầu tiên sẽ là trận chiến giữa Vũ Thiên Long cùng Vũ Khắc Tài, nên nhớ chỉ là luận võ bình thường không được tổn hại hòa khí càng không được nảy sinh sát tâm".

"Hô!" Chúng nhân cùng hào hứng thò ra một hơi thật dài, đây đâu phải luận bàn gì, là tranh đoạt trắng trợn thì đúng hơn, nếu xong rồi thì cũng thôi đi nhưng lỡ như mâu thuẫn kéo dài dẫn đến hai bên xuất binh sát phạt chẳng phải vô tình mà tạo nên một hồi họa kiếp.

Vũ Khắc Tài nhẹ nhàng phi thân lên võ trường, khuôn mặt cao ngạo nhìn xuống bên dưới.

Lúc này Vũ Thiên Long cũng ung dung bước ra khỏi tiểu viện, thần sắc sáng láng cước bộ nhàn nhã, đối với hắn trận chiến này có hay không cũng đều không quan trọng, trong mắt hắn chưa bao giờ xem Vũ Khắc Tài kia là chỉ địch, bất quá cũng chỉ là một hạt bụi nhỏ dưới gót chân trên con đường của Vũ Thiên Long mà thôi.

"Thiếu gia đâu, sao còn chưa đến?" Một vài tộc nhân nóng lòng quay sang hỏi nhau.

"Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?"

"Có lẽ hắn sợ quá nên rút cổ ở nhà rồi! cũng đúng, chẳng lẽ biết thua còn tìm đến chịu thiệt?" Một tộc nhân chỉ thứ bĩu môi nói.

Chúng nhân đã có mặt đầy đủ nhưng bóng dáng Vũ Thiên Long thủy chung vẫn không thấy đâu.

Một phút..Hai phút..Năm phút đồng hồ qua đi.

Vũ Khắc Tài bắt đầu tỏ ra nóng nảy: "Có sợ không dám đến thì cũng phải đánh rầm một tiếng cho người ta biết chứ, tên khốn này".

"Nguyên ca! Long nhi đâu?" Lý Phi Yến kinh nghi nhìn trượng phu hỏi.

Vũ Thiên Nguyên chỉ thờ dài một hơi: "Không đến cũng tốt, ngược lại ta càng không mong nó xuất hiện, hải tử bốc đồng, ta chỉ sợ nó phải nhận lấy tổn thương không đáng có, là ta không tốt, người làm cha này không tốt!".

"Hắn không đến cũng phải đi lôi cổ hắn đến cho ta!" Vũ Khắc Tài vẻ mặt sa sầm điên cuồng hét lớn.

Chúng nhân chỉ biết nhìn nhau mà than thở, đối với họ đại cục xem như đã định, thắng bại đã phân.

" Ai nói ta không dám đến! " Đúng lúc này một tiếng nói hài tử lạnh lạnh vang lên, đằng xa một cái bóng nhỏ bé ung dung bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Diên cuồng

Vũ Thiên Long cước bộ chậm rãi, hô hấp trầm ổn, thần sắc thùy chung băng lãnh, hôm nay hắn mặc một thân cẩm tú y phục, càng tôn thêm vẻ đẹp thanh thuần vốn có của một hài tử.

Không mất mấy hơi thở thời gian Vũ Thiên Long đã bước qua trước mặt chúng nhân, chỉ thoáng đưa mắt nhìn phụ mẫu một chút, cũng không nói gì thêm, sau đó Vũ Thiên Long ung dung đi lên võ đài, cùng Vũ Khắc Tài song song đối diện.

" Ta còn tưởng ngươi không dám đến kia " Vũ Khắc Tài đưa tay mân mê chiếc cằm nhỏ, thái độ khinh thường cười nhạt nói.

" Tại sao ta lại không dám đến? " Vũ Thiên Long nhìn cũng không thèm nhìn.

" Tiểu tử, ta thật sự phục ngươi cái tính cách, có can đảm, có kiêu ngạo chí ý, hoặc nói ngươi ngông cuồng đều đúng, nhưng nếu hôm nay ngay cả một chiêu của ta ngươi cũng không tiếp được thì đừng trách đại ca quá nặng tay ".

" Vậy sao? Vì một chữ phục của ngươi, hôm nay tiểu đệ sẽ nhẹ tay một chút, không ngược ngươi đến chết! " Vũ Thiên Long lạnh nhạt đáp trả, trong mắt le lói một tia sát khí, sát khí này ngoại nhân không cảm nhận được.

Chúng nhân bên dưới nghe hai người bọn hắn đối thoại thì cũng đều nhìn nhau cười trừ: " Đúng hài tử, chỉ giỏi võ mồm ".

"Tìm chết! " Vũ Khắc Tài nghe vậy thì sầm mặt lại, hắn hét lên một tiếng, theo thanh âm rơi xuống tu vị cũng đồng thời bộc phát, cánh tay khê động, lập tức một cái hỏa cầu to lớn do linh khí ngưng tụ tạo thành, lơ lửng phiêu phù ngay trước mặt, liệt hỏa với nhiệt độ cực cao thiêu đốt không gian bốn phía.

" Ngưng Khí tầng bốn! Không phải là tầng ba sao? " Có tộc nhân che miệng thốt lên kinh hãi.

Mười hai tuổi, Ngưng Khí bốn tầng đã được xưng tụng là loại người thiên tài khó gặp, tốc độ tu luyện như vậy nếu đặt tại tông môn Tu Chân cũng hoàn toàn có thể đứng vào hàng ngũ thượng lưu, nhưng thiên tài chân chính lúc này vẫn đứng im bất động, trên khuôn mặt non nớt kia thậm chí còn không có lấy một chút mây may biểu cảm.

Cơ hồ mọi chuyện đang diễn ra đều không rơi vào trong mắt hắn, phẳng phất như gió mây đồng dạng.

Đơn giản bởi vì Vũ Thiên Long chưa bao giờ xem Vũ Khắc Tài là địch nhân chân chính, đúng là hắn kiêu ngạo nhưng kiêu ngạo đồng thời cũng là một loại đạo tâm quan trọng.

Vũ Thiên Nguyên cùng Lý Phi Yến đều xiết chặt đôi bàn tay, thần sắc lo âu biểu lộ ra rõ ràng trên khuôn mặt, trong ánh mắt nhìn cũng đều vô cùng mờ mịt.

Lý phi Yến quay sang trượng phu, khó khăn cắn chặt môi nói: " Nguyên ca, hay là!!! ".

Vũ Thiên Nguyên không nói gì, chỉ ngao ngán lắc đầu thờ dài một hơi, hắn biết hôm nay mình đã triệt để thua cuộc rồi, hoàn cảnh của Vũ Thiên Long giờ phút này cũng không khác gì chính hắn cùng đối đầu với Vũ Khắc Điệp vậy, chênh lệch quá lớn, hoàn toàn không có một tia hy vọng nào, nếu không muốn nói là tuyệt vọng.

Thời điểm Vũ Thiên Nguyên đang muốn lên tiếng nhận thua thì hỏa cầu kia đã sớm áp sát trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long.

Vũ Khắc Tài lập tức động thủ, không nói nhiều, ra tay không chút nhân nhượng, trong ánh mắt nồng đậm ý tứ tàn nhẫn.

" Dừng tay cho ta " Vũ Thiên Nguyên thấy vậy đáy lòng tự nhiên rơi xuống.

Hỏa cầu là do chân khí tạo thành lại được tâm hỏa đốt cháy thế nên nhiệt độ cùng uy lực cũng không phải tầm thường, lúc này uy áp tầng tầng lớp lớp, ngay cả không khí đều bị đốt cháy, hư vô xung quanh mấy chục trượng thoáng vụn vụn.

Mặc dù là thực lực hài tử triển lộ nhưng mang theo đầy đủ khí tức tức sát.

Khi mà hỏa cầu kia còn cách đỉnh đầu Vũ Thiên Long tầm nửa trượng, hắn mới nhẹ nhàng lắc mình một cái, đôi chân dẫm mạnh lên nền đá võ trường đẩy thân thể nhanh chóng lùi về phía sau một đoạn.

Tu vị Vũ Thiên Long cũng tùy thời buông hết ra ngoài, từ Ngưng Khí tầng một kéo lên một mảng lớn, mãi cho đến Ngưng Khí tầng ba mới triệt để ngừng

lại, theo đó hư vô xung quanh phạm vi nhỏ đều bị lực lượng tu vi nhất thời trùng kích khiến cho phong bạo cũng bắt đầu nổi lên.

Tay phải Vũ Thiên Long linh hoạt bắt ra hàng loạt loại pháp quyết, càng biến hóa liên tục, đồng thời một chương đánh thẳng lên phía hư vô ngay trên đỉnh đầu, một chương ẩn màu vàng kim mờ nhạt cấp tốc thành hình, cơ hồ một tảng đá lớn được cự nhân mạnh mẽ ném ra, chương ẩn gào thét xé gió nện vào hỏa cầu.

" Ầm. Ầm " Thanh âm va chạm vang lên, chương ẩn toái diệt, hỏa cầu kia cũng lung lay một chút rồi đổ sụp hóa thành vô số tinh điểm nhỏ tan biến trong hư vô.

" Ngươi thua! " Vũ Thiên Long đảo mắt nhìn Vũ Khắc Tài một vòng, sau đó mới nhàn nhạt cất lời, trong thanh âm không nghe ra một chút kích động hay mỉa mai nào, tựa hồ đối với hắn, chuyện này là sự kiện đã được đoán định hoặc an bài từ trước.

" Một kích thủ hòa " Chúng nhân bên dưới cùng ồ lên.

" Vũ Thiên Long kia vậy mà cũng đã tiến cảnh đến Ngưng Khí tầng ba rồi, hèn gì hắn có thể tự tin đến như vậy, ta nghĩ không chừng sự việc liên quan đến Tiên căn e rằng không chỉ là lời đồn " Một tộc nhân chỉ thứ kinh nghi nói.

" Có khi nào Tài nhi chủ quan nên chưa xuất toàn lực không? " Vũ Khắc Điệp thần sắc hung ác, âm trầm nhận định.

Theo như giao hẹn, một chiêu bất phân thắng bại đồng nghĩa với việc Vũ Khắc Tài thua cuộc.

Khuôn mặt thoáng co quắp, Vũ Khắc Tài lúc này đã không còn giữ được sự bình tĩnh vốn có, đôi mắt long sông sọc, luôn luôn tự cho mình là thiên tài cộng với tâm trí hải tử Vũ Khắc Tài không cho phép bản thân thua cuộc, hắn điên cuồng hét lên một tiếng: " Năm mơ, đi chết đi ".

Dứt lời Vũ Khắc Tài phi thân về phía trước, một chương thỉnh linh đánh ra ý đồ diệt sát Vũ Thiên Long, một chương này mang theo hơn mười phần lực lượng tu vi, chương ẩn biến ảo như gió, nặng nề như núi, tuy không phải quá mức cường hoành nhưng đồng thời cũng cuốn theo phong bạo khiến cho không khí xung quanh phút chốc trở nên nhồn nháo.

" Dừng tay! " Vũ Thiên Nguyên thấy vậy thì dậm chân hét lớn, tu vi Trúc Cơ bạo phát mà ra khiến cho thiên địa bốn phía đều ầm ầm nổ vang, thân thể hắn như một ngôi lưu tinh lao vút lên vô đài hồng ngân cản Vũ Khắc Tài diệt sát nhi tử mình.

Cũng ngay lúc này Vũ Khắc Điệp trầm mặt lại, loáng một cái hắn cũng đã ở ngay phía trên vô đài, lăng không tại hư vô cùng với Vũ Thiên Nguyên không ngừng giao thủ, hai người bọn họ lực lượng cuồng bạo, tốc độ lại cực kỳ nhanh chóng, đến nỗi tu sĩ bên dưới còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì.

Chương ẩn, thủ ấn ngập trời, thiểm điện gào thét, thiên lôi nổ vang, chỉ thấy phong vân cuộn trào như sấm rền, hư vô lúc này bị lực lượng tu vi cán quấy đến độ méo mó, đại địa lắc lư dữ dội.

Mọi chuyện nói có vẻ dài dòng nhưng thực sự chỉ diễn biến trong vòng chưa đầy một hơi thở thời gian.

Vũ Thiên Nguyên bị một cái thủ trào màu huyết hồng đánh thẳng lên ngực, hắn bay ngược về sau rơi trên diễn võ trường ngay vị trí tường rào bảo hộ bằng tinh thiết, khuôn miệng không ngừng trào ra máu tươi.

Vũ Khắc Điệp cũng bị chấn lùi lại một đoạn, thân thể chao đảo tại trên hư vô, dường như ở một kích này Vũ Thiên Nguyên đã xuất ra hơn mười phần thực lực, trong đó có đến bảy phần điên cuồng.

Vũ Thiên Long nhìn cũng không thèm nhìn, khuôn miệng nhỏ chỉ thoáng qua một nụ cười mỉa mỉ, hắn nhìn chương ẩn kia của Vũ Khắc Tài đập đến trước mặt, khi chương ẩn còn cách một khoảng ngắn Vũ Thiên Long mới bắt quyết đánh ra một chỉ.

" Lăng Không Kinh "

Một quang trụ ánh sáng lập lòe hình thành, bằng tốc độ nhanh chóng gào thét xé không lao đến cùng chương ẩn kia đồng thời va chạm " Đùng Đùng " thanh âm không khí bị trùng kích nổ vang.

Chương ẩn toái diệt, nhưng chỉ pháp kia không dừng lại ở đó mà tiếp tục đánh thẳng lên cánh tay Vũ Khắc Tài, cơ hồ một mũi tên bạc mạnh mẽ chấn nát y phục trên thân thể hắn, thậm chí cánh tay cũng lập tức bị phá toái, song thủ hóa thành thịt vụn.

Vũ Khắc Tài đau đớn thét lên một tiếng, lúc này huyết nhục đã mơ hồ không còn nhìn rõ, chỉ thấy toàn thân y phục bị máu tươi nhuộm ướt.

Vũ Khắc Điệp thấy nhi tử bị đánh đến thành ra bộ dạng như vậy thì tựa hồ hóa điên, tại mi tâm của hắn chợt lóe lên một luồng ánh sáng, tức thì một đạo kiếm khí màu xanh nhạt cực tốc thành hình phá không mà đi, kiếm khí này sắc bén đến độ thậm chí hư vô xung quanh đều bị cắt đứt gọn gàng thành hai nửa.

Uy áp Kết Đan ngập trời.

Nếu như một kiếm này thuận lợi đánh lên người Vũ Thiên Long thì hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Vũ Thiên Nguyên cùng tứ thủ hộ giả thoáng ngậy người một chút sau đó mới nhao nhao cùng nhau xuất thủ, nhưng đều đã muộn, kiếm khí kia quá nhanh, ngược lại thực lực của Vũ Thiên Long vẫn còn quá yếu, hắn hoàn toàn không có lấy một chút cơ hội nào để tránh né.

Chẳng ai ngờ được chỉ một cái dịp nhỏ để hài tử ti võ luận bàn lại có thể quay ngoắt một cách chóng mặt như vậy.

"Quá bí ối, còn là cường giả Kết Đan hay không?" Có người thấy vậy thì bất bình la lối.

Khi một kiếm này đoán chừng đụng nát thân thể Vũ Thiên Long thì bên ngoài hư không xa xôi chợt vang lên một tiếng hét dài: "Dám dùng thủ đoạn bí ối sát hại đệ tử tương lai của ta".

"Chết!"

Thanh âm này cực lớn, theo đó bầu trời vậy mà ầm ầm nổ vang, thiểm điện thỉnh thoảng gầm thét "U..u" Lại cấp tốc xoay vòng, hư không tràn ngập lôi quang, một khắc này thương khung bên ngoài cơ hồ đều mất đi ánh sáng, thiên địa mất đi ý chí, có một cỗ lực lượng mạnh mẽ như thiên uy đang hung hăng giáng lâm.

Cả bầu trời chìm trong sắc màu tím sẫm, uy áp như thủy triều tràn ngập mọi góc ngách khiến cho chúng nhân phía dưới diễn võ trường đều bị uy áp kia đè nén đến khó thở, kẻ yếu ớt thậm chí còn ngay lập tức tại chỗ phun ra máu tươi.

Một chữ "TỬ" cực lớn màu đỏ như máu theo đại âm kia hình thành như na di trong thiên địa, tốc độ thậm chí còn siêu việt cả vận tốc ánh sáng, chỉ nghe thấy hàng loạt tiếng nổ "ì ừng" vang lên, rồi một tia điện lôi xé nát bầu trời quét qua, như lưu tinh đánh thẳng vào ngực Vũ Khắc Điệp.

"Cách không giết người! Là thủ đoạn của Nguyên Anh cường giả!" Vài kẻ mặt mũi đầy mồ hôi cố gắng chống chịu luồng uy áp kia nhưng vẫn còn đủ tinh táo âm thầm nhận xét.

Trong hư không, nơi cuối chân trời, thân ảnh một lão già gầy nhom, bần thiêu dần dần Thuấn Di xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tranh giành đồ đệ

Lão già này chính là lão khất cái ngày đó trên tầng hai của tửu lâu tại trấn Đà Năng, mấy ngày hôm nay vẫn âm thầm theo dõi Vũ Thiên Long, nếu chỉ nhìn qua cách ăn mặc cùng phong thái bên ngoài đoán chừng không một ai dám cho rằng lão lại là một vị đại năng thâm tàng bất lộ.

Bên người được buộc chặt một bình hồ lô đựng đầy rượu, tay cầm chiếc đũa gà nướng vàng ươm đã bị gặm nhấm nhỏ, trên miệng còn bóng loáng, lem luốc dầu mỡ.

Lão già này thân hình gầy gò, tướng mạo vô cùng tầm thường, cơ hồ một lão nông bình dị sống ở nơi thôn dã vậy, nhưng nếu chú ý thật kỹ vào đôi mắt sẽ thấy, đôi mắt kia phát ra quang mang của sự cơ trí, quang mang tinh anh đến cực điểm, trên thân thể còn có một tầng ánh sáng trắng bạc do đạo vận ngưng kết lại mà thành.

Từ hơi thở toát ra mãnh liệt một luồng khí tức cuồng bạo mà hoang dã, lãnh ngạo mà cô độc, tựa như một đầu lang vương.

Thời khắc lão hiện thân thương khung cũng muốn run rẩy, thái dương đều ảm đạm đi nhiều, từ bốn phía hư vô lôi quang không ngừng chớp giật lại có hàn phong quét ngang đại địa khiến cho loạn vũ tại thời điểm này thì nhau trút xuống.

Nói đến Vũ Khắc Điệp, sau một kích như thiên lôi oanh tạc kia, thân thể hắn bị đánh đến chìm thật sâu vào trong lòng đất không biết sống chết thế nào, chỉ thấy một viên ngọc cốt màu vàng kim từ đó vội vàng bay ra như muốn đào tẩu.

Lúc này lão già khẽ vươn cánh tay hướng ra bên ngoài, bàn tay gầy guộc như cành khô mộc dễ dàng bắt gọn lấy viên ngọc cốt: "Kim Đan, rơi vào tay ta thì không thể thoát được".

Mọi chuyện diễn biến quá nhanh, hơn nữa dưới uy áp không kém gì thiên uy kia tựa hồ thời gian đều phải trôi chậm lại, khi chúng nhân kịp định thần thì viên Kim Đan của Vũ Khắc Điệp đã bị lão một tay nắm chặt.

Kim Đan điên cuồng gầm thét, muốn tìm cách trốn chạy nhưng hình như thiên địa nơi đây đều đã bị phong bế hoàn toàn.

"Tiền bối, xin tha mạng!" Lúc này có thể nghe được thanh âm như ruồi muỗi vo ve lại mang theo ai oán, nức nở không đành của Vũ Khắc Điệp.

Tứ thủ hộ già cũng kinh nghi, đồng thời quỳ sát gối trên mặt đất: "Tiền bối giá lâm, chúng ta không thể đón tiếp từ xa mong tiền bối xá tội!"

Bốn người bọn họ nhận ra vị cường giả tiền bối này không đơn giản chỉ là một Nguyên Anh kỳ, bằng không khi hắn ta hiện thân cũng chẳng thể nào tạo ra được cái tráng cảnh khoa trương đến như vậy.

" Vị này là tồn tại chúng ta không thể với tới, chỉ có thể cúi đầu ngưỡng vọng " Bốn vị thủ hộ già âm thầm nhận định.

Đồng thời, lão già kia cũng đảo mắt một vòng đánh giá." Tại một gia tộc phàm tục lại có thể xuất hiện đến năm tên tu sĩ Kết Đan, không tệ! "

Bình thường thì ở những tông môn nhị lưu, tam lưu có thể có một vài Kết Đan cảnh tọa trấn đã xem như thỏa sức hoành hành ngang dọc, hô mưa gọi gió, mặc dù tại năm đại tông môn phía trên, Kết Đan tu sĩ cũng chỉ là một nội môn đệ tử, nhưng đặt trong phạm vi thế tục thì mọi chuyện lại hoàn toàn khác biệt.

Vũ Thiên Long đã sớm nhận ra lão nhân này, sáng hôm nay lý do dẫn đến muộn cũng bởi vì vô tình phát hiện ra có kẻ dám tại Vũ gia làm trò ăn cắp gia cầm, đoán chừng cái đùi gà nướng kia cũng là gà của Vũ gia.

" Tiền bối! Hạ thủ lưu tình! " Vũ Thiên Long thoáng nhìn lão già một chút, sau đó cúi đầu, chấp tay cung kính nói.

" Hẳn muốn giết ngươi, ngươi lại cầu tình xin tha mạng cho hần, đây là đạo lý gì? " Lão già khuôn mặt chợt đánh lại, chậm rãi nói.

" Hần là đại bá của ta, trong thân thể cùng chảy chung một dòng huyết nhục, tuy không thân tình nhưng lại là ruột thịt, đa tạ tiền bối đã cứu mạng, chỉ mong ngài có thể tha cho hần một con đường sống ".

Vũ Thiên Long nhẹ nhàng, trong ngôn từ còn chứa ý vị thâm trường.

" Hừ, ruột thịt thì đã sao? Hần muốn hại ngươi thì chính là địch nhân của ngươi, tiểu tử ngươi còn quá non nớt, đối với địch nhân chỉ có sống chết không có khoan dung, nếu như ta không đến đây kịp lúc chẳng phải giờ khắc này ngươi đã hóa thành thịt vụn? ".

Lão nhân tỏ vẻ không vừa lòng, trong quảng mắt sâu hun hút còn hiện lên một tia hung ác.

" Bởi vì ta đánh con trai hần bị thương, hần vì làm cha mà sinh lòng thù hận, bất cứ kẻ làm cha nào đều có lòng bao dung, che chở cho con cái, phụ mẫu trên đời đều như vậy! " Vũ Thiên Long vẫn đạm mạc, ngôn từ chậm rãi nhưng lại có sức thuyết phục to lớn.

" Tốt! Vì nghĩa cử của người làm cha như ngươi nói, lão nhân gia ta sẽ tha cho hần nửa mạng ".

Dứt lời lão nhẹ nhàng phẩy tay một cái, Kim Đan theo đó vội vàng lao vút, cực tốc chạy trốn ra bên ngoài.

" Đi kiếm một nhục thân khác, từ nay về sau ta cấm ngươi sinh lòng thù hận " Lão già không mặn không nhạt nói.

Vũ Thiên Long cũng chấp tay hướng bầu trời: " Hy vọng đại bá có thể chín bỏ làm mười, hồi ân oán này xem như kết thúc tại đây, gia tộc sẽ tận lực cứu chữa thương thế cho Tài huynh, người yên tâm tu dưỡng ".

Nghe đến đây, Kim Đan kia chợt phát ra quang mang bảy màu sáng lạn rồi vội vàng lao vút lên thượng khung phía xa, hòa mình vào bên trong ánh kiêu dương chói mắt.

" Ta cứu ngươi một mạng, ngươi nợ ta một cái ân tình, tiểu tử ngươi xem nên hồi báo thế nào đây?" Lão già nhìn Vũ Thiên Long cười cười.

" Ngài ăn Linh Kê Vũ gia, trộm rượu Vũ gia, xem như ân tình trả đủ " Vũ Thiên Long cũng nhếch miệng cười tà.

" Khốn kiếp, chỉ một con gà một bình rượu là trả xong rồi sao!".

" Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" Vũ Thiên Long tò mò hỏi.

" Nhân gia nhìn trúng ngươi từ lâu, muốn thu ngươi làm môn hạ, nhanh nhanh hành lễ bái sư đi " Lão già trầm giọng nói.

" Bái sư? Ta lại không muốn bái một lão khất cái làm vi sư đâu " Vũ Thiên Long vội vàng thoái thác.

" Con mẹ ngươi! Thế nào là khất cái? Nhân gia thế nhưng ngày xưa là một đại nam nhân tuấn mỹ, ngươi không biết có bao nhiêu nữ nhân nguyện quỳ gối trước mặt ta, nguyện sống chết vì ta đâu!Hừ Hừ! Không có một ngàn thì cũng đến chín trăm rưỡi ".

" Vậy sao " Đúng lúc này hư vô trên cao bỗng nhiên bị xé toạc ra, có thể thấy một nam nhân cao lớn khí độ uy vũ đang đập trên cây đại kiêu thông thả phi hành về hướng này.

" Lý Trác Thân! Bao nhiêu năm qua đi ngươi vẫn tự kiêu như vậy, bản lĩnh không tăng nhưng bản tính thủy chung không chịu thay đổi ".

Nam nhân trên cao mở miệng nói, thanh âm cuộn cuộn như thiên lôi nổ vang.

" Con mẹ ngươi! " Lão già nhìn cũng không thèm nhìn, một cái cự đại cánh tay thỉnh linh chộp thẳng vào hư không khiến cho thượng khung bên trên một khắc này như thủy tinh giòn tan vỡ vụn, đổ sụp xuống.

" Hắc Hắc, bằng hữu lâu ngày gặp mặt lại không kịp chào hỏi đã vội động thủ sao? " Nam nhân cũng nhẹ nhàng vỗ lên hư không một cái.

Hai luồng lực lượng kinh tâm động phách cùng nhau va chạm, sóng xung kích hình thành rồi nhanh chóng quét về bốn phía, thậm chí Hải Vân quan bên

ngoài trăm dặm cũng thoáng run lên bản bật, một vài ngọn núi nhỏ cùng mấy cái quan đạo trường thành đều phá toái, hóa thành bụi phấn, tưởng chừng trời sụp đất nứt, thiên băng địa diệt.

May mắn là lực lượng kia không nhằm vào tộc nhân Vũ gia, càng không nhằm vào bá tánh Trấn Thiên Quan, nếu không e rằng toàn bộ sinh linh đều phải hóa vong hồn.

" Lý Trác Thần, tên điên, người thực sự muốn động thủ? " Nam nhân trên bầu trời vội hét lên một tiếng.

" Hừ, đi, đi ra Đông Hải cùng ta đánh một trận " Lão nhân khuôn mặt đỏ gay, đôi bàn tay nắm chặt lại, hần nhìn nam nhân trên bầu trời cũng điên cuồng quát lớn.

" Lão bất tử này, vừa gặp đã muốn đánh nhau, nếu như bá một lão sư như vậy hẳn là nhiều chỗ tốt nhưng khẳng định hẳn cũng có không ít cừu nhân " Vũ Thiên Long nghĩ vậy thì bất giác bĩu môi cười khổ.

" Đánh cái gì, ta đến đây là có đại sự, lúc khác ta cùng ngươi đánh một trận " Nam nhân thu lại cây phi kiếm, thân hình phiêu phù trên hư vô sau đó đáp hạ xuống mặt đất.

" Ta biết ngươi đến là có lý do gì, Hừ.. Tên đệ tử này lão phu đã chọn, ngươi đừng hòng giờ trò ".

" Ngươi chọn thì sao? Quan trọng là hẳn có chịu bá ngươi làm thầy hay không? Ta nghĩ chút nữa thôi ba lão bất tử kia cũng sẽ đến, lúc đó chúng ta tha hồ mà tranh

giành ".

" Ta sợ các ngươi sao? Đến tên nào ta lại đánh tên đó, Lý Trác Thần ta xưa nay không quen nhường nhịn, phàm là những thứ đã lọt vào mắt thì các ngươi đừng hòng cướp đi ".

" Đồ không nói lý lẽ, thế nào? Muốn đánh thì đánh, bản tọa há lại sợ ngươi sao? " Nam nhân kia đỏ mặt tía tai, hung thần ác sát nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ngũ đại tông môn tề tựu

Cùng lúc này, hư vô bốn phía như bị một cỗ lực lượng cường hoành mạnh mẽ càn quét, chỉ thấy tại ba phương vị bất đồng, Bắc, Đông, Nam chợt lóe lên ba đoàn quang điểm đa màu sắc, từ đó có ba bóng người đằng vân xuất hiện.

Ba người này, đến từ phương đông một lão giả ngoài bảy mươi, râu tóc đều đã trắng bạc, thân mang đạo phục màu xanh xám, khí định thần nhàn nhìn qua có vẻ vô cùng tiên phong đạo cốt, nơi vị trí thất lưng có đeo lấy một chiếc ngọc bội hoàng kim, bên trên ký tự " Thánh " lấp lóe phát sáng, đại biểu cho " Đông Hải Thánh Long Môn ".

Một người đến từ phương bắc, nam nhân này tuổi đời đoán chừng còn rất trẻ, trường bào trắng tinh phiêu diêu trong gió, hần cười trên lưng một đầu Ly Long to lớn, thân rồng dài hơn vạn trượng vắt ngang bầu trời lại lẩn khuất trong tầng mây, nam nhân tướng mạo vô cùng anh tuấn, mày sắc mắt kiêu, tóc dài bối cao ngũ quan cân đối hài hòa, bên hông còn đeo một cây ngọc tiêu màu xanh, nhìn qua như văn nhân tú sĩ, người này đến từ " Á Đông Thần Tông ".

Người nữa lại đến từ phương nam, đây là một trang nữ nhân với dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nàng ta dáng liễu da ngọc, tóc đen môi thắm, diện mục tú lệ vô cùng, kết hợp với một thân cung bào màu hồng phấn càng tôn thêm vẻ đẹp cao quý khó bề diễn tả hết bằng lời.

Cổ nhân có câu: " Phù Dung thẹn kém sắc, Trúc Liễu kém mảnh mai " Đường như là để miêu tả trọn vẹn cho vẻ đẹp này, sau lưng nàng, trên cung bào được thêu họa một cái đồ án càn khôn thật lớn " Nam Bộ Càn Khôn Tông ".

Ba người bọn họ toàn thân khí tức đập chùng, lại siêu phàm thoát tục, tuy tu vị đã được thu liễm đến mức tối đa nhưng cơ hồ chỉ cần một tia, một sợi thoát ra bên ngoài cũng đủ khiến cho phong vân biến sắc.

Chúng nhân đứng bên dưới uy áp kia chỉ còn cách cúi đầu triều bái, bất kể là ai, bất kể có tu vị gì cũng đều hướng mắt lên bầu trời chấp tay quỳ lạy, tựa hồ bá tánh sinh linh đang tỏ lòng sùng bái đối với đáng Thánh Thần, Tiên nhân vô thượng, tất nhiên phải ngoại trừ lão nhân khát cái cùng đại hán cao lớn kia ra.

" Đến nhanh vậy sao? " Lý Trác Thần khẽ đảo mắt hướng phía trên bầu trời sau đó mím môi cười nhạt.

" Trung Bộ Phong Vũ Môn, Bắc Bộ Tinh Nguyệt Môn đều đã đến, năm đại tông môn cùng tề tựu, thật là dịp may hiếm có!" Lão nhân tóc trắng cất lời, cũng nở một nụ cười hiền từ.

" Tiểu muội cứ tưởng mình đến sớm nhất rồi, không ngờ bốn vị đạo huynh còn nhanh chân hơn cả ta " Nữ nhân kia cũng nhẹ nhàng chen vào một câu.

" Thế nào, Lý huynh, Trương huynh, Võ huynh, Kiều muội, lần này như cũ tiến hành hay là phải bày ra lệ mới đây? " Nam nhân cười trên lưng Ly Long cũng đồng thời thả mình một cái, chậm rãi hạ xuống mặt đất.

Nam nhân đưa mắt nhìn Vũ Thiên Long, chăm chú đánh giá, sau đó tỏ ra hồ hởi nói: " Tiểu tử! Năm người bọn ta đều là tông chủ, trưởng bối có bối phận cực cao trong ngũ đại tông môn quốc gia Đại Việt, hôm nay cùng tề tựu ở đây mục đích chính là muốn thu nhận người làm môn hạ " Ngưng một chút hần lại nói.

" Ta là môn chủ Thánh Long Môn nằm bên ngoài Đông Hải, tên gọi Trần Tử Nam, tề môn ngày đó được chính tay Lạc Tổ Lạc Long Quân khai sáng, người hẳn đã từng đọc qua sử sách cũng biết qua Lạc Tổ ngài.

Ta nói luôn, nếu người nguyện ý bái nhập Thánh môn, có thể được đặc cách trở thành hạch tâm đệ tử, chỉ cần trở thành hạch tâm đồng nghĩa với việc một bước lên mây, trong tông môn uy vọng ngang bằng trưởng lão, càng có được tài nguyên tu luyện dồi dào ".

Nam tử vừa dứt lời, nữ nhân xinh đẹp kia cũng vội vàng lên tiếng: " Bốn tọa Kiều Nguyệt Nga phó tông chủ Càn Khôn Tông, tông môn ta cũng là do một tay Phù Đồng Thiên Vương tạo lập nên, truyền thừa đến nay đã hơn năm ngàn năm có lẽ, tuy so ra trên mọi phương diện đều có phần không bằng tứ đại tông môn khác.

Nhưng mà...Nếu người thuận ý gia nhập Càn Khôn Tông có thể tùy thời bái một trong ba vị thái thượng trưởng lão đức cao vọng trọng làm vi sư, đến lúc đó bối phận cùng ta và Tông Chủ ngang bằng, sau này còn có cơ hội ngồi lên vị trí Tông Chủ đời sau, hơn nữa phương nam khí hậu ôn hòa, tài nguyên lại càng là phong phú, rất thích hợp cho người mang Tiên căn như người! ".

" Ta Tông Chủ Á Đông Thần Tông, Á Đông Thần Tông là nơi đặt ngọn Phi Thiên Sơn huyền thoại, càng nằm trong vị trí trung tâm của Hoàng Liên long mạch vậy nên linh khí vô cùng dư thừa, bái nhập tông môn ta nếu như ngày sau người có thể Hóa Hư sẽ dễ dàng được thiên đạo tiếp dẫn, thuận lợi phi thăng đến Phong Tiên Giới, bốn tôn tên gọi Trương Kiếm Phi ".

Đại hán cao lớn kia đôi mắt cũng sáng như sao, hần nhanh chóng tiếp lời: " Ta Võ Văn Quân, Tôn Chủ Tinh Nguyệt Môn nơi phương bắc, tông môn đặt tại Tản Viên Thánh Sơn đệ nhất hùng quan, càng là vị trí long nhãn của Hoàng Liên Sơn Mạch, nói về mức độ nồng đậm của linh khí đều không thua kém gì so với Á Đông Thần Tông đâu.

Nếu người nguyện ý bái nhập thì ngay lúc này có thể bái ta làm vi sư, trở thành môn hạ thứ bảy của Võ Văn Quân này, chưa nói đến tài nguyên tu luyện hay phúc lợi sau này người nhận được....Ngay lúc này đây bốn tọa sẽ tặng cho người một kiện Tiên Khí là pháp bảo phi hành".

Vừa nói bàn tay Võ Văn Quân vừa nhẹ nhàng vẫy vẫy về phía hư vô, chỉ thấy tại đó thỉnh thoảng xuất hiện một thanh phi kiếm màu ngân đồng cực lớn, thanh kiếm này chính là Thuận Thiên Kiếm mà hần vẫn thường dùng.

" Tặng Tiên khí, thủ đoạn không tệ a! Lần này hẳn quyết tâm tranh dành với chúng ta đây mà " Trần Tử Nam nửa thật nửa đùa nói.

" Hừ, sáu kẻ trước chẳng phải hần đều nói cùng một câu như vậy, tên mặt dày này! " Kiều Nguyệt Nga thần sắc thoáng chút khinh thường, nàng nhẹ nhàng lên tiếng.

Lúc này khi chúng nhân Vũ gia vẫn còn đang kinh hoàng chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì Lý Trác Thần cũng đậm mặt lên tiếng, trên khuôn mặt lão thoáng chút xấu hổ cùng bất an.

" Ta Lý Trác Thần, Thái Thượng Trưởng Lão Phong Vũ Môn, tính ta phóng khoáng lại thích giao du thiên hạ, vậy nên hơn ngàn năm nay đều chưa từng trở lại tông môn, nếu người bái ta làm vi sư tất nhiên chỉ có hư danh không có bối phận, càng là tán tu nhân gian tài lực hạn hẹp, bản thân ta lại kết thù tại năm châu bốn biển, địch nhân nhiều vô số kể, sau này tha hồ lẫn trốn.

Nhưng mà, người sẽ là đệ tử duy nhất một đời Lý Trác Thần này, ở cùng ta mặc dù tương lai không bằng cùng bốn tên tiểu bất tử kia so sánh, nhưng không bị gò bó bởi môn quy, về sau mặc sức tự do tung hoành Tu Chân giới.. Bản thân ta không có gia hương càng không thân nhân bằng hữu, thế nên đồ đệ ta cũng chính là thân nhân của ta, chỉ cần kẻ nào dám động đến một cọng lông của người cùng gia tộc người, vi sư sẽ một đao giết chết kẻ đó.

Người tuổi trẻ tài cao, lại thiên phú kinh người, nhân gia khẳng định người trong vòng mười năm có thể Kết Đan, năm mươi năm thành Anh, trăm năm thuận lợi vượt qua cửu cửu đạo kiếp, ba trăm năm Hợp Đạo, ngàn năm Hóa Hư đỉnh đỉnh phi thăng, nhân gia không có gì quý giá cho người làm lễ vật bái sư, chỉ hứa với người một điều duy nhất, tại Tu Chân giới này không ai có thể tổn thương đến người dù chỉ là một chút ".

Dứt lời, Lý Trác Thần bỗng nhiên trầm mặt lại, trong đôi mắt già nua khắc khổ chợt hiện lên một chút bi thương khó bề che giấu, một chút bi thương này không thể dùng ánh mắt mà phải dùng đến nội tâm để đi cảm nhận.

" Chúng ta đều đã nói xong, như giao hẹn từ trước, người có quyền lựa chọn một trong năm người, chọn ai là quyền của bản thân người, chúng ta không can dự " Võ Văn Quân cũng trầm mặt lên tiếng, trong đôi mắt hiện lên một tia mong đợi.

Thực tế thì trong bảy chủng mầm mống đạo vận được Thượng Thiên ban phát trong quá trình thiên đạo tiếp dẫn cũng đã có sáu thiếu niên mang Tiên căn hiện thể, sáu người bọn hần đều được bốn đại tông môn thu nhận từ rất sớm, trong đó Á Đông Thần Tông có hai người, Tinh Nguyệt Môn có hai người, hai người còn lại phân biệt bái nhập hai tông môn còn lại.

Vũ Thiên Long thoáng trầm mặc suy tư, hẳn thực sự không ngờ chính mình lại có thể làm kinh động đến năm vị đại năng thâm tàng bất lộ này, đây có thể nói là một hồi cơ duyên cực lớn, đồng dạng là một sự kiện đầu đầu.

Đối với bất kỳ người nào Vũ Thiên Long cũng đều có thiện cảm cực lớn, càng nhiều hơn là sự sùng bái đến từ sâu trong phế phủ đối với cường giả, hơn nữa phúc lợi cùng mệnh hoặc bọn họ mang lại tất nhiên vô cùng hấp dẫn.

Chỉ cần được bái làm môn hạ một trong năm người này đối với bất kỳ tu chân nhân sĩ nào mà nói, cũng đều là một hồi thiên đại tạo hóa ngàn năm không một.

Sau mấy mươi cái hơi thở suy tư, lúc này Vũ Thiên Long mới mở miệng, chậm chậm cất lời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Sự lựa chọn của Vũ Thiên Long

"Tiểu tử đâu có tài cán gì để năm vị cao nhân tiền bối phải nhọc nhằn bận tâm! Chỉ cần được bái bất kỳ người nào trong các vị hay bái vào bất cứ tông môn nào đối với văn bối đều là một hồi cơ duyên cực lớn, thế nhưng vì sự suốt đời chỉ có một, vậy nên phải làm ra lựa chọn lúc này thực sự rất khó khăn".

Ngôn từ lưu loát, khí chất sắc bén nhưng qua tai lại vô cùng chân thành, ngưng một chút Vũ Thiên Long tiếp tục nói.

"Tài nguyên tu luyện thực sự ta rất cần, nhưng cần hơn nữa là một vị sư chân chính, một người có thể cho ta cảm giác an toàn cùng tin cậy, một người đầy đủ sự rộng lượng cùng lòng bao dung!".

Nói đến đây, trong tâm trí Vũ Thiên Long chợt hiện lên hình bóng già nua khắc khổ của Lý Trác Thần, hiện lên sự điên cuồng, tàn nhẫn của hắn khi thấy bản thân mình gặp phải nguy hiểm, hiện lên rõ ràng từng câu từng chữ như ghi tạc vào trong thanh âm kia "Dám dùng thủ đoạn bỉ ổi sát hại đồ đệ tương lai của lão phu! Chết".

Lúc này Vũ Thiên Long bước đến trước mặt Lý Trác Thần, dứt khoát một cái quỳ gối phủ phục ngay trên mặt đất, không hề do dự.

"Sư tôn ở trên, nhận của đồ nhi hạ lễ" Dứt lời, Vũ Thiên Long hung hăng đập đầu ba cái.

"Tốt! Đồ nhi ngoan..Haha" Lý Trác Thần nghe đến đây thì thần sắc đại biến, trong đôi mắt xa xăm hữu ý hiện lên một vệt tơ đỏ kéo dài, hẳn thực sự vô cùng kích động, không! Phải nói là hạnh phúc, hạnh phúc vì tâm nguyện sở dục.

Loại cảm xúc này nếu đổi lại là một hài tử tỏ ra vui mừng khi bái được sư tôn tốt có lẽ sẽ hợp lý hơn nhiều, vì dù gì thì Lý Trác Thần cũng là nhất đại tông sư đương thế, vậy mà hôm nay Lý Trác Thần phải kích động, kích động chỉ vì hữu duyên thu nhận được một tên đồ tôn.

Đơn giản bởi vì kẻ làm học trò đại biểu cho chính gương mặt của người làm thầy như hắn, nên mới có câu "Danh sư xuất cao đồ!".

Những người ở đây đều biết Vũ Thiên Long thân mang Tiên căn vô thượng và giành giật lẫn nhau rút cuộc cũng vì lý do đó, nhưng lại không biết đến bản thân hắn còn thức tỉnh được cả Tiên Tướng.

Nếu nói ra chỉ sợ bọn họ đã sớm đánh nhau đến sứt đầu vỡ trán, Cửu Long Quy Nguyệt vạn năm hiếm gặp, phải nói: Tiên vô cổ nhân, hậu vô lai giả.

Cửu Long Quy Nguyệt tượng trưng cho một loại đại phúc duyên, đại khí vận, thiên phú bậc này thậm chí còn có phần vượt trội hơn so với Lạc Tổ ngày xưa.

Lý Trác Thần nhẹ nhàng đưa cánh tay gầy guộc đỡ lấy thân hình nhỏ bé của Vũ Thiên Long: "Đồ nhi ngoan! Đứng lên..Đứng lên đi".

Vũ Thiên Long nghe vậy cũng ung dung đứng thẳng, hẳn khê lắc mình một cái, rũ bay bụi đất trên y phục sau đó bằng ánh mắt khó xử thoáng nhìn năm người còn lại.

"Không sao! Không cần nhìn chúng ta bằng ánh mắt đó, bản thân ngươi được quyền lựa chọn, bái nhập ai trong số năm người chúng ta cũng đều là tạo hóa của chính ngươi" Vô Văn Quân âm trầm nói.

"Sư tôn ngươi mặc dù tính tình điên cuồng nhưng lại là tiền bối của chúng ta, bổn cung thực sự muốn nhìn xem thêm trăm năm trôi đi tiểu tử ngươi sẽ trưởng thành đến mức độ nào.

Nên nhớ, sở hữu Tiên căn trên đời không chỉ có một mình ngươi, hơn nữa, đại thiên thế giới bên ngoài bao la rộng lớn, thiên tài thiên kiều tuy không nhiều như sao trên trời nhưng cũng không ít hơn là mùa thu, vậy nên chớ tự phụ chớ lơ đãng một giây một khắc nào" Kiều Nguyệt Nga nhẹ nhàng cất lời, trong thanh âm ngọt ngào có thể nghe ra đầy đủ sự rắn đơ, chỉ dạy.

" Ở đây cũng không còn gì vui, ta đi " Trần Tử Nam vừa nói vừa ung dung quay người, hất lắc mình một cái, chớp mắt đã đàng vân đứng tại thượng khung phía trên, đầu Ly Long há miệng gầm thét lượn vòng, sát na sau biến mất trong hư vô để lại long uy trùng điệp phủ xuống, che mờ thiên địa.

" Lý Trác Thần! Ta và ngươi tranh đấu, ganh đua suốt ngàn năm, nay ngươi cũng đã thu được đồ tôn, thế này, chúng ta cùng lập ra ước định, đứng trăm năm sau đồ tôn của ngươi sẽ cùng với đồ tôn của ta một trận phân cao thấp, để xem ai mới là nhất đại tông sư đương thế! " Trương Kiếm Phi nhìn Lý Trác Thần, đậm mực nói.

" Được!! một lời đã định " Lý Trác Thần cũng nhanh chóng đáp lời.

" Đa tạ các vị tiền bối!! " Vũ Thiên Long cũng vội vàng chấp tay cúi đầu cung kính hành lễ.

Tộc nhân Vũ gia hơn ngàn người thấy vậy đều nhất nhất đồng thanh: " Cung tiễn bốn vị thượng Tiên ".

Một lúc sau, khi bốn người bọn họ đã rời đi khỏi địa bàn Vũ gia, lúc này Lý Trác Thần mới âm trầm lên tiếng.

" Đồ nhi! Con cũng đã nghe được đoạn hội thoại giữa ta và tên Trương Kiếm Phi tiểu bát tử kia rồi, trong vòng trăm năm nhất định con phải tiến cảnh đến Độ Kiếp kỳ, nếu không kẻ làm vi sư như ta sẽ vô cùng mất mặt mũi ".

Vũ Thiên Long nghe vậy chỉ biết cười hiền, nhanh chóng gia tăng thực lực chính là ý nguyện to lớn nhất của hắn cho đến lúc này, càng là một loại đạo tâm vững chắc, Vũ Thiên Long chỉ khẽ gật đầu đáp ứng.

" Tốt! Hôm nay hữu duyên trở thành sư đồ cũng xem như một hồi duyên phận, vi sư mặc dù không giàu có, nhưng tuyệt đối không phải dạng khó rách áo ôm, suốt hơn ngàn năm lịch lãm ngao du bên ngoài cũng cướp đoạt, tích góp được một lượng tài phú không nhỏ, nay ta có ba vật muốn tặng cho con coi như quà bái sư ".

Dứt lời Lý Trác Thần móc từ trong túi trữ vật ra một chiếc tiểu đỉnh màu tím sẫm, tiểu đỉnh từ tay hắn rơi xuống trên mặt đất, thỉnh thoảng lại biến lớn lên vô số lần, mấy hơi thở sau đã trông giống như một ngọn núi nhỏ sừng sững mọc bên trong địa phận Vũ gia.

" Chiếc đỉnh này tên gọi Chiến Thần Đỉnh, là ngày đó vi sư gỡ xuống trên người tiểu tử Hình Thiên, điện chủ Chiến Thần Điện bên trung thổ, tuy là pháp khí của Ma tu nhưng mà là Ma hay Phật còn không phải dùng ngôn từ là có thể đi phân biệt được, ta tin tưởng con có thể dùng nó để bước trên chính con đường đại nghĩa ".

Lúc này chiếc đỉnh kia bỗng nhiên hóa nhỏ vô hạn, chốc lát như hạt cát biến mất không còn.

Sau đó từ hư vô bay ra một viên quang cầu huyết sắc lơ lửng ngay phía trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long, lại bắt đầu phát sinh biến hóa, chậm rãi ngưng tụ thành hình, một cái đại đỉnh đỏ sẫm như máu, thỉnh thoảng ra bốn cái chân đỉnh, hai cái tai đỉnh.

Một cái cự đỉnh cao tới hơn mười trượng, toàn thân tản mát huyết quang, bốn phía khắc họa, đúc luyện ra hình thái “Vạn Long Cùng Nguyệt” ở trên thân đỉnh dày đặc phù văn, lan tràn một loại khí tức sát phạt nặng nề, cơ hồ muốn Diệt Sinh - Diệt Thế.

Khoảnh khắc huyết cầu cô đọng thành công, phù văn lại phát ra ánh sáng thần kỳ rực rỡ, trên cự đỉnh không ngờ lại lừng không xuất hiện một bức tranh “Thi Sơn Huyết Hải Đồ” Không hoàn chỉnh.

Đây chính là bức “ Sơn Hà Cổ Đồ” Thế gian tuyệt đối hiếm thấy, nó tự động ngưng tụ ra trên Chiến Thần Đỉnh do khí tức của lực lượng phù văn kia dẫn động thiên địa linh khí trong thiên địa mà tạo thành.

Chiến Thần Đỉnh lừng không phiêu phù tại hư vô, tỏa ra một luồng ba động linh lực kinh khủng, vì vậy phong vân cũng đều biến sắc, gió thổi mây phun, tầng tầng hắc khí không ngừng phun ra nuốt vào, u uân che lấp Thiên Địa.

Phút chốc đại đỉnh hóa nhỏ bản thể, tiến nhập vào bên trong thể nội Vũ Thiên Long, tại vị trí mi tâm khắc lên da thịt hắn một cái ấn ký nhàn nhạt hình lưỡi rìu, đôi lúc lại phát ra hắc mang từ khí.

" Còn đây là món quà thứ hai " Lý Trác Thần vừa nói vừa xuất ra một cuốn sách cũ bìa đen, bên trên không ngừng lan tràn một loại khí tức quen thuộc.

Vũ Thiên Long nhìn thấy thì kinh nghi hết lớn: " Đại Việt Tôn Tiên Kinh!! " Làm sao hắn có thể không nhận ra khi mà bản thân mình cũng đang tu luyện môn công pháp này.

Lý Trác Thần khẽ cười, ung dung nói: " Đúng vậy, đây chính là Đại Việt Tôn Tiên Kinh bản đầy đủ, nó có thể phụ trợ đắc lực giúp cho con thoải mái tiến cảnh đến Độ Kiếp kỳ ".

" Nói vậy quyển sách mà con vô tình nhặt được ba năm trước cũng là do sư tôn người vớt ra sao? " Vũ Thiên Long nghiêm túc hỏi.

" Hắc Hắc...Là do ta vớt ra, nhưng nó chỉ là tiểu thừa công pháp, không thể cùng đại thừa công pháp này đem so sánh được ".

" Sư tôn đã theo dõi ta suốt ba năm qua? " Vũ Thiên Long kinh nghi hỏi.

" Thật ra thì từ ngày con vừa lọt lòng, ta đã có mặt tại Vũ gia, nếu ngày đó ta liền đưa cho con bản chính của Đại Việt Tôn Tiên Kinh, không chừng lúc

này con đã sớm Trúc Cơ rồi cũng nên " Lý Trác Thần vừa nói vừa cười, trong thanh âm có thể nghe ra một chút cảm khái cùng ôn nhu.

" Lão bát tử này vậy mà âm thầm theo ta suốt chín năm trời!" Vũ Thiên Long kinh hãi, cái cảm giác bị người ta suốt ngày lén lút quan sát từ sau lưng khiến hắn nghĩ mà rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Phân ly

" Món quà thứ ba ta tặng cho con là một viên Trúc Cơ đan, đan dược này tuy rất phổ biến tại các môn phái Tu Chân lớn, nhưng đặt tại quốc gia phàm tục lại là một món trân bảo quý giá ".

Vừa nói, Lý Trác Thần vừa lấy từ bên trong túi trữ vật ra một viên đan dược màu xanh đậm, lớn hơn đầu ngón tay.

Trúc Cơ đan vừa xuất, có thể nghe được rõ ràng một tiếng hô khiếu trầm thấp, từ đó tản mát ra mãnh liệt khí tức lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm, linh lực cuồng bạo được chứa đựng bên trong lặng lẽ xoay chuyển lại có từng đợt quang mang như thêm điện.

" Mặc dù quá trình Trúc Cơ đối với người mang Tiên căn như con bất quá chỉ là sự kiện đi dạo, thế nhưng có nó cũng sẽ tiết kiệm được cho con một chút thời gian cùng tinh lực ".

Vũ Thiên Long cung kính đưa tay nhận lấy Trúc Cơ đan đối với hắn mà nói, dù cho đan dược kia có hiệu quả hay công dụng gì đi chăng nữa cũng đều không quan trọng, quan trọng nhất, ba vật này là những món quà đầu tiên mà Vũ Thiên Long nhận được cho đến lúc này, càng là món quà mà sư tôn ban tặng, chỉ cần vậy hắn đã xem không khác gì trân bảo.

" Đa tạ sư tôn! " Vũ Thiên Long cảm kích nói.

" Được rồi! Tu vị của con hiện giờ còn quá thấp, thế nên tạm thời công pháp hay vũ kỹ ta vẫn chưa thể nào truyền thụ, nhưng như lời vi sư đã nói: Làm đệ tử của ta con sẽ có được sự tự do lớn nhất, không bị gò bó bởi môn quy càng không bị bất kỳ ai đốc thúc.

Con đường tu đạo là phải tự mình trải nghiệm, tự mình bước lấy, mạnh mẽ từ trong chiến đấu, cầu sinh trong tử cảnh, vượt qua được hết thảy mới trở thành cường giả ".

Ngừng một chút, thoáng trầm mặc Lý Trác Thần lại nói.

" Sư tôn tạm thời phải rời đi, chúng ta chia tay tại đây, đúng mười năm sau ta sẽ đến tìm con ".

" Vừa gặp đã phải đi sao? " Thoáng chút thất lạc, Vũ Thiên Long buồn bã nói.

" Vi sư còn có đại sự cần làm, Nam Nhạc Thần Châu sắp xảy ra kinh biến, cửa lớn Đông Hải cũng chuẩn bị mở rồi..Dù cho sau này con có trưởng thành đến cái loại trình độ nào đi chăng nữa thì đều phải nhớ: Trong huyết quản con chảy xuôi hai dòng máu Tiên, Yêu ".

" Tiên, Yêu? Sư tôn nói gì ta không hiểu? " Vũ Thiên Long kinh nghi hỏi.

" Khi tầm mắt con đủ lớn, khi con có thể rời đi kết giới Đông Hải, bước chân ra đại thiên thế giới, lúc đó con sẽ hiểu ".

Lý Trác Thần nhìn thật sâu Vũ Thiên Long, trong ánh mắt kia cơ hồ chứa sự kỳ vọng cùng ký thác một loại trọng trách nặng nề.

" Đây là ba sợi tóc của vi sư, bên trong phong ấn lực lượng một kích của tu sĩ Hợp Đạo kỳ, càng chứa đựng cảm ngộ của ta với Lôi bôn nguyên, nên nhớ! Chỉ được dùng nó khi đối mặt với cường địch, hoặc khi thực sự rơi vào tử cảnh, xem như là vật bảo mệnh phòng thân đi! "

Lý Trác Thần cẩn thận ngắt từ trên đầu tóc rồi bù của mình xuống ba sợi tóc, ba sợi tóc này ngay lập tức hóa thành ba đoàn quang mang thất thái nhanh chóng chui vào bên trong my tâm, tiến nhập thể nội Vũ Thiên Long, theo kinh mạch từ từ trôi xuống đan điền.

" Ta đi, mười năm sau gặp lại " Dứt lời, thân ảnh Lý Trác Thần trở nên mờ ảo, cuối cùng tựa một đoàn sương khói mỏng lung, mờ hồ biến mất trong thiên địa.

Thoáng chút thất lạc, Vũ Thiên Long vội vàng phủ phục, quỳ gối trên mặt đất, lớn tiếng: " Cung tiễn sư tôn, hẹn ngày tái ngộ ".

Mọi chuyện trôi đi như vậy, một thời gian sau cái sự tích Vũ Thiên Long được năm đại tông môn đứng đầu tranh đoạt làm môn hạ cũng được phổ biến rộng rãi, theo đó người ta còn đồn đẩy nhau rằng: Vũ Thiên Long không những chỉ mang Tiên căn mà còn mang thêm Tiên thể.

Hắn vô tình trở thành một cái giai thoại mới trong Trấn Thiên Quan, là thiên tài trẻ tuổi Đại Việt quốc, đệ tử y bát của thái thượng trưởng lão Phong Vũ

Môn, một thời gian dài người ta không ngớt bàn tán, xem đó như một sự tích ly kỳ, một câu chuyện truyền khẩu, càng nhiều hơn là một hình mẫu ưu tú để các bậc làm cha làm mẹ đem ra răn dạy con cái mình.

Theo đó, danh khí cùng uy vọng của hấn cũng như Vũ gia ngày càng được nâng cao.

Tuy vậy Vũ gia tỏ ra hết sức lao tâm, Vũ Thiên Long hiện tại như một viên trân bảo đem treo giữa chợ, hiển nhiên không ít kẻ có ý đồ bất chính, thời gian này Vũ gia toàn tộc rục rịch triển khai phòng hộ, ngay cả đại trận thủ gia cũng được tăng cường.

Mùa xuân, khắp nơi hoa nở chim hót, trời đất rạng ngời, vạn vật bừng bừng sức sống, Tết Nguyên Đán đến gần, sinh hoạt của bá tánh Trần Thiên Quan càng trở nên nhộn nhịp, người người háo hức ngóng chờ một mùa xuân mới.

Vũ gia, bên trong phủ viện khắp nơi giăng đèn kết hoa, gia nhân tất bật trang trí, sửa sang nhà cửa, cả một mảnh không gian được tô bởi một màu của câu đối đỏ, có đến mấy chục cây niêu cao vút cắm chặt trên mặt đất.

Mặc dù lòng người rộn ràng, không khí năm mới nhộn nhịp lan tràn khắp mọi ngõ ngách nhưng trong lòng Vũ Thiên Long lại có một khoảng trống nặng nề, tựa như bị tảng đá thật lớn treo lơ lửng tại đó.

Hôm nay hấn vừa tròn mười tuổi, hai tháng qua không ngừng nỗ lực khiến cho tu vị cũng đã thuận lợi tiến cảnh đến Ngưng Khí tầng năm.

Dường như thời gian càng trôi đi, Vũ Thiên Long càng cảm nhận được một loại cảm giác gấp gáp cùng bất lực đến từ sâu trong tâm thức, cơ hồ có một giọng nói vẫn luôn vang vọng bên tai hấn: "Không kịp rồi! Phải thật nhanh, thật nhanh".

Vũ Thiên Long ngồi trong tiểu viện của mình, ngưng thần tĩnh tọa, mấy hôm nay hấn đã tạm ngừng tu luyện, toàn bộ tâm trí đặt hết vào câu nói của sư tôn trước khi rời đi: "Trong huyết quản con chảy xuôi hai dòng máu Tiên, Yêu... Một cánh Tiên Lạc, một tiếng Long ngâm".

Vũ Thiên Long cũng đã tìm hiểu mọi tài liệu bên trong thư khố Vũ gia, trên một cuốn sách tiêu đề Văn Lang Truyền Thuyết có đề cập đến sự việc: Tiên sinh của bá tánh quốc gia Đại Việt vốn là một bộ tộc nhỏ tên gọi Xích Quỷ, Xích Quỷ tộc tại ba vạn năm trước là bộ tộc đầu tiên tồn tại trên tiểu lục địa Nam Nhạc Thần Châu, bộ tộc này còn có liên hệ rất gần gũi với Long tộc nơi yêu giới, có thể nói trong huyết quản tộc nhân Xích Quỷ chảy dòng máu Long tộc.

Lạc Long Quân chính là một tộc nhân Xích Quỷ, cũng đồng thời là tổ phụ của toàn thể bá tánh sinh linh quốc gia Đại Việt sau này.

Nhưng khó hiểu ở chỗ, vì lý do gì Xích Quỷ tộc toàn tộc bỗng nhiên biến mất một cách vô thanh vô thức, hay bọn họ đã rời đi, nhưng nếu rời đi thì đã đi đến địa phương nào?.

Đây còn là một câu hỏi vô cùng bí ẩn, cũng có một vài giả thuyết cho rằng bọn họ đã quay trở lại Yêu giới, hoặc giả gặp phải một hồi đạo kiếp, thiên kiếp, hay có thể bị Tiên nhân nơi thượng thiên đồ diệt, bởi Nhân, Yêu, Tiên sinh thời vốn bất hòa.

Vũ Thiên Long không biết, cũng không ai có thể biết, dần dà nó như một cái cột mốc lịch sử mờ hồ, lảng lảng trôi dạt thật sâu vào bên trong dòng chảy thời gian.

Lúc này từ bên ngoài chợt vang lên tiếng gọi của hải tử, cắt đứt mạch suy tư của Vũ Thiên Long khiến cho Vũ Thiên Long thoáng giật mình: "Đại ca! Cha mẹ cho tìm huynh".

Vũ Thiên Phong nhanh nhẹn đi vào bên trong tiểu viện, hai cánh tay nhỏ ôm chặt lấy cổ Vũ Thiên Long.

"Cha, mẹ cho gọi ta có việc gì sao?" Vũ Thiên Long nhìn Vũ Thiên Phong nửa cười hỏi.

"Đầu huynh có bị gì không? Hôm nay đã là ba mươi tết, hai tháng qua huynh trốn trong nhà tu luyện đến phát điên rồi à?" Vũ Thiên Phong bĩu môi trêu đùa.

"Được rồi, muốn ta cống hay đệ tự đi đây?" Vũ Thiên Long nói xong chạy nhanh ra bên ngoài tiểu viện.

"Huynh cống ta!!"

Địa giới Trung Bộ, bên trong một quận thành nhỏ tên gọi Bình Trị trấn, tại một lầu lâu sang trọng có ba nam nhân đang ngồi uống rượu, thỉnh thoảng bọn họ quay sang chửi lộn lẫn nhau.

"Thượng Mã Phong, người nói xem phải đi tìm chủ nhân ở đâu giữa biển người này đây? Ba mươi tết rồi đến chỗ ăn chỗ ngủ còn chưa có, lại không một cắc ngân lượng, chỉ tại con gà chết tiết người".

"Thứ gì chỉ tại ta? Chẳng phải Tượng huynh nói chủ nhân xuất thế tại Trung Bộ, trước khi đi đều là ba người cùng đồng ý! Và lại chúng ta đều là Linh thú, mà Linh thú thì cần tiền làm gì? Không bằng đi làm từ thiện, đem hết cho người khác".

"Con mẹ người, Linh thú thì không ăn, không ngủ à? Người đem tiền cho hết đám kỹ nữ, cuối cùng để hai huynh đệ chúng ta phải đi bộ từ bên kia trung thổ về đến đây, ba tháng trời đến một hạt cơm cũng chưa có vào bụng à!".

"Tượng huynh nói người thông tuệ, ta xem người ngu dốt thì có, các cô nương hiền dịu ngọt ngào thế kia, lại ân cần chăm chút cho người từng ly từng tí,

chẳng phải còn tốt hơn so với phụ mẫu? Đối với phụ mẫu, người cũng tiếc một túi tiền sao?.

Tiểu Tượng trước giờ vẫn dậm mực lắng nghe, lúc này mới âm trầm lên tiếng: "Ngân lượng không quan trọng, quan trọng phải gọi cho đúng tên " Hấn sửa sang y phục một chút sau đó cao giọng nói: " Gọi ta Phong Mã Thượng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Sóng gió

Mồng 1 Nguyên Đán đầy trời sắc xuân, Vũ Thiên Long đang cùng đám người nội tộc quây quần thì bất ngờ phát sinh một sự kiện ngoài ý muốn.

Một vị quan viên trong triều từ kinh đô mang tới thánh chỉ, thánh chỉ này là đích thân đương kim Đại Đế hạ bút, nó không phải truyền ngôn thông thường mà chân chính thư tín.

Thánh chỉ viết " Công Hầu Vũ Thiên Nguyên tận trung vì nước, mười năm đánh đông dẹp bắc mở mang bờ cõi công trạng đã ghi, nay biên cương tạm ổn trăm muốn khanh hồi trả Thượng Phung Kiếm, đồng thời thăng chức Bình Định Đô Thống cai quản hoàn toàn địa chính vùng Trung bộ ".

Vũ Thiên Nguyên đọc xong thánh chỉ thì nét mặt thoáng sa sầm xuống, cả đại điện phút chốc trở nên im bật.

Khi tên quan viên kia vừa đi, đám người nội tộc cũng giải tán hết, bên trong đại điện chỉ còn lại bốn vị thủ hộ giả, Vũ Thiên Nguyên, Lý Phi Yến cùng Vũ Thiên Long.

" Cha! Có chuyện gì sao?" Vũ Thiên Long cảm giác có điều khác lạ thì tò mò hỏi.

" Xong rồi! Lần này thì xong thật rồi " Vũ Thiên Nguyên nhấn nhò, vô lực thả người trên chiếc ghế gia chủ, không vì được thăng chức mà vui, bốn vị thủ hộ giả cũng âm trầm bất định, ai nấy trong lòng đều hiện lên sự bất lực cùng tâm lý nặng nề.

" Rốt cuộc là thứ gì?" Vũ Thiên Long tò mò tự hỏi.

Lý Phi Yến thở dài, hướng nhi tử nhẹ giọng.

" Chuyện này ngoài sáu người chúng ta ra, cả gia tộc không ai biết, nếu để ngoại nhân nghe được sẽ mang lại phiền phức rất lớn " Lý Phi Yến hàng mi nhấn lại, ngưng chút mới thở dài tiếp tục nói.

" Thượng Phung Kiếm là bảo kiếm do đương kim Đại Đế đích thân ban tặng cho cha con lúc được bổ nhiệm Thống Soái, thứ này vật bất ly thân, nó vừa là hoàng ân vừa là một mối họa lớn, mặc dù chúng ta đã lường trước nhưng vẫn vô lực.

Sáu năm trước Thượng Phung Kiếm không cánh mà bay, đoán chắc có kẻ ngầm ám hại, người này nhất định là tộc nhân Vũ gia, đoạn thời gian ấy chúng ta rất đau đầu may mắn là biên ải thái bình Thượng Phung không cần xuất thế cho nên mới dẫu nhem được đến lúc này, bằng đi sáu năm, thực không ngờ Đại Đế lại mở miệng đòi vật ".

" Thì ra là vậy! " Vũ Thiên Long thoáng suy tư, trong đầu óc cũng bắt đầu hình dung loại chuyện bất lợi gì sẽ phát sinh về sau.

Nếu cha hấn không giao trả được kiếm hiển nhiên phải chịu tội khi quân, đại tội này Vũ gia không gánh nổi, như mẫu thân hấn nói, nhất định có kẻ ngầm ám hại mà kẻ này là người Vũ gia làm nội gián cho ngoại nhân, giặc ngoài không đáng sợ, giặc trong nhà mới thực sự đáng sợ.

Vũ Thiên Long tất nhiên hiểu mọi chuyện, hấn từ khi sinh ra đã vô cùng thông tuệ, không giống với hài tử bình thường, loại chuyện khiến cho người lớn cũng phải đau đầu thì lúc này đây Vũ Thiên Long lại âm thầm suy tính.

Cái im lặng đáng sợ khiến cho toàn bộ đại điện tựa hồ rơi vào hố băng, không ai dám kỳ vọng Vũ Thiên Long sẽ tìm ra giải pháp, hoặc đơn giản chỉ là nêu lên ý kiến, dù gì thì Vũ Thiên Long cũng chỉ là hài tử mười tuổi.

" Cha! Ta có cách này " Đại não cực tốc vận chuyển, Vũ Thiên Long bỗng dung lên tiếng, thần sắc cùng biểu cảm của hấn có gì đó không đúng, không phải là sự kích động của hài tử khi vô tình sáng ý mà là sự thâm thúy đến từ lời nói cũng như cách biểu đạt.

" Thiếu gia cứ nói " Đại thủ hộ giả uể oải hướng Vũ Thiên Long nhẹ nhắc tay, năm người còn lại đều bị đánh động, nhãn thần hơi hơi sáng lên.

Vũ Thiên Long cười, ánh mắt thâm thúy nhìn ra bên ngoài cửa lớn, đại thủ hộ giả tựa hồ hiểu ý, tu vi chuyển động phong bế toàn bộ đại điện.

" Cha cứ cho người chế ra một thanh kiếm giả rồi cố tình để lộ thông tin, mọi chuyện cứ giao cho hài nhi giải quyết, lần này nhất định phải bắt được con chuột đáng ghét kia, thậm chí kẻ đứng đằng sau cũng không được yên thân " Vũ Thiên Long vẻ mặt đánh lại, tâm cơ của hấn không hề thâm trầm như những lão giả sống qua trăm năm tuế nguyệt mà cách nhìn nhận này đơn giản là của trẻ thơ, sạch sẽ, thanh khiết vô cùng.

Sáng hôm sau, Thượng Phung kiếm đã được làm xong, y hết nguyên bản, treo tại một nơi trang trọng nhất của đại điện Vũ gia, mấy người thủ hộ giả mặc dù đáy lòng ừ dột nhưng ai nấy ngoài mặt đều cố tình biểu hiện ra cảm xúc trái ngược.

Hôm nay Vũ gia tiệc mừng Vũ Thiên Nguyên được thăng chức cũng như để tạ hoàng ân.

Sáng sớm quan khách trong trấn đã lục tục kéo đến gần như đông đủ, tới hôm trước hơn trăm tấm thiệp mời được cấp tốc phát đi, khách mời phàm bước qua cổng chính Vũ gia đều là gia tộc lớn, hoặc những kẻ có danh vọng, địa vị cực cao.

Vũ Thiên Nguyên thân sắc sáng láng ngồi trên ghế gia chủ, phía dưới là bốn vị thủ hộ giả, đại điện được chia đôi làm nơi tiếp khách, ở giữa chừa ra một khoảng trống lớn để đi lại, giao lưu.

Chẳng mấy chốc mà không khí trở nên vô cùng nhộn nhịp, trên bàn ăn dọn sẵn rượu quý, đầy ắp thức ăn thượng hạng, trong một trăm tấm thiệp mời được phát đi đồng dạng khách mời đều đến gần như đông đủ, đơn giản địa vị của Vũ Thiên Nguyên viễn siêu quan viên hay thế gia bình thường, nhìn nhận ở một khía cạnh khác thì hẳn chính là công thần trụ quốc.

Chúng nhân sau khi hỏi han nhau vài câu cùng nâng ly chúc tụng thì ai nấy đều chăm chăm, biểu cảm mỗi người một vẻ nhìn lên bức tường trước mặt, ở đó treo cao một thanh kiếm chuôi vàng vô ngọc cực kỳ tinh xảo, thậm chí trần trụi uy áp mang theo mãnh liệt sát khí tràn ra khiến cho lòng người thất sắc, sát khí tượng trưng mười năm chém giết, khai địa lập quốc của Vũ Thiên Nguyên, sát khí này chính là sự tự tôn của Vũ gia, là căn cơ Vũ gia, hôm nay hẳn hào phóng đưa ra cho mọi người cùng chiêm ngưỡng.

Chúng nhân đáy lòng kinh sợ, một vài người cảm khái không thôi, xưa nay Thượng Phung Kiếm chỉ có một, mười năm đều nằm tại Vũ gia đủ để thấy Đại Đế xem trọng Vũ Thiên Nguyên đến thế nào.

Kính úy, tán phục, có người bắt đầu nảy sinh tâm ý kết giao.

"Nghe nói Thống Soái có nam hài a! Vừa vặn nữ nhi nhà ta cũng bắt đầu trở mã, nếu Thống Soái không chê thì hai nhà hoàn toàn có thể kết thân, đợi đến khi đôi uyên ương cùng lớn thì hợp thành gia thất.. Ha Ha".

Người vừa lên tiếng là gia chủ Tề gia, cũng là một đại gia tộc trong Trấn Thiên Quan.

"Hừ.. Vũ thiếu gia là hạng người gì? Tiên căn a! Đã được chú định nhân trung chi long, con gái ngươi xứng đôi vừa lứa sao? Thiên Nguyên huynh, con gái ta mặc dù tầm thường nhưng cũng là Linh căn thượng phẩm, đã bái nhập vào Phong Vũ Môn, về sau nhất định sẽ theo kịp bước chân của Thiên Long, nếu có thể ta hy vọng được cùng huynh đệ ngươi kết thành thông gia hảo nghị!".

Một trung niên nhân ngồi ở bàn đầu, hẳn này ngài mất ền, tướng mạo phương phi, trung niên này cũng là quan lớn trong triều, thật vậy, từ khi biết Vũ Thiên Long sở hữu Tiên căn, không những vậy còn được ngũ đại tông môn tranh dành hẳn đã có ý định bán gả con gái mình cho Vũ gia, hẳn tự tin bằng vào mối quan hệ với Vũ Thiên Nguyên, bằng vào địa vị siêu nhiên thì mối duyên này sẽ được tác hợp một cách dễ dàng.

"Ha ha, Khuyển tử vẫn còn rất nhỏ, chuyện này tính sau, đa tạ Lô huynh đã đề tâm, lại đợi thêm tám năm lúc đó mới xem xét còn chưa muộn" Vũ Thiên Nguyên cười xoa khoát tay, thực sự thì bản thân hẳn cũng cảm thấy khiếp sợ, bởi lẽ Thượng Phung Kiếm giả này y hết nguyên mẫu, thậm chí giống từ chi tiết đến khí chất, e là nếu Thượng Phung Kiếm không bị kẻ khác trộm mất thì hẳn sẽ cho rằng thứ trước mắt mới là hàng thật, giá thật.

"Thiên Nguyên, đây là lần đầu ta nhìn thấy bảo kiếm nhưng tựa hồ có gì đó không đúng thì phải, thanh kiếm này chỉ e..." Ngồi bên dưới hàng ghế thứ hai phía tay phải Vũ Thiên Nguyên một trung niên thân mặc chiến giáp, hình như hẳn có công sự mới giải quyết xong nhân tiện ghé đến Vũ gia chung vui cho nên gấp trụ vẫn chưa được thay ra.

"Ồ! Diệp huynh có ý kiến gì sao? Huynh nói vậy khác nào kẻ đầu tiểu đệ vào long đao, tội khi quân ta không gánh được a!" Vũ Thiên Nguyên đáy lòng rớt xuống nhưng vẫn cố tình gắng gượng đôi mắt chút trấn tĩnh, nửa cười nhìn trung niên nhân họ Diệp ôn tồn nói.

"Vậy mà ta nghe đồn sáu năm trước Thượng Phung Kiếm bị kẻ khác lấy mất" Thanh âm cố tình phóng đại, Diệp Vô Ngân đảo mắt xung quanh một vòng, bữu môi nói.

Chúng nhân nghe đến đây đều thoáng giật mình, mặc dù còn bán tín bán nghi nhưng loại chuyện thế này tuyệt đối là đại sự, Diệp Vô Ngân không có lý do gì để hồ ngôn loạn ngữ hay ngậm máu phun người, nhất định có uẩn khúc gì đó, ai nấy đồng thời nghi hoặc nhìn Vũ Thiên Nguyên, chờ đợi một lời giải đáp hợp tình hợp lý.

Lúc này ở phía sau cánh gà Vũ Thiên Long bất giác cười lạnh." Là người, nhất định là người rồi " Rót cuộc vẩy tay cho gọi một tên gia nhân thân tín hỏi sơ qua về mối quan hệ xưa nay của Vũ gia cùng Diệp gia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tâm cơ

Hắn đại khái hiểu, bên trong Trần Thiên Quan phạm là đại gia tộc nếu không liên quan gì đến chính trị thì người đứng đầu nắm quyền nhất định cũng là hạng thương gia, tài phiệt.

Họ Vũ xưa nay không hành nghề thương mại mà chỉ ăn lộc vua ban cho nên vấn đề cạnh tranh thương trường hiển nhiên không hiện hữu, chỉ có thể ở trên chính trường Vũ Thiên Nguyên cùng người làm ra xung đột, mà lúc này đây Diệp Vô Ngân chính là đối tượng đáng để lưu tâm nhất.

Vũ Thiên Long nghiêm túc nhận định, hắn đã bắt đầu nhìn rõ chân dung của kẻ đứng phía sau âm mưu ám hại Vũ gia, đối sách mặc dù có sẵn từ trước thế nhưng Vũ Thiên Long vẫn muốn tường tận một hai, cái này ứng với lời cổ nhân: Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.

Tâm cơ thâm trầm như vậy đáng lý không nên xuất hiện trong đầu một đứa bé mười tuổi, bất quá, con đường về sau còn rất dài, lòng người không đáy, âm mưu thủ đoạn cũng muôn hình vạn trạng, đây vô hình là một hồi kinh lịch, trải nghiệm quý giá của riêng bản thân Vũ Thiên Long.

Lúc này Vũ Thiên Nguyên, tứ đại thủ hộ giả, thậm chí là Lý Phi Yến đều phần nào nhận diện được kẻ địch, mặc dù con chuột ẩn nấp bên trong Vũ gia còn chưa lộ diện, bất quá, đến hiện tại mọi chuyện phát sinh đều vừa vặn trùng khớp với toan tính ban đầu của Vũ Thiên Long.

Bọn họ ký thác hoàn toàn hi vọng lên người hắn, lần này bắt buộc phải lật ngược tình thế một cách ngoạn mục nếu không Vũ gia về sau e khó bề trụ vững.

Bên trong chính điện, tọa vị trên chiếc ghế gia chủ Vũ Thiên Nguyên thần sắc âm trầm xuống, nghe xong lời nói của đối phương hắn thể hiện ra bên ngoài vẻ mặt khó chịu.

Vũ Thiên Nguyên quát mắt nhìn Diệp Vô Ngân, âm trầm hỏi "Diệp huynh, thứ mà huynh mới nói là lời đồn thổi sao? Thử hỏi chư vị ở đây có ai nghe được lời đồn tương tự hay chưa? ".

Ngưng một chút, ngữ điệu càng thêm rắn rỏi, Vũ Thiên Nguyên tựa hồ gầm thét từ trong cổ họng: "Tội này Vũ gia không gánh nổi! Diệp gia, Vũ gia xưa nay mặc dù có chút bất hoà nhưng cũng không đến mức để hai nhà phải phát sinh mâu thuẫn, đồn nhau vào đường cùng như vậy, nếu hôm nay chỉ có hai chúng ta thì Thiên Nguyên sẽ cho rằng huynh nói đùa, nhưng ở trước mặt đông đủ quan khách huynh lại giám trắng trợn phun vào ta một ngụm máu ".

Toàn bộ chúng nhân đều cảm thấy hết sức mù mờ, lời Vũ Thiên Nguyên nghe thì có vẻ hợp tình hợp lý nhưng khi không ở trước mặt đông đủ khách quan vì có gì Diệp Vô Ngân lại thẳng thừng tố tội hắn, làm mất Thượng Phụng tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ, hoàn toàn có thể dẫn đến hoạ diệt tộc.

Ai nấy đều ngầm hiểu xưa nay song phương vốn bằng mặt mà không bằng lòng, bên trong Trần Thiên Quan chung dụng một cách bất đắc dĩ, cả hai cùng theo nghiệp binh đao cùng là mãnh tướng trụ cột triều đình nên rất khó để hoà hảo, tại thời điểm này Diệp Vô Ngân chính thức khai chiến, loại chuyện như vậy không hề đơn giản và những thứ sẽ tiếp diễn, thậm chí hậu quả phía sau sẽ hết sức khó lường.

"Nếu bây giờ ta chứng minh được thanh Thượng Phụng kia là giả thì ngươi tính thế nào?" Diệp Vô Ngân nét mặt lạnh băng, trước khi đi đến Vũ gia hắn không hề bận công sự gì chỉ là cố tình mặc trên mình giáp trụ hồng trần áp tâm lý chúng nhân, hơn nữa 500 tư binh tinh nhuệ cũng đang đợi sẵn bên ngoài, một khi Vũ Thiên Nguyên cúi đầu nhận tội sẽ lập tức vây ráp.

Kế hoạch của hắn kéo dài tận sáu năm cũng tương đối chu toàn, là người từng được ma luyện qua binh kỳ hiển nhiên tâm cơ Diệp Vô Ngân không phải dạng tầm thường, chỉ là bản thân hắn quá khinh địch, cứ tưởng rằng mình từ trước đã hoàn toàn nắm ở cán dao mà không ngờ đến cán dao kia thậm chí còn sắc bén hơn cả lưỡi dao.

"Nếu ngươi chứng minh được Thượng Phụng là giả, Thiên Nguyên cùng Vũ gia mấy trăm người sẵn sàng cùm tay tự tìm lên kinh đô chịu tội! Bất quá, nếu như ngươi ngầm máu phun người thì thế nào? " Vũ Thiên Nguyên bước ra khỏi ghế gia chủ, hướng lên phía trên vị trí trang trọng nhất treo Thượng Phụng Kiểm cung kính gật đầu một cái, ngữ điệu vô cùng bình thản.

"Tốt!" Diệp Vô Ngân cuồng tiếu, ngưng một chút hắn chỉ thẳng tay vào mặt Vũ Thiên Nguyên lạnh giọng: "Hôm nay gần như đầy đủ cao tầng Trần Thiên Quan, người tội khi quân chạy trời không khỏi nắng, chúng ta vốn là đồng hương, đồng chí, Diệp mỗ càng không muốn ép Vũ gia vào đường cùng, nếu người thú nhận đã làm mất Thượng Phụng thì Diệp mỗ sẽ không khó xử, nhất định đứng trước mặt Đại Đế cho người một lời cầu tình, nhưng người gây ra đại tội còn giả mồm chống chế, Diệp mỗ khiến người đẹp mặt.

Diệp Vô Ngân cười, nụ cười càng lúc càng trở nên lạnh lẽo, trong ánh mắt le lói sự gian manh, tà ác, một lúc sau hắn vỗ mạnh lên mặt bàn, dứt khoát lấy từ bên trong túi trữ vật một viên ngọc giản truyền âm.

Tầm mấy chục hơi thở, cửa lớn Vũ gia ầm ầm tiếng bước chân, lập tức có hai người vội vã tiến vào, một người thanh niên lưng đeo chiếc hộp ngân đồng dài mười tấc, người còn lại thỉnh thoảng là một vị khách khanh của Vũ gia.

Hắn tên gọi Lữ Gia Kiệt, đứng sáu năm trước đi vào Vũ gia làm khách khanh, người này dĩ vãng vốn kính tiếng cũng rất ít khi giao thiệp với ngoại nhân.

Lữ Gia Kiệt từng theo Vũ Thiên Nguyên dẹp loạn Lâm Ấp, tình nghĩa có, xem như nửa cái huynh đệ, Lữ Gia Kiệt lúc này đằng đằng sát khí khó tránh toàn bộ khách khanh đều cảm thấy khó hiểu.

Khoé môi Vũ Thiên Nguyên bắt giác cong lên, trong bụng cười thầm nhưng đồng thời cũng cảm thấy vô cùng khiếp sợ, khiếp sợ vì con trai hắn, một hài tử mười tuổi đã đầy bụng mưu toan, suy tính, định liệu như thần.

Từ lúc bắt đầu cha con bọn hắn vẫn thường xuyên truyền tin trao đổi, Vũ Thiên Long đứng sau cánh gà thao túng hết thảy, thậm chí khiến cho tứ đại thủ hộ giả đều toát mồ hôi lạnh.

"Lữ Gia Kiệt, tên kia là ai? Sao ngươi lại đi cùng hắn?" Vũ Thiên Nguyên giả bộ ngờ vực, hỏi.

Lữ Gia Kiệt làm như không nghe thấy, đứng im bất động, ánh mắt sắc lẹm hướng về Diệp Vô Ngân nhẹ gật đầu một cái.

Diệp Vô Ngân cũng gật đầu đáp trả sau đó bỗng dừng cười lớn, một cái dầm chân liền phi thân lơ lửng phía trên đại điện, giáp trụ uy vũ, khí thế ngút trời.

"Đề ta nói! Thượng Phung Kiếm trên lưng hắn mới là hàng thật, năm ngày trước Vô Ngân tình cờ mua được ở một cửa tiệm bán đồ cổ, lúc đầu ta còn không biết lai lịch nhưng cảm giác vật này bất phàm mới bỏ ra ngàn lượng mua về.

Qua lão Tổ Tông nhận định thì nó chính là Thượng Phung Kiếm, vừa vặn Đại Đế có chỉ thu hồi Thượng Phung, Diệp mỗ hữu tâm đem vật hồi cố chủ, không biết Vũ gia gia chủ dám nhận lại hay không? "

Diệp Vô Ngân mắt quét tứ phung, thanh âm trầm trầm được gia trì thêm lực lượng tu vi khiến cho âm lực cuộn cuộn, hắn trực diện nhìn Vũ Thiên Nguyên cười cợt nhả.

"Ngược lại ta muốn xem Thượng Phung Kiếm thật kia một chút, chẳng lẽ Diệp Vô Ngân ngươi ám chỉ thứ mà Đại Đế ban tặng cho Vũ gia ngày trước là đồ giả?" Vũ Thiên Nguyên trừng mắt, hai đạo ánh mắt ở giữa không trung trực tiếp va chạm.

"Hồ ngôn! "Diệp Vô Ngân quát, cả người ung dung hạ xuống mặt đất, khí thế càng thêm sắc bén, lạnh nhạt nói:" Đề ta cho các vị xem đâu mới là Thượng Phung Bảo Kiếm.

Thanh âm vừa rơi xuống tức thì ngón tay hướng chiếc hộp ngân đồng trên lưng thanh niên bạch y cách không điểm ra một chỉ.

Chỉ lực xé gió mà đi như thuyền trôi trên sóng, kinh lực mạnh mẽ, táo bạo vô cùng.

Vũ Thiên Long phía sau cánh gà vẻ mặt hơi chùng xuống, hắn nhận ra đây rõ ràng là tuyệt kỹ Lăng Không Kinh của Vũ gia.

Lăng Không Kinh mặc dù không hẳn Võ kỹ bí tộc nhưng theo lời cha hắn thì Vũ Thiên Nguyên ngày trước đạt được từ trong một cái động phủ của Cổ Võ tán tu niên đại sâu xa, đáng lý rất có khả năng đã thất truyền trên nhân thế, nhưng hôm nay Diệp Vô Ngân xuất ra Lăng Không Kinh mới thấy bên trong Vũ gia chuột bọ ẩn nấp rất nhiều.

Nghĩ đến đây đáy lòng Vũ Thiên Long không khỏi dâng lên khiếp sợ, bất kỳ gia tộc nào đều cũng có bí mật riêng, mà bí mật chính là căn cơ nội tình, giả như ngày trước hắn không bái Lý Trắc Thần làm sư tôn, không có tầm khiên to lớn kia, thử hỏi việc hắn mang Tiên căn có thể dấu điểm được bao lâu.

Chiếc hộp thanh đồng bật tung, một đạo kiếm ngân chói tai vang lên, sau đó ở giữa chính điện Vũ gia phiêu phù một thanh trường kiếm, kiếm này vô vàng chuỗi ngọc toàn thân tản mát ra kinh thiên khí tức, sắc bén vô cùng, không những vậy trận trận long âm trầm thấp quanh quẩn vang vọng.

Nó ngoại hình so với Thượng Phung Kiếm Vũ gia không hề khác biệt, cái khác biệt duy nhất là kiếm này được gia trì long uy khiến cho nó tựa hồ có linh tính, bảo kiếm vừa xuất chúng nhân phủ phục.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đại Đế giá lâm

"Các vị không nhìn nhầm, đây mới là Thượng Phung chân chính, long uy, đế uy thế nào làm giả? Còn cái thứ treo trên bức tường bày biện kia chỉ là một đồng sắt vụn không hơn không kém, Vũ Thiên Nguyên làm mất bảo kiếm đáng tội khi quân không những vậy cố tình nguy tạo quốc bảo hòng che mắt Thánh Thượng, tội chẳng thêm tội.

Nay Diệp mỗ thay mặt Thánh Thượng ra tay tróc nã tội phạm mong các vị hợp tác".

Diệp Vô Ngân thanh âm như sấm dậy chấn nhiếp nhân tâm, khí thế trên thân càng là cuồng hoành bộc phát, tu vi hắn đã đạt đến Giả Đan cảnh tự nhiên hoàn toàn áp chế Vũ Thiên Nguyên.

Khách khanh đến dự đại tiệc Vũ gia phần đông là bằng hữu của Vũ Thiên Nguyên nhưng tuyệt đối đều không phải dạng thiện lương gì, con người luôn luôn như vậy, có cho mình một chút quyền lực cùng danh vọng thì bụng dạ, tâm địa đã không còn giống với thuở hàn vi.

Ai nấy đều đặt lợi ích lên trên sự sống chết của kẻ khác, Vũ Thiên Nguyên phạm tội khi quân đã rõ như ban ngày, hoặc có còn đôi chút mù mờ thì trong bụng cũng riêng phần mình âm thầm bày mưu tính kế miễn sao cho bản thân đạt được lợi ích cao nhất.

Vừa có công tróc nã tội phạm, vừa dễ dàng triệt tiêu một thế lực mà chẳng hề tổn chút công sức, việc vạn lợi vô hại như vậy chỉ có kẻ ngu mới không vui mừng hợp tác.

Đại diện Vũ gia giờ phút này cực kỳ ngưng trọng, mấy trăm đôi mắt ngập tràn lửa nóng, tư tâm mỗi người một khác nhưng đều nhìn Vũ Thiên Nguyên, nhìn Vũ gia với cái nhìn tàn nhẫn, tựa hồ Ngọc Thổ béo tròn đi lạc vào hang ổ của Lang Vương vậy.

Vũ Thiên Nguyên tâm như nước lặng, hẳn ngoài mặt không hề biểu hiện chút gì cảm xúc, có chăng trong đáy lòng đắng chát, hoá ra xưa nay bằng hữu của hắn đều là dạng người nhất nhân nhị diện.

" Vũ Thiên Nguyên! Uống công ta coi ngươi là huynh đệ...".

" Vũ Thiên Nguyên! Ngươi dám lừa gạt cả Đại Đế, lần này Vũ gia chết trăm lần không hết tội ".

" Thứ gì tiệc mừng công? Hôm nay là đám ma của ngươi thì có!".

" May mà Diệp gia chủ trung tâm, bằng không Thánh Thượng sẽ bị Vũ gia lừa gạt đến lúc nào đây?".

" May mà ta với hắn chưa kết thành thông gia, bằng không thì!".

" Trời a! Đại sự, lần này Trung Bộ nhất định có biến!".

Ác ngôn như dao sắc vô vấp tập kích Vũ Thiên Nguyên, khiến cho bản thân hắn mặc dù đã định liệu từ trước cũng không khỏi chói với.

Lý Phi Yến vẻ mặt thất sắc, nếu nói không lo sợ tất nhiên là giả, đặt hết niềm tin nơi nhi tử nhưng tràng cảnh trước mắt quá mức hung hiểm, chẳng may bất trắc Vũ gia xem như thập tử nhất sinh.

Từ đại thủ hộ giả tâm tính trầm ổn cũng khó tránh khỏi có đôi chút giật mình, cảm giác sống lưng lạnh buốt, quả thực trong hơn một trăm khách khanh dự tiệc giờ phút này không một ai chịu nghiêng lưng về phía Vũ gia.

Vũ Thiên Nguyên mắt đảo xung quanh lần lượt nhìn hết từng khuôn mặt một vòng, mấy hơi thở sau bỗng dừng mở miệng cười:" Tốt! Rất tốt! Phi thường tốt! Cổ nhân nói quả không sai:Tri nhân tri diện bất tri tâm! Con mẹ nó! Lão tử muốn xem rốt cuộc các ngươi muốn làm cái gì "

" Hâm hồ! 500 tư binh Diệp gia đã phong toả bốn phía, Trấn Thiên Quan bốn đầu quan lộ đều bị bịt kín, tốt nhất ngươi nên đưa tay chịu trói, đừng có ý nghĩ phản kháng.

Chuyện này Diệp mỗ đã sớm báo cáo lên Đại Đế, dám chắc ngài cũng sắp sửa giả làm" Diệp Vô Ngân hung hăng quát lớn, bách chúng đồng loạt đứng dậy, khí tức quật khởi khiến cho đại diện Vũ gia cát bay đá chạy.

" Long nhi nói không sai, sở dĩ bệ hạ có ý thu hồi Thượng Phung Kiếm là bởi nguyên do này, cái miệng thú vị của hắn, Diệp Vô Ngân! Ta cùng ngươi chơi, để xem ai là người cười cuối cùng " Vũ Thiên Nguyên nói thầm, hẳn cũng không chịu thua kém, khí tức trên thân toàn diện chống ra, Trúc Cơ hậu kỳ tu vị âm vang lan toả.

Một thân tử y trường bào phát phới, Vũ Thiên Nguyên giờ phút này uy dũng lạ thường, đúng với thân phận thống soái, thống lĩnh vạn quân.

Cả người Vũ Thiên Nguyên thành linh xông thẳng ra phía trước mười bước, sát khí, chiến khí điệp gia khiến cho bầu trời bên trên thương khung ầm ầm chấn động, Vũ Thiên Nguyên trầm mặt, đánh giọng quát.

" Bốn Hào mười năm chinh chiến đóng góp cho quốc gia không ít công trạng, đừng nói Diệp Vô Ngân ngươi mà ngay cả Đại Đế đích thân đến đây cũng không dám cưỡng tình đoạt lý, trước khi trắng đen chưa rõ, kẻ nào dám ở trong địa bàn Vũ gia làm loạn, tuyệt giết không tha ".

Phía trước Vũ Thiên Nguyên tứ đại thủ hộ giả chẳng biết từ lúc nào cũng phân biệt cách không lằng lằng, bốn luồng Kết Đan khí tức ngập trời bộc phát, thiên địa một khắc này bị kiềm chế, nhân tâm một khắc này hoàn toàn bị định trụ.

Xét cho cùng, tại trong Trấn Thiên Quan Vũ gia hiển nhiên có nội tình sâu nhất, Đại thủ hộ giả tu vị Kết Đan hậu kỳ đỉnh phong chỉ cách Nguyên Anh kỳ nửa bước, tu sĩ bậc này đặt ở phạm nhân giới đã là bá chủ một phương, Vũ gia trong vòng mười năm lên như như điều gặp gió cũng không nằm ngoài nguyên nhân ấy.

Đúng lúc này bầu trời bên trên thương khung vẫn vũ, gió thổi mây phun, điện lôi chớp giật, có một cỗ khí tức cường hoành, lăng lệ đến cực điểm âm vang mà bộc phát, khí tức này siêu việt hết thảy, phân nào đó tựa hồ còn thay thế cả thiên uy khiến cho bốn phía không gian cảm giác vô cùng áp bách.

Một vệt điện lôi thành linh chia đôi thương khung, người bên ngoài đại diện Vũ gia có thể nhìn thấy một chiếc xa giả màu vàng vương giả do ba đầu Ly Long phân biệt kéo đi, ở phía sau xa giả có đến hơn ngàn cự nhân giáp trụ một mảnh cấp tốc hướng Trấn Thiên Quan gào thét đến gần, tựa hồ mây đen di động.

Ngập trời khí tức, ngập trời uy nghiêm, Đại Việt Quốc chỉ có Đại Đế vì hành mới tạo nên bậc ấy oanh động, chúng nhân cung kính phủ phục, vạn người đồng thanh:" Cung nghênh Thánh Giá!".

Người ngồi bên trên xa giá không rõ dung nhan chỉ thấy đỉnh đầu hần hào quang cường chiếu huyền hoá ra một vầng mặt trời trắng bạc, uy áp tự thân lan tràn càng áp bức thiên địa, cơ hồ ở đó, duy ngã độc tôn.

Đương kim Đại Đế Lạc Hồng Văn đích thân giá lâm, Trần Thiên Quan lòng người kinh động, Lạc Hồng Văn này tu vi không rõ nhưng tuyệt nhiên là một bậc hoàng giả thâm tàng bất lộ.

Đại Việt Quốc lấy Võ trị quốc, triều đình, cơ cấu của nó không đơn thuần như tông phái Tu Chân mà phức tạp hơn vô số lần, hình dung một gốc cổ thụ, lấy Đại Đế, kẻ đứng đầu thiên hạ làm gốc cây, Lạc Hầu, Lạc Tướng hợp lại thân cây, còn tán cây vươn dài ra bên ngoài là tám lộ quan chức địa phương.

Mỗi một dòng tộc phàm là hoàng thân quốc thích thân cận Lạc gia thì gọi là Công, dưới công là Hầu, kiểu phong tước như vậy nhân mạch chỉ một lần thụ hưởng còn về sau cha truyền con nối.

Nói về nguồn gốc, lai lịch Lạc gia vẫn là một hồi bí sử, chỉ biết hơn vạn năm trước Lạc Hồng Nhân, người này tu vi vượt trên thiên địa, trước khi đột phá Hợp Đạo một mình đại triển thân uy trấn áp chư hầu đơn phương thống nhất quần hùng lập ra Đại Việt.

Đến đời Lạc Hồng Văn đã trải qua mấy trăm triều đại, tuy nhiên quốc hiệu không đổi.

Về sau mặc dù Tu Chân tông phái mọc lên như nấm cũng đạt vào thời kỳ trường thịnh nhất phần nào đó thực lực lấn áp cả triều đình nhưng không vì vậy mà nội bộ sinh loạn, ngũ đại tông môn hiện tại phàm cho là kẻ tu vi cao thâm thế nào cũng âm thầm mặc định trong thiên hạ này Đại Đế độc tôn, Đại Việt là quốc hiệu duy nhất không được phép lung lay, không một ai có quyền thay đổi.

Xa giá đáp xuống địa phận Vũ gia, một ngàn cự nhân giáp sắt hình thể khổng lồ ai nấy trên thân đều trần ra Trúc Cơ khí tức, từng luồng hơi thở mãnh liệt va đập vào nhau, giáp sắt nặng nề, đại đao bóng loáng, đây là Thiết Thánh Quân, đội quân tinh nhuệ nhất Đại Việt.

Tộc nhân Vũ gia khi nhìn đến tràng cảnh ấy không khỏi kinh hồn táng đảm, trong thâm tâm mỗi sinh linh thì Đại Đế là cấp bậc ngang bằng Thần Linh tồn tại, nay được xem qua Thánh nhan đáng lý phải mừng vui nhưng đằng này phần nhiều hơn là lo sợ.

Trước cửa lớn chính điện ngàn người phủ phục hô vang: "Thánh Hoàng vạn tuế!".

Vũ Thiên Nguyên, tứ thủ hộ giả, Diệp Vô Ngân, mặc cho là ai cũng đầu dập sát đất, đáy lòng run rẩy, không chỉ đơn thuần là Thánh uy áp bách mà tu vi Lạc Hồng Văn này cũng cực kỳ khủng bố, có cảm giác là một tồn tại không thể nào đụng chạm đến, tựa hồ thái sơn áp đỉnh khiến cho chúng nhân muốn kháng cự đều vô pháp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chết vẫn

Vũ Thiên Long cũng có mặt tại trong đám người, đối diện với Đại Đế hần tuyệt nhiên không quỳ gối mà chỉ gập người nhẹ vái ra một vái, không phải bản thân hần không tôn trọng Hoàng giả mà bởi vì có một cỗ lực lượng khó nói từ tận tim can kịch liệt ngăn cản Vũ Thiên Long làm điều đó.

Lạc Hồng Văn uy áp ngập trời, ngay như cường giả Kết Đan cũng tim đập chân run, vậy mà giữa đám đông phủ phục có một cái nhân ảnh nhỏ bé vẫn đứng im như trời trồng, trên trán hần mồ hôi lấm tấm, cả người cơ thịt căng cứng tựa hồ bốn phía hư vô một bàn tay hữu hình đang mạnh mẽ bóp chặt lấy thân thể, cứ mỗi lần vượt quá cực hạn chống chịu lập tức Tiên Đạo ấn ký trên mi tâm lại le lói quang mang, rót vào cơ thể một nguồn lực lượng kỳ dị vừa đủ chống chịu hết thầy uy áp.

"Gặp Đại Đế còn không mau quỳ xuống" Một cự nhân Thiết Thánh Quân thấy vậy ban đầu biểu hiện ngốc trệ, rồi cuộc rống giận quát.

Mấy ngàn chúng nhân không thể nhắc đầu cho nên không cách nào nhìn thấy kẻ bất kính kia là ai, tuy nhiên trong lòng không khỏi khiếp sợ, thậm chí "Tên điên".

Vũ Thiên Long có chút chột vật nhưng biểu tình lại cực kỳ thông dong, khi ánh mắt vừa cùng với ánh mắt Lạc Hồng Văn va chạm, sát na cả người cảm giác như bị thiên lôi bổ trúng, toàn thân vô lực, nhấc đầu đau buốt như kim châm.

Ánh mắt kia mang theo thâm nghiêm tuyệt đối, mang theo mãnh liệt cao ngạo của bậc đế vương, muốn trực tiếp nghiền ép thiếu niên nhỏ bé trước mặt, Lạc Hồng Văn đáy lòng vô cùng kinh ngạc, đừng nói một Ngưng Khí hải tử mà ngay như Kim Đan, chỉ một cái nhìn ác ý của hần thôi cũng có thể dễ dàng hồn phi phách tán.

Vũ Thiên Long chống chịu không nổi, rốt cuộc há miệng phun ra một búng máu tươi, cả người lao đảo như sắp ngã, lúc này toàn lực cắn răng định trụ thân thể, nội tâm gào thét: "Cuộc đời nay ta chỉ quỳ gối trước Cha mẹ, Sư Tôn, mặc cho người có là Đế Vương một nước thì cũng vậy, không nhiều ý nghĩa".

Suy nghĩ vừa dứt bên trong thể nội Vũ Thiên Long sát na âm âm nổ tung tựa hồ thủy triều quét ngược chín tầng trời, thanh âm reo hò như thiên binh vạn

mã chạy chồm, Tiên Đạo ấn ký lúc này trực tiếp hiện thể, ở trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long, linh khí huyền hoá cấp tốc hình thành nên một cái đồ án hình bán nguyệt.

Bán nguyệt phiêu phù hư vô, cải thiên hoá địa, biến ngày thành đêm, càng tàn mát ra quang minh nhu hoà cùng với uy áp của Lạc Hồng Văn trực tiếp triển khai đối kháng.

Chúng nhân mặc dù không thể nhìn rõ thực hư nhưng đều dễ dàng cảm nhận được thiên địa một khắc vừa rồi xảy ra dị biến.

Quang minh thần thánh bao trùm thiên địa, đẩy lùi uy áp, gột rửa nhân tâm, Vũ Thiên Long lại phun ra thêm một búng máu, cả người vô lực ngổ bệt trên mặt đất, thần sắc nhợt nhạt.

Uy áp vừa tán đi chúng nhân mới kịp thở dốc, ai nấy đều ngẩng đầu nhìn lên, đứng phía trước Thiết Thánh Quân, Lạc Hồng Văn uy vũ bất phàm long uy quán quanh thân thể, hoàng bào không gió tự bay.

"Thì ra là vậy, người mang Tiên Mệnh! Ngươi không cần phải quỳ gối trước ta, trẫm và ngươi song phương bình đẳng" Lạc Hồng Văn thanh âm như sấm dậy nhưng đi vào tai Vũ Thiên Long lại có chút nhu hoà, hần biểu hiện ra bên ngoài vẻ mặt hơi hơi thất thố, ngưng một chút mới hướng chúng nhân đang phủ phục một cái phát tay: "Các ngươi đều đứng dậy cả đi! Thiên Nguyên a! Khanh có một tên nhi tử rất tốt".

Vũ Thiên Nguyên nghe đến lời này thì cảm giác được khen mà sợ, từ trước đến giờ đối với nhi tử luôn vô cùng tự hào nhưng để cho Đại Đế đích thân thưởng thức là bậc nào cao húng? Trong thiên hạ này có thể bình đẳng đứng trước Đại Đế tuyệt nhiên không mấy người, bao gồm con trai hần.

Vũ Thiên Nguyên từ mặt đất đứng lên, vẻ mặt vô cùng rạng rỡ, nhưng rút cuộc ở trong tâm thế kẻ có tội hần lại lần nữa đắng chát quỳ xuống.

Vũ Thiên Long tại chỗ điều tức trị thương, sau mấy mươi cái hơi thở mới hướng Lạc Hồng Văn khấu đầu cảm tạ.

Lạc Hồng Văn là vua một nước hiển nhiên tâm cao khí ngạo nhưng tuyệt đối không phải hạng hôn quân, hần tại bốn trăm năm trước Tiên Mệnh hạ thế, trừ bỏ thân phận quân chủ ra quả thực cùng Vũ Thiên Long Tiên Mệnh song phương bình đẳng.

Nhìn thấy tính cách vị Đại Đế này tương đối ôn hoà, Vũ Thiên Long càng thêm nắm chắc phần thắng.

"Lê ái khanh đạo này thế nào? Từ quan hồi hương quá dễ cho khanh rồi, nhưng lại để trẫm mong nhớ a!"

"Lý ái khanh! Buổi chiều trước nghe tin khanh bị ốm, thế nào? Đã đỡ hơn chưa?"

"Vương Tổ, con trai ngươi mới được ta cất nhắc, hần giống hệt ngươi ngày trước, biểu hiện rất tốt a!"

"Đây chẳng phải bốn vị thủ hộ giả của Vũ gia sao? Trẫm có lời chào hỏi a!"

Lạc Hồng Văn cười ha hả đảo mắt xung quanh một vòng, thần thiện hỏi han từng người, khiến cho không khí tưởng chừng phải cực kỳ ác liệt lại trở nên hết sức ôn hoà.

"Bệ hạ! Vũ Thiên Nguyên làm mất Thượng Phụng." Diệp Vô Ngân gằm thét từ trong cổ họng.

"Phụng Lạc, ngươi nhìn, cùng ta niên kỷ, thế nào tóc trên đầu đều bạc trắng hết thế kia! Xem chừng sẽ đi trước Trẫm a! Haha" Lạc Hồng Văn làm như không nghe thấy Diệp Vô Ngân vẫn cười ha hả hướng Phụng Lạc gia chủ Phụng gia vỗ vai một cái.

"Bệ hạ!..." Diệp Vô Ngân gằm rú.

"Vô Ngân! Khanh có ý kiến gì a?" Lạc Hồng Văn trầm mặc, neho mắt nhìn Diệp Vô Ngân một cái, ôn tồn hỏi.

"Bệ hạ! Vũ Thiên Nguyên làm mất Thượng Phụng Kiếm, chuyện này là đại sự" Diệp Vô Ngân thần sắc hung tàn.

"Đúng vậy thưa bệ hạ! May mà Diệp gia chủ phát hiện kịp thời, nếu không: Vài thừa che mắt thánh thêm bao nhiêu lâu nữa? Đây tuyệt đối là tội khi quân, cầu bệ hạ nghiêm trị làm gương cho bá tánh" Trác gia phó gia chủ Trác Tứ Bình nhanh chóng tiếp lời, hần đảo mắt nhìn Vũ Thiên Nguyên, vẻ mặt cực kỳ âm lãnh.

"Còn có chuyện đó? Thiên Nguyên! Ta cho khanh một canh giờ để tường trình, đừng tưởng có thể lừa gạt được trẫm" Lạc Hồng Văn neho mắt một cái, bất quá nét cười trên khuôn mặt không hề thay đổi.

Chúng nhân một mảnh im lặng.

Thiết Thánh Quân phía sau lưng Lạc Hồng Văn người nào người nấy thân thể cao lớn bất phàm, hung tàn chỉ ý biểu hiện rõ ràng trên nét mặt giờ phút này mặc dù khí tức đã hết sức thu liễm, bất quá nhìn quy mô cùng trình độ phần nào đó để cho người khác khó lòng tránh khỏi phải dâng lên cảm giác bất an.

Người khác ở đây chính là tộc nhân Vũ gia.

"Vị Đại Đế này không thể nhìn mặt mà đoán dạ được".

"Bệ hạ! Để ta trình bày thay gia phụ" Vũ Thiên Long từng bước tiến về phía Lạc Hồng Văn, cúi đầu nghiêm túc nói, quả thực Lạc Hồng Văn ngoài tu vi khủng bố ra thì địa vị hết sức siêu nhiên, vô hình sản sinh trong hân một loại khí chất, khí chất kia dưới cảm thụ của Vũ Thiên Long chói chang không khác gì mặt trời ban trưa.

Lạc Hồng Văn lim dim đôi mắt, trong lòng có chút mong đợi.

"Dám hỏi bệ hạ, sinh thời người đã từng làm mất đồ hay chưa?" Vũ Thiên Long trực diện nhìn Lạc Hồng Văn, thanh âm lạnh lạnh.

"Tính ta không quá chu toàn, thỉnh thoảng mụ nị, để quên, làm mất là chuyện đương nhiên" Lạc Hồng Văn gật gù đáp.

"Văn bối cũng vậy! Nếu là bản thân bất cẩn làm mất một thứ quý giá hẳn sẽ vô cùng hối hận, ta ngày trước có khá nhiều món đồ chơi ưng ý, trong đó một đầu mộc điều là thứ mà phụ thân tự tay đeo tặng, ta quý nó như tính mệnh" Vũ Thiên Long trong ánh mắt hiện lên hồi ức.

"Hò đồ! Người đang kể chuyện con nít cho ai nghe? Vũ Thiên Nguyên! Còn không bật mồm khuyến tử nhà ngươi lại, đừng để tội càng thêm nặng" Diệp Vô Ngân hung hăng quát.

"Ta đang nói chuyện với bệ hạ, tốt nhất ngươi nên bật mồm chính mình lại!" Vũ Thiên Long nhếch môi cười, ngữ điệu không đổi.

"Mãi về sau ta mới biết, món đồ chơi quý giá đó không phải do bản thân ta bất cẩn làm mất là đệ đệ của ta, hẳn cũng vô cùng yêu thích, hẳn biết ta quý trọng không dám xin mà lén lút lấy đi, trước đó bản thân ta rất hối hận, cảm giác mình có lỗi với phụ thân" Vũ Thiên Long cảm khái, hồi ức càng đậm.

"Không biết không có tội!" Lạc Hồng Văn đạm mạc nói, trong ánh mắt hiện lên tán thưởng, hẳn biết Vũ Thiên Long muốn ám chỉ điều gì, sự so sánh này tuy có vẻ khép khiếm nhưng ở một khía cạnh nào đó mà nói cũng không hẳn đã không đúng.

Một món đồ chơi trong mắt hài tử so với quốc bảo giá trị chẳng khác nhau là mấy.

Chỉ cần câu nói đó của Lạc Hồng Văn, Vũ Thiên Long cười thầm thanh âm càng lúc càng nhanh, ngữ điệu tuy bình thản nhưng dồn dập như thủy triều.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Nguy cơ giá lâm

"Bệ hạ! Một món đồ quý giá như vậy, là quốc bảo thử hỏi phụ thân ta có dám chủ quan làm mất, tội khi quân người Vũ gia không cách nào gánh nổi!

Đúng! Thanh kiếm trong tay phụ thân hiện tại chỉ là mô phỏng Thượng Phụng Kiếm, người tinh tường hoàn toàn có thể nhìn ra hư thực, phụ thân làm gia quốc bảo cũng chỉ vì lo cho an nguy đất nước, nếu để quân sĩ biết bảo vật trấn quốc bị đánh cắp thử hỏi sĩ khí còn đâu? Giả như lân bang tập kích bất ngờ thế nào kịp trở tay?.

Hơn nữa kiếm Diệp gia chủ đang cầm lại là Thượng Phụng chân chính, ông ta cũng có ý định hồi vật quy nguyên chủ, hiện tại Thượng Phụng giao trả cho bệ hạ, lễ mừng công phụ thân Thánh Giá quan lâm, người Vũ gia hết sức lấy làm vinh hạnh, hôm nay quả thực song hỷ lâm môn "

Vũ Thiên Long ánh mắt lấp lánh, đối với tâm tư Lạc Hồng Văn hẳn đã sớm nhìn ra, đường đường là minh quân một nước bản thân Lạc Hồng Văn không muốn nhìn thấy trảng cảnh đại thần trong triều tranh đấu đến đầu rơi máu chảy, điều này dễ hiểu, Vũ Thiên Long đẩy lòng bội phục cho nên chỉ dừng lại ở đó mà không tiếp tục công kích Diệp Vô Ngân, xem như chín bỏ làm mười.

Lạc Hồng Văn trong mắt càng đậm tán thưởng, hẳn đối với Vũ Thiên Long ban đầu quả thực có chút hứng thú, dần dần là bội phục, đến rốt cuộc thật sự kính sợ, tựa hồ tất cả suy nghĩ của hắn đều bị hải tử này dễ dàng nhìn thấu, mấy lần ánh mắt va chạm Vũ Thiên Long cố tình nói cho Lạc Hồng Văn biết: Người Vũ gia không dễ bắt nạt, cuối cùng khi hắn một lần nữa ngẩng đầu: Đa tạ bệ hạ anh minh! Mọi chuyện tốt nhất nên dừng lại.

Lạc Hồng Văn mặc cho tâm cơ hay kinh lịch đều vượt trội so với tất cả những người có mặt ở đây, hôm nay hẳn đích thân giá lâm hoàn toàn mang theo chủ ý hoá giải, không chút nào muốn gây khó dễ cho Vũ gia, bất quá, nói thì đơn giản, bắt tay vào làm mới thực sự cảm thấy khó khăn, hoá giải thế nào để cho chúng nhân triệt để bội phục, không ai cho rằng hắn đang cố tình thiên vị Vũ gia.

"Bệ hạ! Khuyến tử Vũ gia quá mức vô lễ, đứng trước Long Nhan không những không cúi đầu còn dám buông lời xuyên tạc, chứng tỏ từ nhỏ đã được dạy dỗ không chu toàn.

Vũ Thiên Nguyên làm mất Thượng Phụng, hẳn đã thừa nhận, tội trạng rõ ràng còn mong bệ hạ xét xử anh minh, trị tội Vũ gia làm gương cho lê dân bá tánh" Diệp Vô Ngân vẻ mặt đanh lại, mặc dù còn chưa hiểu hết ẩn tình bên trong nhưng bản thân cũng nhìn ra được một chút manh mối, công sức suốt sáu năm trời hẳn không thể vuột mất, giờ phút này nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm từ cổ họng đi ra tựa hồ đã thấm găm gù.

"Diệp ái khanh, chẳng phải nhi tử Vũ Thống Soái đã nói cha hắn không có ý làm mất Thượng Phụng mà chắc chắn bị kẻ gian lấy trộm! Trẫm có ý thu

hồi Thượng Phung chẳng qua là muốn nói cho bá tánh biết Đại Việt đang rất thái bình, tạm thời bỏ qua mối lo lân bang, mối lo biên ải.

Vũ Thống Soái cũng như khanh, đều là đại công thần, ta không muốn khiến cho bất kỳ một bên nào phải khó xử, khanh tìm được Thượng Phung là công lao lớn, nay mai trăm sẽ đích thân ban thưởng, hơn nữa người nhà Vũ gia cũng sẽ cúi đầu cảm tạ, chuyện tốt như vậy khanh còn muốn gì nữa?.

Sống trên đời phải biết dừng đúng thời điểm, cái gì quá lắm tất nhiên không lợi, nhân tình hôm nay khanh ban tặng cho Vũ gia không hề nhỏ, giả như mai sau Vũ gia có quên mất cũng chẳng thể nào đến mức vong ơn bội nghĩa".

Lạc Hồng Văn thanh âm trầm thấp, mặc dù không hoàn toàn là thánh chỉ cũng khiến cho chúng nhân liên tục gật gù xưng phải.

Vũ Thiên Long trong lòng cực kỳ khiếp sợ, mới rõ ràng lý do Lạc Hồng Văn có thể ngồi trên đầu thiên hạ một khoảng thời gian lâu đến như vậy.

Từng lời Lạc Hồng Văn nói ra đều mang đầy thâm ý, giả như hôm nay Diệp Vô Ngân chấp nhận bỏ qua mọi chuyện hoà hoà hảo hảo giao trả Thượng Phung thì người nhà Vũ gia buộc phải nợ hần một cái nhân tình, về sau song phương dù cho có mâu thuẫn nặng nề đến đâu cũng không dám vọng động, một lời Lạc Hồng Văn nói ra vô tình trở thành khế ước trời buộc hai nhà, Diệp, Vũ.

"Bệ hạ! Ta không cần cái thứ nhân tình rác rưởi ấy! Thứ vi thần cần là công đạo, mong bệ hạ thực thi vương pháp để cho bá tánh làm gương! Bằng không, ngay bây giờ, ngay hôm nay Diệp Vô Ngân tự mình bỏ xuống giáp trụ, xin phép từ quan" Diệp Vô Ngân nộ hoá ngút trời, không biết từ lúc nào hần đã xem Vũ gia là chi địch, cái hận Vũ gia đến từ sự ích kỷ, nhỏ nhen trong hần, cùng Vũ gia tuyệt nhiên không chết không thôi.

"Hò dò!" Lạc Hồng Văn cả giận quát, đối với tâm tính Diệp Vô Ngân hần đã quá nhận thức, đương nhiên mười ngón tay có ngón dài ngón ngắn nhưng không ngờ Diệp Vô Ngân lại nông cạn đến vậy, cố tình dồn quân vương một nước như hần đi vào chỗ khó xử.

"Hai người đối với trăm như là tay phải, tay trái, ta không muốn tự mình phế đi cánh tay của mình, nếu mâu thuẫn của hai nhà đã đến mức không thể giải quyết được thì bực lăm vua như trăm cũng vô pháp.

Hôm nay ta đến đây trước hết chúc mừng Vũ Thống Soái, sau nữa là lấy lại Thượng Phung Kiểm, trăm không cần biết đây mơ rê má thế nào... Chuyện của song phương các người tự mình giải quyết".

Lạc Hồng Văn giận dữ, đứng như lời hần nói, đối với hai nhà Diệp, Vũ, giả như hần có thể xuống tay trăm một thì về sau tất nhiên nội bộ thái bình, đáng tiếc Lạc Hồng Văn không thể may mắn làm được.

Đoạn, bắt lực xa giả hồi kinh, hơn một ngàn Thiết Thánh Quân đạp mây cùc cung theo sau, mấy cái hơi thở liên biến mất trên bầu trời Trấn Thiên Quan.

Lạc Hồng Văn vừa đi, áp lực lập tức giảm bớt, chúng nhân thở phào một hơi, bất quá, đối với loại chuyện mà Đại Đế cũng không thể nào giải quyết thì bọn họ làm sao dám nhúng tay.. Long, Hồ đánh nhau sâu kiến chết, hơn nữa ở trong địa phận Vũ gia chỉ có kẻ điên mới công khai chống đối, ai nấy ngầm hiểu, tội làm mất quốc bảo bệ hạ sẽ không truy xét, lần này Long, Hồ quân chiến thắng bại thế nào hoàn toàn dựa vào tự thân thực lực.

Nửa canh giờ sau quan khách lục tục rời đi, bên trong đại điện chỉ còn lại tộc nhân Vũ gia, Diệp Vô Ngân, thanh niên mang kiếm cùng Lữ Gia Kiệt.

"Thế nào? Diệp huynh, muốn hạ bệ tiểu đệ không hề dễ có đúng không? Đại Đế cũng xác nhận rồi, huynh chỉ tốn công vô ích thôi!.

Vũ gia xưa nay đối ngoại cực kỳ hoà hảo nhưng tuyệt nhiên không phải quả hồng mềm.. Nếu ở bên trong Trấn Thiên Quan này không thể chung đụng thì huynh muốn gì Vũ gia đều sẵn lòng bồi tiếp.. Huynh yên tâm 10 vạn quân binh ta sẽ không dùng đến một, để xem rốt cuộc Diệp gia căn cơ sâu cạn thế nào!"

"Ý người là muốn cùng Diệp gia tuyên chiến" Diệp Vô Ngân khuôn mặt càng đỏ, hôm nay bản thân hần cảm thấy mình bị đối xử hết sức bất công.

"Không phải ý của cha ta, là ý của bệ hạ! Nông cạn như người mà cũng muốn cùng chúng ta bày mưu tính kế sao?

Đối với xung đột hai nhà trước sau đều sẽ phát sinh biến sự mà bệ hạ lại không thể xuống tay, ngài ám chỉ song phương tự mình giải quyết, miễn không làm tổn hại quốc an, quốc thể.. Đã hiểu chưa! Thế nào, Diệp gia có muốn cùng Vũ gia tranh đấu một hồi?" Vũ Thiên Long cười như trêu chọc, lạnh nhạt nói.

"Tốt! Haha.. Diệp Vô Ngân xưa nay muốn diệt ai kẻ đó đều phải chết..!" Diệp Vô Ngân ánh mắt thanh linh loé lên sát khí, hần ngửa mặt lên trời cười như điên như dại.. Thực sự Diệp Vô Ngân không thể hiểu ra thâm ý trong lời nói Lạc Hồng Văn.. Nói hần kém thông minh tuyệt đối không phải, mà là hần kém đi sự tinh tế.

Diệp Vô Ngân hiện tại đã không còn gì để ái ngại, tay phải hần lập tức bắt ra pháp quyết, miệng râm ran chú ngữ..

Vũ gia tộc nhân cảnh giác cao độ đều sẵn sàng tâm thế chiến đấu, Vũ Thiên Nguyên khuôn mặt âm trầm, tứ đại thủ hộ giả lông mi màu trắng đồng thời nhắm lại, riêng Vũ Thiên Long nhàn nhạt cảm nhận được có một cỗ khí tức mãnh liệt, một cỗ bất an nồng đậm đang từ trung tâm Trấn Thiên Quan âm vang bộc phát.

"Lão Tổ! Sao rồi?" Một thanh niên cung kính đi đến bên cạnh tảng đá xám bạc, bên trên im lìm một cái thân ảnh già nua, người này khí tức dữ dội, cương mãnh tuyệt luân.

"Vô Ngân hình như có chuyện!" Lão Tổ Diệp gia âm trầm nói, rốt cuộc khế ước mình Thuận Di biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đại nạn lâm đầu

Trên bầu trời Trấn Thiên Quan một đạo lưu tinh lấy tốc độ ánh sáng gào thét mà đi, những nơi nó bay qua quang mang trùng thiên, mặt đất chấn động dữ dội, uy áp kinh tâm động phách, tựa hồ muốn phong bế vạn vật.

Tộc nhân Vũ gia hướng mắt lên bầu trời, ở đó phiêu phù một cái thân ảnh lão nhân tóc trắng, hần về ngoài phương phi nhưng khuôn mặt cực kỳ tang thương, khắc khổ

"Lão phu Diệp Thiên Hữu Tổ Tông Lạc gia Thiên Quan Trấn, mấy tên tiểu tử Vũ gia còn không nhanh lăn ra đây" Từ thủ hộ giả sắc mặt đại biến, ngay lúc đó, hơn mười thân ảnh nhanh chóng từ các toà nhà xung quanh Vũ gia gào thét phóng ra, đặc biệt là hai người dẫn đầu ngoại hình cực kỳ bất mắt, trong đó có một người ánh mắt hữu thần, hạc phát đồng nhan.

Bên cạnh Diệp Thiên Hữu còn có một lão phụ nhân, trên mặt lão phụ nhân đã có nhiều nếp nhăn, thần sắc âm trầm, lãnh đạm liếc qua đại thủ hộ giả sau đó dứt khoát nhìn lên bầu trời, trầm mặc không nói.

Phía sau hai người có mười lão giả, vẻ mặt đều mang nét già cỗi, khắc khổ

"Thiên Nguyên! Bên ngoài có một vị cao thủ Nguyên Anh kỳ, cùng ba Kết Đan, bảy Trúc Cơ kỳ, Vũ gia chúng ta lần này gặp phiền toái lớn rồi, người tìm cơ hội đưa tộc nhân tránh đi, lão phu ở đây, tạm thời có thể cản chân hần "Đại thủ hộ giả vội vàng, hiếm khi thấy hần có ngữ điệu nghiêm túc như thế.

Nhị thủ hộ giả trong mắt loé lên sát khí, âm trầm nói:" Là Diệp Thiên Hữu! Gần 50 năm không gặp lại hần, vậy mà đã tiến cảnh Nguyên Anh ".

"Khí tức này tựa hồ chỉ vừa mới đột phá mà thôi, chúng ta bốn người hợp sức vẫn có cơ may đánh một trận "Tam thủ hộ giả nhìn ba người còn lại, khẽ gật đầu một cái.

Vũ Thiên Long hít sâu một hơi khí lạnh, trên mặt hiện lên nét âm tình bất định, hần không ngờ xung quanh Vũ gia lại có nhiều cường giả ẩn mình đến vậy, những người này yếu nhất cũng là Trúc Cơ kỳ.

Nội tình Diệp gia trước kia xem như ngang bằng Vũ gia, nhưng từ khi Diệp gia lão tổ đột phá Nguyên Anh thì sự cân bằng đó bị chặt đứt

"Mở ra hộ gia đại trận, chúng đệ tử bày trận "Đại thủ hộ giả vẻ mặt gấp gáp, hét lớn, ngón tay hướng đại địa điểm mạnh.

Lập tức bốn phía ầm ầm chấn động, thiên địa linh khí quay cuồng, tám cái thạch bàn bằng ngọc từ đại địa phá vỡ mặt đất chui lên, một chiếc lồng ánh sáng màu trắng ngà giữa trời xuất hiện, tựa hồ tám lưới không khí chụp xuống, bao trùm toàn bộ địa phận Vũ gia.

"Haha... Vũ gia lần này đừng kẻ nào mong sống sót, Trấn Thiên Quan chỉ mỗi Diệp gia được phép độc tôn "Diệp Vô Ngân thanh linh phóng lên tận trời, cả người đung bay mái ngói đại điện, tiếng cười như hồng chung nổ vang.

Đại thủ hộ giả phi thân chớp mắt thân thể gãy nhom lảng lập hư vô, cùng Diệp Thiên Hữu song song đối diện, đậm mặc chấp tay, cao giọng nói "Diệp Thiên Hữu tiền bối, không biết ngài đến Vũ gia của chúng ta là có chuyện gì, mời ngài nói rõ?" Cùng đại thủ hộ giả có đến hơn chục tộc nhân Vũ gia gào thét bay lên, trong đó Vũ Thiên Nguyên tay cầm đại kiếm, hô hấp cực kỳ thô trọng.

Một thân ảnh xuất hiện ở trên bầu trời, tai to mặt lớn, tóc trắng như mây nhìn qua cực kỳ uy nghiêm, hần trầm giọng đáp trả: "Nếu là mười ngày trước, lão phu còn có chút cớ kỵ các ngươi hộ gia đại trận, nhưng bây giờ thì không hần, đợi lão phu phá trận xong sẽ cùng đám tiểu bối các ngươi trực tiếp đối diện đàm thoại"

Thanh âm vừa dứt hai tay vung lên, một toà hắc sơn xuất hiện, đón gió mà trương lớn, trong nháy mắt đã hoá thành một ngọn cự phong, hai tay Diệp Thiên Hữu kết thành thủ quyết, trong miệng phát ra mấy câu chú ngữ cổ quái.

Cự sơn ngay lập tức cách không nện xuống, ầm một tiếng, mấy trăm đạo quang mang sát na xuất hiện ở phía trên bầu trời Vũ gia, quang mang này ken kết thành âm vận vạo, thuận lợi ngăn cản một kích vừa rồi.

"Không hổ là đại gia tộc, đại trận vô hình hoá hư này thật sự có thể phân hoá được tất cả công kích, tuy nhiên, lão phu thực muốn nhìn xem nếu không có Nguyên Anh kỳ tu sĩ toạ trấn, trận pháp này có thể thừa nhận được mấy lần công kích!" Diệp Thiên Hữu cười lạnh, tiếp tục thúc giục pháp quyết, cự phong lại xoay tròn, không ngừng điên cuồng nện xuống.

Sắc mặt đại thủ hộ giả tốc biến, giữa không trung, thủ trào của hần trực tiếp xé mở ra một đạo liệt ngân, rồi nhanh chóng phi thân bước vào đại trận, mấy tộc nhân phía sau cũng nhao nhao nổi gót.

Vũ Thiên Nguyên mặt đầy mồ hôi lạnh, nhìn xuống nhi tử gằm nhẹ "Thiên Long! Đưa Phong nhi cùng mẫu thân con tiến vào tầng thư các, ở đó sẽ được an toàn" Nói xong, thân thể như một mũi tên rời khỏi cung, nhanh chóng tiến vào bên trong khe nứt.

Vũ Thiên Long bị Lý Phi Yến một chụp nắm tay dắt đi, bất quá, hắn vẫn không chịu rời mắt khỏi tràng cảnh quá mức phô trương trên bầu trời, đại sơn phong như chiếc búa điên cuồng bổ xuống hộ gia đại trận Vũ gia khiến cho đất trời oanh minh, hư vô chấn động.

Lúc này cự phong lại nện xuống, quang mang vạn vạo phát ra những tiếng nổ long trời lở đất, ánh sáng bảy màu kịch liệt phun trào, khó khăn lắm mới ngăn cản được cự sơn.

Vũ Thiên Long theo mẫu thân tiến vào tầng thư các, vượt qua mấy trăm hòn non bộ phía sau hậu hoa viên, lúc này tứ thủ hộ giả cũng có mặt ở đó cùng một nhóm người nữa, bọn họ khoanh chân đã toạ trên hai trong số tám khối bạch ngọc cao lớn, thủ ấn pháp quyết liên tục biến hoá.

Mà sáu vị khách nhân Trúc Cơ kỳ của Vũ gia chia nhau ngồi trên sáu khối bạch ngọc còn lại, khuôn mặt ai nấy đều lộ ra thần sắc bất an.

"Thiên Nguyên, nhanh đi gọi tất cả tộc nhân đệ tử đến đây, hôm nay chắc chắn là trường hạn kiếp lớn nhất của Vũ gia chúng ta." Nói xong đại thủ hộ giả vội vàng hướng bạch ngọc thạch phun ra một ngụm chân khí, thủ ấn pháp quyết lại biến hoá càng nhanh.

Thân thể Vũ Thiên Long chấn động, lập tức lao ra, theo Vũ Thiên Nguyên trực tiếp rời khỏi hậu hoa viên.

"Hừ, thật sự có thể thừa nhận đến hai lần công kích của lão phu, lần thứ ba này hãy phá cho ta!" Diệp Thiên Hữu hừ lạnh, phun ra một ngụm Nguyên Anh khí, ngay sau đó ngọn cự sơn rung lên, phóng to đến gấp mười lần, tựa như có thể che kín bầu trời, hung hăng nện xuống.

Ầm ầm ầm, một trong số tám khối bạch ngọc vỡ tan, vị khách khanh Trúc Cơ kỳ ngồi trên khối bạch ngọc thứ năm thất khiếu phun máu, thân thể run lên, lập tức đổ xuống nền đất.

"Phá cho ta! Phá! Phá!"

Khuôn mặt Diệp Thiên Hữu trở nên dữ tợn, bàn tay vung lên điên cuồng, cự phong không ngừng nện xuống những tiếng nổ ầm ầm truyền khắp bốn phía chân trời.

Toàn bộ dân chúng ở những thôn làng, thị trấn, thành thị xung quanh đều đóng chặt cửa, không ai dám ra khỏi nhà, những kẻ hơi to gan thì hé mở cửa sổ nhìn lên, chỉ thấy một ngọn núi khổng lồ bay lơ lửng giữa không trung, không ngừng nện xuống mặt đất.

Lại một khối bạch ngọc vỡ vụn, thêm một Trúc Cơ kỳ khách nhân phun ra máu tươi, đổ ập xuống.

Diệp Thiên Hữu xuất ra một cái hồ lô hồng sắc, trong miệng thì thảo mấy từ, hai tay không ngừng kết ấn, hồ lô khẽ rung lên, bắn từng đoàn chất lỏng màu đỏ sẫm, lập tức một đạo quang bao vây lấy ngọn cự phong.

"Phá!" Diệp Thiên Hữu quát lên một tiếng, ngọn hỏa phong lại ôm đồm nện xuống.

Ầm ầm ầm, những vết nứt xuất hiện trên đại trận, lan nhanh ra bốn phía.

Lại có thêm hai khối bạch ngọc vỡ tan, hai khách nhân khác vô lực ngã gục.

Chuyển biến quá nhanh, người nhà Vũ gia cũng không nhiều chuẩn bị, mà thậm chí nếu cho thời gian để chuẩn bị một cách chu toàn thì đứng trước thực lực tuyệt đối cũng không cách nào phản kháng.

Nguyên Anh tu sĩ tại Thiên Quan Trấn là đỉnh cao cường giả.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Diệp gia bại-Ly hương hành tẩu

Lúc này, trong tám khối bạch ngọc chỉ còn lại bốn khối, ngoài tứ thủ hộ giả tu vị Kết Đan kỳ thì tất cả Trúc Cơ kỳ khách nhân khuôn mặt đã như tro tàn, mồ hôi túa ra như mưa, thân thể không ngừng run rẩy, đã tới mức cực hạn chịu đựng.

Vũ Thiên Nguyên đem tất cả tộc nhân đệ tử gọi đến, trên mặt ai nấy cũng đều hiện lên rõ nét kinh hoàng, Vũ Khắc Tài cũng ở trong số đó, thần sắc tuy vẫn còn tái nhợt nhưng so với trước đây đã tốt hơn rất nhiều, thấy Vũ Thiên Long chậm chậm bước lại đứng bên cạnh, ngơ ngác nhìn cảnh tượng giữa không trung, không thốt lên được câu nào.

Diệp Thiên Hữu ở trên bầu trời sắc mặt càng trở nên âm trầm, độ ương ngạnh của vô hình hoá hư đại trận đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắn,

trong lòng hẳn hiểu rõ, uy lực đại trận này không chỉ như vậy, bất quá cần Nguyên Anh kỳ tu sĩ điều khiển mới có thể phát huy ra cao nhất uy lực.

Đó là còn không nói đến giờ đây đại trận chỉ có phòng thủ mà không thể công kích.

Lúc này, đại thủ hộ giả thấy từng vị Trúc Cơ kỳ ngã xuống, trong tim như rỉ máu, lớn tiếng hô.

"Diệp Thiên Hữu tiền bối, Diệp, Vũ hai nhà mâu thuẫn không đến mức diệt tộc chi địch"

Diệp Thiên Hữu hừ lạnh một tiếng, lạnh lẽo đáp "Lưu Văn, 50 năm không gặp, tên tiểu bối nguoi ngày trước nhìn ta cũng đâu có vừa mắt? Thực không ngờ có đúng không? Nguoi cũng có thể xem như là nửa cái cổ nhân, huỷ đi trận pháp này cũng thật đáng tiếc, đáng tiếc hơn là toàn bộ Vũ gia từ nay tuyệt diệt, nhưng nguoi nếu tự mở ra đại trận, hết thấy đều dễ đàm luận".

Trên khuôn mặt Lưu Văn đại thủ hộ hiện lên vẻ do dự, nhị thủ hộ bên cạnh giật dừ máng."Diệp Thiên Hữu, thứ lỗi cho, chúng ta không thể nghe theo mệnh lệnh của nguoi được, muốn đánh, được rồi, bốn lão già chúng ta cùng nguoi đánh một trận, mèo chết chó cũng bị thương".

Diệp Thiên Hữu cười lớn, sắc mặt trầm xuống, quát: "Được, vậy thì hộ gia đại trận này sẽ huỷ đi trong tay ta vậy".

Nói xong hắn vung tay phải lên, cự phong chậm rãi bay lên cao, Diệp Thiên Hữu hít vào một hơi thật sâu, sắc mặt đỏ bừng, mở miệng phun ra một ngụm Nguyên Anh khí, cự phong lại lớn hơn mấy lần.

"Xuống!" Diệp Thiên Hữu pháp quyết biến đổi, chỉ vào cự phong, từ từ ép xuống.

Cự phong phát ra những âm thanh ồ ồ, chìm từng tác một.

Một tiếng rầm rắc vang lên, mặt trên hộ gia đại trận vết nứt xuất hiện càng nhiều, lại thêm một khối bạch ngọc vỡ vụn, tứ thủ hộ giả máu tươi cuồn cuộn.

Cự phong tiếp tục ép xuống thêm một tác, tam thủ hộ giả cũng phun xuất một ngụm máu tươi, mặt trắng bệch ngã xuống.

"Phá!" Diệp Thiên Hữu hét lớn, cự phong lại áp xuống thêm vài tác, mặt đất Vũ gia lập tức chấn động, đất đá vỡ tan, bụi bay mù mịt, cự sơn đã bị ép xuống hơn mười thước, ngay cả thạch kiều của hậu hoa viên nổi với vườn hoa Tử Phù Dung cũng bị gãy đôi, rơi xuống khe suối.

Cùng lúc đó, hộ gia đại trận Vũ gia rốt cuộc ngăn cản không được, phát ra thanh âm như thủy tinh gãy vỡ, trong nháy mắt cả quang mang mắt thường nhìn thấy đều trực tiếp phá toái, tiêu tán không còn.

Hai khối bạch ngọc cuối cùng cũng bạo vỡ, Lưu Văn đại thủ hộ và Chúc Công nhị thủ hộ đều ngã nhào trên mặt đất, khuôn mặt hiện lên sự đau đớn, không nói ra lời.

Diệp Thiên Hữu hừ lạnh một tiếng, thân thể nhẹ nhàng từ trên bầu trời hạ xuống, cự phong vẫn dừng lại ở giữa không trung, phát ra từng trận uy áp mãnh liệt.

Diệp Thiên Hữu vẻ mặt lạnh như băng, thân nhiên hỏi: "Kẻ nào là Vũ Thiên Long".

Vũ Thiên Long trước sau tâm trí rối bời, lúc này nuốt nước bọt một cái, tâm thần hoàn toàn tỉnh táo, bất ngờ vỗ trán thầm trách bản thân ngu dốt, tiếp đó ngón tay phải nhẹ điểm lên mi tâm, một đạo tử kim nhanh hơn bốn lời từ mi tâm hắn gào thét mà ra, đạo tử kim này hoá thành một đạo điện lôi lớn hơn vại nước từ mặt đất cuốn ngược mà lên.

Sợi tóc Lý Trắc Thần vừa xuất, thiên địa nổ tung, khí lưu bạo tạc, đại đạo chỉ ý sát na tràn ngập không gian, ngay thời khắc nguy hiểm nhất Vũ Thiên Long lại nhớ đến ba sợi tóc mạng theo lực lượng một kích toàn lực Hợp Đạo kỳ tu sĩ mà mấy hôm trước sư tôn ban tặng.

Ở giữa lưng chừng trời Diệp Thiên Hữu da mặt nhăn lại, một cỗ nguy cơ chí mạng lần đầu tiên trong đời hắn bắt gặp phải khiến cho toàn thân bần rần, cảm tưởng trên bầu trời còn có một thứ cao hơn cả bầu trời, trên thiên uy còn có thứ mạnh hơn thiên uy.

Đạo..Thứ này Diệp Thiên Hữu hẳn chưa thể nào chạm tới.

Uuu.. Một vòng xoáy khổng lồ cấp tốc hình thành câu thông thiên địa, tử kim thiên lôi ngừng lại một chút rồi cuộc hoá thành cự đại thủ ấn màu tím sẫm, bàn tay này hồ hững quét ngang bầu trời, tựa hồ sóng triều vỗ lên bờ cát, xoá nhoà hết thấy.

Diệp Thiên Hữu cũng tốt, Diệp Vô Ngân cũng vậy, trong hơn mười người kéo đến tập kích Vũ gia thân thể ở giữa trời lập tức nổ tung, huyết quang âm đậm.

Chuyện này kết thúc ở đây, Đại Đế mặc dù đau lòng nhưng cũng làm im cho qua chuyện, Diệp gia bị xoá sổ khỏi Trấn Thiên Quan, mà lý do thì ngoại nhân không nguoi biết được, bởi vậy càng thêm nể phục Vũ gia, kinh sợ căn cơ sâu dày của gia tộc mới nổi, có nguoi còn đồn đoán, Vũ gia gia chủ Vũ Thiên Bá vẫn còn sống, tu vị hẳn ít nhất cũng đã đạt đến bán bộ Độ Kiếp kỳ.

Sau tết nguyên đán, sau lần diệt tộc chi chiến không thành của Diệp gia, Vũ Thiên Long từ biệt phụ mẫu, rời xa cố thổ, bước những bước chân đầu tiên trên con đường truy cầu Tiên đạo, đây là lần thứ nhất hắn xa nhà, mặc dù trong lòng rạo rực hừng khởi, thế nhưng cũng không tránh được chút cảm giác hụt hẫng cùng mất mát.

Vũ Thiên Nguyên, Lý Phi Yến tuy không đành để hải tử sớm bốn ba hành tẩu, nhưng mà bọn họ thừa hiểu, từ cái ngày Vũ Thiên Long đo ra Tiên căn thì bản thân hẳn đã không còn thuộc về Vũ gia, không còn thuộc về Trần Thiên Quan nữa rồi.

Hùng Ưng khôn lớn phải bay lượn chín tầng trời, cá chép vượt vũ môn phải vùng vẫy cửu trọng thiên, xưa nay có ai ru rú một góc mà có thể trở thành cường giả đâu! Ý hấn đã quyết cho nên bọn họ cũng không nấn mà ngăn cản, chỉ biết căn dặn con trai mình phải tuyệt đối cẩn thận cùng chúc cho hai chữ bình an.

Sáng hôm đó, tại phía bắc thành, đoàn người Vũ gia nhân số đến hơn một trăm, xếp thành hàng dài đưa tiễn Vũ Thiên Long, ai nấy đều tỏ ra ảm đạm, nhất là Lý Phi Yến, trên khuôn mặt đài trang của bà khó che dấu được sự xót xa, đôi mắt đẹp rung rung, lệ ngắn doanh trường.

"Mẹ đừng như vậy! Ta chỉ là ra ngoài lịch lãm, đâu phải đi vào chốn nguy nan tử cánh gì đâu!" Vũ Thiên Long đưa tay ngăn lại dòng lệ trên mắt mẫu thân.

Hắn nhìn xung quanh đám người một lần, nhìn Vũ Thiên Phong, Vũ Thiên Nguyên, trầm mặc đôi chút sau đó Vũ Thiên Long thì thảo nói: "Cha! Đệ, ta sẽ sớm quay trở lại, sẽ rất sớm thôi".

"Bốn vị thúc tồ! Cáo biệt!".

Dứt lời, Vũ Thiên Long quay người dứt khoát bước ra khỏi cổng thành, cũng không nhìn lại phía sau, trước mắt hắn con đường quen thuộc kia nay bỗng nhiên trở nên thật dài, thật vắng lặng.

Không ngựa, không xe, Vũ Thiên Long chỉ chậm chậm bộ hành, vừa đi vừa ngắm nhìn một lượt cảnh vật xung quanh, trong lòng ngổn ngang trăm mối như tơ vò, son thủy bao la rồi cuộc chỉ gói gọn lại trong tâm mắt.

Càng xa Trần Thiên Quan khung cảnh càng trở nên tịch mịch, đại lộ đã hóa thành đường mòn, phố xá hóa thành đất bằng, xung quanh không một bóng người qua lại, trước mắt Vũ Thiên Long lúc này là ngọn Hải Vân sơn cao vút đang trầm mình thật sâu vào bên trong lớp mây mù huyền ảo.

Hải Vân sơn nằm cách Trần Đà Nẵng một trăm dặm về hướng bắc, nơi này còn được mệnh danh đệ nhất hùng quan, đệ nhất danh thắng quốc gia Đại Việt, nó như một cái ranh giới tự nhiên chia cắt hai miền Nam, Bắc.

Trên đỉnh Hải Vân có một đầu quan đạo như cánh cửa lớn đang mở sẵn hướng lên bầu trời, câu thông hai chiều thiên địa, vậy nên người ta mới gọi nó là Hải Vân Quan.

Nơi đây một cánh rừng già trải rộng dường như vô tận, xa xa còn có thể nghe được thanh âm của sâm lâm, của đại ngàn réo gọi, Hải Vân sâm lâm sở dĩ ít người thông hành, bởi vì bên trong tồn tại rất nhiều yêu thú, đối với phàm nhân thì đây là một địa phương nguy hiểm, nhưng đối với tu chân nhân sĩ mà nói, đây lại là một nơi lịch duyệt hết sức tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nguy nan

Vũ Thiên Long đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì đúng lúc này một thanh âm ồm ồm phát ra từ nơi gần đó "Tiểu tử đứng lại".

Thoạt nhiên đi ra là hai đại hán cao lớn, trên khuôn mặt vẫn vẹn từng vết sẹo lồi lõm, hai người bọn họ, một người đeo trường thương một người cầm trọng phủ, diện mạo giống nhau như đúc, duy chỉ có những vết sẹo không đồng nhất trên khuôn mặt là thứ dễ phân biệt.

Hai người này tu vị Vũ Thiên Long không thể nhìn ra được, nhưng từ linh lực ba động khuếch tán bên ngoài thì tu vị ước chừng cũng ở vào khoảng Ngưng Khí năm đến sáu tầng.

Vũ Thiên Long đảo mắt một vòng âm thầm đánh giá, hai người này khí thế hung ác, thân thể được bao phủ bởi một vòng u quang nhàn nhạt tượng trưng cho sát khí, chứng tỏ bọn họ cũng từng kinh qua không ít trận chiến, giết hại không ít người.

"Địa giới U Linh Sơn Trang, bước thêm nửa bước, chết...!" một trong hai tên đại hán nhàn nhạt cất tiếng.

Nghe vậy Vũ Thiên Long thoáng chút giật mình, sau đó hắn đạm mạc cúi đầu chấp tay: "Tiểu đệ từ xa đi đến nơi này, không thông thuộc địa hình, vô tình mạo phạm quý trang, xin hai vị huynh đài bỏ quá cho, ta sẽ tìm lối khác đi vòng qua".

Một trong hai tên thoáng gật đầu, tên còn lại đảo mắt đánh giá Vũ Thiên Long, chợt đôi mắt hắn dừng trên ống tay áo Vũ Thiên Long, lúc này viên Trúc Cơ đan được Lý Trắc Thân ban tặng trước sau vẫn không ngừng tỏa ra một luồng khí tức hết sức lôi cuốn, người được mùi bảo vật, đại hán kia vội vàng nuốt xuống một ngụm nước bọt, đôi mắt thâm lam phát sáng, hai tên thì thầm to nhỏ với nhau một hồi.

"Tiểu tử, ta không cần biết ngươi vô tình hay cố ý đi vào cấm địa sơn trang ta, nhưng không phải cứ muốn vào thì vào, muốn đi thì đi, hoặc ngươi để lại mạng, hoặc để lại một vài vật trên người".

Bọn hắn nói thẳng chủ ý, Vũ Thiên Long cũng có thể ngờ được, đây rõ ràng là muốn đoạt bảo, tuy nói giao ra Trúc Cơ đan có thể toàn mạng, nhưng làm người thông tuệ, hẳn thừa hiểu một khi giao đan cũng chính là giao mệnh, Vũ Thiên Long giỏi nhất là nhìn mặt đánh giá thâm ý con người.

"Hai vị huynh đài này! Cổ nhân nói không biết tức là không có tội, hà cớ gì phải chen ép một tiểu bối như ta, ta tuy nhỏ yếu nhưng không phải là trái hồng mềm cho các ngươi muốn nắn sao thì nắn a!" Vũ Thiên Long nắm chặt đôi bàn tay, trên mặt hiện ra một vòng lẫm liệt ý chí.

Hai tên đại hán nhìn nhau phì cười: "Ngươi nhìn ngươi đi, thấy ngươi tuổi nhỏ lại ốm yếu thế kia, đại gia cho một con đường giữ mạng, còn không biết khấu đầu tạ. Mà thôi, kẻ như ngươi sống trên đời cũng không còn gì thú vị, đại gia thành toàn cho ngươi".

Dứt lời thanh trọng phù trên tay hắn nhằm hướng đỉnh đầu Vũ Thiên Long nên thẳng xuống, trọng phù kia to lớn, nặng không dưới trăm cân, và lại phạm vi rất gần cho nên lúc này Vũ Thiên Long chỉ cảm thấy da đầu thoáng tê dại, một cỗ lực lượng cuồng dã từ trên trời giáng xuống, phong bạo bên tai chợt nổi lên.

Không ngờ vừa mới bước chân ra ngoài đã gặp ngay địch nhân, Vũ Thiên Long làm người rõ ràng, đối với loại cường hào ác bá này hắn cũng không ngại xuất thủ giáo huấn một hồi.

Vũ Thiên Long nhanh chân lách mình lùi về sau năm trượng tránh thoát một kích, trọng phù nện trên mặt đất khiến cho đại địa nứt toác ra một vết sâu hoắm.

Vũ Thiên Long khuôn mặt âm trầm, tay phải linh hoạt bất quyết, đánh ra một chưởng.

"Toái Tâm Chưởng".

Lời nói rơi xuống, một chưởng ẩn màu vàng kim với tạo hình sắc nét, có thể nhìn thấy rõ ràng từng đường vân, thanh linh hiện hữu giữa hư vô.

Tức thời khoảng không phía trước chợt xao động, một luồng phong hàn như lợi kiếm sắc bén quét về bốn phía, không khí xung quanh theo đó nổ vang liên hồi, phong mang bàng bạc như trọng kiếm đánh thẳng hướng đại hán cầm trọng phù.

Chưởng ấn lại hóa thành một tấm khiên lớn màu vàng kim, đứng bất động che chắn trên hư không, chỉ là dư ba lực lượng của Toái Tâm Chưởng vậy mà khiến tên đại hán kia xanh mặt khiếp sợ, hắn ẩn ẩn còn cảm giác được một loại khí tức tử vong.

Không chút chủ quan, tay hắn bất quyết tạo hình một loại thủ pháp kỳ dị, ngay lập tức thân thể hắn thoáng run rẩy, sau đó thanh linh biến lớn gấp đôi, đại hán ngửa mặt lên trời găm thét, cũng vội vàng đánh ra một phủ đôi kháng.

Ầm.ầm.

Từng hồi tiếng nổ cuồng bạo vang lên, cát bụi bay mù mịt, một luồng chưởng khí mạnh mẽ đánh thẳng vào ngực tên đại hán khiến hắn bay ngược về sau hơn mười trượng, đụng gãy vài thân cây nhỏ, khuôn mặt tái mét, miệng liên tục nhổ ra đến mấy ngụm máu tươi, y nhìn chăm chăm vào Vũ Thiên Long, biểu tình kinh hãi cùng khiếp sợ.

"Tam đệ, cùng ta hợp sức chém giết tên này".

Đại hán còn lại tay lăm lăm trường thương, cẩn thận dò xét Vũ Thiên Long thêm một lần nữa.

"Kẻ này tu vi không cao, khí lực bất ổn thế nhưng chưởng pháp kia lại rất cổ quái, nếu không muốn gọi là thần thông".

Nét mặt vô cùng nghiêm túc, thanh trường thương từ tay hắn nhằm hướng Vũ Thiên Long đâm tới, ngân quang xẹt ngang bầu trời, thấy đồng bạn động thủ, đại hán cầm trọng phù cũng phi thân, nặng nề đánh ra một kích.

Trước thế công như vũ bão, Vũ Thiên Long khuôn mặt âm trầm càng tĩnh lặng như nước không có lấy một chút dao động, toàn bộ linh lực trong cơ thể được vận chuyển đến đôi song thủ, lúc này hai cánh tay nhất tâm nhị dụng cùng đồng thời đánh ra hai loại võ kỹ khác nhau.

Lăng Không Kinh nhanh như thiểm điện, chỉ thấy một tia quang trụ vạch phá không gian.

"Viu".

Tên đại hán cầm trường thương chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã ngã vật trên mặt đất, tại mi tâm hắn một chiếc lỗ máu đen ngòm như bị mũi tên bắn trúng, xuyên thấu trước sau.

Toái Tâm Chưởng cũng đồng thời đánh nát ngực tên đại hán còn lại, cả một vùng không gian tràn ngập mùi vị huyết tinh nồng nặc.

Đây là lần đầu tiên Vũ Thiên Long giết người, trước kia đến con gà hắn còn không dám cắt cổ, thật ra ban đầu sâu trong đôi mắt hắn có chút hoảng loạn, nhưng qua mấy cái hơi thở thời gian vốn trở lại bình thường, trong xanh không có lấy một gợn sóng, càng nhìn càng không giống với hình dung của kẻ lần đầu sát nhân hơn nữa lại là liên tiếp hai mạng người.

" Hôm nay ta không giết bọn hần thì bọn hần sẽ giết ta, ở cái thế giới này càng không thể chịu thua thiệt ".

Lúc này bên trong U Linh Sơn Trang, trên đại điện, một đám người đang nhìn lên hai tấm bài vị lóe sáng rồi chợt tắt.

Nam nhân thân mang hắc bào tướng mạo hung tợn, ở giữa trán mờ mờ có một tinh điểm lóe sáng, nam nhân tức giận đập tay lên bảo tọa.

" Có kẻ dám giờ trò ở địa bàn của ta, lệnh cho năm huynh đệ không cần biết kẻ đó là ai, lập tức đưa đầu hắn về đây! ".

Dưới điện hàng chục tiếng vang dạ vang lên như thủy triều cuộn quần, trong một căn hầm ngầm, năm cái bóng đen mờ mờ xuất hiện như u linh, sau đó hóa thành năm đạo cầu vòng gào thét phá không mà đi, chứng tỏ tu vi bọn người này đã ở hậu kỳ Ngưng Khí.

U Linh Sơn Trang nhất thời trở nên bạo động, khí thế giương cung bạt kiếm, đây là lần hiếm hoi có kẻ dám xâm nhập lãnh địa, hơn nữa còn ra tay giết người sơn trang, khó trách bọn hần điên cuồng.

Vũ Thiên Long một hơi giết hai mạng người, lúc này tinh bì lực tẫn, trong đầu chỉ có ý niệm duy nhất là chạy trốn, nếu chậm chân e rằng sinh tử khó nói.

Cánh rừng này nguy cơ đầy rẫy nhưng đồng thời chướng ngại rất nhiều, hiển nhiên phù hợp cho hải tặc như hắn ẩn thân.

Vũ Thiên Long phong bế toàn bộ khí tức, Thần Hành Bách Biến triển khai, mượn lực gió đập lên ngọn cây mà đi, để lại phía sau một chút tàn ảnh cùng hàn phong lạnh lẽo.

Ngoài lề một chút, có nhiều người hỏi về truyện này.. Thực ra Thiên Hạ Chí Tôn là cái tên mà ta muốn thay đổi, nguyên bản của nó là Lạc Thiên Tiên Đế.

Bộ truyện này ngày trước khá thành công, nhưng bản thân ta không vừa ý nên mới đổi tên cũng thay đổi rất nhiều, từ nội dung, văn phong cho đến các tình tiết nhỏ nhất.

Gần như là viết lại hoàn toàn.

Thực tế thì bộ truyện này đã full với 696 chương, kể từ hôm nay trở đi sẽ đăng lại, mỗi ngày 4 chương..Mong được quan tâm.

À! Vấn đề văn phong, vì là truyện Tiên Hiệp cổ điển nên văn phong không thể xa rời văn phong Tiên Hiệp, mặc cho nội dung, bối cảnh là Văn Lang thời kỳ cổ đại, các đạo hữu không cần phải soi quá kỹ..

Bản thân ta viết truyện vì đam mê, mà đam mê rất cần người người tiếp lửa, làm dâu thiên hạ khó tránh khen chê, mọi ý kiến ta đều sẵn sàng thu nhận.

Cầu đề cử!

Tiểu Văn Nhân: Hành Thiên Hạ

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chặt vật chém giết

Vũ Thiên Long đã đi sang hướng khác được hơn mười dặm, từ bên trong đại não không ngừng truyền đến một cỗ cảm giác bất an thật sâu, tuy không thể nhận thức được sự kiện gì đang phát sinh, thế nhưng từ khi đột phá trung kỳ Ngưng Khí, Vũ Thiên Long đã mơ hồ xuất hiện một tia thần thức, lần này thần thức kia mang lại cho hắn sinh tử chỉ ý ngập trời.

" Có kẻ đang hướng ta truy sát, là người của U Linh sơn trang!! "Trái tim Vũ Thiên Long không khỏi gia tốc một hồi, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, cước bộ cũng được đẩy nhanh lên mấy lần.

Đạp đất bằng một đường trốn chạy, sau lưng mồ hôi lạnh toát, gió thổi khiến từng đám lá rừng bay xào xạc, thỉnh thoảng có từng tiếng vượn hú thê lương từ xa vọng lại, lúc này thiên không cũng vừa khéo ảm đạm mây đen kéo đến, khiến cho hư vô một thoáng vì vậy mà biến sắc, gió lạnh từng cơn thổi qua như con dao sắc bén cắt vào da thịt hần tê buốt.

Mấy mươi hơi thở sau, trên tán rừng từng đám lưu tinh bay vụt qua, có kẻ lảng không, một số người lại đập pháp bảo phi hành, rõ ràng tốc độ vượt trội so với Vũ Thiên Long không biết bao nhiêu lần.

" Tiểu tử!! Người chạy không thoát ". Thanh âm chói tai mang theo ba phần lạnh giá như từ cõi Cửu U vọng lại.

Lúc này năm bóng người sừng sững đứng trước mặt Vũ Thiên Long, bọn người này hình thể bất đồng, toàn bộ đều là nam tử trung niên, bên ngoài thân bận một bộ y phục màu đen rộng thùng thình, càng nhìn càng yêu dị giống như u linh dã quỷ, trong đó có một tên chỉ riêng ba động linh lực trên người y

tỏa ra cũng đủ khiến cho Vũ Thiên Long cảm giác hít thở không thông.

"Giết huynh đệ U linh son trang ta!! chết!" Nhanh như cắt, một đạo ngân quang từ tay của một kẻ trong đám người kia thành linh bắn ra, chỉ pháp sắc bén phá không gào thét.

Vũ Thiên Long chưa kịp định thần thì chỉ pháp kia đã đến ngay trước ngực, Vũ Thiên Long cũng vừa kịp xuất ra một chưởng đón đỡ.

"Keeng" Chưởng lực biến ảo nửa đường ngăn cản chỉ pháp.

Vũ Thiên Long thối ngược về phía sau năm bước, cánh tay tê dại, trong lồng ngực vang lên từng hồi tiếng chấn "Ong! ong".

Một kẻ trong số đó cười lớn, tay phải y nhanh chóng chộp mạnh vào hư vô, tức thời vùng không gian phía trước chợt trở nên vụn vụn, một cánh tay cực lớn do linh khí huyền hóa thành nhắm hướng Vũ Thiên Long ôm đồm đánh tới.

Khuôn mặt Vũ Thiên Long lúc này xanh lại, cảm giác như linh khí bên trong thân thể bị một thứ lực lượng nào đó kiềm chế, đến di chuyển còn thấy vô vàn khó khăn, cánh tay kia tựa hồ phong bế hoàn toàn đường lui của hắn.

Không kịp nghĩ nhiều, Vũ Thiên Long vội vàng vỗ mạnh lên ngực, ho ra một búng máu, theo đó ẩn kỹ chiếc rìu trên mi tâm chợt lóe sáng.

Một cái cự đỉnh đỏ thẫm thành linh xuất hiện giữa hư vô, thời khắc khi Chiến Thần Đỉnh hiện thế có thể nghe ra rõ ràng thanh âm quỷ khiếu rợn người.

Chiến Thần Đỉnh không ngừng xoay vòng trên hư vô tạo thành một mảnh huyết vụ dày đặc, đồ án "Vạn Long Cùng Nguyệt" Như hóa thành thực chất, một vạn đầu tiểu Kim Long cùng thức tỉnh, tiếng long ngâm chấn nát không gian.

"Phong.Trấn...Sát.."

Theo thanh âm của Vũ Thiên Long vang lên, Chiến Thần Đỉnh lúc này chấn động càng thêm dữ dội, một màn huyết quang bao trùm phương viên trăm trượng ngăn cản thủ trào to lớn kia, đại đỉnh như một ngọn núi nhỏ đang nặng nề từ hư không đập xuống, khiến cho một vùng đại địa bên dưới lắc lư cuồng chấn.

Mặc dù ngăn cản được một kích, thế nhưng Vũ Thiên Long cũng tiêu hao không ít sức lực, lúc này hắn cắn răng niệm pháp quyết thu hồi Chiến Thần Đỉnh, sau đó nhanh chóng phi thân tìm cách đào tẩu.

Hắc y nhân khí tức kinh khủng nhất khuôn mặt âm trầm: "Kẻ này tuyệt đối bất thường, với tu vị năm tầng Ngưng Khí vậy mà không những không chết dưới một trào của ta ngược lại còn đủ sức ngăn cản, các ngươi không cần trực diện đôi công, chỉ cần khiến cho hắn hao mòn sinh lực lúc đó tự tay ta sẽ kết liễu".

Tuy có lợi thế khoảng cách, nhưng tu vị lại chênh lệch quá xa, không qua mấy cái chớp mắt, đám người U Linh son trang đã áp sát đến sau lưng: "Nếu cứ như thế này, không cần bọn chúng động thủ ta cũng một chết!" Vũ Thiên Long âm thầm suy tính.

Đôi mắt chợt lóe lên ánh sáng sắc bén, lúc này hắn không bỏ chạy nữa mà thành linh quay đầu, ánh mắt mang theo sát khí nhìn chăm chăm vào một tên hắc y nhân có tu vị thấp nhất, Ngưng Khí sáu tầng.

Lăng Không Kinh hóa thành một đoàn ánh sáng rực rỡ, tốc độ nhanh chóng siêu việt thiên lôi, không khí xung quanh thậm chí còn bị cắt đứt tạo thành hai luồng khí lưu đối lập "Xoẹt" Hắc y nhân kia há hốc mồm, chỉ khí này vô cùng nhanh, theo phản xạ hắn chỉ kịp đưa tay đón đỡ.

Một dòng máu tươi phun thẳng lên bầu trời, khuôn mặt hắn giờ phút này vô cùng dữ tợn, đôi mắt trợn ngược tràn đầy vẻ khiếp sợ, tích tắc sau thủ cấp vô thanh vô thức rơi xuống, lăn tròn đúng một vòng trên mặt đất, thân thể y theo đó cũng đổ sập, bốn tên hắc y còn lại đầu tiên là hải nhiên sau cùng tỏ ra điên cuồng, la lớn.

Vũ Thiên Long lại quay người chạy trốn, hắn vốn tốc độ không được nhanh nhưng trong rừng rất nhiều chướng ngại, Vũ Thiên Long luôn tìm cách thay đổi phương vị, vậy nên đám người kia cũng không dễ dàng bắt kịp.

"Trước hết phải loại bỏ một vài tên, nếu không ta hoàn toàn chẳng có chút cơ hội nào trốn thoát" Vũ Thiên Long lại âm thầm đánh ra một chỉ vô định vào không trung, mục đích cầm chân đám người này

Thành linh một tên hắc y nhân vừa kịp vọt tới sau lưng Vũ Thiên Long, cũng cách không đánh ra một chưởng.

Một chưởng kia đánh trúng vào lưng, khiến cho Vũ Thiên Long miệng phun ra mấy ngụm máu tươi, khuôn mặt tái nhợt, khí huyết trong thân thể đã tán loạn, nương theo đà của chưởng lực kia hắn đẩy người vọt nhanh về trước, nhưng sau lưng lại truyền đến một luồng hơi thở lạnh lẽo.

Hắc y nhân cất tiếng cuồng tiếu, cánh tay đã đặt ở phía trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long, nhưng cũng một khắc này hắn cảm thấy hình như có gì đó sai sai.

Một chưởng kia không phải chụp vỡ đầu đối phương mà đánh lên một vật thể vô cùng sắc nhọn "Phốc".

Chỉ khí xuyên thấu cánh tay, không dừng ở đó mà một đường đâm thẳng vào yết hầu tên hắc y nhân.

Lại một kẻ nữa ngã xuống, lần này Vũ Thiên Long không hề quay mặt, hắn lấy tính mệnh của mình ra đặt cược cho một kích vừa rồi.

Ba tên còn lại ngây ngốc một chút, nội tâm kinh hãi bọn hắn tuy không phải cường giả hàng đầu, thế nhưng dù sao cũng một đời chém giết, kinh nghiệm thực chiến phải nói hết sức phong phú, bất quá, một chỉ kia lại vô cùng chuẩn xác chứng tỏ đối phương trước khi xuất thủ đã suy tính rất kỹ càng.

"Người bản lĩnh không nhỏ, kỹ năng đối chiến vô cùng sắc sảo, nhưng giết của ta bốn huynh đệ, chắc chắn sẽ chết rất khó coi".

Dứt lời, hắc y nhân lấy từ trong túi trữ vật ra một lá phù màu vàng, lá phù này bên trên được thêu bằng chỉ đỏ tạo hình ký tự tối nghĩa, xung quanh hoàng kim quang sắc chớp chòm phiêu động nhìn qua vô cùng đẹp mắt.

Kim phù vừa xuất, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, gió thổi mây phun, phong vân biến sắc, cả một vùng hư không như bị một chiếc lồng sắt chụp lấy.

Vũ Thiên Long thở dốc, trên khuôn mặt bắt đầu có chút dao động chi ý.

Hắn cảm giác được lá phù này chứa đựng một loại lực lượng kinh khủng, thần thông kia tuyệt đối không phải thứ mà phạm nhân có thể kháng cự, ẩn chứa một tia nhỏ nhoi thiên địa pháp tắc.

"Một kích Trúc Cơ, người đi chết đi".

Hắc y nhân gào lớn, lá phù bỗng nhiên nổ vụn tạo thành một cỗ lực lượng bạo tạc quét sạch tứ phương, Vũ Thiên Long bị lực lượng kia cuốn đi không biết bao xa, khi hắn kịp nhận thức thì một đoạn đau đớn xé rách tâm can kéo đến, lúc này y phục đã rách nát, trên thân máu tươi ứ đọng, đầu tóc rối bời.

Không khí xung quanh thoáng thoảng mùi cháy khét, dư ba lực lượng còn sót lại vậy mà khiến cho một vùng phạm vi mười trượng hư vô vận vẹo không ngừng, Vũ Thiên Long lúc này như một người đã chết, hơi thở cực kỳ bất ổn, thỉnh thoảng lại có vài sợi máu từ thất khiếu không ngừng tràn ra.

Ba hắc y nhân kia đứng trước mặt hắn, một kẻ trong đó nhàn nhạt cất lời: "Ta thực không nghĩ giết một tên ranh con như ngươi lại phải tốn nhiều công sức đến vậy!".

Lúc này Chiến Thần Đình cũng tự động hiện thân, bốn chân đỉnh cắm chặt trên mặt đất, từ bên trên một cỗ khí tức cường hoành đến cực điểm không ngừng phát tán, huyết quang che mờ thiên địa, đất trời oanh minh rung chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Giết

Hắc y nhân gào lớn, lá phù bỗng nhiên nổ vụn tạo thành một cỗ lực lượng bạo tạc quét sạch tứ phương, Vũ Thiên Long bị lực lượng kia cuốn đi không biết bao xa, khi hắn kịp nhận thức thì một đoạn đau đớn xé rách tâm can kéo đến, lúc này y phục đã rách nát, trên thân máu tươi ứ đọng, đầu tóc rối bời.

Không khí xung quanh thoáng thoảng mùi cháy khét, dư ba lực lượng còn sót lại vậy mà khiến cho một vùng phạm vi mười trượng hư vô vận vẹo không ngừng, Vũ Thiên Long lúc này như một người đã chết, hơi thở cực kỳ yếu ớt, thỉnh thoảng lại có vài sợi máu từ thất khiếu tràn ra.

Ba hắc y nhân kia âm trầm đứng trước mặt hắn, một kẻ trong đó nhàn nhạt cất lời: "Ta thực không nghĩ giết một tên ranh con như ngươi lại phải tốn nhiều công sức đến vậy!".

Lúc này Chiến Thần Đình cũng tự động hiện thân, bốn chân đỉnh cắm chặt trên mặt đất, từ bên trên một cỗ khí tức cường hoành đến cực điểm không ngừng mà phát tán, huyết quang che mờ thiên địa, đất trời oanh minh.

Đùng Đòang!

Chợt hư không thỉnh linh bị xé rách, một cột sáng bảy màu lao thẳng lên cửu thiên, huyền hóa nên một đầu Huyết Long mơ hồ, thân dài hơn mười trượng, Huyết Long bay lượn một vòng trên không trung rồi cất tiếng gầm mang theo uy áp cực kỳ khủng khiếp, long uy không thua kém gì thiên uy tầng tầng phủ xuống, một vài cây đại thụ xung quanh bị lực lượng kia đánh bật cả gốc, ngã gục la liệt.

Ba hắc y nhân bị long uy đè ép đến khó thở, có cảm giác như phải đội trên đầu một đỉnh núi vạn cân, thái sơn áp đỉnh khiến đám người không ngừng lao đao lùi về sau, miệng phun ra từng dòng máu tươi, ai nấy khuôn mặt đều xạm ngắt chứng tỏ dính lấy nội thương không hề nhẹ.

Qua mấy mươi hơi thở, vì không được linh khí thúc dục cùng gia trì, Huyết Long trên bầu trời tự động biến mất, lúc này nằm chỏng chơ trên mặt đất chỉ là một chiếc đỉnh nhỏ tầm thường đến không thể tầm thường hơn, duy chỉ có những đồ án và họa tiết sinh động bên trên phun trào sát khí khiến cho người khác khó tránh khỏi phải hít vào một hơi khí lạnh.

Ở đằng xa, Vũ Thiên Long lại phun ra thêm một ngụm máu tươi nữa, khuôn mặt biểu tình vô cùng đau đớn, hắn dùng chút sinh lực cuối cùng còn sót lại

trong thân thể cắn răng đứng dậy.

Lúc này trận chiến xem ra đã tàn cuộc, Vũ Thiên Long đứng tựa lưng vào gốc cây, miệng thở dốc, ba tên hắc y nhân mặc dù nội thương không hề nhẹ nhưng ai nấy đều nhanh chóng nuốt vào đan dược trị thương.

Bọn hắc khuôn mặt âm trầm, trên đôi mắt là một tia cảnh giác, không ai ngờ đến đường cùng đối phương lại có thể quay ra cắn một nhát đau như thế, nếu như khoảng cách gần hơn và tu vị đối phương cao hơn thì người chết cuối cùng là bọn hắc mới đúng.

"Ta không tin ngươi còn thủ đoạn gì, để giết ngươi bọn ta đã trả ra một cái giá không hề nhỏ, đến đây kết thúc, ngươi dù chết cũng được nở mặt".

Vũ Thiên Long cười gằn: "Chết có gì thú vị? Tất nhiên sống vẫn tốt hơn, ta cầu sinh nhưng các ngươi năm lần bảy lượt dồn ta đến tử lộ, thử hỏi công đạo ở đâu? Ta không giết người há để người giết ta?".

Hắn vẫn còn hai kích bảo mệnh mà sư tôn ban tặng, nhưng thứ kia lại quá mức quý giá, nếu không thực sự rơi vào tử cảnh, Vũ Thiên Long cũng không nở dùng đến.

Khuôn mặt đỏ lừ, trên thân máu tươi cùng huyết nhục đã dung hòa đến khó bề phân biệt, bất quá đôi mắt Vũ Thiên Long vẫn cực kỳ băng lãnh, trên thân thể, sát khí như thủy triều cuộn cuộn mà ra, cổ lĩnh thiên chiến ý kia vậy mà khiến cho bọn người hắc y rung động, bọn hắc có cảm giác như chính mình đối mặt với một ngọn tuyết sơn lạnh lẽo, hay chính xác hơn là một đầu mãnh thú bị dồn vào đường cùng.

"Tìm chết!" Một tiếng quát dài, nam tử hắc y trên mặt để lộ ra bộ râu quai nón, hắn dậm chân lắng không một vòng, tay hóa chưởng, chưởng ấn kia ngưng lại gần như thực chất, cơ hồ một tảng đá lớn bị ai đó ném mạnh về phía trước.

Một chưởng này dễ dàng đánh thẳng lên ngực Vũ Thiên Long đang trong trạng thái sức cùng lực kiệt khiến hắn bay ngược về sau, văng lên bầu trời một vòng bán nguyệt đẹp mắt, sau khi rơi xuống lại tiếp tục thối đến ngoài hơn mười trượng, lực ma sát cây cối mặt đất tạo thành hố dài, sâu hơn hai tấc.

Vũ Thiên Long lúc này cơ hồ đã như đèn cạn dầu, một chút thần thức muốn đi câu thông cùng Chiến Thần Đình nhưng bất lực.

Hắn nằm gục trên mặt đất, toàn thân trên dưới chong chát vết thương, có một loại cảm giác ỳ ỳ khuất đến từ sâu trong tâm thức, đây là lần đầu tiên hắn ra ngoài, càng là lần đầu tiên bị người khác ngược đãi đến thâm trọng như vậy.

Điên cuồng! Đúng vậy, Vũ Thiên Long giờ phút này gần như phát điên, hắn muốn giết, muốn giết hết thảy những kẻ cản đường, giết hết địch nhân trên đời, muốn quấy cho thiên địa phải tràn ngập gió tanh mưa máu.

Một chút ý chí này vô tình lại như đóm lửa nhỏ nhoi, hình thành rồi lan tràn trong thân thể, như một chất xúc tác mạnh mẽ khiến cho Tiên Đạo ấn ký vốn chìm sâu trong thức hải giờ phút này bỗng nhiên chuyển động.

Đồ án bán nguyệt thỉnh linh hiện hữu giữa mi tâm, một luồng quang mang thần thánh từ trong đôi mắt Vũ Thiên Long bạo phát mà ra, tựa hồ hóa tinh linh khí muốn thiêu đốt vạn vật trên đời.

Như được Tiên Đạo tiếp thêm lực lượng, trong đan điền linh khí vốn khô cạn một khắc này lại trở nên đầy ắp, không những thế, lực lượng kia cơ hồ vô cùng vô tận dùng không hết, Vũ Thiên Long chỉ cảm thấy nếu mình nguyện ý, thì lật tay cũng có thể khiến cho thiên băng địa diệt.

Lực lượng này nằm ngoài phạm vi nhận thức của nhân loại, cơ hồ đến từ một tầng thượng khung khác, một thế giới khác, đây là lực lượng của Tiên Nhân, lực lượng của Thánh Thần.

Vũ Thiên Long đứng dậy, linh khí sục sôi, bên ngoài thân thể quang mang bạo động, uy thế khiếp người, trên đỉnh đầu hắn một tôn hư ảnh Thần Minh cao lớn, vĩ ngạn, do thiên địa linh khí huyền hóa mà thành lăng lập hư vô, độc tôn duy ngã, Vũ Thiên Long điên cuồng hét lớn.

"Đi chết!!!".

Toái Tâm Chưởng bộc phát mà ra, ngay lúc này hư ảnh Thần Minh kia cũng đồng thời bắt chước đánh ra một chưởng, vẫn là Toái Tâm Chưởng nhưng hoàn toàn khác biệt, chưởng ấn như núi, biến hoá khôn lường, mang theo một thứ lực lượng hủy thiên diệt địa, nếu đem ra so sánh, uy lực phải mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Một chưởng ấn cực lớn, quang mang sắc sỡ cuốn theo phong lôi đi kèm, như ngôi lưu tinh che kín bầu trời nặng nề đập xuống, hư vô vỡ nát, bốn phía oanh minh.

"Oanh".

Chỉ thấy một vùng đại địa đồ sộ, mọi thứ trong phương viên trăm trượng toàn bộ đều phá toái, thượng khung kịch liệt chấn động, có cảm giác trời không còn là trời, đất không còn là đất, thiên địa đảo lộn, cần khôn nghịch chuyển.

Chấn động kia khiến cho đám người bên trong U Linh sơn trang giờ phút này toàn bộ giật bắn mình, nam nhân mặc hắc bào khuôn mặt âm trầm, lạnh lẽo nhìn ba tấm bài vị vừa tắt xuống.

"Có chuyện gì xảy ra? Chấn động kia? Kẻ này là ai?".

" Mau cho người đi tìm hiểu, tuyệt đối không được lỗ mắng ".

Hắn sợ U Linh son trang vừa chọc giận phải một vị đại năng nào đó, nếu thực sự như vậy...!!!!.

Sau một kích, hư ảnh Thần Minh cũng biến mất, vạn vật quay trở lại với bản ngã vốn có, Vũ Thiên Long ngồi bệt trên mặt đất.

Cơ hồ thứ lực lượng kia chỉ bộc phát khi bản thân hắn thực sự rơi vào tử cảnh, như một tấm kim bài miễn chết cho kẻ đã được Thiên Đạo lựa chọn, hoàn toàn không phải là thần thông hay thủ đoạn gì.

Nửa canh giờ sau, Vũ Thiên Long ổn định tâm tình, cũng thoáng điều tức một chút khiến cho thương thế trên thân thể dần dần khôi phục, nhưng quần áo đều đã rách nát đến không thể nát hơn, cả người lem luốc lại tanh nồng mùi máu, nhìn Vũ Thiên Long giờ phút này mới thật sự hợp với thân phận đệ tử của Lý Trác Thần.

Cuối cùng, Vũ Thiên Long nhanh chóng rời đi, tiến nhập càng sâu bên trong Hải Vân sâm lâm.

Một ngày bình an, Vũ Thiên Long không ngừng luồn lách qua những tán cây, bụi rậm, mặc dù toàn thân mỗi nhừ cùng đau nhức kịch liệt, Đại Việt Tôn Tiên Kinh âm thầm vận chuyển, hấp thu thiên địa linh khí trong trời đất bổ sung cho cơ sở linh khí vừa thiếu hụt.

Đói ăn quả đại, khát uống nước suối, đi không biết bao lâu cho đến khi trước mắt hắn là một dốc núi thẳng đứng, cao không thấy tận cùng, lúc này Vũ Thiên Long mới ngừng lại.

Ngọn núi này đúng là Hải Vân sơn, đệ nhất hùng quan, nhìn gần mới thực sự nhận thức được quy mô hùng vĩ của nó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ra tay tương trợ

Đúng lúc này, từ đằng xa bất ngờ vọng lại thanh âm leng keng của binh khí va chạm, lại có lực lượng tu vi không ngừng trùng kích về bốn phía, khuôn mặt thoáng chút âm trầm, Vũ Thiên Long nhanh chóng lẩn mò theo thanh âm kia, tìm đến địa phương phát ra tiếng động.

Tại một thung lũng nhỏ hẹp có thể thấy lấp ló đằng xa mấy chục cái thân ảnh đang cùng nhau đối chiến, kiếm ánh, chưởng ánh chớp chùng, thi thoảng lại vang lên từng hồi thanh âm gào thét thê lương.

Vũ Thiên Long đứng sau một gốc đại thụ ngưng thần quan sát, đám người này cũng đều là hài tử như hắn, thân mang đạo phục tông môn, mặc dù tuổi đời bất đồng nhưng xem ra không có ai vượt quá mười bốn, mười lăm niên kỷ.

Chém giết điên cuồng, cả vùng đại địa ngập tràn huyết tinh, chốc chốc lại có một vài cỗ thi thể không toàn vẹn thi nhau ngã xuống.

Vũ Thiên Long cực kỳ khiếp sợ, bởi lẽ bằng ấy niên kỷ mà đã ra tay giết người một cách điên cuồng, hẳn càng có thêm nhận thức về thế giới bên ngoài, mới mấy canh giờ trước Vũ Thiên Long thậm chí còn cho rằng mình phải chăng có ngày sẽ lỡ chân sa vào Ma Đạo, nhưng giết người kiểu như hắn, cách thức thủ đoạn còn thua xa đám đồng niên trước mặt.

" Choang! choang!" Hỗn loạn quần chiến.

Đám người này y phục không thống nhất, khí tức tựa hồ cũng đều có chút khác biệt, trong đó một nhóm nhân số tầm hơn hai mươi, y phục màu huyết hồng, trên mặt được che kín bởi vải đen, tự thân lan tràn ra một loại khí chất hết sức băng lãnh, chết chóc.

" Thiên Ứng Giáo! Ma Tu các ngươi thủ đoạn tàn độc, đất trời không dung thứ! " Một thiếu niên tay cầm trọng kiếm, trên y phục có thêu bảy cái ấn ký tựa ngôi sao năm cánh đã nhuốm màu máu huyết, thiếu niên nước da ngăm đen, thần sắc có phần suy nhược, hắn vừa cùng đối phương quần đấu vừa hung hăng quát.

" Chúng ta đi ngược đạo trời, vốn không sợ Thiên Đạo " Thiếu niên bịt mặt hình thể to lớn bên phía Thiên Ứng Giáo chỉ thoáng cười khẩy, bởi vì tu vi có vẻ cao hơn nên hắn ta chiến đấu trong một tâm thế vô cùng nhàn nhã.

" Lăng Cô thôn dưới chân núi, một ngàn cái nhân mạng đều là người phạm tục, hà cớ gì các ngươi phải ra tay đồ sát! ".

" Các ngươi gọi chúng ta là Ma Tu, chẳng phải người tu Ma lấy việc sát nhân làm thú vui sao? " Vừa nói hắn vừa nhấc tay hung hăng đánh một chưởng về phía trước.

" Thiết Trụ! Cần thận " Một tiểu nữ hài đang bị đám người Thiên Ứng Giáo vây công thấy đồng bạn gặp nguy thì cũng vội vàng đánh ra một chiêu kiếm tương trợ.

Chỉ thấy một đạo kiếm khí mang theo ngân quang nhàn nhạt lẳng không mà đến, cùng một chưởng kia va chạm, thiếu niên tên gọi Thiết Trụ bị lực lượng trùng kích đánh cho ngã nhào trên mặt đất.

" Ngưng Khí tầng sáu! Khốn kiếp, là lúc trước hấn cùng ta chơi đùa! " Thiết Trụ khuôn mặt tím tái, ho ra một ngụm máu tươi mới làm bầm chùi rửa.

" Thất Tinh Kiếm Tông, các ngươi ăn xong chỉ lo chuyện bao đồng, đáng chết! Giết hết bọn chúng, đem đầu về tông giáo lĩnh thưởng " Thanh niên niên to con gầm nhẹ, hướng thủ hạ truyền đạt mệnh lệnh.

Nghe vậy, đám người Thiên Ứng Giáo đồng loạt xuất thủ, hơn hai mươi người bằng khí thế đè ép, không ngừng triển khai tấn công.

Tiểu nữ hài dưới vòng vây ngày càng khép chặt tỏ ra vô cùng chật vật, nàng ta khuôn mặt tú lệ, ngũ quan mười phần tinh xảo, hai gò má phỉm hồng, đôi mắt trong xanh nhưng thâm trầm, băng lãnh.

Một đạo chỉ khí thành linh xẹt ngang, nhanh như điện đánh thẳng vào cánh tay nàng, tiểu nữ hài bị chấn đến lùi ngược về phía sau, vết thương khá sâu, cơ hồ xuyên thấu bả vai, từ đó máu tươi rùng rùng chảy ra.

Rất nhanh, lại có mấy cái thân ảnh vọt đến " Uyển muội!! " Thiếu niên tên gọi Thiết Trụ vội vàng đỡ lấy thân thể nữ hài, đại kiếm trên tay chém loạn xạ về phía trước.

" Hắc Hắc.. Châu chấu đá xe! " Đám người Thiên Ứng Giáo cũng không chậm hơn, bọn hấn liên tục áp sát.

" Vưu Vưu " Lúc này chỉ nghe được mấy cái thanh âm xé gió thành linh vang lên, hai tên đệ tử Thiên Ứng Giáo bất lực, thân thể như cành khô mộc nặng nề rơi trên mặt đất, từ thân đến quá bất ngờ, bọn hấn chết cũng không hiểu vì sao mình chết.

" Kê nào!!! " Chưa kịp định thần thì một cái đại thủ trào đen sì khô quắt nửa từ hư vô cách không đập xuống.

Vũ Thiên Long đứng ở đằng xa thôi động linh lực trong cơ thể, đánh ra một chiêu trong Nhất Thủ Già Thương Khung.

Thủ trào xấu xí kia đi đến đâu, cơ hồ không khí ở đó đều bị một tầng hắc vụ xâm thực, chỉ thấy vùng hư vô trước mặt bao trùm bởi hắc vụ dày đặc.

Đám người Thiên Ứng giáo nội tâm kinh hãi, vội vàng lách người muốn tránh né, thế nhưng thủ trào kia quá nhanh, vừa mới quét qua cũng mạnh mẽ đánh bay đến năm, sáu tên.

" Kê nào! Còn không mau hiện thân cho ta! ".

Thiếu niên to con là đầu lĩnh đám người, hấn hung hăng hướng ánh mắt đến vị trí nơi Vũ Thiên Long đang đứng, trên tay vô thanh vô thức xuất hiện một cái đầu lâu trắng hếu, đầu lâu kia bất ngờ mở miệng nở ra một nụ cười quái dị, sau đó phi tốc xé gió mà đi, đẩy lên hàn phong cuộn cuộn.

Đầu lâu này có lẽ là một loại pháp bảo, bên trên còn tỏa ra nhàn nhạt khí tức Trúc Cơ, chứng tỏ nó được tế luyện từ nhục thân, hoặc thủ cấp của một Trúc Cơ tu sĩ sau khi chết.

Vũ Thiên Long thấy vậy cũng không dám khinh suất, hai tay bắt quyết, lẳng không nhần về phía trước hư vô một cái thật mạnh, Toái Tâm Chưởng chợt lóe quang mang vàng kim " Bình..Bình " Mấy tiếng nổ lớn trầm trầm đồng thời vang lên, chỉ thấy đầu lâu kia quay cuồng dữ dội, ngưng một chút sau đó lại há miệng " Cạc Cạc " Như khóc như cười, tiếp tục lao đến.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Vũ Thiên Long vội vàng điểm lên mi tâm, tại đó ấn ký chiếc rìu bạo phát quang huy rực rỡ, Chiến Thần Đỉnh xuất, huyết quang ngập trời, sát lực khí tức cũng âm âm giáng lâm khiến cho phong vân nơi này chợt biến sắc, lòng người không rét mà run.

Tựa hồ có linh tính, cảm nhận được nguy cơ, đầu lâu kia muốn quay đầu trốn chạy, nhưng từ trên đại đỉnh, lúc này bức Sơn Hà Cổ Đồ khẽ chuyển động, sát na có sinh linh xuất hiện, treo ngược tại phía trước hư vô, từ đó, một luồng hấp lực kinh khủng như muốn nuốt trôi vạn vật mạnh mẽ hút lấy chiếc đầu lâu.

Có thể nghe ra thanh âm gầm thét bất lực, đầu lâu hóa thành một đạo tinh mang dung nhập bên trong Sơn Hà Đồ.

Bức Sơn Hà Đồ nguyên bản chỉ vẽ lấy bầu trời rộng lớn, một ngọn núi, một dòng sông, một chiếc mộc thuyền, nhưng sau khi đầu lâu kia rơi vào lại có thêm họa tiết một lão nhân tay cầm cây sào dài ung dung chèo thuyền xuất hiện, cả bức tranh giờ phút này phát ra quang mang chói mắt, lại sinh động mấy lần.

Vũ Thiên Long kinh nghi hết lên một tiếng, hấn thực không ngờ bức cổ đồ nhìn qua chỉ như là họa tiết trang trí tầm thường kia lại có thể dung nhập thực thể vào bên trong, không những vậy, ở đó hấn còn cảm nhận được sự tồn tại của một luồng sinh mệnh, một tia sinh khí nhỏ bé.

" Phong " Vũ Thiên Long nhàn nhạt cất lời, theo đó Chiến Thần Đỉnh cũng lắc lư liên hồi, một vùng không gian chu vi trăm trượng nhanh chóng bị tầng tầng quang huy màu vàng kim che lấp.

Chiến Thần Đỉnh treo ngược bầu trời, ánh nắng không lọt, ở trong cánh rừng này cuộn trào uy áp, lực lượng lan tràn tàn phá bốn phương tám hướng khiến đất trời vạn vật, nhân tâm run rẩy.

Đám người Thiên Ứng Giáo chỉ cảm thấy, tựa như không gian trước mặt bị chặn lại bởi một bức bình phong cứng rắn vô hình, bốn phía đều đã bị Chiến

Thần Đình triệt để phong bế.

Đệ tử Thất Tinh Kiếm Tông còn sót lại năm người, bọn họ trước sau vẫn kính nghi, chằm chằm nhìn xem tràng cảnh khoa trương đang diễn ra trước mắt, lúc này tiểu nữ hài mới như bùng tình, nằng nệ vuốt ngực hét lên một tiếng: "Giết".

Bốn người kia cũng kịp bùng tình, vội vàng rút kiếm, đồng thời xuất thủ "Viu. Viu" Mấy chục đạo kiếm khí sắc bén rơi vào bên trong tấm màn sáng màu vàng kim, còn nghe được bên trong vọng ra từng tràng la hét liên hồi.

"Trần!" Vũ Thiên Long đứng đằng xa cũng lạnh lùng cất tiếng, lúc này quang mang càng thịnh, một luồng lực lượng trấn áp mạnh mẽ tựa thủy triều phủ xuống, như chặt đứt sự liên hệ của không gian bên trong cùng ngoại giới.

Một lúc sau, tiếng la hét im bật, Chiến Thần Đình cũng quay trở lại, dung nhập vào bên trong mi tâm Vũ Thiên Long, khi màn sáng kia biến mất, chỉ thấy một vùng đại địa bị kiếm khí điên cuồng chặt phá, cây lớn, bụi rậm đều bị chặt đứt nằm la liệt trên mặt đất, bên cạnh có đến gần hai mươi cỗ thi thể không toàn vẹn.

"Tiền bối! Đa tạ người ra tay tương trợ" Thiết Trụ cung kính chấp tay, hướng về phía trước, thanh âm vang vọng.

Không có lấy một chút động tĩnh, Vũ Thiên Long vẫn trầm mặc quan sát, hẳn không hề có ý định hiện thân, chỉ tình cờ ra tay tương trợ mà thôi, nếu như là tranh chấp giữa hai môn phái khác, chắc chắn Vũ Thiên Long sẽ bàng quan đứng nhìn, bất quá đám người Thiên Ưng Giáo, bọn chúng là Ma Tu.

"Tiền bối! Cầu người hiện thân để chúng ta có cơ hội nói lời đa tạ!" Tiểu nữ hài cũng cung kính chấp tay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Bạch Ngân Cử Đầu Xà

"Rột rột" Lúc này từ gốc đại thụ đằng xa bước ra một thân ảnh nhỏ bé, hần hình thể gầy gò ốm yếu nhưng diện mục cùng khí chất lại tuyệt đối không tầm thường, Vũ Thiên Long không nhanh không chậm đi đến bên cạnh đám người.

Thiếu niên tên gọi Thiết Trụ thoáng chút kính nghi: "Tiền...Tiểu huynh đệ! Vừa rồi là người xuất thủ tương trợ?" Hắn vừa nói vừa dán chặt ánh mắt lên người Vũ Thiên Long, âm thầm đánh giá.

Năm người đồng dạng cả kinh, lúc trước có đánh chết bọn hắn cũng không dám tin, một hài tử xem ra tuổi đời còn nhỏ hơn bọn hắn lại có thể chớp mắt dễ dàng trấn áp hai mươi tên đệ tử Thiên Ưng Giáo, hơn nữa Vũ Thiên Long trước sau cũng không hề hiện thân, chỉ đứng trong bóng tối âm thầm hành động.

Đến mức đám người Thiên Ưng Giáo trước khi chết còn không nhìn được mặt đối phương, nói đúng hơn là chết mà không hiểu lý do vì sao mình chết.

Vũ Thiên Long cũng im lặng, không nói gì, chỉ nhẹ gật đầu một cái như ngầm khẳng định, bất quá khuôn mặt hắn vô cùng băng lãnh, biểu tình lại lạnh nhạt khiến cho người khác khi nhìn vào cảm giác khó bề thân cận.

"Hắn còn lãnh khốc hơn cả ta!" Tiểu nữ nhân âm thầm đánh giá, nằng vì vết thương khá trầm trọng, mất nhiều máu, cho nên giờ phút này có vẻ rất xanh xao, suy nhược.

Ngưng một chút, năm người cùng đồng thanh nói lời cảm tạ, hiển nhiên nếu không có Vũ Thiên Long kịp thời xuất thủ, hẳn kết cục của bọn họ phải vô cùng thê thảm.

Bọn họ đều là đệ tử ngoại môn Vạn Kiếm Tông, một tông môn hạng hai ở Trung Bộ này, bởi vì rời tông môn, ra ngoài hoàn thành một chút nhiệm vụ cho nên mới đụng mặt đám người Thiên Ưng Giáo.

Nhóm của bọn họ ban đầu có mười sáu người tạo thành một tổ đội nhỏ, nhưng rốt cuộc toàn bộ đều bị giết chết chỉ còn lại năm người sống sót, được khôi từ hoàn sinh bởi vậy ai nấy cũng đều dùng thứ ánh mắt cảm kích để nhìn Vũ Thiên Long.

"Huynh đệ! Người là đệ tử môn phái nào?" Thiết Trụ hứng thú hỏi, bản thân hắn trời sinh thần lực, càng to cao vạm vỡ hơn so với đồng bạn cùng trang lứa, cho nên một chút thương thế kia cũng không có mấy sức ảnh hưởng.

"Ta không môn phái, chỉ là tán tu nhân gian" Vũ Thiên Long lạnh nhạt đáp, hẳn ban đầu còn có chút khó chịu, bởi Vũ Thiên Long xưa nay không quen cùng người lạ đối thoại, nhưng nhìn đám người kia cũng đều giống mình, khả năng đều là hài tử vô hại.

"Cái gì? Chỉ là tán tu đã có thực lực mạnh mẽ như vậy?" Thiết Trụ cả kinh nói, hẳn phán đoán đối phương ít nhất cũng là đệ tử tông môn thượng lưu, hoặc giả một thế gia tu chân có danh tiếng.

Vũ Thiên Long gật đầu, sau đó lại hỏi: " Tại sao đám người kia lại tập sát các người? ".

" Bọn chúng là môn hạ Thiên Ưng Giáo, xưa nay chính đạo cùng ma giáo thù hằn xung khắc cho nên! " Nữ hài nhẹ nhàng lên tiếng, nàng cũng có suy nghĩ giống như Thiết Trụ, vì thế biểu thị trên khuôn mặt xinh đẹp càng ngày càng tỏ ra cổ quái.

" Ta! Phạm Thanh Lâm, sư muội Công Tôn Uyển, ba vị sư đệ: Đoạn Giao, Võ Vu Minh, Võ Vu Nam một lần nữa đa tạ ơn cứu mạng của tiểu huynh đệ " Thiết Trụ nhìn Vũ Thiên Long cười cười, cảm kích nói.

" Huynh đệ tên gọi là gì? Muốn đi đâu? Tại sao lại xâm nhập bên trong Hải Vân Sâm Lâm này? " Ngưng một chút, Thiết Trụ lại hỏi.

" Ta, Vũ Thiên Long, cũng như các người, ra ngoài lịch duyệt " Vũ Thiên Long không mặn không nhạt đáp.

" Tốt! Đại nam nhân phải như vậy, ru rú ở gia tộc, ở tông môn thì biết bao giờ mới trở thành cường giả " Thiết Trụ vỗ tay một cái, bằng một loại ánh mắt tán thưởng, hứng thú nhìn Vũ Thiên Long mà quên mất bản thân hắn cũng chỉ là hài tử.

" Ta nghe nói bên trong sâm lâm này tồn tại một sợi tơ Thiên Đạo, chỉ cần đạt được nó thì sau này có thể nhân hạ Trúc Cơ, Thiên Đạo Trúc Cơ nha, đại biểu cho chiến lực vô địch cùng cảnh giới..Tiểu huynh đệ có muốn cùng chúng ta tìm kiếm một hồi cơ duyên? " Võ Vu Nam kích động nói.

" Còn có chuyện như vậy!! " Thoáng chút kinh nghi, đây là lần đầu tiên Vũ Thiên Long nghe được trên đời lại tồn tại thứ gì gọi là Thiên Đạo Trúc Cơ, trong tay hắn có Trúc Cơ đan, cũng như lời sư tôn nói, bản thân Vũ Thiên Long mang Tiên căn sau này Trúc Cơ tất nhiên cũng dễ dàng như đi dạo, bất quá, nghe giọng điệu đối phương có vẻ vật kia vô cùng hấp dẫn.

" Được! Ta cũng muốn thử vận may xem sao!! " Vũ Thiên Long không hề hững hờ đáp.

Bởi vì trong sâm lâm này chứa đựng đầy rẫy nguy cơ, thế nên có một người thực lực mạnh mẽ đi đồng hành, đối với bọn họ là chuyện thập lợi vô hại, và lại việc có lấy được một sợi tơ thiên đạo kia hay không còn phải trông chờ đến cơ duyên cùng vận may.

Hài tử mặc dù có dã tâm tuy nhiên cũng có đơn thuần.

Chôn cất cho đệ tử Thất Tinh Kiếm Tông xong xuôi, Vũ Thiên Long cùng theo đám người Thiết Trụ, Công Tôn Uyển tiếp tục hành trình.

" Các người xem, kia là thứ gì? " Đang đi thì Thiết Trụ bỗng nhiên hét lên thảng thốt, nương theo phương hướng của cánh tay hắn, có thể nhìn ra phía trước tầm mắt thỉnh thoảng hiện hữu một gốc cây đen sì khô quắt, bên trên chỉ độc mọc ra ba chiếc lá xanh mon mon, kỳ lạ là xung quanh phạm vi trăm trượng phụ cận lại không có lấy bất kỳ một sinh vật hay cây cỏ nào tồn tại, dường như tất cả sinh cơ xung quanh đều bị nó hút mất, đến đất đai cũng vô cùng khô cằn, trơ sỏi đá.

Hơn nữa, từ bên trên gốc cây không ngừng tỏa ra một luồng u quang nhàn nhạt, tựa hồ mây mù chen chúc vờn quanh.

" Là một gốc huyết sâm " Thiết Trụ thấy vậy thì mừng rỡ gào lên thành tiếng, cũng vội vàng chạy đến.

" Dừng chân! " Vũ Thiên Long đậm mặt nói.

Năm người cùng nhau nhìn lại Vũ Thiên Long bằng thứ ánh mắt cổ quái, Vũ Thiên Long biết bọn họ đang hiểu nhầm, nghĩ rằng bản thân mình muốn độc chiếm gốc linh dược kia thì mới vội vàng cười khổ phân bua.

" Phạm là thiên địa linh dược đều có yêu thú thủ hộ, các người nhìn xem, nơi này phải chăng rất cổ quái? Linh khí xung tức như vậy mà đến một sinh vật nhỏ cũng đều không có, nói đúng hơn là không dám bén mảng đến ".

Vũ Thiên Long đọc qua nhiều sách, kiến thức tương đối rộng rãi.

Không đề hắn nói thêm, lúc này từ phía trong sơn động gần đó chợt vang lên tiếng gầm rú rợn người, chốc lát sau một cổ mùi vị tanh hôi kinh khủng theo gió mạnh mẽ ập đến, chỉ thấy một đoàn quang trụ từ đó bắn thẳng ra bên ngoài, quang trụ kia lớn hơn vại nước, vụn vụn, uốn lượn như đại xà, nhắm hướng đám người Vũ Thiên Long lao tới.

" Cẩn thận! " Vũ Thiên Long vừa nói vừa động thân, hai chân làm trụ cách không đánh ra một chương đối kháng.

Chương ấn nhàn nhạt lặng lẽ mà đi, hướng phía trước ôm đồm lao đến, chớp mắt cùng với đầu quang trụ trực tiếp va chạm " Ầm.Ầm " Chỉ nghe thấy thanh âm không khí nổ vang, bốn bề rung động, Vũ Thiên Long bị lực lượng phản chấn cho bay ngược về sau đến hơn chục bước chân mới ổn định được thân hình.

Khuôn mặt âm trầm, hắn đưa mắt nhìn đoàn quang trụ đang quay cuồng trên hư vô.

Ở đó rõ ràng hiện lên bản thể một tôn đại cự xà toàn thân ánh bạc lấp lóe, đại xà này thân lớn như gốc cây, dài đến hơn mười trượng, miệng rắn mở rộng, bên trong răng nanh tua tủa, nhìn qua vô cùng khiếp người.

Năm người còn lại cũng vội vàng xuất kiếm, thần sắc ngưng trọng, Công Tôn Uyển cả kinh nói: " Là Bạch Ngân Cửu Đầu Xà ".

Bạch Ngân Cửu Đầu Xà, thú vương chi vương, tương truyền Ngân Xà là chủng loại vô cùng hiếm gặp, thực lực cũng cực kỳ mạnh mẽ, không những vậy

nó còn mang trong mình huyết thống hoàn chỉnh của Long tộc, nghe nói Bạch Ngân Cửu Đầu Xà chỉ cần độ qua nhất trọng thiên kiếp liền có thể lột xác hóa rồng.

Bạch Ngân Cửu Đầu Xà lẳng lập tại hư vô, bằng ánh mắt đỏ ngầu hung ác chăm chăm nhìn xuống đám người Vũ Thiên Long, trên thân nó còn mọc ra tầng tầng Long phiến, ánh sáng kim loại sắc bén lạnh lẽo không ngừng lan tỏa.

Xà yêu thực lực không hề thua kém một Trúc Cơ kỳ tu sĩ, mặc dù linh trí không cao không thể tu luyện được công pháp như nhân loại, nhưng yêu thú trời sinh luôn có cho mình một vài loại thần thông bốn mệnh.

" Con rắn này tuy cường đại nhưng thị giác lại rất kém, chúng ta chỉ cần triệt để che dấu khí tức là có thể an toàn " Công Tôn Uyên trầm mặc nói.

Vũ Thiên Long nghe vậy thì gật đầu ngộ ý tán thành: " Ngoài thị lực kém ra nó còn có một điểm yếu chỉ từ là vị trí tại trên đỉnh đầu, các người chỉ cần thu hút sự chú ý của nó, còn lại giao cho ta " Dứt lời hần phi thân về phía trước, bộ pháp quý dị không ngừng biến ảo chỉ lưu lại một chút tàn ảnh trên mặt đất.

Năm người kia cũng nhanh chóng động thủ, năm đạo kiếm khí thành linh xé không tập kích Bạch Ngân Cửu Đầu Xà.

Kiểm khí rơi trên thân nó như thể que gỗ chém lên huyền thiết vậy, chỉ nghe được thanh âm leng keng cùng chút quang hoa do ma sát tạo thành, Bạch Ngân Cửu Đầu Xà tuyệt nhiên không chịu lấy một chút thương tổn nào.

Nó há miệng điên cuồng gầm thét, uy áp cuộn cuộn lan tỏa, đuôi rắn hung hăng quật mạnh về phía trước, như chiếc roi lớn muốn đánh nát hư vô, Vũ Thiên Long kinh sợ đẩy nhanh bộ pháp, lảng tránh né một kích, sau đó hạ người tiếp đất, không ngừng chạy vòng tròn xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Kịch chiến

Đuôi rắn đập xuống đại địa khiến cho mặt đất nứt toác, không gian như chịu đựng lực lượng trùng kích thật lớn vậy mà vận vẹo một chút, cát bay đá chạy, phong bạo theo đó cuộn lên mịt mù.

Năm người Thiết Trụ khuôn mặt đại biến, cắn răng chống chịu dư ba lực lượng kinh khủng đang lan tràn bốn phía, sau đó nhất tề té ra bảo kiếm, thân hình nhanh chóng dịch chuyển theo một quỹ tích khó lường tạo nên tiểu kiếm trận, năm đạo kiếm ảnh bằng bạc tự hành xoay vòng trên hư vô.

Cuối cùng dung hợp lại với nhau huyền hoá một thanh cự kiếm dài năm trượng, trên thân kiếm tỏa ra ánh sáng nhu hòa thuần khiết như lưu ly, cự kiếm nhằm hướng đầu quái xà bổ xuống.

Một kiếm dứt khoát, sắc bén như muốn khai thiên liệt thạch.

Kiểm quang đi trước, không khí xung quanh nhất thời run rẩy " Boong! " Cơ hồ kiếm sắc chém lên mặt nước, chỉ thấy lực lượng trùng kích cuốn ra bốn phía khiến cho hư vô vận vẹo, gợn sóng lan tràn, rốt cuộc kiếm ảnh tan biến, năm thanh bảo kiếm rơi trên mặt đất kèm theo một hồi tiếng oanh minh thanh thúy cùng tia lửa điện lập lòe phát ra do ma sát.

Bạch Ngân Cửu Đầu Xà chịu đựng một kích kia thì như phát cuồng, nó há miệng gầm rú, đuôi rắn lại hướng đám người Thiết Trụ quật xuống, mặc dù phương vị không mấy chính xác nhưng chỉ riêng lực lượng phong bạo đi trước cũng đủ sức thổi bay một gã Ngưng Khí trung kỳ.

Vũ Thiên Long thấy vậy thì cười lạnh, lúc này đang lẳng lập đứng phía trên, cách Bạch Ngân Cửu Đầu Xà một khoảng cách nhỏ, hần hung hăng nhấn tay một cái vào hư vô, thành linh đại thủ trào do Nhất Thủ Già Thương Khung huyền hóa nên cũng vừa vận võ mạnh lên đỉnh đầu quái xà " Bình..Bình " Một trào này cũng không phải tầm thường, lực lượng trùng kích khiến cho thân hình quái xà thoáng run rẩy.

Tựa hồ một con mãnh thú đứng trước hai con mồi thực hấp dẫn, đang không biết phải lựa chọn ra sao thì lại có thêm năm đạo kiếm khí nữa tập kích mà đến, kiếm ảnh đầy trời gào thét, hàn phong tầng tầng bốc lên ngàn ngút.

Vũ Thiên Long cùng đám người này tuy chỉ mới lần đầu tiên giao tiếp qua, nhưng trong chiến đấu lại phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, tựa hồ một loại bản năng đến từ trong tiềm thức, kẻ này công kẻ kia thủ, kẻ này thủ kẻ kia lại công, khiến cho Bạch Ngân Cửu Đầu Xà lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Bất quá, cũng chỉ vì yêu xà này linh trí quá thấp, nếu như nó có thể bỏ qua công kích từ một phía, chủ động tấn sát một phía, hẳn là kết cục đã được định từ lâu.

Nó càng tỏ ra điên cuồng thì Vũ Thiên Long càng mừng thầm, công kích của Bạch Ngân Cửu Đầu Xà tuy càng ngày càng hung hãn nhưng lại không tập trung vào một phương vị nhất định nào, cứ như thể một hải tặc ngây ngô cầm cây gậy nhỏ điên cuồng khuê khoáng.

Lại một chưởng vỗ lên đỉnh đầu, Toái Tâm Chưởng mang theo quang mang rực rỡ " Bình Bình! " Năm đạo kiếm khí cũng không ngừng công kích vào những chỗ yếu hại trên thân thể.

Lần này thì Bạch Ngân Cửu Đầu Xà thực sự phát điên, nó gầm lên một tiếng, thêm tám cái đầu rắn nữa mọc ra, bản thể cũng cấp tốc biến lớn hóa thành ba mươi trượng chiều dài.

Một viên ngọc cốt màu vàng kim từ miệng rắn bay ra, thời khắc này cả mảnh không gian như bị bao trùm trong màn sáng màu vàng kim, một tiếng Long ngâm xé trời vang lên, Long uy tăng tăng phủ xuống, thiên địa biến sắc, đất trời oanh minh.

Ngàn vạn đạo hoàng kim chi khí nhắm đám người Vũ Thiên Long công kích: " Cẩn thận! Là Long hạch " Công Tôn Uyển thần sắc đại biến kinh nghi hết lớn.

Không ngờ Bạch Ngân Cửu Đầu Xà này còn ngưng tụ ra được Long hạch, như vậy đồng nghĩa với việc chỉ cần thiên kiếp phủ xuống, đi qua nhất trọng tai, nó liền có thể chân chính hóa Long, đến lúc đó đừng nói đám người Vũ Thiên Long, mà ngay cả Nguyên Anh đại năng đến cũng chỉ có một con đường chạy thực mạng.

Long Tộc, linh trí đã không thua kém gì nhân loại, thậm chí còn có phần vượt trội, hơn nữa, trời sinh phàm là Long, dù cho chủng loại cùng cấp bậc thế nào cũng đều tự thân có cho mình một loại thiên phú thần thông nổi trội đó chính là uy áp...Long uy đến thiên địa còn phải khiếp sợ.

Hoàng kim chi khí kia nếu chỉ là một vài đạo thì còn có thể dễ dàng tránh né, đằng này cả ngàn vạn đạo nhất tề phủ xuống, như mưa rơi đất trống, tuy uy lực đã được dàn trải, phân bố, thế nhưng số lượng lại quá nhiều tựa hồ loạn vũ vậy.

Đám người Vũ Thiên Long giờ phút này cực kỳ chật vật, đồng dạng trên thân thể đều bị long khí tạo nên thương tích, đặc biệt là Võ Vu Minh, hắn bị một đạo Long khí xuyên thấu vùng ngực, trường kiếm rời khỏi tay cắm chặt trên mặt đất, nhục thân lung lay sắp đổ.

Vũ Thiên Long, y phục cũng đều rách nát tả tơi, tuy chỉ là thương tích ngoài da, nhưng máu tươi theo đó không ngừng thẩm thấu, trong đôi mắt hắn chợt lóe lên tinh mang sắc lạnh, thân thể nhỏ bé nhanh chóng lùi lại phía sau, một phần tránh né Long khí công kích, một phần vội vàng nuốt vào đan dược trị thương.

Thời khắc này, thiên không nguyên bản xanh ngắt một màu, sát na sau mây đen không biết từ đâu cuộn cuộn kéo đến, hắc vân bao phủ cả bầu trời nhàn chìm thái dương, rồi một tôn Thái Cổ Lôi Thú bản thể vô cùng to lớn, thân dài vạn trượng vắt ngang bầu trời, miệng không ngừng gầm gừ, thanh âm như sấm rền, như thiên lôi nổ vang.

" Bạch Ngân Cửu Đầu Xà...Nó sắp độ thiên kiếp.. Vũ Thiên Long!!! Chạy!! " Công Tôn Uyển nét mặt tuyệt vọng, nàng nhìn sang Vũ Thiên Long đang tỏ ra cực kỳ chật vật.

Vũ Thiên Long nghe vậy thì thần sắc thoáng ngưng trọng, hắn đã mơ hồ đoán ra việc này, thời khắc khi mà Bạch Ngân Cửu Đầu Xà tể ra Long hạch cũng là lúc nó muốn độ lấy thiên kiếp, nói đúng hơn là nhất trọng tai Long Lôi Kiếp, có lẽ bản thân nó còn chưa dám chắc có thể vượt qua, nhưng mà trong con diên cuồng cùng tung quần buộc nó phải hành động như vậy.

Bạch Ngân Cửu Đầu Xà hướng mắt lên phía thiên không, nơi tôn Thái Cổ Lôi Thú đang giá lâm, chín cái đầu lớn nhất tề gầm thét, trên thân thể Long phiến màu bạc chông chát mọc ra, bốn chiếc chân mang theo móng vuốt sắc bén cũng muốn ngưng tụ thành hình.

Nói một chút về loài rồng " Rồng, hay còn gọi là Long, một loài sinh vật thuộc thế giới vô hình, và cũng là một loài trong Tứ Linh: Long, Lân, Quy, Phụng.

Theo thần thoại, rồng có hình dạng rất lạ kỳ: đầu rồng giống như đầu đà, sừng giống như sừng nai, cổ giống như cổ rắn, bụng giống bụng giao long, mắt tựa mắt thỏ, tai giống tai bò, chân như chân cọp, móng vuốt chim ưng, vây rồng giống như vây cá.

Rồng là vua của loài có vảy, có tài biến hóa, làm tối được, làm sáng cũng được, làm lớn được, làm nhỏ được, nhằm tiết xuân phân thì bay lên trời, nhằm tiết thu phân thì hạ xuống biển hay sâu trong lòng đất, Kinh Phật nói: “ Long thường tại định, vô hữu bất định thi ” Nghĩa là: Rồng thường ở vào thiên định, không có lúc nào chẳng thiên định.

Rồng không sừng gọi Ly Long, rồng có sừng gọi Cù Long, rồng mọc ra cánh gọi Ứng Long, rồng trắng gọi Bạch Long, rồng vàng gọi Huỳnh Long, rồng xanh gọi Thanh Long, rồng đỏ gọi Xích Long, rồng đen gọi Hắc Long, rồng canh giữ thiên cung trên bầu trời gọi Thủ Thiên Cung Long, rồng làm ra mưa gió gọi Vũ Long, rồng canh giữ kho tàng, bảo vật gọi Tăng Bảo Ứng Long.

Có rất nhiều loại rồng, được phân ra tùy theo màu sắc, tùy theo hình dáng đầu rồng hoặc tùy theo phận sự, nếu như Bạch Ngân Cửu Đầu Xà này có thể thuận lợi hóa rồng thì nó chính là một đầu Bạch Long.

Đất trời oanh minh, thiên không gầm gừ, Long hạch lẳng lẳng tại hư vô tỏa ra quang minh vạn trượng, trên cao ngàn vạn tia lôi điện can quấy bầu trời sau đó dần dần dung hợp lại với nhau tạo thành một đầu từ kim lôi điện cực lớn.

Từ kim lôi điện xé mở hư vô lao xuống, thương khung lấp lóe quang minh, sáng tối bất định, một khắc này Bạch Ngân Cửu Đầu Xà đã khoác lên mình hình thể hoàn chỉnh của Bạch Long, nó hướng mắt lên bầu trời, chân chừ đôi chút sau đó đạp thiên lao vút lên bên trên, như muốn cùng lôi kiếp kia trực diện va chạm.

Đám người Vũ Thiên Long hãi hùng khiếp vía, đã muốn trốn chạy nhưng đều không kịp, đứng dưới Long uy, Thiên uy cùng nhau điệp gia mặc dù không

mang theo lực lượng công kích nhưng có cảm giác như bầu trời trong một khắc này là chiếc lồng giam thật lớn, bọn họ đứng bên trong, tu vị, linh lực thậm chí thân thể cũng đều vô lực, không chuyển động được nửa phần.

" Oanh minh " Mấy tiếng nổ lớn rền vang liên hồi, đại địa lắc lư, thiên không chao đảo, ngàn vạn tia thiểm điện như Long mã đằng vân, như du Long bồn tẩu, bởi vậy mà thương khung đắm chìm trong sắc tím tịch mịch.

" Uyển..Huỳnh " Bạch Ngân Cửu Đầu Xà bị tia tử kim lôi điện kia đánh thẳng lên thân thể khiến cho Long phiến tầng tầng bong tróc, Long huyết tung tóe trên bầu trời, thân thể nặng nề rơi xuống, hung hăng đập mạnh trên đại địa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thu hoạch lớn

Bạch Ngân Cửu Đầu Xà nằm im lìm trên mặt đất, một khắc khi tử kim lôi điện tiếp tục oanh xuống nó cũng kịp thời rống lên một tiếng điên cuồng, thân thể to lớn tiếp tục phá không bay lượn, đôi mắt như ngọn đèn lưu ly kia mặc dù chứa đựng thống khổ nhưng đồng thời cũng mang theo chấp nhất nồng đậm.

Long hạch lẳng lập hư vô, bên trên quang mang càng ngày càng thịnh tựa trường giang đại hải sóng lớn lớp lớp xô bờ, ngàn vạn đạo quang tiễn trùng điệp phủ xuống khiến cho đám người Vũ Thiên Long ở bên dưới chỉ biết nhìn trần trối.

Đứng trước nguy cơ sinh tử, Tiên Mệnh ấn ký một lần nữa hiện thân, đồ án bán nguyệt trên mi tâm Vũ Thiên Long cấp tốc xoay tròn, tạo nên một cỗ lực lượng như lốc xoáy điên cuồng công kích lên tầng phong ấn do Long uy cùng Thiên uy gia trì.

Chỉ cần như vậy, thân thể Vũ Thiên Long thoáng tìm lại được bản năng hoạt động, hô hấp thô trọng, thần sắc khê biến, một ngón tay nặng nề điểm lên mi tâm muốn cùng thức hải câu thông, sát na sau Chiến Thần Đình hiện thế, đại đình lẳng lập hư vô, như một ngọn núi nhỏ che chắn cho toàn bộ không gian phía dưới.

Long khí đánh lên đại đình vang dội thanh âm leng keng chói tai, Chiến Thần Đình xuất, nguyên bản hư vô tràn ngập hoàng kim sắc cùng tử kim lôi quang, giờ phút này huyết quang nồng đậm trùng điệp bốc lên, không biết là vô tình hay hữu ý vậy mà hoàn mỹ hòa quyện vào nhau tạo cho thế giới này một loại hình thái cực kỳ khác biệt.

Như bị Long hạch của Bạch Ngân Cửu Đầu Xà hấp dẫn, Chiến Thần Đình tại thời khắc này bỗng nhiên rung động dữ dội, bên trên vang lên từng hồi tiếng chấn " Oong..Oong ".

Son Hà Đồ lại ly khai Chiến Thần Đình treo ngược bầu trời, một luồng hấp lực vô cùng mạnh mẽ cuốn hết phong vân vào bên trong, như vòi rồng súc thế thành hình càn quét đất trời, không những vậy, một vài tia sét lặn lộn giữa hư vô cũng bị hút vào.

Long hạch thoáng lắc lư, lại gầm rú liên hồi muốn cùng cỗ hấp lực cuồng bạo kia chống đối, hoàng kim chi khí bên trên không những giảm bớt mà còn bạo tăng lên vô số lần, như loạn vũ điên cuồng trút xuống muốn mạnh mẽ xé nát Son Hà Đồ.

Thấy vậy, Vũ Thiên Long tu vị ngưng khí năm tầng triệt để phóng xuất ra bên ngoài, trên đỉnh đầu hần Đại Việt Tôn Tiên Kinh tựa như chiếc vòi rồng hung hăng hấp thu thiên địa linh khí trời đất.

Toàn bộ lực lượng tu vị bị cưỡng chế rót vào bên trong Chiến Thần Đình khiến cho đại đình thời khắc này nổ vang từng hồi rồi tự hành xoay vòng, âm phong theo đó cũng ầm ầm nổi lên.

Vũ Thiên Long âm trầm đảo mắt nhìn sang đám người Thiết Trụ, bọn hắn lúc này cũng được giải khai phong ấn, vậy nên hoạt động đã sớm trở lại bình thường, một khắc như tâm trí tương liên, năm người cùng gật đầu, tu vị mạnh mẽ phóng xuất, đều nhắc tay xuất thủ, năm đạo linh khí năm màu trực tiếp gia trì lên trên Chiến Thần Đình.

Huyết quang đầy trời, âm phong gầm rú, Son Hà Đồ phành phạch tung bay trong gió, cỗ hấp lực kia càng ngày càng trở nên cường đại.

Phong vân bị hút vào bên trong hóa thành mây xanh du đăng, thiểm điện dung nhập lại hóa thành một tia lôi điện nhỏ bé quẹt ngang hư vô, bên dưới hình vẽ sóng núi như lặng thầm chuyển động, lão giả chèo thuyền cũng hướng mắt nhìn lên thương khung rộng lớn, tất cả như thực như hư, tựa hồ Vũ Thiên Long tự tay vẽ lên những họa tiết kia.

Long hạch càng ngày càng bị lôi kéo đến gần, Bạch Ngân Cửu Đầu Xà đang cùng lôi kiếp chống chọi lúc này thoáng quay đầu nhìn xuống bên dưới, bằng loại ánh mắt tràn ngập thù hận " Rống " Bạch Ngân Cửu Đầu Xà đã mang trọn vẹn hình thể của Bạch Long điên cuồng gầm thét.

Xoẹt, xoẹt.

Tia tử lôi hung hăng đánh lên thân thể nó, mạnh mẽ xé toạc nhục thân, Long phiến, đến da, xương đều bị thiêu đốt cháy đen, Ngân Xà một lần nữa đập

vào sâu trong lòng đất.

Đồng thời từ kim lõi điện cũng nhanh chóng tiêu tán, hóa thành ngàn vạn tinh điểm phiêu phù rồi biến mất trong thiên địa, hắc vân thoái lui, Thái Cổ Lôi Thú không biết đã rời đi từ lúc nào.

Mọi chuyện nói có vẻ dài nhưng thực chất chỉ phát sinh trong thời gian mấy cái hô hấp, trên mặt đất chỉ còn lại thân ảnh Bạch Ngân Cửu Đầu Xà vô lực nằm tại đó.

Lúc này Long hạch cũng đã bị Sơn Hà Đồ nuốt trôi, dung nhập vào bên trong tạo thành một vầng kiêu dương treo cao tỏa ra quang minh sáng chói, bức tranh ngày càng sống động như thực, có núi đồi, có mây xanh, có sông ngòi, có thái dương, có sinh mệnh, đây mới chính là Sơn Hà Đồ.

Cơ hồ uy lực của Chiến Thần Đình được nâng cao lên không ít, Vũ Thiên Long cũng có chút thắc mắc, theo như lời sư tôn hần thì đại đình này được sư tôn gờ xuống trên người một kẻ tên gọi Hình Thiên bên trung thổ, nếu như đại đình đã có chủ nhân thì hần những ký tự trên Sơn Hà Đồ đã sớm được dung nhập đầy đủ mới phải.

"Để sau này lại hỏi sư tôn vậy!" Vũ Thiên Long thở dài một hơi, trận chiến này quả thực gian nan vượt ngoài dự liệu của hần, nhưng theo đó, tại bên trong sinh tử chiến, tu vị của Vũ Thiên Long được đề cao rất nhiều, Ngưng Khí tầng năm đỉnh phong, hơn nữa cũng vô tình mà tích góp cho mình một thứ hết sức quý giá gọi là: Kinh nghiệm thực chiến.

Bạch Ngân Cửu Đầu Xà sinh khí đã cạn, bất lực nằm trên mặt đất, đám người Thiết Trụ thấy vậy mới thở dài một hơi, cảm giác như vừa đặt chân qua hai miền sinh tử, sống sót sau tai nạn khiến cho bọn họ đều cảm thấy phần khởi, nhanh chóng riêng phần mình nuốt vào đan dược trị thương.

Tất cả phải nhìn lại Vũ Thiên Long bằng một ánh mắt khác, ai nấy đều có chung nhận định: Kẻ này thực lực, bản lĩnh sâu không lường được.

Mặc dù có gan tị, có ngưỡng mộ cũng có kẻ ít nhiều nổi lên lòng tham muốn giết người đoạt bảo, nhưng mà đứng trước thực lực tuyệt đối thì mọi mưu toan chỉ là đã trắng se cát, hơn nữa bọn hần đều là hải tử hiền lành, đối với ân nhân không mấy may phát sinh lòng dạ thâm độc, nếu có cũng bị sinh sinh nuốt xuống.

"Thi thể Bạch Ngân Cửu Đầu Xà này chính là một bảo tàng!" Thiết Trụ hứng khởi vỗ vỗ bả vai Vũ Thiên Long, kích động nói.

"Đúng vậy, dù gì nó cũng là một đầu Á Long, nhục thân quả thực vô kiên bất tồi, càng được tôi luyện qua thiên kiếp" Công Tôn Uyển vẻ mặt lạnh nhạt đáp, biểu tình nàng sớm trở lại như ban đầu, băng lãnh, kiêu ngạo, tựa một tảng băng ngàn năm tuyết khó ăn mòn.

"Da rắn đem tể luyện thành bảo giáp phòng thân, năng lực phòng ngự không thua kém gì Kim Tầm Tì, xương cốt lại chính là bảo vật luyện khí, nếu đem ra hắc thị hoặc đấu giá phường có thể đổi lấy một món tiền lớn, còn nữa! Long cân. Thứ này mới là chí bảo.. Hắc Hắc!" Vô Vu Minh mặc dù thương thể không nhẹ nhưng cũng tỏ ra cực kỳ phấn chấn.

"Thịt rắn này ăn vào một miếng rất có ích cho việc đề thăng tu vị, chỉ tiếc Long hạch đã bị bức tranh kia hút mất" Thiết Trụ thoáng chút tiếc nuối nói.

Cũng không mất bao lâu, một đầu đại xà to lớn đã bị đám người mổ xẻ ngay tại hiện trường, riêng phần xương cốt, da, gân đều được chia làm sáu phần bằng nhau, Vũ Thiên Long bởi vì không có túi trữ vật cho mình nên hần không thể nhận lấy những thứ nặng như vậy.

Cuối cùng đám người quyết định gốc huyết sâm thuộc về Vũ Thiên Long, sau khi nhổ lên, đây không ngờ lại là một gốc thiên niên huyết sâm cực kỳ quý giá, bất quá giao kèo đã định, bọn họ có hối hận cũng đều đã muộn.

Đêm hôm đó ánh lửa bập bùng, mùi thịt chín thơm phức lan tỏa khắp cánh rừng, đám người Thiết Trụ đều ăn đến no tròn bụng, nhất là Vô Vu Minh kia, hần nhồi nhét vào động không đáy của mình đến hơn mười ký thịt.

Công Tôn Uyển cũng đậm mực nuốt vào mấy miếng sau đó lặng lẽ đi ra một góc xa, vận công, tiêu hóa lực lượng linh khí bên trong.

Đây quả thực là một buổi đại tiệc thiên hạ khó gặp, bất kỳ cao lương mỹ vị gì trên đời đứng trước món thịt nướng này đều là thứ bỏ đi.

Vũ Thiên Long cũng không ăn nhiều, hần cắn vào một miếng huyết sâm, chuẩn bị trùng kích Ngưng Khí sáu tầng.

Gốc huyết sâm này chứa đựng lực lượng linh khí cực kỳ mạnh mẽ được chậm chạp tích góp qua cả ngàn năm, cho nên vừa mới nuốt vào, Vũ Thiên Long cảm giác thân thể ngay lập tức nóng ran, cổ họng khô khốc, trên đỉnh đầu khói trắng ngùn ngụt bốc lên, trong kỳ kinh bát mạch linh khí như Du Long bồn đống không ngừng can quét, tràn về đan điền.

Kinh mạch một khắc này cũng bạo trưởng, một cỗ đau nhức muốn tê tâm liệt phế thỉnh linh kéo đến, Vũ Thiên Long ngay lập tức khai công, đã tọa trên mặt đất, Đại Việt Tôn Tiên Kinh điên cuồng vận chuyển.

Bên ngoài thân thể Vũ Thiên Long bị bao phủ bởi một màn sáng bạc, tựa hồ sương khói mông lung, cả người hần mặc dù chặt vật như lập tức toát ra khí thế xuất trần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Đột phá

Đêm hôm đó, đúng vào thời khắc hạo nguyệt sáng tỏ nhất, mảnh trăng bạc phủ xuống cánh rừng một màn sáng mờ ảo, trong bóng đêm liêu trai có đến mấy trăm đôi mắt đỏ ngầu tựa như ánh lửa chằm chằm nhìn hướng đám người Vũ Thiên Long.

Lúc này tâm trí Vũ Thiên Long đã đắm chìm bên trong thức hải, hẳn đang ở giai đoạn mấu chốt nhất để đột phá Ngưng Khí tầng sáu, trong đan điền, linh khí mạnh mẽ không ngừng xoay chuyển, tạo thành một cái mũi khoan đánh thẳng vào tấm màn ngăn vị trí trung thượng đan điền.

Thể nội vang lên từng hồi thanh âm tiếng nổ lách tách tựa như củi khô bị đốt cháy, trên đỉnh đầu Đại Việt Tôn Tiên Kinh càng ngày càng trở nên cuồng bạo, Tiên Mệnh ẩn ký phát tán quang minh lập lòe, phạm vi ngàn trượng, linh khí đất trời đều bị Đại Việt Tôn Tiên Kinh hấp dẫn cuốn cuộn mà đến.

Không gian xao động, càng có hàn phong lạnh lẽo quét ngang, thi thoảng từng tiếng hú rợn người từ sâu trong cánh rừng vọng lại, tựa hồ báo hiệu cho một đêm không mấy bình an.

"Song Thủ Huyết Bức!!" Công Tôn Uyển là người đầu tiên tỉnh lại, nàng vừa rồi cũng đi ném thử đột phá nhưng cả mấy lần đều gặp phải thất bại, lúc này mấy trăm cái ánh mắt như ngọn đèn dầu khẽ chớp động, nhấp nháy trong đêm.

Bốn người kia nghe được tiếng hét của Công Tôn Uyển cũng thất thần mở mắt, phản xạ cực nhanh, bảo kiếm đồng thời rời khỏi vỏ, thân thể nhất tề đứng thẳng, ai nấy đều tỏ ra cảnh giác cao độ.

Những con mắt kia có màu đỏ thẫm, gần như ngay khi năm người vừa thấy, thì nháy mắt đã có từng trận âm thanh vỗ cánh truyền ra, hàng trăm con dơi to bằng lòng bàn tay, nhưng lại có hai đầu, bay ra thành đàn.

"Song Thủ Huyết Bức, trên nanh vuốt của bọn chúng có kịch độc, dung huyết phong hậu!"

"Vũ Thiên Long, hẳn đang đột phá chúng ta cùng thủ hộ cho hắn!" Thiết Trụ cầm trên tay thanh đại kiếm, thần sắc ngưng trọng, hẳn nhìn đàn dơi đông nghịt như cuồng phong đang quét tới.

"Ngũ Kiếm Tề Thiên." Công Tôn Uyển biến sắc, lập tức kinh hô, thân hình nhoáng một cái đã thay đổi phương hướng, tốc độ trong sát na đó cũng bộc phát, thanh trường kiếm trên tay nàng bay ra, lảng lập giữa hư không, đồng thời có thêm bốn thanh kiếm nữa được phóng xuất, hội tụ cùng một chỗ tạo nên tiểu kiếm trận.

Kiểm ảnh chớp chùng không ngừng xoay chuyển xung quanh thân thể Vũ Thiên Long, chỉ nhìn thấy tàn kiếm sắc bén chém gọt lên hư vô, một vài đầu Song Thủ Huyết Bức lao vào đều bị kiếm khí chặt chém, thân hình không còn vẹn rơi là tả trên mặt đất.

Bầy dơi này không chỉ công kích một mình Vũ Thiên Long, đám người Thiết Trụ đang điều khiển kiếm trận cũng bị từng con dơi nhỏ bầu chặt vào thân thể, trên miệng nó phát ra thứ âm thanh ni non như âm phong cực kỳ khó nghe.

Hai mắt Công Tôn Uyển cũng co rút lại, nàng phát tay lên, lập tức ở trước người xuất hiện một lá bùa, chạm rã bùng cháy, tràn ra thứ ánh sáng màu xanh lam lại hóa thành một màn sáng bao phủ lấy toàn thân, tốc độ của nàng cũng tăng lên, vội vã thay đổi phương hướng, linh hoạt đánh ra vô số đạo chỉ pháp vào bên trong tiểu kiếm trận.

Vũ Thiên Long lúc này mặc dù mê man, nhưng trong thần thức cũng cảm nhận được có biến cố đang xảy ra, bởi vì thần thức sớm hình thành nên hẳn cực kỳ nhạy cảm đối với nguy hiểm.

Tấm màn ngăn tại trung thượng đan điền giờ phút này đã bị khoan phá đến hơn một nửa, linh khí bên trong trời đất theo quỹ tích của Đại Việt Tôn Tiên Kinh không ngừng rót vào, hẳn có thể cảm nhận toàn bộ sự việc đang phát sinh, nhưng lại không thể mảy may cử động thân mình.

Giờ phút này, những con dơi tiến đến kia, ông một tiếng, lại phân biệt tạo thành năm đàn khác nhau, tiến hành công kích đám người Thiết Trụ.

"Không!!" Vô Vu Nam hét lên một tiếng kinh hãi, trên đầu hắn mấy chục con dơi nhỏ không ngừng cầu xé, từng miếng da mang theo tóc đen bị bóc xuống thành mảng, theo đó máu tươi cũng chảy ra rờn rợn, Vô Vu Nam đưa tay cố hất bỏ những con dơi kia nhưng cơ hồ chúng đều dán chặt lên đầu, càng đã động chúng càng trở nên cuồng bạo.

Bầy dơi này thực lực không cao, chỉ ở vào khoảng Ngưng Khí tầng ba, thể nhưng số lượng lại quá nhiều, cơ hồ đếm không xuể, đám người Thiết Trụ, Công Tôn Uyển lúc này đều cực kỳ chật vật.

"Không được gián đoạn kiếm trận, hẳn đang ở thời khắc mấu chốt!" Thiết Trụ nhìn đồng bạn, trên trán hắn mồ hôi đã lấm tấm, đến y phục cũng bị móng vuốt của Song Thủ Huyết Bức xé nát.

"Ầm.Ầm" Trong thể nội Vũ Thiên Long vang lên mấy thanh âm tiếng nổ lớn, thỉnh linh hắn mở miệng gào lên một tiếng: "Phá" Mũi khoan linh khí ngay lập tức xé toạc tấm màn ngăn "Đông.Đông" Như thiên quân vạn mã chạy chồm, lực lượng linh khí điên cuồng tràn vào cánh cửa Ngưng Khí tầng sáu, Vũ Thiên Long mở mắt, thoát một cái thân hình hắn đã ở phía bên ngoài tiểu kiếm trận.

Nhìn đám doi đông nghịt, chen chúc nhau mà đến, Vũ Thiên Long hừ lạnh một tiếng, song thủ cùng triển khai chém giết, Lăng Không Kinh tạo thành vô số đạo chỉ khí, chuẩn xác đánh thẳng lên đám Song Thủ Huyết Bức, như lá vàng rụng rơi.

Bọn người Thiết Trụ cũng đồng thời thu hồi bảo kiếm, như trút được tảng đá nặng trên lưng, kiếm khí lắng thiên, điên cuồng chém giết, chém giết đến đỏ mắt.

Hơn một canh giờ qua đi, trời cũng vừa hừng sáng, trên mặt đất là vô số đầu Song Thủ Huyết Bức không toàn vẹn nằm đầy một mảnh, mùi vị huyết tinh nồng đậm lan tỏa, đếm sơ sơ cũng có đến hơn mấy ngàn.

Một đêm một mối, đám người Vũ Thiên Long lại tiếp tục lên đường. Hải Vân sâm lâm cơ hồ rộng bạt ngàn vô tận, càng nhìn không thấy điểm cuối, dưng trên Hải Vân Quan ngắm cảnh trời biển, xem thiên không vô tận mà lòng người bỗng nhiên thấy mình nhỏ bé vô cùng.

Đông Hải phía xa mặt mũi sóng dữ, từng con sóng bạc đầu cao đến mấy chục trượng không ngừng chồm lên nhau, đánh vào ghềnh đá, phát ra thứ âm thanh như mồi mọc, rêu gọi.

"Hùng vĩ!" Vũ Thiên Long chỉ biết che miệng thốt lên một câu cảm thán.

"Đây mới là thế giới bên ngoài, mặc dù muôn vàn hung hiểm nhưng cũng không kém phần tươi đẹp".

Không lâu sau, sáu người tiếp tục đi, không có cưỡi thuyền, không xe ngựa, sau khi trải qua sự việc lần này, Vũ Thiên Long đề nghị ban đêm tìm hang đá nghỉ ngơi, còn ban ngày thì đi bộ, Công Tôn Uyển không phản đối gì, còn đám người Thiết Trụ hơi suy nghĩ một chút rồi cũng nhẹ gật đầu.

Sáu người chậm rãi đi xa, dọc theo bờ Đông Hải, đi nhanh về phía bắc.

Thời gian đi qua, rất nhanh đã một tháng.

Một tháng này, là quãng đường dài nhất mà non nửa đời người của Vũ Thiên Long từng đi qua, hắn thấy được một tòa rồi lại một tòa núi lớn, thấy được một mảnh rồi lại một mảnh rừng rậm, bốn phía hoang tàn vắng vẻ, toàn bộ trời đất giống như là man hoang vậy.

Một lần, lúc sáu người bọn họ đang chạy đi thì đột nhiên mặt đất run rẩy, Vũ Thiên Long kinh nghi phát hiện, ở một mảnh sơn mạch phía xa, rõ ràng có một người không lồ toàn thân mọc lên vô số lông lá, chậm rãi bước từng bước một, mỗi một lần bước chân của người không lồ này rơi xuống, mặt đất đều chấn động dữ dội.

Người không lồ như thế này, khiến cho Vũ Thiên Long không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Còn có một lần ở trong đêm, bọn hắn đang ở trong một sơn động vắng vẻ nhìn ra, đột nhiên ở phía xa sấm chớp nổ vang, Vũ Thiên Long nhìn thấy một con chim lớn, vô cùng lớn, lớn chừng ngọn Hải Vân Sơn đang gào thét bay qua, trên người có tia sét tự hành chạy qua chạy lại, ở trong đêm thoạt nhìn cực kỳ kinh người.

Công Tôn Uyển gọi nó là chim Lạc, loài chim chỉ tồn tại trong truyền thuyết, nghe đồn chim Lạc này đến từ thượng giới, mang trong mình huyết mạch còn cao quý hơn cả Phượng Hoàng.

Chim Lạc đại biểu cho sự trường tồn vĩnh cửu, đại biểu cho ý chí không bao giờ chịu khuất phục, Lạc Tiên chính là con của Thần Nông, vị thần minh xuất hiện trong đạo giáo bên Bắc Thiên Hoa Hạ.

Mà làm cho Vũ Thiên Long khắc sâu nhất, là vào một ngày, bọn hắn thấy được nơi xa Đông Hải.

Ở bên cạnh bờ có một con hung thú bốn chân ngắn nhỏ, nhưng cái đầu lại như một ngọn tiểu sơn, bị một con cá sấu màu vàng lớn chừng vạn trượng từ bên trong Đông Hải lao ra, một ngum thôn phệ con hung thú này, ánh mắt của nó lạnh như băng, còn nhìn thoáng qua sáu người, Vũ Thiên Long bị một màn này làm cho hoảng sợ.

Chỉ một cái nhìn kia đã khiến cho đầu bọn hắn ù ù, khoe miệng tràn ra máu tươi, đại não đau như muốn nổ vỡ, mất mấy ngày, mới miễn cưỡng khôi phục được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Làng chài bên bờ Đông Hải

Một làng chài bên bờ Đông Hải, người dân ở đây lấy việc đập lên sóng dữ để mưu sinh, khí hậu tuy có phần khắc nghiệt, thế nhưng nhân sinh lại ảm áp vô cùng. Đông Hải hàng năm gây nên thiên tai, hồng thủy, cướp đi không ít sinh mạng của bá tánh, bất quá, bọn họ cũng đã sớm quen thuộc, dần dần sức chịu đựng, sức chống chọi đều vượt xa so với dân cư chốn khác.

Làng chài này có tầm hơn trăm hộ dân cùng quây quần sinh sống, cuộc sống thế tục chân chất tựa hồ hoàn toàn cách biệt bọn họ với thế giới bên ngoài.

Khoảnh đất rộng trên một ngôi miếu lớn có rất đông người tụ tập, già trẻ, gái trai đều đầy đủ, ai nấy thần sắc cực kỳ ngưng trọng, phía chính điện có một bức tượng nhân ngư, thần thái hung tàn, tay cầm cây ba chia được gọt đẽo từ đá núi, tại đó mùi vị nhang khói nồng nặc tỏa ra.

Chúng nhân cùng phủ phục trên mặt đất, hướng ánh nhìn vào bên trong, như ngóng đợi điều gì thiêng liêng lắm, trước tầm mắt một chiếc kiệu màu đỏ sậm, bên trên treo rất nhiều miếng vải trắng, nhìn thế nào cũng đều cảm giác vô cùng tang thương chết chóc.

Bọn họ chỉ nhìn nhau, không ai nói với ai lời nào, thi thoảng lại vang lên từng hồi nấc nghẹn, không khí quý dị bao trùm, bốn bề tiếng sóng dồn vào bờ ào ạt, tiếng khóc lóc nỉ non, tiếng kèn trống náo nê, mông lung mà sâu lắng

Lúc này một tráng niên thân hình vạm vỡ, hạ thân còn ướt sũng, mùi vị chua mặn của biển từ trên thân hắt toả ra, tráng niên đưa tay nhẹ nhàng đỡ lấy thiếu phụ đang quần quai trên mặt đất.

"Đến giờ rồi!!" Một lão nhân tóc bạc trắng thân mang trường phục màu đen từ bên trong đình viện lặng lẽ đi ra, ánh mắt u buồn, lão liếc mắt nhìn xung quanh một vòng, sau đó ậm ạch lên tiếng.

Cùng khi đó, bốn tên thanh niên trai tráng ngực trần, hạ thân đóng khố nhanh chóng đến bên cạnh chiếc kiệu, kẻ sát vai vào, nâng chiếc kiệu lên, hướng phía bờ biển chậm rãi đi đến.

Lúc này tiếng nấc nghẹn càng lớn, dần dần là thanh âm gào thét thê lương nghe muốn tê tâm liệt phế, thiếu phụ kia dường như đã chết ngất, tráng niên vội vã đưa tay bế xốc nàng lên, trong đôi mắt hiện hiện rõ ràng nét xót xa khó bề che giấu.

"Quân nhi! Đứng! Đứng giết con trai ta!!! " Thiếu phụ vừa la hét vừa vùng vẫy như muốn thoát khỏi đôi cánh tay to lớn, rắn chắc như gọng kìm của tráng niên.

"Nàng đừng như vậy! " Tráng niên thở dài một hơi, cúi gầm mặt, trên khuôn mặt chữ điền rậm màu sương gió lộ đã doanh tròng.

Chiếc kiệu được thả xuống nước, dần dần chìm sâu, bên trong có thể nghe được thanh âm hài tử khóc thút thít.

Biển lớn như lụa, tầm mắt hướng ra xa chỉ là hải vụ, ngàn vạn con sóng gào thét chồng chất lên nhau, sau lưng núi non trầm tĩnh, trước mặt biển lớn mênh mang, khung cảnh mặc dù hữu tình nhưng lòng người đâu vui sướng.

Lúc này mặt biển vốn phẳng lặng bỗng nhiên nổi lên từng đợt sóng lớn, bọt biển phun trào trắng xóa, lại có trận trận hàn phong quét ngang khiến cho đám người trên bờ không thể nào trụ vững.

Thình lình một cái đầu Giao Long to lớn trồi lên khỏi mặt nước, chỉ thấy được rõ ràng cái đầu như thể đầu rắn, vẩy như vẩy rồng, còn lại toàn bộ thân mình đều chìm ngấm đầu đó bên dưới.

Một khắc khi đầu Giao Long đang muốn há miệng nuốt trôi chiếc kiệu thì bỗng nhiên có mấy đạo quang mang gào thét mà đến, năm đạo kiếm khí, một đạo chỉ khí chuẩn xác đánh thẳng lên đầu Giao Long đang lặn lư trên mặt biển "Bình Bình Bình".

Giao Long lập tức bị bắn ngược về phía sau, nặng nề ngã trên mặt biển cuốn theo bụi nước cùng sóng lớn, nó há miệng rít gào, một nửa thân mình trồi lên, chiếc mũi lớn không ngừng phì phò tạo ra từng đoàn khí lưu cuộn cuộn, trên thân chồng chất vô số chiếc vẩy lớn tầm nắm tay màu xanh xám, sắc bén, cứng rắn như tinh thiết.

Khi chúng nhân quay lại chỉ thấy bóng dáng năm tên hải tử nhanh chóng đi đến, tuy thân hình nhỏ bé nhưng ai nấy đều khí độ bất phàm, bọn người Vũ Thiên Long thật ra đã đến từ rất sớm, trước sau vẫn âm thầm quan sát.

Đầu Giao Long này hình thể tương tự với Bạch Ngân Cửu Đầu Xà, tuy nhiên tu vị có lẽ thấp hơn không ít, chỉ ở vào khoảng Ngưng Khí hậu kỳ, cho nên đánh phải năm đạo công kích kia hẳn cũng thụ thương không hề nhẹ.

Vũ Thiên Long khẽ vẩy tay, linh khí xuất động, tức thì một đại thủ trào do linh khí huyền hóa mà ra, Nhất Thủ Già Thương Khung quét ngang mặt biển, nhắc bổng chiếc kiệu lên, nhẹ nhàng đặt tại trên đại địa.

Sau khi đột phá Ngưng Khí tầng sáu Vũ Thiên Long đã có thể thành tạo "Định Khí Ngự Vật " Lúc này hắn có thể điều khiển linh khí dễ dàng nhắc bổng một vật thể nặng ngoài trăm cân, sau định khí ngự vật chính là "Ngự Khí Phi Hành".

Liền sau đó cả người trở nên phiêu hốt, thân pháp biến hoá như nước, gót chân điểm nhẹ mặt đất phi thân lên cao, hướng bờ biển bay đến, một chương ần nửa nặng nề vô thắng đầu Giao Long. Toái Tâm Chương mạnh mẽ nhấn chìm Giao Long vào sâu trong mặt nước, sóng lớn cuộn trào, bọt biển trắng xóa nổ tan tung tóe.

"Các ngươi! " Đám người dân chài cùng đồng thời nhìn lại Vũ Thiên Long, kinh nghi hết lên một tiếng.

Thiết Trụ thấy vậy thì cười khẩy, lạnh lùng nói: "Chỉ là một đầu Giao Long mà thôi, cũng dám ở trước mặt đại gia hô mưa gọi gió.. Hừ".

Dứt lời đại kiếm trên tay vung ra, chém mạnh lên mặt biển "Đùng Đùng " Mặt nước bị xé toạc một khoảng, để lộ thân hình con Giao Long đang quần quai bên dưới.

Bốn người Công Tôn Uyển nhất tề đánh ra phần mình bốn đạo kiếm khí phân biệt, kiếm ánh tỏa ra quang minh chói mắt gào thét mà đi, mạnh mẽ phá vỡ lớp vảy bên ngoài thân Giao Long, khiến cho một vùng biển bị nhiễm đỏ bởi máu huyết.

Đầu Giao Long nhận trọng thương thì điên cuồng gầm rú, bản thể to lớn nhanh chóng lao lên phía trên, hung hăng vùng vẫy cuộn theo sóng to gió lớn, nó há miệng, trong khuôn miệng đen ngòm thỉnh thoảng bay ra một đạo ngân quang nhằm hướng Thiết Trụ công kích.

Thiết Trụ thấy vậy cũng phóng ra thanh đại kiếm trên tay, đại kiếm kia xé gió cùng đạo ngân quang đồng thời va chạm.

Hai lực lượng công kích ngừng tại trên hư vô, lúc này Vũ Thiên Long chợt hừ lạnh một cái, tay phải hất hoá chưởng, nghiêng người nhún về phía trước, Toái Tâm Chưởng lẳng không lao đến, đánh thẳng lên cây đại kiếm đập gia uy lực khiến cho đạo ngân quang kia triệt để vỡ nát, không những vậy đại kiếm còn tiếp tục nhằm hướng Giao Long bổ xuống.

"Phốc" Giao Long bị đại kiếm xuyên thấu vùng bụng, như mũi tên bén nhọn bắn lên thân cây gỗ mục, Giao Long tuyệt khí, nặng nề rơi xuống, chìm ngấm bên dưới.

Lúc này nhìn lại, Công Tôn Uyển đang bế trên tay một đứa bé tầm hai, ba tuổi, trắng trẻo bụ bẫm lại tuấn tiểu dị thường, nằng nặng vuốt ve đầu đứa bé khiến nó thích thú cười khanh khách.

"Tiểu đệ! Đệ tên gì?" Công Tôn Uyển nhẹ nhàng hỏi.

"Mẹ gọi ta là Quân nhi, tỷ tỷ cũng gọi ta là Quân nhi!" Hải tử đôi mắt đen lay lay, ngọng nghịu đáp.

Dường như nó đã quên đi mọi chuyện từng xảy ra, hoặc giả tất cả đều không lọt vào trong đầu óc non nớt của nó, đứa bé quay sang Vũ Thiên Long: "Đại ca! Huỳnh tên gì?"

Vũ Thiên Long nhìn hải tử quá mức đáng yêu thì vô thức cười hiền, trong tâm trí hắn bất giác hiện lên khuôn mặt của Vũ Thiên Phong: "Cũng lâu rồi không gặp sư đệ! Ta thực sự rất nhớ nó, còn Cha, Mẹ! Mọi người vẫn tốt, đúng không?"

"Ca gọi Vũ Thiên Long" Vũ Thiên Long nhanh chóng đi đến bên cạnh Công Tôn Uyển, nghịch ngợm đưa tay véo véo lên má hải tử.

Rời nhà hơn một tháng trời, ngoài chém giết, máu tanh ra thì lúc này đây chính là giây phút bình lặng nhất mà hắn từng có được, dù gì đi nữa Vũ Thiên Long cũng chỉ là một hải tử, có mạnh mẽ đến đâu hắn cũng là hải tử, trong khoảnh khắc ấy, nỗi nhớ gia hương có thể bất giác ứa về.

Dân chài lúc này tựa hồ bình tĩnh, bọn họ không ai bảo ai đồng loạt quỳ gối trên mặt đất: "Đa tạ các vị Tiên nhân ra tay trừ yêu tể thế" Bằng một loại ánh mắt sùng bái đến cực hạn, mấy trăm ánh nhìn hướng đám người Vũ Thiên Long, hành động bộc phát từ nội tâm tựa hồ dân đen đối với Tiên nhân cao cao tại thượng.

Nơi này vốn phàm tục, chỉ mới nghe qua điển tích về Tiên nhân trong truyền thuyết chứ chưa từng tận mắt thấy qua, kẻ có thể dùng thần thông, có bản lĩnh phi phàm thì trong lòng họ chính là Tiên nhân tồn tại.

Chẳng vậy mà một đầu Giao Long cũng đều được bọn họ thờ cúng, hương hỏa đầy đủ, tế phẩm hàng năm.

Đứa bé Quân nhi kia chính là đồng tử được chọn làm vật tế, lấy hải tử tế Hải Thần, cầu mong mưa thuận gió hòa, mùa màng no đủ.

Thiết Trụ hứng thú ngẩng cao đầu, thỉnh thoảng lại ho lên khe khẽ, cố tình tạo ra cái bộ dáng tiên phong đạo cốt, Vũ Thiên Long thấy vậy chỉ biết lắc đầu cười khổ.

"Đều đứng lên đi, chúng ta không phải là Tiên nhân gì, chỉ là đệ tử môn phái Tu Chân mà thôi."

"Các vị đối với chúng ta có ơn, nếu không là Tiên nhân thì cũng là ân nhân cứu mạng, từ nay về sau, ngôi miếu kia mang hương hỏa các vị, thôn trang chúng ta tôn thờ tín ngưỡng, xem như hằng ngày thấp hương cầu cho các vị phúc thọ an khang!"

Chẳng ai có thể ngờ, một làng chài nhỏ bé bên bờ Đông Hải, dưới hồng phúc tế thiên của hắn sau mấy trăm năm có thể thuận lợi trở thành đại đế quốc uy chấn bát phương, đế quốc này tên gọi Văn Lang, thời gian sau tại đó mọc lên một pho tượng cực lớn, nhân thần đắm chiêu nhìn ra Đông Hải.

Tuế nguyệt biến thiên, nhân gian biến đổi, sau mấy trăm năm là khung cảnh đó, nhưng đoạn đường này chỉ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Hồng Hoang

Đám người Vũ Thiên Long cùng lưu lại làng chài non nửa tháng, nửa tháng này bình an trôi đi mà không có bất kỳ sự kiện nào phát sinh, cứ như một thói quen, sáng sớm Vũ Thiên Long thường trầm ngâm nhìn ra Đông Hải ngắm mặt trời mọc, chiều tối lại xem hoàng hôn lần khuất phía sau ngọn sơn phong.

Vòng quay của càn khôn ngàn đời bất biến, chỉ có nhân sinh là biến đổi từng giây từng phút, khoảng thời gian này bọn hán cũng sinh hoạt giống như những hài tử bình thường khác, không mưu toan, tâm kế, không chém giết, máu tanh, càng không đặt nặng vấn đề tu luyện, chỉ có những phút giây bình thân đầy ắp tiếng cười, bởi vậy mà vô tình tạo thành thứ chất keo bền chặt gắn kết nên một loại tình cảm, thứ tình cảm này lần đầu tiên trong đời Vũ Thiên Long cảm nhận được: Tình bằng hữu!

Sáng hôm đó bọn hán cùng rời đi, dân làng chài đứng từ xa đưa tiễn, trong lòng họ thì đám hài tử này vừa là ân nhân, vừa là những đứa trẻ khá ái.

Đi thêm lộ trình nửa ngày đường, đám người Vũ Thiên Long đặt chân đến Hồng Hoang Sơn Mạch, sơn mạch này nằm trong quần thể ngọn núi Hoành Sơn, tiếp giáp với quốc gia Lâm Ấp về phía tây, trải dài suốt hơn một vạn dặm vuông, Hồng Hoang Sơn Mạch cũng chính là điểm tận cùng của Hải Vân Sâm Lâm.

Hồng Hoang vô cùng vô tận, bên trong có không ít thiên tài địa bảo, đồng dạng cũng có vô số yêu thú ngày đêm tàn sát lẫn nhau, tranh giành lãnh địa, nơi này là thiên đường hay là địa ngục còn không ai biết được.

Mệnh mạng!

Đây là cảm thụ duy nhất của Vũ Thiên Long, hán có thể cảm nhận được hình như cho đến bây giờ cũng chưa từng có người đặt chân đến đây, tất cả vẫn còn nguyên vẹn vẻ hoang sơ vốn có.

Đám người Vũ Thiên Long không có ý định dừng lại ở nơi này, Hồng Hoang được mệnh danh là tử địa của Tu Chân nhân sĩ, yêu thú ở đây cũng không phải yếu ớt như trung tâm Hải Vân Sâm Lâm, thậm chí chỗ sâu Hồng Hoang Sơn Mạch còn tồn tại những đầu cự thú đạo hạnh ngàn năm, thực lực không dưới Kim Đan Kỳ, vậy nên sáu người bọn hán tiếp tục bộ hành, đi về hướng tây.

Vũ Thiên Long đột nhiên cảm nhận được, phía trước mặt thỉnh linh xuất hiện một luồng ba động linh lực nhàn nhạt, nơi này hán là tồn tại một tầng kết giới phong ấn, kết giới vừa vặn để ngăn cản phạm nhân tiến nhập bên trong sơn mạch, bất quá đối với tu sĩ mà nói: Vô tác dụng.

"Đây mới chính là mục đích của ta! Ân!!! Thật là làm cho người ta hưng phấn!!" Thiết Trụ nhìn khung cảnh trước mắt thì không che dấu được vẻ kích động.

Đằng xa có một đầu yêu thú hình dạng sư tử đang săn đuổi con mồi, trên thân còn có phong lôi tự hành dịch chuyển, nhìn qua hình dáng có vẻ hung ác, bất quá yêu thú này thực lực không cao.

"Con sư tử kia dường như chỉ đạt đến Ngưng Khí trung kỳ mà thôi, trước tiên ta chơi đùa với nó một chút!" Vũ Thiên Long nhìn đám người Thiết Trụ, khỏe miệng khê mỉm cười, thân hình đột nhiên biến mất, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt con sư tử.

Bộ lông trên người Phong Lôi Sư bỗng nhiên dựng hết lên, nó nhìn chăm chăm vào sinh vật đột nhiên xuất hiện trước mặt, trực giác của dã thú nói cho nó biết kẻ này cực kỳ nguy hiểm, Phong Lôi Sư dựa vào thực lực cùng với phong lôi hai thuộc tính công kích, tại khu vực biên giới sơn mạch tuyệt đối là vương giả, cho dù là một đầu Thổ Hùng đã đạt đến Ngưng Khí hậu kỳ cũng không dám tùy tiện chọc đến nó.

"Hống!" Phong Lôi Sư gầm lên một tiếng, những cây cỏ xung quanh cũng bị khí thế của nó đè ép đến nhất tề ngã rạp xuống.

Vũ Thiên Long cặp mắt khê nhú lại, lần này hán không muốn dùng đến vũ kỹ, hán chỉ muốn dùng hai bàn tay, dùng lực lượng nhục thân đơn thuần để giết chết con yêu thú này.

Tu vị bên trong đan điền đều bị khóa chặt, toàn bộ thân thể đã hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng, Vũ Thiên Long hai tay khê nắm lại, lực lượng nhục thân bộc phát khiến cho phong bạo xung quanh cũng bị cuốn ngược về phía hán.

"Hô! "

Phong Lôi Sư đột nhiên biến mất vô thanh vô thức.

"Viu "

Vũ Thiên Long chỉ cảm thấy phía bên hông chấn động, hán cúi đầu nhìn xuống, tại vị trí eo lưng y phục của hán đã bị xé rách, dường như còn có máu tươi chảy ra.

"Có thể làm cho ta thụ thương, hơn nữa tốc độ còn nhanh đến như vậy!" Thân hình Vũ Thiên Long lập tức chuyển động, hóa thành một đạo tàn ảnh, là thân pháp bên trong Đại Việt Tôn Tiên Kinh.

Phong Lôi Sư cũng chuyển động, tương tự biến thành một đạo tàn ảnh.

Chỉ thấy hai đạo tàn ảnh không ngừng truy đuổi nhau, không rõ là ai đuổi theo ai, một người một thú tốc độ thật sự quá nhanh, khiến cho những cây cỏ xung quanh đều bị cuốn lên, những cây cỏ này sau khi bay lên lại bị từng đạo khí kinh do tàn ảnh sinh ra cắt đứt thành nhiều mảnh nhỏ.

Đột nhiên một người một thú ngừng lại!

Vũ Thiên Long nhìn Phong Lôi Sư, chiến ý trong lòng hắn càng dâng cao, đuổi theo một lúc lâu như vậy cũng không hề chạm được vào sợi lông của nó, tốc độ này quả thật quá nhanh.

Phong Lôi Sư vốn là yêu thú phong lôi song thuộc tính, có khả năng thao túng phong lôi xung quanh, khi nó di chuyển, căn bản là không hề chịu đựng lực cản của gió, cho nên tốc độ mới có thể nhanh đến như vậy.

Nhưng sinh vật trước mặt này tốc độ dường như không hề thua kém gì nó, Phong Lôi Sư tốt xấu cũng là yêu thú đã khai mở linh trí, nó cũng đã bắt đầu biết suy nghĩ.

"Tê!!!!"

Trên người Phong Lôi Sư đột nhiên lóe lên những tia chớp chạy ngang dọc, cả thân thể cơ hồ được bao bọc trong tầng tầng điện quang, điện quang cường liệt phảng phất như những tia chớp xuyên qua không khí vậy, phát ra những thanh âm khó nghe khiến cho người ta phải sợ hãi, Phong Lôi Sư há miệng, một đạo điện quang từ trong miệng nó bắn về phía Vũ Thiên Long.

Càng vậy Vũ Thiên Long càng cảm thấy hưng phấn, hắn khẽ mỉm cười, âm thầm vận pháp quyết của Việt Võ Đạo Lăng Không Kinh, trực tiếp dùng thân thể hấp thu lấy luồng điện quang này, Lăng Không Kinh, hắn đã luyện đến sơ thành, chỉ còn thiếu một chút hỏa hầu lôi thuộc tính là có thể vừa vận đột phá.

Phong Lôi Sư bộ dáng không thể tin được, nhìn nhân loại trước mặt đang hấp thu lôi điện của nó.

"Hống!"

Phong Lôi Sư tức giận gầm lên một tiếng, khôi phục bản tính của dã thú, nó mang theo từng đạo điện quang cường liệt, dựa vào tốc độ kinh khủng lao về phía Vũ Thiên Long, móng vuốt sắc bén như kim loại không ngừng chặt chém vào hư vô.

Vũ Thiên Long khẽ lắc đầu: "Thử xem thân thể của ta có chịu được một kích toàn lực của Ngưng Khí trung kỳ hay không!!"

Hắn vẫn không cử động, bình tĩnh nhìn Phong Lôi Sư đang lao đến, lấy tĩnh chế động!

"Phanh!"

Thân thể của Vũ Thiên Long đột nhiên cuồng chấn, Phong Lôi Sư lại tiếp tục công kích vào thân thể hắn, điện quang xung quanh càng lúc càng dày đặc.

Lúc này ánh mắt Vũ Thiên Long chợt sáng lên, tay phải nắm chặt lại một cái, quyền đầu đột nhiên phát sáng, tại khoảnh khắc trước khi Phong Lôi Sư công kích đến thân thể, Vũ Thiên Long cũng nặng nề vùng tay.

"Bình" Một quyền nhục thân của Vũ Thiên Long hung hăng đánh lên thân thể Phong Lôi Sư.

"Oanh!"

Phong Lôi Sư bị đánh bay ngược về phía sau, nó run rẩy cố gắng đứng lên, một quyền vừa rồi thật sự quá cương mãnh, Vũ Thiên Long thân hình đột nhiên biến mất, trong nháy mắt lại xuất hiện ngay bên cạnh Phong Lôi Sư.

"Phanh!" "Phanh!" "Phanh!" "Phanh!" "Phanh!" "Phanh!"

Một quyền tiếp theo một quyền, từng quyền nặng nề đánh vào thân thể!

"Oanh!"

Một quyền cuối cùng, Vũ Thiên Long mỉm cười hạ xuống, Phong Lôi Sư nằm trên mặt đất không ngừng rên rỉ, thân thể nó quả thật cường hãn, bị công kích đến như vậy cũng không chết, không hổ là yêu thú.

Nhục thân Vũ Thiên Long không mạnh đến mức biến thái, nhưng hắn là người mang Tiên Mệnh, hiển nhiên không phải người thường có thể so sánh.

"Thiên Long!!! Đánh hay lắm!!! " Thiết Trụ đứng đằng xa nhìn lại, hoa tay múa chân kích động nói.

Phong Lôi Sư giãy dụa cố gắng đứng lên, bốn chân không ngừng đập đất lui về phía sau, đối với nhân loại kia, nó bây giờ chỉ có thể sợ hãi, công kích điên cuồng vừa rồi khiến cho nó phải hãi hùng khiếp vía.

Vũ Thiên Long sừng sốt nhìn Phong Lôi Sư đột nhiên quay lưng về phía mình, càng không ngừng phe phẩy cái đuôi.

"Có ý gì?" Vũ Thiên Long hiển nhiên cảm thấy rất nghi hoặc.

Phong Lôi Sư phe phẩy cái đuôi, sau đó xoay người bước đi, đi vài bước lại quay đầu nhìn Vũ Thiên Long, thấy Vũ Thiên Long vẫn không có cử động gì, nó lại phe phẩy cái đuôi tiếp tục bước, đi vài bước lại quay đầu nhìn.

Vũ Thiên Long dường như đã bắt đầu hiểu ra: "Chẳng lẽ con yêu thú này muốn ta đi theo nó?".

Hắn liền thử bước theo sau, Phong Lô Sư sau khi phát hiện Vũ Thiên Long đi theo nó, cũng không quay đầu lại nữa mà bắt đầu gia tăng tốc độ.

"Rốt cuộc con thú này muốn làm gì đây?" Vũ Thiên Long cảm thấy có chút nghi hoặc, bắt đầu nổi lên tính tò mò, hơn nữa dựa vào thực lực sáu người bọn hắn, ở biên giới sơn mạch này cũng không có gì đáng phải sợ, nghĩ vậy Vũ Thiên Long mới vội vàng đẩy nhanh cước bộ theo sát phía sau, đám người Thiết Trụ thấy chuyện lạ cũng lật đật chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thung lũng quỷ quái

Đi theo chân Phong Lô Sư, vượt qua hết mấy ngọn đồi, đám người Vũ Thiên Long mới dừng lại sát bên cạnh một mép vực, vực này sâu hun hút khó thấy tận cùng, xung quanh mọc lên rất nhiều gốc Tuyết Tùng cổ thụ, tán cây to lớn hướng ra phía miệng vực, cảm tưởng như hoa Hướng Dương nghiêng mình đón lấy ánh nắng mặt trời, hoặc giả tự nhiên đang cố tình lấp đầy, che giấu đi bí mật gì bên dưới.

Mặc dù là vực sâu, nhưng bốn bề đều bị một lớp mây mù dày đặc bao phủ, từ bên trên nhìn xuống chỉ có thể thấy mờ mờ một thung lũng nhỏ đang trầm mình vào trong sương khói.

Lúc này Phong Lô Sư chợt quay đầu lại nhìn đám người Vũ Thiên Long, trong đôi mắt hung tàn của dã thú kia là sự khẩn cầu tha thiết.

"Người đi đi!" Vũ Thiên Long nhú mày, vẫy tay.

Như hiểu ý, Phong Lô Sư lại ngoe nguẩy chiếc đuôi, thân thể to lớn cổ tình cọ lên người Vũ Thiên Long mấy cái, chốc lát sau hóa thành một đạo tàn ảnh, nhanh chóng biến mất.

"Nó cổ tình đưa chúng ta đến đây để làm gì?" Thiết Trụ chau mày nói.

"Hắn bên dưới có chứa đựng thứ gì đó bí mật cũng nên, các người nhìn xem, thiên địa linh khí nơi này quả thực vô cùng nồng đậm, hình như là từ đáy vực kia phát sinh." Công Tôn Uyên nhìn đám người một vòng, sau đó ậm ậm nói.

"Còn có tiếng gió phát ra! Chắc chắn có thông đạo, hoặc giả vực này cấu thông cùng địa phương khác." Võ Vu Nam ngưng thần quan sát, hắn ném một tảng đá thật lớn xuống bên dưới, qua hơn mười hơi thở mới nghe được thanh âm va chạm vọng lại.

"Thực sự rất sâu, ta nghĩ tốt nhất nên bỏ đi, biết đâu bên dưới có cô hồn dã quỷ tồn tại, nếu như gặp phải một đầu hung thú thì!" Võ Vu Minh đôi mắt thoáng co rút lại, hắn khẽ rung mình một cái kinh nghi nói.

"Người sợ chết cũng vừa thôi, Hừ.. Nơi này hiểm địa hẳn phải tồn tại không ít cơ duyên" Dứt lời, Thiết Trụ cầm cây trọng kiếm lên mặt đất, bám theo những sợi dây Tuyết Tùng, ịch ịch leo xuống bên dưới.

Vũ Thiên Long thấy vậy chỉ biết cười khổ, bản thân hắn hình thể nhỏ bé cho nên động tác cũng cực kỳ nhanh chóng, chẳng mấy chốc mà đã vượt qua Thiết Trụ, Vũ Thiên Long thả mình một cái, rơi xuống tầm năm trượng lại nắm lấy sợi dây Tuyết Tùng, hai chân dẫm lên vách núi đẩy cả người bật tung ra một đoạn, cứ như vậy chậm rãi đi xuống thung lũng.

Linh khí bên dưới bốc lên ngàn ngạt khiến cho Vũ Thiên Long có loại cảm giác áp bách, đan điền triệt để đóng lại, biết đâu vực sâu ẩn sinh ra khí độc.

Tầng tầng sương mù hoàn hảo che đầy tầm mắt, bốn phía lạnh lẽo u uất cực kỳ, cơ hồ sương mù kia cũng đều là do linh khí ngưng tụ lại mà thành.

Vực này chỉ ít cũng sâu hơn ngàn trượng, càng đi xuống không khí càng trở nên ẩm ướt, những đám mây không khí nặng nề trôi nổi, hình như đã đạt đến trạng thái bão hòa nhất, trên vách đá trơn trượt mọc ra đầy rẫy những loại thực vật kỳ dị, có bông hoa đỏ sẫm như máu, lại có loài thân gai, trên phiến lá không ngừng phát ra thứ ánh sáng âm u lạnh lẽo tựa dạ minh châu.

Dây Tuyết Tùng quả thực vô cùng thô to, hàng ngàn sợi dây gắn kết lại với nhau, đâm sâu vào trong vách đá tạo thành một hệ thống dây đặc như tám lưới cổ xưa, nương theo đó đám người Vũ Thiên Long có thể dễ dàng leo xuống.

Hỷ hục hơn nửa canh giờ, cuối cùng Vũ Thiên Long cũng đặt chân xuống được trên mặt đất, cảm giác đầu tiên mà hắn cảm nhận được đó chính là "Lạnh lẽo".

Thung lũng này không rộng, nếu không muốn nói tương đối chật hẹp, hai bên vách đá trơn trượt đứng đứng, nhìn lên chỉ có thể thấy những tán cây Tuyết Tùng buông xòa cản hết ánh nắng mặt trời.

Trước mặt có một con suối nhỏ, mặt nước đã bị một tầng băng hàn mỏng manh băng hóa, không khí nơi này tựa hồ do tuế nguyệt tháng năm lắng đọng

tạo nên, bởi vậy vô tình mà sản sinh một loại khí chất rất riêng biệt, tuyên cổ, nặng nề.

Đám người Thiết Trụ đảo đảo nhìn xung quanh, Võ Vu Minh tay lăm lăm thanh trường kiếm, tinh thần cảnh giác cao độ, cứ như thể nguy cơ luôn rình rập trước mắt hắn.

Bỗng nhiên một ngọn hàn phong thổi qua, đập vào vách đá tạo nên tiếng động "U..u" Ghê rợn, lại có thanh âm nỉ non từ xa vọng lại như tiếng hài tử gào khóc, dưới bóng tối mờ hồ có thể thấy khuôn mặt Võ Vu Minh đã sẫm xanh ngợt.

"Không phải ta nhất gan, nhưng quả thực nơi này quá mức quỷ dị!" Bàn tay nắm chặt chuôi kiếm, Võ Vu Minh nặng nề nói.

"Đệ cũng thấy vậy, địa phương này tuyệt đối không an toàn" Võ Vu Nam trầm mặc đáp lời.

Thình lình một cánh tay to lớn, khô gầy nhằm hướng hắc quật tới, Võ Vu Nam vội vàng rút kiếm, một kiếm theo phản xạ nhanh chóng chém lên cánh tay kia.

"Rắc.. Rắc" Dưới kiếm quang có thể nhìn rõ, đây chỉ là nhánh cây bình thường, bất quá một kiếm kia chặt đứt lia cành cây, từ vết thương lại có máu tươi thành dòng chảy ra.

Một gốc Tuyết Tùng, thân cây chìm vào trong lòng đất chỉ để lại cái tán to lớn xuề xòa, dưới bóng tối tịch mịch tựa hồ trăm ngàn cánh tay đang đung đưa theo gió, trên phiến lá không phải màu trắng như băng tuyết mà là một màu đỏ sẫm.

"Có yêu khí!" Như cảm nhận được chuyện gì, Vũ Thiên Long vội vàng lùi về phía sau, đám người Thiết Trụ thấy vậy cũng nhanh chóng lùi lại.

Chợt có tiếng cười dài the thé vang lên, từ trên gốc Tuyết Tùng vô số những sợi dây leo hình thù kỳ quái nhằm hướng mấy người bọn hắc công kích.

Dây leo này cứng rắn như xích sắt, Vũ Thiên Long đánh ra một chưởng cũng không thể nào chấn vỡ nó, tựa hàng trăm hàng ngàn sợi xích từ bốn phương tám hướng bủa vây muốn trói chặt lấy bọn hắc.

"Thụ Yêu!" "Không biết ai là người lên tiếng.

"Viu" Kiếm quang lóe sáng, một sợi dây leo bị bảo kiếm của Công Tôn Uyển chặt xuống "Viu" Lại thêm một sợi nữa, dây leo rơi xuống mặt đất như những con giun to lớn không ngừng quằn quại, tựa hồ chúng cũng có linh tính, cũng biết đau đớn.

"Cứu ta!!" Thiết Trụ bị mấy sợi dây hung hăng cuốn chặt lấy thân thể, mặc cho hắc vùng vẫy thế nào đều không sao thoát ra được.

"Hắc Hắc..Ai bảo huynh vớt kiếm trên kia làm gì? Kiếm tu mà trên người không mang theo kiếm có khác nào kẻ cụt tay không?" Võ Vu Nam đang điên cuồng chém chém những sợi dây leo kia thấy vậy thì toác miệng cười.

"Nhìn xem có khác gì con Trư La Thủ bị người ta treo ngược?" Đoạn Giao nửa cười châm chọc nói.

"Thiên Long!! Cứu ta" Thiết Trụ nhìn về hướng Vũ Thiên Long gào thét.

"Ta không thể!! Ta cũng như huynh, không có kiếm không thể đối phó những sợi dây kia được" Giờ phút này Vũ Thiên Long tỏ ra vô cùng chật vật, bất kể chỉ pháp hay chưởng pháp, thậm chí cương mãnh như Nhất Thủ Già Thương Khung đối với những sợi dây leo này đều không mang tính sát thương.

Bản thân Vũ Thiên Long bởi vì hình thể nhỏ bé, hơn nữa từng tu luyện qua Việt Võ Đạo Thần Hành Bất Biến cho nên thân pháp xem ra không hề chậm, vậy mà bên dưới sự công kích điên cuồng đến từ hàng trăm hàng ngàn sợi dây kia cũng phải toát mồ hôi hột.

"Phành!!! Phành!!! Phành!!" Vũ Thiên Long hung hăng đánh ra hàng loạt chưởng pháp, cơ hồ nhục thân đập lên tinh thiết vậy, chỉ riêng lực lượng phản chấn thôi cũng đủ khiến cho cánh tay hắc tê rần.

"Hắc Hắc.. Cuối cùng vẫn là kiếm tu lại hại" Võ Vu Minh chém xuống những sợi dây kia, lập tức lại có những sợi dây khác lao đến, nhưng dù gì hoàn cảnh hắc bây giờ cũng nhàn nhã hơn so với Vũ Thiên Long rất nhiều.

"Viu" Một đạo kiếm khí chém đứt sợi dây đang cuốn chặt lấy Thiết Trụ, Công Tôn Uyển trước sau vẫn im lặng lúc này lên tiếng.

"Tại sao chúng ta lại phải đối phó với nó, không bằng chạy đi" Dứt lời nàng phi thân về phía trước.

Thiết Trụ vừa mới thoát ra chưa kịp thở dốc cũng vội vã chạy theo, thân hình to lớn nặng nề đập lên tầng băng mỏng trên con suối, khiến cho hàn băng vỡ nát, nước suối bắn ra tung tóe.

Vũ Thiên Long nhảy lên đánh ra một chưởng cuối cùng, Toái Tâm Chưởng không công kích lên những sợi dây leo kia mà nhằm hướng tán cây Tuyết Tùng.

"Bình Bình" Tán cây lắc lư dữ dội, từ đó lại vọng ra tiếng thét thê lương nghe rợn cả người.

Chạy được tầm hơn một dặm đường, ai nấy sau lưng đều toát ra mồ hôi lạnh, cảm tưởng như chính mình vừa lao lên từ vũng sinh nhầy nhụa, tiếng thét đằng xa vẫn liên tục vọng lại, quán vào trong gió, đập lên vách đá phảng phất khi xa khi gần.

Càng đi vào, không khí càng trở nên nặng nề, lạnh lẽo, cơ hồ cái lạnh đến từ trong nội tâm lan tràn khắp tim can phế phủ, Vũ Thiên Long chỉ cảm giác được có điều gì đó không mấy vui vẻ đang chuẩn bị kéo đến, thần thức hần từ trước đến giờ vẫn luôn vô cùng chuẩn xác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Khô cốt

Vũ Thiên Long nhấc chân lên, chỉ thấy trên mặt đất thỉnh thoảng có một đoạn xương trắng đang bị hấn dẫm nát! Khô cốt ngồi dựa lưng trên vách đá, lúc này nhục thân đã sớm hư thối chỉ còn lại bộ xương khô, nhưng quần áo trên người tuyệt nhiên không bị hủ hóa, có thể nhìn ra đây là một vị nam nhân.

Những người khác đồng thời xông tới, cả đám đều lộ ra vẻ trầm trọng: "Xem ra chúng ta cũng không phải nhóm người đầu tiên tiến vào nơi này!".

"Không biết còn tồn tại nguy hiểm gì! "

"Mọi người chú ý!! " Võ Vu Minh trước sau vẫn là kẻ thận trọng nhất, lúc này hần đột nhiên mở miệng nói: "Các người xem, quần áo người này tương đối hoàn hảo, đầu lâu, phần cổ cũng không có đứt gãy, miệng vết thương không thấy, hần đến tột cùng là chết như thế nào? "

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người liền sững sờ, xác thực, cỗ thi thể này ngoại trừ chân trái bị Vũ Thiên Long đâm gãy, nhìn không ra có thương thế gì rõ ràng, đương nhiên, cũng có thể là bị một kích chí tử, rơi vào chỗ hiểm nhất trên cơ thể cho nên không ảnh hưởng đến xương cốt.

" Bà mẹ!! địa phương quý quái này khắp nơi lộ ra tà khí! " Thiết Trụ nhin không được nói.

Vũ Thiên Long bất vi sở động, tiếp tục đi tới, đám người Thiết Trụ hai mặt nhìn nhau một hồi, cũng đều đi theo, dù sao bọn họ đến lúc này đã không có đường lui, chỉ có liên tục đi tới mới may ra xuất hiện hi vọng, thậm chí còn có thể đạt được một hồi kỳ ngộ!.

Đi về phía trước đại khái hơn mười trượng, trước mắt bọn hần lại hiện ra một thi thể nhân loại, nằm sấp trên mặt đất, quần áo vẫn còn rất nguyên vẹn, từ bên ngoài nhìn vào lộ ra một cái đầu lâu trắng hếu, một đôi tay gãy tro xương, ngay cả chân cũng còn bọc bên trong đôi ủng.

" Đây là cái thứ hai! "

Biểu lộ của mọi người đều thập phần trầm trọng, bởi vì bọn hần cũng có khả năng sớm trở thành thi cốt nằm trên mặt đất, hàng xóm của hai bộ thi cốt kia!.

" Cạch!!! Cạch!! Cạch!!!"

Một hồi tiếng khớp xương ma sát vang lên, chuyện tình làm cho người ta sồn tóc gáy bất chợt xảy ra, cỗ thi thể này rõ ràng ở dưới tác động kia vậy mà chậm rãi đứng thẳng thân hình!

Hì!

Da đầu đám người Vũ Thiên Long thoáng tê dại, không khỏi lui ra phía sau vài bước, ai nấy đều riêng phần mình hít vào một hơi khí lạnh.

Tu Chân nhân sĩ từ trước đến nay đều không tin quỷ thần, bản thân bọn họ đoạt thiên địa tạo hóa, đánh cắp tự nhiên chi linh, càng tôn trọng lực lượng, thực lực vì cường, thiên đạo vì vương! Nhưng một màn trước mắt này thật sự không thể tưởng tượng, bạch cốt khô lâu kia không biết đã chết đi bao lâu rõ ràng còn có thể tự mình đứng lên?.

Ngay cả đồng tử của Vũ Thiên Long cũng xiết chặt, phía sau lưng ứa ra mồ hôi lạnh.

" Cạch!!! Cạch!! Cạch!!!"

Thi cốt này ở trong ánh mắt sợ hãi bất an của tất cả mọi người, rốt cục hoàn toàn đứng lên, trong hai hốc mắt tối om, lộ ra một cỗ tà khí hung ác!.

" Vưu " Ngân quang đột nhiên lóe sáng, thoáng cái bay vút tới trên người cỗ thi thể kia " Bình " Công Tôn Uyển một kiếm liền cán đứt cổ khô lâu, đầu lâu này lập tức rớt xuống, nhanh như chớp lăn đến bên cạnh Võ Vu Minh, khiến hần sợ tới mức hét lên một tiếng, đặt mông ngồi ngay trên mặt đất, mà đầu lâu này cũng vừa vắn lắn đến giữa hai chân của hần.

" Ôi Mẹ ơi!!!" Võ Vu Minh té lăn, sắp bị dọa đến tiểu ra quần! Nhưng cũng không có ai đủ tâm tình đi chê cười hần, bởi vì khô lâu không đầu này vậy mà còn không ngã xuống, bỗng nhiên hướng về phía trước nặng nề đi ra một bước!.

" Cạch!!!"

Một cước này đập xuống, phát ra tiếng vang thanh thúy, lại giống như đại chung đập thẳng vào trái tim, khiến cho bọn hán không tự chủ được, mồ hôi lạnh ứa ra, hô hấp dồn dập.

" Cạch!! Cạch!! Cạch!!".

Bộ xương khô lại tiếp tục đi về phía trước một bước, động tác nhìn qua có vẻ cứng nhắc, bất quá thần thái hết sức tự nhiên, càng bước càng nhanh, hướng đám người Vũ Thiên Long bức bách mà đi.

" Lão tử liều mạng! " Đoạn Giao trên trán mồ hôi chảy ròng ròng, khuôn mặt hung tợn, hán một tay rút kiếm, trường kiếm nhằm khô lâu không đầu chém tới, kiếm quang vừa lóe.

" Phanh!!! Phanh!!! Phanh ".

Mấy kiếm này của Đoạn Giao hung hăng chém xuống, bạch cốt khô lâu tựa hồ không hề có lực hoàn thủ, rất nhanh đã bị băm thành từng khối vụn toái cốt.

" Hắc Hắc " Đoạn Giao thấy vậy thì kích động, điên cuồng cười lớn.

Tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, tuy không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, thế nhưng "Thi Quỷ" này tựa hồ cũng không có khủng bố như bọn hán nghĩ.

" Aaa!!!"

Nhưng mà đúng lúc này, Đoạn Giao đột nhiên mở miệng phát ra tiếng kêu vô cùng thê thảm, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, chỉ thấy huyết nhục toàn thân hán rõ ràng đang nhanh chóng biến mất.

Thoáng qua, trong lúc đó khuôn mặt Đoạn Giao đang sống sò sò bỗng thiếu đi một tầng da, hiện ra thịt xương cùng huyết nhục mơ hồ, nhưng quỷ dị chính là, rõ ràng không có lấy một chút máu tươi nào tràn ra, thật sự không hề có!!.

Trong nháy mắt, tất cả bọn người Vũ Thiên Long da đầu tê dại, hai chân run rẩy, đối mặt với thứ lực lượng không thể hình dung, không thể nắm bắt, khó trách người ta sợ hãi!

Bọn hán không nhìn được bắt đầu nhao nhao lui về phía sau, Đoạn Giao, huyết nhục trên người liên tục giảm bớt, cuối cùng cũng hóa thành một bộ bạch cốt! Nhưng còn chưa kết thúc!.

" Đoạn Giao sư đệ!!! " Thiết Trụ cắn răng thương cảm.

" Mẹ! Hải tử bất hiếu!" Đoạn Giao trước khi tuyệt khí còn kịp hét lên một tiếng, trong thanh âm đầy đủ thê lương cùng đau đớn, trong hốc mắt hán vậy mà lặng lẽ.

Thời gian như chậm rãi.

Trong ánh mắt không thể tin của mọi người, thi thể này thỉnh linh lung lay một cái, sau đó cũng tự hành đứng thẳng người lên, giống như bạch cốt khô lâu lúc trước, chậm rãi bước tới.

" Cạch!!! Cạch!! Cạch ".

Khí tức sợ hãi nhộn nhạo lan tỏa trong lòng mỗi người: " Đoạn Giao!! " Vũ Thiên Long thất thần hô lớn.

" Lui! ".

" Cạch!!! Cạch ".

Đúng lúc này, bộ xương khô phía sau rõ ràng cũng đứng dậy, tuy bị Vũ Thiên Long giẫm nát một chân, nhưng chỉ dựa vào một chân kia mạnh mẽ nhảy lên, nhảy về phía trước.

Khô lâu một chân này mỗi bước nhảy lên, giống như đang hung hăng đâm nát đáy lòng của đám người Vũ Thiên Long vậy, khí tức sợ hãi tràn ngập, đối với loại lực lượng ma quỷ, chặt không đứt chém không chết này hán cũng không biết phải làm sao cho đúng.

" Trước sau đều bị chấn, làm sao bây giờ? " Thiết Trụ thủy chung nhìn về phía thi thể Đoạn Giao, lộ ra vẻ suy tư, hán có thể nhìn thấy thứ lực lượng tà ác ẩn chứa bên trong khô cốt, tại thời điểm Đoạn Giao cùng khô cốt kia đánh nhau sống chết, hán chứng kiến được vô số điểm sáng chảy vào trong thân thể Đoạn Giao.

Sau đó, vàng sáng sinh mệnh của Đoạn Giao nhanh chóng âm đạm, mà chuyển biến thành vô số tiểu lượng tinh điểm trong thân thể, giống như một bầu trời đầy sao vậy!.

Ý niệm trong đầu Vũ Thiên Long khẽ chuyển, hán vội vàng huy động linh khí trong đan điền đến cực hạn, tay phải bắt quyết một chương nặng nề đánh ra, Toái Tâm Chương mang theo quang minh chiếu rọi, có thể nhìn thấy rõ ràng biểu tình khuôn mặt Đoạn Giao trước khi chết.

" Tiểu tử này thật đúng là ngu ngốc! " Tất cả mọi người trong nội tâm bị thương, cảm thán đồng thanh nói.

Chưởng ấn đập vào trên thân thể Đoạn Giao, lực lượng cương mãnh lập tức chấn nát thân thể hắn, hỏa diễm do không khí bị đốt cháy sản sinh ra thiêu cháy y phục, nhưng vào lúc này, Vũ Thiên Long mơ hồ nhìn thấy được vô số đạo quang điểm từ trong thân thể Đoạn Giao chảy ngược ra bên ngoài, nhanh chóng vô cùng, cơ hồ nó muốn theo dòng linh khí của chưởng lực kia kéo tới trên người Vũ Thiên Long!

Vũ Thiên Long thần sắc biến chuyển, cánh tay hắn lập tức thu hồi, Toái Tâm Chưởng không được lực lượng linh khí gia trì thì bỗng nhiên âm đạm, sau đó tự hành sụp đổ, đúng lúc này, vô số đạo quang điểm tựa như những con dòi bọ nhỏ bé cũng ngừng tại hư không rồi thình lình rơi xuống mặt đất.

" Thủy Chu " Vũ Thiên Long đột nhiên kêu lên kinh hãi.

Vô số quang điểm này thật ra chỉ là những con nhện nhỏ bé, vền vẹn lớn bằng loài sâu kiến, thân thể chúng gần như trong suốt, ở dưới ánh sáng hôn ám có vẻ rất khó để nhìn ra, nếu không phải do một chưởng kia của Vũ Thiên Long tác động.

Loài sinh vật này chỉ ăn thịt thối, tồn tại bên trong thi thể con người hoặc thú vật sau khi chết, mặc dù nhỏ yếu nhưng trái lại đặc biệt nguy hiểm, nếu như vô tình hít phải, hoặc giả để chúng xâm nhập bên trong thân thể thì một thời gian sau sẽ dựng dục nên một đám Thủy Chu, đến lúc đó hậu quả hắc ai ai cũng rõ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Địa mộ

" Đi!! " Vũ Thiên Long nhanh chóng rảo bước đi về phía trước, đám người Thiết Trụ thấy vậy liền vội vàng nối gót theo sau, Đoạn Giao đã chết, điều này không khỏi khiến đáy lòng năm người bọn họ thoáng chùng xuống, dù gì cũng từng là huynh đệ, cũng là bằng hữu, cùng nhau trải qua không ít chuyện sinh tử, vậy mà lúc này hắn đã trở thành bộ khô cốt vĩnh viễn nằm lại bên trong cái hạp cốc lạnh lẽo này, cảm giác như chính mình vừa mới mất đi một thứ gì đó, rất quý giá.

Sâu bên trong hạp cốc vẫn truyền ra tiếng gió hú như thanh âm hài tử khóc thét, bầu không khí có chút tang thương quý dị, giống như đang cố gắng thuật lại một đoạn thời gian xa xưa, một đoạn cổ sự đã trôi vào quên lãng.

Không khí bên trong càng thêm dày đặc, nặng nề trôi nổi phía trên rất nhiều đoá hỏa diễm u lam, giống như những đóm lửa ma đang điên cuồng nhảy nhót.

Vũ Thiên Long lách mình vượt qua vô số đám bụi gai, độc thảo tràn ngập hai bên đường, thung lũng này càng đi vào càng chật hẹp, cảm giác như mấy trăm năm rồi không có bóng người đi qua, căn bản không tìm thấy đường, ngược lại thì thoảng còn bắt gặp một vài loài sinh vật thân mang kịch độc.

" Trước giờ hắn vẫn chưa từng nhìn lấy ta lấy một cái, dù là trong nguy nan hay tử cảnh hắn vẫn không thèm nhìn ta!".

Công Tôn Uyển đôi mắt xinh đẹp dán chặt lên tấm lưng nhỏ bé của Vũ Thiên Long, nàng vừa đi vừa lẩm bẩm: " Ta đáng ghét đến vậy sao? Hắn có thể thân thiết với đám người Thiết Trụ, có thể cùng bọn họ nói chuyện, đùa nghịch, sao với ta lại không thể? " Trong nội tâm thoáng qua chút cảm giác mất mát.

Thực sự nàng rất có cảm tình với Vũ Thiên Long, từ cái hôm bị đám người Thiên Ứng giáo tập sát, một mình hắn hoành tảo vô địch, cái bóng hình nhỏ bé, gầy gò mà thanh tú kia vô tình trở thành một thứ lạc ấn khó phai mờ, in sâu vào trái tim nàng.

Công Tôn Uyển lớn hơn Vũ Thiên Long hai tuổi, mười hai tuổi, nàng cũng chỉ là tiểu nữ hài với những xúc cảm thuần túy đầu đời, đã biết phân biệt được đâu là hận, đâu là thương, có lẽ không phải là tình yêu nam nữ, nhưng loại tình cảm này thậm chí còn cao quý, còn sâu đậm hơn cả tình yêu, người ta gọi nó là sự cảm mến, cảm mến ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Trong bóng tối mờ mờ, nàng giống như một Âm Dạ tinh linh, ưu nhã mà không kiêu cách, yếu điệu mà không vũ mị, trên gương mặt trắng nõn tinh tế có dính chút bùn đen, có chút chột vệt, nhưng như thế càng tăng thêm vài phần ôn nhu của nữ tử.

Công Tôn Uyển không thể ngờ Vũ Thiên Long lại đột nhiên quay người, lập tức nàng như con thỏ con bị dọa đến sợ hãi, cố hết sức rút đầu lại, sau đó trên khuôn mặt vũ mị lập tức ửng hồng.

Nàng sợ Vũ Thiên Long sẽ nhìn ra những suy nghĩ trong lòng mình, như vậy thì xấu hổ lắm!

" Hắn thật sự đã nhìn thấy rồi? "

Vũ Thiên Long nhìn chằm chằm vào Công Tôn Uyển, hắn chưa bao giờ thấy nàng bối rối như vậy, nàng trước sau vẫn luôn băng lãnh, khuôn mặt thủy chung chưa hề phát sinh một tia cảm xúc, cho dù phải đối mặt với sự kiện gì đi nữa, nhưng lúc này đây! Cũng không nghĩ ngợi nhiều, Vũ Thiên Long liền

cười hỏi:

" Thiết Trụ đâu rồi? ".

" Hấn.. Hấn đi trước chúng ta, hình như là đi dò đường " Công Tôn Uyển áp ứng đáp.

Vũ Thiên Long lại nhanh chóng bước về phía trước, hai huynh đệ Võ Vu Minh, Võ Vu Nam lặng lẽ theo sau, trong tay hấn thành linh ngưng tụ ra một quả cầu linh khí, nương theo thứ ánh sáng lập lòe chiếu rọi, vượt qua từng đám bụi gai, tìm kiếm khí tức mà Thiết Trụ lưu lại, cẩn thận tiến sâu vào bên trong thung lũng.

Đột nhiên, trên mặt đất xuất hiện một cái lỗ lớn đen kịt, có một cái bóng đen từ bên trong nhảy ra, miệng phát ra tiếng kêu quỷ dị.

Vũ Thiên Long, Công Tôn Uyển cùng hai huynh đệ Võ gia đều kinh ngạc đến nhảy dựng lên, chuẩn bị ra tay một kích diệt sát sinh vật quỷ dị này.

Bóng đen vội vàng hét lớn: "Đừng! Đừng! Là ta...Thiết Trụ đây!!! ".

Thiết Trụ nhanh chóng xé bỏ lớp tơ nhện dày đặc trên người xuống, không ngừng dùng ngón tay chỉ vào người mình, cứ như thể sợ Vũ Thiên Long sẽ một chưởng đánh chết hấn.

" Huynh đang làm cái trò quỷ gì vậy?" Vũ Thiên Long giật mình, không giữ được bình tĩnh, quát lên một tiếng.

"Đoạn Giao chết ra sao huynh còn không nhớ? " Hấn thật sự không hiểu nổi, cái tên Thiết Trụ này làm thế nào có thể vô thanh vô thức vượt qua trước mặt mình.

" Các ngươi không biết đâu, ta đi tìm nơi phát ra tiếng khóc kia, tìm tới lại phát hiện một cái động cổ ngàn năm, cũng không biết sâu bao nhiêu, khắp nơi đều là mạng nhện, ta đi vào bên trong được mười dặm, càng đi càng sợ, cuối cùng chỉ có thể quay lại tìm các ngươi "Thiết Trụ run rẩy nói, ánh mắt hoang mang cao độ.

Vũ Thiên Long nghiêm túc hỏi: " Huynh nói trong lòng đất có một cái cổ động ngàn năm? Đi hơn mười dặm mà vẫn chưa đến tận cùng? Tại sao lại có cái huyết động sâu như vậy? ".

Thiết Trụ liều mạng, cắn răng gật đầu.

Công Tôn Uyển đậm mặt mở miệng: " Ngươi nói, ngươi cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ trong cổ động ngàn năm kia có thứ gì đó? ".

Có thể khiến cho một gã tu sĩ vốn không sợ chết như Thiết Trụ sợ hãi, như vậy thì trong huyết động kia, chắc chắn phải có một thứ gì đáng sợ lắm.

Thiết Trụ lại liều mạng gật đầu: " Dăm ba câu thì khó nói rõ ràng với các ngươi, các ngươi xuống dưới xem là biết, ta phải nói trước, ta không đi trước đâu ".

" Thôi!! Ta nghĩ tốt nhất nên ngừng ở đây, tự nhiên ta thấy không được khỏe Aa!! " Võ Vu Minh nghe vậy thì cúi đầu rút cổ, khẳng khái không chịu đi.

Vũ Thiên Long nhìn đám người một vòng, sau đó mới lạnh nhạt nói: " Quay lại thậm chí còn nguy hiểm hơn, chẳng thà đi tiếp " Dứt lời hấn phui áo, dẫn đầu tiến vào.

Huyết động này rất hẹp, cũng không biết là do con người tạo nên hay thiên nhiên sẵn có, trong huyết động tản mát ra một luồng hàn khí lạnh thấu xương, xung quanh kết đầy mạng nhện, có từng con nhện màu đen to bằng nắm tay lắc lư bò trên tơ lưới, hai mắt phát ra tia sáng màu xanh lục.

Sâu bên trong huyết động là một mảnh đen kịt lại có từng hồi âm thanh “xột xoạt ” truyền tới, thì thoảng tiếng hải tử khóc thét thành linh vang lên không báo trước.

" Bạch bạch!!!" Giống tiếng bước chân người.

Vụt!!!

Công Tôn Uyển lấy từ trong ngực ra một viên dạ minh châu lớn bằng nắm tay, dạ minh châu lập tức chiếu sáng cả huyết động.

Suốt chặng đường, cũng không gặp phải chuyện gì quỷ dị, cho đến khi đi được hơn mười dặm, huyết động mới trở nên thông thoáng.

Trên mặt đất, xuất hiện một cái phần mộ, trước mộ dựng lấy một tấm bia, Vũ Thiên Long đi ở đằng trước, đột nhiên tấm bia đập thẳng vào mặt, trái tim Vũ Thiên Long thoảng giật thót, một luồng hàn khí từ lòng bàn chạy dọc theo cột sống lên tới đỉnh đầu.

" Tại sao một cái sơn động trong lòng đất, lại có một ngôi mộ? Mộ của ai? Tại sao lại xây dựng ở nơi này? ".

Khó trách tại sao Thiết Trụ lại cảm thấy sợ hãi như vậy, nếu một mình Vũ Thiên Long đi lại ở trong này, e rằng đều không thể nào bình tĩnh nổi.

" Thì ra chỉ là một cái phần mộ, vậy mà ngươi cũng sợ hãi? Lá gan của ngươi cũng nhỏ quá rồi " Ngón tay Công Tôn Uyển khẽ nắm vào góc áo, mặc dù nói Thiết Trụ nhát gan, nhưng trái tim nàng vẫn đập thành thịch.

Vũ Thiên Long từ trước tới nay đều không tin quỷ thần, bất quá sự kiện khô lâu thi cốt kia lấy gì để giải thích? Mặc dù trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng cũng không hẳn là sợ hãi, hắn định bỏ qua phần mộ này mà tiếp tục đi về phía trước.

Thế nhưng, vừa mới đi qua liền nhìn thấy phía sau tấm bia có một người toàn thân đầm máu, không nhúc nhích, cũng không biết là còn sống hay đã chết?.

Công Tôn Uyển khép nép đi ngay sau lưng Vũ Thiên Long, vừa nhìn thấy liền bị dọa cho hoa dung thất sắc, nàng che miệng hét lên khe khẽ.

Hai anh em Võ gia lúc này cơ hồ đã ngồi bệt trên mặt đất, miệng ú ớ không nói nên lời.

Trong lòng Vũ Thiên Long cũng không hề bình tĩnh chút nào, nhưng vẫn đưa tay bịt chặt miệng nàng, sợ rằng tiếng kêu của nàng sẽ đánh thức cái người toàn thân đầm máu kia.

Đôi mắt Công Tôn Uyển mở trừng trừng, nàng nhìn chăm chăm vào người ngồi sau phần mộ, suýt chút nữa bị dọa cho hồn phi phách tán.

Thiết Trụ có chút nhăn nhó, liền chỉ tay lên phía trên ngôi mộ.

Vũ Thiên Long cùng Công Tôn Uyển đồng thời nhìn lại, chỉ thấy trên ngôi mộ, một cái lỗ thủng đen kịt, trên lỗ thủng kia có vài dấu chân in hẳn cùng một ít sợi tóc, từ đó một vệt đen kéo dài xuống bên dưới, đến tận vị trí người kia đang ngồi, vệt đen này có lẽ là vệt máu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Nguy cơ khắp nơi

Thiết Trụ thấy vậy chỉ biết ngậm chặt miệng, ngay cả hô hấp mạnh một chút cũng không dám, biểu lộ trên khuôn mặt quái dị tới cực điểm, giống như đang nói với Vũ Thiên Long: “Bây giờ thì các ngươi đã rõ tại sao ta cảm thấy sợ hãi chưa?”.

Bọn họ đều có chung nhận định, người ở đằng sau tấm bia cho đến bây giờ vẫn không nhúc nhích kia chính là người chết từ trong ngôi mộ chui ra, sợ rằng chỉ cần nói to một chút sẽ làm cho hắn tỉnh lại.

Vũ Thiên Long từ trước tới nay đều kiên trì “Vô thần luận” Cũng không nhìn được mà hít một ngụm khí lạnh, nhìn về phía người toàn thân đầm đìa máu ở đằng sau bia mộ, chỉ cảm thấy thân thể của người này giống như dính sát lên bia mộ, phần lưng hơi lõm vào, có thể nhìn thấy huyết nhục khô héo, cột sống đứt rời, xương cốt đã biến thành màu vàng đất.

Người này đã từng gặp phải vết thương chí mạng, trên thân thể có một lỗ thủng lớn bằng miệng chén, hiển nhiên đã chết rất nhiều năm, cũng không biết bị móng vuốt của hung thú đâm xuyên thân thể, hay là bị thứ lợi khí nào xuyên thủng.

Bên trong lỗ thủng cực lớn kia, có rất nhiều huyết dịch đã đông cứng, tích tụ lại, đặc sệt giống như màu đỏ của mã não.

"Đi mau! Ta cảm thấy nán lại một khắc ở đây, trái tim của ta sẽ nhảy ra ngoài mắt " Gương mặt Võ Vu Minh đỏ bừng, hắn không ngừng khoa tay múa chân, trong lòng cực kỳ lo lắng.

Vũ Thiên Long cũng biết chuyện này quả thật quá mức ly kỳ, từ thi có thể leo ra từ trong phần mộ, nói không chừng tùy thời có thể sống lại, bất quá sợ hãi cũng chỉ là sợ hãi, không thể nào chiến thắng được trí tò mò.

Vũ Thiên Long nhìn chăm chăm vào cánh tay phải của tử thi, chỉ thấy năm ngón tay nắm chặt, giống như đang cầm lấy thứ gì đó.

Võ Vu Minh đã gấp gáp đến mức phát điên, thế nhưng Vũ Thiên Long lại chậm rãi đi về phía tử thi, trong lòng bàn tay thỉnh thoảng phát ra một đoàn linh khí ngưng tụ thành một thanh tiểu kiếm, Vũ Thiên Long nét mặt âm trầm, dứt khoát vung tay, một kiếm hạ xuống liền chém rụng cánh tay phải của tử thi.

Phành!!! Cánh tay rơi xuống đất.

Thấy tử thi vẫn không có động thái gì, cũng không mấy may nhúc nhích, lúc này Vũ Thiên Long mới thở phào một hơi.

Vũ Thiên Long nhặt lấy bàn tay đầm đìa máu tươi kia lên, sau đó bước nhanh qua cái bia mộ, đi sâu vào bên trong động huyết.

Vũ Thiên Long cùng đám người Thiết Trụ càng đi càng nhanh, không ai dám nói với ai một lời, nhìn thế nào cũng đều giống như đang bỏ chạy, không biết chạy được bao xa, chỉ thấy phía trước rất cuộc đã xuất hiện ánh sáng, còn nghe thấy rõ ràng thanh âm tiếng nước chảy.

Bốn người lập tức mừng rỡ, liền biết rõ huyết động bên dưới lòng đất này thông ra ngoài, chẳng qua, không biết huyết động thông đến địa phương nào?.

Thế nhưng, đúng lúc này, mặt đất đột nhiên chấn động mãnh liệt, tựa hồ bên dưới có vật gì to lớn lắm đang chậm chậm trôi lên.

" Rắc rắc "

" Chuyện gì xảy ra? " Võ Vu Minh kinh ngạc không thôi, cảm thấy mặt đất của huyết động giống như đang tự hành sụp xuống.

" Grào!! Grào!! "

Sau lưng thỉnh thoảng truyền đến thanh âm quý dị, giống như có người đang rên rỉ, lại giống như quỷ hồn đang rít gào, thậm chí là dã thú đang điên cuồng gầm rú.

Lại vang lên tiếng bước chân người, từng bước, từng bước dồn dập, một luồng khí tức rét lạnh tựa hồ thứ hơi thở băng giá, từ sâu trong huyết động truyền tới, giống như có sinh vật nào đó đang đuổi theo bọn hắn.

" Không phải là cái tử thi kia sống lại, muốn chạy tới đoạt lại bàn tay của nó chứ? " Thiết Trụ nuốt vội một ngụm nước bọt, xoay người nhìn chằm chằm vào cái thạch động đen kịt phía trước mặt, cảm giác như có thứ gì đó đang thật sự đuổi theo.

" Như vậy thì còn chờ gì nữa? Chạy mau đi! " Võ Vu Minh bị dọa cho dựng tóc gáy, lập tức hướng về phía nguồn sáng mà bỏ chạy.

Đám người Vũ Thiên Long thấy vậy cũng đồng loạt chạy như điên ra ngoài, đột nhiên hắn cảm thấy cánh tay mà mình đang cầm khẽ nhúc nhích, lại phát ra từng đợt thanh âm quý dị khó hiểu, cơ hồ đang muốn gãy thoát.

Sau lưng, luồng khí tức rét lạnh càng ngày càng đến gần, giống như có người đang đuổi tới, thì thào nói chuyện bên tai hắn, một tay đã chụp vào đỉnh đầu Vũ Thiên Long.

Thứ cảm giác bất an cứ thế dồn dập kéo đến, tựa hồ cổ nguy hiểm kia là chiếc bẫy rập đã được đặt sẵn, chỉ chờ bọn hắn bước chân tiến vào.

Vũ Thiên Long vô thức kéo tay Công Tôn Uyển, lao ra khỏi thạch động, lại không chần chờ mà trực tiếp nhảy xuống, từ trên cao rơi xuống đầm nước bên dưới một cái thác nước.

"Phù phù!!".

Khoảnh khắc lao ra khỏi thạch động, luồng hàn khí đuổi theo sau lưng cũng lập tức biến mất, Vũ Thiên Long tìm thấy Công Tôn Uyển, lại cầm lấy tay nàng kéo lên khỏi mặt nước, cuối cùng cũng thở ra một hơi, tròng mắt vừa rồi quả thực quá mức dọa người, nếu như chỉ chạm một khoảnh khắc thôi, e rằng luồng âm khí đó đã kéo ngược bọn hắn trở vào bên trong huyết động.

Hai anh em Võ Vu Minh, Võ Vu Nam ngụp lặn một hồi cũng từ trong đầm nước trôi lên, Thiết Trụ bởi vì thân hình có phần hơi quá cỡ cho nên giờ phút này tỏ ra hết sức chật vật.

" Đây là một chuyện cực kỳ khủng bố! " Thiết Trụ khuôn mặt xám như tro, khẽ lắp bắp.

Vũ Thiên Long đưa mắt nhìn lên phía trên, chỉ thấy tại vách đá có một cái thạch động, chiều cao bằng với một người trưởng thành, có lẽ vừa rồi bọn hắn đã nhảy ra từ trong thạch động đó lại theo thác nước mà rơi xuống đầm nước này.

" Mẹ ơi... Máu, máu!! " Thiết Trụ từ dưới nước nổi lên, lập tức hét dài kinh hoàng, sau đó điên cuồng bơi nhanh về phía bờ.

Vũ Thiên Long lúc này mới giật mình phát hiện, cả cái đầm nước này đều đỏ như máu, tản mát ra thứ mùi vị tanh hôi đến gay mũi, theo đó y phục trên người đều bị ngấm thành một màu đỏ.

Mà nước chảy từ trên vách đá xuống, không ngờ cũng là màu đỏ tươi, đây là một thác nước, bằng máu!!!

Vũ Thiên Long nhìn thấy cảnh tượng kia không khỏi rùng mình, hắn vội vàng kéo tay Công Tôn Uyển, nàng lúc này cả người đã mềm nhũn, hai tròng mắt cơ hồ đều rớt ra bên ngoài.

" Đây là nơi quỷ quái nào? Không ngờ lại có nhiều máu như vậy, máu cũng biến thành thác nước, biến thành đầm nước, biến thành dòng sông, đây là âm tào địa phủ ư? " Thiết Trụ nhanh chóng cởi bỏ y phục trên người ra, vứt hết huyết thủy trên quần áo.

Vũ Thiên Long đứng bên cạnh đầm máu, nhìn về phía xa xa, chỉ thấy có một tòa núi huyết sắc cao vút đắm chìm trong mây, vách đá hiểm trở, quanh năm mây mù lượn lờ, một đầu thác nước từ trong mây mù cuộn cuộn chảy xuống, giống như sông máu từ trên chín tầng trời lừng lờ chảy xuống vậy.

Đỉnh núi huyết sắc đằng xa, có một tòa cung điện khổng lồ sừng sững, mặc dù chỉ lộ ra một góc phế tích tan hoang, nhưng cũng đủ khiến người khác tâm thần rung động, khiến cho người ta nảy sinh một loại ý niệm muốn cúng bái.

Thiết Trụ nhìn thấy tòa cung điện trên đỉnh núi liền giật mình, xanh mặt không nói nên lời, trên ngọn núi hoang tàn vắng vẻ đó, không ngờ lại có một tòa cung điện Viễn Cổ, khiến cho người khác trong lòng tràn ngập chờ mong, mơ màng.

" Trong tòa cung điện kia sẽ không có thêm Ma Quỷ gì nữa chứ? Ta cảm thấy tòa cung điện này giống như một thứ không nên tồn tại, tựa hồ là đồ vật của một thế giới khác vậy " Thiết Trụ neho mắt nhìn, sau đó run rẩy nói.

" Cho dù chủ nhân của tòa cung điện này đã từng tồn tại, thì có lẽ cũng sớm chết từ lâu rồi, bằng không thì nó chẳng đến mức hoang tàn như vậy, giống như đã trải qua mấy trăm năm bão táp mưa sa ".

Thung lũng này không ngờ nối liền từ Hồng Hoang Sơn Mạch đến tận Huyết Cốc, xuyên qua khu rừng chướng khí, tiến thẳng đến trung tâm Sơn Mạch.

Vũ Thiên Long nhìn về phía xa, quả nhiên nhìn thấy trong một mảnh khu rừng tràn ngập thứ ánh sáng ngũ sắc, tựa hồ ngàn vạn đóm lửa đang cố gắng nhảy múa vậy, nhìn thế nào cũng đều rất đẹp mắt, bất quá lại cực kỳ ma mị.

Mặc dù Vũ Thiên Long không nhớ nhưng khí tức kia hẳn đã từng trải nghiệm qua một lần, chính là cái lần vô tình rơi vào chiếc giếng sâu câu thông cùng với Thăng Long Hoàng Thành.

Xa lạ, cổ lão, tràn ngập mùi vị của tuế nguyệt tháng năm là những gì mà lúc này Vũ Thiên Long có thể cảm nhận rõ nét nhất, cơ hồ là rêu phong mà không phải rêu phong, là bụi bặm mà không phải bụi bặm, nó như thể một địa phương được chấp vá bởi từng mảnh ghép mờ nhạt của kỷ ức.

Vũ Thiên Long chỉ kịp che miệng, thốt lên một câu cảm thán: " Khí tức này, ta cảm thấy vô cùng quen thuộc, hình như đã từng gặp qua đâu đó ".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Xích Quỷ Ma Quân

Công Tôn Uyển từ trước đến giờ đều bị dọa cho hoa dung thất sắc, không nói được lời nào, một lúc lâu nàng mới dùng thứ ánh mắt âm trầm nhìn vạn vật xung quanh: " Cung điện này hình như ta đã từng nghe qua, là Xích Quỷ Cung của Xích Quỷ Ma Quân, vị Hóa Hư thứ sáu tồn tại " Công Tôn Uyển chỉ tay hướng phệ tích nơi đỉnh huyết sơn, thần sắc mặt mũi nói.

Nghe đến đây Vũ Thiên Long thoáng giật mình, thứ nhất, hẳn thực không ngờ Công Tôn Uyển lại biết được nhiều chuyện đến như vậy, thời gian tiếp xúc mặc dù không gọi là dài, nhưng chừng ấy đã đủ để hắn đưa ra cảm nhận, nàng là người vô cùng thông tuệ, không! Phải nói là vạn sự thông, so với tuổi đời của hải tử cũng có thể xem như một cái kỳ tích, hiển nhiên Công Tôn Uyển giống hẳn, đều dành rất nhiều thời gian đọc qua Cổ Thư.

Thứ hai, từ trước đến nay Vũ Thiên Long chỉ nghe nói quốc gia Đại Việt, thậm chí toàn bộ Bách Việt bao hàm Xích Quỷ tộc cũng chỉ có năm vị Hóa Hư cường giả từng xuất hiện, năm người kia sau tuế nguyệt lâu dài đều đã phi thăng, vậy còn vị Hóa Hư thứ sáu này rốt cuộc là ai? Vì lý do gì hắn lại đi xây dựng nên một loại kiến trúc tại một địa phương tà dị đến vậy?.

" Xích Quỷ Ma Quân! Cái tên này rất có khí phách " Võ Vu Minh trầm ngâm nói.

" Đi, chúng ta đi vào bên trong, nơi ở của một Hóa Hư đại năng hẳn có nhiều thứ tốt! " Thiết Trụ vừa nói vừa dẫn đầu đám người, hăng hái leo lên đỉnh huyết sơn.

Hai huynh đệ Võ Vu Minh, Võ Vu Nam mặc dù nhút nhát, thế nhưng có thể an toàn trải qua chừng ấy chuyện cũng khiến bản tâm bọn hắn cảm thấy vững tin hơn, vô hình chung mà trở thành một loại tín niệm, tai qua nạn khỏi, lúc này chính là giờ phút gặt hái thành quả, tín niệm với vận mệnh đồng thời cũng chính là một lần đặt cược nữa.

Ngọn núi này không phải quá to lớn nếu như nhìn từ bên ngoài, nhưng từ đó lan tràn một loại khí tức thâm nghiêm khó bề xâm phạm dễ làm con người ta sinh ra nhụt chí, cơ hồ đã từng sừng sững trong sương gió, vững vàng qua bão táp của tháng năm mà sản sinh nên.

Bất quá, tàn tích phế cung kia lại cực kỳ khoa trương, cơ hồ chiếm trọn lấy ba phần diện tích ngọn huyết sơn, toàn bộ nằm về phía tây nơi vách đá cheo leo nhất, nép mình dưới lớp sương mù dày đặc lưng chừng núi, nhìn thế nào cũng đều giống như đang dán chặt bên trên vậy.

Lầu cao gác mái đã đổ nát không thành hình dáng, nhưng nương theo đó có thể dễ dàng tưởng tượng ra quy mô cùng sự hoành tráng trước kia của nó.

Hai canh giờ qua đi, mặc dù chật vật nhưng ai nấy đều tỏ ra hứng thú, leo núi, công việc này quả thực tốn không ít công sức.

Một khoảnh sân rộng đã bị vụn ngói che lấp hết, phía trước có bức phù điêu tạc hai đầu Toan Nghê đang vờn giá vũ lại quỳ gối như đang triều bái một con Thần Điều khổng lồ, Thần Điều này đôi cánh dang rộng che kín tầng trời, bên dưới sơn hà bao la, ức vạn ánh mắt bá tánh cùng nhìn lên hướng thượng khung.

Bức phù điêu này cực lớn, những họa tiết bên trên lại sống động như thực, cơ hồ vạn vật không phải được phác họa ra mà được dung nạp một cách hoàn chỉnh, đem lại cho người nhìn cái cảm giác mông lung bất định, thần điều kia tạo hình gần giống với cánh Lạc Điều mà Vũ Thiên Long từng thấy qua bên bờ Đông Hải.

Bước chân vào bên trong cung điện, phía đại môn khép hờ đã bị mạng nhện cùng bụi bặm giăng kín, trên tấm biển sơn son thiếp vàng có ghi dòng chữ đã ngả màu: " Xích Quỷ Cung ".

Vừa nhìn vào ba chữ này đầu óc Vũ Thiên Long bỗng nhiên quay cuồng, cứ như thể thiên lôi nổ vang bên tai, ngàn vạn đạo điện lôi nhất tề công kích khiến thân thể hắn không tự chủ được mà lao đảo lùi lại phía sau, roi xuống mấy bậc thềm mới dần dần ổn định được thân hình.

"Đạo vận!!" Vũ Thiên Long khuôn mặt âm trầm, kinh hãi hét lên một tiếng, sau đó không tiếp tục nhìn nữa mà lách mình đi qua đại môn, tiến vào bên trong.

Người sở hữu Tiên căn rất nhạy cảm với đạo vận.

Chính điện có mười tám cây cột lớn đen nhánh làm bằng tinh thiết cắm chặt trên nền đá hoa cương, cơ hồ chống đỡ cho toàn bộ kiến trúc, phía trước một chiếc hoàng kim vương tọa lộng lẫy phủ rèm che, khí thế thâm nghiêm, nhìn thế nào cũng đều giống với cung điện của một bậc đế vương hoàng giả.

Bất quá khung cảnh tiêu điều vắng lặng, chỉ có bụi mờ che kín cùng thứ ánh sáng leo lét phát ra từ trên cây Trường Minh Đăng, khiến cho người đối diện có cảm giác không mấy thoải mái.

Lúc này, bàn tay được chặt xuống từ trên người tử thi, được Vũ Thiên Long giấu trong tay nải bỗng nhiên chuyển động, cũng không phải chuyển động đơn thuần, mà là một loại run rẩy, phảng phất còn nghe được rõ ràng thanh âm gào thét thể lương khiến cho Vũ Thiên Long cũng đều thoáng qua chút cảm giác bất an.

Bàn tay này ướt đầm bởi máu tươi, trong máu lại tràn ngập một luồng lệ khí âm hàn, màu sắc huyết dịch mặc dù cũng là màu đỏ, nhưng trong màu đỏ lại có những đốm đen nhỏ li ti xen kẽ.

"Đây quả thật là bàn tay của một vị Hợp Đạo đại năng, rốt cuộc là người nào đã giết chết vị đại năng này? Thậm chí còn chôn vùi ở trong thạch động dưới mặt đất" Vũ Thiên Long không dám trực tiếp đụng vào cánh tay dính máu kia, sợ rằng sẽ trúng phải lời nguyền, hoặc giả một thứ đáng sợ nào đó.

Công Tôn Uyển đang đảo mắt nhìn khung cảnh khắp nơi lúc này nàng mới mở miệng hỏi: "Làm sao ngươi biết đây là cánh tay của một vị tu sĩ Hợp Đạo kỳ?"

"Trong máu ẩn chứa mùi vị Đạo Nguyên dày đặc" Vũ Thiên Long vừa nói vừa dùng linh khí "Định Khí Ngự Vật" nâng bàn tay lên, đi đến bên cạnh Công Tôn Uyển, đột nhiên, một giọt huyết dịch từ đó rơi xuống nền đá hoa cương.

"Xi!!! Xi!!!".

Toàn bộ những tấm đá hoa cương được ốp lát bên trong chính điện đều đồng loạt sôi trào lên, toát ra một đám bong bóng khí, cứ như thể đá vôi bị ném vào nước vậy, đây chính là năng lượng ẩn chứa bên trong một giọt huyết dịch của Hợp Đạo tu sĩ, có thể khiến cho vạn vật bị hòa tan.

Thế nhưng, thời điểm một giọt huyết dịch từ bàn tay chảy ra, Chiến Thần Đình bên trong cơ thể Vũ Thiên Long giống như ngửi được mùi máu, lập tức trở nên chấn động, không ngừng phát ra tiếng vang, tựa hồ muốn xé nát thức hải, hút hết máu tươi trên bàn tay này, thậm chí ngay cả Đại Việt Tôn Tiên Kinh cũng tự hành hấp thụ thiên địa linh khí, giọt huyết dịch vừa mới rơi xuống liền bốc hơi, hóa thành tinh nguyên, theo vòng xoáy thôn phệ đi vào bên trong thân thể Vũ Thiên Long.

Vũ Thiên Long biết rõ trong bàn tay này ẩn chứa huyết khí vô cùng khổng lồ, một khi để Đại Việt Tôn Tiên Kinh tự do hấp thụ nó, căn bản sẽ không dừng lại được, đến lúc đó, bản thân hắn nhất định sẽ bị lực lượng huyết khí này khiến cho bạo thể mà chết.

Một giọt tinh huyết của Hợp Đạo tu sĩ, còn ẩn chứa huyết khí nồng hậu hơn xa so với tổng số huyết khí trong cơ thể Vũ Thiên Long hiện tại, huống hồ trong cái tay này đâu chỉ có một giọt huyết dịch

Vũ Thiên Long liền cất bàn tay đi, ngồi xếp bằng tại chỗ vận chuyển Chân Nguyên Linh Khí áp chế Chiến Thần Đình cùng Đại Việt Tôn Tiên Kinh xuống.

Lúc này Thiết Trụ bỗng nhiên cười lớn, hắn vừa cười vừa lăm bầm như nói một mình: "Thiên Địa mang mang, ai bảo tuần hoàn vô chân vô ngã? Vạn năm ngấm cảnh hồng trần xoay vần chuyển thế, cổ nhân, bằng hữu cuối cùng đều bỏ cuộc, Chỉ còn mình ta cô độc giữa cõi đời! Mong một kiếp nào đó trong muôn ngàn kiếp trùng trùng nhưng vô pháp, đáp thiên cầu đạo hỏi đạo trời ba ngàn có dày bằng ta tư lự một kiếp người?"

Nếu nhân sinh như ý, hà có gì Thiên Thư vô tự? Ta cầu ma, tâm ma, tu thành Ma Quân chi vị, thiên phú siêu tuyệt, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, bởi vậy thiên điều chèn ép, đạo trời không dung, lỡ bước sa chân nên trầm mê trăm ngàn kiếp! Chỉ tiếc tâm nguyện chưa thành! Nếu được làm lại, duy ngã tâm vô hối!"

"Ngươi lăm nhăm cái quỷ gì vậy?" Đám người Vũ Thiên Long cùng nhìn lại Thiết Trụ bằng ánh mắt khó hiểu.

"Nhìn đi!!" Thiết Trụ mơ màng chỉ tay lên phía trước, nương theo phương hướng có thể nhìn thấy một bức tranh được treo ngay ngắn bên trên hoàng kim bảo tọa.

"Thi Sơn Huyết Hải Đồ!!" Tại đó có hai câu đối đỏ được viết bằng máu tươi, qua tuế nguyệt đều đã trở màu đen đậm, từ đó khí thế quay cuồng, tựa hồ cất giấu bên trong là cả hùng tâm tráng khí một đời người, như thể lời tự thán, một bản anh hùng ca không có tiêu đề, không mang chủ đích.

Bức tranh này vẽ cảnh núi non, sông nước, bất quá sơn hà đều đắm chìm trong xác chết, nơi nơi thi thể chồng chất, thậm chí còn cao hơn một ngọn núi, máu huyết chảy thành sông, bầu trời hôn ám, ngay cả đại địa cũng là một màu đỏ sẫm.

Đến lúc này đám người Vũ Thiên Long đều riêng phần mình hít vào một ngụm khí lạnh, cảm giác như có một luồng hơi thở băng hàn đang chạy dọc sống lưng, khiến thân thể bọn hắn không tự chủ được mà cùng run lên bần bật.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Anh tài hội tụ

Lúc đám người Vũ Thiên Long leo lên Huyết Sơn được nửa ngày, trong thạch động trên vách đá dựng đứng, lại có một đạo nhân ảnh bay ra.

Đạo nhân ảnh rớt xuống huyết trì, mũi chân điểm nhẹ trên mặt nước lã không một cái, giống như chim én lướt nước, thân thể lại bay lên cao, hạ xuống bên bờ, sau đó thở ra một hơi thật dài, nhìn về phía thạch động trên vách đá dựng đứng mà đáy lòng vẫn còn sợ hãi.

" Cái tử thi kia cuối cùng cũng chịu yên tĩnh lại rồi, nơi này là... Nơi này là sâu trong Hoành Sơn Sơn Mạch, Huyết Sơn, thác nước, Ma Cung! "

Thân ảnh kia, một lão già gầy nhom, thần sắc tuy có phần ác sát nhưng khí thế trên người tuyệt nhiên bất đồng, lão thân mang bạch bào, bên eo dắt theo cây ngọc tiêu, đầu tóc bôi cao, ánh mắt sáng quắc, vô cùng tinh anh cơ trí.

Nếu Vũ Thiên Long có mặt tại đây hẳn sẽ nhận ra lão già này.

Lão nhân nhìn chằm chằm vào ngọn núi đỏ như máu và tòa Ma Cung u ám cổ xưa, trong lòng liền trở nên kích động, khu rừng chướng khí ngũ sắc kia không phải dùng sức người là có thể vượt qua, nhưng trong hạp cốc không ngờ vẫn có một thông đạo nối thẳng tới nơi này.

Hai ngày trước đó, lão nhân bị một đám người truy sát, bởi vì trốn chạy cho nên mới vô tình đi xuống thung lũng của Hoành Sơn Sơn Mạch, lúc tiến vào thạch động dưới mặt đất, đã làm cho cái tử thi kia thức tỉnh.

Tử thi liền trở nên điên cuồng, bắt đầu giết chết phần lớn đám Tu Chân giả truy sát, lão cũng là may mắn mới có thể trốn thoát ra ngoài, đến khi yên tĩnh trở lại, lão mới một lần nữa tiến vào thạch động dưới mặt đất, lần này vì không kinh động đến tử thi kia, cho nên mới có thể bình yên vô sự xuyên qua, đi tới Huyết Sơn.

" Trên mặt đất vẫn còn sót lại dấu chân, hơn nữa trong không khí rõ ràng có dấu vết tu vi ba động, xem ra đã có người sớm tiến đến địa phương này! " Lão nhân đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn lên ngọn núi Huyết Sắc, sau đó cũng bắt đầu lên đường.

Sau khi lão nhân rời khỏi, lại có một đám người nữa đi ra, đám người này già trẻ, lớn bé đều có đủ, trong đó phần đông là hài tử, trên thân bọn hắn đều mang y phục tông phái.

Cao thủ từ trong thạch động đi ra càng lúc càng nhiều, bắt đầu chém giết lẫn nhau, cướp đoạt tài nguyên hai bên đường, sau đó đồng loạt trèo lên đỉnh Huyết Sơn.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, đã có mấy trăm tu chân giả đi qua, tiến sâu vào bên trong Hoành Sơn Sơn Mạch, khiến cho khu vực cổ xưa tĩnh lặng nay bắt đầu trở nên âm ỉ, không ngừng dấy lên từng trận thanh âm sát phạt.

Đám người Vũ Thiên Long tất nhiên không biết chuyện đã có tu sĩ khác tiến sâu vào bên trong sơn mạch.

" Lần này Ma Cung hiện thế, kinh động tam châu, anh tài tề tựu, người đoán xem kẻ nào có thể đi lên chín chín tám mươi mốt tầng ma tháp, đoạt được Ma Quân truyền thừa? " Một nam tử thân mang cẩm tú hoa phục kích động hỏi đồng bạn đi bên cạnh.

" Là ai thì cũng không đến lượt tán tu như chúng ta, vậy nên hy vọng trên đường gặp được thứ gì thì cứ quét sạch thứ đó đi " Kẻ kia thở dài sườn sượt, ngưng một chút hẳn lại nói.

" Bảy vị thiên chi kiêu tử đều đã đến năm người, trừ Đông Hải Thánh Long Môn Trần Tư Bình bởi vì khoảng cách xa xôi không thể đến, còn một người nữa, nghe đồn là đệ tử thân truyền của thái thượng trưởng lão Phong Vũ Môn, người này hành tung vô định, cũng không hề có chút tiếng tăm gì trong Tu Chân giới, bất quá, ta nghĩ hẳn sẽ đến ".

" Tiểu tử Lê Văn Phúc, hẳn mới có bao nhiêu? Mười tuổi cũng đã nửa bước Trúc Cơ, không hổ là kẻ mang Tiên Căn vô thượng, càng nghĩ ta càng thấy xót xa cho non nửa đời người tu đạo của mình ".

" Lần này là dịp may hiếm có, bất quá phải tuyệt đối cẩn thận, đến Huyết Sơn này quan khán cũng không phải chỉ một hai vị đại năng thôi đâu!! ".

Lúc này đám người Vũ Thiên Long đang ngay ngắn đã tọa tại trên chính điện, linh khí nơi đây quả thực vô cùng nồng đậm, không những thế còn rất tinh thuần, ít nhất phải gấp mười lần so với thế giới bên ngoài.

Công Tôn Uyển là người đầu tiên nhận được lợi ích, năng thuận lợi tiến cảnh đến Ngưng Khí tầng sáu, Thiết Trụ cùng hai huynh đệ họ Võ tùy thời đều có thể đột phá.

Vũ Thiên Long nghiêm túc đã tọa, tu vị Ngưng Khí sáu tầng chậm rãi tăng trưởng, Đại Việt Tôn Tiên Kinh cuộn cuộn vận chuyển khiến cho linh khí trong trời đất cũng trở nên bạo động, từ bốn phương tám hướng lúc nhúc kéo đến, trên đỉnh đầu lúc này là một mảnh sương mù dày đặc như hải vân.

Hắn cắn vào một miếng thiên niên huyết sâm, sau đó lại đắm chìm trong trạng thái tu luyện, bởi vậy tu vị của Vũ Thiên Long từng giờ từng phút được nâng lên một cách đáng kể.

Lại không biết trôi qua bao lâu, cơ hồ ba đến bốn canh giờ, cho đến khi bên ngoài vang lên thanh âm chấn động Vũ Thiên Long mới giật mình bừng tỉnh.

"Vũ Thiên Bá! Ngươi chạy trời không khỏi nắng" Một tiếng thét dài xé tan không khí tịch mịch, lại có từng tràng tiếng nổ vang như thiên lôi thảo phạt khiến cho ngay cả đại diện đều thoáng lắc lư, mặt đất oanh minh chấn động.

"Ầm!!! Ầm!!!" Thần thông thuật pháp va chạm, dư ba lực lượng lan tràn về bốn phía, cuốn lên phong bạo ngập trời, ngay cả đại môn to lớn bằng sức người không thể địch chuyển kia lúc này cũng bị xé toang.

Đám người Vũ Thiên Long kinh nghi, vội vàng bước ra bên ngoài, từ trên nhìn xuống bên dưới khoảnh sân rộng có thể thấy hai thân ảnh mờ nhạt đang song song đối chiến.

Hai người này thân pháp cực nhanh, nhìn như hai đoàn lôi quang đang rượt đuổi nhau, lực lượng tu vị khủng bố không ngừng trùng kích lên hư không, đánh cho thiên địa vận vẹo oanh minh, đất trời ám màu âm đạm, Vũ Thiên Long nhìn cũng không dám nhìn, bởi chỉ một tia dư lực kia thôi đã đủ để diệt sát hắn đến trăm, ngàn lần.

Thình lình một cánh tay to lớn nặng nề chộp vào hư vô, hung hăng xé toang thương khung, từ đó hiện ra hư ảnh khuôn mặt to lớn được bao trùm bên trong hắc vụ, khuôn mặt này lạnh lùng gầm lên một tiếng, sau đó nhanh chóng cùng đại thủ kia triển khai chém giết.

"Đùng Đùng" Mấy tiếng nổ lớn đình tai nhức óc bất ngờ vang lên, lại có lôi điện rạch phá thương khung, thiểm điện chạy chồm, ý chí thiên địa trong một khắc này tựa hồ đều bị kiềm chế, cảm giác như bầu trời thoáng chùng xuống, hàn phong ầm ầm cuốn ngược, khí tức trở nên ngưng trọng, tầng không hôn ám cực kỳ.

Khuôn mặt to lớn bị một trảo vỗ vào rất nhanh liền tan vỡ, tự hành đổ sụp, một cái đại thủ ẩn mọc ra giữa trời như ngọn thiết sơn nặng nề áp xuống khiến cho không khí xung quanh kịch liệt nổ vang, bát phương oanh minh, gợn sóng lan tràn, đám người Vũ Thiên Long cảm giác máu huyết trong cơ thể đều không thể nào thuận lợi lưu thông, ngược lại còn muốn bị hút trở ra bên ngoài.

Khuôn mặt kia vô cùng quen thuộc, Vũ Thiên Long có thể nhận thức được, chính là lão giả từng xuất hiện bên dưới chiếc giếng khô nơi hậu hoa viên Vũ gia.

Lão giả nằm trên mặt đất, trên thân thể y phục đã bị chấn nát, tóc tai rối bời, thần trí có phần khủng hoảng, khi đại thủ ẩn kia ép xuống, lão cũng cười lớn, hung hăng súc thế đâm ra một đâm đối kháng.

"Ầm!!!" "Nền đá ngay lập tức phá toái hóa thành phần bụi, lại theo gió lớn cuốn bay khiến cho trời đất phút chốc mịt mù, đám người Vũ Thiên Long đều bật mũi ho sặc sụa.

Sau khi bụi phấn tán hết, trên đại địa là một cái lỗ thủng to lớn hình bàn tay năm ngón in hằn, đứng tại đó một nam nhân thân mang hắc y, hắc toàn thân đều bị bao trùm bên trong hắc vụ cho nên không thể nhìn rõ khuôn mặt, chỉ thấy phía trên đỉnh đầu phiêu phù một tấm kim bài do linh khí huyền hóa nên, tấm kim bài này lớn hơn bàn tay, đỏ sẫm như máu, khí tức sát kinh thiên động địa, bên trên viết một chữ "Tử" Thật lớn, thi thoảng còn lóe lên huyết quang.

Nam nhân uy thế sát phạt, tầng tầng sát khí mạnh mẽ bao phủ thân thể, không những vậy tu vị hắn tuyệt đối kinh người.

Đúng lúc này, lại có một đám người nữa thuận lợi leo lên Huyết Sơn, đám người nhân số tầm ba mươi, được chia thành nhiều tốp nhỏ, mặc dù y phục không đồng nhất thể nhưng giống nhau ở chỗ, đi ở phía sau lưng mỗi hải tử đều có một lão giả, trường bối theo cùng.

Bọn họ vừa đặt chân lên mặt sân của phế cung, nhìn thấy tràng cảnh phá hoại kia thì không khỏi giật mình một chút.

"Là người của Hắc Âm Đế Thành!! Trời ạ!! Hắn hình như là Tam Linh Tử, còn kẻ xui xẻo dưới kia là ai?"

Theo thanh âm rơi xuống, chỉ thấy từ bên dưới lỗ thủng kia thân ảnh một lão nhân đang chật vật bò lên, lão nhân toàn thân huyết nhục mơ hồ, trên đầu tóc rối bời bê bết máu tươi, tay chân đều đã nát vụn nhìn cực kỳ thương tâm.

Chợt có kẻ che miệng kinh hãi: "Là Vũ Thiên Bá, gia chủ Vũ gia Trần Thiên Quan! Không phải hắn đã chết rồi sao?"

"Vũ Thiên Bá! Trần Thiên Quan!!! Là...Là!!!" Đến lúc này Vũ Thiên Long đã không còn giữ được bình tĩnh, theo quán tính, hắn vội vàng tách ra đám người, sử dụng bộ pháp trực tiếp nhào mình lao xuống bên dưới.

"Ngươi đồ diệt toàn tông, lại truy sát ta mấy chục năm trời, khiến ta phải giả chết lẩn khuất khắp nơi như chó nhà có tang!! Hôm nay dù có thật sự bỏ mạng, Vũ Thiên Bá nhất định cũng phải báo được đại thù!" Vũ Thiên Bá hơi thở yếu ớt, ánh mắt nồng đậm cừ hận.

" Hắc Hắc! Ngay cả Vũ gia các người đều không kẻ nào được toàn mạng, ta tiến ngời đi trước một bước vậy! " Diệu cười hung thần ác sát, hắc ở đây tuyệt đối là cường giả đỉnh cao, cho nên đối với những người xung quanh cũng không đặt nhiều chú ý.

Dứt lời nam nhân hắc y vung tay, tu vị Nguyên Anh cuộn trào bộc phát chói mắt như mặt trời ban trưa, mãnh liệt hung tàn đánh ra một chương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Giết Tam Linh Tử

Khi chương án kia vừa rơi xuống, Vũ Thiên Long cực kỳ gấp gáp, cũng điên cuồng hét lên một tiếng, đến lúc này hắc đã không thể làm ra lựa chọn nào khác, lập tức từ bên trong mi tâm một đoàn thất thái quang mang gào thét xé không mà ra.

Cũng đồng thời tại phía trên hư vô, thanh linh xuất hiện một tia tử kim điện lôi lớn chừng vại nước, tia điện lôi này màu tím đậm, xung quanh còn có đạo vận bạch sắc lập lòe dịch chuyển.

Sát na đó, cảm tưởng như cả bầu trời đều bị đại đạo ý chí bao trùm, một cỗ sinh tử khí tức ngập trời bộc phát, dương quang âm đạm, nhật nguyệt lu mờ, cuồng phong cuộn cuộn nhắc lên tiếng oanh minh gầm rú tựa như bão táp tràn về bốn phương tám hướng.

Lại thêm một sát na nữa, ngàn vạn điện lôi chỉ lực không biết từ đâu trong trời đất cũng ầm ầm kéo đến, xẹt ngang hư vô, đốt sáng thiên địa, rút cuộc kết thành một tấm lưới tử kim khổng lồ bao trùm hết thảy, thiên thượng địa hạ tràn ngập sắc tím, uy áp như núi, mệnh mỏng như biển khiến cho chúng nhân nội tâm khiếp đảm.

Mọi chuyện nói nghe có vẻ dài dòng nhưng thực sự chỉ phát sinh trong vòng chưa đầy một hơi thở ngắn ngủi, đoàn thất thái quang mang kia chính là một trong ba sợi tóc bảo mệnh mang theo nhất kích toàn lực của tu sĩ Hợp Đạo kỳ mà ngày đó hạ lễ bái sư được sư tôn ban tặng.

Từ trước đến nay dù cho có trải qua biến cố thế nào Vũ Thiên Long cũng đều không nỡ đem món quà quý giá của sư tôn ra để sử dụng bừa bãi, nhưng hôm nay lại hoàn toàn bất đồng, hôm nay bản thân hắc đang nằm trong tay tính mạng của Nội Công.

Sợi tóc thứ hai.

" Chết!! " Vũ Thiên Long khuôn mặt đỏ bừng, sát khí hoá thành thực thể, như gió cuốn tung y phục.

Mọi chuyện diễn biến nhanh đến độ chúng nhân còn chưa kịp nhận thức được chuyện gì đang xảy ra thì tia tử kim điện lôi đã nhắm hướng nam nhân hắc y bổ xuống, bầu trời trong một khắc này được đốt sáng, có ngôi lưu tinh vừa vọt qua, thương khung bị sinh sinh xé toang, chia đôi thành hai nửa.

Đứng dưới thứ lực lượng thậm chí còn viễn siêu cả lực lượng bên trong thiên địa thì không một ai đủ sức đối kháng, không có uy áp kinh tâm, chỉ có một cỗ thiên ý bao la dung nạp hết thảy vào bên trong.

" Đoàng!! Đoàng!! Đoàng!! "

Mấy tràng tiếng nổ lớn đồng thời vang lên không báo trước, lập tức vạn âm im bật, lòng người tại một khắc đó cũng rút xuống, thiên không lắc lư chao đảo, phong vân biến sắc.

Tia điện lôi kia tựa hồ là cửu cửu thiên kiếp hung hăng nện xuống, tốc độ quá nhanh, viễn siêu hết thảy, bởi vì phạm vi công kích bị gói gọn, cho nên chúng nhân quan khán xung quanh cũng không có ai may mắn bị tổn thương.

Chỉ thấy sau tiếng nổ, sau cái chớp sáng của thiên không kia, thân ảnh nam nhân hắc y ngay lập tức biến mất mà thay thế vào đó là một cơn mưa máu, một đoàn huyết vũ bao trùm cả mảnh sân, lại có hàn phong cuốn tới như gió thổi mưa bay, chỉ để lại trong khứ giác con người tồn lưu thứ mùi vị tanh nồng đến lợm giọng của huyết tinh.

Ngay cả Nguyên Anh đều không thể nào trốn thoát, Nguyên Anh vỡ đồng nghĩa với thân hình câu diệt!! Mọi chuyện qua đi theo cái kịch bản mà không ai ngờ tới, một lúc sau Thiên Địa pháp tắc tìm về chân ngã, vạn vật lại trở về với trạng thái vốn có của nó, chỉ có lòng người là không thể nào bình tĩnh trở lại.

Tam Linh Tử, một trong chín đại sát thủ của Hắc Ám Đế Thành, bài danh hàng thứ ba, tu vị càng đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ, dưới cơ duyên xảo hợp vận khí kém cỏi bị thiên lôi đánh trúng, chết theo một cái cách không thể nào ngờ ngẫm hơn.

Đúng là không ai lại đi hoài nghi một hải tử như Vũ Thiên Long, vả lại hắc là từ bên trong chính cung đi ra cho nên cũng chẳng có ai thêm để ý đến, hơn nữa mọi chuyện phát sinh quá mức nhanh chóng, là trong mấy cái sát na, bất quá, nếu để lộ ra chuyện này: " Một Ngưng Khí tiểu tu sĩ giết chết Nguyên Anh đại năng!! " Chẳng phải Tu Chân giới sẽ đại loạn?.

"Tiền bối!! Người thương thế quá nặng!" Vũ Thiên Long nhanh chóng đi đến bên cạnh lão nhân, đẩy lồng đau xót, sau đó hắn lại đưa đôi bàn tay nhỏ bé đỡ lấy thân hình gầy gò đã không toàn vẹn của lão nhân.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt Vũ Thiên Long, Vũ Thiên Bá thoáng giật thót, như có tiền đàn diệu được, vậy mà bản thân hắn đã không còn cảm giác đau đớn, Vũ Thiên Bá chỉ mỉm cười, nhìn hải tử trước mắt một lúc thật lâu.

"Để ta dìu người đi!!".

Thương thế của Vũ Thiên Bá quả thực rất nặng, hai bàn tay đều bị chấn nát, đến đôi chân cũng đã đứt gãy, trên ngực còn lưu lại một vết thương sâu do chưởng ấn gây ra, nhìn vào, Vũ Thiên Long không khỏi đau lòng.

Bản thân hắn thực không thể ngờ, vị nội công đã chết từ lâu của mình đến nay vẫn còn sống, hơn nữa lại gặp nhau trong cái hoàn cảnh bi đát như thế này.

Ngày đó tao ngộ dưới chiếc giếng khô, Vũ Thiên Long cứ đinh ninh rằng, lão nhân có thứ gì đó khó nói, khiến hắn cảm giác vô cùng thân thiết, bất quá, cũng chỉ là thân thiết mà thôi, dần dà hắn xem như hồi tao ngộ kia là một đoạn cơ duyên, xem lão như là một lão nhân đáng kính, bởi vậy Vũ Thiên Long mới cực kỳ nghiêm túc đi tu tập Nhất Thủ Già Thương Khung đạt đến thành tựu hôm nay.

Đến lúc này Vũ Thiên Long mới chợt ngộ ra, lý do khiến cho Vũ Thiên Bá lựa chọn giả chết đó chính là muốn đảm bảo an toàn cho Vũ gia, tránh cho đám người Hắc Ám Đế Thành lần theo dấu vết tìm đến, cũng là ở trong bóng tối tìm một cơ hội báo thù.

Nhưng đồng thời Vũ Thiên Long hiểu, trước mắt hắn, trước mắt Vũ gia bây giờ, chỉ đích là một đầu hung thú khổng lồ, một tổ chức sát thủ hùng mạnh mà chỉ cần phả ra bất kỳ nhân vật nào như Tam Linh Tử cũng đủ để đồ sát toàn bộ Vũ gia.

Nhưng không bởi vậy mà đạo tâm hắn mấy may giao động, nếu có cũng chỉ là một chút xúc tác mạnh mẽ khiến bản thân hắn thêm kiên định, đạo tâm của Vũ Thiên Long là bảo hộ cho toàn bộ Vũ gia, bảo hộ cho thân nhân, bằng hữu và việc cần thiết trước mắt chính là nhanh chóng gia tăng thực lực.

"Nội công!! Ta biết người là nội công của ta!! Nhưng mà, tạm thời lúc này không nên để người thứ ba biết đến quan hệ của chúng ta!!" Vũ Thiên Long dìu Vũ Thiên Bá tiến vào một chỗ vắng người bên trong Ma Cung, vừa đi vừa nói.

"Tốt!! Thiên Long!! Ta biết.. Ta biết nội tâm của ta thân mang Tiên căn vô thượng, ta hiểu cuộc đời này của mình không thể báo được cừu thù, nhưng mà!! Con phải hứa với ta, phải giúp ta giết hết đám người Hắc Ám Đế Thành!! Không mười năm thì trăm năm, không trăm năm thì ngàn năm! Con nhất định phải đáp ứng".

Vũ Thiên Bá thều thào nói, nơi đây mắt đỏ hoe chứa một tia bất lực, một chút thương cảm cùng một loại ký thác trọng trách nặng nề, bản thân lão lúc này đã như đèn cạn dầu, bởi vì nhục thân đã bị tổn hại nghiêm trọng, hơn nữa Nguyên Anh cũng chịu tổn thương không nhẹ, tùy thời có thể sụp đổ.

"Nội công!! Long nhi cũng là người Vũ gia, ta hứa với người, trong vòng hai mươi năm ta sẽ giết hết toàn bộ đám người Hắc Ám Đế Thành!".

Vũ Thiên Long xiết chặt đôi bàn tay, cảm xúc chập chờn, trong đôi mắt thanh thuần của hải tử thỉnh thoảng phát ra một tia tinh mang sắc bén.

"Nội công điều tức, ta giúp người trị thương" Vừa nói, Vũ Thiên Long vừa lấy ra trong tay nải một bàn tay đầm máu.

Vũ Thiên Bá nhìn thấy bàn tay này thì không khỏi rùng mình: "Đây là!!".

"Đây là bàn tay của một vị Hợp Đạo kỳ đã chết, sáng hôm nay con vô tình chặt xuống, bên trong ẩn chứa lực lượng huyết khí cùng linh lực vô cùng hùng hậu, nội công hấp thu hết thứ này không những thương thế khỏi hẳn mà tu vị nhất định sẽ có thể thăng hóa!"

Nghe đến đây, Vũ Thiên Bá vừa cười vừa ho lên sặc sụa: "Duyên! Thật là duyên, đúng là duyên số! Thủ Cung Thi Nô là do ta làm kinh động mà chui ra khỏi phần mộ, lại bị con chém đứt bàn tay, cuối cùng bàn tay kia dành cho ta trị thương..Haha".

"Thì ra là như vậy!!" Vũ Thiên Long bừng tỉnh đại ngộ.

"Bàn tay này tạm thời con không thể dùng được, cho nên ta sẽ nhận nó, sau này nội công sẽ đền lại cho con thứ quý giá hơn" Vũ Thiên Bá âm trầm nói.

"Là người một nhà cần gì nói chuyện ân nghĩa, báo đền, nếu như người không phải là nội công của ta mà chỉ là lão giả ta từng gặp qua dưới chiếc giếng cổ, thì hôm nay ta cũng sẽ đem nó cho người trị thương!"

"Tốt! Tôn nhi ngoan!" Vũ Thiên Bá cảm khái nói, sau đó nhận lấy bàn tay của Thủ Cung Thi Nô.

Lúc này bên ngoài tu chân nhân sĩ kéo đến càng đông, nhân số có tầm hơn ba trăm người, trong đó đa số là tán tu nhân gian, cũng bao gồm những kẻ bất chấp nguy hiểm tiến vào Huyết Sơn truy cầu cơ duyên, mười mấy lão giả tu vị cao thâm đang hợp lực mở ra phong ấn lối vào Ma Tháp.

Thiên biến địa biến, đạo tâm bất biến, nhân sinh chìm nổi, thiên kiều ai chìm ai nổi?.

Lần này truyền thừa Ma Quân, kẻ nào may mắn nhận được?.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Vượt ma tháp (1)

Qua nửa ngày, phong ấn lối vào Ma Tháp cuối cùng cũng bị phá mở, Vũ Thiên Bá sau khi hấp thụ hết thủy tinh hoa bên trong bàn tay Thủ Cung Thi Nô, thương thế đều đã khỏi hẳn, hơn nữa, giống như Vũ Thiên Long từng nói, tu vị Vũ Thiên Bá rõ ràng được thăng hoa thêm một mảng lớn, thuận lợi tiến cảnh đến Nguyên Anh trung kỳ.

Khi Ma Tháp mở ra, Thiên Đạo cùng lúc giáng xuống một hồi Thiên Kiếp, bất quá Thiên Kiếp này cũng không thể mấy may tổn hại được đến kiện Tiên Thiên Chí Bảo của một đời Ma Quân.

Ma Tháp có tám mươi một tầng, cầu thông từ mặt đất của phế cung lên đến đỉnh Huyết Sơn, Xích Quỷ Ma Quân lựa chọn người truyền thừa mặc dù không phân biệt là người trong chính đạo hay ma đạo nhưng lại giới hạn tu vị kẻ tiếp nhận, chỉ có những tu chân giả thực lực dưới Trúc Cơ mới có thể bước vào.

Đứng trước Ma Tháp lúc này là hơn hai trăm hải tử, trong đó tán tu nhân gian chiếm đến một nửa, đám người Thiết Trụ, Công Tôn Uyển hay hai huynh đệ Vô gia đều có mặt, bất quá, toàn bộ sự chú ý của chúng nhân đều đặt vào năm tên hải tử đứng đầu.

Năm tên hải tử, tuổi đời so với Vũ Thiên Long không có chênh lệch nhiều, y phục mang trên người Vũ Thiên Long đều quen thuộc, hai kẻ trong đó đến từ Á Đông Thần Tông, hai kẻ đến từ Bắc Bộ Tinh Nguyệt Môn, một kẻ còn lại đến từ Nam Bộ Càn Khôn Tông, bọn hắn là đệ tử của năm đại tông môn đứng đầu, thân mang Tiên căn vô thượng.

Trong đó có một tiểu nữ hải, nàng này dung mạo tuyệt mỹ, ngũ quan tinh xảo, da trắng, môi thắm, tóc dài miên man, tuy tuổi đời còn nhỏ nhưng vóc dáng lại cực kỳ thanh tú, khí chất trên người cũng cao quý, băng lãnh vô cùng, nhìn như một toà băng sơn vĩnh cửu, mãi mãi quay lưng với người trong thiên hạ.

Nàng mặc một thân hồng sam, nhìn thế nào đều giống với một cổ nhân mà Vũ Thiên Long đã từng có cơ duyên gặp qua, Kiều Nguyệt Nga, phó tông chủ Nam Bộ Càn Khôn Tông.

"Vị kia là Lê Văn Phúc, môn hạ Bắc Bộ Tinh Nguyệt Môn, ta nghe đồn hắn bái nhập tông môn từ năm tám tuổi, hơn nữa tu vị cũng đã là nửa bước Trúc Cơ, lần này truyền thừa Ma Quân khó bề thoát khỏi tay hắn".

"Ta lại không nghĩ vậy, người nhìn đi, kẻ đứng thứ ba từ bên phải sang, tiểu tử kia tên gọi Minh Nhân, ngoài Tiên căn ra hắn còn thức tỉnh được cả Tiên Tướng, nghe đâu là "Đầu Suất Thần Hóa Luyện Càn Khôn" Một loại chi thượng luyện đan thiên phú".

"Tiểu nữ hải Tổng Thiếu Quân cũng không tầm thường, nếu chỉ xét về thiên tư, nàng được đề danh đệ nhị trong bảy chủng Tiên căn từng xuất hiện, chỉ tiếc lần này có hai kẻ không đến, là Trần Tư Bình của Đông Hải Thánh Long Môn và Vũ Thiên Long của Trung Bộ Phong Vũ Môn".

Bên trong chính cung bắt đầu vang lên thanh âm nghị luận, tất cả đều đi vào tai Vũ Thiên Long, bản thân hắn rất chú ý đến năm tên hải tử đứng đầu, bọn họ khí chất trên người mặc dù bất đồng nhưng tuyệt nhiên không phải loại tầm thường.

Trong đó một nam hải mặc đạo phục màu xanh, đem lại cho Vũ Thiên Long ấn tượng lớn nhất, hắn tướng mạo anh tuấn, khuôn mặt cực kỳ chất phác, phúc hậu, trên thân thi thoảng lại tản mát một vòng dương quang nhàn nhạt.

"Kẻ này ta đoán không nhầm là Lê Văn Phúc, Bắc Bộ Tinh Nguyệt Môn" Vũ Thiên Long đảo mắt một vòng nhìn xung quanh, âm thầm đánh giá.

Đúng lúc này lại có thanh âm già nua đậm đặc vang lên: "Toàn bộ đệ tử tu vị dưới Trúc Cơ kỳ chuẩn bị tiến vào địa phương truyền tống!!" Người lên tiếng là một lão giả.

Lời nói vừa rơi xuống, lập tức tràng cảnh liền trở nên xôn xao, thần tình chúng nhân đều không thể nào che dấu được nét kích động, truyền tống trận là một vòng sáng màu vàng, bên trên còn có tầng tầng phù văn lập lòe chuyển động.

Vũ Thiên Long đứng gần cuối cùng, chung hàng với đám người tán tu nhân gian, bản thân hắn y phục tầm thường, khí chất càng không có gì nổi trội, thậm chí ngay cả tu vị cũng đều như vậy.

Mặc dù không ai nói với ai lời nào, nhưng chỉ cần nhìn vào ánh mắt có thể dễ dàng cảm nhận được sự đối chọi gay gắt đang ngầm phát sinh.

Bước vào bên trong truyền tống trận, tức thì một cỗ hấp lực cường đại bao phủ bốn phía, Vũ Thiên Long chỉ cảm thấy tựa hồ bầu trời trong một khắc này rút xuống, bản thân hắn như bị cuốn trôi vào đoạn đường hầm không có ánh sáng, bên tai còn nghe được thanh âm phong bạo rít gào.

Vừa mờ mắt, Vũ Thiên Long thấy mình đang đứng trước một đại môn, đại môn này được dựng lên bằng tinh thiết, ngoài to lớn, vững chãi ra thì không có gì đặc biệt, phía trước im lìm ba bậc tam cấp cao thấp bất đồng đã phủ lấy rêu xanh, kỳ lạ là xung quanh lại không hề có bất kỳ một người nào khác, chỉ mình hắn trở lại.

" Quái!! Những người khác bị truyền tống đi đâu? " Vũ Thiên Long nghi hoặc tự hỏi.

Chưa kịp định thần thì từ bốn phương tám hướng, phong bạo dồn dập kéo đến, hắc vụ đặc sệt cuốn chặt lấy nhau, lại sôi lên ừng ực cuộn trào như hồng thủy, cơ hồ bầu trời lúc này là một mảnh hắc vân, nhìn không thấu, xem chẳng thấy tận cùng.

Cảm nhận được uy áp kinh tâm từ phía sau kéo đến, Vũ Thiên Long cũng không thém quay đầu lại nhìn, hấn vội vàng bước chân lên bậc tam cấp đầu tiên.

" Bình!!".

Tại bậc tam cấp này hình như có một tầng bích chương vô hình ngăn cản, bởi vậy mà thân thể Vũ Thiên Long vừa mới đụng vào liền ngã ngửa thối ngược về phía sau.

" Phá!! " Vũ Thiên Long thoáng ổn định thân hình, lông mày nheo lại, cắn răng đánh ra một chương, Toái Tâm Chương hung hăng nện thẳng vào hư vô phía trước, chấn nát ba tầng bích chương, chỉ nghe được thanh âm đồ sộ của không khí, tựa hồ là thủy tinh giòn tan.

" Chúc mừng người vượt qua tầng thứ nhất Ma Tháp, phần thưởng là một giọt Bách Niên Linh Dịch ".

Đúng lúc này, trước mắt Vũ Thiên Long thành linh hiện ra một tôn hư ảnh, hư ảnh này toàn thân được bao phủ bên trong u vụ, chỉ thấy được khuôn mặt, là một nam nhân mặt vuông râu ngắn, mày rậm trán cao, đầu đội đế quan, nơi mi tâm còn có chín đạo ngân văn cổ tự.

Đồng thời một giọt bích thủy rơi ngay vào, chìm chìm bên trong thức hải Vũ Thiên Long, không chần chừ, hấn lách mình bước qua đại môn, tiến vào cánh cửa thứ hai.

" Một mảnh bình nguyên!! " Lập tức biến hóa phát sinh, bầu trời quay cuồng, Vũ Thiên Long chỉ kịp hét lên thẳng thốt.

Sau cánh cửa kia, trải dài một mảnh bình nguyên vô cùng rộng lớn, thiên không xanh thẳm không có lấy gợn mây, phía xa một dòng sông phẳng lặng như gương đang bình thản chảy, bên cạnh là ngọn núi cao chót vót.

Đỉnh núi đâm thủng trời xanh, tựa một cây thiết bồng bị chôn chặt bên dưới đại địa, hay bản thân nó chính là cột chống trời trong truyền thuyết, vững chãi đứng cùng nhật nguyệt, trường tồn cùng năm tháng.

Vũ Thiên Long đảo mắt nhìn ngó khắp nơi, khi ánh mắt dừng tại chân núi thì suýt chút nữa hấn té ngã.

Bởi vì trước mắt Vũ Thiên Long là một bộ hải cốt khổng lồ, hải cốt này không phải màu trắng thông thường mà là màu vàng kim chói mắt, nằm vắt vẻo quanh ngọn núi, trải dài trên một vùng bình địa rộng lớn.

" Người này lúc còn sống sẽ to lớn đến chừng nào?." Vũ Thiên Long cảm thán nói, hấn thật sự không dám tưởng tượng, đây là lần đầu tiên Vũ Thiên Long nhìn thấy một vật thể to lớn như thế, không bao hàm Thiên Địa.

" Đây hấn phải là hải cốt của một vị Thần! Nhưng ai có thể giết chết một vị Thần? ". Vũ Thiên Long nghiêm túc quan sát, xung quanh bộ hải cốt kia được bao phủ bởi một tầng kết giới, kết giới tạo thành chiếc lồng ánh sáng bao trùm mảnh thế giới, ánh sáng cầu vồng bảy sắc không ngừng tỏa ra quang minh rực rỡ.

" Địa phương này, người này nhất định đã từng tồn tại đâu đó trong tuế nguyệt, chân thực đến độ không thể diễn tả được, nhưng cửa ải thứ hai là thế nào, rốt cuộc nó muốn cho ta xem thứ gì? " Vũ Thiên Long trầm ngâm suy nghĩ.

Thình lình, một cái đại thủ khổng lồ hung hăng xé toang mặt đất chụp thẳng về hướng Vũ Thiên Long đang đứng, đại thủ cực kỳ to lớn, bên trên còn có thể nhìn rõ từng đường vân thớ thịt, bất quá lại mang theo lực lượng tầm thường, chỉ ở vào khoảng Ngưng khí tầng ba.

Khi đại thủ kia ngấp trời đập xuống, Vũ Thiên Long cũng đồng thời đánh ra một đấm đối kháng, chỉ là lực lượng nhục thân đơn thuần " Bình!! Bình!! " Tựa hồ kiến cang lay cây, tràng cảnh đối lập đến buồn cười, vậy mà đại thủ kia chợt ngừng lại tại hư vô sau đó sinh sinh vỡ nát, biến mất trong thiên địa.

" Chúc mừng người vượt qua tầng thứ hai Ma Tháp, phần thưởng là một viên Trú Nhan Đan " Hư ảnh kia lại một lần nữa xuất hiện.

Lúc này, bên ngoài Ma Cung, tại tầng thứ năm Ma Tháp chợt lóe lên quang minh, chúng nhân cùng nhìn nhau, trầm trồ nghị luận: " Nhanh như vậy đã có kẻ vượt qua tầng thứ năm rồi! ".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Vượt ma tháp (2)

" Các người đoán xem là kẻ nào vừa mới vượt qua tầng thứ năm Ma Tháp? " Có người kích động hỏi.

" Ta nghĩ chẳng ai khác ngoài tiểu tử Lê Văn Phúc kia, tốc độ quả thực rất nhanh!! " Đám người bên ngoài Ma Cung bắt đầu hồ hởi nghị luận, bất quá, đúng lúc này tại tầng thứ sáu, thứ bảy, lại có hai vệt kim quang thi nhau lóe sáng.

Nửa canh giờ qua đi, Vũ Thiên Long hiện tại đang đứng ở cánh cửa thứ mười tám, trước mặt hắn là một tôn hung thú mình lân đầu rồng, diện mục cực kỳ dữ tợn, nếu chỉ nhìn riêng ba động tu vị trên cơ thể, đoán chừng thực lực cũng rơi vào khoảng Ngưng Khí hậu kỳ, phải rất chặt vật Vũ Thiên Long mới thành công vượt quan.

" Chỉ chưa đến hai mươi ải đầu tiên độ khó đã cao như vậy, những ải sau đó không biết còn kinh khủng đến cỡ nào? " Vũ Thiên Long hít mạnh vào một hơi, ngồi tại chỗ vận công điều tức, bên ngoài, tầng ba mươi Ma Tháp lại lóe sáng.

Từ tầng thứ hai mươi trở đi đã không còn khảo nghiệm chiến lực nữa, mà thay vào đó là khảo nghiệm định lực, tại tầng thứ hai mươi mốt, bên trong mảnh thế giới này bắt đầu phát sinh uy áp, cứ lên cao thêm một tầng, uy áp cơ hồ lại gia tăng theo cấp số nhân.

Vũ Thiên Long chỉ cảm thấy, bản thân mình tựa như đang bước đi đâu đó bên dưới đáy biển sâu, có một cổ trở lực luôn luôn đè nặng lên đôi chân hắn, đến độ tiến thêm một bước đối với hắn cũng đều cực kỳ khó khăn.

Những người khác như Thiết Trụ, Công Tôn Uyển, hay hai huynh đệ Vô gia, thậm chí còn chưa vượt qua được tầng thứ mười, trong đó cũng không thiếu người bỏ cuộc, đa phần là tán tu nhân gian, thực lực yếu kém.

Ma Tháp này tựa hồ tạo nên vô số dị không gian, mặc dù đám người cùng cảm nhận chung một sự vật, hiện tượng, hoặc giả cùng trải qua sự kiện giống nhau, nhưng trên thực tế lại được truyền tống đến nhiều địa phương phân biệt, bởi vậy mà Vũ Thiên Long trước sau vẫn thủy chung không thể nào nhìn thấy bóng dáng của những người khác.

Lúc này không chỉ chúng nhân đang quan khán, mà tất cả các bậc tiền bối tông môn đều tập trung tại phương hướng đệ tử của mình vượt tháp, sắc mặt mỗi người một vẻ, thế nhưng ngay cả những bậc đại năng tu vị cao thâm cũng không thể nào nhìn rõ những gì đang phát sinh ở bên trong.

Tổng Thiếu Quân cắn chặt môi, trên trán mồ hôi lấm tấm, nàng khó khăn bước từng bước một, nhìn khoảng không gian trước mặt, bất giác cảm thấy vô cùng mờ mịt, càng lên cao áp lực càng nặng, cuối cùng sinh ra thứ lực lượng bài xích mạnh mẽ, nàng lúc này đang ở tầng thứ ba mươi chín.

Minh Nhân cũng không ngừng cắn răng nghiêng lợi, hắn lập tức lột xuống y phục trên thân thể, để mặc cho mồ hôi ròng ròng chảy, khuôn mặt hắn không che dấu được thần sắc mệt mỏi, bất quá đôi mắt vẫn toát lên đầy đủ nghị lực, sự điên cuồng cùng cố chấp dường như đang giúp hắn nhắc chân bước từng bước một, hắn đang ở tầng thứ ba mươi bảy.

So với sự gian khổ của những người khác thì Lê Văn Phúc tỏ ra thông thả hơn rất nhiều, hắn nhanh chóng tiến đến tầng thứ năm mươi ba, hắn biết cực hạn của mình vẫn chưa tới, đoán chừng, có lẽ chỉ khi đến tầng thứ sáu mươi trở đi thì bản thân mới thực sự cảm nhận được khó khăn.

" Ta mới là đệ nhất thiên tài, Lê Văn Phúc kia trong mắt ta bất quá cũng chỉ là gà đất chó cảnh, lần này ta phải cho chúng nhân biết Đỗ Thiên ta là ai " Thiếu niên hung hăng hét lên một tiếng, sau đó khuôn mặt thoáng trầm xuống, mỗi bước chân hắn bước ra cơ hồ chứa đựng một luồng đại lực, chấn cho không gian bên trong Ma Tháp không ngừng vang vọng.

So với những người này, hiện tại Vũ Thiên Long đang bị bỏ lại khá xa, hắn chậm rãi bước từng bước, nhìn thì có vẻ cứng nhắc khô khan, nhưng trên thực tế, cước bộ càng về sau càng tỏ ra thông thả, qua hơn hai canh giờ cũng chỉ mới vừa vận bước vào tầng thứ hai mươi tám, thậm chí Vũ Thiên Long còn không chịu tiến lên, mà nán lại ở mỗi tầng để cảm ngộ, đến khi cảm giác được sắp bị lực lượng bài xích truyền tống ra bên ngoài mới vội vàng đi tiếp.

Việc vượt quan đối với Vũ Thiên Long cũng không khác gì việc leo núi, càng bị áp lực đè nặng, càng mang lại cho hắn cảm giác Vắn Đạo rõ rệt, cũng là một hồi thể ngộ quý giá.

Vũ Thiên Long trầm ngâm, khi hắn vừa đặt chân đến tầng thứ hai mươi chín, ngay lập tức cảm giác được áp lực của tầng này có sự khác lạ, nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ngộ, Vũ Thiên Long nhìn thấy một tia kỳ dị ẩn sâu tận bên trong không gian, hít vào một hơi thật dài, vận chuyển Đại Việt Tôn Tiên Kinh từ từ hấp nạp.

Bên trong thức hải của bản thân bỗng nhiên hiện ra một hình ảnh hết sức mơ hồ, hình ảnh này là một cái đài tế rất cao, được làm bằng vắn thạch, xung quanh lại có đến hơn mấy vạn cái đài tế nhỏ, bất quá, tế đài này nằm bên ngoài một vùng hư vô đen tối, không có bầu trời, cũng chẳng thể thấy được mặt đất.

Thoát khỏi ảo giác, Vũ Thiên Long cảm nhận áp lực trên cơ thể cũng dần dần tan biến, điều này kích thích sự hứng thú của hắn, không do dự, Vũ Thiên Long vội vàng tiến lên tầng thứ ba mươi.

Áp lực ở đây cơ hồ không bằng tầng trước, hắn bắt đầu suy nghĩ về sự thay đổi này, Vũ Thiên Long không vội tiến lên mà tiếp tục ngồi thổ nạp, điều tức, cùng lúc đi tìm tòi sự thay đổi của bản thân sau khi nhìn thấy hình ảnh trong thức hải lúc đang ở tầng hai mươi chín.

Mãi cho đến khi thời gian giới hạn của tầng ba mươi sắp kết thúc, lực lượng bài xích bắt đầu phủ xuống, Vũ Thiên Long mới chịu mở mắt, nhú mồm một cái, dường như cảm nhận được điều kì lạ gì đó, rõ ràng từ ngày tu luyện Đại Việt Tôn Tiên Kinh do sư tôn ban tặng sau lần bái sư, bản thân hắn không chỉ thay đổi về suy nghĩ mà ngay cả tâm cảnh cũng đều được thăng hóa một chút, không còn yếu đuối như trước.

Hít vào một hơi thật sâu, Vũ Thiên Long phóng nhanh lên tầng ba mươi mốt, ba mươi hai... Mà không hề dừng lại thổ nạp nữa, vì hắn biết đã không còn

cần thiết, dùng khí thế như chẻ tre, một đường đi thẳng, mãi cho đến tận tầng sáu mươi bảy mới dừng lại.

Đến lúc này gần hai trăm tu chân giả trẻ tuổi tiến vào Ma Tháp, sau nửa ngày vì không chịu đựng được áp lực bên trong, đều bị truyền tống ra hết, chỉ còn lại ba người cuối cùng vẫn còn đang gắng gượng.

Một khắc khi đám người kia cùng tụ tập tại một chỗ, sau khi kiểm tra nhân số mới tá hỏa phát hiện ra rằng, bên trong Ma Tháp, ngoài Lê Văn Phúc của Bắc Bộ Tinh Nguyệt Môn ra, còn có đến hai kẻ là tán tu nhân gian.

Thiết Trụ, Công Tôn Uyển cùng hai huynh đệ Võ gia đều dừng lại ở tầng thứ hai mươi, đối với đệ tử tông môn nhị lưu như bọn hắn cũng đã xem như một thành tích không tồi, hơn nữa tại mỗi lần vượt quan đều có ban tặng vật phẩm.

Đúng lúc này, kim quang tại tầng thứ bảy mươi hai, bảy mươi ba, bảy mươi tư đồng loạt lóe sáng, không phải là phát sáng thông thường mà cơ hồ cả tòa ma tháp đều bị quang hoa đốt cháy.

"Ba người kia đồng thời vượt quan! Ngoài Lê Văn Phúc ra, hai người còn lại là ai? Đều không chênh lệch nhau bao nhiêu!! Thật sự khiến người ta kích động Aa!!!"

Đám người Thiết Trụ nhìn quanh một vòng cũng không thấy Vũ Thiên Long đâu, thần tình bọn hắn đầu tiên là ngạc nhiên, đến cuối cùng ngây ngốc vì khiếp sợ: "Thiên Long!! Đệ ấy chắc chắn còn tại bên trong Ma Tháp".

Vũ Thiên Bá nắm chặt đôi bàn tay, trên khuôn mặt gầy nhom ngoại phóng tâm tư sung sướng, hắn thực sự kích động, kích động vì nội tôn của mình đang chậm rãi mà chắc chắn làm nên một cái kỳ tích: "Ta biết tôn nhi của ta sẽ làm được!! Long nhi! Ta tin tưởng ở con!" Vũ Thiên Bá thề thào.

"Nhanh chóng đi tìm hiểu xem, hai tên tán tu kia là con cái nhà ai!!" Mấy trăm ánh mắt cùng đồng thời gián chặt bên trong Ma Tháp, bầu không khí như muốn nổ tung, mong ngóng, kích động là tâm trạng chung của chúng nhân lúc này.

"Ta cảm nhận được khí tức của chủ nhân!! Người chắc chắn đang vượt quan".

"Tránh ra!! Nhường đường!!"

Từ bên ngoài đại môn, thân ảnh ba nam nhân cao thấp bất đồng đang nhanh chóng tiến vào, trong đó một nam nhân hình hài nhỏ thó, thân mặc áo bông, đầu tóc đỏ hoe, hắn xum xoe tích cực chen lẫn cùng những người xung quanh.

"Thượng Mã Phong!! Ở chỗ đông người nhộn nhịp thì nên làm cái gì?" Nam nhân tóc đỏ quay sang hỏi đồng bạn.

"Nên đánh bạc! Hắc Hắc!!!" Tiểu Kê vóc dáng nhỏ bé, khuôn mặt hắn nhìn thế nào cũng đều cảm thấy có chút đàn độn, hắn giơ giơ túi tiền lên cao trước mặt, vừa nói vừa toác miệng cười.

"Tượng huynh!! Huynh thấy chủ nhân chúng ta lần này có đoạt được đệ nhất không?" Nam nhân tóc đỏ quay lại hỏi tráng hán cao lớn đang đứng sau lưng.

"Cực một vạn lượng cho chủ nhân!! Bất quá, tên ta là Phong Mã Thượng, ở chỗ đông người nên biết giữ tôn nghiêm một chút" Tiểu Tượng quắc mắt nhìn Tiểu Mã, khịt mũi quát.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Vượt ma tháp (3)

Tiểu Tượng đắm chiêu nhìn vào bên trong Xích Quỷ Ma Tháp, khác với người thường, có lẽ bởi bản thân là linh thú, cho nên Tiểu Tượng có thể thấy được rõ ràng cảnh đang phát sinh, tại tầng thứ bảy mươi hai, hắn cảm nhận được một chút khí tức của Vũ Thiên Long.

"Các người nói xem, lần này ai sẽ là kẻ chinh phục được Ma Tháp, nhận lấy truyền thừa?" Tiểu Kê hích vai, hào hứng quay sang hỏi một trung niên nhân sĩ bên cạnh.

"Chắc chắn là công tử nhà chúng ta rồi" Trung niên cười khẩy, đạm mạc đáp.

"Công tử nhà người? Tên gì?" Tiểu Kê tò mò hỏi.

"Lê Văn Phúc!! Đệ tử thân truyền của môn chủ Bắc Bộ Tinh Nguyệt Môn".

"Hắc Hắc...Người có dám đánh cược không? Ta đảm bảo công tử nhà người không bao giờ thắng được công tử nhà chúng ta!!".

" Công tử nhà ngươi là ai? ".

" Ta không biết, nhưng hẳn chính là công tử nhà chúng ta!! ".

" Bên trong còn ba người, làm sao ta biết ai là công tử nhà ngươi mà đánh cược ".

" Cũng đúng a!! Phong Mã Thượng huynh!! Nên làm thế nào? " Tiểu Kê gãi đầu, lại quay sang hỏi Tiểu Tượng.

" Đặt cược cho người áo đen" Tiểu Tượng lạnh lùng nói.

" Tốt!! Ta cược một vạn lượng cho người áo đen bên trong Ma Tháp đạt được truyền thừa, còn ai? Còn ai muốn đánh bạc? " Tiểu Kê hào hứng hô lớn, túi tiền ném sang cho Tiểu Mã, bọn hắn ở đây đã thông đồng dàn sẵn trận địa, đánh bạc đối với Tam Linh chung quy là một cái đam mê đã ăn sâu vào máu.

Tiểu Mã ngồi bệt trên mặt đất, ánh mắt sáng quắc vô cùng hào hứng, trên tay hắn ngoài túi tiền của Tiểu Kê ra còn có một nắm giấy tiền.

" Cược, cược đi, làm giàu không khó, các ngươi biết a? Đây là cơ hội trăm năm một lần, đại gia xuống núi, lão tử tiền không thiếu, chỉ thiếu niềm vui, lăn vô, lăn vô kiếm sống " Tiểu Mã luôn mồm, bắn một mạch không nghỉ.

" Ta cược Lê Văn Phúc "

" Cả ta nữa!!"

" Ta cũng vậy!! ".

" Tốt!! Lần này thực sự phát tài!! Kê gia không những chỉ phong tình vạn chủng mà ngay cả đầu tư, kinh doanh cũng vô cùng nhạy bén.. Hắc Hắc!! "

" Tiểu Mã đâu!! Lập khế ước, gom tiền!! "

Lúc này tại bên trong tầng thứ bảy mươi hai Ma Tháp, Vũ Thiên Long tỏ ra cực kỳ chật vật, áp lực cuồng bạo tựa như thủy triều đang không ngừng ép xuống khiến cho bốn phía không gian theo đó cũng đều vặn vẹo thậm chí còn có dấu hiệu vỡ vụn, hắn lúc này chậm rãi từng bước trong vô thức, đôi mắt mờ mịt, cước bộ nặng nề, cảm giác như bản thân phải gánh trên vai ngàn cân sắt đặc.

Trước mắt Vũ Thiên Long là một mảnh hư vô hỗn độn, tình không đen kịt được bao trùm bởi bầu trời sao, ở đó hắn thấy thân ảnh một người khổng lồ, người này từ chân đến đầu cao không biết bao nhiêu vạn dặm, chỉ thấy mỗi lần hắn hít vào thở ra đều tạo nên phong bạo, phong bạo cuộn cuộn như vòi rồng, chấn cho cho bốn phía thương khung cũng phải lắc lư chao đảo.

Người khổng lồ nhìn hướng thượng thiên, trong miệng hắn liên tục lẩm nhẩm một thứ gì đó không rõ ràng, cuối cùng song thủ chậm chậm nhấc lên súc thế, hung hăng đánh mạnh vào hư vô, bàn tay lớn tựa tinh cầu, che kín tinh không, chỉ nghe được một hồi thanh âm va chạm, thương khung một khắc kịch liệt lắc lư, cảm giác như bầu trời sắp sụp xuống đến nơi, vô số tinh cầu lân cận đều bị chấn đến trật khỏi quỹ tích, bảo vũ trụ gầm thét, nhấn chìm cuốn trôi mọi thứ.

Bất quá, tại thương khung bao la lúc này thỉnh thoảng xuất hiện một tấm võng màu bạch kim, thế giới chi võng phát sáng rực rỡ, ngân quang bao phủ ức vạn dặm tinh không, lập tức ngăn cản lấy đôi song thủ kia, một cỗ đại lực phản chấn từ thương khung dội lại, tựa hồ hồng thủy quét sạch hết thảy, ngay cả người khổng lồ nhục thân vĩ ngạn kia cũng đều chớp mắt hóa thành phần bụi.

Giờ phút đó, Vũ Thiên Long có thể nghe được một tiếng thét dài cuồng nộ tựa sấm rền: " Ta lại thất bại rồi!! Không!! Không thể nào!! " Thanh âm mang theo nồng đậm bất lực cùng chán chường, vang vọng mãi trong thiên địa, ngàn năm không chịu tắt.

Vũ Thiên Long mở mắt, tại đó dày đặc trăm ngàn sợi tơ máu đan xen, trên trán đã nổi gân xanh, hai bàn tay xiết chặt, toàn bộ y phục lúc này đều bị áp lực kinh khủng chấn nát, Vũ Thiên Long nặng nề bước từng bước một: " Cự nhân kia!! Sao ta lại cảm giác quen thuộc đến vậy!! Hắn là ai? Ta đã từng gặp qua ở đâu? ".

Như người trong cơn mộng, một kẻ tịch du, hắn cứ thế bước chân đi về phía trước mà toàn bộ tâm trí đều đã trôi vào địa phương vô định, Vũ Thiên Long vừa đi vừa lẩm bẩm: " Lạc Thiên Tiên Giới! Ba ngàn kiếp trùng sinh, mộng phá trời! Thương khung là giả tạo! Siêu Thoát Giả, Luân Hồi Giả, Diệt Thế Giả, tất cả đều là giả! ".

Đến một lúc, cơ hồ bản thân hắn đã đạt đến cực hạn thì tại vị trí mi tâm, Tiên Đạo ấn ký bỗng nhiên bạo phát ra quang minh mãnh liệt, toàn bộ nhục thân giờ phút này lan tràn hoàng kim chi khí, ngay cả làn da cũng hóa màu ngân đồng, bên trong, huyết dịch đều bị đóng băng, lục phủ ngũ tạng ngừng hoạt động, xương cốt, kinh mạch đang phát sinh biến hóa một cách nghiêng trời lệch đất.

Tầng bảy mươi ba, bảy mươi tư..Bảy mươi chín.. Vũ Thiên Long mở mắt, vẫn là cự nhân đó, vẫn là khung cảnh đó, vẫn là thanh âm đó vang lên: " Ta lại thất bại rồi!! Không!! Không thể nào! ".

Lúc này chính điện Ma Cung, truyền tiếng trận bồng nhiên chấn động, tại đó thân ảnh một hài tử đang khó khăn lê lét ra bên ngoài, hắn y phục đều đã biết mất, đầu tóc rối bù, ngay cả mười vạn tám ngàn lỗ chân lông cũng đồng loạt chảy ra huyết dịch, hắn thất thần, như người điên nói mộng: " Tầng tám mươi!! Ta thua rồi!! ".

"Người kia!! Hắn là Lê Văn Phúc!! Không, không thể nào!" Chúng nhân xô xao, có kẻ lại tự tay mình tát vào má mấy cái.

Thiên kiều được xem là kẻ đứng đầu Tu Chân giới vậy mà thất bại, thất bại trong gang tấc.

"Hai kẻ còn lại!! Bọn họ đều là tán tu!! "

Đám người Tổng Thiếu Quân bởi vì cũng đã vượt qua mấy chục tầng Ma Tháp, cho nên bọn hắn thừa hiểu cái cảm giác của người bên trong, phải nói là một sự đầy dọa khủng khiếp.

"Hai kẻ tán tu!! Trời ạ! Từ bao giờ Đại Việt sản sinh những tán tu kinh khủng đến vậy!.

"Tiên căn bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi!! "

"Hắc Hắc..Những kẻ đặt cược cho tiểu tử Lê Văn Phúc, thua tiền! Ăn đồng thua đủ" Tiểu Kê kích động cười lớn.

"Vị chủ nhân này ta nhìn không nhầm, rất tốt!! Nếu được chúng ta giáo dục có lẽ tương lai còn tốt hơn nữa!! " Tiểu Mã cảm khái nói.

Trong khi đó Tiểu Tượng vẫn chăm chăm nhìn phương hướng Ma Tháp bằng ánh mắt chán kinh, thi thoảng thân thể to lớn lại không kiềm chế được mà run lên bần bật.

Bên trong, tại tầng tám mươi, lúc này Vũ Thiên Long đã không còn bước đi nữa mà hắn đang dùng đôi cánh tay chèo chống lấy nhục thân, lê lét từng chút một, những nơi hắn đi qua, một vết máu kéo dài, ngay cả tầng da đều bị bong tróc, huyết nhục mơ hồ, lại vang lên thanh âm răng rắc tiếng xương cốt rạn nứt.

"Phải có một nghị lực như thế nào hắn mới có thể làm đến như vậy!! Điên cuồng! Vị chủ nhân này thực sự là một kẻ điên cuồng!! " Tiểu Tượng hít vào từng hơi khí lạnh, kinh hãi nói.

Cũng tại tầng tám mươi, thiếu niên bí ẩn tên gọi Đồ Thiên đều không khá hơn bao nhiêu, mặc dù toàn thân được bao trùm bởi tầng tầng u quang ma khí, trên ngực, vị trí trái tim lập loè quang minh màu tím, từ đó phóng xuất ra một cỗ lực lượng đang cùng với uy áp bên trong thiên địa điên cuồng đối kháng, bất quá nhịp thở hắn lúc này đã cực kỳ yếu ớt.

"Đạo của ngươi là gì? "

Vũ Thiên Long nghe được bên tai văng vẳng một thanh âm, thanh âm này chứa đựng đầy đủ sự tang thương cùng cô lão, cơ hồ đã tồn tại thật lâu bên trong tuế nguyệt tình cơ trôi dạt.

"Đạo của ta là gì?" Vũ Thiên Long mơ màng.

"Đạo của ta là bảo hộ cho thân nhân, bằng hữu, đạo của ta là trở thành cường giả, đạo của ta là an nhiên, là tiêu diêu tự tại, là ném trái hồng trần trọn một kiếp, đạo của ta là nhân sinh vừa ý! "

"Trong ba ngàn đại đạo không có đạo nào như ngươi vừa nói!! " Thanh âm kia lại một lần nữa vang lên.

"Ta có quyền chọn cho mình duy lý, hà tất phải chọn một thứ được kẻ khác an bài? Đạo của ta!! Nhắm mắt, mờ mắt, vĩnh sinh đều được thấy thân nhân, Đạo của ta! Chung bầu rượu, đối tửu tàn canh bên bằng hữu! Đạo của ta là Nhân Sinh Đại Đạo! "

"Nhân Sinh Đạo! Haha! Hay cho Nhân Sinh Đạo, ngươi cũng giống như ta, số mệnh đã an bài! Kết cục sẽ vô cùng thảm thương " Trong mảnh thế giới này, sau thanh âm thì thảo của Vũ Thiên Long, cùng lúc một tiếng cười lớn vang lên, dồn dập, dồn dập, sát na sau vạn vật im bật.

Vũ Thiên Long ngồi tại cánh cửa tầng tám mươi thổ nạp, điều tức, uy áp thiên địa không biết đã biến mất từ bao giờ.

Sau nửa ngày, Vũ Thiên Long cắn răng hét lên một tiếng thật dài: "Phá "Lập tức tu vị bên trong cơ thể buông hết ra ngoài, thiên địa linh khí trời đất theo Đại Việt Tôn Tiên Kinh điên cuồng kéo đến, lại ngưng tụ gần như thực chất, cả tầng thứ tám mươi Ma Tháp lúc này dày đặc một mảnh hắc vân.

"Đinh!! Đinh!! Đinh!! "

"Ngưng Khí hậu kỳ!!! "

Vũ Thiên Long đứng dậy, nhìn thẳng vào đại môn trước mặt, đại môn này tựa hồ là một tấm gương trong suốt, bốn bề ảo ảnh chập chùng, từ đó lan tràn khí tức an nhiên, khí tức tiêu diêu tự tại như hắn từng mong muốn.

Không kiềm chế được, Vũ Thiên Long tiến nhanh từng bước: "Cửa thứ tám mươi mốt, cửa ải cuối cùng ".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Vượt ma tháp (4)

Chúng nhân kinh hãi, lòng người khiếp sợ, bởi lẽ xưa nay giữa đệ tử tông môn cùng tán tu nhân gian luôn tồn tại một cái khoảng cách cực lớn, khoảng cách đó phải dùng đến khái niệm "Rãnh trời" để hình dung.

Trừ bỏ những thiên kiều trong đại gia tộc truyền thừa mấy ngàn năm thì tán tu nhân gian khi đem ra so sánh với đệ tử tông môn, thiết thời thứ nhất là thiếu thốn công pháp, thứ hai là tài nguyên hạn hẹp, thứ nữa là sự bảo hộ, chống đỡ trong nhân sinh kinh lịch, cuối cùng là môi trường tu luyện không tương thích.

Thế nhưng bọn họ, những ai có thể thuận lợi đạp lên đầu sóng ngọn gió thì sau này đều là rồng trong loài người, vậy mới nói thượng thiên luôn luôn công bằng, thành tựu thường đi đôi với sự nỗ lực cố gắng.

Vũ Thiên Bá kích động, Thiết Trụ, Công Tôn Uyển cùng hai huynh đệ Võ gia lại tỏ ra khiếp sợ, khi quang mang tại tầng tám mươi vụt sáng, lòng người cũng đồng thời trở nên háo hức.

Bất kể là ai trong hai người có thể vượt qua một cửa cuối cùng này, đều đã riêng phần mình viết nên một trang truyền kỳ kinh điển.

Tại tầng tám mươi, Vũ Thiên Long sau khi lấy đá tọa để cảm ngộ ý cảnh, hẳn thấy được rõ ràng, chi tiết, lộ trình tu chân của mình trong tương lai gần, càng bước lên cao, dưới áp lực không ngừng gột rửa cùng tẩy lễ, Vũ Thiên Long càng thêm thấu hiểu ngã đạo của bản thân.

Sau khi khai thông tuệ căn, tu vi của hắn lúc này cũng tự hành gia tăng theo ý cảnh mà không hề gặp phải bất cứ trở ngại nào, khi vừa vượt qua tầng thứ tám mươi, mới là tiền kỳ Ngưng Khí tám tầng, không ngờ đến lúc này, khi đứng tại đại môn tầng thứ tám mươi một đã đạt Ngưng Khí hậu kỳ chín tầng cực hạn, hiển nhiên tiến cảnh thần tốc.

Trong lòng Vũ Thiên Long có đầy đủ sự kiên quyết, ánh mắt cao ngạo lộ rõ tâm thế bất tuân, hắn muốn tiếp tục tiến lên, tiến đến tận cùng, giây phút này Vũ Thiên Long ngẩng đầu, bước ra phía trước ba bước.

Lại nói về thiếu niên bí ẩn Đồ Thiên, hắn không ngừng cắn chặt răng, khó khăn nhích thân thể từng chút một, cố gắng cho rằng chính mình vẫn có thể chịu đựng được, nhưng cuối cùng thì bản thân hắn cũng đã đạt đến cực hạn.

Nhịp thở trở nên khó khăn, hô hấp ngưng trệ, cơ hồ đến một lúc không thể nào chống chịu nổi, Đồ Thiên bất mãn gầm lên một tiếng, tâm tình thoáng thay đổi, hắn không tiếp tục tiến lên nữa mà dừng lại tại chỗ, đi cảm ngộ ý cảnh của tầng thứ tám mươi một này trước khi bị lực lượng bài xích truyền tông ra bên ngoài.

Thời gian cứ thế trôi qua, mấy trăm người bên trong chính điện Ma Cung vẫn xôn xao bàn tán.

Bất quá, đúng vào lúc chúng nhân đang tích cực thảo luận thì tại đỉnh Ma Tháp bỗng nhiên phát sinh biến hóa, từ bên trong thành linh có một đạo thân ảnh nặng nề rơi xuống, không phải là truyền tông như thông thường, có lẽ là bị ném, ném thẳng ra bên ngoài, mọi người kích động, muốn nhanh chóng kiểm chứng xem kẻ kia rốt cuộc là ai.

" Là hắn! Đồ Thiên! Thực không ngờ lại là hắn! "

" Hậu nhân Đại Vu Tiên! " Có người khi nhìn ra lai lịch của Đồ Thiên, vội vàng thét lên kinh hãi.

Bỏ qua chuyện này, thời điểm khi Đồ Thiên bị truyền tông ra bên ngoài, sát na sau, tại trung tâm Ma Tháp thành linh vang lên từng hồi tiếng nổ cuồng bạo, âm thanh nặng nề như thể chuông đồng ngân nga, khí thế ngút trời như tù và khai trận, thâm nghiêm như từ sâu thẳm thiên không dội về, hư vô phía trước thoáng vụn vỡ, phong vân đầy trời kéo đến, lớp lớp chồng chất, lại huyền hóa nên một tôn hư ảnh Thần Ma cao lớn, vững vàng đàng vân đứng trong thiên địa.

Chúng nhân ngơ ngác nhìn lên tầng tháp cao, lúc này chỉ còn lại một mình Vũ Thiên Long tại đó: " Liệu hắn có thể chinh phục được Ma Tháp kia, nhận lấy truyền thừa! " Ngàn người như một, trong lòng mặc dù có đố kỵ, có ganh ghét, nhưng nhiều hơn là bầu nhiệt huyết, vô hình mà sản sinh ra tâm lý kỳ thác hy vọng.

Hôm nay, tại nơi này rất có thể lịch sử Tu Chân giới sẽ được viết lại.

Điều mà suốt mấy vạn năm qua chưa người làm được, từ khi Ma Tháp tồn tại, ngọn Huyết Sơn cùng Ma Cung cũng không phải chỉ hiện thế một lần.

Nhân gian truyền khẩu rằng: Trong lịch sử, người từng đi đến được tầng cao nhất Ma Tháp chính là Phù Đồng Thiên Vương, một trong Tứ Bất Tử, vị Hóa Hư thứ nhất tồn tại, lai lịch thậm chí còn cổ xưa hơn cả Lạc Tổ, tuy nhiên, Phù Đồng Thiên Vương sinh thời mặc dù thiên tư trác tuyệt cũng phải ngưng ngừng dừng chân ở tầng thứ tám mươi một này.

Sau khi bị ném ra ngoài Đồ Thiên nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhưng nhìn thần sắc của chúng nhân có phần kỳ quái, hắn vội vàng đảo mắt xung quanh, khi ánh mắt rơi trên thân thể Lê Văn Phúc, Đồ Thiên bất giác ngửa mặt lên trời cười lớn: " Haha! Rốt cuộc ta vẫn là đệ nhất! Tầng tám mươi một nếu Đồ Thiên ta không thể chinh phục thì nhất định không kẻ nào làm được! "

Rất nhanh, phát hiện có gì đó sai sai, sắc mặt hần lập tức đại biến: "Không! Không thể nào! Làm sao vẫn còn kẻ có thể tồn tại bên trong Ma Tháp! Không đúng! Chỉ là ảo giác! Đáng chết!! " Đỗ Thiên nội tâm gào thét.

Lúc này, Vũ Thiên Long không hề biết thế giới bên ngoài đang phát sinh những gì, hần tiến lên chẳng phải vì ham muốn chút cơ duyên nhận được trong các tầng Ma Tháp, mà chính là sự bốc đồng của tuổi trẻ thôi thúc bước chân, dù sao hần cũng có khao khát, có dục vọng muốn thể hiện bản thân mình với người trong thiên hạ.

" Áp lực tầng tám mươi một này cực mạnh! "Vũ Thiên Long nghĩ thầm, cắn răng chịu đựng.

Đất trời oanh minh, phong vân biến sắc, cả mảnh không gian tựa như biến thành thế giới chân không, một giọt mồ hôi rơi xuống cũng ngừng lại, trôi lơ lửng, đứng dưới áp lực kinh tâm động phách sẵn sàng nghiền nát hết thảy này thì tu vị cao thâm hay nhục thân kiên cố bất quá cũng chỉ là đồ bỏ, đạo tâm mới là thứ cuối cùng tồn tại.

Khuôn mặt Vũ Thiên Long tái nhợt, cơ thể hần bắt đầu cảm giác khó chịu, tựa hồ có ngàn vạn con sâu nhỏ đang di động, gặm nhấm xương tủy, khí huyết đảo lộn, tu vị tán loạn, nhưng trong ánh mắt sâu xa lại chứa một sự kiên quyết mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Áp lực kia cũng vô tình mang lại lợi ích lớn lao, nó góp phần kích phát cực hạn tiềm năng ẩn tàng bên trong nhân loại, Vũ Thiên Long đưa tay vuốt xuống mồ hôi đang ướt đầm trên mặt, hần cắn răng, miệng gần lớn từng câu từng chữ.

" Ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ lùi bước, điều ta hướng tới là tương lai phía trước, ta có chấp niệm của riêng mình, ta sẽ vận dụng toàn bộ sức lực để đạt được mục đích, bất chấp nó có khó khăn đến thế nào đi chăng nữa! ".

Chúng nhân đang quan sát, mỗi người một cảm xúc, Minh Nhân ở tầng sáu mươi chín, bài danh thứ năm, hần không cam lòng, Tống Thiếu Quân cũng không cam lòng, Lý Trung Thành lại âm trầm không nói lời nào, Thiện Vô Tà thần sắc đầm chiêu.

Thiết Trụ thở hắt ra thành tiếng, hai bàn tay xiết chặt vào nhau, Công Tôn Uyển vẻ mặt thất thần, răng ngọc vô ý cắn lên bờ môi, một vết nhu tình kéo ngang khiến cho má nàng bỗng dưng hồng nhuận, nhìn thế nào cũng đều có loại cảm giác vũ mị diễm dung.

Vũ Thiên Bá lại kích động, cơ mặt co giật liên hồi, Tam Linh thì hò hét hừng khởi, Tiểu Kê ôm đồm vác trên vai túi tiền nặng trĩu, trong đầu chậm rãi mừng tượng ra phong phạm nên có của một vị tài phiệt lắm tiền nhiều của.

Đỗ Thiên nội tâm gào thét, ngập trời sóng lớn: " Tại sao? Tại sao lại như vậy? Ta mới là người xứng đáng đoạt đệ nhất!" Theo lời nói rơi xuống, toàn thân hần không ngừng run rẩy.

Lại qua một khoảng thời gian, rất nhiều tốp người lần lượt vượt hạp cốc, leo lên Huyết Sơn, hai canh giờ đã qua kể từ khi Đỗ Thiên bị truyền tống ra bên ngoài, lúc này nhân số cũng vừa vận đạt đến con số hơn bốn ngàn, chính cung dày đặc bóng người, chen lẫn nhau chật ních.

Rất nhiều kẻ ở đây không biết rằng, sau hôm nay, một thiên đại truyền kỳ sẽ được kẻ bút mài mực, truyền kỳ này vĩnh viễn là sử thi của toàn bộ Tu Chân giới, kéo dài mãi mãi, huy hoàng qua tuế nguyệt, một vị tuyệt đại thiên tài chuẩn bị hoành thiên xuất thế, ngàn đời ca tụng: " Tiên vô cổ nhân, hậu vô lai giả!".

Cả không gian Ma Cung im phăng phắc, mặt nước huyết trì phẳng lặng như gương, ngũ thái quang mang trong khu rừng chướng khí cũng đứng yên bất động, hơi thở chúng nhân đồng thời ngưng trệ, trăm ngàn ánh mắt cùng hướng về một phía, tại vị trí tôn Thần Ma đang đứng, nơi cao hơn, tầng thứ tám mươi một, quang minh chiếu xạ.

Lúc này uy áp biến mất, thay vào đó là một luồng khí tức mang theo nồng đậm mùi vị đại đạo có pha lẫn tang thương tuyên cổ bao trùm, trong mắt Vũ Thiên Long, đứng rải rác giữa tình không vô ngần ba ngàn cái đại môn cao lớn, bảy phần trong đó sáng rực dưới quang minh, ba phần còn lại thì im lìm trong u vân hôn ám

" Thiên Môn! "

Phía trên treo lơ lửng chín vàng kiêu dương màu vàng chói lóa, dương quang chong chóng chất hừng hực thiêu đốt vạn vật, từ đó lan tràn một loại khí tức mà Vũ Thiên Long có thể gọi tên.

" Quân thiên quân địa chế nhân sinh, Đạo Thiên duy ngã! ".

Kế tiếp " Sinh Tử Luân Hồi Chi Môn! "

Tả hữu, hai bên khắc họa sinh động đồ án Âm Dương, hai dòng hắc bạch song khí phun ra nuốt vào lượn lò chuyển động.

" Thương hải tang điền, trăm năm nhân sinh một kiếp, mở mắt là sinh, nhắm mắt là tử!! Chân Giả Luân Hồi ".

" Tiên Đạo Chi Môn! "

Một cái ấn ký hình bán nguyệt mọc ra trên đại môn, như sao trời nhìn từ khoảng cách cực gần, lớn lao vĩ đại, bề ngỗ thương khung, quang minh chớp động, uy áp tầng tầng, ấn ký bán nguyệt treo ngược hư vô, bên trên miêu tả tích cũ, khắc họa cổ sự " Tiểu Long Ngư Vượt Vũ Môn".

" Nghịch hành ca! Nghịch ba ngàn chân giả! Đoạt thiên địa tạo hóa, Chủ tể sinh linh vận mệnh ".

"Ma Môn, Ma Đạo!" Vũ Thiên Long lẩm bẩm.

Một cái đại môn, lượn lờ phía trước một đóa Hắc Liên, từ đó ma vân dày đặc như thủy triều bộc phát, khí tức U Minh lạnh lẽo lan tràn.

"Chân Ma, Tâm Ma, Cầu Ma! Đạo vô thượng lấy Diệt Sinh làm lý tưởng, Đỉnh - Phá - Lập, tuần hoàn vô hạn, phá rồi lập, tiêu tán lại diễn sinh".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Luân hồi giả

Đứng tại thương khung, lớn như trời đất, lúc này hư ảnh Ma Thần chợt cất cao giọng nói, thanh âm tựa tiếng sấm rền vang, vọng về bốn phương tám hướng, cơ hồ thiên thư giáng lâm, thần chí truyền xuống.

Tuy nhiên chúng nhân có mặt tại đó lại không thể nào cảm nhận được dù chỉ là một chút.

"Trong ba ngàn đại Đạo người có quyền chọn cho mình một Đạo để truy cầu, nên nhớ, chỉ duy nhất một Đạo mà thôi! Nhưng nếu nguyện ý đi vào Ma Môn sẽ nhận được truyền thừa đầy đủ của bốn tôn!".

Vũ Thiên Long đứng tại tầng tám mươi mốt Ma Tháp, hắn cũng nghe được rõ ràng thanh âm này, không những thế, còn cảm nhận được uy áp kinh thiên động địa đang phát sinh từ bên trên hư ảnh Ma Thần, ý chí thiên địa muốn khiến Vũ Thiên Long phải triệt để khuất phục, không thể làm ra lựa chọn nào khác.

"Ma Đạo! Thứ tà ác ta không muốn!" Bên dưới uy áp, Vũ Thiên Long cắn răng dứt khoát đáp trả.

"Ai bảo Ma Đạo tà ác? Tiên Đạo mới là chính nghĩa? Nhân sinh quan mỗi người một khác, bởi vậy cách nhìn nhận thế giới cũng không thể giống nhau, người tu Ma nhưng bản tâm người lương thiện, chỉ khác ở con đường, thế nhân gọi người là Ma nhưng người lại không hề làm việc xấu thì có sao? Chúng quy một chữ nghịch, Tiên thì nghịch Thiên mà bước, Ma thì nghịch Đạo mà đi!" Hư ảnh Ma Thần thoáng đắm chiêu, ngưng một chút hắn lại nói.

"Trong lòng người cũng có Ma đấy thôi! Ma là sân, si, cừu, hận, hy, nộ, ái, ô! Dục vọng thành Ma, tham niệm thành Ma, sát khí cũng thành Ma, đạo trời có trước vạn vật, nói lớn thì bao hàm cả vũ trụ, mà nói nhỏ lại li ti như hạt bụi, từ hỗn mang chẳng hề phân chủng loại, bắt quả, thế nhân trong quá trình truy cầu, vì u mê nên mới đa đoan chia làm hai ngã chánh, tà".

"Đạo trên căn bản vốn tròn đầy không thêm không bớt, vô thủy vô chung, không có nhị nguyên sai biệt, lại đặt đúng nơi đúng chỗ, cũng chẳng người rảnh rỗi gọi tên, xưa nay vẫn thế!".

Chẳng vì không có Đạo Sư mà Đạo mất đi, cũng không phải vì có Đạo Sư mà Đạo mới hiện diện, Đạo Sư là người đã tỏ ngộ nên đem tỏ ngộ của mình mà chỉ dạy.

Vì nhân loại chấp mê nên các bậc Đạo Sư tạm dùng đến chữ Đạo để tỏ ngộ, ngay cả chữ Đạo cũng chỉ là giả danh, chứ đừng nói đến đạo này hay đạo khác, nếu phân thành chánh tà thì lại càng xa vời Chân Đạo.

Nếu như tự hiểu, thì ngay đây đã hiểu không cần luận giải, còn nếu vẫn mù mờ vì nhân sinh nhiều hỗn độn giả danh, cần phải phân rõ trắng đen thì tạm nói: Chánh Đạo là con đường hướng người đến sự hoàn mỹ.

Tà Đạo, tức con đường ngang ngược giúp người tỉnh ngộ, phân rõ đúng sai, chẳng vậy mà Đạo giáo Bắc Thiên xem Phật Giáo Tây Phương là Tà Đạo, bắt quả, người trong Phật môn lại nói kẻ Đạo giáo u mê, lẽ nào không đúng? Người nhìn sông nói núi thì là núi, người nhìn núi nói sông thì là sông, tất cả cũng chỉ bao hàm trọn vẹn trong hai chữ "Ý Niệm".

"Ý Niệm?!! Thứ gì là ý niệm?" Vũ Thiên Long nhìn hướng thượng thiên, nơi tôn Thần Ma đang vãn mà đứng, trong lòng không che dấu được sự tò mò, đôi mắt hắn có chút mê man, Vũ Thiên Long thì thảo hồi.

"Linh Am Xà, vạn độc chi vương, Loài rắn này một nhát có thể lập tức cắn chết tu chân giả, nhưng nọc rắn lại chữa bệnh cứu người, mật rắn là dược liệu hàng trân bảo quý báu... Người xem nó là địch nhân, là tà đạo, nhưng ta cùng một số người lại xem nó như ân nhân, là chính đạo, cuối cùng ai đúng? Ai sai?!"

Hư ảnh Thần Ma bỗng nhiên nhếch miệng cười, bản thể hắn trong một cái sát na liền thu nhỏ lại vô số lần, lúc này đứng trước mặt Vũ Thiên Long là một nam tử trung niên, thân cao hai trượng, nước da ngăm đen, lưng hùm vai gấu, mặt vuông râu rậm, đôi mắt lại sáng quắc như minh đăng, nhìn thế nào cũng đều không giống với hình dung của một kẻ tu Ma, hơn nữa còn là vị Ma Quân Thái Cổ.

Khí tức trầm lắng sâu xa, tuyên cổ nhưng không hề nặng nề, tang thương nhưng không hề mục nát, ở đó có thể nhìn ra một chữ "Chấp" trong từ "Chấp Nhất", một chữ "Sát" trong "Sát Phật Quyết Đoán".

Vũ Thiên Long nghiêm túc cúi đầu, cung kính chấp tay hành lễ: "Tiểu bối ra mắt Ma Quân tiền bối! " Trong lời nói nghe ra sự sùng bái đến tận cùng, sùng bái này là tôn nghiêm đầy đủ mà Vũ Thiên Long dành cho cường giả, dành cho một vị Ma Quân tuyệt thế đã từng Vãn Đình Hóa Hư.

"Người thiên phú khoáng tuyệt cổ kim, thiên tư vô song, đạo tâm vững vàng càng là có một không hai trong thiên hạ, chỉ tiếc cách nhau tuế nguyệt quá dài, niên đại xa xôi, bằng không ta sẽ nhận người làm đồ đệ! " Nam nhân thoáng nhìn Vũ Thiên Long, cảm khái nói.

"Người là Ma Quân Thái Cổ, uy chấn Tu Chân giới, tiểu bối phúc phận mỏng manh đâu dám vọng tưởng! " Vũ Thiên Long khiêm tốn đáp.

"Hay cho câu phúc phận mỏng manh! Tiểu tử ngươi cùng ta số mệnh giống hệt nhau, đều là người được chọn, vận mạng bị kẻ khác chường không, cuối cùng miễn cưỡng sẽ vô cùng thâm! " Nam nhân trầm ngâm nói, thỉnh thoảng hắt lại nhìn vào mắt Vũ Thiên Long, sau đó bắt gặp thờ dài.

Nghe đến đây, vẻ mặt Vũ Thiên Long thoáng động dung, hắt vội vàng hỏi: "Tiền bối có thể nói rõ hơn được không? Người được chọn? Vận mệnh bị chường không? Rốt cuộc là thế nào? "

"Người không thể biết, càng không nên biết quá sớm! Bất quá, ta có thể nói một chút: Người và ta đều là Luân Hồi Giả, lý do chúng ta tồn tại chỉ để thực hiện một cái sứ mệnh duy nhất, một sứ mệnh cực kỳ khó khăn, nếu không muốn nói rằng: Chẳng hề có chút cơ hội thành công nào! " Nam nhân ôn tồn đáp, trên khuôn mặt phong trần sương gió hiện lên nồng đậm sự thống khổ cùng tư vị bất lực.

"Luân Hồi Giả? Sứ mệnh khó khăn! " Vũ Thiên Long kinh nghi.

"Đúng vậy! Chữ "Giả" tượng trưng cho thân phận người đại diện của Thiên Đạo.

Luân Hồi Giả, Diệt Thế Giả, Siêu Thoát Giả, Hư Vô Giả, Sinh Tử Giả.. Mệnh người gắn với Luân Hồi, phải trải qua ngàn vạn lần Luân Hồi nhằm chán, trầm mê muốn kiếp bất phục, sẽ không có ngày ngừng đầu lên được! "

"Ý tứ gì! Rốt cuộc ngài là?! " Não hải kịch liệt oanh minh, ngập trời sóng to gió lớn, thần sắc lập tức biến hóa, Vũ Thiên Long thảng thốt.

"Ta danh tự đầy đủ: Hành Thiên Hạ, thế nhân quen gọi với cái tên Xích Quỷ Ma Quân, Luân Hồi Giả thứ nhất, cũng là đám sinh linh đầu tiên diễn sinh tại bên trong thiên địa này từ thuở sơ khai " Nam nhân đạm mạc đáp lời.

"Luân Hồi Giả thứ nhất! Sinh linh đầu tiên tồn tại! " Càng nghe Vũ Thiên Long càng hoang mang, khiếp sợ, ý vị này chẳng phải nói: Hành Thiên Hạ kia niên đại tồn tại chỉ sợ phải dùng đến khái niệm Kỳ Kiếp để đo đếm.

"Ta biết người đang nghĩ gì! Đúng vậy! Tuế nguyệt hẳn đã quá dài, bản thân ta cũng không thể nhớ rõ, bất quá, từ khi ta mở mắt trong cõi hồng mộng hỗn độn kia cho đến nay, thế giới đã hai lần xoay chiều đối cực, ứng với hai cái Kỳ Kiếp " Nam nhân mặt ủ mày chau, đôi mắt hắt mơ màng nhìn về địa phương vô định, hồi ức nói.

"Hai Kỳ Kiếp!! " Đến lúc này Vũ Thiên Long đã không thể đè nén được cảm xúc trong lòng, đầu óc trống rỗng, hắt kinh hãi hét lên một tiếng.

Mười vạn năm ứng với một Tiểu Kiếp, mười cái Tiểu Kiếp là một Trung Kiếp, mười cái Trung Kiếp mới gọi là Đại Kiếp, lại thêm mười Đại Kiếp hợp thành một Kỳ Kiếp.. Hai Kỳ Kiếp! Con số này quá mức kinh khủng, hai mươi ngàn vạn năm! Hai trăm triệu năm!

Thọ nguyên của một Trúc Cơ kỳ tu sĩ dao động ở khoảng từ ba trăm đến năm trăm tuổi, Kết Đan từ năm trăm đến bảy trăm, Nguyên Anh vượt ngoài một ngàn, Độ Kiếp Kỳ từ một ngàn ba trăm đến một ngàn bảy trăm, Hợp Đạo kỳ tu sĩ bởi đã ngộ ra chân đạo cho nên thọ nguyên đạt được rất dài, từ ba ngàn đến năm ngàn tuổi, thậm chí, cá biệt có người còn sống đến gần vạn năm.

Về phần Hóa Hư tu sĩ, trên lý thuyết mà nói: Bọn họ đã siêu thoát thiên địa, nằm ngoài lục đạo, vượt sinh tử quan, không can dự vào sáu cõi luân hồi, bất quá, luận điệu trên cũng chỉ là lý thuyết, dù là Hóa Hư đi chăng nữa đều chỉ có thể trường sinh mà vô pháp bất tử, đến khi thọ nguyên cạn, Hóa Hư rồi cũng tịch diệt trở thành cát bụi, tuổi thọ thực tế không thể nào vượt quá một cái Tiểu Kiếp.

"Thế giới này từ khi sơ khởi đã trôi qua hai trăm triệu năm có lẽ, nếu vậy! Ngài cũng đã ngoài hai trăm triệu năm thọ mệnh? " Vũ Thiên Long nghĩ gì nói nấy, bất quá lời nói vừa rời miệng, hắt lại vội vàng đính chính: "Không phải chứ!! "

"Chẳng phải ta đã nói với người, ta là Luân Hồi Giả sao? Nếu người hỏi ta đã luân hồi qua bao nhiêu kiếp, thì ta trả lời được: Vừa tròn ba ngàn kiếp, còn nếu hỏi ta năm nay bao nhiêu tuổi, bốn tôn không thể trả lời! " Nam nhân cười hòa ái, nhẹ nhàng đáp.

Nếu không có sự kiện Ma Tháp lần này, chắc chắn Vũ Thiên Long sẽ chẳng bao giờ ngờ được, trên đời lại có những chuyện kinh tâm động phách như vậy phát sinh, ngưng một chút hắt lại hỏi.

"Ngài nói ta cũng là Luân Hồi Giả! Dựa vào đâu ngài dám chắc như vậy! "

"Tiền Căn, Tiên Mệnh, Tiên Thể, Tiên Tướng cùng hiện, đồng nghĩa với Luân Hồi Giả xuất thế, nếu ta nhìn không nhầm, bốn thứ kia người đều có đủ. Hỗn Độn Linh Căn, Bán Nguyệt Tiên Mệnh, Kim Cang Tiên Thể, Cửu Long Quy Nguyệt Tiên Tướng, ta nói đúng chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Nhân sinh đạo

" Ta lại quên nói! Đứng trước mặt người lúc này chỉ là một sợi tàn hồn của bốn tôn, sứ mệnh của ta đã hết, cũng đến lúc nên rời đi mảnh thế giới này rồi, người là kẻ kẻ tục, là Luân Hồi Giả thứ hai, hy vọng cũng sẽ là người cuối cùng! " Hành Thiên Hạ đắm chiêu, ngưng một chút, sau đó hần lại nói.

" Thôi vậy! Ta mong người có thể chọn được cho mình một con đường đúng đắn, bởi vì Đạo này sẽ theo người cho đến lúc mãn cục, suốt lộ trình phía sau sẽ không có cơ hội thứ hai để cải biến! Hãy suy nghĩ thật cẩn thận! ".

" Ba ngàn đại môn kia, vẫn bối sẽ không bước vào bất kỳ đại môn nào, Đạo của vẫn bối nằm ở trong lòng, Nhân Sinh Đạo này vẫn bối đã chọn, vậy nên nhất định sẽ truy cầu cho đến tận cùng! " Vũ Thiên Long dứt khoát đáp lời.

" Thật đặc biệt! Nhân Sinh Đạo! Đây là lần đầu tiên ta nghe đến, cũng là lần đầu tiên có kẻ từ bỏ đại lộ, lựa chọn đi trên đường mòn! Người lý giải thế nào, cảm nhận ra sao về Đạo của bản thân? " Trên khuôn mặt Hành Thiên Hạ là một vòng dị thái, hần ngờ vực hỏi.

Vũ Thiên Long đắm chiêu, hần không vội trả lời mà tâm trí gọn sóng, xoay vòng trong cổ sự.

Nhân sinh có hình dáng gì? Nhân sinh phải chăng chỉ đơn giản là một kiếp sống mà ở đó nhân mệnh được phép trải qua trăm ngàn xúc cảm, vô số tâm tình?.

Khi ngoái đầu, nhân sinh lấy nốt bằng trầm lặng nhất, hay lấy thăng trầm trong cuộc sống làm thước đo?.

Nhân sinh như một bình trà.

Tháng ngày tại Vũ gia, cha hần! Vũ Thiên Nguyên có một cái thói quen đó chính là thưởng trà, hần có thể ngồi suốt đêm ngày bên ấm trà mà không biết đến mệt mỏi, Vũ Thiên Long cũng từng tò mò nếm thử, bản thân hần cảm giác " Trà rất đáng!! ".

Cái đáng này không đơn giản chỉ là hương vị, đáng nơi đầu lưỡi, ngọt nơi cổ họng, bất quá, nhân sinh mùi vị thế nào, thưởng trà ý tứ ra sao hần còn chưa thực rõ ràng, đắm chiêu một lúc, đặt bản thân vào tâm thế an nhiên nhất, lại đi cảm nhận vị đáng kỳ lạ kia, một lúc sau Vũ Thiên Long âm trầm nói, thanh âm nhẹ nhàng mà vang vọng, xa xăm nhưng cực kỳ rõ ràng.

" Theo vẫn bối thì! Nhân sinh là một bình Tịnh Trà!! ".

Trong lòng chúng nhân, trà có mùi vị khác nhau, quán quanh giữa răng và môi của trà khách, uống xong, có người cảm thấy đắng như sinh mệnh, bất quá, cũng có người thấy nhạt như gió mát.

Trà có đậm nhạt, có nóng lạnh, cũng có buồn vui, dùng một trái tim trần tục để thưởng trà, khó tránh khỏi chỉ chăm chăm vào sắc, hương, vị, mà thiếu đi một phần thanh đạm và chất phác! Trà có ngàn vạn vị, thậm chí hòa lẫn với thế sự và tình cảm, dùng một trái tim siêu thoát để thưởng trà, thì có thể ung dung tận hưởng sự tĩnh lặng tuyệt mỹ của mây bay ngang trời, nước biếc không gọn sóng.

Trà, hay nhân sinh!! Bắt nguồn từ tự nhiên, trải tình hoa năm tháng, tắm thử thách xuân thu, từ đó mà có linh tính như hồn phách non nước, Trà có thể dùng để gột bỏ bụi trần, gan lọc tâm tình, rộng kết thiện duyên, cho nên, người biết cách thưởng trà, cũng là một người tình nguyện để bản thân sống một cách giản đơn và thuần khiết luôn tin rằng, nhân sinh là một cảnh ý, có những người dùng cả đời cũng không thể rũ bỏ chấp niệm, ngộ được nhân sinh.

Chúng sinh lưu lạc trong nhân gian, nếm hết mọi đắng cay, đổi lấy vị ngọt ngào, phồn hoa ba ngàn, nhưng cuối cùng đậu lại trần ai, giống như màn đêm trút bỏ lớp trang sức của ban ngày, trầm tĩnh mà yên lắng, thời gian trôi qua nhanh như một cái búng tay, chớp mắt, năm nào còn quan tâm được mấy, tính toán thành bại, đều đã thành khói mây qua mắt, bất cứ khi nào, bờ bên kia đều chỉ cách một bước chân, lạc lối biết quay lại, trời đất đều bao dung!

Một người ngoan cố níu giữ cả đời không buông, không thích hợp tu hành, một người si mê nhân quả, cũng không thích hợp tu hành, Trà có tâm tính, giống như mây biếc tịnh thủy, vài chén trôi xuống ruột, đầu óc liền thanh thoi.

Thiên địa mệnh mông, nhân loại nhỏ như cọng cỏ, không khiến bản thân kinh động thế giới, cũng không khiến thế giới kinh động bản thân, khi con người chào đời, vốn chẳng có hành lý, cứ đi thêm một con đường, lại mang thêm một tay nải, mà gói ghém thế tục thế nào, để chuyển thành hành lý Nhân Sinh, có dùng một trái tim thanh tịnh, nhìn ngàn vạn thế thái, mới có thể xóa bỏ thiên kiến, vui vẻ giữa bình lặng.

Cái gọi “Vân thủy thiên tâm” Là trong một chén trà trong, thưởng được chân ý có sinh ắt có tử, có tụ ắt có tán, có tươi ắt có héo, bất cứ bi thương nào đều là vui sướng, bất cứ mất mát nào đều là có được.

Tất cả tình duyên thế gian, đều có số, kẻ có tình chưa chắc có duyên, kẻ có duyên chưa chắc có tình, tùy duyên là an, có thể ngộ đạo, nước trà rửa tâm, tâm như gương sáng, một người chỉ cần nhìn rõ bản thân, là có thể nhận biết thế giới vô thường, khi ý loạn tình mê, chưa đến mức hoảng loạn, tĩnh tâm nhập định, ngày mai sẽ như hẹn mà đến, hoa xuân vẫn đẹp như xưa, trăng thu vẫn tròn như thế.

Khi thanh âm từ miệng Vũ Thiên Long ngừng lại, vạn âm trong thiên địa cũng đều im bật, thần sắc Hành Thiên Hạ đồng thời tỏ ra cực kỳ quái dị, một bậc Nhất Đại Đạo Sư như hần khi nghe Vũ Thiên Long nói về Đạo, vậy mà ngay cả nét mặt cũng phải biến hóa không ngừng, tựa hồ chính mình vừa

đang thưởng trà, vừa ngắm cảnh hồng trần biến đổi.

" Ta nghĩ sao nói vậy, mong tiền bối đừng chê cười! " Vũ Thiên Long nửa cười, nhẹ nhàng nói.

" Tiền bối!! " Thấy Hành Thiên Hạ vẫn không có động thái gì, Vũ Thiên Long mới gọi lớn.

" Ngộ tính của ngươi thật khiến ta phải kinh ngạc! Lý giải về Đạo cũng quá mức khác người! nhưng nhân sinh chỉ là một bình trà thôi sao?.

Đáng tiếc, cả ta và ngươi đều không có đủ thời gian, không có đủ tâm trí để đi thưởng thức bình trà ngon kia nữa, sau này ngươi sẽ thấy, nhân sinh của chúng ta thực chất là một cái thông lọng hai đầu nút thắt, nhưng ý niệm này, Đạo Tâm này ngươi nên giữ! Đạo của riêng ngươi, chúc ngươi sớm ngày thành Đạo! "

Hành Thiên Hạ thần sắc lộ vẻ khiếp sợ, trong đôi mắt sáng quắc như minh đăng là một vòng dị thái mông lung bất định, hắn hồ nghi nhìn Vũ Thiên Long một chút, sau đó mới nghiêm nghị nói.

" Cửa cuối cùng này ngươi không thể đi qua, truyền thừa của ta ngươi càng không nên nhận, chúng ta, hai con đường khác biệt! "

" Ta cũng sắp đến cực hạn rồi! Tàn hồn không thể tồn tại quá lâu trong thiên địa, bất quá, lần tao ngộ này xem như một cơ duyên! "

Hành Thiên Hạ đậm mặc nói, sau đó thân ảnh càng trở nên mờ nhạt, cuối cùng là một đoàn sương khói mông lung, tiêu tán bên trong thiên địa để lại tiếng cười quần quanh vang vọng: " Haha! Nhân Sinh là một bình trà! "

Cũng tại giờ phút này, bên ngoài tỉnh không xa xôi, nơi mà Vũ Thiên Long đã từng nhìn thấy qua trong ảo cảnh, tại đó, bên cạnh mấy vạn cái tế đài thỉnh linh xuất hiện một đại môn cao lớn, mặc dù mờ nhạt, có vẻ tân sinh tân khởi, thế nhưng bên trên không ngừng tản mát từng trận quang mang kỳ diệu.

Một vòng Đạo vận mang theo khí tức tiêu điều đang chậm rãi ngưng tụ thành hình, đại môn này thuộc về Vũ Thiên Long, Nhân Sinh Đạo ngày sau theo thời gian chuyển dời cũng tự hành hấp thụ tinh hoa vũ trụ không ngừng mà lớn mạnh, tất nhiên những sự kiện kia phát sinh ra sao Vũ Thiên Long sẽ không thấy được.

Sau khi Hành Thiên Hạ rời đi, Vũ Thiên Long vẫn ngồi tại bên trong tầng cuối cùng Ma Tháp, tiến hành hấp thu thổ nạp, tu vị hắn hiện giờ đã đạt đến Ngưng Khí hậu kỳ cực hạn, bình cảnh trước mắt nên không thể nào thăng tiến, bất quá, Vũ Thiên Long lại không lựa chọn đột phá, mặc dù bản thân hắn đang nắm giữ Trúc Cơ đan trong tay, nắm giữ đến năm thành cơ hội

Vũ Thiên Long biết quá trình Trúc Cơ vô cùng quan trọng và cũng gian nan không kém, sơ suất một chút, thân tử đạo tiêu: " Trước hết nên củng cố tu vị, tích lũy thật dày, về sau nhất cô tác khí, một lần hành động đột phá Trúc Cơ " Vũ Thiên Long xiết chặt tay, lẩm bẩm nói.

Đồng thời, bên trong não hải, sợi thần thức của hắn nhanh chóng lớn mạnh, cũng đang phát sinh biến hóa một cách nghiêng trời lệch đất.

Lại qua thêm một canh giờ, Ma Tháp bỗng nhiên biến mất, giữa thiên địa như chưa từng xuất hiện, ngọn Huyết Sơn trống rỗng thê lương, thân ảnh Vũ Thiên Long chậm chậm phiêu dật, rất nhanh, hiện hữu tại chính điện phế tích Ma Cung, dưới ánh mắt kích động của ngàn vạn chúng nhân.

" Thiên Long! Là đệ ấy! " Thiết Trụ vội vàng chạy đến ôm chầm lấy Vũ Thiên Long, cảm giác thân thuộc, nội tâm kích động " Lợi hại! Đệ thật lợi hại, ta không nghĩ suốt thời gian qua mình được may mắn đồng hành với một vị thiên kiêu! "

Công Tôn Uyển, Võ Vu Minh, Võ Vu Nam đi đến bên cạnh Vũ Thiên Long, ai nấy trên khuôn mặt đều hiện lên sự chân thật xuất phát từ nội tâm: " Chúc mừng ngươi! Từ nay về sau ngươi chính là một truyền kỳ! Có tiếng tăm rồi cũng không nên quên tên bọn ta! " Công Tôn Uyển lạnh nhạt nói.

Bản thân nàng cảm thấy, từ lúc này trở đi giữa nàng và hắn, khoảng cách cơ hồ bị kéo dài ra thêm một đoạn, mặc dù bất lực nhưng không thể làm khác.

" Chúc mừng ngươi!!!" Võ Vu Minh vỗ vai Vũ Thiên Long, nhẹ nhàng nói.

" Cái gì! Hắn là Vũ Thiên Long, phải chăng Vũ Thiên Long Trần Thiên Quan! " Có người nghe được cuộc hội thoại kia thì che miệng hồ nghi hét lớn.

" Đúng rồi! Là hắn! Vũ Thiên Long, đệ tử thân truyền của Lý Trác Thần, hèn gì lại lợi hại đến vậy! Khó trách a! "

" Tôn nhi! Con làm tốt lắm! " Vũ Thiên Bá đứng ở đằng xa, nội tâm kích động, nếp nhăn trên mặt cũng nhạt đi nhiều, hắn cười, tâm tình thư sướng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Chủ nhân

Vũ Thiên Long đứng đặc đứng trước ngàn người, kẻ tâm cao nhưng không vì mình mà khí ngạo, một thân hắc y đen bóng, hắn ở đó thần sắc băng hàn,

mặc dù có chút chật vật nhưng khí thế hoàn toàn thoát thai hoán cốt, sau khi xác định được đại Đạo, xác định lộ trình của bản thân Vũ Thiên Long hiện tại như một bộ Thiên Thư hạ thế, thâm trầm mà xuất trần, bí hiểm mà thoát tục.

" Bái kiến chủ nhân! " Tam Linh đồng thời đi đến bên cạnh Vũ Thiên Long, kích động nói.

Bởi Tiểu Tượng đi trước, thân thể hần quá mức to lớn, che khuất hết tầm mắt cho nên Vũ Thiên Long không thể nào nhìn thấy hai kẻ còn lại.

" Chủ nhân!! Khà khà! " Tiểu Kê thỉnh lĩnh từ phía sau nhảy ra, lại toác mồm cười sau đó còn hú lên quái dị khiến cho Vũ Thiên Long thoáng giật thót, nam nhân này nhìn thế nào cũng đều cảm thấy đáng yêu, đặc biệt là thân hình nhỏ thó và khuôn mặt hơi có phần ngờ nghệch.

" Cả ta nữa! Bái kiến chủ nhân! " Tiểu Mã là kẻ cuối cùng đi ra, mặc dù lúc này là thời tiết mùa hè khá nóng nực, nhưng trên thân hần lại quấn lấy một tấm áo bông dày cộm, lại còn đồ chót, chiếc quần màu cam ngắn cùn được trang trí dày đặc họa tiết hoa lá vô cùng lòe loẹt, bất quá, nam nhân này khuôn mặt khá ưa nhìn, nếu không muốn nói là tuấn tú.

" Chủ nhân? " Vũ Thiên Long chăm chú nhìn ba người này, kinh nghi nói.

Nam nhân đứng đầu cao lớn uy vũ, khí độ hiên ngang, hai kẻ phía sau diện mục kỳ dị, ăn mặc quái gờ khiến cho Vũ Thiên Long không khỏi nảy sinh tâm lý đề phòng.

" Đúng vậy! Người là chủ nhân của chúng ta!! Khà khà, chủ nhân còn nhỏ tuổi nhưng lại cực kỳ anh tuấn, sau này lớn lên rất giống với Kê gia, không biết sẽ khiến cho bao nhiêu tiểu cô nương phải chết mê chết mệt a! Aii quá ưu tú đều không tốt! Số đào hoa sinh tâm sâu trí luy! " Tiểu Kê luôn miệng một tràng, cũng không thèm quan tâm lấy cảm nhận của chúng nhân, nói xong hần thờ dài ca thán.

Công Tôn Uyển trước sau băng lãnh lúc này không khỏi che miệng cười, đám người Thiết Trụ lại nhìn hần với nét mặt cổ quái.

" Đại thúc! Chiếc mũ kia của thúc đội lên đầu trông rất giống con gà! " Thiết Trụ nhìn Tiểu Kê thật lâu, gật gù nói.

Bất quá, sự thực là như vậy, chiếc mũ màu đỏ nhô cao trên đầu, lại kéo dài, vắt ngược về phía sau, mường tượng như chiếc mào của một con gà trống.

" Sao ngươi biết! Đúng, ta đúng là con gà rồi!! Tiểu tử, ngươi tên gì? Vừa nhìn đã nhận ra thân phận Kê gia, quả thực nhãn quan sắc bén a! Tuổi trẻ bây giờ thật đáng sợ! " Tiểu Kê đưa mắt thoáng đánh giá Thiết Trụ, trên khuôn mặt thật thà đến ngu ngơ hiện lên vẻ kinh ngạc khó bề che giấu.

Lời nói vừa rơi xuống, chúng nhân liền đưa mắt nhìn nhau, Võ Vu Minh ngờ vực hỏi: " Ngươi là con gà! ".

" Đúng! Ta là con gà..Hắc Hắc! Thế nào? Khiếp sợ có phải không? Chẳng phải thế! Bất cứ ai khi biết ta là con gà cũng đều có biểu cảm như vậy, không sao! Kê gia hiểu được cảm xúc của các ngươi lúc này, thực sự thì ưu tú quá...!".

Chưa để hần nói hết câu, Tiểu Tượng liền quay lại quát lớn: " Im mồm! Đồ ngu này, ngươi là con gà thì tốt lắm sao? Đi đâu cũng khoe khoang ".

Nhìn một lúc, Vũ Thiên Long không khỏi lắc đầu cười khổ: " Tại sao các vị gọi ta là chủ nhân? ".

" Là tạo hóa! Bất quá, lý do thực sự về sau ngươi sẽ hiểu " Tiểu Tượng nghiêm nghị nói, bản thân hần nhìn thấy quá trình Vũ Thiên Long vượt tháp, hần rất có ấn tượng với vị chủ nhân trẻ tuổi này.

Thỉnh lĩnh, ba người cùng đồng loạt quỳ xuống một gối trên mặt đất, cung kính nói: " Chúng ta khổ cực vượt vạn dặm hành trình từ Trung Thổ xa xôi trở về gặp chủ nhân, xin người nhận lấy một bái này! " Dứt lời, Tam Linh cúi đầu hành lễ.

" Các vị làm gì vậy? Có lẽ các vị nhầm lẫn rồi, ta không phải là chủ nhân gì đó, còn xin đứng dậy cho! " Vũ Thiên Long vội vàng đưa tay đỡ lấy từng người, bất quá, nhìn thần sắc cung kính cùng nghiêm túc trên nét mặt Tam Linh lúc này, Vũ Thiên Long thoáng chầy mờ hồi trán.

" Người không nhận chúng ta! Chúng ta quý ở đây không bao giờ đứng lên! " Tiểu Mã sứt sùi nói, Tiểu Kê lại thút thít nắc nhen: " Đúng vậy! Kê gia sẽ quý suốt đời a!! ".

" Chủ nhân! Người không cần nghi ngờ về thân phận cùng động cơ của chúng ta, sau này ngươi sẽ hiểu, trên đời có những mối quan hệ, có những lần gặp gỡ đã được định mệnh an bài " Tiểu Tượng cúi đầu, âm trầm.

Vũ Thiên Long cực kỳ khó xử, suy nghĩ một lúc hần nhẹ nhàng nói: " Được rồi, ba vị đứng lên đi! ".

" Hắc Hắc! Người đồng ý rồi! Ta tên gọi Phong Thượng Mã! Sau này người cứ gọi ta là Tiểu Mã cho thân thiết " Tiểu Mã vui mừng nói.

" Ta! Phong Mã Thượng ra mắt chủ nhân, người gọi ta Tiểu Tượng cũng được".

" Còn ta! Thượng...Mã...Phong..Ngựa bay trên gió! Hắc Hắc!! " Tiểu Kê cổ tình hú lên thật lớn, âm thanh vừa đủ để chúng nhân nghe rõ.

Lời nói rơi xuống, gần bốn bốn ngàn ánh mắt cùng nhau nhìn lại, một nửa trong số đó không kiềm chế được mà phá lên cười, Vũ Thiên Long cũng che miệng cười, đám tiểu nữ hài lại đồ mặt quay vội đi chỗ khác.

" Thượng Mã Phong? Trời ạ! Trên đời còn có cái danh tự kinh khủng như vậy! Phụ thân người này sinh tiền phải là dân chơi lớn tiếng " Có người kinh

ngạc la lên thẳng thốt.

" Thật sự sao? Thượng Mã Phong, cái tên này nghe vô cùng kích thích a! "

" Hắc Hắc!! Ta biết mà, ở đâu cũng vậy, khi nghe được đại danh của Kê gia đều oanh động không thôi! " Tiểu Kê ưỡn ngực hào hứng nói, lại quay sang nhìn Tiểu Mã bằng ánh mắt khiêu khích.

" Thế nào! Người còn không chịu tin đi, đây là lần thứ bốn mươi mấy rồi, đại danh xuất, thiên địa oanh minh! " Tiểu Kê vỗ bụng kêu to.

Nghe đến đây, Vũ Thiên Long phì cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, có lẽ là lần đầu tiên từ khi rời nhà, trên miệng hắn mới nở ra được một nụ cười hiếm hoi như vậy, bất quá, nhìn Thượng Mã Phong kia, thế nào cũng đều cảm thấy rất đáng yêu.

Nụ cười này là thanh linh bộc phát, vui vẻ thấu nội tâm, không giống người ta thường hé miệng xã giao, càng không giống với hài tử bị thọc vào nách, vì nhột mà cười.

" Vui vẻ "! Thực sự đã rất lâu rồi Vũ Thiên Long mới tìm lại được cảm giác này, bỗng nhiên hắn nhớ đến đệ đệ Vũ Thiên Phong của mình.

" Bình thường nó là người chọc cho ta cười nhiều nhất, Phong nhi! Đệ lúc này thế nào? Cũng đang nhớ đại ca, như ta nhớ đệ có đúng không? Cha, Mẹ! Hài tử thực sự rất nhớ các người! " Vũ Thiên Long nội tâm than thở.

Ai có gia đình mới hiểu được nỗi khổ của một hài tử khi phải rời bỏ gia hương, lang bạt kỳ hồ, có lúc nhìn những đứa trẻ khác nằm trọn trong lòng phụ mẫu mà đau lòng.

Tiếc cho những người không được trọn vẹn hưởng lấy thứ khoái cảm ấy, những kẻ thiếu thôn tình thương, bởi vì gia đình là thứ thiêng liêng nhất, phụ mẫu là hai chữ cao cả nhất, tình thân càng là mối quan hệ đáng để day dứt nhất.

Đạo Tâm của Vũ Thiên Long cũng khởi phát từ những thứ tưởng chừng như đơn giản ấy!.

Phong vân tụ, trời kéo bão giông khiến chim non tìm về tổ ấm, ấu thú lại nương nhờ dưới sự bảo hộ của mẹ cha, còn bản thân hắn thì sao? Mỗi bước đường nguy cơ trùng điệp, bao nhiêu cảm xúc cũng cam tâm nuốt xuống, con đường này bản thân hắn đã chọn, bây giờ, sau này đều như vậy! Thế nhưng Vũ Thiên Long là hài tử, có mạnh mẽ đến đâu hắn cũng chỉ là hài tử.

" Chủ nhân! Người sao vậy? Người khóc sao? Vừa cười sao đã khóc! " Tiểu Mã ôm đồm, vẻ mặt quan tâm

" Không! Ta không có chuyện gì! Chỉ là vui quá mà thôi! " Vũ Thiên Long lau đi nước mắt trên má, nhìn chúng nhân một vòng, sau đó quay người bước chân đi ra bên ngoài Ma Cung.

" Chúng ta đi! Thiết Trụ, Uyển Nhi, Võ gia huynh đệ! Vẫn chung đường chứ? "

" Tốt! Vẫn chung đường! "

" Nội công! Người trở về gia tộc trước, cha ta hẳn sẽ rất vui khi biết người còn sống, lời hứa hai mươi năm kia tôn nhi nhất định sẽ làm được! " Vũ Thiên Long lặng lẽ truyền âm cho Vũ Thiên Bá.

Vũ Thiên Bá khẽ gật đầu, nhìn tôn tử của mình thêm một lần nữa, cuối cùng Thuận Di biến mất.

" Đi! " Vũ Thiên Long thở sâu, dẫn đầu đi xuống, bước ra khoảnh sân phía trước, trời rộng đất dài, thiên địa từ trên cao nhìn xuống cũng chỉ nhỏ bé như lòng bàn tay.

Từ hôm nay, một truyền kỳ mới được viết, không màu mè, không hoa mỹ nhưng lại kinh động thế gian" Vũ Thiên Long " Cái danh tự này vô tình trở thành một lạc ấn khó phai mờ khắc sâu trong lòng ngàn vạn tu chân nhân sĩ.

Dư luận lan nhanh như nước lũ, cuồng bạo như thủy triều, chẳng mấy chốc mà chúng nhân trên lãnh thổ quốc gia Đại Việt đều biết " Ma Tháp của Xích Quỷ Ma Quân đã bị một thiếu niên tên gọi Vũ Thiên Long chinh phục, Tiên căn thứ bảy hiện thế.. Hẳn! Tộc nhân Vũ gia Trần Thiên Quan! Đệ tử y bát của Lý Trắc Thần, thái thượng trưởng lão Phong Vũ Môn.

Mặc dù không ai biết được trong lần truyền thừa này Vũ Thiên Long nhận lấy những gì, nhưng hẳn phải là một thứ vô cùng quý giá, cũng đúng vậy, thứ mà Vũ Thiên Long nhận được thậm chí còn vượt xa hết thảy kỳ trân dị bảo trên đời.

Lòng người khiếp sợ không thôi, không ít kẻ chường mắt muốn giết người đoạt bảo, Vũ Thiên Long rõ ràng điều này, hẳn dự định về sau sẽ im hơi lặng tiếng một thời gian, tốt nhất là thay tên đổi họ, hành tẩu giang hồ mà trong người mang ngọc nguy cơ trùng điệp.

Đệ nhất thiên tài lại bước ra thêm một bước, ung dung leo xuống, rời khỏi đỉnh Huyết Sơn, đúng lúc này, từ phía sau bỗng nhiên vọng lại thanh âm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Thiên kiều chiến

"Mời dừng bước " Phía sau bỗng nhiên vang lên thanh âm.

Vũ Thiên Long quay người thì bất gặp một thiếu niên tuấn tú, hần là Lê Văn Phúc, kẻ được xưng tụng đệ nhất thiên tài Đại Việt.

Lê Văn Phúc mắt kiếm mũi cao, mặc dù còn trẻ nhưng tuấn tú dị thường, ở hần có một cổ cao ngạo khí thế, trên khuôn mặt cang là băng hàn xúc cảm, nhìn không ra, xem không thấu.

"Ta muốn cùng ngươi một trận chiến phân cao thấp, chinh phục Ma Tháp ta có thể thua ngươi, nhưng đon đả độc đấu thì tuyệt đối không thể! " Lê Văn Phúc lạnh nhạt, âm trầm nói.

"Cho ta một lý do thật chính đáng! " Vũ Thiên Long lắc đầu, hần nhìn Lê Văn Phúc một chút, sau đó nửa cười đáp lời, thực sự thì Vũ Thiên Long rất có cảm tình với hải tử này.

"Chỉ là trận chiến đon thuần, tỷ võ luận bàn đúng nghĩa, ngươi rất đặc biệt, cực kỳ đặc biệt trong mắt ta, đã lâu rồi Lê Văn Phúc ta không tìm được cho mình một đối thủ thực thụ! " Lê Văn Phúc khẳng khái đáp.

"Tốt! Lời khiêu chiến này ta nhận! " Vũ Thiên Long tiện miệng đáp, hần làm người dứt khoát.

Trên khoảnh sân rộng nơi phế tích Ma Cung, bên dưới hàng ngàn ánh mắt của vạn chúng chú mục, thân ảnh hai người ở giữa hư vô đang cùng nhau giao chiến " Ầm! Ầm " Lực lượng nhục thân va chạm, khí kinh sản sinh sắc bén như lợi kiếm liên tiếp chặt chém về bốn phía không gian.

"Phi Long Hoành Sơn! " Lê Văn Phúc đạp không lăng lập trên cao lại bắt quyết đánh ra một chưởng, trên đôi song thủ bạo phát quang mang mãnh liệt, một chưởng này nhằm hướng đỉnh đầu Vũ Thiên Long vỗ xuống.

"Lăng Không Kinh! " Vũ Thiên Long cũng không chậm hơn, hai chân làm trụ, cả người khê lặc lư, ngón tay một chỉ, chỉ khí xé rách hư vô, một tia quang trụ màu bạch ngân lại được điện lôi gia cố chống trời mà đến, cùng với chưởng pháp của Lê Văn Phúc đồng thời va chạm " Uỳnh!! Uỳnh!! " Thanh âm chấn động cuồng bạo vang lên, phong vân cuốn ngược, quang thải lập lòe, một trên một dưới thế cục giằng co, phạm vi trăm trượng xung quanh, thương khung vạn vạo, sát na sau chỉ khí tiêu tán, chưởng ấn toái diệt.

Hai thân ảnh đồng thời lùi ngược về phía sau ba bước, một kích thủ hòa, bọn hần nhìn nhau, cũng không ai nói với ai lời nào, lại nhanh chóng lao vào đối chiến, thần thông thuật pháp ngập trời, chiến khí lăng thiên, chúng nhân đang quan khán đều tỏ ra vô cùng kích động, bởi vì một trận thiên kiều chi chiến như vậy đời người không phải dễ gặp.

Thực lực bọn hần không sai biệt lắm, đều là Ngưng Khí hậu kỳ đỉnh phong, nếu chỉ xét riêng về cường độ linh khí thì Lê Văn Phúc nhìn hơn đôi chút, từ sau khi đột phá cực hạn bản thân khiến cho tu vi tiến cảnh thần tốc, Vũ Thiên Long cảm thấy chiến lực của mình được đề thăng thêm một mảng lớn, ít nhất phải gấp mười lần trước kia, nhưng trong quá trình dụng pháp lại không được thuận tiện, hơi có phần miễn cưỡng.

Nước lên thuyền lên, lũ đến đáp bờ, Vũ Thiên Long tập trung đối phó.

Mỗi người đều có thể mạnh riêng, Lê Văn Phúc công pháp cương mãnh, xuất thủ thuần thực thì Vũ Thiên Long lại tỏ ra cực kỳ bén nhạy, thân pháp nhanh nhẹn biến ảo như mây.

Lê Văn Phúc cao ngạo khí thế bộc phát ra bên ngoài, mãnh liệt như lửa, Vũ Thiên Long lại trầm ổn ôn nhu, thâm sâu khó dò.

Qua hai trăm chiêu bất phân thắng bại, lúc này Vũ Thiên Long cùng Lê Văn Phúc đều riêng phần mình âm thầm đánh giá đối thủ, thực sự thì Vũ Thiên Long không xuất hết toàn bộ lực lượng, bất quá Lê Văn Phúc kia cũng vậy, hần vẫn còn rất nhiều con bài tẩy còn chưa chịu lật.

Chung quy thì bình hòa là kết cục mỹ mãn cho cả hai bên, chỉ có điều, chúng nhân ai nấy đều tỏ ra vô cùng tiếc nuối, thứ mà bọn họ muốn nhìn thấy là một trận chiến phải phân ra hơn thua, thắng bại.

"Vai ngươi chảy máu rồi! " Vũ Thiên Long nhìn đối phương, lạnh nhạt nói.

"Haha! Còn hơn trán ngươi đỏ mồ hôi! " Lê Văn Phúc cười lớn, cũng nhanh chóng đáp lời.

"Lần sau gặp sẽ cùng nhau phân cao thấp, còn bây giờ ta có việc phải đi! Huynh đệ! Ngươi hoàn toàn khác với những kẻ phạm phu tục tử mà ta từng gặp, tuy bản lĩnh kinh người nhưng không hề kiêu căng, ngạo mạn, tâm tính lại trầm ổn vô cùng, nhãn quan chiến thuật cực kỳ siêu việt, đứng ra ta đã thua ngươi ở nửa chiều cuối cùng! "

Lê Văn Phúc âm trầm nói, bất giác vị trí của Vũ Thiên Long trong lòng hần lại được nâng cao thêm một chút, không phải là địch nhân, nhưng cũng không phải là bằng hữu, chỉ là giữa bọn họ dành cho nhau một sự tôn trọng nhất định.

Người ta gọi đó là tôn trọng đối thủ, cũng đồng thời là tôn trọng chính mình, một khái niệm thuộc về phạm trù Võ Đạo " Biết người biết ta, trăm trận trăm

thắng! ".

Lê Văn Phúc đảo mắt một vòng, lại nhìn đến Vũ Thiên Long, sau đó mỉm cười leo xuống Huyết Sơn, để lại sau lưng thanh âm vang vọng: " Còn Đồ Thiên kia nữa! Người cũng không hề tệ! Lần sau tương ngộ! ".

Chúng nhân lần lượt rời khỏi Ma Cung, trả lại cho địa phương này cái không khí tịch mịch vốn có, Ma Tháp sẽ lần nữa hiện thế, bất quá còn không ai biết được phải trôi qua thêm bao nhiêu niên kỷ, thực sự thì truyền thừa Ma Quân cho đến nay vẫn chưa người nhận được.

" Chủ nhân! Bây giờ chúng ta đi đâu? Tiểu Mã nghi hoặc hỏi.

" Đắt trời bao la, cứ theo phương hướng mà ánh mắt chỉ dẫn " Vũ Thiên Long nhìn Tam Linh, cười hiền đáp.

Một đường bình an, đám người Vũ Thiên Long thuận lợi rời khỏi Ma Cung, Thủ Cung Thi Nô không thức tỉnh, cho nên bọn hắn chẳng gặp phải bất cứ chướng ngại nào.

Đứng trên dãy Hoành Sơn nhìn xuống Thung Lũng Tử Vong mà đáy lòng còn rạo rực, đúng là hiểm nguy luôn đi cùng với kỳ ngộ, bất quá, thứ gì cũng có cái giá của nó, Đoạn Giao, bằng hữu của Vũ Thiên Long đã mãi mãi nằm lại nơi hạp cốc cô quạnh, làm bạn với xương trắng và củi mục.

" Chủ nhân! Nhờ người mà chúng ta kiếm được hơn vạn lượng bạc trắng a! Ngân lượng trong tay, phải làm sao nghĩ cách tiêu xài cho thật thoải mái, theo ta thì nên tìm lấy một tiểu trấn, thông thoáng thả thả thư giãn vài hôm " Tiểu Kê đi trước, vừa đi vừa hào hứng nói.

" Tìm cách tiêu? Tiêu tiền cũng phải tìm cách sao? " Vũ Thiên Long trầm mặt hỏi, xưa nay bản thân hắn không hề biết ngân lượng là thứ gì, Vũ gia tài đại khí thô, thực sự mà nói thì hẳn chẳng bao giờ đề tâm đến, vả lại tu chân nhân sĩ càng không mấy chú trọng vấn đề vật chất.

" Người không biết đó thôi, tiêu tiền là một nghệ thuật cao siêu, đòi hỏi cả tố chất lẫn kỹ năng mà chỉ người trong nghề mới thạo..Hắc Hắc! Bất quá, việc này Kê gia rất rành " Tiểu Kê vẫn luyện thuyết không ngừng.

" Còn có chuyện như vậy! " Vũ Thiên Long kinh nghi đáp.

" Phú gia, tài phiệt, người ta có ba cách để tiêu tiền, thứ nhất, đem hết làm từ thiện, thứ hai là đánh bạc..Còn thứ ba thì..! " Tiểu Kê cố tình làm ra bộ dáng thông thạo, hắn vừa nói vừa liếm môi cười nhạt, nhãn quan sáng rực.

" Hai cách này ta đều biết, vậy còn cách thứ ba đâu? " Vũ Thiên Long tò mò hỏi, đám người Thiết Trụ, Công Tôn Uyển cùng hai huynh đệ Võ gia đều riêng phần mình ngưng thần lắng tai nghe, đến mắt cũng không chớp lấy một cái.

" Cách thứ ba!! Hắc Hắc! " Tiểu Mã ghé sát vào tai Vũ Thiên Long nói thầm: " Cách thứ ba là nuôi đào..! ".

" Nuôi đào? Nuôi đào là gì ".

" Đào này là một thứ đồ vật rất đáng yêu, nam nhân ai nhìn đều thích, chủ nhân cứ yên tâm theo Kê gia, cuối cùng cũng sẽ trưởng thành! ".

" Đào sao? " Đám người Thiết Trụ đồng thời ngậy mặt, lăm bằm.

" Thứ đồ chơi này là lần đầu tiên ta nghe đến! " Võ Vu Minh kinh nghi nói.

Tiểu Trọng, Tiểu Mã nghe vậy chỉ biết nhìn nhau mặt gian mảy trộm, một đoạn đường đầy áp tiếng nói cười, dãy Hoành Sơn hùng vĩ cũng nhanh chóng lùi lại phía sau, nhường chỗ cho phố thị mọc lên, hành trình này kéo dài suốt hơn một tháng trời rong rã.

Trấn Đông Lâm, thuộc về phạm vi quản hạt của Bình Trị Quận, một quận thành bệ thế bậc nhất vùng Trung Bộ, Phong Vũ Môn, ngũ đại tông phái nhất lưu cũng đặt ở chốn này.

Dân cư đông đúc, kiến trúc vô cùng bề thế, quy mô hoành tráng lại càng vượt xa so với Trấn Thiên Quan, trường thành cao khuất tầm mắt, kéo dài hàng trăm dặm, bên trên, đài canh, chòi gác mọc lên san sát, dọc đường lớn thì thoảng lại bất gặp được một vài tu chân nhân sĩ, thậm chí còn có cả Kết Đan cường giả ung dung qua lại.

Khung cảnh nơi đây nhìn thế nào cũng đều cảm thấy có phần hòa ái, êm đềm, tĩnh mịch, không xô bồ, hào nhoáng như hình dung vốn có về một thị thành to lớn, càng đi vào sâu bên trong, thứ không khí trầm lắng lại càng lan tỏa, trên khuôn mặt bá tánh có thể nhìn ra sự nghiêm túc đến thái quá, ở đó còn xen lẫn vài phần trầm trọng.

Lúc này, phía đỉnh đầu Vũ Thiên Long, tại vị trí hư vô, một tòa cung điện cao lớn đang sừng sững ngự trị, tựa hồ Cửu Tiêu cung chốn thượng thiên, còn bách tính bên dưới là sinh linh nơi nhân thế, ở đó thì thoảng lại dòn dập từng hồi trống trận, lại có tiếng chuông đồng ngân nga vang vọng, từng đoàn thất thái quang mang bảy sắc rực rỡ nhuộm màu lên mây trắng, sương khói vờn quanh, hạc tiên sai cánh bay lượn, lấp ló sau tầng mây.

Vừa nhìn, đám người Vũ Thiên Long đều đồng thời "Ồ" lên một tiếng kinh ngạc: " Cung Điện to lớn thế kia làm sao có thể mọc trên bầu trời được? " Thiết Trụ nghi hoặc nói.

Đây là lần đầu tiên trong đời, Vũ Thiên Long tận mắt thấy được tràng cảnh khoa trương đến vậy, khiến cho bản thân hắn cũng phải tròn mắt nhìn trần trối, cung điện treo trên bầu trời, điều này quả mức phi thực tế.

" Là Phong Vũ Môn! ".

Đúng như danh tự, đứng sừng sững giữa thương khung, nhận lấy hết phong ba, mưa gió, bên dưới cung điện, một cây cầu hình dạng nửa chiếc mặt trăng, màu ánh kim tựa hồ cầu vồng, vắt ngang hư vô, nối dài hai chiều thiên địa, thâm nghiêm, thần thánh là cảm nhận chung của đám người Vũ Thiên Long lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Thánh môn thu đồ

” Tương truyền, Phong Vũ Môn đại cung chính là tàn tích còn sót lại của một kiện tiên thiên chí bảo không trọn vẹn, hơn mười vạn năm trước, từ bên ngoài tình không thỉnh linh xuất hiện một cây Cốt Long Dao, thanh đao này quy mô cực kỳ khủng bố, ước chừng lớn bằng diện tích một tiểu trấn, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã áp sát lấy tầng cương khí hộ tinh.

Khi Cốt Long Dao xé mở thương khung lao xuống Bình Trị Quận, muốn hủy diệt hết thấy sự sống ở đây, thì một bậc đại năng đã kịp thời ra tay ngăn cản, Cốt Long Dao bị hấn đánh nổ, hóa thành vô số toái phiến tiêu tán bên trong thiên địa.

Mà mảnh toái phiến lớn nhất đến nay vẫn còn nằm lại trên bầu trời Bình Trị Quận, qua tuế nguyệt, cho đến khi một vị Hợp Đạo kỳ tu sĩ vô tình thu thập được, cuối cùng trở thành nơi khai sáng nên nhất đại tông môn sau này, Phong Vũ Môn!!.

Thế nhân đồn rằng, vị đại năng bí ẩn kia họ Chử, xuất thân từ đạo thống Đại Vu Tiên, bên cạnh hấn luôn luôn có một vị tuyệt thế nữ nhân đi cùng, nàng này dung mạo thậm chí còn được đem ra so sánh với Hằng Nga Tiên Tử ” Tiểu Tượng từ tốn kể.

Khi thanh âm vừa rơi xuống, đám hải tử trong đó bao gồm cả Vũ Thiên Long đều thoáng rung mình, kinh hãi không thôi: ” Thì ra Phong Vũ Môn được lập nên theo cái cách lạ đời như vậy! Bất quá, kiện pháp bảo kia là của ai? Tại sao lại có thể đạt đến kích thước kinh khủng như vậy, hơn nữa, thử hỏi chủ nhân của nó hình thể phải lớn đến mức nào mới cầm nắm được? “.

Bất giác, Vũ Thiên Long lại liên tưởng đến bộ thi cốt khổng lồ bên trong truyền thừa Ma Tháp mà hấn đã từng một lần nhìn thấy qua: ” Thế giới này có nhiều chuyện không thể dùng lẽ thường để hình dung! ” Vũ Thiên Long cảm khái nói.

Thiết Trụ trước sau vẫn ngơ ngác, lúc này hấn liên tục lắc đầu tỏ vẻ không chịu tin: ” Một kiện pháp khí khủng bố như vậy lại đơn giản bị đánh nổ! Rốt cuộc tên bất tử kia có tu vi gì? “.

” Đúng vậy! Ngay cả Hóa Hư giáng thế cũng không đủ thực lực làm tổn hại đến một kiện tiên thiên pháp khí, người ta phỏng đoán, tu vi của vị đại năng bí ẩn kia thậm chí có thể còn viễn siêu cả Hóa Hư kỳ ” Tiểu Tượng thoáng suy tư, sau đó trầm ngâm nói.

Bản thân hấn là Linh Thú của Đại Việt, là tinh khí do sông núi, đất trời diễn hóa mà thành, đồng sinh đồng tử cùng vận mệnh quốc gia, giang sơn còn, Linh bất diệt, mấy vạn năm nay mặc dù đã luân hồi qua muôn kiếp, tuy có ngắn có dài, nhưng ký ức vẫn còn đó, linh trí vẫn còn nguyên! Nhưng ngay cả kẻ có kinh lịch dày như Tiểu Tượng cũng không thể nhận thức được lai lịch của vị đại năng bí ẩn này.

” Không đúng! Chẳng phải nói: Hóa Hư kỳ một khi thành Đạo sẽ bị quy tắc bên trong thiên địa cưỡng ép phi thăng sao? Công Tôn Uyển lạnh lùng chất vấn.

” Điều này tất nhiên, bất quá, dù cho là quy tắc nào đi chăng nữa cũng đều tồn tại sơ hở nhất định, có lẽ hấn là trường hợp đặc thù! ” Tiểu Tượng vẫn kiên trì giải đáp.

Vũ Thiên Long thoáng trầm mặc, hấn suy nghĩ một chút, sau đó nghi hoặc hỏi: ” Tượng huynh! Phía sau Hóa Hư còn có cảnh giới khác sao? “.

” Chủ nhân cứ gọi ta là Tiểu Tượng đi! ” Tiểu Tượng nghe đối phương xưng hô với mình như thế thì bỗng nhiên giật thót, hấn hô hấp khó khăn, vội vàng đáp.

” Thực sự thì ta cũng không rõ ràng! Nhưng trong Hồng Bàng Huyền Kinh có đề cập đến: Hợp Đạo cảnh tu sĩ lấy bản tâm đi dung hợp cùng tự nhiên Đại Đạo, một khi đạt được thành tựu, ngộ ra chân ngã sẽ lập tức tiến cảnh lên Hóa Hư kỳ.

Hóa Hư kỳ hay còn gọi là Đạo Nguyên, ở cảnh giới này trong đan điền bọn họ đã bắt đầu sản sinh ra một chủng đạo vận nhất định, mà đạo vận qua thời gian dài tu dưỡng cùng bồi đắp cũng dần dần lớn mạnh, cuối cùng khi đạo vận ngưng tụ thành công chính là lúc đột phá! Cảnh giới kế tiếp tên gọi ” Âm Dương Chân Nguyên Kỳ!.

Ở cảnh giới này, lực lượng nhục thân của bọn họ đã vượt quá cực hạn thế giới, chỉ cần cử động thân mình cũng đủ khiến thiên địa băng diệt, đạo tâm lại càng viễn siêu căn cơ đại đạo, có thể gọi là Thần Minh tồn tại! Bởi vậy mà Hóa Hư tu sĩ đều sẽ bị pháp tắc ràng buộc, cưỡng ép phi thăng, tránh cho căn cơ thế giới bị tổn hại.

Thế nhưng theo ta biết thì lịch đại Tôn Hoàng Tây Phương Tiên Quốc có nói: Âm Dương Chân Nguyên cũng chỉ là bán bộ phi thăng, nằm trong Hoá Hư khuôn khổ, Hoá Hư cảnh chia làm ba tiểu cảnh giới nhỏ, là Nhân Hư, Địa Hư, Thiên Hư, Thiên Hư cảnh mới chính là đỉnh phong tồn tại.

Nghe đến đây Vũ Thiên Long bất giác nhìn lên hướng thượng thiên, trong lòng hân hoan mừng rỡ: “ Có ngày rồi ta cũng đi đến Hóa Hư! Lúc đó cha mẹ làm sao? Đệ đệ làm sao? Còn thân nhân, bằng hữu làm sao? Phải chăng cực hạn của Nhân Sinh Đạo là rời bỏ nhân sinh? ” Nội tâm dâng trào, Vũ Thiên Long trầm mặc suy tư.

Đang thất thần thì bỗng nhiên một tia lôi điện không biết từ đâu, thỉnh thoảng xẹt ngang bầu trời, tia lôi điện này nhằm hướng trung tâm Trấn Đông Lâm bổ xuống, cũng là vị trí nơi đám người Vũ Thiên Long bộ hành.

” Chuyện gì!! ” Thiết Trụ cùng hai huynh đệ Võ gia đồng thời hét lên kinh hãi, hư không chớp sáng rồi vội tắt.

Đứng trước mặt bọn hắn lúc này, đằng vân lơ lửng tầm trăm trượng độ cao là một tôn quái thú, quái thú mình lân, đầu rồng, diện mục khiếp người, toàn thân cao thấp không ngừng tản mát ra một luồng uy áp kinh tâm động phách, lại được bao phủ bởi tầng tầng lông mao màu vàng kim, chiếc bờm đỏ rực như lửa kéo dài đến tận nửa lưng, tựa như Đế Thích, vật cưỡi của Địa Tạng Vương trong truyền thuyết, đang ngự trên ngai bên trên là một vị trung niên nam nhân, hân mặc đạo phục Phong Vũ Môn!.

” Toan Nghê! ” Võ Vũ Minh chăm chăm nhìn đầu quái thú sau đó hét lên khe khẽ.

Toan Nghê tương truyền là con thứ tư của rồng, sức thị uy cực lớn, lại nghiêm minh chính trực, thích cãi lý lẽ, bởi vậy bá tánh mới dùng hình tượng của nó để điều khiển tại những chốn công quyền, ví dụ như: Công đường, lao ngục, hay pháp đường thẩm phán.

Cũng đồng thời toàn bộ bá tánh đang qua lại trên đường lớn đều nhất tề phủ phục, quỳ bái hô to: ” Tham kiến Tả Hộ Pháp! Ngàn người cùng đồng thanh.

Vị nam nhân bằng loại ánh mắt cao cao tại thượng liếc nhìn xuống bên dưới, sau đó lạnh nhạt cất lời: ” Tám tháng sau bổn tông chiêu thu môn hạ, phàm là tu chân nhân sĩ tu vị dưới Nguyên Anh, tuổi đời không vượt quá một trăm đều có thể tham gia khảo hạch! “.

Lời nói vừa rồi, lập tức tràng cảnh liền trở nên náo loạn, lòng người kích động: ” Chẳng phải ba năm sau mới đến kỳ hạn sao? “.

” Ta nhớ không nhầm thì vẫn còn gần bốn năm nữa! “.

” Lần trước Thánh Môn thu đồ là vạn người chọn một, Trấn Đông Lâm chúng ta may mắn có một thiên chi kiêu tử lọt vào danh sách hạch tâm, hẳn là con trai Tín Anh Vương, nghe đồn tu vị bây giờ đã là Kết Đan hậu kỳ! “.

” Giá như hài tử nhà ta cũng có được vận may như vậy! Chắc chắn kẻ làm phụ mẫu sẽ rất hạnh diện! “.

Chúng nhân nghị luận không ngớt, Phong Vũ Môn mỗi mười năm một lần sẽ tiến hành chiêu thu môn hạ, tầm ảnh hưởng của sự kiện này không khác gì việc quốc gia đại sự, bởi bất kỳ kẻ nào chỉ cần vượt qua khảo hạch, tiến nhập ” Thiên Cung ” trên thượng thiên liền có thể một bước đổi vận.

Đệ tử Thánh Môn mặc cho cấp bậc cao thấp thế nào, đi đến đâu đều sẽ nhận được sự ngưỡng vọng nhất định.

Bất quá khảo hạch này cũng vô cùng khó khăn cùng hung hiểm, chiếc cầu vòng hình bán nguyệt kia thực tế là một cây cầu, thế nhân gọi nó bằng cái tên ” Đạp Thiên Kiều “.

Đạp Thiên Kiều ý vị một bước lên trời, nhất bộ thăng thiên, tuy không phải là tiên giới thực sự, nhưng cũng chính là khát vọng của biết bao thế hệ tu chân nhân sĩ.

Thánh Môn trong lòng chúng nhân vị trí thậm chí còn viễn siêu cả vương quyền, người ta thà chọn làm đệ tử Thánh Môn còn hơn làm quan lớn một vùng, nói vậy đủ để chứng minh tầm quan trọng của sự kiện lần này.

” Chủ nhân! Người có định tham gia góp vui không? ” Tiểu Mã trầm mặc hỏi.

Vũ Thiên Long chỉ mỉm cười, cũng không nói gì thêm, bởi lẽ bản thân hắn vốn đã là đệ tử Phong Vũ Môn rồi, hơn nữa thân phận lại cực kỳ đặc thù, Môn Chủ Phong Vũ Môn kia phải gọi hắn lấy một tiếng sư huynh!.

” Bây giờ đi tìm khách điểm, ăn uống no say rồi tính tiếp! ” Vũ Thiên Long lạnh nhạt nói, sau đó dẫn đầu đám người đi vào một tú lầu ngay bên đường.

Bất quá, Tiểu Kê cùng Tiểu Mã ăn vận khác người, bên cạnh còn có Tiểu Tượng hình thể cao lớn quá cỡ, khiến cho tú khách bên trong không khỏi ngoái đầu nhìn, một số kẻ còn xì xào bàn tán.

” Khách gia! Các người là muốn ăn uống hay ở trọ? ” Một tên tiểu nhị nhanh nhẹn chạy đến đón đầu đám người.

” Ăn! Chúng ta đến để ăn! ” Tiểu Kê vênh mặt đáp.

” Nhưng đồ ăn ở đây không phải rẻ đâu! Hay các vị đi sang tú khách cuối đường, ở đó giá cả bình dân hơn! ” Tiểu nhị đảo mắt một vòng nhìn mấy người Vũ Thiên Long sau đó lạnh nhạt nói.

” Tiền chứ gì! Kê gia thiếu thốn đủ thứ, nhưng tiền thì tuyệt nhiên không thiếu! ” Về mặt khinh thường, vừa nói Tiểu Kê vừa thọc tay vào bên trong chiếc bao tải vắt trên lưng, bốc ra một nắm bạc trắng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Đụng độ

” A! Xin mời, Xin mời các vị đại gia! Từ lâu chúng ta có đầy đủ các loại mỹ tửu trong thiên hạ, ngay cả đồ nhắm cũng là thứ quý hiếm, thơm ngon, còn nữa, phòng trọ khang trang sạch sẽ, nhất định khiến các vị vừa lòng ” Tên tiểu nhị vừa nhìn thấy tiền thì ánh mắt sáng rực, nhanh chóng thay đổi cách nói chuyện.

” Đại gia! Đúng rồi, chúng ta chính là đại gia rồi! Hắc Hắc! Thứ này cho ngời ” Tiểu Kê cười vui vẻ, sau đó ném ra một đĩnh bạc lớn.

” Đa tạ các vị đại nhân! ” Tiểu nhị vội vàng chụp lấy đĩnh bạc, khuôn mặt nịnh nọt, kích động nói.

” Đại nhân! Còn có cái danh xưng này sao? Tốt! Đại nhân cho ngời thêm mười lượng ” Tiểu Kê tiếp tục ném ra đĩnh bạc thứ hai.

” A! Vị Thượng Tiên này thật hào phóng, nếu ta nhìn không nhầm thì ngài hẳn phải là một tu chân giả, đòi ta cực kỳ kính trọng những người có bối phận cao như ngài! ” Đôi mắt lạnh lợi thoáng xoay chuyển, tên tiểu nhị lại thay đổi cách xưng hô, không những thế còn chấp tay, cúi đầu làm ra bộ dáng cam bái hạ phong.

” Thượng Tiên? Cho ngời hẳn hai mươi lượng đi! “.

Khi đám tiểu hài đang trôn trối nhìn Tiểu Kê như nhìn một tên ngốc, cùng với thủ đoạn moi tiền tằm thường trước mắt, thì Tiểu Tượng lạnh lùng lên tiếng: ” Đồ ngu này! Nói một hồi nữa nó đưa ngời lên tới cụ tổ, lúc đó cả bao tiền cũng đều hết sạch cho mà xem “.

Vũ Thiên Long thấy vậy chỉ biết lắc đầu cười khổ: ” Tiểu Kê này tuy ngốc nghếch nhưng lại rất đáng yêu! “.

Tám người cùng bước lên tầng hai, trên chiếc bàn lớn đã được dọn sẵn mười mấy món ăn, nhìn vô cùng ngon mắt, Tiểu Tượng ăn như hổ cuốn, đến một mẩu xương hân cũng không thèm nhả ra, vừa ăn vừa hít hà cảm khái: ” Đúng là không com ở đâu ngon bằng com quê a! “.

Vũ Thiên Long chỉ động đũa, nhắm nháp qua loa, với bản thân hẳn lúc này mà nói, thì trôn trối nỡ nệ vị vào miệng cũng đều không có cảm giác ngon lành gì.

” Tiểu Nhị! Cho một bình rượu ” Tiểu Kê lớn giọng gọi.

Tên tiểu nhị vừa rồi liền lật đật chạy đến, nhanh miệng nói: ” Vị thượng Tiên này! Người muốn dùng loại rượu gì? Chỗ chúng ta có rất nhiều loại rượu ngon, có Túy Vân Từ ngàn năm, có Mỹ Nhân Từ, Quân Từ Từ... ” Hắn một hơi kể ra đến mấy chục loại rượu.

Tiểu Kê nghe cũng không thèm nghe, lạnh nhạt nói: ” Thứ rượu bỏ đi, cho ta một bình ” Từ Trung Chi Vương “.

” Từ Trung Chi Vương! ” Khách nhân xung quanh nghe đến đây đều há hốc mồm, ngoài đầu nhìn lại, ngay cả đám người Vũ Thiên Long cũng thoáng động dung.

” Từ Trung Chi Vương sao? ” Loại rượu kia ta chưa từng nghe đến! “.

” Quan khách, ngài có nhầm lẫn gì chẳng? Kinh nghiệm mấy chục năm chạy bàn, tiểu nhân còn chưa từng nghe qua trên đời có loại rượu này! ” Tiểu nhị ập ứng đáp lời.

” Tiểu Kê! Từ Trung Chi Vương là thứ rượu gì? ” Tiểu Mã kinh nghi hỏi.

” Hắc Hắc! Rượu này là đế vương trong các loại rượu, chả vậy mà người ta gọi nó là ” Rượu Đế ” Tiểu Kê ung dung đáp.

” Rượu đế! Vâng, vâng! Có rượu đế! “.

Chẳng mấy chốc mà trên bàn chỉ còn lại mỗi com thừa canh cặn, sáu, bảy bình rượu nằm ngả nghiêng, Tiểu Kê khuôn mặt đỏ lừ, làm nhảm: ” Thêm rượu! Thêm rượu A! ” Dứt lời hân gục mặt lên bàn, ngủ say như chết.

Đúng lúc này, từ bên ngoài chợt vang lên thanh âm náo loạn: ” Đuổi hết đám dân đen ti tiện kia ra, hôm nay từ lâu này thiếu gia nhà chúng ta bao hết! ”.

Bước vào là hơn chục nam nhân ăn mặc sang trọng, đi phía trước một thiếu niên tuổi tầm mười lăm, mười sáu, trắng trẻo dễ nhìn, hân thân mang cảm tú y

phục, khuôn mặt lạnh nhạt, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn xung quanh một vòng.

” Các vị quan khách! Ăn uống cũng đã rồi, mời các vị đi cho, lần sau lại ghé! ” Tiểu nhị hốt hải chạy đến, mặt xám như tro, hấp tấp nói.

” Đuổi sao? Chúng ta còn chưa có ăn xong! ” Tiểu Mã nhăn mặt, gằn giọng, quát.

” Đám người kia là ai? Sao nhìn bộ dáng người hốt hoảng đến vậy? ” Thiết Trụ nhếch môi hỏi.

” Hần là con trai thứ hai của Tín Anh Vương! Bản tính ngang ngược, hung hăng càn quấy, trong trấn này không ai là không biết hung danh, từ lâu chúng ta chỉ kinh doanh nhỏ, không dám động chạm đến tổ kiến lửa đầu, mong các vị bỏ quá cho! ” Tiểu nhị thay đổi nét mặt, thật thà nói.

” Tín Anh Vương! Tín Anh Vương là cái quái gì? Bản thiếu gia còn chưa đuổi hẳn xuống đã may mắn lắm rồi! ” Thiết Trụ vẻ mặt ngoan độc gằn giọng quát.

Lúc này, thiếu niên kia cùng với ba nam nhân nữa đi đến bên cạnh bàn ăn của đám người Vũ Thiên Long, hần lạnh lùng hỏi: ” Người vừa nói cái gì? “.

” Gia vừa chửi cha người! Rầm chó, nghe rõ không, cha người là rầm chó! ” Thiết Trụ trừng mắt, cười cợt.

” Hồn dân, các người muốn chết! Các người không biết lão gia nhà chúng ta là ai sao? ” Nam nhân bên cạnh nghe vậy thì hung hăng đập một tay xuống bàn, khiến cho chiếc bàn trực tiếp vỡ vụn, không những vậy, kinh lực càng khiến cho bốn người Thiết Trụ ngã nhào lại phía sau.

Tiểu Kê vẫn ngủ ngon trên mặt đất, thậm chí còn ngáy rất say sưa, Thiết Trụ từ bên dưới lồm cồm bò dậy, khuôn mặt đỏ lừ, cũng trưởng cổ quát: ” Muốn đánh nhau sao? Bà mẹ, nào! Nào! Động thủ đi “.

Vũ Thiên Long trước sau tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, mặc cho chiếc bàn bị chấn vỡ, hóa thành vô số toái phiến, thì nét mặt hắn vẫn thùy chung không có lấy chút thay đổi, Vũ Thiên Long nhìn ra đám người kia có ba kẻ là Trúc Cơ sơ kỳ, còn lại toàn bộ đều là Ngưng Khí hậu kỳ tu sĩ.

Tiểu Tượng, Tiểu Mã đồng thời ngoái đầu nhìn sang, khi thấy Vũ Thiên Long cũng không có biểu cảm gì đáng kể, bọn hắn mới lặng lẽ ngồi im, hai huynh đệ Võ gia cùng Công Tôn Uyển chặt vật đứng đây, bắt quả ba người chỉ âm thầm quan sát mà không nói một lời nào.

” Thiên Long! Đệ sao vậy? Động thủ đi chứ! ” Thiết Trụ cả kinh hỏi.

” Haha! Sao không mạnh miệng nữa đi! Bắt tên kia lại cho ta, dám xúc phạm vương công đại thần, Hừ! ” Thiếu niên hung hăng chỉ tay hướng Thiết Trụ, lập tức một nam nhân phía sau nhanh chóng lao đến muốn khống chế hắn.

” Khốn kiếp! Bồn thiếu gia há lại sợ các người sao! ” Thiết Trụ quát lớn, đại kiếm rời lưng, chỉ thấy một đạo kiếm quang mạnh mẽ chém về phía trước, nam nhân kia tu vị cũng không sai biệt lắm, chỉ là Ngưng Khí tầng thứ bảy, bởi vậy trong lúc tránh né đều phải cực kỳ chặt vật.

Đại kiếm chém nát hết mấy dãy bàn, còn đánh sụp một mảng tường lớn, khách khanh trong tửu lâu nhận ra kinh động thì vội vàng nhón nhào chạy trốn ra bên ngoài.

Ánh mắt sắc lạnh lộ rõ sát khí, Thiết Trụ tiếp tục chém ra thêm một kiếm nữa, quang hoa xé mở không gian mà xuống, thanh đại kiếm được làm bằng huyền thiết đen bóng, lại thô to nặng nề, cảm tưởng như một kiếm này hoàn toàn có thể khai sơn liệt thạch.

Nam nhân kia thấy vậy thì cười nhạt, ngang nhiên ngạnh kháng, một tay chụp lên hướng đỉnh đầu ” Uỳnh! Uỳnh! ” Thân thể hắn lập tức bị cỗ lực lượng cường hoành đánh cho chui tọt, rớt xuống bên dưới tầng một, để lại trên sàn gỗ rõ ràng một chiếc lỗ lớn.

” Quá yếu! Bồn thiếu gia cứ tưởng thế nào ” Thiết Trụ một kiếm hạ được nam nhân kia thì nội tâm kích động, nửa mai nói.

Chưa để hắn dứt lời, thỉnh thoảng một đạo thiểm điện không biết từ đâu sinh sinh lao đến, bên trên còn mang theo thần thông thuật pháp đặc thù mà chỉ Trúc Cơ kỳ mới có thể triển khai, Thiết Trụ chỉ kịp hét lên một tiếng, thân thể to lớn chặt vật muốn đi tránh né nhưng vô pháp, đạo điện lôi kia tốc độ quá nhanh.

Đúng lúc này lại có một cái đại thủ ấn màu vàng kim rực rỡ quét qua, quang mang sáng ngời chồng chất lên nhau, thủ ấn xé mở không gian cùng với đạo lôi điện kia một chỗ va chạm ” Ầm! Ầm! ” Thanh âm bạo tạc điên cuồng vang lên, hư vô bốn phía liên tiếp nổ vang, ngay cả toàn bộ kiến trúc tửu lâu cũng bị trùng kích đến không ngừng lắc lư chao đảo.

Đạo thiểm điện tiêu tán, bắt quả thủ ấn vẫn hướng về phía trước hung hăng áp tới, nam nhân mặc bạch bào vai đeo đoản đao, thần sắc đại biến, thân pháp chợt động, hần nhanh chóng lách mình, thành công né tránh một kích kia của Vũ Thiên Long.

Toái Tâm Chương đánh nát cả một bức tường lớn, thậm chí quấy thu ngân lúc trước cũng vô thanh vô thức biến mất, may mắn là tất cả chúng nhân đều đã chạy trốn kịp thời.

Nam nhân âm trầm nhìn lại Vũ Thiên Long mà trái tim vẫn còn lộp bộp, hần có cảm giác, lực lượng chứa đựng bên trong một chương vừa rồi không chỉ đơn giản Trúc Cơ sơ kỳ như hắn có thể đi ngăn cản.

” Trúc Cơ trung kỳ! Không! Không thể nào! ” Nam nhân hét lên the thé, lời nói vừa rơi xuống hắn lại lắc đầu nguầy nguậy, Vũ Thiên Long mới có bao nhiêu? Hải tử mười tuổi lại có tu vị Trúc Cơ tất nhiên là điều không thể.

”Khinh người quá đáng!” Vũ Thiên Long khuôn mặt lạnh băng, phất tay áo nhỏ, đậm mạc đứng lên.

Người không động ta ta không động người, người muốn đánh ta ta há ngồi yên, từ lúc rời nhà lang bạt Vũ Thiên Long đã thấm nhuần câu nói này, hấn khí thể nội liễm nhưng tuyệt đối không phải hạng người dễ bị bắt nạt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Thụ thương

”Tiểu tử! Ngươi là con cái nhà ai?” Nam nhân bạch bào thần sắc khiếp sợ, hấn chăm chăm nhìn Vũ Thiên Long, kinh nghi hỏi, bản thân hấn không nghĩ ra trong Trần Đông Lâm này gia tộc nào có thể bồi dưỡng một mầm non ưu tú đến vậy, cũng một phần bởi vì Vũ Thiên Long tu vị trên thực tế còn chưa đạt đến Trúc Cơ, nhưng chiến lực bạo phát ra bên ngoài lại hoàn toàn có thể đi so sánh cùng với Trúc Cơ trung kỳ tu sĩ.

”Ta là ai, ngươi không cần biết!” Vũ Thiên Long lạnh nhạt đáp, hấn thực sự không muốn gây chuyện thị phi, tránh những sự kiện không mong muốn phát sinh, nhưng càng như vậy càng khiến cho kẻ khác khinh khi, lấn tới.

”Ta thừa nhận, chiến lực của ngươi rất mạnh! Phải nói là không hợp với lễ thường, nhưng nếu ta muốn giết ngươi lúc này cũng chỉ đơn giản như việc giết chết một con chó mà thôi!” Nam nhân cố che dấu đi sự khiếp sợ đến từ sâu trong đáy mắt, hấn ưỡn ngực, vẻ mặt thượng nhân cao ngạo nói.

”Ngông cuồng!” Thiết Trụ rống lên một tiếng giận dữ.

Lúc này, Tiểu Tượng, Tiểu Mã ngồi im không nhúc nhích, đối với bọn họ mà nói: Dù trời có sập xuống vẫn vậy, Công Tôn Uyển cùng hai huynh đệ Vô gia thần sắc ngưng trọng, đều đắm chiều nhìn nam nhân trước mặt.

Nam nhân âm thầm đánh giá, hấn mặc dù không thể phán đoán chính xác thực lực Tam Linh, bởi xung quanh thân thể Tam Linh là một tầng sương khói mông lung mờ ảo, nhưng nhìn vào cường độ linh lực hấn đoán chừng tu vị của ba người còn chưa đạt đến Trúc Cơ.

”Hừ! Dùng thủ thuật che dấu tu vị sao? Bất quá, chỉ có tiểu tử sĩ mới đi làm cái việc thừa thãi này!” Nam nhân bạch bào hừ lạnh, ánh mắt âm độc.

”Nói nhiều làm gì? Bất hết bọn chúng cho ta!” Thiếu niên bên cạnh khẽ nhếch miệng cười lạnh, thanh âm vừa rơi xuống, lập tức liền có thêm hai tên thủ hạ nữa hung hăng lấn tới.

Nam nhân bạch bào thấy vậy mới chậm chậm khoát tay, ám hiệu cho đám người kia ngừng lại, cũng đồng thời tu vị trong cơ thể buông hết ra bên ngoài, khí tức Trúc Cơ nhàn nhạt tràn ngập tứ lâu, thanh đoản đao phía sau lưng hấn đồng thời lóe lên quang mang màu bạc chói mắt, rồi tự hành rời vỏ, bay vút lên hư không, đao khí sắc lạnh, cương mãnh cực kỳ.

”Ngươi cho dù chiến lực có mạnh mẽ đến đâu đi chăng nữa, cũng chỉ là một tên hài tử miệng còn hôi sữa mà thôi! Nhìn đao!”

Dứt lời, thanh đoản đao nhắm hướng Vũ Thiên Long chém tới, đao mang chói mắt, đao ảnh trùng điệp nối tiếp, tốc độ nhanh chóng, chỉ thấy một luồng hàn khí lạnh băng hung hăng đập vào mặt, Vũ Thiên Long thoáng giật mình, vội vàng dậm chân bước lùi hai bước, Thân Hành Bách Biến bất thức thi triển, tám đạo tàn ảnh liên miên bất tuyệt, Vũ Thiên Long hoàn hảo tránh né, đao khí cuộn cuộn chém sụp một bức tường.

Trong sát na đó Vũ Thiên Long đã đứng trước mặt nam nhân, khuôn mặt lạnh băng, tay phải linh hoạt bất quyết điểm ra một chỉ.

”Lăng Không Kinh!” Dứt lời, một đạo quang trụ nhanh như thiểm điện xé không mà đến, nam nhân kia hô hấp dồn dập, hấn chỉ kịp vung tay, theo phản xạ đánh ra một chưởng đối kháng.

”Uỳnh! Uỳnh!”

Lăng Không Kinh tron tuột, vụn vụn như điện xà, dễ dàng đánh thẳng lên khuôn ngực nam nhân, khiến thân thể hấn cong gập, bay ngược về phía sau mấy chục trượng, ngã nhào trên mặt đất.

Vũ Thiên Long cũng trúng phải một chưởng, máu tươi từ khóe miệng không ngừng trào ra, ở vị trí sát bả vai, y phục bị chấn nát còn rõ ràng một cái thủ ấn đỏ sẫm in hấn.

Vũ Thiên Long kinh hãi nhìn vết thương trên thân thể, một kích vừa rồi không phải hấn chủ quan, không phải thực lực hấn yếu kém hơn, mà bởi vì đối phương thủ đoạn quá mức ma mãnh.

Y thà khiến bản thân chịu thương tổn cũng không đi hóa giải Lăng Không Kinh, chấp nhận lấy một chưởng đáp lại một chỉ, bởi hấn biết chiến lực của Vũ Thiên Long mặc dù rất mạnh, nhưng nhục thân chung quy cũng chỉ là Ngưng Khí cảnh mà thôi.

Nam nhân chợt vật đứng lên, âm trầm nhìn Vũ Thiên Long, sau đó lạnh nhạt nói: ”Thứ ngươi còn thiếu chính là kinh nghiệm thực chiến, bất quá, tiểu tử ngươi sẽ không có cơ hội lần thứ hai để sửa sai nữa! Phiến Thiên Huyết Chương của ta là một loại chương pháp chỉ âm chỉ hàn trong thiên hạ, không những vậy còn được gia cố bởi kịch độc từ máu huyết Ngô Công, sau hai canh giờ, phế phủ sẽ tự động đóng băng, kinh mạch toàn thân đứt đoạn mà chết, nỗi thống khổ kia không gì có thể diễn tả được! “.

Thật vậy! Lúc này Vũ Thiên Long cảm giác toàn thân bỗng nhiên lạnh toát, từ đan điền cho đến kỳ kinh bát mạch đều đau nhức vô cùng, tựa hồ có ngàn vạn con dòi bọ lúc nhúc đang điên cuồng cắn xé thôn phệ, tròng mắt co rụt lại, Vũ Thiên Long cố gắng đứng vững, chống trụ thân thể, trên tầng da vô thanh vô thức xuất hiện thêm một màn băng tuyết mỏng manh.

”Chủ nhân! Người sao vậy! “ Tiểu Tượng vội vàng chạy đến, đỡ lấy Vũ Thiên Long, trên đôi cánh tay to lớn phóng xuất ra một luồng chân nguyên tinh khí, chân nguyên thẩm thấu, chậm rãi tiến nhập bên trong thể nội Vũ Thiên Long.

Biểu tình trên nét mặt Tiểu Tượng càng lúc càng tỏ ra trầm trọng, Tiểu Mã thấy vậy mới kinh nghi hỏi.

”Tượng huynh! Chủ nhân chúng ta? “.

”Thiên Long! “ Đám hài tử cũng đồng thời hô lớn.

”Chủ nhân trúng phải kịch độc, mặc dù ta có thể dùng chân nguyên để khu trừ, thế nhưng độc tố này lại ăn sâu vào máu huyết, tuyệt đối khó chơi, không thể triệt tiêu toàn bộ được! “ Tiểu Tượng nặng nề nói.

”Nói vậy! Chủ nhân! Hắn...? “ Tiểu Mã hốt hoảng hỏi.

”Tạm thời còn không nguy hiểm đến tính mạng, bất quá phải nhanh chóng đi tìm giải dược “ Tiểu Tượng thờ dãi một hồi, âm trầm đáp.

Vũ Thiên Long ngồi trên mặt đất, vận công điều tức, mi mắt khép chặt, thần trí hoảng loạn, toàn thân muốn nứt vỡ, sụp đổ đến nơi, cảm giác thống khổ không khác gì vạn tiễn xuyên tâm, hơn nữa tầng băng trên da thịt càng lúc càng dày, thậm chí hơi thở từ mũi vừa mới thoát ra liền bị băng hóa ngay lập tức.

”Thiên Long! Ngươi tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì đâu đấy! “ Công Tôn Uyển nội tâm lo lắng, tự nhủ.

”Khốn kiếp! “ Tiểu Mã hốt hoảng hét lên một tiếng, cũng không nói gì thêm, trên thân thể lực lượng tu vi bỗng nhiên cuộn cuộn vạn chuyển, uy áp kinh thiên âm vang giáng lâm, tựa núi lửa phun trào, tựa thần hỏa thiêu đốt trời xanh khiến cho thương khung theo đó cũng đều bị bóp méo đến mức vạn vạn, đại địa chấn động dữ dội, kiến trúc tửu lâu bởi không chịu đựng được thứ lực lượng trùng kích đáng sợ kia mà bất ngờ đổ sụp xuống, toái thành phần bụi.

Thiên địa oanh minh, phong vân biến sắc, một trận gió lớn thỉnh linh kéo qua thổi bay mọi thứ, trong đó có cả toàn bộ kiến trúc tửu lâu cùng với hết thảy địch nhân lúc trước, bá tánh hai bên đường hải hùng khiếp vía, cuồng cuồng bỏ chạy trốn chết.

”Mã gia đã thề với lòng sẽ không bao giờ động thủ giết người rồi đó! Hừ! “ Tiểu Mã kéo theo Tiểu Kê vẫn đang ngủ say sưa, Tiểu Tượng lại cõng Vũ Thiên Long trên lưng, cùng với đám hài tử nhanh chóng đi về phía trước.

Tửu lâu một mảnh điêu tàn, gió lạnh tê mình, lòng người rét buốt.

Trong một khách điểm, Vũ Thiên Long đang mê man nằm trên giường lớn, lúc này máu huyết cùng tu vi hắn đã được Tiểu Tượng triệt để phong ấn lại, mặc dù độc tố không thể nhanh chóng lan tràn, nhưng sự thống khổ mà Vũ Thiên Long đang phải chịu đựng tuyệt đối không từ ngữ nào có thể hình dung.

Trong cơn mê, thần thức Vũ Thiên Long đang tự hành trôi nổi trên một địa phương vô định, nơi đó, phiến tinh không xa lạ tràn ngập một loại khí tức đặc thù, hắc ám thê lương.

Mảnh thế giới này không có lấy bất kỳ sinh mệnh nào tồn tại, trước mắt là u quang, xa xa là mê vụ, cho đến tận cùng cũng vẫn là một màu đen tối, tựa hồ chỉ mình hắn lạc lõng giữa thiên địa bao la vô bờ bến.

Cứ trôi nổi, mơ hồ như vậy không biết qua bao lâu, khi trước mắt Vũ Thiên Long là khung cảnh quen thuộc, mấy vạn cái tế đài làm bằng đá đen đứng im lìm, tang thương, hôn ám, lúc này hắn mới cảm nhận được chút hơi thở nhòa của sinh mệnh.

Đứng trước, một cái đại môn cao lớn, đỉnh thiên lập địa, chống đỡ tinh không, đang ngồi ở đó một nam nhân, hắn quay lưng về phía Vũ Thiên Long, nam nhân này thân mặc tử y, mái tóc trắng bạc xõa dài, xung quanh hắn không ngừng tản mát ra thứ mùi vị tuyền cô nồng đậm, vô số đạo văn lập lòe phát sáng, nhìn như cùng một thời không, nhưng lại xa cách vô số thời không.

Hắn ngồi đó không biết đã bao lâu, chỉ thấy trên tấm lưng cao lớn in hằn dấu ấn của tuế nguyệt, có thể là ngàn năm, cũng có thể vạn năm đã ngoài.

Nam nhân bất giác quay đầu, dưới thứ ánh sáng mờ mờ hôn ám, Vũ Thiên Long rõ ràng nhìn được nửa mặt bên phải của nam nhân này, tại thời khắc đó, tựa hồ sét đánh bên tai, thần trí hắn vốn đã yếu ớt đến không chịu nổi nay bỗng dưng sụp đổ, não hải càng oanh minh, ngập trời sóng to gió lớn.

Nam nhân này mười phần giống hệt Vũ Thiên Long, về mặt sa sầm, khuôn miệng khô khốc, một khắc, nam nhân cất tiếng.

” Dung nhi! Chúng ta xa cách quá lâu rồi! Lời ta hứa với nàng nhất định ta có thể làm được, dù cho son phong có hóa thành bình địa thì riêng phần tình cảm này vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay đổi! Tin ta! Luân hồi rồi cũng cạn, sinh tử mãi cũng mòn, như thương hải hóa bể dâu chỉ là điều sớm muộn! ” Nam nhân gục mặt trên chiếc quan tài pha lê đặt gần đó, nơi mi mắt, lệ ướt chảy thành dòng.

Thanh âm gào thét thê lương lại chất chứa nhu tình vang vọng khắp thương khung: ” Ta đã dự tính kỹ càng rồi, lần này tuyệt đối không thể có sai sót nào xảy ra nữa, mọi chuyện vẫn vô cùng tốt đẹp, Dung nhi! Nàng biết không! Bây giờ lòng ta như chiếc độc mộc cô quạnh giữa trùng dương, sóng to gió lớn ta chẳng sợ, chỉ duy nhất sợ, sợ rằng đến vĩnh thế cũng không tìm được bến bờ!...Nàng nhìn ta đi! Mở mắt ra nhìn ta, rồi cười với ta một chút!.

” Cuối cùng rồi hoa xuân sẽ nở, trăng thu vẫn tròn đầy! ” Nam nhân thoáng mỉm cười, đôi bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve, ôm ấp chiếc quan tài, tựa hồ trân trọng, nâng niu thứ gì quý giá lắm, hần chậm rãi rút cây ngọc tiêu ra khỏi thắt lưng, đặt vội lên miệng, một giai điệu du dương bay bổng lại bi thương, ai oán đến thất lòng.

Đợi đến khi tiền kiếp hóa thành tro bụi, chỉ đổi lấy ba trăm năm thành người xa lạ, có thể chấp bút tỉ mỉ vẽ một bức họa, chỉ vẽ được mấy phần khuôn mặt người! Gặp nhau rồi chia lìa, vốn đã là số mệnh, là ai không đành lại thương nhớ? Yêu hận quán quýt vốn là kiếp số, là ai cam nguyện vạn kiếp bất phục! Cánh hoa đào tung bay, chuyện xưa mờ nhạt, là ai từng hứa trong giấc mộng! Tương tư không phụ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Mộng vượt thời không, mộng nhập luân hồi

Bên ngoài hư không vô ngần, khi tiêu khúc im bất cũng là lúc một nụ cười tà dị vang lên, nụ cười này mang theo ma khí cùng chấp niệm nặng nề, bất quá, nó chỉ nhạt như gió thổi, không nghe được, cũng không cảm nhận được, thiên địa mang mang, cảnh tượng trước mắt bất chợt biến mất, thần thức Vũ Thiên Long lại trôi nổi, chậm rãi chuyển dịch.

Hắn bắt gặp được những thứ mà trước nay bản thân chưa từng nhìn thấy, hít thở vào những loại khí tức mà trước nay chưa từng cảm nhận qua, ở nơi đây không có ngày đêm, không có khái niệm thời gian, càng không có lấy một chút linh khí, dù một tia nhỏ nhoi nhất, chỉ là cội Hồng Mông hỗn độn, tịch diệt hắc ám vô cùng.

Lúc này, phía trước tầm mắt Vũ Thiên Long chợt hiện lộ ra thân ảnh một tôn Cự Quỷ to lớn, to lớn đến mức khó bề hình dung được, thân thể trần trụi lại vắt ngang suốt hai vùng tinh vực, đầu đội thương khung, chân đạp tinh không, sừng sững giữa trời đất, từ đó một cỗ lực lượng tà ác đến cực điểm đang phô thiên cái địa mà khuếch tán.

Đắm chìm trong màn đêm hôn ám cơ hồ là một vị Khai Thiên Cổ Thần dung thiên nạp địa, bất quá, diện mục nanh ác, tóc đỏ như máu, thậm chí ngay cả làn da cũng một màu đỏ sẫm.

Cự Quỷ trong trạng thái nhập định, hai chân bắt chéo, đôi mắt nhắm nghiền, mặc dù không có lấy một chút sinh khí nào nhưng chừng ấy đủ khiến cho thần thức của Vũ Thiên Long phải hoang mang khiếp sợ.

Giả như tôn Cự Quỷ kia có ngày thức tỉnh, cảm tưởng, chỉ cần nó vung nhẹ tay thôi cũng đủ oanh mở ra một cõi vũ trụ, nếu để ý kỹ thì tại bên trên vị trí mi tâm còn có một cái ấn ký mờ nhạt, ấn ký hình quái điều đang dang rộng đôi cánh.

Tịch mịch, vô âm, vô sắc là cảm nhận của Vũ Thiên Long lúc này, trong quá trình trôi nổi, hắn nhìn thấy một tinh cầu hoang phế lại một tinh cầu hoang phế, một tinh vực bỏ đi lại một tinh vực bỏ đi, thậm chí cả một tinh hệ bao la cũng không hề xuất hiện lấy chút sinh mệnh ẩn tàng nào, cứ như vậy, thời không chậm rãi trôi dạt về phía sau.

Như chiếc thuyền cô độc lang thang giữa trùng dương, không lộ trình cũng chẳng hề có điểm đến: ” Đây chính là vũ trụ? Tang thương, hư nhược đến vậy sao? ” Thần thức Vũ Thiên Long khẽ thì thào.

Rất lâu, cuối cùng Vũ Thiên Long cũng tìm thấy một điểm sáng hiếm hoi, rốt cuộc không phải một điểm sáng duy nhất, mà là vô số tinh điểm cùng nhau hội tụ, bởi nhìn từ khoảng cách quá xa cho nên nhãn quan dễ dàng bị đánh lừa.

Vùng tinh không này ngập tràn sinh mệnh bốn nguyên, tuy có phần già cỗi thế nhưng dung nạp vào bên trong là cả một guồng quay vô tận, một cỗ năng lượng ẩn tàng không lồ đang chuẩn bị hậu tích bạc phát.

Ba ngàn đại môn mà Vũ Thiên Long đã từng thấy qua nằm rải rác khắp nơi, Đạo Thiên khí tức tựa hồng thủy lan tràn, khuếch tán, bỗng nhiên thần thức chợt động, Vũ Thiên Long nhìn về phía xa, ở đó đứng im một cánh cửa cao lớn, cô độc, cánh cửa này bằng bạc lại trong suốt như gương, phù văn đạo vận mặc dù ít ỏi nhưng cũng tàn mát quang mang ngập trời.

Vũ Thiên Long cố gắng điều khiển thần thức đi về phía trước ” Đạo Môn Nhân Sinh ” Vũ Thiên Long lẩm bẩm.

” Không ngờ Nhân Sinh Đạo của ta lại có riêng đạo môn cho mình! Chuyện này rốt cuộc là sao? Cuối cùng ta đang tỉnh hay mơ? “ Vũ Thiên Long triệt để khiếp sợ.

Thần thức Vũ Thiên Long bị thứ ánh sáng bàng bạc nhu hòa bao phủ lấy, cảm giác như một lão nhân ly hương lâu năm nay lại hướng về cố thổ, lại như hải tử an nhiên nằm trọn trong vòng tay phụ mẫu.

Năm tháng chuyển dời, luân hồi không dứt, một ngày này.

” Công tử! Bên ngoài có rất nhiều nhân sĩ làm huyên náo, bọn họ là muốn gặp ngài ” Một gia nhân ăn vận tinh tươm hốt hải chạy vào, vừa chạy vừa lớn giọng kêu la.

” Có chuyện gì? Nói ta đang bận ” Đứng sau tấm rèm, quay mặt vào bên trong là một thanh niên trẻ tuổi, hần thân mang trường bào màu trắng, tóc dài bồi cao lại quấn khăn vải ngang đầu, thanh niên tay cầm bút lông, nét mực thoăn thoắt uốn lượn trên tờ giấy gió, hần đang vẽ chân dung một người!.

” Bọn họ phá cửa xông vào rồi a! ” Lại có tiếng thét dài vang lên, theo đó thanh âm bước chân càng lúc càng dồn dập.

Thanh niên khuôn mặt không chút biến hoá, thi thoảng còn đưa tay quạt đi mồ hôi trên trán, bức chân dung kia đã dần hoàn thiện, là một nữ nhân... Nàng ta không có đôi mắt.

Thanh niên cố gắng chấm phá nét mực cuối cùng nhưng không thể, cánh tay hần tựa hồ bị kìm lại bởi tảng đá nặng ngàn cân, hần rùng mình một cái sau đó thở dài tiếc nuối: ” Ta không thể vẽ được đôi mắt cho nàng, đã hơn ngàn lần trong mơ ta cố tình đi suy diễn nhưng rốt cuộc...! “.

Hần chộp lấy bức tranh, lại hung hăng vò, xé rách ném vào một xô, ở đó có đến hơn ngàn tờ giấy đều nhàu nát như vậy, cùng vẽ một khuôn mặt giống nhau như đúc nhưng thủy chung vẫn thiếu đi đôi mắt, khiến cho bức tranh mất hần cái thần, tuy khiếm khuyết, nhưng tự nhiên có thể nhìn ra dung mạo nữ tử này, nàng ta đẹp đến mức ” Kinh tâm động phách “.

Thanh niên uể oải ngáp dài, chậm rãi bước ra bên ngoài, dưới ánh kiêu dương chiếu rọi, hần tuần tú dị thường, mày sắc mắt to, ngũ quan vô cùng tinh tế.

Đứng dưới khoảnh sân rộng có hơn trăm người cùng nghiêm túc xếp hàng, bọn họ mặc dù có già có trẻ, lớn bé, cao thấp không đồng nhất, bất quá đều là nam nhân tú sĩ.

Vừa thấy thanh niên đi ra, đám người liền trở nên kích động, một lão giả râu tóc đã trắng bạc, đạo mạo bước lên phía trước, khi nhìn thanh niên, lão vội vàng chấp tay, cúi đầu.

” Lạc Thiên tiên sinh! Ta vốn có một câu hỏi mà non nửa đời người vẫn chưa tìm được lời giải đáp, ngài có thể giúp ta chăng? ” Lão giả cung kính nói.

” Mời! ” Thanh niên không nặn không nhạt nhẹ nhàng đáp.

” Ta vốn là tú sĩ, lại thông lâu kinh sử, ngày xưa thuộc vào hàng nhất đẳng văn nhân, tuy biết sở học vô bờ nhưng tại sao hơn năm mươi năm trời miệt mài thi cử cũng không hề đỗ đạt lấy một lần nào? “.

” Có lẽ ngươi chưa đọc qua tích ” Lão nhân và con rùa “! ” Thanh niên khẽ cười, ung dung đáp, ngưng một chút hần mãn mê cầm, lại nói.

” Chuyện thế này: Có một lão nhân cố công đi cầu gặp Tiên Thượng, hần hỏi ngài rằng: ” Ta khoái hương cúng bái, cốt mong sao được trường thọ đến năm ba trăm tuổi, chỉ một ước nguyện nhỏ nhoi như vậy sao ngài lại keo kiệt không đáp ứng! “.

Tiên Thượng trầm mặc không đáp, lúc này bỗng nhiên có con rùa đen từ trong hang nhỏ chui ra, rùa nói: Ngày xưa ta cũng như ông, cũng mong muốn trường thọ, cuối cùng Tiên Thượng thành toàn, biến ta thành con rùa xấu xí thế này đây! Rốt cuộc sống ba trăm năm trong hình hài này tốt hơn, hay sống trọn một kiếp nhân sinh trong hình dáng con người tốt hơn?! “.

Thanh niên nhìn lão nhân, mím môi cười: ” Đã rõ chưa?! ”

” Đa tạ tiên sinh, lão hủ đã thông... Là Nhân Sinh của ta vốn như vậy rồi! ” Khuôn mặt rạng ngời, lão vui vẻ rời đi.

Lại có một nam nhân từ tốn bước lên, trầm giọng: ” Dám hỏi tiên sinh! Thứ gì gọi là hy vọng? “.

” Ta lại kể chuyện này! ” Trong khu rừng kia có một đàn khỉ, năm đó nhằm khi giá rét, tuyết phủ trắng trời, toàn bộ muông thú đều tuyệt vọng nằm chờ chết thì đàn khỉ kia bàn nhau tìm cách đi cư... Trong tay con khỉ đầu đàn cầm theo một đóm lửa nhỏ, vừa chiếu sáng lại vừa cẩn thận, nâng niu, dùng sưởi ấm cho chúng bạn, đúng lúc có con quạ bay ngang, quạ thấy thế mới mỉa mai cười: ” Khi ngu ngốc! các ngươi cầm đom đóm lại cứ tưởng là lửa thật sao? “.

Bây khi nghe vậy mới gợn dử đáp trả: Ngươi mới chính là đồ ngu! Còn không phân biệt được đâu là lửa, đâu là đom đóm, đây chính là lửa, chúng ta dùng nó để sưởi ấm và soi sáng.

Dứt lời, bấy khi lại tiếp tục cuộc hành trình, một thời gian sau, nhờ lửa đom đóm nhỏ nhoi kia mà bấy khi có thể băng qua khu rừng giá rét, vượt từ cảnh tiến về một nơi ấm áp“.

Thanh niên lại một lần nữa cười hiền, đôi mắt tinh anh chớp động: ” Ngươi rõ chưa! “.

Nam nhân kia vốn đang mơ màng, lúc này tựa hồ người say bừng tỉnh, nam nhân kích động ôm quyền: ” Hy vọng là thứ dễ dẫn đường, mặc cho là lửa

hay đom đóm, chỉ cần một niệm thì lửa và đom đóm đâu có gì khác biệt! ” Dứt lời, hần cười dài sáng khoái, lại cung kính vái một vái thật sâu.

” Tiên sinh! Ngài cho ta hỏi, đâu là Sinh Tử – Luân Hồi? ” Đàng xa, lấp ló sau tấm bình phong đã cũ vì rêu phong là một hài tử tầm hơn mười tuổi, hài tử nhút nhát tiến lại gần, sau đó mạnh dạn lên tiếng.

” Hỏi thực hay! ” Thanh niên thoáng đăm chiêu, ngưng thần một chút, ung dung đáp: ” Ta gọi sinh tử là dòng sông, còn luân hồi là cây cầu bắc ngang qua dòng sông đó, thế nhân có ai ngu dốt đến mức bỏ cầu để lội sông? Chung quy cây cầu luân hồi là con đường ngắn nhất để đi qua dòng sông sinh tử..Mặc cho nước sông ngàn đời vẫn chảy, sinh tử tuần hoàn thì cây cầu kia vẫn cứ đứng yên, luân hồi bất di bất biến”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Một kiếp nhân sinh

” Tiên sinh nói sai rồi! Thật sự hồ thẹn cho một bậc trí giả được xưng tụng muôn đời Nhất Đại Đạo Sư, ta nhìn tiên sinh tuổi cũng chưa tới hai mươi niên kỷ, chùng ầy tuế nguyệt ít ỏi, tiên sinh biết gì về chuyện nhân sinh? Càng không nói đến Sinh Tử – Luân Hồi! ” Tiểu hài ngẩng đầu cao vút, ánh mắt sáng rực như minh đăng, chậm chậm phân bác, trong lời nói ẩn ẩn một chút ý vị xem thường.

Thanh niên vừa nhìn vào đôi mắt kia, toàn thân liền trở nên run rẩy, đại não chấn động, hần không khống chế được cơ thể, chật vật lùi lại phía sau mấy bước: ” Ngươi! Ngươi là ai? ” Hồ hấp nặng nề, thanh niên khó khăn nói.

” Ta là ai? Ta cũng không rõ ràng! Bản thân tiên sinh sở học vốn bác đại tinh thâm, lại được thể nhân trọng vọng, bất quá, Đạo trời không phải thứ học được từ trong sách vở, càng không phải thứ chuyện xưa tích cũ truyền khẩu mua vui, muốn hiểu nhân sinh nên tự mình trải nghiệm nhân sinh, muốn ngộ sinh tử phải đi vào con đường sinh tử.

Trừ các bậc Thánh Nhân, không một ai có thể biết được chúng ta từ đâu đến và sẽ đi về đâu trong cuộc tử sinh bất tận, vô thủy vô chung này, thế giới bao la, vậy nên sinh tử chúng sanh cũng biến hóa khôn cùng!.

Luân hồi kia chính là hình ảnh cái bánh xe quay tròn, quay mãi không dừng. Đạo có ba ngàn thì luân hồi có sáu cõi, chính nhân sinh là động lực thúc đẩy bánh xe luân hồi tự hành dịch chuyển, trong đó tham ái là tác nhân quan trọng, chính yếu nhất của chu trình này!.

Tham là tham vọng, ái là ái ân si đại, nhân sinh ai chẳng có những thứ tưởng chừng dung dị đó! Nếu có thể dứt bỏ tham ái, tất nhiên cánh cửa luân hồi sẽ vĩnh viễn đóng chặt, tuy nhiên trên đời mấy người làm được?.

Ngài nói sinh tử là dòng sông, còn luân hồi là cây cầu bắc ngang qua dòng sông, cũng giống như hài tử nhìn mây nói khói, nhìn mưa nói nước”.

Thanh âm cao vút, ngạo khí đầy người, tướng mạo này hoàn toàn không phù hợp, hài tử vừa dứt lời thì ung dung quay người bước ra khỏi đại môn, để lại sau lưng chúng nhân vẫn còn chưa hết bàng hoàng, rung động.

Thanh niên trầm mặc hồi lâu, trong não hải ngập trời sóng to gió lớn, hần thất thần, ánh mắt mông lung, đôi chân mệt mỏi bước vào phía trong tiểu viện mà miệng vẫn không ngừng lầm bầm.

” Ta cứ tưởng mình vạn sự đã thông, thực không ngờ chỉ một câu nói của hài tử cũng khiến bản tâm ta lung lạc! E rằng cái danh xưng Nhất Đại Đạo Sư này từ nay phải bỏ! Bất quá, khí tức của hần, ánh mắt kia của hần...Ta đã từng gặp qua đâu đó “.

Nam nhân khẽ mỉm môi cười như tự cột nhà chính mình.

Bên ngoài chúng nhân cũng lần lượt rời đi, hần lại đắm chìm vào trong thư họa, vẫn khuôn mặt đó, nhưng chung quy không thể nào vẽ thêm đôi mắt, loay hoay mấy canh giờ trong mê vụ không lối thoát, cuối cùng thanh niên cũng phác ra được nhần thần, bất quá, đôi mắt kia trắng dã vô hồn.

Đúng lúc này, hai giọt mực đen từ đầu bút bỗng nhiên rơi xuống, chuẩn xác chấm phá tạo nên một đôi mắt tuyệt đẹp, đôi mắt u buồn lại xa xăm, huyền bí mà thâm trầm, như đã từng chôn vùi đâu đó trong tuế nguyệt.

Thanh niên gật đầu vừa ý: ” Cũng như bức chân dung này! Ta cố công đến mấy đều vô ích, nhưng chỉ cần hai giọt mực vô tình rơi rớt đã phác họa nên hoàn chỉnh một tuyệt thế mỹ nhân! Họa như nhân sinh! Chỉ có thể ngộ, vô pháp cưỡng cầu!.

Đúng là nàng rồi, khuôn mặt này ta đã từng thấy qua..Trong mộng! Ta tặng nàng một chữ Tiên, đi cùng dung mạo, từ nay gọi nàng là Tiên Dung! ” Thanh niên nhẹ nhàng cầm lấy bức tranh, thần sắc lập tức liền trở nên nhu thuận.

Cũng vào năm đó, hần lên kinh ứng thí, đỗ vào bảng đầu, bảy năm sau lại dứt áo từ bỏ con đường quan lộ đang còn thênh thang, cờ lộng hội hương, chiêm trống ngập trời, tài hoa vẹn toàn là thế, càng không thiếu nữ nhân con nhà khuê các đem lòng đi thương thầm nhớ trộm, tuy nhiên vẫn không người có thể lay động đến trái tim hần, ngày ngày thanh niên thường đem bức họa Tiên Dung ra ngắm, tối tối lại cùng mỹ nữ trong tranh chìm vào mộng đẹp.

Chẳng thân nhân, đến bằng hữu cũng đều không có, sống kiếp người tẻ nhạt như vậy cho đến năm bảy mươi tuổi.

Một ngày tuyết rơi trắng trời, hàn phong gào thét, cả tiểu trấn đắm chìm trong cái giá rét tê tái, thanh niên ngày xưa lúc này đã là một lão nhân già yếu, trong căn nhà rộng thênh thang nhưng hiu quạnh vô cùng, khi màn đêm hàng lâm, phía thượng thiên một ngôi sao xé trời rơi xuống, phút chốc đó ngôi sao bỗng nhiên bạo phát ra tinh mang chói lòa, cơ hồ là gào thét, cơ hồ là chấp nhất, hồi quang phản chiếu, muốn đi níu kéo lấy điểm cuối cùng của sinh mệnh.

Lão nhân nằm trên giường lớn, mi mắt trập xuống, đưa cái ánh nhìn mỗi một hướng ra cửa sổ: ” Dù gì nó cũng từng hiện hữu giữa thương khung, đi chiếu rọi trời đêm qua tháng năm vô tận, đến tận cực vẫn kịp đốt lên hào quang sáng tỏ! Còn ta thì sao? Một kiếp này quá phí hoài, đạo ta truy cầu rốt cuộc vẫn không thể ngộ.

Thân nhân không có, bằng hữu không kết giao, đạo lữ cũng chỉ là Tiên Dung trong họa, nhân lộ chẳng chồng chênh, không trắc trở, ta đã bỏ hết tham ái. Cuối cùng thì luân hồi nằm ở đâu? “.

Lão nhân chặt vật trở mình, đôi bàn tay gầy guộc cố gắng bấu víu lên bờ tường, muốn chống đỡ nhục thân đứng dậy, nhưng chút hơi tàn đành bất lực, trong nội tâm có thể lương, có gào thét.

Gió lạnh như dao quét qua căn nhà trống huếch phát ra tiếng phong minh tang tóc, bầu trời trầm đục, tĩnh mịch như gương.

Khi mi mắt vừa trập xuống, khi tứ chi mệt mỏi buông xuôi thì bên tai lão nhân thỉnh thoảng vang lên thanh âm: ” Bảy mươi năm, thứ người đi trải nghiệm đầu phải là nhân sinh! Không hỷ nộ, không ái ố, đến tham luyện cũng phải do tự tay mình chặt bỏ, người không có tham luyện, nên không thể nào hiểu được nhân sinh! “ Thanh âm có phần quen thuộc.

” Nhắm mắt lại, khi người mở mắt chính là luân hồi “.

Luân hồi! Bao nhiêu luân hồi?

” Loại độc này vô cùng kỳ dị! Lại càng chưa từng thấy qua, đến ta cũng không thể mạnh mẽ khu trừ, trong thiên hạ này e rằng chẳng ai làm được! ” Tiểu Tượng đưa tay bắt mạch, tinh nguyên chân khí không ngừng rót vào, hân nhin Vũ Thiên Long một chút, cuối cùng lắc đầu ngao ngán.

” Tượng thúc! Thiên Long! Đề ấy làm sao...? ” Thiết Trụ như muốn khóc, nơi mi mắt sớm đã đỏ hoe.

” Không còn cách nào sao? ” Công Tôn Uyển nội tâm gấp gáp, một tháng qua nàng vẫn luôn ngồi bên cạnh, trông chừng Vũ Thiên Long, một bước cũng không rời.

Gian phòng trên tầng hai khách điểm, khí tức nặng nề lặng lẽ bao trùm, Vũ Thiên Long vẫn nằm đó, thần sắc cực kỳ nhợt nhạt, bên trong thức hải, Tiên Mệnh Ấn Ký cùng Chiến Thần Đình quang mang ảm đạm, có một thứ lực lượng kỳ dị khắc chế hết thảy đang sinh sinh phong ấn.

Tại đan điền linh khí khô kiệt, đến kỳ kinh bát mạch cũng vô cùng hư nhược, bất quá, một tia đạo vận nhỏ nhoi màu bạch ngân thì thoáng vẫn tỏa ra quang mang le lói.

” Ta có cách! Có điều, cách này không mấy khả thi! ” Ngồi trầm mặc nơi đó một tiểu hài tử toàn thân mặc đạo phục tông môn, sinh lực dồi dào, vẻ mặt có thần, khí thế như rồng như hổ, lúc này hân đạm mạc cất lời.

” Minh Nhân! Cách người nói là gì? Thời gian gấp rút, không khả thi cũng phải đi thử một lần, nếu để độc tố xâm nhập toàn bộ huyết quản.. Chi e vô phương cứu chữa! ” Thiết Trụ đảo mắt nhìn tiểu hài, bên trong rõ ràng đi ký thác lấy một tia hy vọng nhỏ nhoi.

Hơn một tháng qua, cơ hồ toàn bộ Y Sư trong Trấn Đông Lâm đều được mời đến, thậm chí ngay cả những bậc đại năng như Tam Linh cũng đành phải lắc đầu, loại độc tố kia không người có thể gọi tên, càng không ai tìm ra giải dược.

” Ta mặc dù trên Dược Đạo có chút thiên phú, tuy nhiên, lần này không thực sự nắm chắc ” Minh Nhân ngưng một chút, sau đó lại âm trầm nói.

” Nhục thân nhân loại mặc dù có phân ra mạnh yếu nhưng cũng không thể xa rời pháp tắc âm dương hòa hợp, nếu âm thịnh dương suy liền phát sinh bạo bệnh, ngược lại, dương thịnh âm suy sẽ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.

Bây phần máu huyết của Thiên Long đã bị độc tố xâm thực, muốn khu trừ chỉ còn một cách! “.

” Cách gì! ” Đám người ngưng thần lắng tai nghe, sau đó hồi hộp đồng thanh.

” Đơn giản! Chỉ cần loại bỏ đi bảy phần kia! “ Minh Nhân nhún vai, nhàn nhạt đáp.

” Làm sao có thể! Loại bỏ đến bảy phần?... Cuối cùng cũng chết a! ” Tiểu Kê mặt ủ mày chau, vừa nghe xong liền vội vàng phản bác.

” Nam, nữ, hai giới ứng với thái cực trập đồ, dương sinh dương, âm sinh âm, chỉ cần trong cơ thể hân còn dương khí thì sẽ tiếp tục sản sinh! Bất quá, âm khí thiếu hụt...! ” Minh Nhân thoáng ngập ngừng.

” Ý người là phải dùng đến máu huyết của nữ giới để bù đắp? ” Công Tôn Uyển cả kinh hỏi.

” Đúng vậy! ” Minh Nhân gật đầu.

” Biết tìm đâu ra! Chẳng lẽ đi giết người cướp máu? Chuyện này! Chuyện này! ” Tiểu Kê tròn mắt co rút lại, thần sắc hãi nhiên.

” Âm dương giao hòa là tự nhiên mà thành, không thể gượng ép! ” Minh Nhân nói.

” Chỉ có kẻ điên mới tình nguyện cho đi bảy phần máu huyết! Nếu các lão bà ngày xưa của Kê gia còn tại thế gian thì tốt a! Ta chỉ cần nói một tiếng, à không! Một câu thôi, thì muốn bao nhiêu máu cũng có! ” Tiểu Kê cảm khái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Nhân tình khó trả

Công Tôn Uyển thần sắc đậm nhạt, không thể nhìn ra suy nghĩ trong mắt nàng, giờ phút này hốc mắt có chút long lanh, mím chặt môi, thầm nói.

” Tiểu Long! Dù cho là lấy bất cứ lý do gì đi nữa, ta cũng muốn cứu người sống lại, ngay lúc này! Ngày đó bên trong Hải Vân Sâm Lâm ta nợ người một cái ân nghĩa, trong Tử Vong Hạp Cốc dưới sự truy sát của Thủ Cung Thi Nô người nắm chặt tay ta một bước không rời! Ta càng không thể nói rõ phần tình cảm này chỉ là thân tình, ân tình. Hay nhân nghĩa! Bất quá, ta nhớ có lần người gọi ta một tiếng Uyển nhi.

Bản tính ta vốn dĩ băng lãnh, thế nhưng người đối với ta cũng lạnh nhạt vô cùng, nếu nói là bằng hữu! Đùng, chúng ta tất nhiên là bằng hữu, còn nếu không phải thì ta càng không biết nên đặt tên thế nào cho thứ cảm xúc mơ hồ này! ” Nội tâm chua xót, Công Tôn Uyển âm thầm tự vấn.

” Minh Lâm! Ta muốn dùng bảy phần máu huyết của mình để đi hồi sinh hân! ” Ngưng một chút, nàng thoáng đảo mắt nhìn Vũ Thiên Long, sau đó hướng ra bên ngoài lạnh nhạt nói, như cũ khôi phục băng sơn khí chất.

Để làm ra quyết định này nàng không dùng đến bao nhiêu thời gian, nhưng chừng ấy là đủ để trải nghiệm hết thấy dày vò thống khổ.

” Người điên rồi, lấy đi bảy phần máu huyết đồng nghĩa với cái chết! ” Thiết Trụ kinh hãi, lớn giọng quát.

” Là ta tự nguyện! ” Công Tôn Uyển cắn chặt môi, nàng thở dài một hơi, cũng không thèm quan tâm cảm xúc của mọi người, ánh mắt mơ màng mang theo bảy phần mong đợi nhìn đến Minh Lâm.

” Vì có gì? Nếu ta là Thiên Long, ta cũng không muốn thấy người phải làm ra hành động ngu xuẩn như vậy! ” Hai huynh đệ Võ gia chưa xót nói.

Sở dĩ nàng với hân cũng chỉ là bằng hữu thông thường, mặc dù ít nhiều đồng sinh cộng tử nhưng hoàn toàn không phải chí thân chí cốt, vậy vì có gì?.

” Tiểu nha đầu! Người! ” Tam Linh vừa nghe liền thẳng thốt đồng thanh.

” Ý ta đã quyết, không vì lý do gì cả, đơn giản chỉ là ngày đó chúng ta nợ hân ân tình, hôm nay cũng đến lúc đem ra hồi báo! ” Công Tôn Uyển dứt khoát nói, nhân thân lập tức liền trở nên nhu thuận, dung nhan kia mặc dù kiêu nị đáng yêu, bất quá, trong thanh âm có thể nghe ra rõ ràng sự thể lương cùng chấp nhất, nàng liếc mắt nhìn Vũ Thiên Long.

” Tiểu chủ nhân này mới có bao nhiêu? Hai từ mười tuổi a! Vậy mà có nữ nhân cam tâm vì hân đi đặt cược cả tính mạng, riêng phần bản lĩnh này, Kê gia thật thà thừa nhận! Ta không bằng rồi! ” Tiểu Kê nội tâm cảm khái.

” Đây không phải chuyện đùa! ” Tiểu Tượng trước sau thùy chung vẫn trầm ngâm, lúc này bất ngờ lên tiếng.

” Ta không đùa! ” Công Tôn Uyển nghiêm nghị nói.

” Các người yên tâm, ta cam đoan Công Tôn tỷ tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì, bất quá...! ” Ngập ngừng một chút, Minh Lâm lại đậm nhạt cất lời.

” Bất quá, số lượng sinh khí tổn hao sẽ vô cùng khổng lồ, khó bề bù đắp hoàn chỉnh được, việc này ảnh hưởng to lớn về lâu về dài, tỷ phải chấp nhận hy sinh thọ nguyên cùng một bộ phận tu vị không hề nhỏ, hơn nữa, thống khổ mà tỷ phải nhận lấy tuyệt đối không thể hình dung! ” Minh Nhân trầm chiêu nhìn Công Tôn Uyển, nghiêm túc nói.

” Được! Ta chấp nhận..” Công Tôn Uyển lập tức gật đầu, toà băng sơn này từ sâu bên trong đã có sóng ngầm đánh động, băng sơn tan chảy, khí chất lãnh ngạo đầu còn, nàng nhu thuận ngồi xuống bên cạnh Vũ Thiên Long, nhìn hân, nói thầm” Không có lý do, ta thực không muốn thấy người như vậy”.

Thời gian lưu chuyển, nhật nguyệt đổi dời xoay tròn bánh xe năm tháng, chẳng mấy chốc mà xuân đi thu tới, ngày tháng dần qua, hơn hai mươi bảy cái tuần trăng chập vọt trôi trong khí tức nặng nề, cũng có thể sự nặng nề kia đến từ trong nội tâm của chúng nhân, trên chiếc giường lớn, Công Tôn Uyển làm bạn với Vũ Thiên Long đã gần nửa năm.

Thời gian đối với nhân sinh con người mà nói, có khi trôi qua chỉ trong cái nháy mắt, cũng có khi lại chậm chạp tựa hồ kẻ mất ngủ thức trắng đợi tàn canh, sáu tháng này nói nhiều không phải là nhiều, nói ít tuyệt đối càng không phải là ít.

Đối với tu chân nhân sĩ, nửa năm bất quá chỉ là một lần bế quan hay thể ngộ ngắn hạn, nháo cái đã qua, nhưng chừng ấy thời gian đối với Công Tôn Uyển lại tựa hồ một cái kỷ kiếp thật dài.

Đau đớn, thống khổ giày vò.

Nàng nằm bên cạnh Vũ Thiên Long, hơi thở cực kỳ yếu ớt, dung nhan của nàng vẫn xinh đẹp như xưa nhưng thần sắc lại đầy vẻ bệnh tật, thân thể gầy gò hơn rất nhiều, chỉ là ánh mắt vẫn mang theo sự kiên định cùng cố chấp.

Công Tôn Uyển mê man trong chuỗi ngày tưởng chừng như vô tận, cứ mỗi lần hiếm hoi tỉnh lại, tiểu tử Minh Nhân liền lập tức lấy đi một lượng máu huyết tương đối khiến cho nàng tiếp tục ngất đi, theo thời gian, thần sắc Vũ Thiên Long càng được cải biến bao nhiêu thì thần sắc nàng lại càng bạc nhược bấy nhiêu.

Nhìn Công Tôn Uyển lúc này không khác gì một đóa hoa héo úa, mái tóc nàng vốn dĩ đen nhánh lại thướt tha, cho đến hiện tại đã có vài sợi lưa thưa điểm bạc, vẻ mặt tiêu hài ngày thơ khà ái cũng dần dần gấp khúc lấy những nếp nhăn.

Nhìn trăng cảnh này khó trách nội tâm người khác phải dâng lên chua xót, đến kẻ trầm tính như Tiểu Trọng đều cảm khái không thôi, ngay cả Tiểu Kê suốt ngày hoạt bát bông đùa cũng bất giác vài lần nín thở nhìn đi.

Trong những ngày mê man ấy, Công Tôn Uyển thường đi vào cơn mộng mị, một giấc mộng của riêng nàng, mặc dù vẫn luôn bị gián đoạn không ngừng nghỉ, bất quá đám người Tiểu Trọng thì thoáng vẫn nhìn thấy một nụ cười vui vẻ thường trực trên môi nàng.

Thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua, chẳng mấy chốc đã lại qua thêm một tháng.

Trong một tháng đó, tốc độ hấp thu tinh huyết của Vũ Thiên Long càng lúc càng nhanh, Công Tôn Uyển mỗi ngày chỉ còn thức tỉnh đúng vài phút.

Thân thể nàng giờ đã hư nhược hơn trước rất nhiều, vốn không có thời gian khôi phục, chỉ có thể ở dưới loại tiêu hao không ngừng nghỉ mà chậm rãi tiêu tán sinh cơ.

Bao nhiêu đan dược được Minh Nhân tiếp tế trong bảy tháng này toàn bộ đều bị nàng hấp thu hết, chuyển hóa thành nguyên lực trong cơ thể, vận chuyển sinh cơ.

Chỉ là đan dược nhiều như vậy nhưng còn xa xa mới có thể so sánh được với sự tiêu hao của nàng, dù cho có nhiều đan dược hơn nữa cũng vô dụng, bởi vì giờ phút này Công Tôn Uyển không có thời gian tiếp tục đi tiêu hóa.

Bất quá, cũng nhờ vậy nàng mới có thể gắng gượng cho đến ngày hôm nay, chẳng chút gián đoạn, bằng không thì tất cả nỗ lực sẽ dễ dàng trôi sông đổ bể.

Khuôn mặt Công Tôn Uyển đã ảm đạm vô quang, không còn chút ánh sáng, không còn chút thần thái, chỉ có đôi mắt nàng vẫn cố chấp như cũ, nàng không tự hỏi lý do, không tự hỏi rốt cuộc chuyện này liệu có đáng giá, chỉ biết là bản thân mình làm như vậy, muốn làm như vậy và chưa bao giờ hối hận, thế là đã đủ.

Sinh cơ tiêu tán nhanh chóng, ngay cả tu vị cũng thật giảm rất nhiều, tuy hình hài vẫn như cũ là hài tử, nhưng dung mạo nàng lúc này đã không khác gì so với một thiếu phụ tuổi ngoài bốn mươi.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, một tiểu nữ mang theo sự dẻo dai, mang theo sự cố chấp đến điên dại, có thể là cho tới vĩnh hằng.

Nếu lúc này có người hỏi: Liệu sự điên cuồng cùng cố chấp kia có đáng giá hay không, thì đó chính là một sự kinh nghiệm.

Nàng đã mất đi năng lực tự hỏi, đã không còn suy tư bất kỳ điều gì, trong đầu chỉ nhớ tới cái ngày quen biết Vũ Thiên Long, cố ý thức kia vô tình hóa thành một cỗ lực lượng đi chống đỡ cho nàng, vượt qua khổ ải.

Mãi cho đến một ngày, thần thức Vũ Thiên Long bất chợt mờ nhạt quay về bên trong thức hải, khi nhìn đến trăng cảnh thương tâm kia đập vào mắt, lại đi cảm nhận những thống khổ mà Công Tôn Uyển đã phải trải qua, nội tâm hần ngạt trời sóng lớn, gào thét điên cuồng.

”Hà có gì! Vì có gì ngươi phải làm như vậy? Ngừng lại, ngừng lại ngay cho ta!” Vũ Thiên Long muốn mạnh mẽ tách nàng ra nhưng vô pháp, nhục thân hoàn toàn không thể cử động. Hần muốn khóc! Muốn một lần rơi lệ! Nhưng thần thức thì không có nước mắt.

”Trong mộng cảnh ta đã trải nghiệm qua một lần nhân sinh! Nhân sinh kia buồn tẻ, tại sao khi tỉnh mộng lại phải gặp chuyện này!”

Tại nhục thân, trên đôi mắt hần vô thức trôi xuống hai dòng lệ, giọt lệ kia ngừng tại dưới cằm mà không tiếp tục trôi xuống nữa, bên trong cái trong veo đến ai oán có thể nhìn được dung mạo lúc này của Công Tôn Uyển.

Nàng tàn tạ đến tận xương, như hữu ý cũng chậm chậm trôi xuống hai dòng lệ ngắn, bên trong lại phản chiếu lấy bóng hình đối phương, lệ này nhạt nguyệt không thể hong khô, như ân tình này vĩnh hằng cho đến khi thương khung toái diệt.

Một người điên cuồng với chấp nhất của bản thân, một người lại gào thét thê lương trong sự không đành lòng.

Cũng tại thời điểm này, tại khoảnh khắc này, hai dòng lệ hòa cùng làm một, đợi cho tới ngày sau sẽ về nên hồi thiên tình sử lãng mạn bậc nhất thế gian, nhưng tiếc thay đó lại là mối nghiệt duyên bi thảm.

Nhân Sinh! Tham ái cuối cùng cũng hiện diện, Vũ Thiên Long cuối cùng cũng rơi xuống giọt nước mắt đầu đời, như trong mộng cảnh bản thân hắn đã từng đi lý giải ” Bởi vì nhân sinh của người vốn đã là như thế! “.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Thức tỉnh

” Ta không muốn! Ta không muốn người phải dùng đến biện pháp cực đoan như vậy để đổi lấy cho ta sự sống! ” Thần thức Vũ Thiên Long phát điên, hắn gào thét, muốn xé nát thức hải, vực dậy nhục thân, nhìn hình dạng tàn tạ của Công Tôn Uyển lúc này, hắn cảm giác được một cổ đau đớn cùng cực đến từ sâu tận bên trong tim can phệ phũ, cổ đau đớn kia thậm chí còn vượt xa so với thống khổ lúc trước, khi trúng phải độc thủ của địch nhân.

Nhiều lần hắn tự hỏi bản thân: Nàng làm như vậy là vì điều gì? Rốt cuộc thứ động lực nào có thể đi chống đỡ cho ý chí tưởng chừng điên dại ấy và cuối cùng món nợ ân tình này phải làm sao để hồi báo.

Qua cái lần mộng nhập luân hồi, sống trọn một kiếp nhân sinh, mặc dù nhân sinh kia tẻ nhạt và có phần không được như ý nguyện, bắt quá, tâm trí của Vũ Thiên Long đã không còn đơn thuần như trước, bản thân hắn đã biết, trên đời có một thứ tình cảm xuất phát từ hai người khác giới, không thiêng liêng như tình mẫu tử, nhưng lãng mạn, gắn bó và có khi còn sâu đậm hơn rất nhiều.

Trừ bỏ cái lần khi vừa mới lọt lòng, thì tình ái chính là thứ vũ khí lợi hại, dễ dàng lấy đi nước mắt của con người, tình càng nặng lệ lại càng vương.

Công Tôn Uyển thống khổ bao nhiêu thì bản thân Vũ Thiên Long lại càng chua xót bấy nhiêu, thứ cảm xúc đảo điên ấy kéo dài mãi cho đến một ngày.

Một ngày này bên trong đan điền của Vũ Thiên Long, mấy tia nhân sinh đạo vận ít ỏi bỗng nhiên bạo phát ra quang mang khiếp người, không chỉ gói gọn trong phạm vi thể nội, mà ngay cả bốn phía không gian bên ngoài cũng đều bị thứ quang huy thần thánh kia bao phủ, nhân sinh bốn nguyên mạnh mẽ khuếch tán khiến cho hư vô vận vẹo gọn sóng.

Toàn bộ khuôn viên trăm trượng trên dưới đắm chìm trong màn sáng màu bạch ngân nhu hòa, ngón tay trở khó khăn cử động, Vũ Thiên Long thành linh mờ mắt, việc đầu tiên hắn làm không phải là đi nhìn ngắm thế giới.

Trước mắt Vũ Thiên Long, nằm ngay bên cạnh hắn chính là Công Tôn Uyển, dung mạo nàng bây giờ khác xa quá nhiều, một nửa đầu bên phải tóc đã trắng bạc, khuôn mặt tái nhợt, toàn thân chỉ còn da bọc xương, tựa hồ một kẻ trong thời gian dài lâm vào bạo bệnh, bắt quá, thần sắc nàng vẫn thủy chung cố chấp như cũ.

Giữa hai người được liên kết với nhau bằng một cái tiểu trận pháp, trận pháp này hấp thụ khí huyết của nàng để không ngừng bù đắp cho Vũ Thiên Long, khi hắn thức tỉnh, trận pháp cũng ngay lập tức mất đi công dụng.

Gian phòng vắng lặng, tịch mịch, chỉ còn lại hai người bọn họ, Vũ Thiên Long chặt vật trở mình, hắn đau đớn nhìn Công Tôn Uyển, miệng khẽ thì thào một thanh âm yếu ớt: ” Vì sao? Nói cho ta biết rốt cuộc là vì sao? “.

Loại cảm giác khó chịu này chậm rãi găm nhấm thần trí hắn, mạnh mẽ bóp nghẹt trái tim hắn, thống khổ kia không thể nào diễn tả hết bằng lời, xem ra còn đáng sợ hơn so với vạn tiễn xuyên tâm.

Nàng vẫn nằm đó, không có bất kỳ động thái nào cho thấy sẽ hồi tỉnh, bắt quá trên đôi môi khô khan, bong tróc kia bất ngờ nở ra một nụ cười mằn mặn.

Khi vừa nhìn thấy nụ cười đó, Vũ Thiên Long đã không thể nào kiềm chế được cảm xúc của bản thân, hắn khóc! Khóc không phải để thể hiện chính mình mềm yếu, mà khóc chỉ vì nước mắt tự rơi.

Ngắm dung nhan nàng thật lâu, đôi bàn tay mỗi một đã không còn chút sức lực nhẹ nhàng nhấc lên, khó khăn vượt đi những sợi tóc trắng bê bết mồ hôi đang xuề xòa trước mặt nàng: ” Từ nay ngoài thù hận thân nhân ra, thì tu chân lộ của ta lại có thêm một mục đích nữa, đó chính là đi trả hết món nợ ân nghĩa này! “.

” Công Tôn Uyển! Công Tôn Uyển! Công Tôn Uyển! ” Vũ Thiên Long lẩm bẩm cái danh tự này không biết bao nhiêu lần, lại càng ngắm nhìn dung nhan nàng thật kỹ, tựa hồ muốn khắc sâu vào trong tâm trí, muốn tạo thành một thứ lạc ấn, vĩnh viễn chôn chặt tại đó, tuế nguyệt không nhòa.

Đúng lúc này từ bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, Tam Linh cùng đám người Thiết Trụ lặng lẽ tiến vào, vừa nhìn thấy Vũ Thiên Long, Tam Linh thần sắc liền trở nên kích động, vội vàng tiến lại, đồng thời quỳ xuống một gối, cung kính nói: ” Chúng ta không làm tròn sứ mệnh hộ chủ, xin chủ

nhân trách phạt! “.

Vũ Thiên Long uể oải nhìn đám người, vẻ mặt mặc dù đã lấy lại chút sinh khí, bất quá, nhãn thần vẫn còn rất mê man, hần thở dài một hơi sau đó chậm chậm nói: “Không phải lỗi ở các người, chỉ tại ta quá tự phụ! “.

Vũ Thiên Long lại đưa mắt nhìn Công Tôn Uyển thêm một lần nữa, nội tâm than thở: “Chỉ tại ta mà khiến cho Uyển nhi phải liên lụy! “.

“Chúc mừng người thức tỉnh! “ Theo lời nói vọng lại, từ bên ngoài nhanh chóng bước vào một hải tử, hần niên kỷ so với Vũ Thiên Long không có chênh lệch, khí tức, thậm chí ngay cả tu vi cũng đều không sai biệt lắm.

“Minh Nhân! Sao người lại ở đây? “ Vũ Thiên Long kinh nghi nói, hần nhận thức được người này, ngày đó bên trong Xích Quỷ Ma Tháp bọn hần đã từng một lần tao ngộ qua, và lại ẩn tượng ban đầu của hần về tiểu hải này cũng rất tốt.

“Là hần đã cứu đệ! “ Thiết Trụ nhìn Vũ Thiên Long, âm trầm nói.

“Đa tạ! “ Vũ Thiên Long chấp tay trước mặt, đối với Minh Nhân chân thành vái ra một vái.

“Không phải ta cứu người! Người cứu người là tỷ ấy! “ Minh Nhân nhìn Công Tôn Uyển đang mê man, vội thở dài một hơi, lạnh nhạt nói.

“Tỷ ấy đã hao phí hơn bốn mươi năm thọ nguyên chỉ để cứu người sống lại, hơn nữa sự thống khổ, dày vò phải chịu đựng suốt bảy tháng trời này không phải ai cũng có thể vượt qua được! Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn đã bỏ cuộc từ lâu “.

“Bảy tháng! Ta đã hôn mê bảy tháng? “ Vũ Thiên Long kinh hãi, bất quá, vừa nghĩ đến bảy tháng này không là gì so với những thứ mà Công Tôn Uyển phải trải qua, ngay lập tức hần lại lâm vào trầm mặc.

“Bốn mươi năm thọ nguyên! Ta đã lấy đi của nàng bốn mươi năm thọ nguyên “ Nội tâm than thở, ngưng một chút Vũ Thiên Long lại nhìn Minh Lâm bằng loại ánh mắt cầu khẩn, vội vàng hỏi: “Có cách gì để bù đắp thọ nguyên thiếu hụt kia không? “.

“Tất nhiên là có, Hợp Đạo đại năng, bọn họ có thể chuyển hóa thiên địa linh khí bên trong trời đất tạo thành một loại đan dược, tên gọi: Sinh Cơ Đan, sư tôn ta cũng là Hợp Đạo kỳ, ta có thể cầu người, bất quá sư tôn như thần long, thấy đâu không thấy đuôi, tiêu diêu tự tại, nay đây mai đó, không biết đến bao giờ mới có thể gặp mặt! “ Minh Nhân âm trầm nói.

“Sinh Cơ Đan! “ Vũ Thiên Long bất giác nghĩ đến Lý Trác Thần, chưa bao giờ nội tâm hần gấp gấp như lúc này.

“Sư tôn! Người đang ở đâu! “.

“Hợp Đạo kỳ trên toàn bộ tu chân giới không có mấy người, phải nói là còn hiếm hoi hơn cả phượng mao lân giác, nếu như chúng ta ở thời kỳ toàn thịnh thì hoàn toàn có thể, bất quá! “ Tiểu Tượng cảm khái nói.

“Người vốn là đệ tử của Lý Trác Thần, cũng xem như trong tông môn có bối phận cao, Phong Vũ Môn trên tam trọng thiên kia, môn chủ Đoàn Thế Khanh, hần cũng là một vị Hợp Đạo kỳ! “ Minh Nhân chậm rãi nói.

“Nhưng muốn thuận lợi đi lên thiên môn, buộc phải bước qua Đạp Thiên Kiều, điều này e rằng không phải dễ dàng gì! Bất quá ta tin vào khả năng của chủ nhân “ Tiểu Kê có vẻ khác với ngày thường, hần đã không còn hoạt ngôn, lạnh lợi nữa mà thay vào đó là bộ mặt ủ rũ, trước sau vẫn trầm mặc, lúc này Tiểu Kê đạm mạc nói.

“Phong Vũ Môn! Ta nhất định sẽ đến, Sinh Cơ Đan ta nhất định sẽ lấy về, bốn mươi năm thọ nguyên kia, ta nhất định sẽ bù đắp cho nàng! “ Vũ Thiên Long xiết chặt tay, âm thầm tự nhủ, thần sắc cũng được buông lỏng ra đôi chút.

“Nửa tháng sau trùng hợp là ngày mà Phong Vũ Môn mở cửa thu đồ “ Thiết Trụ như nhớ ra điều gì, kích động nói.

“Vẫn còn nửa tháng! Công Tôn Uyển! Đợi ta! “.

Hai ngày sau, Vũ Thiên Long đã có thể tự mình đi lại, bất quá, hoạt động của tứ chi vẫn còn có chút chưa được quen thuộc lắm.

Trên mảnh sân rộng ngập tràn cỏ dại phía sau lưng khách điểm, Vũ Thiên Long đang miệt mài luyện công, chưa bao giờ hần tu luyện trong một cái tâm thái nghiêm túc như lúc này, chỉ còn hơn mười ngày nữa, nếu không kịp phục hồi e là bản thân hần khó có cơ hội để thông qua Đạp Thiên Kiều.

Một vài cây cỏ dại thậm chí còn cao vượt quá đỉnh đầu Vũ Thiên Long, dưới lực lượng tu vi không ngừng trùng kích cùng với chỉ khí sắc bén, chưởng khí cương mãnh chặt chém, lại nhắc lên phong bạo khiến cho hoa cỏ tại bốn phía đều bật gốc cuốn ngược, bay lơ lửng trong hư không, nhìn tựa hồ bộ công anh lay lắt trong gió.

Tất cả võ kỹ mà cho đến nay bản thân hần đã từng được học qua, Vũ Thiên Long đều đem ra diễn luyện lại không biết bao nhiêu lần, mặc dù chỉ có Lăng Không Kinh là đạt đến cảnh giới thứ hai “Đăng Phong Tạo Cực “ chưa thể nói một câu: “Ngôn xuất pháp tùy “ Đối với Toái Tâm Chương hay Nhất Thủ Già Thương Khung hần cũng đều đã vô cùng quen thuộc.

Tu luyện không biết ngày đêm, càng không thêm quan tâm đến nhục thân mệt mỏi, cứ như vậy, hết luyện công lại đi thổ nạp hấp thu thiên địa linh khí, hết hấp thu linh khí lại tiếp tục luyện công, cơ hồ Vũ Thiên Long đang tu hành trong một sự điên loạn của cảm xúc, cơ hồ là một sự hành hạ xác thịt đến trắng

trộn, hai tròng mắt đỏ hoe, ngập tràn tơ máu, lúc này hắn đã bỏ qua mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Vây ráp

Năm ngày, kể từ ngày Vũ Thiên Long thức tỉnh, bên trong địa bàn Trấn Đông Lâm phát sinh một sự kiện lớn.

Hơn một vạn quân đội thế tục được điều động, sau cái lần khai chiến với quốc gia Lâm Ấp mười ba năm về trước thì đây là lần động binh lớn thứ hai trong lịch sử Trấn Đông Lâm.

Trước quảng trường, tròn một vạn quân binh ngay ngắn xếp hàng, giương giáo chỉnh tề đứng đầy một mảnh, lại có cờ xí tung bay, trống trận dồn dập, tràng cảnh hết sức khoa trương khiến cho bá tánh bên trong thành được một phen kinh hãi.

Bởi địa bàn Trấn Đông Lâm tiếp giáp cùng với quốc gia Lâm Ấp về phía tây, hai bên thường xuyên xảy ra xung đột, tranh chấp, bất quá ngoại trừ những lần chiến tranh trên quy mô lớn, thì sự kiện tương tự tuyệt đối hiếm gặp.

Lệnh trên ban xuống: Nhi tử thứ hai của Tín Anh Vương cùng chín vị thủ hộ giả bị kẻ khác giết hại, đã bảy tháng trôi qua còn chưa truy tìm được tung tích trọng phạm, hôm nay nhận được tin tức tình báo, trọng phạm đang ẩn nấp bên trong Hoàng Hoa khách điểm.

Bảy hồi trống trận nữa được đánh lên, ba ngàn thiết kỵ sĩ dẫn đầu giáp sắt sáng loáng, bảy ngàn bộ binh lê gươm tuốt giáo sát khí ngập trời, tứ đại môn đóng chặt, trên bầu trời lại có tầng tầng trận pháp thủ hộ do tu chân giả bày ra, tựa hồ thiên la địa võng được giăng sẵn, kín mít không có lấy một khe hở, thậm chí đến ruồi muỗi cũng khó bề bay lọt.

Bá tánh nhận ra kinh động liền cửa đóng then cài, khiến cho một trấn lớn thường ngày hết sức náo nhiệt bỗng dưng vắng ngắt như tờ, trên đại lộ không có lấy một bóng người qua lại.

Một vạn quân binh chiến khí lăng thiên, uy áp vô hình vậy mà tạo thành trận trận hàn phong quét ngược, lại nghe được tiếng ngựa hí ngập trời, tiếng bước chân đều đặn dồn dập.

Bên trên hư vô, đang dang vân mà đứng có đến hơn hai trăm tu chân giả, tu vị mặc dù không đồng nhất, bất quá, khí thế điệp gia lại điên cuồng khuếch tán khiến cho một mảnh thương khung bởi vậy mà lắc lư chao đảo, gió thổi mây phun, hôn thiên ám địa, trận pháp thủ hộ chồng chất lên nhau phát ra quang minh mãnh liệt, khí tức cực kỳ ngưng trọng, nặng nề.

Nếu đổi lại là một trận quốc gia chi chiến có lẽ sẽ hợp lý hơn, Tín Anh Vương kia làm nên oanh động, không tiếc đại giới chỉ để truy bắt một vài kẻ tội phạm khiến cho bá tánh toàn thành đều dấy lên ngờ vực cùng bất an tột độ.

Mặc dù ai nấy đều nom nớp lo sợ, cửa đóng then cài, một vài kẻ chu đáo còn đi gia cố, chẳng chống nhà cửa, nhưng chỉ cần chút ít uy áp thâm thấu kia thôi cũng đủ khiến lòng người hoang mang, bọn họ đều có chung nhận định: "Những kẻ trọng phạm kia tuyệt đối không phải hạng tầm thường!".

Vũ Thiên Long không hề biết những chuyện đang phát sinh bên ngoài, từ tối hôm qua đến giờ hắn vẫn thủy chung ngồi đó, đi trông chừng cho Công Tôn Uyển.

"Chủ nhân! Có đại sự!" Tiểu Kê đập cửa lao vào, gấp gáp nói.

"Có chuyện gì?" Vũ Thiên Long lạnh nhạt hỏi.

"Tín Anh Vương kia điều động đến một vạn quân binh để truy bắt chúng ta, hiện tại bên ngoài đều đã bị vây ráp".

Đúng lúc này đám người Thiết Trụ cũng nhanh chóng tiến đến, Tiểu Tượng, Tiểu Mã thần sắc tỏ ra cực kỳ ngưng trọng.

"Phải làm sao bây giờ!" Võ Vu Minh kinh hãi, run rẩy nói.

"Chỉ là một đám người thế tục mà thôi! Chẳng có gì đáng sợ cả!" Thiết Trụ bừa bãi, khinh thường.

"Người ta nói: Thần thông đến mấy cũng khó bề đối đầu với thiên binh vạn mã, đúng là đám người thế tục thật, thế nhưng số lượng lại quá đông, chỉ cần mỗi tên xì hơi một cái thôi, cộng lại đem ra so sánh chỉ e không thua kém gì thiên lôi oanh kích đâu!" Tiểu Kê rụt cổ, biểu tình kinh nghi.

Thần sắc Vũ Thiên Long biến hóa liên tục, đám người này không đến sớm, cũng chẳng đến muộn mà là vừa kịp lúc, mấy ngày qua chấp niệm vô tình tạo nên sát tâm nặng nề, khiến cho lòng hắn lúc này đã ngập trời oán khí, nếu không được phát tiết chỉ sợ sẽ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, tuy nhiên Vũ Thiên Long không muốn phải làm sát phạm nhân.

” Để xem bọn chúng làm được gì! Dù sao nơi đây cũng là Đông Lâm trấn, trên kia còn có Phong Vũ Môn ” Vũ Thiên Long không nản không nhát nói.

” Bất sống lấy những kẻ bên trong! Chớ cựa gậy không tha! ” Lúc này từ bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng quát dài, theo đó là hàng ngàn tiếng vang dạ đồng thanh hưởng ứng, triều dâng sấm rền.

Đám người Vũ Thiên Long có thể cảm nhận được sát khí kinh tâm động phách đang nặng nề đập vào mặt, trên hư vô lúc này là một mảnh mây đen dày đặc, hàn phong quét ngang cuốn bay bụi đất cùng lá vàng trên đường lớn.

Vũ Thiên Long nhắm mắt, sát na sau đó lại mở mắt, lập tức oán niệm, sát tâm cùng lực lượng tu vị đồng thời bộc phát toàn diện, trên thân thể từng tia hắc khí lượn lờ, theo mười vạn tám ngàn lỗ chân lông thẩm thấu mà ra, huyền hóa nên một cái đại thủ ấn to lớn, thủ ấn kia bị bao che bởi ma vân, tuy hình dạng có phần giống với Nhất Thủ Già Thương Khung nhưng khí thế ác liệt hơn rất nhiều.

Vũ Thiên Long thình lình nhún tay về phía hư vô, lập tức một mảng tường lớn bị đánh sụp, toái thành phần bụi, hấn bước ra ba bước, ngưng thần nhìn xuống bên dưới.

Lúc này trên đại lộ đã đông nghẹt người, Hoàng Hoa khách điểm bị vây chặt như nêm cối, cung thủ ẩn nấp khắp nơi, bộ binh grom gió sắc lạnh, tản mát ra hàn mang khiếp người.

Thiết Trụ thấy vậy lập tức tế xuất đại kiếm, một kiếm liên sinh chém bay mái ngói tầng hai khách điểm, lại dẫm chân, ngự khí lăng không, bay vút lên bầu trời, hai huynh đệ Võ gia cũng đồng thời động thủ.

Thế nhưng khi bọn hấn vừa lao ra, liền bị một bàn tay to lớn từ hư vô ép xuống, đánh cho đội ngược trở lại, cả ba đồng thời phun ra máu tươi.

Vũ Thiên Long minh bạch địch nhân rất mạnh, còn có cả tu chân giả cường đại nhập trận, lần này cho dù bản thân hấn có muốn hay không cũng bắt buộc phải đại khai sát giới, bởi lẽ: Ta không giết người há để người giết ta?.

” Bỏ qua quân binh thế tục.. Tu chân giả phía trên... Toàn bộ giết hết cho ta!! Tiểu Kê, ngươi ở lại bảo hộ nàng! ” Dứt lời Vũ Thiên Long đạp không mà lên.

Tiểu Tượng cùng Tiểu Mã, Nguyên Anh tu vị toàn diện bộc phát khiến cho phong vân đều biến sắc, bốn phía hư vô vận vạo không ngừng, khí lưu hóa thành gợn sóng âm âm khuếch tán, Nguyên Anh đại năng xuất thủ, thiên địa oanh minh, thương khung chấn động.

Sát na sau, Nhị Linh đã thuận di, song song đứng tại bên trên bầu trời cùng với Vũ Thiên Long, trước mặt bọn họ, đang cười trên lưng Tam Túc Ma Hạt là một trung niên nhân, vẻ mặt hung thần ác sát, hấn mang vương bào, đầu đội kim khôi, tay cầm đại kiếm, trên thân tản mát ra trùng điệp Kết Đan uy áp, hấn chính là Tín Anh Vương.

Bên cạnh Tín Anh Vương, đằng vân giá vụ năm tên thiếu niên trẻ tuổi, đều mặc đạo phục Phong Vũ Môn, bọn hấn thần sắc cao cao tại thượng, hơn nữa khí tức lại cực kỳ khủng bố.

” Năm..Năm Nguyên Anh kỳ! ” Tiểu Mã kinh hãi, lắp bắp nói.

Vũ Thiên Long cũng dễ dàng cảm nhận được, dưới uy áp cuồng loạn tựa thủy triều kia, mặc dù hô hấp có chút khó khăn thế nhưng vẻ mặt hấn trước sau vẫn thủy chung băng lãnh.

Tiểu Tượng trầm mặc không nói, bất quá nhãn thần lại biến hóa liên tục, thân là Linh Vật đứng đầu, hơn nữa đã từng vắn đỉnh Hợp Đạo, hưởng lấy hương hỏa sinh linh suốt mấy vạn năm, thế nên tôn nghiêm của hấn không cho phép bản thân được mảy may rung động.

” Các ngươi vô lý giết chết nhi tử của ta, đứng dưới Thánh uy lại dám làm điều xằng bậy, giết người đền mạng, đạo lý này ai ai cũng biết, bất quá ta sẽ không để cho các ngươi được chết một cách dễ dàng, phải róc thịt lột da mới thỏa mỗi hận trong lòng bốn vương lúc này! “.

Tín Anh Vương bằng ánh mắt thù hận nhìn chằm chằm ba người Vũ Thiên Long, hấn hung hăng gần lớn từng câu từng chữ, ngưng một chút lại quay sang năm tên thanh niên trẻ tuổi bên cạnh, thần sắc liền biến đổi, cung kính nói.

” Năm vị thánh tử! Đám người này thủ đoạn tàn độc, giết chết con trai ta, xin các vị đại hiền thần uy, ra tay diệt trừ! “.

” Chỉ là rom rác mà thôi! Vương gia cứ yên tâm, không mất đến mười hơi thở chúng ta liền giải quyết xong ba tên này! “.

Dứt lời, một trong năm tên thanh niên nhấc tay, cách không bắn ra một chỉ, thủ đoạn dứt khoát vô cùng, ngôn xuất pháp tùy, chỉ khí này tốc độ cực kỳ khủng bố, siêu việt ánh sáng, tựa hồ bốn lời mạnh mẽ xé rách hư vô, không những vậy bốn phía không gian đều sinh sinh vận vạo, thiên địa pháp tắc phảng phất bị cưỡng ép oanh vỡ, khoảng cách ngàn trượng lập tức bị rút ngắn lại chỉ trong một cái sát na.

Khi đạo bốn lời kia giáng lâm, thời không đều triệt để bị phong ấn, cắt đứt đường lui, Tiểu Mã thần sắc đại biến, tay phải nhanh chóng bắt ra hàng loạt thủ pháp khác nhau, tại vị trí mi tâm thình lình gào thét bay ra một tia hoàng kim chi khí, hoàng kim khí lại hóa thành thanh trường thương màu vàng rực rỡ, nơi đầu thương chạm nổi họa tiết Kim Long, Long Thương vừa xuất liền nghe được một tiếng long ngâm rung trời.

” Ta có xấu xí gì thì cũng là Tam Linh, ngày lão tử tung hoành ngang dọc tổ tiên các ngươi còn chưa mọc răng bú sữa.. Lại dám ở trước mặt ta khoa trương ngông cuồng! Lão tử là Mã mà không phải Mã, ngựa ăn thịt các ngươi chưa thấy?” Thanh âm như Lôi, nổ khí như Hoả, tiếng hét này không khác gì Hồ gầm Long khiếu, âm lực cuộn cuộn, chấn động bát phương.

Chương 62: Chân Linh quy nhất

Long Thương cùng đạo bốn lõi kia một chỗ va chạm, tức thì hư vô bốn phía bùng nổ vang, lực lượng trùng kích mãnh liệt như thủy triều cuồng loạn khuếch tán bát phương, phẳng phất như thời không toái diệt, giờ phút này phong vân biến sắc, ngay cả ánh dương cũng đều ảm đạm vô quang, ần ần còn nghe được một hồi thanh âm Long ngâm trầm muộn.

Dư ba lực lượng khủng bố hóa thành ngàn vạn đạo sóng gợn lan tràn bốn phía, một vài kiến trúc gần đó nhanh chóng toái thành phần bụi, ngay cả ngọn núi nhỏ phía xa cũng vô thanh vô thức biến mất.

Vũ Thiên Long ngay tại chỗ phun ra máu tươi, nhục thân không tự chủ được mà bị ném mạnh về phía sau, gần hai trăm tu chân giả cũng đều phải nhận lấy thương thế, có kẻ yếu ớt lập tức liền thần hồn câu diệt.

Một thương này mặc dù thành công chặn đứng đạo bốn lõi kia, tuy nhiên trên khóe miệng Tiểu Mã lại chảy ra một giọt tiên huyết, hẳn biết bản thân mình đã sớm rơi vào thế hạ phong.

” Vũ khí bỗng mạng sao? Bất quá, vậy thì thế nào? ” Thanh niên cười mỉa mai, trên thân hắn khí tức bỗng nhiên được gia trì, ảm vang kéo lên thêm một mảng lớn, nguyên bản Nguyên Anh trung kỳ giờ phút này lại vô hạn tiếp cận đến Nguyên Anh đại viên mãn.

” Thánh Tử uy vũ!!! ” Gần hai trăm tu chân giả kích động gào thét, ngay lập tức một vạn quân binh bên dưới cũng nhất tề đồng thanh, khí thế quật khởi, trong mắt bọn họ thì Thánh Tử thánh môn đã không khác biệt với tiên nhân tồn tại, mỗi một người đều là nhân trung chi long, uy chấn tu chân giới, đừng nhìn niên kỷ bên ngoài để đánh giá, bất kỳ nội môn đệ tử Phong Vũ Môn nào tu luyện đến Nguyên Anh cảnh đồng dạng đều là lão quái vật sống qua hàng trăm tuế nguyệt, mặc dù diện mạo vẫn là thanh niên nhưng ai nấy đều rất thâm sâu khó đoán.

Thậm chí đến Đại Đế cũng phải dành cho bọn họ một sự tôn nghiêm nhất định, Tín Anh Vương kia có thể mời được năm vị Thánh Tử đến trợ chiến đã có thể nói: Thực lực đủ để hoành tảo vô địch khắp thế giới phàm nhân.

Mọi chuyện nói nghe có vẻ dài dòng nhưng thực chất chỉ phát sinh trong vòng chưa đầy một hơi thở thời gian, sau khi Long Thương hóa thành quang mang kim sắc quay trở lại bên trong mi tâm Tiểu Mã, hắn lại một lần nữa phun ra máu tươi.

Tiểu Tượng thấy vậy liền biến sắc, nhãn thần cư nhiên trở nên nghiêm túc, cả người rần rần như tượng đồng, hai chân như bàn thạch dầm trụ, đôi song thủ đồng thời nhấn mạnh vào hư vô, tức thì âm phong thét gào, phía trước hư vô lập tức bị oanh mở ra một cái lỗ thủng to lớn, từ đó huyền hóa nên một tấm khuôn mặt dữ tợn, Quỷ Diện chìm trong u vụ, lại mang theo sát lục khí tức nồng đậm, hung hăng hướng về phía trước há miệng thôn phệ.

Lúc này năm tên Thánh Tử đều bị hắc vụ triệt để bao trùm toàn thân, ần ần còn nghe được thanh âm quỷ khiếu rợn người, khi Quỷ Diện kia muốn một ngụm nuốt trôi thì bỗng nhiên một đạo kim quang chói lóa từ bên trong u vụ gào thét mà ra.

Quỷ Diện lập tức bị chia năm xẻ bảy, u vụ ngập trời nhanh chóng tiêu tán, năm tên Thánh Tử nhaoáng cái đã Thuần Di thoát ra bên ngoài, mặc dù có phần chật vật nhưng tuyệt nhiên lông tóc không hề tổn hao.

Đang cảm thán giữa hư vô là một cây búa lớn, cây búa này cán bạc, lưỡi vàng, bên trên khí tức sát phạt đập chùng tán mát, lại có từng trận oanh minh gầm thét, cộng hưởng cùng với thanh âm thiên địa, tựa hồ thiên lôi nổ vang, chấn cho hư vô bốn phía lắc lư chao đảo.

” Phá Thiên Phủ! ” Biểu tình Tiểu Tượng thoáng biến sắc, hắn đắm chiêu nhìn cây búa lớn đang không ngừng bộc phát quang mang, ngưng một chút, Tiểu Tượng đưa mắt hướng thanh niên trước mặt, đậm mực hỏi.

” Người cùng tiểu tử Thạch Sanh đến cùng có quan hệ gì? ”

Thanh niên cũng đồng thời âm thầm đi đánh giá Tiểu Tượng, về mặt hắn thoáng kinh nghi, lạnh nhạt đáp: ” Người là ai? Sao nhận biết sư tôn của ta? ”

” Hẳn là sư tôn người? Nói vậy tiểu tử kia bây giờ đã là người của Phong Vũ Môn! ”

” Đúng! Sư tôn ta chính là phó tông chủ Phong Vũ Môn! ”

” Tốt! Mấy ngàn cái tuế nguyệt qua đi, không ngờ hắn vẫn còn tại thế gian, có lẽ bây giờ tu vị cũng đã rất không tầm thường rồi! ”

Thần sắc Tiểu Tượng liền trở nên ôn nhu, trên đôi môi hắn thỉnh thoảng nở ra một nụ cười hiếm hoi, trong đại não bắt chợt hiện lên bóng dáng một tiểu hài: ” Sau luân hồi này ta sẽ đi tìm con! ” Thanh âm kia vang vọng mãi không chịu dứt, đưa hắn quay ngược thời gian, trở lại hơn ba ngàn năm về trước.

Ngày đó đi bên cạnh hắn luôn có một tiểu hài leo đèo theo cùng, vai nhỏ chật vật vác cây búa lớn, nơi mi tâm có khắc họa ấn ký cửu cửu tinh thần, tiểu

hải này luôn miệng gọi hần một tiếng” Sư Tôn! “.

” Thanh Viên! Từ nay con là đồ đệ của ta! “.

” Sư tôn! Con muốn một đời này được bên cạnh người! Theo người đặt chân đến cùng trời cuối đất! “.

” Sư Tôn! Chúng ta cùng nhau luân hồi! Người làm ơn, làm ơn đưa ta theo với! “.

” Hải tử! Sư tôn đã trở về rồi! ” Tiểu Tượng thắng thốt, nơi hốc mắt sớm đã đỏ hoe.

” Năm vị Thánh Tử! Đừng để mất thời gian nữa, nhanh chóng giúp ta trấn áp mấy tên trọng phạm này, xong chuyện tiểu vương sẽ tận tâm hậu đáp! ” Tín Anh Vương về mặt hung ác, hần đảo mắt nhìn năm tên thanh niên, chấp tay cung kính nói.

Bất quá, Quý Diện vừa rồi bạo phát ra khí tức cực kỳ khủng bố, khiến cho năm vị Nguyên Anh Thánh Tử bọn hần hợp lực cũng đều phải rất chật vật, chỉ đến khi Phá Thiên Phủ một nhát chém vỡ Quý Diện mới có thể thành công thoát khỏi, bởi vậy lúc này bọn hần vẫn riêng phần mình tâm thần run rẩy, không một ai dám xuất thủ vọng động.

” Tượng huynh! Cây búa kia sao ta cảm thấy rất quen, hình như đã gặp qua đâu đó rồi! ” Tiểu Mã kinh nghi hỏi.

” Viên nhi! Hần vẫn còn sống! ” Tiểu Tượng vội vàng nắm tay Tiểu Mã, kích động nói.

” Thanh Viên, đồ đệ của ngươi? Hần vẫn còn sống? ” Tiểu Mã biểu tình khiếp sợ.

” Bốn sư đệ! Vị đại hán kia tu vi tuyệt đối kinh người, chắc chắn không phải Nguyên Anh kỳ! Chúng ta cùng nhau hợp lực trấn áp ” Một tên thanh niên về mặt hoang mang, quay sang nói với đồng bọn.

Bốn kẻ kia cũng âm trầm gật đầu đáp ứng.

Lập tức Nguyên Anh uy áp bao trùm thiên địa, hàn phong ầm ập mà tới lại không ngừng cấp tốc xoay vòng, cả thế giới lúc này đều là một mảnh phong bạo mờ mịt, hư vô bên ngoài ngay lập tức bị một cỗ lực lượng kinh tâm động phách trùng kích rồi nhanh chóng đổ sụp xuống, từng mảnh từng mảnh rơi vỡ tựa thủy tinh giòn tan, phong bạo này mạnh mẽ đi mà sát cùng với không khí xung quanh, khiến cho cả bầu trời đều vang lên thanh âm ” Đang!! Đang!! ” Đỉnh tai nhức óc.

” Đồ Thần Diệt Tiên Trận! “.

Năm tên Thánh Tử nhanh chóng thuận di, chỉ thấy năm đạo thiểm điện chớp giật xoay vòng trong hư vô, sát na sau riêng phần mình định trụ tại bốn phương hướng tạo hình ra một cái trận pháp, ngũ đại nguyên tố tự nhiên tàn mất ra mảnh liệt khí tức trấn áp, Đông Vũ, Tây Phong, Nam Lôi, Bắc Điện, Trung Quang, trận pháp này còn có tác dụng cải thiên hoàn địa.

Nguyên bản vị trí của Nhị Linh cùng Vũ Thiên Long đang đứng bỗng nhiên thay đổi, bọn hần đều bị cưỡng chế lôi kéo vào bên trong tuyệt sát trận pháp.

Vũ Thiên Long nào hải oanh minh, hần chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng bài xích mạnh mẽ đang bao trùm toàn thân, cơ hồ mảnh thiên địa này không muốn chứa chấp, mà muốn đi tẩy chay bọn hần, tại bên trong trận pháp, bên trên bầu trời mây đen vần vũ, phong bạo thét gào, sau tiếng nổ đùng đoàng lập tức thiên không biến sắc, ngàn vạn đạo điện lôi nhất tề nổ bùng, phong bạo lại hóa thành đao phong điên cuồng công kích.

Vũ Thiên Long cảm nhận được nguy cơ sinh tử mãnh liệt liền vội vàng té xuất ra Chiến Thần Đỉnh, đại đỉnh ngự trị tại hư vô, phá thiên lập địa mà đứng, huyết quang u ám lan tràn nhuộm đỏ cả thương khung.

” Linh! Thiên điển Linh! Địa hóa Linh! Vũ dung Linh! Trụ nạp Linh..Chân Linh Quy Nhất!” Tiểu Tượng cùng Tiểu Mã đồng thời hét lớn.

Trong khoảng thời gian chưa đầy cái chớp mắt ngắn ngủi, nhục thân bọn hần bỗng nhiên phát sinh biến hóa một cách nghiêng trời lệch đất.

Lúc này đứng sừng sững giữa hư vô là hai tôn cự thú hình thể cực kỳ khủng bố, một tôn Viễn Cổ Bạch Tượng thân dài ngàn trượng, chiều cao không dưới năm trăm, trên miệng mọc ra chín chiếc ngà lớn, mũi dài phì phò hít vào thở ra cũng cuốn lên phong bạo ngập trời, bạch tượng dẫm chân khiến cho thiên địa oanh minh, lại ngẩng đầu lên trời cuồng hồng khiến cho thương thiên kịch chấn.

Bên cạnh một tôn Thiên Mã tráng kiện uy nghiêm khiếp người đang cất tiếng hí vang, bốn chân ngự không đạp lên mây tía, trên thân hòa diễm hừng hực tự hành thiêu đốt khiến cho thương khung vì vậy mà vạn vạn đến biến dạng, chín chiếc bờm màu xích hồng kéo dài từ đầu xuống tận nửa lưng, thiên mã đạp vỡ, hư không toái diệt.

Bản thể của Nhị Linh vừa hiện, ý chí bên trong thiên địa phảng phất đều muốn đi phủ phục triều bái, mặc kệ là ngũ đại nguyên tố, hay bá tánh sinh linh, lúc này tựa hồ phải đối mặt với đáng chí cao quân vương.

Uy áp khủng khiếp không cách nào có thể hình dung mạnh mẽ đè ép hết thảy, khí thế duy ngã độc tôn ầm vang khuếch tán, ngay cả Thánh Môn trên tam trọng thiên kia cũng kịch liệt lắc lư.

Mấy vạn năm rồi Chân Linh lại hiện, kể từ lần quần tộc chi chiến niên đại xa xưa về trước, Tam Linh đại biểu cho ý chí núi sông Đại Việt, nếu trời không tại thì Tam Linh chính là trời, hôm nay có kẻ muốn cùng trời đối kháng.

Thiên địa trở mình như muốn cựa quậy, núi sông ngàn vạn rống gầm giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Kinh chiến

”Giết!” Theo thanh âm vang lên, lúc này Nhị Linh đã thành công phá vỡ trận pháp, cả hai đang cùng nắm tên Thánh Tử một chỗ đối chiến, thần thông thuật pháp ngập trời bộc phát, kéo theo vô số thanh âm oanh minh quanh quần bát phương, đại địa lắc lư dữ dội, thương thiên càng là kịch liệt chấn động.

Vạn quân bên dưới, chỉ trôi qua chưa đầy mấy cái nhịp thở đã có đến hơn một nửa nhân số bị dư ba lực trùng kích đánh nổ nhục thân, từng trận từng trận mưa máu tanh nồng rơi xuống, huyết tinh nhiễm đỏ thương khung, Tiên Nhân chi chiến hoàn toàn không có chỗ cho phạm nhân thể tục đứng xem, tựa hồ đám người này chỉ là kéo nhau đi cho đủ số lượng, đi cho có khí thế mà thôi.

Vũ Thiên Long vừa xuất thủ đều là sát chiêu, Chiến Thần Đình lăng lập giữa bầu trời, mạnh mẽ trấn áp tứ phương, vừa nhìn qua giống như một ngọn núi nhỏ nặng nề treo ngược, cũng có thể bởi vì đã khá lâu chưa được triệu hoán mà lúc này trên thân đình càng tàn nát ra quang mang mãnh liệt vô cùng.

Son Hà Đồ trải rộng chiếm lấy một vùng thương thiên, phành phạch, phành phạch tung bay trong gió, cứ mỗi lần Chiến Thần Đình từ trên bầu trời nện xuống đều có thể dễ dàng lấy đi tính mạng của ít nhất một vài tên tu chân giả cấp thấp.

Đội ngũ của đám người tu chân giả trợ chiến này cũng không thiếu Kết Đan kỳ, bất quá, đứng bên dưới khí tức Nguyên Anh khủng bố, hơn nữa uy áp kinh tâm động phách lại dồn dập phát sinh, không khác gì hồng thủy cuộn cuộn liên tục phủ xuống, khiến cho kẻ có tu vị càng cao càng phải hết sức chật vật chống cự.

Vũ Thiên Long, lực lượng tu vị toàn thân lúc này tự do buông thả, sát tâm, điên cuồng lại được đạo vận Nhân Sinh Bản Nguyên điệp gia cường hóa khiến cho chiến lực của hắn được kéo dài thêm một khoảng lớn, mặc dù không phải Trúc Cơ chân chính nhưng bộc phát ra bên ngoài đã có thể vô hạn tiếp cận đến Trúc Cơ hậu kỳ.

Bất kể Toái Tâm Chương hay Lăng Không Kinh, chỉ cần tâm niệm khẽ động, lập tức sẽ có kẻ rơi đầu hoặc bị đánh nổ nhục thân, Thần Hành Bách Biến bát thức thi triển, mặc dù không thể nói là Thuận Di thiên địa, thể nhưng tốc độ cũng không hề thua kém bốn lời hành tẩu, chiến trường trên kia, ngoài vị trí nơi bảy vị Nguyên Anh đại năng đang bình hòa đối công thì Vũ Thiên Long lúc này không khác gì hồ lạc bảy dê, một mình hấn gào thét xông pha, cứ một chương đánh ra liền có kẻ vút đi mạng sống.

Huyết vũ nhuộm đỏ y phục Vũ Thiên Long, ngay cả tóc cho đến khuôn mặt cũng đều bê bết máu, tựa hồ mùi vị huyết tinh là một loại chất kích thích mạnh mẽ, chẳng vậy mà hắn càng giết càng hăng, càng giết sát khí cùng nộ khí chất chứa bao lâu lại càng ngang nhiên quật khởi.

Bản thân hắn càng điên cuồng bao nhiêu thì Chiến Thần Đình khí tức càng thêm mãnh liệt bấy nhiêu, lúc này tàn nát ra bên ngoài đã không còn là một kiện pháp khí thông thường mà phảng phất như một thứ vũ khí giết người đáng sợ.

Uy áp trên đại đình theo thời gian, theo số lượng nhân mạng bị nó hung hăng cướp đoạt không những giảm bớt, trái lại còn trở nên khủng bố vô cùng, từng hồi tiếng chấn “ong!!ong!” Cuồng bạo vang lên, nó chủ động đi cầu thông cùng thần trí bên trong thức hải Vũ Thiên Long.

Thình lình vô số đạo huyết quang trong một cái sát na điên cuồng bộc phát, như kinh thiên sóng lớn nuốt trời, chấn cho hư vô bốn phía phải run rẩy liên hồi, vạn vạo biến dạng đến khó nhìn, huyết quang không u ám mà mãnh liệt chói mắt, Chiến Thần Đình lúc này tựa một vầng mặt trời màu đỏ, dương quang càng âm đậm, huyết quang bạo loạn ngập trời quật khởi.

Nó đại diện cho sự điên cuồng của bản tâm Vũ Thiên Long, chẳng ai biết giết người nhiều có trở thành thói quen hay không, bất quá, Vũ Thiên Long càng đoạt mạng lại càng cảm thấy hứng thú, bởi vậy mà càng về sau động tác càng trở nên thuần thực.

Hắn như một tôn Ma Vương tà ác, nhấc tay nhấc chân đều muốn đồ sát, diệt sinh, bất kể đối phương có tu vị gì, từ Ngưng Khí cho đến Trúc Cơ, Vũ Thiên Long mỗi lần xuất thủ đều đặt mình ở trong thứ trạng thái điên cuồng nhất, có gào thét, có thể lương, có ăn năn, có không đánh, nhưng nhiều hơn là sát khí kinh thiên động địa.

Bản thân hắn không biết mình đang giết người vì mục đích và lý do gì, cũng có thể nói: Tàn ác với địch nhân không hẳn đã là điều sai trái” Nhưng Vũ Thiên Long chẳng còn suy nghĩ được nhiều như thế.

Bản tâm hắn càng lúc càng trở nên lung lạc, ma hóa, nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ e rằng, Vũ Thiên Long hoàn toàn có thể một bước nhập Ma.

Tín Anh Vương bắt gặp sự điên cuồng đến từ trên thân một tên hài tử thì tự nhiên tỏ ra kinh hãi, tuy nhiên cũng chỉ là một chút, rất nhanh liền khôi phục, sát na sau thần sắc hắn nhanh chóng biến đổi, trên môi bất ngờ nở ra một nụ cười tà dị.

”Người có điên cuồng hơn nữa thì cũng chỉ là con kiến Ngưng Khí mà thôi!” Tín Anh Vương khinh thường nói.

Hắn đưa ánh mắt tham lam thoáng nhìn lên Chiến Thần Đỉnh trên bầu trời, trong đại não chợt nảy sinh chủ ý giết người đoạt bảo, hắn cam đoan rằng: Năm vị Thánh Tử không sớm thì muộn cũng có thể trấn áp hai Nguyên Anh đại năng kia, còn hải tử trước mặt khi đi vào mắt hắn, bất quá chỉ là con sâu cái kiến mà thôi, lật tay đều có thể nghiền nát được vô số.

Tín Anh Vương thần thái tàn độc, hắn nhanh chóng bắt ra hàng loạt pháp quyết, lập tức tu vị Kết Đan hậu kỳ toàn diện bộc phát, đồng thời tay phải hung hăng vỗ mạnh về phía hư vô, theo đó hư vô lúc này cũng vừa vận huyền hóa nên một cái đại thủ ẩn ngân sắc, đại thủ bằng khí thể nghiền ép, xé rách hư không nhắm hướng Vũ Thiên Long gào thét bay đi.

Khi thủ ấn kia còn cách vị trí Vũ Thiên Long tầm trăm trượng, mặc dù một tia thần thức của hắn đã sớm báo trước nguy cơ sinh tử, thế nhưng khí tức Kết Đan quá mức mạnh mẽ, uy áp lại siêu việt cực hạn của bản thân, bởi vậy Vũ Thiên Long hoàn toàn không có chút cơ hội phản kháng hay tránh né nào.

Đây chính là khác biệt lớn nhất của một cái đại cảnh giới, cơ hồ phải dùng từ rãnh trời để hình dung, Vũ Thiên Long mặc dù có thể nghiền ép Trúc Cơ, thậm chí nếu vận dụng toàn lực hắn cũng dám ngang nhiên một trận sinh tử cùng với Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ, bất quá! Ngưng Khí đối mặt Kết Đan không khác gì Nguyên Anh gặp Độ Kiếp đại tu sĩ.

Cách biệt không phải chỉ ở thực lực, mà là cách biệt trên toàn bộ mọi phương diện, Ngưng Khí kỳ dễ trốn thoát khỏi một kích của Kết Đan cường giả, tất nhiên là điều không tưởng.

Trong sát na đó, toàn thân hắn dường như bị một bàn tay vô hình mạnh mẽ nắm chặt lấy, nhấc bổng lên, thiên địa hóa lồng giam cắt đứt mọi ngã đường, đến cử động thân mình, thậm chí hô hấp cũng cảm giác cực kỳ khó khăn.

Khi đại thủ gào thét ép tới, muốn một chương đập chết Vũ Thiên Long, thì thành linh có một tiếng quát dài phẫn nộ vang lên.

Thanh âm đùng đoàng va chạm tựa sấm rền, nhục thân của Vũ Thiên Long bị ném ngược về phía sau, tại chỗ thổ huyết, phun ra đến mấy ngụm máu tươi, cực kỳ chật vật cố gắng đi ổn định thân hình, lúc này trước mặt hắn là một mảnh huyết vũ đầy trời, tại đó phiêu phù lấy viên ngọc cốt màu vàng kim, bên trên quang mang đã âm ảm vô cùng, lại có từng vết nứt kéo dài, cơ hồ muốn sụp đổ ngay lập tức.

”Đại Bá!” Vũ Thiên Long chỉ kịp hét lên một tiếng thảng thốt, hắn cảm nhận được khí tức này, tuy không phải là thân thuộc.

”Thiên Long! Ngày đó ta có lỗi với cháu! Thời gian qua đại bá đã phải gánh vác rất nhiều! Hôm nay ta lấy tính mạng của mình để đổi lấy tính mạng cho cháu, cũng xem như một hồi nhân quả! Thiên Long! Là đại bá không tốt! Nếu sau này có gặp Tài nhi, hãy giúp ta bảo hộ an toàn cho nó, hai đứa vốn là huynh đệ máu mủ tình thâm!” “Trong thiên địa vang vọng thanh âm bi thống.

”Đại Bá! Tại sao người phải làm như vậy? Vì nhân quả ư? Nếu nhân quả đáng ghét thế kia! Ta không cần!” Vũ Thiên Long chưa xót, nội tâm gào thét thê lương.

Cũng đồng thời Kim Đan của Vũ Khắc Điệp sát na liền triệt để vỡ vụn, hóa thành cát bụi tiêu tán trong hư vô, Vũ Khắc Điệp đã hai lần bị người khác đánh nát nhục thân, nếu hỏi Vũ Thiên Long lúc này có còn thù hận gì hắn nữa hay không, thì câu trả lời tất nhiên là không, nếu có cũng chỉ là nặng lòng thương cảm.

”Đáng chết! Các người đều đáng chết! Aaaaa!” Vũ Thiên Long phẫn nộ quát, hốc mắt đã đỏ, đại não ngập trời lửa giận.

Hắn không thêm suy nghĩ, không thêm do dự, từ bên trong mi tâm lập tức một đoàn quang mang màu tím đậm gào thét xé không mà ra.

Khi quang mang này vừa hiện, phảng phất vạn âm im bật, hư không bị định trụ, lấy ý chí của nó thay thế cho thiên ý, lấy uy áp của nó thay thế cho thiên uy, khí tức duy ngã độc tôn âm vang khuếch tán che mờ trời đất, khiến cho phong vân biến sắc, thiên địa oanh minh.

Sợi tóc thứ ba, cũng là thần thông bảo mệnh cuối cùng, hôm nay Vũ Thiên Long vì báo thù mà sử dụng.

Đánh đánh giết giết, ai thù ai hận còn chưa rõ, ai tốt ai xấu chưa bàn, nhưng Vũ Khắc Điệp chết trước mặt hắn, Vũ Thiên Long tuyệt nhiên sẽ không ngần ngại báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Sư tôn?

Một kích toàn lực của Hợp Đạo kỳ tu sĩ vừa xuất, thiên địa lập tức oanh minh, nguyên bản bầu trời dày đặc phong vân trong một khắc này hóa thành màu tím điện lôi, hư vô tràn ngập lôi chi lực, càng có tầng tầng tấm võng màu tử kim ken đặc, chen chúc nhau phát tán ra quang minh u ám.

Ngàn vạn đạo thiểm điện cùng tụ tập một chỗ trên hư vô, nhanh chóng chông chát, huyền hóa nên một cái hư ảnh cực lớn, hư ảnh này có đầy đủ ngũ quan, tứ chi trọn vẹn, khi hư ảnh Lý Trác Thần đỉnh thiên lập địa phiêu phù tại đó, lập tức một luồng uy áp kinh tâm động phách ầm vang giáng lâm.

Uy áp bao hàm trời đất, khuếch tán khắp mọi ngõ ngách của Trấn Đông Lâm, siêu việt hết thảy lực lượng bên trong thiên địa, tựa hồ chỉ tôn thân chính ngự giá khiến cho chúng nhân trong một khắc này không ai dám ngẩng cao đầu, quân binh thế tục quỳ rạp một mảnh cung kính triều bái, thậm chí ngay cả bá tánh sinh linh cũng can đảm mở cửa, đồng thời hướng lên bầu trời thành khẩn vái lạy.

Nhị Linh cùng năm tên Thánh Tử đang chém giết đến hồi gay cấn, lúc này bỗng nhiên đình chiến, hô hấp thô trọng, đều riêng phần mình nuốt vào một hơi khí lạnh.

Sát na, hư vô chớp giật, đại não chúng nhân trong một khắc đó trở nên trống rỗng, cảm tưởng như chính mình vừa nhắm lại mắt, hoặc cũng có thể là thương thiên trên kia đang nhắm mắt.

”Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh! “.

Mấy tiếng nổ dài xé tan hư vô thành linh vang lên không báo trước, theo đó hư ảnh Lý Trác Thần lạnh nhạt lật tay, cái lật tay này nhìn thì có vẻ cực kỳ tự nhiên, mặc dù không thi triển ra thần thông thuật pháp nhưng tựa hồ có một luồng lực lượng mang theo khí tức đặc thù đang từ bên trên vô cùng vô tận trút xuống, khiến cho trời đất tưởng chừng như đổ sụp, thương khung tưởng chừng toái diệt.

Vô số kiến trúc bên dưới phút chốc nổ tung hóa thành phần bụi, vô số sinh mạng kêu gào thảm thiết, một kích này không hạn chế phạm vi, khiến cho toàn bộ Trấn Đông Lâm phải chịu đựng lực lượng trùng kích dữ dội.

Nhận thấy có điều không đúng, Vũ Thiên Long thẳng thốt hét lên kinh hãi, bản thân hắn đã từng dùng qua sợi tóc đầu tiên của sư tôn, trên đó mặc dù phong ấn lực lượng không tầm thường, nhưng lần đó ở Ma Cung một kích kia cũng chỉ đủ để diệt sát Tam Linh Tử chứ không hề gây nên sự phá hoại trong phạm vi lớn đến thế này, đương nhiên lần thứ hai cũng vậy.

Bàn tay cách không nặng nề ép xuống, nhìn thì có vẻ chậm chạp nhưng trên thực tế tốc độ lại nhanh chóng khó bề hình dung, cảm tưởng như một ngọn núi lớn từ bên ngoài tinh không đang xé trời lao xuống.

Theo quỹ tích của nó, những nơi bàn tay kia đi qua hư vô đều trở nên vặn vẹo, đại địa kịch liệt chấn động, kéo theo đó là phong bạo ngập trời gào thét.

Mặc dù khoảng cách cũng còn một đoạn khá xa nhưng Nhị Linh cùng năm tên Thánh Tử đều tại bên trên đồng thời thổ huyết, đừng nói đến Tín Anh Vương và những tên tu chân giả khác, bọn hắn từ sớm đã bị ép ròi, chặt vật nằm trên mặt đất.

Trong đầu óc bá tánh sinh linh bắt đầu mừng rỡ ra tròng cảnh ngày tận thế, tuyệt vọng là cảm nhận chung của tất cả mọi người, trong thời khắc đó tâm thần rung động mãnh liệt, bọn họ thực không biết mình đã làm ra điều gì sai trái khiến cho thần linh phải trách phạt.

”Sư bá! Dừng tay!” Lúc này từ bốn phương tám hướng thỉnh linh vang lên thanh âm tiếng quát dài trầm đặc tựa tiếng sấm rền, theo đó hư vô thoảng vặn vẹo, bên trên bầu trời chậm rãi bước ra một cái thân ảnh mờ nhạt, người này thoát nhìn là trung niên nam tử, hắc thân mặc trường bào màu vàng đất, đầu chít khăn vải vòng quanh kiểu thư sinh nho sĩ, tay cầm cây quạt giấy.

Không tu vị ba động, càng không có uy áp kinh tâm, trung niên nam tử xuất hiện tại đó, trong cái sát na ngắn ngủi, như thể bản thân hắn hòa cùng trời đất, lời chi lực trên bầu trời tựa hồ gặp phải khắc tinh, tán loạn cuồng cuồng chạy trốn, hư vô mặc dù vẫn tràn ngập phong bạo, bất quá đã có thể phần nào quay lại nguyên bản ban đầu của nó.

Từ bên dưới đại địa, một tấm khiên cực lớn đang xé mở mặt đất phá không lao lên, tấm khiên này trong suốt như ngọc, nhìn qua tựa hồ một bức tường thật dày do hàn băng ngàn năm tạo thành, giữa lưng chừng trời, ngọc khiên cùng bàn tay to lớn kia một chỗ va chạm.

”Đừng! Đừng! Đoàng!” Trời đất quay cuồng, hư vô kịch liệt chấn động, dư ba lực lượng hóa thành ngàn vạn đạo sóng gợn như thủy triều khuếch tán, lan tràn về bốn phía.

Thậm chí đến Đông Hải ngoài kia cũng nhấc lên sóng lớn, vô số đỉnh núi cao bị cắt đứt, bay mất ngọn, tại tam trọng thiên, đại trận thủ hộ tông môn cũng vì vậy mà được cưỡng ép mở ra, quang minh màu vàng kim chói mắt ngập trời bộc phát.

Bất quá, khi lực lượng hủy thiên diệt địa kia tưởng chừng sẽ nhấn chìm tất cả thì thương thiên trên cao bỗng nhiên xuất hiện một cái khuôn mặt thật lớn, khuôn mặt này do vô số hắc vụ ngưng kết tạo thành, nó há miệng, một ngụm nuốt trôi hết thảy, thiên địa hóa trống rỗng, sạch bóng phong vân.

Cũng tại đó đồng loạt xuất hiện thêm năm cái thân ảnh, năm người này khí thế thâm nghiêm, trong đó có một lão nhân thân mặc đồ bào, đầu đội đế quan, diện mục quốc thước, đặc biệt là ánh mắt hắc, cực kỳ linh động, tinh anh cơ trí, đến giờ tay nhắc chân thông thường cũng bao hàm quy tắc đạo vận, năm người cùng với trung niên nhân lúc trước song song lăng lập bên trên bầu trời.

”Bái kiến Thánh Chủ, phó Thánh Chủ cùng tứ đại hộ pháp!” Không biết ai là kẻ đầu tiên lên tiếng, nhưng chỉ trọn vẹn mấy cái hô hấp sau, ngàn vạn chúng nhân cùng nhất tề đồng thanh, thanh âm hô ứng hóa thành dư ba âm lực không ngừng quăn quanh bên trong thiên địa.

Nhìn chỉ thấy một mảnh, lại một mảnh người liên miên nằm rạp, năm tên Thánh Tử cũng đồng thời thuận di, cấp tốc đi đến bên cạnh, cung kính quỳ xuống một gối.

Lão nhân thoảng đảo mắt một vòng, mặc dù chỉ tùy tiện một cái đảo mắt, bất quá, tưởng như cả bầu trời rộng lớn cũng chỉ vừa vặn lọt vào bên trong ánh

mắt đỏ, khi nhân thần ngừng tại trên người Vũ Thiên Long cùng Nhị Linh, khuôn mặt lão bất chợt có chút biến sắc.

” Các ngươi! Gặp Thánh Chủ còn không mau tiến đến quỳ bái? ” Một trong năm tên Thánh Tử lớn giọng quát.

” Ba người các ngươi từ đâu đến? Tại sao dám ở chốn này gây nháo sự? ” Lão nhân cất ngang, đậm mạc cất lời, thanh âm kia mặc dù chỉ đủ để nghe rõ, nhưng ẩn chứa bên trong là sự thâm nghiêm khó bề diễn tả, tựa hồ Đế ngôn, tựa hồ Thánh khẩu.

Vũ Thiên Long chỉ cảm thấy não hải nổ vang từng hồi, tưởng chừng trên đỉnh đầu lúc này là ngàn vạn đạo thiên lôi nhất tề công kích, hẳn thực muốn quỳ xuống, thành thành kính kính cúi đầu bái lạy, ngay cả Nhị Linh cũng tỏ ra khốn đốn, chặt vật bảo trụ thân hình.

” Nguyên Anh còn tốt! Một Ngưng Khí nhỏ nhoi ở bên dưới uy áp của ta mặt lại không hề biến sắc! ” Lão nhân âm trầm đánh giá, trong đôi mắt tinh anh phát ra một vòng quang thái.

” Đoàn Thế Khanh! Tên tiểu tử ngươi ngày trước hướng ta quỳ lạy qua không biết bao nhiêu lần, Vọng Tiên Sơn ngươi bốn mươi chín năm chấp niệm, phủ phục muốn bái nhân gia làm sư tôn, nhân gia xem ngươi thiên phú trung hạ cho nên không mấy hứng thú, chỉ muốn thu làm một tên đệ tử ký danh, đến đầu ngươi nhân gia cũng từng vỗ qua mấy hồi, hôm nay có chút thành tựu thì đáng sợ lắm sao? Nhưng mà! Cũng đáng sợ thật a! “.

Tiểu Kê từ bên dưới mặt đất hướng mắt lên bầu trời hung hăng quát tháo, bất quá trong ngôn từ nghe ra có chút rụt rè.

” Hồn lão! Kê gia con bà ngươi! Khốn kiếp! Muốn chết? ” Một tên Thánh Tử trừng mắt, gằn giọng quát, bàn tay hắn lật úp, chuẩn bị vỗ xuống đại địa thì lão nhân kia lại đậm mạc lên tiếng.

” Vị tiểu huynh đệ này! Ngươi làm sao biết chính danh của bổn tôn? ” Thần sắc khẽ biến, lão nhân đắm chiêu nhìn xuống Tiểu Kê, nghiêm túc hỏi.

” Tôn tôn con bà ngươi..Tên do ta đặt tất nhiên ta biết! Hồn đồ! Gặp vị sư còn không mau tiến đến thỉnh an đi! ” Tiểu Kê lớn giọng, trợn mắt quát, cổ nổi cả gân xanh.

” Vị sư! Ngươi! “Lão nhân lúc này đã không còn giữ được nét nghiêm nghị vốn có nữa, thay vào đó là sự ngốc trẻ biểu hiện rõ ràng trên khuôn mặt.

Cuộc đời này, người khiến hắn phải cung kính gọi một tiếng sư tôn chỉ có duy nhất một người, vị sư tôn kia đã rất lâu rồi hắn không còn được gặp lại lần nào nữa, dường như vô thanh vô thức biến mất bên trong tuế nguyệt.

” Sư tôn! ” Nét mặt lão nhân lập tức tỏ ra hải nhiên đến tột độ, mấy ngàn năm rồi, từ lúc hắn còn là một thanh niên sung sức, nhất tâm truy cầu Tiên Đạo, ngày đó bản thân cũng không hề có chút tiếng tăm gì trong tu chân giới, cho đến hôm nay đã không còn ai nhắc đến cái cổ sự xưa cũ, dần dà hắn cũng chấp nhận rằng sư tôn của mình đã tọa hóa và hồi tào ngộ kia bỗng trở thành một đoạn ký ức được hắn chôn dấu thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Sư đồ Hội ngộ

Hắn không biết danh tính sư tôn, càng không rành niên kỷ, chỉ nhớ người là một vị Hợp Đạo kỳ đại tu sĩ, tu chân giả đương thời bởi trọng vọng mà gọi một tiếng: Kê Chân Nhân, Chân Nhân có hai huynh đệ luôn luôn cùng xuất hiện, quần quýt lấy nhau như hình với bóng.

” Người! Người là? ” Đoàn Thế Khánh kinh nghi hỏi, não hải từng trận oanh minh, ngập trời sóng lớn.

” Ngươi vào năm hai mươi tuổi leo lên Vọng Tiên Sơn bảy lần thì hết sáu lần thất bại, lần cuối cùng một tay chạm được đại môn, nhân gia thấy ngươi có tâm tu đạo vậy nên mới thử thách ngươi chờ đợi trên Vọng Tiên Sơn ròng rã suốt hơn bốn mươi chín năm trời, ngày ta thu ngươi làm môn hạ, mặc dù không ban tặng lễ vật thể nhưng đã vượt Đồng Hải đưa ngươi trở về Trung Thổ bái lạy tông tổ gia hương.

Nhân gia hỏi ngươi tu đạo để làm gì, ngươi trả lời: Tu đạo để báo thù nhà, giết địch nhân! Nhân gia coi trọng ngươi có tâm trung hiếu mới hết lòng truyền thụ một thân sở học, lại tận mắt nhìn ngươi khôn lớn trưởng thành, năm một trăm hai mươi tuổi ngươi thành tựu Nguyên Anh, cũng là lúc nhân gia độ Hóa Hư thất bại phải chuyển thể trùng tu, từ đó sư đồ chúng ta không còn gặp lại, chớp mắt đã mấy ngàn năm rồi.

Hôm nay nhìn ngươi thành tựu, càng là tông chủ của một đại tông môn, trong lòng ta mặc dù có hoài niệm, thế nhưng càng nhiều hơn là vui sướng, tự hào! “.

Tiểu Kê bỗng nhiên thay đổi thái độ, lúc này hắn tay chấp sau lưng, thân hình thẳng tắp, bộ dáng cực kỳ tiên phong đạo cốt, ánh mắt u buồn mang theo hoài niệm nhìn về phương xa, nhàn nhạt mở miệng cất lời.

Đoàn Thế Khánh nghe đến đây thì ban đầu hơi ngốc trẻ, qua mấy cái hơi thở ổn định tâm thần, lúc này hắn run rẩy, nặng nề quỳ gối, phủ phục trên bầu trời:” Sư Tôn! “.

” Sư Tôn! ” Đoàn Thế Khánh bước ra một bước, thân hình thoát cái đĩa Na Di đứng tại mặt đất, đứng trước mặt Tiểu Kê, trên mi mắt sẫm đã đỏ hoe, hấn lại một lần nữa quỹ gối, thân hình già nua run lên vì kích động, chiếc đầu một nửa đã trắng bạc không ngần ngại mà vùi vào lòng sư tôn hấn, rầm rứt khóc như một đứa trẻ.

” Người chuyển thế cũng không hề báo cho đồ nhi một tiếng! Để đồ nhi phải nặng lòng chờ đợi suốt mấy ngàn năm, tuế nguyệt đứng vô tình, cứ tưởng sư tôn đã tọa hóa rồi, ngày đó on dạy bảo, on dưỡng dục con còn chưa trả... Sư tôn! Trong lòng con người vừa là thầy, vừa là nửa cái phụ thân!.

” Báo cái rầm! Đại Thừa kiếp kia ta đâu ngờ lại kinh khủng đến như vậy..Hừ! Nếu không may mắn e là đã sớm thân hồn câu diệt rồi! Mạng ta còn chưa lo được thì lấy chim ra để báo với người a? ” Tiểu Kê đưa mắt nhìn Đoàn Thế Khánh, nghiêm mặt quát, giọng điệu này mới đúng là của hấn.

Đoàn Thế Khánh nức nghẹn, hai bàn tay khô gầy khó khăn bầu vùi lấy đôi chân Tiểu Kê, hấn, một lão nhân bề ngoài đã quá bảy mươi, hôm nay vậy mà quỹ gối trước mặt một thanh niên trẻ tuổi, hơn nữa bối phận của hấn càng là chí cao vô thượng, điều này đi vào mắt chúng nhân không khác gì sét đánh bên tai.

Vũ Thiên Long kinh hãi, hấn thực không ngờ Tiểu Kê kia, một kẻ hoạt bát hoạt ngôn, ngày đó nhất quyết lấy mình làm chủ lại có địa vị siêu nhiên, biến cố sâu xa đến vậy, trong lòng hấn thoáng dâng lên cảm khái cùng một chút khó chịu.

” Đứng lên đi, để người khác nhìn thấy lại nói nhân gia cây tuổi đi bắt nạt hài tử! ” Tiểu Kê đưa tay xoa đầu Đoàn Thế Khánh, lại dùng sức nâng hấn lên, ánh mắt ôn nhu nhìn đồ tôn của mình.

Bất quá, chưa đợi Đoàn Thế Khánh đứng thẳng người, Tiểu Kê lại trợn mắt, đánh giọng quát: ” Ai cho phép người bạc đầu? Vì sư còn đen tóc mà người đã dám bạc đầu, nếu để người ngoài nhìn vào sẽ dễ dàng lẫn lộn bối phận..Hừ! Nhanh nhanh làm đen đầu lại cho ta! “.

” Sư tôn! Đồ nhi bạc đầu là vì niên kỷ đã không còn nhỏ nữa a! ” Nội tâm âm thầm kêu khổ, Đoàn Thế Khánh vờ mặt cầu xin nhìn Tiểu Kê, mặc dù đã cách xa trong tuế nguyệt rất dài nhưng hấn vẫn nhớ như in tính khí cổ quái của vị sư tôn này.

” Hừ! Niên kỷ không còn nhỏ? Người niên kỷ bao nhiêu? Có lớn hơn ta không? Nhân gia không cần biết, người làm sao thì làm, phải đen đầu lại cho ta, nếu không thì đừng trách nhân gia nặng tay! “.

Tiểu Kê dứ dứ nắm đấm, bộ dáng cực kỳ không vừa lòng, bất quá, đúng lúc này từ đằng xa vọng lại thanh âm của Vũ Thiên Long.

” Tiểu Kê! Tóc đen có thể chuyển thành bạc trắng, thế nhưng tóc trắng lại không thể chuyển thành đen được đâu ” Vũ Thiên Long đỡ khóc đỡ cười, hấn nhanh chóng phi thân đến, lúc này đã đứng trước mặt Đoàn Thế Khánh.

Dường như đồng cảm với lão nhân đáng thương này, hơn ai hết Vũ Thiên Long khá hiểu bản tính của Tiểu Kê, hoạt ngôn hoạt bát cũng thôi đi, tính tình càng không thể dùng từ cổ quái để hình dung, mà phải dùng: ” Dị hợm ” để định nghĩa, hơn nữa nhiều lúc còn có chút ngờ nghệch đến buồn cười.

” Chủ nhân! Người để ta dạy bảo đồ nhi ” Tiểu Kê vờ mặt hung thần ác sát, trợn mắt nhìn chằm chằm đầu tóc bạc trắng của Đoàn Thế Khánh.

” Chủ nhân? ” Đoàn Thế Khánh nội tâm chùng xuống, não hải lại có từng trận oanh minh, hấn dám khẳng định nam nhân trước mặt chính là sư tôn của mình rồi, nhưng lại không hiểu thứ chuyện quái quỷ gì đang xảy ra.

Vũ Thiên Long biết không ổn liền nhanh chóng chuyển chủ đề, hấn nhếch miệng cười, hai tay chấp trước mặt, nhẹ cúi đầu, âm trầm nói: ” Tiểu bối bái kiến Thánh Chủ! “.

” Tốt! Haha.. Vị tiểu huynh đệ này, người tên gọi là gì? ” Đoàn Thế Khanh cười Ha Hả cũng nhanh chóng đáp lời, vội vàng tiếp mạch câu chuyện.

Bất quá, chưa đợi Vũ Thiên Long lên tiếng, Tiểu Kê lại chen ngang: ” Là sư huynh của người, còn không mau chào sư huynh đi “.

” Sư huynh? ” Đoàn Thế Khánh thẳng thốt, hấn thực không biết từ lúc nào bản thân mình lại tuột dốc thảm hại để hôm nay trở nên có bối phận thấp kém đến vậy.

Nếu gọi sư huynh, hấn hài tử trước mặt phải là đệ tử của sư tôn, hơn nữa còn bái người làm thầy trước hấn, bất quá, nhìn niên kỷ của Vũ Thiên Long, thế nào Đoàn Thế Khánh cũng thấy có chỗ không hợp lý, lại sư tôn lúc trước còn xưng hô hài tử kia một tiếng chủ nhân, trong thanh âm càng nghe ra được sự tôn kính của kẻ bề dưới.

Hấn vắt óc suy nghĩ cũng không tìm ra câu trả lời xác đáng, bởi vậy càng nghĩ càng rối, cuối cùng mặt xám như tro, Đoàn Thế Khánh chỉ còn cách cúi đầu, nhỏ giọng hô: ” Sư huynh! “.

” Gọi to lên! Ủy khuất cái gì? Ta gọi chủ nhân còn tốt, người chỉ mới gọi đến sư huynh đã mất mặt vậy sao? Tiểu Kê nghiêm mặt, đánh giọng quát.

” Sư huynh! ” Đoàn Thế Khanh khóc không ra nước mắt, càng không dám cãi lời sư tôn, chần chờ một lúc hấn mới dứt khoát cúi đầu, lớn giọng hô.

Thanh âm cùng trăng cảnh này thuận lợi đi vào mắt chúng nhân khiến ai nấy đều suýt chút nữa bật ngửa, có kẻ vì lúc trước đã nhận phải thương thế, cố gắng bảo trụ, đến lúc này tựa hồ phải chịu đựng một thứ lực lượng trùng kích dữ dội mà ngay tại chỗ phun ra máu tươi.

” Tốt! Nhưng còn chuyện tóc đen tóc trắng kia vẫn chưa xong đâu! ” Tiểu Kê mỉm cười hài lòng, trêu mến nhìn đồ tôn của mình, ngưng một chút hấn lại quay sang Vũ Thiên Long, kích động hỏi.

”Chủ nhân! Người thấy đồ nhi này của ta thế nào? Cũng được quá phải không! Nhân gia rất kỹ tính, bắt quá ta vẫn chưa thực vừa lòng a! “.

”Nhị vị sư huynh! Nhanh nhanh tiến lại để tên đồ nhi này của ta khấu đầu hành lễ đi! ” Tiểu Kê hướng vị trí nơi Nhị Linh đang đứng, thần sắc vui vẻ lớn giọng hô.

”Được a! Để ta lại xem tiểu tử kia nào! ” Tiểu Mã hứng thú đáp, nhanh chóng cùng Tiểu Tượng Thuận Di chạy đến.

”Còn không mau chào hai vị sư bá đi ” Tiểu Kê đánh mặt, vung chân một cước đá vào mông Đoàn Thế Khánh.

”Tiểu nhi chào hai vị sư bá! ” Lúc này tựa hồ hành thi tẩu nhục, não hải ngập trời hoang mang, Đoàn Thế Khánh chỉ biết rầm rập làm theo.

”Tốt a! Trẻ trung, sung sức, hơn nữa tu vị lại rất được, đã là sơ kỳ Hợp Đạo rồi! Tên hiền đệ này ta thật sự vừa mắt! ” Tiểu Mã về mặt hài lòng, bàn tay thô to nặng nề vỗ lên vai Đoàn Thế Khánh, tràng cảnh này mặc dù trái nghịch nhưng khi nhìn vào cảm tưởng rõ ràng một bậc trưởng bối đang dùng lời vàng ý ngọc để khích lệ hậu nhân.

”Còn đứng đó làm gì? Thạch Sanh! Lại đây với vị sư nào! ” Tiểu Tượng trước sau vẫn thủy chung trầm mặc, lúc này mới đưa ánh mắt hiền từ nhìn lên hư vô, khóa chặt tại vị trí nơi trung niên nhân phò môn chủ Phong Vũ Môn đang đứng, nhẹ giọng gọi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Lạc Thiên

Thạch Sanh kia được gặp lại sư tôn, biểu tình ban đầu cũng không khác gì Đoàn Thế Khánh lúc trước, bắt quá, Tiểu Tượng tính khí vốn ôn nhu, cho nên hồi tảo ngộ này trở nên vô cùng ưt át, sau hết thấy mọi chuyện, nội tâm Vũ Thiên Long cảm khái không thôi.

Riêng Tiểu Mã lại tỏ ra không phục, nhìn đồng bạn đều có đồ tử đồ tôn hơn nữa lại còn đạt đến thành tựu rất cao như hiện tại, rốt cuộc chỉ mình hắn là không có gì để đem ra khoe khoang cùng thiên hạ, khiến cho lòng hắn buồn bực muốn chảy máu, mấy ngày liền mặt ủ mày chau.

Đám người Phong Vũ Môn sau khi biết rõ lai lịch của Vũ Thiên Long thì đồng dạng đều tận tình tỏ ra hết sức cung kính, năm tên Thánh Tử riêng phần mình nội tâm âm thầm kêu khổ, lo sợ rằng Vũ Thiên Long sẽ chấp nhận chuyện cũ mà lấy cớ đó để báo tư thù, bởi Lý Trắc Thần sư tôn hắn mặc dù đã rời đi tông môn gần ngàn năm, nhưng uy nghiêm còn đó, danh vọng còn nguyên, trong lòng mỗi đời đệ tử cùng những bậc đại cự phách đầu lĩnh tông môn đều mặc định xem hắn như chí cao vô thượng tồn tại, bởi phận cang là có một không hai, dễ hiểu tại sao đệ tử của hắn lại được trọng vọng đến vậy.

Đoàn Thế Khánh nhận lời khẩn cầu, đi trợ giúp Vũ Thiên Long, dùng tu vị Hợp Đạo kỳ hóa thiên địa linh khí thành đan dược, Công Tôn Uyển sau khi nuốt vào Sinh Cơ Đan thì dần dần hồi tỉnh, thọ nguyên cùng tinh lực của nàng được bù đắp đến chín thành đã bị xói mòn, tuy bề ngoài vẫn còn nhợt nhạt, yếu ớt vô cùng, thế nhưng dung mạo cũng đã trở lại với nguyên bản vốn có ban đầu.

Sư đồ bọn họ tảo ngộ nhau sau một đoạn tuế nguyệt thật dài, dĩ nhiên có rất nhiều chuyện để cùng nhau ôn lại, khoảng thời gian này đối với Vũ Thiên Long mà nói cũng khá thanh thoi, hắn hằng ngày ngoài việc cùng Công Tôn Uyển bồi chuyện thì rất thường xuyên đi ra bên ngoài thăm thú cảnh vật khắp Trấn Đông Lâm.

Tin Anh Vương mặc dù thù giết con còn chưa trả được nhưng rốt cuộc chỉ còn cách ngậm bồ hòn làm ngọt, Trấn Đông Lâm sau lần kinh biến kia cuối cùng cũng dần trở lại với nếp sống thường ngày, nội tâm bá tánh hiển nhiên có cảm phần, có kêu gào, bắt quá bọn họ cũng chỉ là phạm phạm nhân, mà con sâu cái kiến thì không thể có tâm lay trời được.

Ba ngày sau, Đạp Thiên Kiều chính thức mở ra, trên bầu trời thất thái quang mang chói lòa phô trương khuếch tán, đứng từ bên dưới đại địa nhìn lên có thể thấy rõ ràng nguyên bản một cây cầu thật lớn nối dài hai chiều thiên địa, cây cầu này có hết thảy chín nhịp.

Hơn một vạn tu chân nhân sĩ khắp quốc gia Đại Việt háo hức tiến đến thử sức, cầu lấy vận may, thế nhưng nhân số có hạn, cuối cùng tròn bảy mươi người sở hữu thiên phú siêu quần cùng chút may mắn là thuận lợi thông qua.

Vũ Thiên Long mặc dù muốn đi trải nghiệm thử cảm giác đạp thiên kia, bắt quá, bản thân hắn từ trước vốn đã là môn hạ của Phong Vũ Môn rồi, hơn nữa bởi phận lại cực kỳ siêu nhiên, cho nên cũng không nhất thiết phải nhọc công, mấy ngày sau Đoàn Thế Khánh đích thân giảng lâm, tận tay đưa cho Vũ Thiên Long một cái lệnh bài, nói là: Từ nay có thể tùy ý tiến nhập tông môn.

Ngay ngốc tại Trấn Đông Lâm hơn nửa tháng trời, rốt cuộc một ngày này Vũ Thiên Long cùng đám người Thiết Trụ, Công Tôn Uyển phải tạm thời chia tay, bọn họ cũng đã đến lúc trở về Vạn Kiếm Tông, mặc dù có lưu luyến, có không đành, bắt quá trước mặt là trời rộng đất dài và trong thiên hạ cuộc hội ngộ nào rồi cũng phải đến lúc phân ly, mặc dù bóng lưng quay ngược thế nhưng tâm ý vẫn còn.

Tam Linh trọng trách hộ chủ nặng nề, bắt quá, bởi vì không thể theo Vũ Thiên Long tiến nhập tông môn, cho nên đành phải quay về chốn cũ Vọng Tiên Sơn chờ đợi.

Một ngày trên ngọn Thương Tùng Phong có hai cái bóng hình, bọn họ vai sát vai, mắt hướng ra biển, ngồi đó từ lúc bình minh mãi cho đến hoàng hôn, khi tà dương nhuộm đỏ chân trời Vũ Thiên Long bỗng nhiên nắm lấy tay Công Tôn Uyển, hai người nhìn nhau.

Thời khắc này đọng lại, chìm xuống, gió lạnh thì thầm, chân trời vàng hoe, ở đó hoá thành vĩnh hằng khung cảnh.

Vũ Thiên Long lại bước ra thêm một bước nữa trên con đường tầm Đạo, từ đây đã không còn là tán tu nhân gian, tất nhiên môn quy ràng buộc sẽ ít nhiều mất đi tự do vốn có, thế nhưng tất cả đều là xứng đáng, bởi bản thân hắn cần thêm một hồi thể ngộ như thế này, cần đi trải nghiệm một cái tổ hợp chân chính tên gọi: Tông môn!.

Mấy ngày sau Vũ Thiên Long dùng lệnh bài do Đoàn Thế Khánh ban, mở ra truyền tống trận tiến nhập Thánh Môn.

Bởi lẽ oanh động lần này quá lớn, bản thân hắn càng không muốn phải nhận thêm phiền phức, suy nghĩ hồi lâu Vũ Thiên Long mới quyết định đổi tên thay họ, lấy cái danh tự Lạc Thiên mà ngày đó trong mộng cảnh hắn đã từng đi gần bó suốt bảy mươi năm nhân sinh hư ảo.

Chỉ có hai vị, môn chủ cùng phó môn chủ là biết sự tồn tại cùng bối phận của Lạc Thiên này, bất quá, bọn họ càng hiểu rõ tâm ý của Vũ Thiên Long, cho nên đều riêng phần mình âm thầm chấp nhận.

Phong Vũ Môn đại cung nằm tại tam trọng thiên, toàn bộ kiến trúc được quy hoạch xây dựng bên trên bảy đốt xương sống của một đầu thi long viễn cổ, nguyên bản chính là toái phiến của một kiện tiên thiên chí bảo không trọn vẹn.

Đập vào mắt như hư như thực một màu trắng xóa, đại địa màu trắng, xung quanh lơ lửng mây trắng, khắp nơi lại được tầng tầng sương khói mông lung bao phủ, khung cảnh nhìn qua hết sức huyền ảo.

Một tòa cung điện với quy mô cực kỳ hoành tráng đắm chìm trong thương thiên ngũ sắc, cung điện này được chia làm thượng hạ hai phần, phần bên dưới lớn hơn nhiều là chỗ dành cho tông môn đệ tử làm nơi sinh hoạt cùng tu luyện, phần bên trên mặc dù nhỏ hơn lại là nơi dành cho các bậc trưởng bối tông môn cư ngụ, nhìn qua tựa hồ được chồng chất lên nhau tạo hình nên một tòa tháp khổng lồ treo trong hư vô, thế nhưng trên thực tế lại bị cách biệt bởi một tầng thương khung cố định.

Thi thoảng có thể bắt gặp vài đầu Thánh thú Thanh Long ẩn mình trong mây tía, lại nghe được thanh âm Long ngâm hạc khiếu đầy trời, thiên địa linh khí nơi này cực kỳ nồng đậm, nồng đậm đến độ cô đặc lại, ngưng tụ gần như thực chất, huyền hóa nên vô số kỳ quan dị cảnh đẹp mắt.

Đại não kinh thiên sóng lớn, trái tim gia tốc liên hồi, Vũ Thiên Long vừa đi vừa tròn mắt, ngẩng đầu quan sát: "Đúng là chốn phúc địa tu chân! Nhìn thế nào cũng thấy quá mức hoa lệ Thần Thánh!" Vũ Thiên Long tỏ ra kinh hãi, cảm khái nói.

Từ địa phương truyền tống phải đi hơn mười dặm đường mới đến được đại môn, đại môn này cao hơn ngàn trượng, đỉnh chạm đến mây xanh, tường thành ngoằn ngoèo gấp khúc, kéo dài mãi không thấy tận cùng.

Bên ngoài là một tốp quân binh ngày đêm canh gác, bọn họ thân mặc nhuyễn giáp, tay cầm pháp khí, thần sắc cực kỳ nghiêm túc, đám người này nhân số có tầm hơn một trăm, trên eo mang theo ngọc bội thân phận ngoại môn đệ tử, bất quá, nhìn qua ba động tu vị, hơn một nửa trong số đó đều là Kết Đan cường giả.

"Kết Đan cũng chỉ là ngoại môn đệ tử! Vậy ta Ngưng Khí thì là cái gì đây?" Thần sắc ngốc trẻ, Vũ Thiên Long đảo mắt một vòng âm thầm đánh giá.

Trên đường lớn lúc này có rất đông người qua lại, Vũ Thiên Long hòa vào dòng người, chậm rãi tiến đến đại môn.

"Ngươi! Lệnh bài thân phận đâu?" Một tên quan binh canh cổng tay cầm roi da, gắt giọng hỏi.

Vũ Thiên Long cố nặn ra vẻ mặt hòa ái, vội vàng xuất ra tấm lệnh bài của mình, khi hắn vừa mới đưa tấm lệnh bài lên, tên quan binh này bỗng nhiên bĩu môi cười, khinh khỉnh nói: "Là người thể tục, ta cứ tưởng tân đệ tử đến, ngươi không ngoan ngoãn ở dưới kia chạy lên đây làm gì?"

"Thưa quan gia! Ta có người quen là đệ tử Thánh Môn, mấy tháng trước vì phụ thân có lời nhờ cậy cho nên mới được người ta gửi gắm!" Vũ Thiên Long thành thật đáp lời.

"Dẫn hắn vào Tạp Dịch Quán!" Tên quan binh này lạnh nhạt nhìn Vũ Thiên Long rồi quay sang nói với một tên quan binh khác, có lẽ là cấp dưới của hắn.

Bởi lẽ Thánh Môn cũng giống như thế giới phàm nhân mà thôi, cái vấn đề nhờ cậy, chạy chọt hay đút lót cửa sau chung quy đều là chuyện bình thường, hắn đứng nơi này canh cổng cho đến nay đã hơn mười giáp, cũng từng gặp qua không ít trường hợp như vậy, cho nên khi Vũ Thiên Long đưa ra lệnh bài thân phận thì vẻ mặt hắn thủy chung không biểu hiện ra chút cảm xúc nào.

Theo chân tên quan binh đi vào bên trong đại môn, đi vòng quanh qua một cái hàn đàm thật lớn, đi thêm tầm mười dặm đường nhỏ, Vũ Thiên Long sừng sững người, vẻ mặt ngốc trẻ nhìn xem địa phương trước mắt.

Đây mà là đại cung gì! Một dãy nhà xập xệ tầm hơn trăm túp lều làm bằng gỗ mục, bên trên che lợp bởi phiến tranh vách nứa, bốn phía khói bếp theo gió lơ lửng, còn nghe ra rõ ràng mùi vị thơm lừng của Linh Thực được nấu chính.

Lúc này có đại lượng nam nữ nửa thân dưới quần tạp dề đang tất bật chạy đi chạy lại, bọn hắn mồ hôi mồ kê nhễ nhại, thần sắc ai nấy đều tỏ ra vô cùng

gấp gáp.

Vũ Thiên Long vội vàng hít lấy một hơi khí lạnh, ánh mắt cổ quái nhìn thẳng lên trên lối vào, ở đó treo cao một tấm biển lớn đề ba chữ ”Tập Dịch Quán “.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tập Dịch đệ tử

” Muốn ta từ nay về sau phải ở cái xá này sao? ” Đáy lòng hự hẫng, Vũ Thiên Long buồn bực nói, hần đảo mắt nhìn ngó xung quanh thêm một vòng, sau khi chắc chắn xác định đây là Tập Dịch Quán rồi mới đứng chần chờ ra một hơi thật dài.

” Đi vào, còn nhìn ngó cái gì! ” Tên quan binh lớn giọng quát, chưa đợi dứt câu hần đã vội quay lưng, thật nhanh bước ra bên ngoài, biểu tình khinh thị như muốn tránh Tập Dịch Quán càng xa càng tốt.

Vũ Thiên Long ngây ngốc tại đó hồi lâu, trong đầu tự động mừng tượng ra những ngày tháng khổ cực về sau mà bản thân phải đối diện, bởi lẽ sinh trưởng trong một gia đình vương giả, quen với cảnh ăn sung mặc sướng, từ khi rời nhà bước ra thế giới bên ngoài, ngoại trừ những lúc tu luyện có chút kham khổ ra thì sinh hoạt của hần cũng không đến mức quá bết bát.

” Thôi! Xem như là một lần lịch duyệt vậy, sống ở đây mặc dù không tốt, bất quá, chi cầu chút thoải mái, tiêu điều là được, càng xô bồ càng phiền não a! ” Vũ Thiên Long cảm khái, tự đi an ủi chính mình.

Dãy nhà xập xệ này được sắp xếp tương đối thẳng hàng lại nối liền với nhau, bước vào bên trong cảm giác như một cái thông đạo thật dài, từ đầu này không thể nhìn thấu tận cùng đầu kia, mặc dù đang là buổi xế chiều, thế nhưng tầm nhìn bị bóng tối cùng khói bếp cay nồng ngăn cản, chỉ có thể nhìn rõ trong phạm vi mười trượng tả hữu.

Phía gian phòng đầu tiên, treo trên liếp tranh dọc tường mấy ngọn đèn dầu lay lắt, lúc này đang ngủ say trên chiếc bàn gỗ là một thanh niên mập mạp, hần toàn thân thịt mỡ không ngừng đung đưa theo nhịp thở cùng tiếng ngáy như sấm, thanh niên nhìn qua khuôn mặt cũng khá phúc hậu.

Khi Vũ Thiên Long vừa mới đặt chân bước vào đã lôi kéo theo sự chú ý của rất nhiều người, đám người này đồng dạng đều là hài tử, bọn họ bằng ánh mắt dò xét, đứng từ đằng xa nhìn lại Vũ Thiên Long, không ngừng chỉ trỏ nghị luận.

” Vị sư huynh này cho ta hỏi! ” Vũ Thiên Long đi đến bên cạnh thanh niên mập, đậm mặc nói.

Rất lâu, thanh niên kia vẫn không có chút động thái gì, thậm chí tiếng ngáy càng lúc càng bạo, Vũ Thiên Long cảm thấy vô cùng khó xử, mới mạnh bạo đưa tay lắc lắc bả vai hần, lớn giọng hơn: ” Sư huynh! Làm ơn cho ta hỏi! “.

” Ôn ào cái gì! Không thấy nhân gia đang ngủ trưa sao? Ra ngoài bỏ mười bó củi lại vào đây hỏi ” Bị Vũ Thiên Long đánh động, hần giật mình tỉnh giấc, sau đó trợn mắt nhìn Vũ Thiên Long, ngáp dài đánh giọng quát.

” Bây giờ là buổi chiều rồi a! ” Vũ Thiên Long muốn nói nhưng lại thôi, mang theo vẻ mặt ừ ừ định quay đầu rồi đi, thế nhưng vừa mới quay lưng đã thấy một cái bóng người thù lù đứng trước mặt, khiến Vũ Thiên Long thoáng giật mình.

Người này bất gặp vẻ mặt hốt hoảng của Vũ Thiên Long thì cố ý nặn ra một nụ cười khó xử, nhìn kỹ mới thấy hần cũng là một tiểu hài, bất quá, thân hình có chút gầy gò, dáng dong dỏng cao, cao hơn Vũ Thiên Long hần một cái đầu.

” Vị sư đệ này! Người là người mới đến có đúng không? Đại Bảo sư huynh đang ngủ trưa, không nên quấy rầy hần ” Tiểu hài vừa nói vừa gãi đầu, ngượng ngùng nhìn Vũ Thiên Long, ngưng một chút, hần thành linh đưa tay ra trước mặt: ” Đây! Cầm lấy củ khoai này lót dạ, rồi ra ngoài bỏ hết mười bó củi lại vào ăn tối, ngày mai bắt đầu công việc a! “.

Vũ Thiên Long vẻ mặt ngốc trệ cũng vô thức nhận lấy củ khoai từ trên tay tiểu hài, lạnh nhạt hỏi: ” Khoai! Vậy còn củ đề ở đâu? “.

” Đi thẳng, đến gian phòng cuối cùng là kho chứa củi ” Tiểu hài chỉ tay về phía trước, sau đó cũng tất tả chạy theo đồng bạn.

Vũ Thiên Long một hơi đi qua hết mấy trăm gian phòng, đứng trước kho chứa củi mà đáy lòng âm thầm kêu khổ, công việc này từ trước đến giờ bản thân hần chưa từng làm, cũng chưa từng thấy ai làm qua, thế nên cầm riủ củi tưởng chừng như đơn giản kia đối với Vũ Thiên Long lúc này không khác gì một hồi tra tấn thể lực.

Hết bỏ dọc lại bỏ ngang, khó khăn bỏ hết mười bó củi cũng là lúc trời vừa chập choạng tối, bất quá công việc này mặc dù nặng nhọc thế nhưng mồ hôi theo đó bài tiết càng nhiều càng khiến cho Vũ Thiên Long cảm thấy khỏe khoắn.

” Hèn gì bản nông hay tiểu phu đều là tráng hần, lao động nhiều có công dụng giúp tăng cường thể chất! ” Vũ Thiên Long thở dốc đưa tay lau vội mồ hôi

trên trán, cảm khái nói.

Bữa cơm hôm đó khẩu phần của Vũ Thiên Long chỉ là ba hạt Linh Thực lớn cỡ ngón tay cái, cùng với một nửa củ khoai nhỏ, ăn chẳng thấy thấm tháp gì hẳn mới lặng lẽ ngồi nghe đám người này nói chuyện.

Đệ tử tạp dịch gần một trăm người, công việc thường ngày là bở củi, gánh nước, nấu cơm, phục vụ sinh hoạt cho hơn ba vạn cái nhân mạng còn lại, mặc dù là đệ tử Thánh Môn trên danh nghĩa thế nhưng thực chất lại không khác gì người hầu kẻ hạ, càng không có bồi phần, tài nguyên tu luyện được cấp phát hàng tháng cũng cực kỳ ít ỏi.

Vũ Thiên Long được thanh niên tên gọi Đại Bảo phân vào tiểu đội thứ ba, mỗi tiểu đội này nhân số tầm mười người.

Lúc này Đại Bảo mới quay sang nhìn Vũ Thiên Long, nheo mắt cười: "Thế nào? Ăn không no có đúng không? Vì ngươi mới vào cho nên được ưu tiên thêm nửa củ khoai, nhìn xem, đám người chúng ta khẩu phần đều chỉ là ba hạt Linh Thực, ăn chẳng bỏ! "

"Tại sao mỗi người chỉ được có ba hạt " Vũ Thiên Long tò mò hỏi.

Tiểu hài cao gầy lúc chiều trước sau vẫn xoa bụng kêu đói, lúc này mới bất bình nói: "Linh thực là được phát xuống hàng ngày, ngoại môn đệ tử hơn hai vạn mỗi người có định mười lăm hạt, nội môn tám ngàn mỗi người ba mươi hạt, còn đám hạch tâm cùng những lão đầu phía trên đa phần đều ích cốc rồi thì không tính, cuối cùng đến lượt chúng ta chỉ thừa ba hạt, có khi còn phải nhịn đói a! "

"Hơn nữa Linh Thực rắn chắc như tinh thiết, đâu phải dễ nấu, nấu ra được một nồi mười hai đấu mất hết nửa ngày thời gian cùng ba trăm bó củi, hai trăm vại nước! " Một nữ hài ngồi bên cạnh nhăn mặt, nhanh chóng tiếp lời.

"A! Không những thế còn phải mang đến tận nơi, chờ bọn hắn ăn xong mới được đem bát trở về! "

Đám người này đa phần là hài tử đang tuổi ăn tuổi lớn, bất quá kẻ nào kẻ nấy đều vô cùng gầy gò xanh xao, có lẽ bởi vì lao động quá sức, hơn hết ăn uống kham khổ không đủ chất.

Vũ Thiên Long lặng lẽ hồi lâu sau đó mới quay sang hỏi Đại Bảo: "Linh Thực kia chỉ cần nấu chín là được, đúng không? "

"Đúng a! Linh Thực rất cứng, buộc phải nấu chín mới có thể nuốt trôi! " Đại Bảo không thèm suy nghĩ lập tức đáp lời.

"Nếu vậy thì ta có cách để mọi người không còn chịu đói nữa " Đôi mắt phát ra tinh mang, Vũ Thiên Long nhếch miệng cười.

"Cách gì? " Chúng nhân nghe đến đây thì thẳng thốt đồng thanh.

Bao nhiêu năm tháng, tạp dịch đệ tử người ra kẻ vào vô số, nhưng hầu như ai nấy cũng đều âm thầm chấp nhận thực tại, bởi bọn họ thiên tư thấp kém xuất thân bần hàn, chỉ hy vọng tương lai có cơ duyên thăng tiến ngoại môn, đối với bọn họ, điều này thậm chí còn xa xỉ hơn việc phạm nhân thi đỗ Trạng Nguyên.

Vũ Thiên Long chậm rãi đảo mắt nhìn quanh một lượt, bắt gặp trên khuôn mặt chúng nhân có kích động, có ngóng đợi, cũng có một vài kẻ thần sắc lạnh băng, bộ dáng không thèm đếm xỉa.

"Ngày trước mẫu thân từng nấu cho ta một món ăn tên gọi là "Cháo " "

"Cháo? "

"Đúng vậy! Món ăn này cực kỳ đơn giản, chỉ cần cho vào thật nhiều nước, nấu nhừ là được " Vũ Thiên Long đậm mặt nói.

"Thêm nước vào chúng ta có lợi lộc gì? Chỉ tốn công gánh nước mà thôi " Một tiểu hài uể oải dựa lưng vào phiến đá, nghe đến đây mới ngẩng đầu nhìn, lạnh nhạt hỏi.

"Món ăn này kỳ lạ ở chỗ, sau khi được nấu chín thì Linh Thực lại là thứ xác phàm vứt đi, bao nhiêu tinh hoa sẽ nằm hết bên trong chất nước, chúng ta chỉ cần làm như vậy, phần nước chúng ta giữ lại dùng, còn hạt Linh Thực đem cho bọn hắn ăn " Vũ Thiên Long nói xong thì bĩu môi cười nhạt.

"Có được không? " Tiểu hài cao gầy thần sắc lộ vẻ không tin tưởng, đắm chiều nhìn Vũ Thiên Long.

"Được! Ta cam đoan chẳng mấy chốc mà chúng ta béo tốt..Còn bọn hắn thì.. Haha" Vũ Thiên Long nghĩ thầm, bất giác cười lớn.

"Tuyệt! Chỉ đơn giản như vậy mà ta lại không nghĩ ra.. Hắc Hắc.. Vị sư đệ này, ngươi tên gọi là gì a? " Đại Bảo kích động vỗ đùi một cái thật kêu, sau đó quay sang nhìn Vũ Thiên Long bằng ánh mắt tán thưởng.

"Ta tự Lạc Thiên! " Vũ Thiên Long đậm mặt đáp.

"Lạc Thiên! Tốt cái danh tự, huynh đệ ngươi quả thực khôn khéo, sư huynh miễn cho ngươi một tháng không cần gánh nước bở củi a! " Đại Bảo cười dài sáng khoái, nghiêm túc đánh giá Vũ Thiên Long thêm một vòng, rồi cuộc càn nhìn càn cảm thấy đối phương thực sự vừa mắt.

Đám hài tử nghe vậy liền lập tức trở nên kích động: "Chất nước nấu từ Linh Thực ăn với khoai cũng rất tuyệt nha! Khoai thì chúng ta đâu có thiếu..Hắc

Hắc “.

Đêm hôm đó toàn bộ Tập Dịch Quán mở hội Linh Thực, không tiếc đại giới, càng là vui vẻ hò hét đến khuya, chúng nhân đều tỏ ra hào hứng, ngóng đợi một tương lai no đủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Đông Hải biến

Trong vòng một tháng Vũ Thiên Long không phải đi bở cùi gánh nước như lời Đại Bảo đã nói, khoảng thời gian rảnh rỗi hắn dồn hết vào tu luyện, linh khí nơi này quả thực vô cùng vô tận, thậm chí đến hít thở thông thường cũng có thể thuận lợi hấp nạp vào.

Vũ Thiên Long ngồi bên trong gian nhà nhỏ, tại mặt đất tiến hành đả tọa, trên đỉnh đầu giờ phút này là một mảnh sương mù dày đặc, Đại Việt Tôn Tiên Kinh tự do buông thả, tu vị Vũ Thiên Long theo thời gian cũng dần dần từ Ngưng Khí đỉnh phong chậm rãi tiếp cận đến Ngưng Khí đại viên mãn.

Trong thể nội liên tục truyền đến tiếng nổ ừng ừng, ngay cả đan điền giờ phút này tựa hồ có thiên quân vạn mã bên trong đang không ngừng mà dẫm đạp gào thét, Vũ Thiên Long biết bản thân mình đạt đến cực hạn rồi, dấu hiệu Trúc Cơ cũng đã xuất hiện, chỉ còn chờ cơ duyên xảo hợp, Vũ Thiên Long nặng nề thở ra một hơi, hắn đã ngóng đợi ngày này từ rất lâu.

Bên trong đan điền linh khí ken đặc, nồng đậm giống như mây mù, chỉ cần lấy khí hóa lực, đem những linh khí kia cô đọng thành một tia linh lực là có thể giải khai trói buộc đột phá Ngưng Khí kỳ, tiến giai trở thành Trúc Cơ cảnh giới Tu Chân giả.

Ngưng Khí Tu Chân giả chủ tu chính là luyện tinh hóa khí, mà Trúc Cơ Kỳ tu sĩ thì lấy khí ngưng lực, đột phá Trúc Cơ về sau, chẳng những có thể đem linh khí chuyển biến thành linh lực cường đại hơn, mà còn có thể sản sinh ra một loại cảm giác ngoại giới, gọi tên linh thức, đến lúc đó coi như kẻ mù lòa cũng đều có thể dùng linh thức đi cảm giác hết thảy sự vật xung quanh.

Vũ Thiên Long lấy ra Trúc Cơ đan mà ngày đó sư tôn ban tặng, bản thân hắn mặc dù mang Tiên Căn, bất quá để đột phá Trúc Cơ cũng không phải trọn vẹn xác suất mười thành, có thêm đan dược phụ trợ tất nhiên khả năng thành công sẽ cao hơn một chút.

Vũ Thiên Long dứt khoát nuốt vào Trúc Cơ đan, ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, tâm thần yên lặng không có chút nào gọn sóng, hầu như chỉ cần mấy cái hơi thở bản thân hắn liền đi vào trạng thái nhập định, điều mà những tu chân giả khác phải cần đến vài canh giờ, thậm chí vài ngày mới có thể làm được.

Chỉ khi tâm thần đạt đến trạng thái yên lặng giống như mặt nước không gọn sóng, mới chính là điều tối trọng yếu nhất để đột phá, nếu nội tâm còn có tạp niệm, tỷ lệ tiến giai sẽ lập tức giảm đi.

Tâm cảnh của Vũ Thiên Long tuyệt đối không phải thứ mà người thường có thể đi so sánh, mặc dù đáy lòng chẳng hề bình thản, nội tâm càng là nặng nề nhiều chuyện, bất quá hắn có thể dùng đến thời gian cực ngắn để ổn thỏa bình phục lại nỗi lòng.

Không vì vật mình thích, càng không vì bản thân mình mà đau buồn, loại tâm cảnh rộng rãi đến lạnh nhạt này mới là chỗ đáng sợ của tu chân giả.

Bên trong đan điền, linh khí nồng đậm bắt đầu chậm rãi xoay tròn, thể nội Vũ Thiên Long dường như xuất hiện một cái vòng xoáy vô hình, linh khí chứa đựng tại đan điền tựa hồ bình nước đã đầy mà không thể nào thoát ra được, rốt cuộc bị cô đọng, áp súc lại, cuối cùng tầng tầng mây mù kia rõ ràng tạo thành một mảnh u vân dài hẹp.

Đại Việt Tôn Tiên Kinh tâm pháp điên cuồng vận chuyển khiến cho mảnh u vân kia ngày càng thêm ngưng thực.

Ngoài cửa sổ, mặt trời mọc mặt trời lặn, nguyệt thượng rồi lại nguyệt trầm, tựa hồ Đẩu Chuyển Tinh Di, thời gian giống như cát bay đá chạy, Vũ Thiên Long ngồi im trong phòng vẫn không có một chút nào động tĩnh.

Cũng lúc này bên ngoài tinh không chậm chậm trôi dạt đến một chiếc chiến thuyền, chiến thuyền này nhìn cực lớn, khí thế bàng bạc, vỏ thuyền được làm từ một loại kim khí vô danh, bên trên tản mát ra ngàn vạn đạo ngân văn chói mắt, uy áp kinh tâm động phách càng là phô thiên cái địa mà khuếch tán, khi chiến thuyền vượt qua thương thiên bên trên Phong Vũ Môn cơ hồ một mảnh mây đen kéo đến che lấp hết thảy.

Từ thượng cung, thành linh có đến mấy chục đạo cầu vòng gào thét xé không bay lên, lăng lập giữa hư vô, cùng chiến thuyền to lớn kia song song đối diện, ở đó có môn chủ Đoàn Thế Khánh, phó môn chủ Thạch Sanh cùng bốn vị hộ pháp, hơn hai mươi trưởng lão, mấy vạn đệ tử bên dưới thần sắc khiếp sợ cùng hướng ánh mắt dò xét lên bầu trời.

Sát na khi mây đen tản đi, chiến thuyền kia cũng vô thanh vô thức biến mất, lúc này bên trong Nghị Sự Đường ngồi im bất động một mảnh người, thần sắc ai nấy đều tỏ ra hết sức ngưng trọng.

Môn chủ Đoàn Thế Khánh đôi mắt lim dim, hắn nặng nề thở ra một hơi thật dài sau đó trầm mặc nói: ” Chuyện này không nên để lọt ra bên ngoài, tránh

cho chúng đệ tử cùng ngoại giới kinh động “.

” Cũng nên đợi xem tứ đại tông môn còn lại có phản ứng gì đã! ” Thạch Sanh ngồi tại long kỷ phía dưới cũng lạnh nhạt tiếp lời.

Chúng trưởng lão cùng bốn đại hộ pháp không ai nói với ai lời nào, đều riêng phần mình đắm chiêu suy nghĩ, khiến cho không khí bên trong đại điện vốn đã trầm lắng nay càng trở nên vô cùng nặng nề.

” Thiên Phong, Thiên Vũ, Thanh Minh, Thái Ân! Bốn người các ngươi lập tức mở ra truyền tống trận, đi đến đại kết giới Đông Hải trợ lực! Hẳn là giờ phút này đám người kia cũng đang đợi ở đó rồi ” Đoàn Thế Khánh thoáng nhìn tứ đại hộ pháp, âm trầm nói.

Một ngày này Vũ Thiên Long bỗng nhiên mở mắt, trong ánh mắt kia bạo phát tinh mang sắc bén, cũng đồng thời một đạo hoàng kim chi khí từ bên trong thể nội hân xé mở chướng ngại gào thét lao vút lên bầu trời, bất quá, đạo kim quang kia vừa mới thoát ra liền bị một hư ảnh bàn tay do Nhất Thủ Già Thương Khung huyền hóa nên hung hăng ép xuống.

Đem dao động linh khí sau khi tiến giai cứng rắn đè xuống, trong phòng, Vũ Thiên Long mình đầy mồ hôi, khí tức hân bây giờ so với trước kia tựa hồ phải cường đại hơn gấp mấy lần ” Rốt cuộc đột phá Trúc Cơ cảnh giới!.

Cảm thụ được trong cơ thể phát sinh dao động linh lực quen thuộc, Vũ Thiên Long mỉm cười, lập tức xuất ra một cỗ linh lực đen nhánh hình dạng như cánh tay, lại đi thúc giục thiên địa linh khí bên trong trời đất, nháy mắt tại thời điểm cỗ lực lượng này xuất hiện, mọi thứ vật dụng trong phòng đều thành linh trôi nổi rồi dựng đứng hẳn lên.

Cách Không Ngự Vật, cảnh giới phía sau của Định Khí Ngự Vật! Mà một khi đột phá đến Kết Đan kỳ thì hoàn toàn có thể Lăng Không Phi Hành, thủ đoạn này cao minh hơn Ngự Khí Phi Hành của Vũ Thiên Long bây giờ rất nhiều, tựa hồ một cánh điều khi đem ra so sánh cùng với một đầu phi cầm chân chính vậy.

Linh lực khác hoàn toàn với linh khí, nó như một bàn tay vô hình của Trúc Cơ tu sĩ, Ngưng Khí kỳ chỉ có thể dùng vũ kỹ, đi mượn nhờ linh khí để xuất ra sát chiêu, nhưng Trúc Cơ thì lại khác, bọn họ không cần đến vũ kỹ cũng có thể cách không đoạt mạng, đó mới chính là chỗ đáng sợ của linh lực, tựa hồ bên trong trời đất đã treo sẵn một thanh kiếm bén nhọn, chỉ chờ người dùng đến mà thôi.

Trúc Cơ tu sĩ cần phải quen thuộc một đoạn thời gian rất dài mới có thể vận dụng linh hoạt, phần lớn tu sĩ tại thời điểm vừa mới đột phá Trúc Cơ, ngay cả sự tồn tại của linh lực cũng đều không thể cảm nhận được, chứ đừng nói đến việc miễn cưỡng đi sử dụng, Vũ Thiên Long bởi ngộ tính quá mức đáng sợ cho nên vừa mới phổ sinh liền có thể thành thạo mà vận chuyển linh lực.

Vũ Thiên Long lần nữa nhắm lại hai mắt, trên thân thể theo đó cũng tán mát ra một loại khí tức vô hình, tại cỗ khí tức này phiêu động ở bên trong, vạn vật xung quanh hết thảy đều thuận lợi đi vào trong tâm thức hân, ngay cả bụi bặm trên mặt đất cùng một vài con tiểu trùng trong góc nhà, Vũ Thiên Long cũng có thể nhất thanh nhị sở cảm nhận được.

Linh thức, thiên phú bẩm sinh! Mặc dù không thể đem ra so sánh cùng với một tia thần thức kia của Vũ Thiên Long, bất quá nó vô cùng diệu dụng, hơn nữa lại có phần linh hoạt hơn nhiều, bởi cảnh giới Vũ Thiên Long quá thấp cho nên sử dụng thần thức đối với hân mà nói, chính là gượng ép.

Theo tu vị tăng lên, linh thức có thể bao trùm phạm vi càng lúc càng rộng, tại bên trong hiểm địa, linh thức tồn tại tương đương như một con mắt thứ ba của tu sĩ, có thể sớm phát hiện ra nguy cơ để dễ bề tránh né.

Thúc giục linh thức, trong đầu Vũ Thiên Long vốn đã xuất hiện toàn cảnh gian phòng này, sau đó lại mở rộng ra hết thảy khuôn viên Táp Dịch Quán, thậm chí có thể nhìn rõ môn một tầng tầng bằng hàn bên trong hàn đàm cách địa phương này quãng đường mười dặm.

” Nếu linh thức kết hợp cùng thần thức thì thế nào? ” Nghĩ là làm, lập tức thần thức tán ra, cùng với linh thức kia một chỗ dung hòa rồi vô hạn khuếch tán.

Sát na, tựa hồ nhìn thấy chuyện gì kinh khủng lắm, khuôn mặt Vũ Thiên Long đại biến, ánh mắt mông lung, hân thất thần lắm lắm: ” Lời Sư Tôn nói là thật! Đông Hải có biến!.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Dạ mị

Đông Hải, hải vụ cuộn trào, ở bên kia lãnh thổ Hoa Hạ phía sau song tộc phong ấn thành linh xuất hiện một dòng xoáy linh lực, dòng xoáy linh lực này cuộn cuộn như thủy triều kéo dài như một dòng sông vắt ngang bầu trời, ở đó vận vẹo, xoắn nát hư vô.

Biên cảnh Đại Việt, một tốp tu sĩ đang hoành thiên mà đứng, chiến thuyền, chiến kỳ ngập trời, khí thế như kinh ngư thôn thiên, có lẽ là cao tầng thuộc tông môn thượng lưu, ai nấy trên thân lan tràn mãnh liệt uy áp, bọn họ đồng thời trầm ngâm nhìn hướng xa xa phương bắc, nơi vòng xoáy linh lực ngày càng biến lớn.

Vũ Thiên Long ngồi tại phòng riêng thần sắc cực kỳ ngưng trọng, thủy chung trầm mặc suốt hơn hai canh giờ, chỉ khi màn đêm bao trùm xuống, lúc này tiểu hải cao gây tên gọi Trần An Sương lén lút mở cửa đi vào Vũ Thiên Long mới chợt bùng tỉnh.

”Lạc Thiên! Mười ngày rồi ngươi cũng chưa ra khỏi phòng a! Đại Bảo sư huynh có ghé đến một lần, bởi thấy ngươi đang hăng say tu luyện nên huynh ấy mới rời đi, thế nào? Có đói không? Ca đem chút Linh Thực đến cho ngươi đây! ” An Sương tay cầm ngọn đèn dầu, chăm chăm nhìn Vũ Thiên Long.

” Cũng hơi đói! Đa tạ Trần huynh! ” Về mặt biết ơn, Vũ Thiên Long mỉm cười, nhẹ nhàng đáp, ngưng một chút hần mới đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn Trần An Sương.

” Trần huynh, Mập lên a! Mới mười ngày không gặp mà huynh đã mập lên không ít “.

” Đúng! Mông to thêm hai vòng! Cũng nhờ nước Linh Thực kia của ngươi, Hắc Hắc, không những vậy, tu vị bọn người chúng ta đều ít nhiều có thăng tiến! ” Trần An Sương toác miệng cười, còn quay tròn một vòng, cố ý khoe cái mông nhỏ.

Trò chuyện một hồi thì Trần An Sương rời đi, Vũ Thiên Long muốn dành quãng thời gian còn lại để củng cố thật vững chắc tu vị, mười ngày vừa rồi quả thực vô cùng mệt mỏi, khiến cho tinh thần lực của hắn cũng sớm chịu hao kiệt.

Đang lìm dim ngưng thần tĩnh tọa thì thỉnh thoảng Vũ Thiên Long nghe được một tiếng khóc nỉ non từ đâu đó bên ngoài vọng lại, thanh âm này thì thoảng lại ngắt quãng từng đoạn, đôi lúc lại bay bổng, khi thì trầm đặc, tựa như một tiểu hải sơ sinh giật mình thức giấc trong đêm, bất quá, tiếng khóc quẩn vào trong gió, phảng phất lúc xa lúc gần, kết hợp cùng với khung cảnh dưới bóng đêm liêu trai càng dễ khiến người ta nảy sinh tâm lý hoang mang.

Vũ Thiên Long mở mắt, một khắc này đầu óc bỗng nhiên trống rỗng, có một cỗ lực lượng vô hình đang cố tình lôi kéo hắn, ánh mắt mông lung nhìn ra bóng đêm đen đặc bên ngoài cửa sổ, thân hình không tự chủ được mà đứng phắt dậy, đập cửa bước ra.

Đêm nay mặc dù không phải ngày rằm thế như hạo nguyệt lại cực kỳ sáng tỏ, bên cạnh hàn đàm đứng im một gốc Ngô Đồng đại thụ, cây Ngô Đồng này rễ lớn cắm sâu vào bên trong lòng cốt đại địa, tán cây càng là xum xuê, bao trùm khuôn viên mười trượng, hạo nguyệt bàng bạc từ trên rọi xuống, lọt qua tầng lá, in hằn lên đại địa vô số những hình thù quái dị.

Tựa hành thi tẩu nhục, Vũ Thiên Long nặng nề bước từng bước một, giống như kẻ tịch du, lại giống người say được ánh trăng dẫn dắt, lúc này tiếng hải tử khóc càng lúc nghe càng rõ ràng, bất quá, không phải khóc thông thường mà là gào thét, thanh âm càng lúc càng thê lương, nghe muốn tê tâm liệt phế.

Cách hàn đàm tầm năm dặm đường về phía tây là một cánh rừng trúc, có lẽ bởi vì sinh trưởng bên trên long cốt, trải qua tuế nguyệt lâu dài hấp thu long khí cho nên những cây trúc này hình dáng khác hẳn với đồng loại, thân cây không phải màu xanh như thông thường mà là một màu vàng kim, hơn nữa tại những đốt trúc phân biệt, được chồng chất, thay thế bằng một lớp vảy óng ánh.

Bên trong rừng trúc, tán lá dày đặc lại tầng tầng lớp lớp xen kẽ lấy nhau, hạo nguyệt không cách nào có thể xuyên thấu khiến cho khung cảnh càng trở nên vô cùng u ám.

Một khắc này tiếng khóc triệt để im bật, Vũ Thiên Long bùng tỉnh, bất quá chưa để hắn có thời gian đi ổn định tâm thần, bỗng nhiên một cái bóng tựa u linh nhanh chóng lướt qua trước mặt.

Theo phản xạ tự nhiên, thân thể Vũ Thiên Long lập tức lùi lại phía sau mấy bước, tay phải bắt quyết, lấy khí hóa lực nặng nề đánh ra một chưởng, Toái Tâm Chưởng lúc này được Trúc Cơ tu vị gia trì, uy lực tuyệt đối mạnh mẽ vượt xa quá khứ, thỉnh thoảng một cái hoàng kim thủ ấn mang theo quang mang rực rỡ nhằm hướng u linh kia áp tới, không khí xung quanh trở nên xao động.

Chỉ nghe được một tiếng hừ lạnh vang lên, u linh kia không biết dùng đến biện pháp gì, sát na chỉ thấy thủ ấn ngừng tại bên trên hư vô, sau đó tự hành tiêu tán, dưới quang minh chiếu rọi, Vũ Thiên Long có thể nhìn rõ diện mục đối phương.

” Đại Bảo! Là huynh? ” Vũ Thiên Long kinh nghi nói.

Lạc Thiên! Đệ đến đây làm gì? ” Đại Bảo cũng tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, thân hình to tròn thoáng lắc lư, neho lại đôi mắt, chăm chăm nhìn Vũ Thiên Long.

” Ta không biết, vừa rồi ta nghe được tiếng khóc nỉ non từ địa phương này phát ra, mở mắt đã thấy mình đi đến đây rồi! ” Tuần tự sắp xếp lại từng mảnh ký ức, Vũ Thiên Long thành thật đáp.

” Hóa ra không chỉ một mình ta...! ” Thần sắc biến đổi, Đại Bảo trầm mặc nói.

” Là chuyện gì? ” Vũ Thiên Long nghi hoặc hỏi.

” Mấy ngày rồi, đêm nào ta cũng nghe được tiếng khóc hải nhi phát ra từ rừng trúc này, bất quá khi đuổi đến, tiếng khóc kia lại biến mất, tựa hồ chưa từng tồn tại vậy! Ta cứ tưởng mình lãng tai, nhiều lần cố tình kiểm chứng nhưng đều không thu được kết quả, đêm nay cũng vậy, không ngờ lại gặp đệ ở đây, chứng tỏ trước sau ta không có nghe nhầm! ” Đại Bảo chậm rãi nói, vẻ mặt bất ổn.

Dự cảm dường như có chuyện không lành sắp xảy đến, Vũ Thiên Long thoáng rung mình, đúng lúc này tiếng khóc kia lại một lần nữa vang lên không báo trước, như con dao sắc lẹm chém xuống xé tan bầu không khí tịch tịch, cơ hồ tiếng sét giữa ngày đông, bởi vậy mà Vũ Thiên Long cùng Đại Bảo đều riêng phần mình hấp vào một hơi hàn khí, cảm giác mát lạnh chạy dọc sống lưng.

”Oa! Oa! Oa!” Từng tràng, từng tràng thanh âm dồn dập, lần này không còn dứt quãng nữa, mà nghe lanh lảnh như tiếng chuông bạc.

Đại Bảo cùng Vũ Thiên Long thân thể vô ý sắp lại, trước mặt bọn họ, khoảng cách tầm trăm trượng, lúc này đang trôi nổi bảy cái hỏa cầu, hỏa cầu kia không phải do hỏa diễm đốt cháy mà là tự mình phát sáng trong đêm, ánh sáng diu diu mang theo ma lực khiếp người.

Đồng thời hàn phong từ bốn phương tám hướng quần quật, điên cuồng quét tới khiến cho cánh rừng trúc cũng vì vậy mà mảnh liệt lắc lư, thân cây cọ xát vào nhau phát ra thanh âm ”Khằng khặc! Khằng khặc!” Tựa tiếng cười mà không phải là cười, tựa gào thét không phải gào thét, lại cùng thanh âm hải nhi kêu khóc kia một chỗ dung hòa, nghe như tách biệt cùng với vạn âm, cơ hồ là động tĩnh vọng về từ cõi U Minh sâu thẳm.

”Cẩn thận!” Đại Bảo la thất thanh, khuôn mặt trở nên tái nhợt, thỉnh linh chớp lấy bàn tay của Vũ Thiên Long, hung hăng kéo thân thể hắn lùi về phía sau một đoạn, lại nhanh chóng móc từ bên trong túi trữ vật ra một tấm linh phù, miệng lầm nhảm mấy câu chú ngữ tối nghĩa, lập tức linh phù kia tự động bốc cháy.

Sát na, ngàn vạn đạo ngân văn chói mắt phô trương khuếch tán, lại dung hợp với nhau tạo thành một bức bình phong ánh sáng vừa vặn chắn lấy trước mặt hai người, cũng đúng lúc này bảy cái hỏa cầu kia cách không lao tới.

”Ầm! Ầm! Ầm!” Thanh âm va chạm kịch liệt vang lên, đại địa chấn động dữ dội, lực lượng trùng kích mang theo phong bạo thuận lợi xé mở ra một khoảng không gian bị lá trúc dày đặc bao phủ, phong bế phía trên.

Khi hạo nguyệt đứng thẳng đỉnh đầu, dưới ánh sáng bàng bạc chiếu rọi, Vũ Thiên Long hải hùng khi nhìn thấy hư ảnh một nữ quý hồn, quý hồn này khí tức cực kỳ âm hàn, bên trên càng tản mát ra tầng tầng ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt, thân hình lơ lửng cách mặt đất mấy gang tay.

Nữ quý tóc dài quá lưng, dáng vóc mảnh khảnh, lay lắt, phiêu diêu trong gió, khuôn mặt nàng mặc dù đầy đủ ngũ quan, bắt quạ, vô thần vô sắc, khi ánh mắt nữ quý cùng ánh mắt của Vũ Thiên Long một chỗ giao nhau, đại não hắn bỗng nhiên nổ bùng bùng, tựa hồ nhân thân kia ẩn chứa lực lượng công kích mạnh mẽ, Vũ Thiên Long thoáng thất thần, hai tay ôm lấy ngực, hung hăng phun ra một ngụm máu tươi.

”Đền mạng cho ta! Trả con cho ta!” Nữ quý thần sắc tàn độc, quý khí trên thân một khắc này âm vang bộc phát, khoe môi run rẩy, chặt vật gần ra từng câu từng chữ, nàng há miệng, máu tươi cùng nhói nhai cũng theo đó trào ra, diện mục một khắc này thỉnh linh phát sinh biến hóa dữ dội, tầng tầng da thịt trên mặt tự hành bong tróc rồi nhanh chóng nát thi nhau rơi xuống, ngũ quan mất đi thay vào đó là một cái đầu lâu trắng hếu, trong cái hốc mắt đen ngòm tựa hồ có thể dung nạp vạn vật kia chứa đựng thể lương thống khổ cùng kinh thiên oán niệm.

”Đền mạng cho ta! Trả con cho ta!” Vẫn là thanh âm đó, tràng cánh trước mắt quá mức kinh tâm động phách khiến cho Đại Bảo á khẩu chết đứng, Vũ Thiên Long trông mắt co rút lại, đại não oanh minh, nhịp tim không ngừng gia tốc, hô hấp càng trở nên cực kỳ thô trọng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chiến Thần Đỉnh biến hoá

Quý hồn này trên thân mặc dù không hề phát sinh ra chút nào uy áp, bắt quạ, trong não hải Vũ Thiên Long cũng vô tình mà nảy sinh tâm lý kính úy, kính úy kia là một loại bản năng đến từ tận sâu tim can phé phủ.

Vũ Thiên Long cực kỳ hoang mang, đây lần đầu tiên trong đời hắn nhìn thấy một dạng tồn tại phi thực chất là hồn ma bóng quế, bởi vậy càng không biết phải xử lý làm sao cho thỏa đáng.

Cũng đúng lúc này, phía sau lưng nữ quý thỉnh linh xuất hiện thêm một cái bóng dáng nhỏ bé, nhìn kỹ thì là hải tử, hải tử này trên thân oán niệm chập chùng, sát khí kinh thiên vô cùng vô tận thét gào bộc phát, tựa hồ một tôn tiểu Ma Vương tà ác quân lâm thế gian, tứ chi hắn bị bao trùm bên trong tầng tầng u vụ, chỉ để lộ ra mỗi khuôn mặt cùng nửa thân trên.

Diện mục khá ái, ngũ quan thanh tú, đôi má hồng hồng nhìn chi chi ngô ngô cực kỳ đáng yêu, bắt quạ, nhân thân lạnh băng, một cái liếc mắt hờ hững cũng có thể khiến người đối diện phải trầm mê, cảm giác tựa hồ lạc bước lọt vào bên trong tuyệt âm chi địa.

”Đại ca! Đừng làm hại mẹ ta! Vạn cầu người!” Quý hải khép nép, lén nhìn Vũ Thiên Long một cái, nhỏ giọng cầu xin, vẻ mặt ngây thơ lộ ra rõ ràng sự hoang mang, lo lắng.

Có lẽ đã từng kiếp sống trên dương thế bản thân phải trải qua những chuỗi tháng ngày hải hùng, hoặc giả từng đối diện với chuyện gì ám ảnh lắm, vậy nên ánh mắt ngây thơ kia khi nhìn đến ngoại nhân cũng khó tránh khỏi tâm lý dè chừng.

”Đồ Thiên! Là hắn, nhân thân này! Diện mục này! Khí tức này tuyệt đối không sai!” Vũ Thiên Long cảm giác quý hải trước mặt đối với bản thân mình khá quen thuộc, tựa hồ đã từng gặp qua đâu đó, bắt quạ trong phút chốc ngăn ngừa, đại não hắn cũng không có đủ thời gian để tư duy, phải mất đến mấy chục cái hơi thở Vũ Thiên Long mới có thể đưa ra khẳng định.

” Ngày đó trong Phế Cung hẳn rõ ràng là người sống, còn vượt hết tám mươi tầng Ma Tháp cùng ta kịch liệt đi tranh chấp truyền thừa! Tại sao lúc này đứng trước mặt lại là một đầu quỷ hồn vô phách? Chuyện này! Chuyện này rốt cuộc nên giải thích thế nào đây? ” Vũ Thiên Long cả kinh, đáy lòng hoang mang, bất quá trước sau hẳn vẫn không thể đưa ra một câu trả lời thật hợp lý.

Đúng lúc này u vụ trên thân quỷ hải bỗng nhiên nhất tề quật khởi, từng trận từng trận tựa thủy triều điên cuồng bộc phát, sát khí kinh thiên gào thét mà ra, quỷ hải há miệng gầm lên một tiếng, thanh âm giận dữ pha lẫn chút kích động không ngừng quẩn quanh bên trong thiên địa: ” Đáng chết! Các ngươi đều đáng chết! ” Khuôn mặt phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, diện mục nguyên bản trắng trẻo khả ái giờ phút này chóng vánh thay đổi.

Chỉ thấy tại khuôn mặt quỷ hải lúc này được chồng chất, tóe vể lên vô số tia hắc tuyến, văn vận, dọc ngang, trên mi tâm có thể nhìn thấy rõ ràng ẩn ký một đoá hắc liên bảy cánh, hắc liên này bạo phát ra ánh sáng tử quang u ám, lại mạnh mẽ xoay tròn, cuộn cuộn vận chuyển, sinh sinh hút vào tinh nguyên trời đất.

Một cỗ khí tức vô cùng uy mãnh bỗng nhiên giáng lâm, khí tức kia tuyệt đối xa lạ, tựa hồ trong mảnh thế giới này chưa từng xuất hiện qua mà đến đâu đó từ một tầng thượng khung cách biệt, bên trong tràn ngập khí tức tuyến cổ, khí tức thể lương, có một loại cô độc cùng lãnh ngạo không thể gọi tên.

Vô số tia hắc tuyến tại sát na này bỗng nhiên tự hành dịch chuyển, đều đặn, nhịp nhàng, tựa hồ có đến ngàn vạn con dòi bọ đang chen lấn, lúc nhúc đi động, vô số tia hắc tuyến lại thỉnh linh dung nhập vào nhau, thuận lợi vể lên một cái văn án màu đen.

” Vu tộc! Thiên Vu! ” Đại Bảo lúc này cư nhiên bùng tỉnh, nhãn thần lập tức tỏ ra hốt hoảng, hẳn trọn mắt nhìn quỷ hải trước mặt, thẳng thốt hét lên kinh hãi.

Vũ Thiên Long không hiểu, hẳn chỉ cảm giác được một cỗ bất an đang vô vấp kéo đến, khí tức của quỷ hải không phải đến từ hồn lực hay tinh thần lực mà hoàn toàn là thực chất, thậm chí bên trong ần ần còn phát sinh ra mãnh liệt uy áp, bất quá không hề giống với uy áp phổ thông của Tu Chân giả.

Một cỗ khí tức không thể gọi tên, siêu việt Kết Đan cảnh tu vi tại thời khắc này ầm vang ép xuống, khiến cho thiên địa oanh minh, hư vô bốn phía nhấc lên phong bạo, dưới bóng đêm hôn ám, không khí càng trở nên thô trọng cực kỳ.

Quỷ hải há miệng mím chi, cười dài thành tiếng, tầng tầng u vụ bên trên nhanh chóng huyền hóa, tạo thành hư ảnh mờ nhạt một tôn Lệ Quỷ dữ tợn, Lệ Quỷ cất tiếng cuồng khiếu, thanh âm sắc lạnh nghe rợn cả người, lại nhẹ nhàng múa vuốt, nhằm hướng Vũ Thiên Long bỏ nhào mà đến, tử khí cùng huyết quang ngập trời khuếch tán.

Sát na này não hải tê dại, tựa hồ bị một cỗ lực lượng vô hình mạnh mẽ khống chế lấy, tựa hồ sợi xích sắt thật dài quấn chặt thân thể, càng giống như chính mình vừa rơi vào bên trong vũng sinh nhầy nhụa, hô hấp khó khăn, đến hoạt động của tứ chi cũng tương đối chật vật, thần sắc tỏ ra kinh hãi, Vũ Thiên Long miệng nhắm khẫu quyết, tay phải ngưng ần.

” Nhất Thủ Già Thương Khung! “.

Thanh âm vừa rơi xuống, cánh tay của Vũ Thiên Long cũng nhanh chóng nhấc về phía hư vô, ở đó đồng thời xuất hiện một cái cự đại thủ ấn, thủ ấn này lóe lên u mang lạnh lẽo, ngập trời mà đến, tựa hồ một ngôi lưu tinh xé nát tầng không, hung hăng cùng hư ảnh Lệ Quỷ kia một chỗ va chạm.

” Đỉnh! Đỉnh! Đỉnh! “.

Mấy tiếng nổ dài làm rung chuyển đại địa, cát bay đá chạy, vô số khóm trúc bị dư ba lực lượng quật đổ, nằm rạp một mảnh, ngã nghiêng trên mặt đất.

Thoáng cảm giác lạnh lẽo, chỉ thấy Lệ Quỷ kia đã thuận lợi đặt một tay lên ngực Vũ Thiên Long, khuôn miệng mở rộng, một luồng hơi thở băng giá nặng nề đập vào mặt.

Không có chấn động, không trùng kích, bất quá bàn tay kia tựa hồ đang nắm lấy, bóp chặt trái tim Vũ Thiên Long, theo đó một cỗ đau nhức cùng cực từng hồi truyền đến, không khác gì nổi thống khổ của vạn tiễn xuyên tâm.

” Lạc Thiên! ” Đại Bảo đứng bên cạnh Vũ Thiên Long, bất quá mọi chuyện diễn biến quá mức nhanh chóng, khiến hẳn mặc dù muốn cũng không có thời gian tham gia trợ chiến.

Tiếng thét rơi xuống, thân thể Đại Bảo bỗng nhiên trở nên mờ nhạt, đồng thời huyền hóa ra hàng chục đạo tàn ảnh trùng điệp chồng chất lên nhau, trong đó có một đạo tàn ảnh cách không bước ra trực tiếp cùng tôn Lệ Quỷ kia một chỗ đụng chạm.

” Uyển! Uyển! Uyển! “.

Lực lượng nhục thân Kết Đan toàn diện bộc phát, mặt đất trên khuôn viên trăm trượng kịch liệt chấn động, lại nhanh chóng nứt toác, tạo thành vô số khe nứt dày đặc như mạng nhện.

Hư ảnh Lệ Quỷ khễ lắc lư, bất quá! Đại Bảo cũng phải chịu đựng trùng kích không nhỏ, lập tức thổ huyết, phun ra mấy ngụm máu tươi, thân hình bay ngược về phía sau, ngã nhào trên mặt đất.

Chỉ cần chừng ấy thời gian, Vũ Thiên Long nhanh chóng thoát khỏi, hẳn hừ lạnh một tiếng, ngón tay nhẹ điểm lên mi tâm.

Tức thì một đạo tử quang từ bên trong mi tâm Vũ Thiên Long gào thét bay ra, nhanh chóng định trụ giữa hư vô, Chiến Thần Đỉnh ngự không lảng lạng, Sơn Hà Đồ cũng trải rộng, đón gió phành phạch tung bay.

”Thu!” Vũ Thiên Long ý niệm vừa động, từ bên trên Sơn Hà Đồ, lập tức một cỗ hấp lực cường đại bạo phát mà ra, lực lượng này tuyệt đối vượt xa dĩ vãng, bởi vậy mà hư vô bốn phía theo đó vận vẹo không ngừng, phong bạo ngập trời gào thét lại cấp tốc xoay tròn tạo thành hình ảnh hư ảo của một cái vòi rồng.

”U! U! U!” Không khí xung quanh bị cuốn vào, bị áp súc, lực lượng hấp nạp vô cùng vô tận mang theo xu thế nghiền ép tựa hồ muốn cuốn trôi hết thảy, miệng vòi rồng ở giữa hư vô, tham lam hút lấy vạn vật.

”Không! Đừng làm hại mẫu thân ta!” Quý hài bất lực ngẩng đầu nhìn đạo vòi rồng đang cuồng loạn trên bầu trời, có một cỗ run sợ đến từ tâm linh khiến cho quý hài không thể máy may nảy sinh chút nào ý nghĩ phản kháng.

Hư ảnh Lệ Quý tại thời khắc này kịch liệt run rẩy, cuối cùng như tấm gương giòn tan rơi xuống, vỡ nát ra, bị Sơn Hà Đồ nuốt chửng, ngay cả quý nữ kia cũng vậy, dưới lực lượng hấp nạp kinh khủng, bóng hình nàng trở nên mờ nhạt, rốt cuộc hóa thành một đạo u mang trôi vào bên trong Sơn Hà Đồ.

Quý hài thần thái tàn độc nhìn Vũ Thiên Long, trong ánh mắt kia chất chứa oán niệm cùng thù hận đến cùng cực, Chiến Thần Đình vẫn đang lừng lập tại đó, trong mắt quý hài giờ phút này thì đại đình kia chính là một thứ khắc tinh.

”Đi đi! Ta sẽ không hại mẫu thân ngươi!” Vũ Thiên Long mỉm cười, thanh âm dịu dàng, bản thân hắn không nhìn quý hài kia, cũng không phải đang cùng quý hài nói chuyện, mà trước mắt Vũ Thiên Long lúc này, đúng là dung mạo, đúng là khí chất của tiểu hài Đồ Thiên ngày trước.

Quý hài rời đi, trong ánh mắt hiện rõ thái độ không cam lòng nhưng Chiến Thần Đình thực sự là khắc tinh, quý hài dù không muốn cũng bất lực.

Rất nhanh, mọi chuyện qua đi.

Vũ Thiên Long thao túng Chiến Thần Đình hao tổn rất nhiều nguyên khí, lúc này thở dài một hơi nuốt vào đan dược phụ trợ.

”Đại Bảo! Vừa rồi ý huynh là sao? Vu Tộc? Thiên Vu?” Vũ Thiên Long nhìn Đại Bảo nghi hoặc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Thực hư?

”Vu Tộc là chủng tộc sinh tồn tại Bắc Thiên Hoa Hạ, cùng với Xích Quỷ Tộc chúng ta, Tây Thiên Tiên Tộc, Đông Cực Nhân Tộc, Nam Hoang Ma tộc tạo nên ngũ đại tộc Huyền Hoàng giới... Trên thân thể quý hài ta cảm nhận được khí tức Vu Tộc nồng đậm” Đại Bảo trầm ngâm đáp.

”Đại Bảo huynh quả thực thông tuệ, người như huynh tại sao vẫn chỉ là một Tạp Dịch đệ tử” Vũ Thiên Long cười cười.

”Ta đọc nhiều cổ thư, nghiên cứu qua lịch sử quần tộc, không nói thông tuệ cũng xem như có chút hiểu biết, vậy nhưng thực lực có hạn, thiên phú hơi kém, thăng tiến Ngoại Môn cả đời này gần như không thể” Đại Bảo đáp, khuôn mặt hắn không nhìn ra biểu cảm.

”Xưa nay ta chỉ nghe đến tam tộc là Tiên Tộc, Vu Tộc, Việt Tộc, hai tộc còn lại đâu? Tại sao sử liệu không hề ghi chép?” Vũ Thiên Long lại hỏi.

”Cái này ta cũng không rõ ràng, tuy nhiên từ rất lâu rồi người của ngũ tộc không giao lưu qua lại, kể từ trận quần tộc chi chiến 13 vạn năm về trước, tương truyền trận chiến đó kinh thiên động địa, quấy cho nát trời lật đất, sau cùng Tiên Giới phải phái Tiên Nhân xuống đàn xếp, tại mỗi tộc địa đều lập ra phong ấn, không cho phép tu sĩ song phương tiến vào lãnh thổ của nhau, từ đó ngũ tộc biệt lập.

Xích Quỷ Tộc đại bộ phận người một ngày không hiểu vì lý do gì theo Thăng Long Hoàng Thành thành linh biến mất, Đông Cực Nhân Tộc tại bên trong tuế nguyệt, thường nhân lét lét di cư sang, cùng với Xích Quỷ tộc nhân sót lại đồng hoá lẫn nhau, sinh ra hậu đại là Việt Tộc bây giờ.

Như Việt Tộc cùng Vu Tộc phong ấn chính là Đông Hải kết giới, kết giới kia mỗi trăm năm sẽ một lần mất đi công dụng trong vòng một tháng, một tháng đó song phương hoàn toàn có thể tiến hành dò xét lẫn nhau, thậm chí là triển khai chiến tranh trên quy mô nhỏ.

Việt Tộc kể từ khi Lạc Tổ phi thăng thì không xuất hiện thêm Hoá Hư cường giả, đồng dạng Vu Tộc cũng vậy, sau thời Tổ Vu, Tiên Lộ đoạn, còn những tộc quần khác thực lực ra sao không ai biết được”. Đại Bảo giọng nói trầm trầm, như cố tình tiết lộ cho Vũ Thiên Long những điều hắn còn chưa biết.

”Thì ra thế giới này rộng lớn đến vậy!” Vũ Thiên Long cảm khái, cuối cùng nhìn Đại Bảo một cái, trong lòng dâng lên nghi kỵ.

Trời hừng sáng, ánh tân dương sơ hiện, chậm rãi phủ xuống, mặt đất sương trắng la đà, Vũ Thiên Long cùng Đại Bảo vẫn trầm mặc đứng đó, bên trên hư vô Chiến Thần Đình ngự không lừng lập, Sơn Hà Đồ càng là đón gió tung bay.

Sau khi thu nạp hư ảnh Lệ Quý cùng nữ hồn vào bên trong thì nguyên bản Sơn Hà Đồ chỉ có sông núi họa hình, một chiếc độc mộc, một lão nhân chào

thuyền cùng một vầng kiêu dương chói mắt, lúc này kể bên ngọn núi, vượt quá tầng mây, treo tại đó một thanh đại kiếm, thanh kiếm này nhìn bề ngoài đã rỉ rết, càng hư tổn nghiêm trọng, cơ hồ đã bị chôn vùi thật lâu trong thẳm vô tận, hoặc từng trải qua một trận chém giết kinh thiên, đại kiếm không biết được làm từ loại vật liệu kim khí nào, chỉ thấy trầm trọng khí tức tuyền cổ nặng nề, bên trên tản mát ra một tầng ánh sáng màu đen âm u.

Không những vậy, tại vị trí thương khung nơi cao nhất, phía trên bầu trời xa xăm, mờ nhạt hiển lộ ra huyền ảnh khuôn mặt nữ nhân to lớn, tại khuôn mặt này lan tràn một loại thiên địa quy tắc, bất quá, bị chế trụ ở vị trí chính giữa, tựa hồ đang tuân theo một loại quỹ tích cố định, cũng có thể là hạch tâm của một loại đại trận pháp nào đó.

Xung quanh trận pháp, phong vân quay cuồng, khí tức Luân Hồi, Sinh Tử nặng nề khuếch tán, lại mạnh mẽ chèn ép khiến cho hư vô bốn phía phải vận vẹo không ngừng, thi thoảng lại vang lên âm thanh tiếng rít dài sắc lạnh.

Thần thức của Vũ Thiên Long lặng lẽ bao trùm lên Sơn Hà Đồ, đứng trước biến hóa của bức họa đồ, bản thân hắn không có tâm trạng để đi dò xét nữa, mà lúc này toàn bộ tâm thần, toàn bộ tinh lực đều đặt hết vào một màn thực sự kinh tâm động phách đang phát sinh trước mắt.

Trong thức hải, Vũ Thiên Long có thể nhìn thấy rõ ràng một vùng đại dương mênh mông vô tận, nơi này hải vụ dày đặc tựa hồ tắm màn sương mỏng manh bao trùm phương viên vạn dặm, phong bạo ngập trời cuốn lên sóng lớn, từng đợt sóng trắng trời, cao hơn ngàn trượng cuồng nộ thét gào xoắn nát hư vô, lại nặng nề va đập vào nhau bắn lên bọt biển đục ngầu tung tóe.

Phong vân thất sắc, nhật nguyệt vô quang, ở mảnh hải dương này, phía thượng thiên, Vũ Thiên Long bắt gặp thân ảnh một nam nhân, hần hình thể khôi ngô vĩ ngạn, tóc dài phiêu diêu, thân mang hắc y, tay cầm ngọc tiêu, đang đắm chìm bên trong âm luật, ngân nga một âm khúc du dương.

Nam nhân chân đạp hư không, bóng lưng quay ngược, trên thân thể hắn, thậm chí chỉ một chút áp lực nhỏ nhoi thấm thấu ra cũng đủ khiến cho thiên địa oanh minh, khí chất không gian tự uy, tựa hồ một bậc hoàng giả chí cao, duy ngã độc tôn bên trong mảnh thế giới này.

Gió lớn thổi bay y phục khiến bóng hình hắn càng thêm phiêu hốt, ngàn trượng sóng lớn cũng không thể nào chạm đến thân, khi tiêu khúc im bất cũng là lúc thương khung âm vang tiếng nổ, tầng tầng mây đen từ phương bắc điên cuồng kéo đến, những nơi nó đi qua thiên địa đều trở nên âm đạm vô quang.

Sát na, mây đen trên bầu trời quay cuồng dữ dội, âm phong mãnh liệt thét gào tạo thành tiếng vang oanh minh quanh quẩn, hư vô thỉnh thoảng bị xé rách ra lỗ thủng cực lớn, tại đó chậm chậm ngưng tụ, dần dần tạo thành một cái đại trận pháp hoàn chỉnh, trận pháp này hạch tâm là mười hai vì tinh tú vờn quanh Lưỡng Nghi.

”Thập Nhị Thiên Đô Sát Thần Đại Trận!” Nam nhân thanh âm khê biến, bất quá một lúc sau hắn lại phát lên tay áo, đậm mực hương mắt nhìn lên hư vô, hừ lạnh.

”Thập Nhị Tổ Vu! Mười hai người các ngươi đều đến, còn không mau hiện thân đi!”

Theo thanh âm rơi xuống, đại trận pháp kia cũng lập tức ngừng chuyển động, thời khắc này mảnh hải dương bão táp quét ngang, ngập trời hải vụ thét gào, thiên địa oanh minh, hư vô cuồng chấn.

Kẻ đầu tiên bước ra là một tráng hán tay cầm búa sắt, sát na đó, ngàn vạn đạo điện lôi từ bốn phương tám hướng rạch phá không gian kéo đến, hư vô lúc này tràn ngập màu tím điện quang, lại dung hợp lẫn nhau, ngưng tụ trên đỉnh đầu tráng hán, tuần tự chuyển dịch tạo thành một cái lôi trì cực lớn, lôi trì lan tràn khuếch tán vô cùng vô tận khí tức Lôi Bồn Nguyên.

”Hấp Tư! Chút điện lôi yếu ớt không dọa được bốn Thánh đầu!” Nam nhân thoáng nhìn tráng hán tên gọi Hấp Tư kia, nhẹ lắc đầu.

Cũng đúng lúc này, một vệt lưu tinh cuốn theo quang mang chói lòa đốt cháy hư vô, vạch phá thương khung, vẫn là một nam nhân, hần tay cầm Huyền Võ Ấn, thời khắc khi nam nhân hiện thế, từ trên chín tầng trời loạn vũ thi nhau trút xuống, cuốn trôi bụi bặm, hư vô trong trẻo, Thủy Chi Bồn Nguyên tràn ngập không gian.

”Huyền Minh! Tốt!”

Lại một cái sát na, thời không pháp tắc, thiên địa pháp tắc bỗng nhiên nghịch loạn, hai thân ảnh nam nhân tuần tú vô cùng đồng thời xuất hiện, bọn hắn một bước bước ra cảm tưởng như nhất bộ kia có thể đạp toái thời không, dễ dàng vượt qua hết thảy vạn dặm hành trình, một nam nhân tay cầm quả cầu thủy tinh trong suốt, người còn lại đầu đội hư ảnh Đại Chi Dương, toàn thân tựa hồ đang đắm chìm, thoải mái dung nhập vào bên trong thiên địa, pháp tắc Thời Không sát na này ngập trời khuếch tán.

”Chúc Cửu Âm! Đế Giang! Đã lâu không gặp!” Vẫn thanh âm lạnh nhạt đó vang lên, ngưng một chút nam nhân lại cất tiếng.

”Hậu Thổ! Cộng Công! Chúc Dung! Xa Bi Thi! Cường Lương! Nhục Thu! Cú Mang! Thiên Ngộ! Các ngươi còn đợi gì nữa, không chịu hiện thân đi!” Nam nhân một tràng gọi ra đến tám cái danh tự phân biệt.

Cũng đúng lúc này, vô tận thượng thiên bên ngoài kịch liệt run rẩy, cơ hồ cả mảnh tinh không đen kịt không thể nhìn thấy trên kia cũng hòa nhịp mà lắc lư chao đảo.

Rất nhanh, hỏa diễm ngập trời bộc phát, mạnh mẽ thiêu đốt hư vô khiến cho hư vô sinh sinh cháy khét, vận vẹo không ngừng, cả mảnh thế giới như chìm trong biển lửa, Chúc Dung thân mang nhuyễn giáp, tay cầm một mặt kỳ phiến màu đỏ, tại mi tâm cũng như bên trên lá cờ có khắc họa một cái ấn ký thần hỏa, kỳ phiến cầm thẳng giữa tầng không, đón gió tung bay.

Thủy Thần Cộng Công, Thổ Thần Hậu Thổ Nương Nương, Độc Thần Xa Bì Thi, Kim Thần Nhục Thu, Mộc Thần Cú Mang, Lôi Thần Cường Lương, Phong Thần Thiên Ngổ, cũng đồng loạt hiện thân.

Chúng Thần Bắc Thiên Hoa Hạ nhất tề giáng lâm, khí tức Vu Tộc lập tức ngập trời khuếch tán, Đông Hải thét gào, cuồng phong cuốn bay hải vụ bên trên mặt biển để lộ ra tầng không xanh ngắt một màu, bầu trời lúc này mặc dù oanh minh quanh quẩn thế như tuyết nhiên trong suốt không có lấy một vết mờ.

Ngũ Hành Bồn Nguyên phô thiên cái địa quật khởi, uy áp kinh tâm động phách nhất tề phủ xuống, ép cho mặt biển Đông Hải ” Ùng ục ” sôi trào, thiên địa pháp tắc giờ phút này tự hành sụp đổ.

Đứng trước khung cảnh hoành tráng kia, Vũ Thiên Long hoàn toàn không thể thốt lên một lời nào, mà thần trí tỏ ra cực kỳ nghiêm túc, chăm chú quan sát, sắc mặt hắn thi thoảng lại phát sinh biến hóa.

” Những thứ ta nhìn thấy tuyệt đối là sự kiện đã từng diễn biến bên trong mảnh thế giới này, bất quá tuế nguyệt không biết đã trôi qua bao lâu rồi? Nhìn thì sinh động, chân thực vô cùng, thế nhưng trên thực tế lại chỉ là một đoạn huyền ảnh mà thôi!.

Đám người này cùng với nam nhân kia, cảm nhận qua khí tức bọn họ, tu vị tuyệt đối vượt rất xa so với Hợp Đạo kỳ! Có lẽ trước mắt sắp xảy ra đại chiến! Bất quá! Một đoạn lịch sử kinh tâm động phách như vậy tại sao lại có thể tồn lưu bên trong Sơn Hà Đồ? “.

Vũ Thiên Long không hiểu, bản thân hắn lúc này tựa hồ khách khanh tình cờ mà được xem lại một đoạn phim, một đoạn cổ sự đã xưa cũ, bất quá nếu là phim thì có thể chỉ năm thành là sự thật, năm thành còn lại rất có khả năng được người ta dàn dựng sẵn.

Đứng quan khán theo cái cách như thế này thật không khác gì kẻ hái hoa trong gương, mò trăng dưới nước, mặc dù nhiều lần thực sự động dung, thế nhưng cũng lắm khi Vũ Thiên Long có cảm giác, tựa hồ một ánh mắt đang chăm chăm nhìn mình, chú ý đến nhất cử nhất động, thậm chí ngay cả biểu tình khuôn mặt, khiến cho bản thân Vũ Thiên Long cảm thấy không được thoải mái, tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Sáu năm

" Chúng ta hôm nay đình chiến, như ước pháp Tiên Giới, khi ta cùng các người phi thăng thì Xích Quỷ cũng như Vu Tộc chính thức bước vào vô Tiên thời đại, mặc cho tam tộc còn lại thế nào thì 10 vạn năm sau lúc Đông Hải kết giới chính thức mở ra, sẽ một trận phân cao thấp " Nam nhân âm trầm nói, thanh âm nhàn nhạt nhưng vang vọng thương khung.

" Tại sao lại đình chiến? Trong khi Thiên Hư cảnh như người có thể hoàn toàn nghiền ép mười hai người chúng ta " Chúc Dung nghi hoặc hỏi, trên thân hoá điểm càng bạo, chiến khí sục sôi.

" Vì trách nhiệm của chúng ta chỉ đến đây, tân thời đại sẽ thay thế " Nam nhân lãnh ngạo đáp.

" 10 vạn năm sau, Xích Quỷ hoàn toàn không có chút cơ hội, huyết thống Thiên Quỷ sẽ bị Nhân Tộc đồng hoá, đừng nói Nhân Hư cảnh, chỉ e Hợp Đạo kỳ cũng không thể sản sinh ra nổi, người muốn nhìn Quý Tộc tận diệt sao? Hơn nữa phi thăng rồi chúng ta cùng người bình đẳng, đều là Tiên Nhân, chỉ cần một trong số chúng ta nguyện ý hoàn toàn có thể nhắc tay đập nát Nam Nhạc " Cộng Công nhếch môi chất vấn.

" Chuyện tương lai về sau sẽ rõ, con đường này đều có lợi cho tất cả sinh linh Huyền Hoàng giới, nhưng nếu các người có ý định nhúng tay thì nên nhớ bốn Thánh vẫn còn tại " Nam nhân cao giọng thị uy.

Nói xong, nam nhân nhắc tay hướng về hư vô phía trước vẫy vẫy như muốn xoá đi một thứ gì đó, đôi mắt thâm trầm bắn ra mãnh liệt quang mang, hắn nhìn đến chỗ sâu Đông Hải bất giác nhếch miệng cười.

" Người a! Nhìn lên cái gì, còn không lo tu tập cho tốt, quên đi, về sau người sẽ rõ " Thanh âm này không lớn nhưng có sức xuyên thấu cực kỳ khủng khiếp, như muốn xé tan vô tận thời không, từ tuế nguyệt sâu xa nổ tung trong não hải Vũ Thiên Long.

” Lạc Thiên! Lạc Thiên! Đề làm sao vậy? ” Đại Bảo thấy Vũ Thiên Long thất thần thì vỗ vỗ bả vai, cũng thuận lợi kéo hắn trở về từ trong huyền cảnh.

Đôi mắt mơ màng, thần sắc tỏ ra cực kỳ hã nhiên, mắt mấy hơi thở ổn định tâm tình Vũ Thiên Long trầm mặc thờ hất một hơi thật dài.

Thực sự thì những thứ hắn nhìn thấy bên trong huyền cảnh kia tuyệt đối kinh tâm động phách, một trận tuyệt thế chi chiến tưởng chừng như khiến cho thiên băng địa diệt, trời hôn đất ám, bất quá! Có lẽ bởi vì đã tồn lưu bên trong Sơn Hà Cổ Đồ quá lâu thế nên càng về sau huyền ảnh càng trở nên phi chân thực.

Mọi chi tiết mờ nhạt hẳn đi, rốt cuộc bị bao trùm bên trong màn sương trắng bạc, không thể nào đi nhìn thêm được nữa, tựa hồ năng lượng đã đạt đỉnh phong, đến hồi hao kiệt, bất quá, chỉ cần thanh âm oanh minh vọng lại cũng đủ khiến tâm thần Vũ Thiên Long hã nhiên kịch chấn.

Vũ Thiên Long tựa hồ quên hết tất cả những thứ phát sinh lúc trước.

”Ta không sao! Hình như huynh có nói đến Vu Tộc, rốt cuộc là thế nào?” Vũ Thiên Long trực diện nhìn Đại Bảo, tò mò hỏi.

Đại Bảo nhếch môi cười, ánh mắt bất ngờ nhìn lên trời cao, nói thầm” Lạc Long Quân người làm như vậy cũng đúng, nên để hắn quên hết đi. Ta vừa rồi suy nghĩ không được chu toàn, nhưng không sao, lão phu nhất định sẽ giúp đỡ hắn”.

Đại Bảo quan sát Vũ Thiên Long, gật đầu nhỏ giọng nói.

”Trong tầng thượng khung đại địa này, trong cái thế giới nơi mà chúng ta đang tồn tại, hết thảy sinh linh được phân chia thành ba tộc đàn, ba huyết thống chủ yếu, là: Tiên, Vu, Nhân, phân biệt sinh sống tại chín đại châu, thực chất nằm trên một cái tinh cầu tên gọi Huyền Hoàng.

Tam tộc trên Huyền Hoàng Tinh đều phân biệt có riêng lãnh thổ cho mình nhưng trải qua tuế nguyệt lâu dài cùng nhau phát triển cũng đồng thời không thể tránh khỏi những lần ma sát, xung đột thông thường, bất quá, tựa hồ quy tắc Thiên Địa đã sớm đặt ra quy ước, dù cho có phát sinh tranh chấp hay đại chiến trên quy mô lớn đi chăng nữa thì tam tộc vẫn luôn giữ được thế cục cân bằng.

Theo Thiên Niên Biên Sử ghi chép lại thì vài vạn năm trở về trước bỗng nhiên xuất hiện một tộc đàn thứ tư, tộc đàn này là tinh linh mà giáng lâm bên trong Thiên Địa, mặc dù tân sinh tân khởi, nhân số cũng vô cùng ít ỏi thế nhưng mỗi một sinh linh đều mang trong mình thực lực mạnh mẽ, đủ để hủy thiên diệt địa, tộc này tên gọi Xích Quỷ, cũng chính là tổ tiên của Việt Tộc chúng ta bây giờ, Xích Quỷ Tộc chiếm cứ Nam Nhạc Thần Châu làm nơi sinh tồn, mở mang bờ cõi, đánh chiếm sang tận Bắc Thiên Đại Châu của Vu Tộc.

Trận đại chiến này kéo dài suốt mấy ngàn năm có lẽ, cướp đi sinh mạng của ức vạn bá tánh vô tội, tạo nên tràng cảnh sinh linh đồ thán, cuối cùng vì không bên nào có thể chiếm được đại cục, cho nên mới hòa hoãn, buộc phải lập ra quy ước.

Lấy Đông Hải làm giới tuyến phân tách nhị châu, song phương tu sĩ riêng phần mình dùng vô thượng pháp lực cùng tạo ra một cái trận pháp thủ hộ, gọi tên Đại Kết Giới Đông Hải, chính là một vùng cấm khu sinh mệnh, ngàn đời tu chân giả bởi vì không muốn lặp lại hồi họa kiếp Thiên Niên Đại Chiến kia cho nên mỗi một cá nhân chỉ cần đạt đến Nguyên Anh cảnh đều hướng về Đông Hải, xuất ra tinh huyết của mình đi gia cố cho Đại Kết Giới.

”Nói về Vu Tộc thì!” Đại Bảo thân hình chợt mờ không ngừng lắc lư theo thanh sắc, lúc lên cao, lúc lại xuống thấp, khi trầm khi bổng nhịp nhàng, đôi mắt hắn toát ra hào quang cơ trí, điều khó có thể bắt gặp trên người một tên thanh niên trẻ tuổi.

Hắn nói một tràng mà không hề va vấp, tựa hồ cái cốt truyện này đã được định hình sẵn, hoặc giả từ lâu bản thân hắn đã đi nghiên cứu cực kỳ thấu triệt, ngưng một chút Đại Bảo lại tiếp tục, thanh âm mặc dù không vang vọng thế nhưng cũng thuận lợi đánh vào tâm thần khiến cho trái tim Vũ Thiên Long gia tốc liên hồi, tựa hồ chính bản thân hắn vượt vạn dặm thời không trở lại cái giai đoạn lịch sử kinh tâm động phách ấy, tựa hồ vô hạn tuế nguyệt đang tuần tự mà trôi qua trước mắt.

”Vu Tộc là danh tự gọi chung cho ức vạn sinh linh Bắc Thiên Đại Châu, bọn họ xem huyết thống của mình vô cùng cao quý, là tinh huyết rơi xuống trên thân Bàn Cổ Sáng Thế Thần, là trung tâm của tinh hoa trời đất, gọi một chữ Vu! Lãnh tụ Vu Tộc, mười hai vị Vu Tổ này tu vị siêu thoát Hóa Hư, cang là tồn tại chí cao vô thượng uy hiếp cứu châu.

Bất quá Việt Tộc chúng ta cũng dần sanh ra một vị Hóa Hư tuyệt thế, ngài danh tự: Chử Đồng Tử, con dân bởi vì kính ngưỡng mà tôn xưng Đạo Tổ! Bất quá tồn tại của Chử Đạo Tổ còn là một hồi bí sử.

Trong Nhất Dạ Trạch Biên Niên có ghi: Ngài vốn là người xuống từ thượng giới, ngộ tính cùng thiên phú tuyệt luân, là cổ kim vô nhất, không cần đến năm trăm năm tu đạo đã có thể vắn đỉnh Đại Thừa, sau trận tuyệt thế chi chiến kia, Chử Đạo Tổ đập thiên phi thắng.

Việt Tộc thời kỳ hậu Chử Đạo Tổ mặc dù trở nên suy yếu, bất quá Đại Kết Giới Đông Hải còn đó, hơn hết, đất tốt sinh hào kiệt, lại có thêm năm vị Hóa Hư nữa lần lượt xuất thế, bởi vậy Vu Tộc mặc dù mạng đã tâm thốn tính nhưng trước sau cũng không thể làm gì được”.

”Ta chỉ là tò mò về Vu Tộc này, thực không ngờ Đại Bảo huynh lại thông tuệ sử sách đến vậy! Khiến cho tiểu đệ tuyệt đối tâm phục!” Ánh mắt phát ra dị thái, Vũ Thiên Long thoáng ôm quyền.

”Ta biết ngươi hoàn toàn nói láo, ta vừa gặp qua một người, người này vô tình lưu lại ấn ký, hắn có lẽ là Lạc Tổ, hắn 10 vạn năm trước đã phi thăng, không có lý do gì để Chử Đạo Tổ xuất hiện trong thời đại mà ngươi nói, hơn nữa Đông Hải Thánh Long môn. Không phải do Lạc Tổ lập ra, cũng như Lạc Tổ trong tính ngưỡng bá tánh chỉ là con rối. Ta chưa hiểu tại sao niên đại lịch sử lại bị thay đổi... Nhưng dần dần sẽ hiểu” Vũ Thiên Long cười thâm trong lòng.

Lúc này ánh kiêu dương cũng vừa vắn lên cao thẳng đỉnh đầu, một đêm vừa rồi quả thực vô cùng mệt mỏi, những sự kiện kinh tâm động phách liên tục phát sinh kia khiến cho thần kinh căng cứng, khi Vũ Thiên Long muốn quay đầu trở về Tạp Dịch Quán để nghỉ ngơi thì hắn vô tình phát hiện ra một cái tiểu tiết hết sức cổ quái.

”Đã là nhân loại thì làm sao đứng dưới mặt trời mà không hiện hư thân được? Kẻ không có bóng, người rốt cuộc là ai?” Vũ Thiên Long âm thầm cả kinh, bất quá thần sắc hắn vẫn trầm ổn như thường khiến cho ngoại giới rất khó để nhìn ra điểm khác biệt.

Phần tâm tính này không phải bản thân hắn trau dồi hay dung luyện nên mà là một loại thiên phú trời ban, hơn nữa, trải qua bảy mươi năm nhân sinh hư ảo, tâm tính của Vũ Thiên Long lúc này cũng không phải thứ mà một tiểu hài thông thường có thể cùng đi so sánh.

Trở về Tập Dịch Quán, hằng ngày ngoài việc bỏ ra mấy canh giờ để bỏ củi, gánh nước thì phần lớn thời gian còn lại Vũ Thiên Long dồn hết vào tu luyện.

Đoạn sinh hoạt bình thường đến nhàm chán này phẳng lặng tựa hồ bóng mây qua cửa, chẳng mấy chốc mà sáu năm thời gian nhanh chóng qua đi, tu vị của Vũ Thiên Long cũng tiến cảnh thần tốc, hơn một năm trước đã thuận lợi bước vào Giả Đan kỳ.

Mặc dù khoảng cách đi đến Kết Đan chỉ còn một đoạn ngắn, trong đan điền Kim Đan cũng dần ngưng tụ thành hình, bất quá, theo thời gian trôi đi nội tâm Vũ Thiên Long xoắn xuýt, gấp gáp hơn bao giờ hết, lời hứa hai mươi năm của hắn với nội công càng lúc càng đến gần, nếu cứ theo cái đà này thì mười ba năm sau Vũ Thiên Long hoàn toàn không có khả năng, không đủ thực lực để tận diệt Hắc Âm Đế Thành.

Một ngày này, một thanh niên đạo mạo bước ra từ bên trong Tập Dịch Quán, hấn vóc người cao ráo, lưng eo thẳng tắp, diện mục càng là tuấn tú vô cùng, ngũ quan tinh tế, mày sắc mắt kiếm, mũi cao môi đỏ, trên thân thì thoảng còn tản mát ra từng vòng quang thái của dương khí nam nhân.

Thanh niên nhanh chóng đi đến đại quảng trường phía trước hàn đàm lúc này đã dày đặc một mảnh người, trong đó đa phần đều là ngoại môn đệ tử, hắn chủ động chọn cho mình một vị trí, ngồi xuống ngưng thần tĩnh tọa, trái ngược với không khí náo nhiệt nơi đây, thanh niên trên thân sắc tử ra vô cùng lãnh đạm.

”Lạc Thiên! Đệ cũng đến rồi a! Đến đúng lúc! Xem ca đại hiền thần uy! Bảo Bảo sư huynh tiến giai ngoại môn rồi, hôm nay đến lượt An Sương ta, chín năm, chín năm khổ công cũng đến lúc hậu tích bạc phát rồi, đệ ở lại coi sóc Tập Dịch Quán giúp ta “.

Lời nói rơi xuống, An Sương nhanh chóng bước lên lôi đài phía trước, bên trên đã có một thanh niên đứng chờ sẵn, hắn mình vận ngoại môn đạo phục, thân sắc cao cao tại thượng, thoảng quét mắt xuống bên dưới, lớn giọng quát.

”Trần An Sương! Tiểu tử thôi! Người không hảo hảo ở lại Tập Dịch, ngoan ngoãn bỏ củi nấu cơm đi, lại học đòi Đại Bảo kia, muốn tiến giai ngoại môn sao? Còn dám khiêu chiến Thiết gia! Đáng chết! “.

”Hừ! Gia ngoan ngoãn chín năm rồi, để các người đề đầu cười cở chín năm, tên khốn Thiết Phan người! Gia nhớ bản mặt người, ngày đó còn bắt ta đi đồ ống tiêu! Hừ! Đến..Đến..Gia phải tận tay tát mặt người cho hả! “.

Dứt lời, Trần An Sương liền lao vào thanh niên Thiết Phan, hấn gấp gáp đến độ, trọng tài trên kia chưa kịp thốt ra lời nào thì cả hai đã xông xáo triển khai đối chiến, nhục thân lực lượng va chạm, thần thông thuật pháp ngập trời bộc phát.

Hôm nay là ngày đồ đấu diễn ra mười năm một lần của Phong Vũ Môn, tất cả các đệ tử đều có quyền đưa ra lời khiêu chiến, thường thì các đệ tử cấp thấp đồ đấu lên đệ tử cao cấp hơn chứ chẳng ai lại ngu ngốc đi làm điều trái ngược, bởi vì người thắng sẽ dành được tất cả từ đối phương, địa vị, tài nguyên tu luyện và ngay cả động phủ, thậm chí hôn thê, đạo lữ.

Đây chính là phương thức tiến giai đặc biệt được Thánh Môn áp dụng, nói đúng hơn là một sự chọn lọc có kiểm soát, điều này cũng vô tình mà kích thích sự điên cuồng đến từ bên trong bản tâm của chúng đệ tử, quá trình ganh đua khốc liệt cần nhất đầy đủ thực lực, chỉ cần thực lực mạnh mẽ tất nhiên sẽ có được tất cả và ngược lại, thực lực yếu kém sẽ đồng thời mất đi tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đồ đấu

Trên lôi đài, trận chiến giữa Trần An Sương cùng Thiết Phan cũng bắt đầu đi đến hồi gay cấn, bọn hắn bởi thực lực ngang bằng thế nên để giải quyết mọi chuyện một cách nhanh gọn gần như là điều không thể.

Đại hội đồ đấu mười năm một lần này chính là cơ hội đòi hỏi tuyệt vời dành cho các đệ tử cấp thấp, đặc biệt là Tập Dịch đệ tử, bất quá, khoảng cách giữa bọn họ cùng với Ngoại Môn đệ tử quá lớn, vậy nên đề san lấp đi khoảng cách đó cũng không phải việc dễ dàng gì.

Sở dĩ Trần An Sương nhần nhục, kiên trì suốt chín năm trời, chỉ để đợi đến ngày hôm nay, trong chín năm đó bản thân hắn càng là cố gắng nỗ lực hơn gấp nhiều lần người khác, mặc dù thiên phú không cao, căn cơ cũng chỉ thuộc vào hàng trung thượng, thế nhưng ngọc không mài không sáng, hắc thạch đem đi đánh bóng vẫn sáng hơn ngọc thô.

Đoạn đường về sau có khóai hoạt, có ngốc đầu lên được hay không còn phải nhìn xem biểu hiện của ngày hôm nay thế nào, hảo hức, phấn khích là tâm trạng chung của toàn bộ chúng nhân đang quan khán bên dưới.

Lần này không những chỉ có tập dịch đệ tử đi khiêu chiến Ngoại Môn, mà số lượng Ngoại Môn đồ đấu lên Nội Môn đệ tử cũng không ít, thậm chí có một thiên kiêu Nội Môn ước chiến cùng Hạch Tâm đệ tử.

Hạch Tâm đệ tử thân phận tuyệt đối tôn cao, không những thế tu vị còn thuộc vào hàng đỉnh phong của tông phái, mỗi một hạch tâm đều là người nắm giữ địa vị siêu nhiên, vô hạn tiếp cận đến vị trí trưởng lão, hơn nữa đám người này hoàn toàn có cơ hội cạnh tranh cho ngai vàng môn chủ đời sau.

Hạ tâm, đúng như tên gọi, ai nấy đều chẳng phải là hạ thiên kiều? Ai chẳng mang trong mình muôn đời hùng tâm tráng khí, mặc dù cái mác thân phận đệ tử vẫn gắn trên thân, nhưng thực chất tất cả bọn họ đều là những lão quái vật đã tu luyện qua hàng trăm cái tuế nguyệt trường niên.

Vũ Thiên Long trầm mặc, đối với những sự kiện đang phát sinh bên trên lôi đài hẳn hoàn toàn không thêm để ý tới, sáu năm thông dong nói dài không phải là dài, mà nói ngắn tuyệt đối càng không phải ngắn, Vũ Thiên Long có mục đích riêng của mình, trong sáu năm kia hẳn tận lực tu luyện cũng nhiều lần nghiêm túc đi suy diễn một vài vấn đề, bất quá trước mắt vẫn là một mớ mông lung.

Đại Bảo thỉnh linh biến mất, điều này khiến cho đáy lòng Vũ Thiên Long chấp chùng, sau sáu năm chung sống hẳn biết Đại Bảo đối với hắn không có ý xấu, hẳn cũng nhìn ra người này tuyệt đối không tầm thường, thậm chí tâm địa còn rất sâu, sâu không thể dò.

Vũ Thiên Long trầm mặc.

Sự trầm mặc không phải đến từ tác động của ngoại giới, mà là đến từ chính sự lạnh nhạt, vô tình của bản tâm.

”Đình! Đình! Bình..!” Mấy thanh âm va chạm đồng thời vang lên, Vũ Thiên Long bỗng nhiên mở mắt hướng cái ánh nhìn sắc bén về phía lôi đài.

Lúc này trận chiến kia cũng vừa vận kết thúc, Trần An Sương sau hơn một canh giờ chật vật đã một chương hạ gục đối phương, mặc dù bản thân nhận lấy không ít thương thế, thậm chí trên môi còn đọng lại huyết tinh, tóc tai rối bời, y phục rách nát, bất quá, diện mục hắn lúc này vô cùng rạng rỡ, Trần An Sương ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng, sau đó lại vội vàng rời đi lôi đài, mang theo ánh mắt kích động nhanh chóng tiến về địa phương nơi Vũ Thiên Long đang ngồi.

”Lạc Thiên! Ca làm được rồi, từ nay ta chính là Ngoại Môn đệ tử a! Cảm ơn đệ, cảm ơn đệ đã đến đây để cổ vũ cho ta, sau này có chuyện gì khó khăn cứ tìm đến ta, kẻ nào bắt nạt hãy gọi tên ta!” Trần An Sương mạnh tay vỗ vỗ bả vai Vũ Thiên Long, trong cái ánh nhìn có mang theo triu mến, những lời hắn nói hoàn toàn xuất phát từ nội tâm.

Hơn sáu năm cùng nhau sinh hoạt, hẳn đối với Vũ Thiên Long càng có chút thấu hiểu, tuy không phải tri âm tri kỷ gì, thế nhưng giao tình cũng xem như không tệ.

”Chúc mừng huynh tiến giai Ngoại Môn đệ tử!” Vũ Thiên Long mỉm cười, khẽ ôm quyền.

”Tốt! Về sau chúng ta sẽ ít gặp mặt, thế nhưng ca tin, bằng vào phần tài trí của huynh đệ ngươi, sớm muộn cũng có ngày bước vào Ngoại Môn Quan a! Ở lại Tập Dịch Quán nhớ thay ta giúp đỡ các huynh đệ khác!” Trần An Sương thần sắc thoáng chút xúc động, hắn chăm chú nhìn Vũ Thiên Long, cảm khái nói.

”Chúng ta sẽ thường xuyên gặp, Ngoại Môn Quan kia ngay bây giờ ta sẽ đi!” Vũ Thiên Long nheo mắt cười, trong ý cười kia hoàn toàn không nghe ra chút nào đùa cợt, hơn nữa còn chứa đựng ảm tình.

”Là sao? Ý đệ là?” Trần An Sương kinh nghi hỏi, bản thân hắn không phải kẻ ngốc, bất quá chuyện này quá mức gấp gáp khiến Trần An Sương cũng khó tránh khỏi động dung.

Chưa để Vũ Thiên Long kịp trả lời, đúng lúc này chúng nhân đồng loạt trở nên xôn xao, thanh âm nghị luận càng là vang lên không ngớt, tràng cảnh lập tức huyền ảo.

”Thần Hồ Bàng! Là có kẻ khiêu chiến thiên kiều ngoại môn!”.

”Là ai! Đám tập dịch này bỗng nhiên quật khởi sao? Hay ăn phải gan hùm mật gấu gì rồi? Vừa mới chẳng phải Trần An Sương kia đã hạ gục Thiết Phan a? Con mẹ nó! Còn có kẻ nào định làm loạn nữa đây?”.

”Làm lớn chuyện thôi, năm mươi thiên kiều trên Thần Hồ Bàng có ai chẳng phải cường giả tu vị Kết Đan trung kỳ trở lên đâu, ta nghĩ chỉ là về chuyện cho có, tập dịch đệ tử ngoài Đại Bảo cùng Trần An Sương kia, đám còn lại bất quá chỉ là một lũ phế vật mà thôi!”.

”Phản khích a! Là Thần Hồ Bàng, đâu phải ngoại môn thông thường, kẻ này ẩn tàng cũng đủ lâu!”.

Lúc này bên trên lôi đài đã được bùng ra, dựng sẵn tại đó một tấm bảng lớn, tấm bảng này làm từ cẩm thạch đen bóng, trận trận u mang lạnh lẽo theo đó đều đặn mà khuếch tán, hai mặt trước sau khắc lấy họa tiết Thánh Thú Bạch Hồ, phía dưới ghi chi chút trọn vẹn năm mươi cái danh tự phân biệt, mỗi một danh tự này thi thoảng lại phát tán ra quang minh le lói, bọn họ mặc định đều là thiên kiều đứng đầu ngoại môn.

Vũ Thiên Long nhìn Trần An Sương một chút, mỉm cười tình nghịch, sau đó mới lạnh nhạt phát tay áo nhỏ chậm rãi bước lên phía trên lôi đài, hướng vị lão nhân trọng tài đã luống tuổi nhẹ ôm quyền, cúi đầu hành lễ.

Trần An Sương ngốc trệ, chúng nhân lại hồi hộp nhìn theo từng bước chân Vũ Thiên Long nhẹ nhàng bước lên bảy bậc tam cấp, bất quá cũng không thiếu người tỏ ra nghi hoặc, thậm chí còn có kẻ bêu môi khinh thường.

”Tên này là ai? Tại sao ta chưa từng thấy qua?” Một tráng hán râu xồm kinh nghi quay sang hỏi đồng bạn đứng bên cạnh.

”Ta cũng đâu biết, có lẽ từ lỗ nào đó mới chui lên thôi..Hắc Hắc! Nhìn mặt non choẹt”.

”Trúc Cơ đại viên mãn! Tu vị hắn là Trúc Cơ đại viên mãn!” Có kẻ tựa hồ phát hiện ra thứ gì khủng khiếp, giật giật tay áo người bên cạnh, lạc giọng la

thất thanh.

” Cái gì! Chỉ mới Trúc Cơ? Lại lớn gan đi khiêu chiến Thần Hồ Bàng? Tên này bị điên rồi a! “.

” Chắc là bị kẻ khác kích động thôi! Nhìn diện mục cũng rất được a! Tuổi trẻ quá bốc đồng! Cũng tốt, lần này bị đánh một trận thật đau hấn sẽ ngoan ngoãn trở về, hảo hảo tu tập thêm ”

Người thì kinh nghi, kẻ khinh thường, kẻ lại ác miệng mĩa mai chửi bới, cũng có một vài người lòng dạ thiện lương liên tục tặc lưỡi tỏ ra thương cảm, những đoạn nghị luận kia đều thuận lợi đi vào tai Vũ Thiên Long, bất quá, thần sắc hấn vẫn thủy chung trước sau không hề thay đổi.

Ngay cả vị lão nhân trọng tài lớn tuổi kia cũng âm thầm lắc đầu ngao ngán, từ khi Vũ Thiên Long đặt chân lên lôi đài thì lão đã sớm nhìn ra được tu vị của hấn chỉ mới vẹn vẹn Trúc Cơ kỳ.

Bản thân lão chỉ có nhiệm vụ đi bảo đảm công bình, trật tự, còn cái vấn đề đồ đấu, ước chiến thắng thua thế nào thực sự lão cũng không mấy quan tâm, nếu như là đồ đấu ngoại môn thông thường thì chỉ cần trực tiếp tiến hành là được, bất quá vượt cấp đồ đấu thiên kiều! Chuyện này xưa nay tuyệt đối hiếm gặp.

” Người thỉnh ra Thần Hồ Bàng rốt cuộc là muốn khiêu chiến kẻ nào? ” Lão nhân nhìn cũng không thèm nhìn, vẻ mặt lạnh nhạt hỏi.

Vũ Thiên Long nhếch miệng, chậm rãi đi đến bên cạnh Hồ Bàng, hấn tùy tiện chỉ tay vào một cái danh tự ngay hàng cuối cùng, kỳ lạ ở chỗ, khi Vũ Thiên Long vừa mới chỉ tay vào, tựa hồ bên trên có ẩn chứa một loại pháp tắc kỳ dị nào đó.

Lập tức quang mang kịch liệt bạo phát mà ra, lại có từng hồi tiếng chấn ” Ong! Ong! ” vang vọng, rồi một tiếng sấm truyền trầm đặc tựa lời âm gầm gừ, quanh quần thiên địa.

” Tiết Tiểu Tam! Trấn Thừa Thiên, xếp hạng 47 Thần Hồ Bàng, tu vị Kết Đan trung kỳ! “.

Tiếng sấm truyền này đánh thẳng vào tâm thần chúng nhân, truyền khắp mọi ngõ ngách Phong Vũ Môn, hóa gọn sóng lan tràn, khuếch tán tạo thành thanh âm oanh minh quanh quần bên trong thiên địa mãi không chịu tắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chiến thiên kiều Thần Hồ Bàng

Tại thời điểm chúng nhân đang tích cực nghị luận, bên trên không trung một chiếc lầu thuyền to lớn bỗng nhiên xé mây thẳng tắp xẹt qua, phía trên lầu thuyền đứng vững một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, rộng rãi hơn mười trượng, cao ngoài hai mươi trượng, tầng tầng quang hoa bảy màu rực rỡ từ đại trận thủ hộ phô trương khuếch tán, khiến cho chúng đệ tử bên dưới đều kinh ngạc há hốc mồm.

” Lầu thuyền không lồ như thế phải cần đến bao nhiêu động lực mới có thể trôi nổi trên không trung? Có người cả kinh tự hỏi.

Những ngoại môn đệ tử phổ thông này bất luận thực lực hay là kiến thức cũng đều không mấy tinh thâm, bởi vậy đối với chiếc lầu thuyền to lớn đột nhiên xuất hiện trên không trung kia, giờ phút này đồng loạt tỏ ra cực kỳ khiếp sợ.

” Một đám đệ nhũ, ngay cả Thái Âm chiến thuyền cũng nhận không ra! ” Đứng xen lẫn trong đám người, một thanh niên thần sắc lãnh ngạo nhếch môi hừ lạnh, tựa hồ đối với những Ngoại Môn đệ tử xung quanh, bản thân hấn rất xem thường.

” Đoái Phong Thánh Tử! ”

” Người trên lầu thuyền kia chính là Lạc Đoái Phong! Thân đệ của đương kim Đại Đế! “.

” Còn hấn là ai? “.

” Lạc Bằng! Lạc Bằng thái tử a! “.

Có người nhận ra thân phận của thanh niên lãnh ngạo kia, thần sắc hấn nhiên biến đổi, hạ giọng nói một câu, vẻ mặt tỏ ra vô cùng kiêng kỵ.

” Con trai Đại Đế! Hơn nữa còn là nội môn đệ tử, tu vị Nguyên Anh sơ kỳ! “.

” Đây là tất nhiên, Đoái Phong Thánh Tử thực lực xếp hàng thứ bảy trong đám đệ tử hạch tâm, nghe đồn tu vị đã tiến giai đến nhị trọng tại Độ Kiếp kỳ! Lạc Bằng là cháu hấn tất nhiên phải hơn người rồi “.

” Thật oai phong a! Tự do cưỡi chiến thuyền đi lại trên không phận Thánh môn, chỉ hạch tâm mới có được cái dạng đãi ngộ cao như vậy! “.

Khi chúng nhân vẫn đang còn say sưa nghị luận thì trên bầu trời thỉnh linh lại có thêm chín chiếc chiến thuyền nữa ợp trời mà đến, hướng về phía đông gào thét bay qua, để lại phía sau khói mây mờ mịt cùng một vệt quang đoàn ánh sáng, mỗi một chiếc chiến thuyền này mặc dù khí tức khác biệt, bất quá nhìn qua cấu tạo bên ngoài cũng xem như khá tương đồng, cờ xí đón gió tung bay, đao động áp lực cường đại cuốn lên phong vân cuộn cuộn.

Tình cảnh bức này quả thực vô cùng tráng lệ, để cho mấy ngàn đệ tử bên dưới đều chăm chú đứng ngửa đầu quan sát.

Vũ Thiên Long cũng không ngoại lệ, trong nội tâm thần phục không thôi, chiến thuyền to lớn bức này để kiến tạo nên một chiếc cũng không biết cần phải hao phí bao nhiêu tài phú, bao nhiêu tài nguyên, đằng này Phong Vũ Môn chỉ mới nhìn sơ qua phần da lông đã có hơn mười chiếc, dễ thấy được Phong Vũ Môn nội tình quả thực thâm sâu khó dò.

Chẳng trách, vô số tu chân nhân sĩ đều khát vọng được tiến nhập Thánh môn, thậm chí là trở thành một cái tạp dịch đệ tử, cũng hơn xa tại trong thế tục phong hầu bá tước!

“Chư vị!” Đột nhiên một đạo âm thanh sâm nghiêm vô cùng, cách không ầm vang truyền đến, thuận lợi truyền vào tai mấy ngàn đệ tử ở đây, vô số người theo thanh âm kia nhìn lại, chỉ thấy giữa không trung, một cái thân ảnh tiêu sái phiêu dật đang trôi nổi, lơ lửng ở đó, hẳn chính là ngoại môn trưởng lão Trường Minh.

Hắn vẻ mặt khô khan, dáng người cao lớn, mái tóc ngà màu xuê xòa trước mặt, lúc này Trường Minh trưởng lão lạnh lùng quét mắt xuống bên dưới, lớn giọng nói.

“Các ngươi không nên kinh động, mười vị Thánh Tử có việc gấp phải rời khỏi tông môn, đại hội tán chức vẫn sẽ tiếp tục diễn ra!” Dứt lời, Trường Minh trực tiếp Thuần Di biến mất.

Đứng trước tràng cảnh kinh tâm động phách vừa mới phát sinh, chúng nhân ở đây lúc này đã không ai còn đầy đủ tâm trạng để đi quan tâm đến sự kiện một tên đệ tử tạp dịch ngang nhiên khiêu chiến thiên kiều Thần Hồ Bàng.

Thái Âm chiến thuyền đã trăm năm không hề xuất động, hơn nữa mười vị Thánh Tử cũng thường xuyên bế tử quan, cực ít khi rời đi tông môn, vậy nên kẻ tinh tường có thể dễ dàng nhận ra nội tình Phong Vũ Môn có ẩn tình hoặc giả đang phát sinh đại sự gì đó.

“Là kẻ nào? Kẻ nào khiêu chiến Tiết gia?” Theo thanh âm rơi xuống, từ phía hạ cung một đạo cầu vòng gào thét bay đến, khi quang mang vụt tắt, đứng giữa lôi đài lúc này có thể nhìn ra chân ảnh một thanh niên nhỏ thó, hẳn diện mục bình phàm, khí chất càng là không có gì nổi bật, bất quá, trong ánh mắt toát lên vẻ điên cuồng khó bề che dấu.

“Aa! Là Tiểu Tam huynh!”

“Thằng nhóc này đúng số khổ, chọn ai khiêu chiến không chọn, lại chọn ngay một tên điên!”

“Mấy năm trước cũng có một ngoại môn ước chiến cùng Tiết Tiểu Tam này, bị hắn đánh đến răng rơi đầy đất a!”

“Đã là gì! Nghe đồn tại thời điểm hắn còn chưa đi vào Thần Hồ Bàng, nguyên bản vị thiên kiều ở vị trí thứ bốn mươi bảy là một người khác, sau khi đấu thành công hắn còn chiếm luôn hôn thê của người ta kia!”

“Quá bỉ ổi!”

Theo Tiết Tiểu Tam xuất hiện, không khí bên dưới lôi đài vốn đang trầm lắng bỗng nhiên trở nên nhộn nhịp hẳn lên, có người nhìn hắn bằng ánh mắt khiếp sợ, cũng không thiếu người thần sắc tỏ ra khinh bỉ.

“Là người!” Tiết Tiểu Tam hung hăng trợn mắt nhìn Vũ Thiên Long, bặm môi, gằn giọng hỏi.

“Đúng! Là ta!” Vũ Thiên Long âm thầm đánh giá đối phương một vòng, sau đó lạnh nhạt nói, bởi lẽ Tiết Tiểu Tam này hình thể bên ngoài khá giống với Tiểu Kê, bởi vậy mà trên miệng Vũ Thiên Long cũng không che dấu được ý cười.

“Con mẹ người! Cười cái gì a?” Tiết Tiểu Tam thấy biểu cảm của đối phương tựa hồ đang khinh thường mình thì giận dữ quát.

“Trông người rất giống với một người quen cũ của ta! Ngay cả cái danh tự cũng rất đặc biệt, Tiết Tiểu Tam a! Cái tên này thực đáng yêu! Bất quá cố nhân kia của ta tên gọi: Thượng Mã Phong, nghe có khí phách hơn rất nhiều!” Vũ Thiên Long mừng rỡ tượng ra vẻ mặt ngây ngô của Tiểu Kê thì bỗng nhiên cười dài thành tiếng.

“Người! Người đúng muốn chết, Tiết gia uy danh xem ra ít, nhưng hung danh lại rất, rất nhiều a!” Hắn vừa nói, tu vị trên thân cũng toàn diện bộc phát mà ra, Kết Đan khí tức nhanh chóng lan tràn, khuếch tán khắp lôi đài, phong bạo cũng đồng thời ầm ập kéo đến, sau cùng là thanh âm tê mình quanh quẩn do không khí bị áp súc nổ vang.

Đứng bên dưới uy áp Kết Đan, thần sắc của Vũ Thiên Long cũng dần trở nên nghiêm túc, đây là lần đầu tiên hắn cùng Kết Đan cường giả thực thụ trực tiếp đối chiến, trừ bỏ cái lần bên trong rừng trúc sáu năm trước, bởi lẽ rốt cuộc Vũ Thiên Long vẫn có cảm giác Đỗ Thiên kia, khung cảnh kia cùng ngày hôm đó, mọi chuyện phát sinh không mấy chân thực.

Y phục khẽ phát pho, tóc dài cuốn lên theo gió, linh khí trong đan điền cuộn cuộn vận chuyển, Trúc Cơ đại viên mãn tu vị gào thét, trên thân uy áp lan

tràn, chấn cho không khí xung quanh trở nên tán loạn.

Hai luồng khí tức đối lập triệt để bộc phát, lại cùng một chỗ không ngừng triển khai công kích, lại đi thôn phệ lẫn nhau khiến cho hư vô phạm vi trăm trượng xung quanh thoáng vẩn vơ, nếu chỉ xét riêng tự thân khí tức thì Vũ Thiên Long so ra có phần yếu kém hơn đối phương.

Tựa hồ nhận lấy đả kích thật lớn, Thiết Tiểu Tam hốt hoảng la lên một tiếng: ” Nghĩ! Thôi nghĩ khoẻ, Trúc Cơ viên mãn, ta cứ tưởng thế nào! Đánh không sướng tay, Trúc Cơ a! Thiết gia chỉ cần sở mũi hắt hơi ngươi cũng đủ khốn đốn rồi! Thắng ngươi bọn người kia lại nói ta ý mạnh hiệp yếu a! “.

” Lắm mồm! Rốt cuộc ngươi có muốn đánh hay không đây? Nếu không đánh thì nhận thua, mất thời giờ! ” Vũ Thiên Long cau gắt, chăm chăm nhìn Thiết Tiểu Tam như nhìn một tên ngốc, lạnh nhạt nói.

” Thôi được rồi! Ta lúc trẻ cũng giống ngươi bây giờ, không sợ chết a! Xem ngươi gan lớn, Thiết gia nhường ngươi ba chiêu! ” Thiết Tiểu Tam nhếch miệng cười, tay phải ngoắt ngoắt ra hiệu.

Vũ Thiên Long hừ lạnh, hần cũng không thèm đi đòi co, chấp nhặt gì, Thần Hành Bách Biến toàn bộ thi triển, lập tức xung quanh thân thể ầm vang mấy tiếng nổ lớn, sát na, tám đạo tàn ảnh chồng chất lên nhau, thân hình Vũ Thiên Long tựa hồ bốn lõi nhanh chóng lao về phía trước.

Chúng nhân bên dưới chỉ thấy một vệt ánh sáng nhắm hướng Thiết Tiểu Tam công kích tới, ngay cả bản thân hần cũng vừa vẩn nghe được thanh âm tiếng gió rít gào sắc bén, kéo theo đó là hàn phong lạnh lẽo đập vào mặt, không hề hấn kịp đi ổn định thân hình, lúc này một bàn tay của Vũ Thiên Long đã đặt lên trước ngực đối phương.

Một chương nhục thân đơn thuần thuận lợi đẩy Thiết Tiểu Tam lùi lại phía sau ba bước, về mặt hần lập tức liên tỏ ra kinh hãi, Thiết Tiểu Tam lớn giọng gầm gừ, bất quá thanh âm còn chưa kịp rồi miệng hần lại bị một ngón tay của Vũ Thiên Long điểm vào yết hầu.

Yết hầu tê dại, Thiết Tiểu Tam cấp tốc phi thân, không lùi mà mạnh mẽ tiến về phía trước: ” Dám cùng ta so nhục thân lực lượng sao? Ngươi bộ pháp rất nhanh, bất quá nhanh thì thế nào! “.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Cực kỳ chật vật

Vừa nhận quả đấng từ Vũ Thiên Long, Thiết Tiểu Tam không dám xem thường đối thủ, lúc này lực lượng nhục thân Kết Đan bạo phát, muốn triệt để nghiền ép Vũ Thiên Long, bất quá thân pháp Vũ Thiên Long quá mức xảo diệu, biến hoá vô cùng.

” Là thuận di sao? Hần có thể thuận di! ” Nhìn thấy thân pháp quỷ dị của Vũ Thiên Long, chúng nhân bên dưới đồng thời ồ lên kinh hãi, Thần Hành Bách Biến mặc dù chỉ là một loại bộ pháp vũ kỹ, bất quá, tại hơn bảy năm trời tu luyện, đi cùng ngộ tính cực cao, Vũ Thiên Long cũng thuận lợi đạt đến cảnh giới cuối cùng: Đăng Phong Tạo Cực.

Lôi đài, Thiết Tiểu Tam không lùi mà tiến, y phục trên thân bị lực lượng trùng kích cường đại, mạnh mẽ chấn nát, để lộ ra tầng da màu ngân đồng sáng bóng, tựa như một tảng đá nặng nề được ném thẳng về phía trước, lại như một mũi tên bạc lạnh lùng xé gió mà đi, khiến cho không khí xung quanh bị áp súc đến vẩn vơ, cuối cùng là thanh âm tê mình quanh quẩn.

Phong bạo cuốn lên bụi đất mù mịt, Vũ Thiên Long, nhục thân lực lượng trong cái sát na này toàn diện bộc phát, mặc dù còn không phải Kết Đan, nhưng lại được Tiên Thiên thể chất gia cố cũng khiến cho nhục thân hần vô tình đề cao, đạt đến một loại trình độ mà trước nay chưa từng có.

Chỉ thấy hai đạo tàn ảnh gào thét lao vào nhau, tại một chỗ cùng nhau va chạm, ” Binh! Binh! Binh! ” Dư ba lực lượng tạo thành ngàn vạn đạo sóng gợn, lan tràn bốn phương tám hướng, Vũ Thiên Long cùng Thiết Tiểu Tam trùng điệp tách ra, không gian xung quanh bị bọn hần vạch phá một vết rách thật sâu.

” Không thể nào! Hần chỉ là Trúc Cơ, trên phương diện nhục thân hần đáng ra phải thua kém ta một đoạn rất lớn! ” Thiết Tiểu Tam kinh nghi, thần sắc lập tức biến đổi.

” Có lẽ hần bởi hần tu luyện một loại công pháp đặc thù nào đó, hoặc trời sinh đã mang nhục thể cường hần! ” Cảm nhận được trên thân đau đớn kịch liệt truyền đến, Thiết Tiểu Tam âm thầm suy nghĩ. ” Nói thật, vừa rồi nhục thân đụng chạm một khắc kia, ta hơi ờ vào thể hạ phong “.

Vũ Thiên Long cũng không khá hơn, cổ họng ngòn ngọt vị máu huyết, hần cố gắng bảo trụ thân hình, chỉ thấy trong ánh mắt lúc này sục sôi chiến ý.

” Đã qua ba chiêu! Ta thừa nhận thể chất của ngươi quả thực rất biến thái, bản thân ta cũng có phần xem thường, bất quá, Kết Đan cường giả không phải chỉ có bấy nhiêu thủ đoạn! ” Thiết Tiểu Tam gầm lên một tiếng, lập tức lấy từ bên trong túi trữ vật ra một thanh trường kiếm.

Trường kiếm này bên trên có khắc họa chi chít lạc ấn phù văn, tản mát trận trận ngân quang lạnh lẽo, đây có lẽ là một món pháp bảo không tầm thường, trường kiếm rời tay lại nhanh chóng huyền hóa nên mấy trăm đạo kiếm ảnh phân biệt, kiếm ảnh đầy trời gào thét, sắc bén chém gọt lên không trung.

Thời điểm này, Tiết Tiểu Tam miệng lẩm nhẩm một hồi chú ngữ, tựa hồ bị kích động, mấy trăm đạo kiếm ảnh khẽ run rẩy, sát na sau cùng nhau xoay vòng trên hư vô, tạo nên một cái tiểu kiếm trận, kiếm trận bạo phát ra quang mang mãnh liệt, nhằm hướng Vũ Thiên Long càn quét tới.

Vũ Thiên Long âm thầm cả kinh, Thần Hành Bách Biến bất thức đồng loạt thi triển, cố gắng tránh né công kích của mấy trăm đạo kiếm ảnh kia, nhưng mặc cho hắn cố gắng thế nào cũng đều vô ích, một khoảng không gian bên trong đã bị phong bế, kiếm ảnh đầy trời càng như loạn vũ điên cuồng chém xuống.

Không có nhiều thời gian để suy nghĩ, lập tức, nhục thân lực lượng, tu vi lực lượng của Vũ Thiên Long tại cái sát na này được kéo lên đến cực hạn, lại gia trì, cùng cố lẫn nhau khiến cho thân thể hắn trong khoảnh khắc thành linh biến mất, bóng kiếm lay động thiên địa tựa hồ dâng lên băng hàn vô tận, như có thể đóng băng cả tám phương, nháy mắt xuyên thấu qua hư thân của Vũ Thiên Long.

”Rất nhanh a! Bất quá, ta muốn xem ngươi kiên trì được bao lâu” Tiết Tiểu Tam thần nhiên cất tiếng, hai mắt đồng thời khép lại, bên ngoài thân thể Kết Đan khí tức màu vàng nhạt khuếch tán mà ra, kiếm ảnh lấp loáng, mũi kiếm hướng về bốn phía xoay tròn, sau ba cái hơi thở, tạo hình hoàn chỉnh một cái hoàng kim kiếm ảnh, bóng kiếm hư ảo này mạnh mẽ réo lên vù vù, mũi kiếm sắc bén chỉ về hướng đồng.

Hai mắt Tiết Tiểu Tam bỗng nhiên mở to, thân thể nhoáng lên một cái thẳng hướng Vũ Thiên Long, một kiếm chém tới.

Bên ngoài mười trượng, thân ảnh Vũ Thiên Long chậm chậm hiện lộ ra, hắn chặt vật lau đi máu tươi trên khóe miệng, trên ngực một vết kiếm xuyên da lộ ra máu thịt, nếu Vũ Thiên Long lúc trước tránh né chậm hơn một chút thôi, nhất kiếm vừa rồi hoàn toàn có thể khiến cho thân thể hắn đứt lìa thành hai nửa.

Chưa kịp lau sạch máu tươi trên miệng, Vũ Thiên Long lại tiếp tục phi thân lùi lại, tựa như tia chớp, hướng về phía sau gào thét mà đi.

”Trường kiếm này chỉ là pháp bảo thông thường, hay vũ khí bản mệnh? Bên trên ta có thể cảm nhận được lực lượng đan khí vô cùng hùng hậu!”.

Sắc mặt Vũ Thiên Long thoáng âm trầm, nếu không phải tu sĩ Kết Đan đã tu ra đan khí thì Vũ Thiên Long kiên quyết sẽ không đến mức phải chặt vật như thế này, đan khí chính là thủ đoạn mạnh nhất của tu sĩ Kết Đan, lại kết hợp cùng pháp khí bản mệnh khiến cho uy lực được đề thăng lên gấp bội.

Từ Kết Đan sơ kỳ đã có thể tu ra đan khí, trong lòng Vũ Thiên Long biết, Tiết Tiểu Tam kia đích thị là hạng người có tư chất cực cao.

Đối với Kết Đan cảnh, mặc dù bản thân chưa thể tự mình đi trải nghiệm, bất quá, sau khi tra cứu rất nhiều điển tịch bên trong Tạp Dịch Quán thì Vũ Thiên Long cũng đã nắm sơ được một ít đại lông, tỉ như đan khí này, phần lớn đều là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ mới dễ dàng nội xuất ngoại phóng, bất quá, vẫn có một số ít trung kỳ đạt được, nhưng tuyệt đối chỉ rơi vào hạng người thiên kiều mới có thể ở Kết Đan sơ kỳ tu ra đan khí.

Mà số lượng này trên thực tế cũng không phải quá mức hiếm thấy, nếu nói phương mao lân giác thì có vẻ hơi phổ trương, bởi trong một cái chớp mắt khi bước vào cảnh giới Kết Đan, nó tựa hồ là trời sinh ra từ trước vậy, trong khoảnh khắc đó liền có được đan khí của bản thân.

Biểu hiện bên ngoài của đan khí chính là thiên biến vạn hóa, trên thực tế luôn tồn tại một cái hư ảnh căn bản bất biến, đây chính là vật bản mệnh của tu sĩ Kết Đan, hư ảnh bản mệnh này tất nhiên không tương đồng, tựa hồ là đường chỉ tay vậy, mỗi người một khác, do đó biến hóa của đan khí bản mệnh cũng không thể giống nhau.

Sắc mặt Vũ Thiên Long âm trầm, trong khi thân hình đang bay nhanh, hắn nâng lên tay phải, mạnh mẽ nhấn về phía trước.

Toái Tâm Chương vừa xuất, một cái đại thủ ấn vàng kim ngập trời huyền hóa mà nên, thủ ấn này đánh vào hư vô bất định, chắn cho không gian bốn phía xung quanh trở nên méo mó, lại cuốn lên phong bạo nhằm hướng Tiết Tiểu Tam quét tới.

Đúng lúc này ở phía sau lưng Vũ Thiên Long, mũi kiếm sắc nhọn màu vàng nhạt mang theo đan khí hùng hậu, không biết từ đâu ngập trời xé gió lao đến, hơi thở băng hàn trong khoảnh khắc này thét gào xuất hiện, Vũ Thiên Long cảm nhận được nguy cơ liền vội vàng lách mình tránh né, bất quá, mũi kiếm này có thiên biến vạn hóa, tựa hồ đã sản sinh linh trí, hoặc đã chọn được mục tiêu cố định, khiến cho Vũ Thiên Long muốn tránh không được, muốn né cũng chẳng xong.

”Đây mới chính là thủ đoạn của Kết Đan cường giả!” Thần sắc hời hợt, hô hấp thô trọng, Vũ Thiên Long âm thầm cả kinh.

Lúc này Tiết Tiểu Tam đang lơ lửng ở giữa không trung, thân hình gầy yếu giống như điên cuồng, rối loạn tám phương, hắn đang từng bước một đi tới.

Gần như trong một cái chớp mắt khi phát hiện đối phương tiến đến, Vũ Thiên Long lập tức bấm niệm, cưỡng ép xuất ra một tia thần thức tồn tại bên trong thức hải.

Tuy nhiên cưỡng ép này cũng cần phải mất một đoạn thời gian không ngắn, Vũ Thiên Long muốn dùng thần thức để công kích đối phương, hành động kia là tự nhiên bộc phát, bởi lẽ hắn cũng không có nhiều thì giờ để suy tính, càng không có lựa chọn thứ hai, Chiến Thần Đình mặc dù không thể nhưng chỉ có tác dụng trấn áp kẻ địch cùng cấp hoặc đi dung nạp, thu lấy ngoại vật.

”Đi chết!”

Tiết Tiểu Tam thần nhiên mở miệng, trong một cái chớp mắt kiếm ảnh đan khí kia mơ hồ xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, phát ra tiếng kiếm khiêu chói tai, mang theo luồng hơi thở băng hàn khó có thể hình dung nổi, trong nháy mắt phóng thẳng về phía Vũ Thiên Long.

Tốc độ của nó cực nhanh, một cái liếc mắt trước nó còn ở phía xa, cái liếc mắt tiếp sau nó đã ... cận kề.

Mắt thấy kiếm ảnh này lao thẳng đến mi tâm mình, chỉ trong khoảnh khắc sẽ xuyên thấu, Vũ Thiên Long tỏ ra cực kỳ gấp gáp..Đây chính là cách biệt của một cái đại cảnh giới, Vũ Thiên Long tại Ngưng Khí đỉnh phong có thể cùng Trúc Cơ trung kỳ ung dung chiến một trận, bất quá, Kết Đan lại không hề giống với Trúc Cơ.

Thêm một cái hơi thở, hai cái hơi thở qua đi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Tuế Nguyệt Vô Ưu

Ba cái hơi thở qua đi, Vũ Thiên Long không tiếp tục tránh né nữa mà thành linh nâng tay phải lên, trong khoảnh khắc đó, một ngón tay chỉ về phía Tiết Tiểu Tam.

”Lăng Không Kinh!”

Hai mắt Vũ Thiên Long tràn ngập tơ máu, một chỉ này là động ở thiên địa, động ở bên trong thân thể hắn, động tại toàn bộ tám phương, hư vô vận vẹo, đồng thời từ mi tâm Vũ Thiên Long lóe lên một vệt kim quang, kim quang này tựa hồ ngời lư tinh vậy, sát na xuất hiện, cũng trong cái sát na đó bạo phát ra quang mang mãnh liệt, một đạo thần thức kia của Vũ Thiên Long bất chợt ầm vang, tốc độ cực kỳ nhanh chóng, đang hướng tới vị Trí Tiết Tiểu Tam triển khai công kích.

Trong thời gian ngắn, Tiết Tiểu Tam về mặt biến đổi, hư ảnh hoàng kim trường kiếm ngự tại trước mặt cũng theo đó chấn động, lắc lư dữ dội, thời khắc này hư vô như bị trấn áp, tựa hồ toàn bộ thế giới đều nghịch chuyển, bốn phương tám hướng triệt để phong ấn xuống.

Cổ phong ấn này mang theo kinh thiên uy áp, bên trong le lói, tản mát ra một tia Hóa Hư khí tức thần hồn mờ nhạt, bất quá, dù chỉ là một tia mờ nhạt, thế nhưng cũng dễ dàng khiến cho thương thiên biến sắc, quang huy bảy màu phô thiên cái địa mà khuếch tán.

”Đây là thuật pháp gì?” Nội tâm Tiết Tiểu Tam chấn động.

Cùng lúc đó trong mắt Vũ Thiên Long tràn ngập những sợi huyết tơ, khoe miệng thành linh tràn ra máu tươi, cường ép dùng thần thức phong ấn một tu sĩ Kết Đan, đối với hắn mà nói là một việc hơi hơi quá sức.

Giờ phút này máu huyết toàn thân như muốn đóng băng, đại não càng là đau nhức kịch liệt, Vũ Thiên Long sát cơ ngập trời, tay áo vung lên, lập tức một cái đại thủ ấn hắc sắc bay ra, lượn vòng, vờn quanh thân thể, Nhất Thủ Già Thương Khung ngập trời tà ác, khiến cho không khí bốn phía xung quanh trực tiếp hóa thành sương mù màu đen.

Tay trái lại nâng lên, Vũ Thiên Long cắn răng, dùng linh lực hóa kiếm khí, kiếm khí sắc bén cắt ngang qua ngón tay thứ nhất, ngón thứ hai, ngón thứ ba... cho đến ngón tay thứ năm chảy đầy máu, thì lực lượng của ngũ huyết chỉ đã ngưng tụ thành một cái cự đại huyết ấn.

Lấy tinh hoa kích phát cực hạn thần thông, Nhất Thủ Già Thương Khung giờ phút này đã không còn hắc mang u ám, thay vào đó xích mang huyết khí mạnh mẽ khuếch tán, bao trùm lấy bốn phương tám hướng, khí tức tanh nồng kéo theo cả bầu trời trong một khắc chùng hấn xuống, hôm ám cực kỳ.

Hết thảy những việc trên nói ra thì dài dòng, nhưng thực tế chỉ phát sinh trong thời gian mấy cái hô hấp, gần như trong khoảnh khắc sát chiều của Vũ Thiên Long tới gần, hai mắt Tiết Tiểu Tam bỗng nhiên chợt lóe lên, cả người trực tiếp phá vỡ phong ấn, khôi phục hành động, dù sao hắn cũng là Kết Đan tu sĩ, một đạo thần thức kia của Vũ Thiên Long tuy nói bất phàm, thế nhưng cũng không có cách nào khiến phong ấn duy trì, vượt quá hai hơi thở thời gian.

”Chút tài mọn!”

Tiết Tiểu Tam gầm nhẹ một tiếng, tay phải nâng lên, bấm quyết niệm thần chú hướng về phía trước nhấn mạnh một cái, dưới một cái nhấn tay này, thiên địa nhất thời nổ vang, một con rồng hư ảo mười đầu dữ tợn huyền hóa xuất ra, phóng thẳng về phía Vũ Thiên Long, tiếng nổ vang tê mình chấn động quanh quần thiên địa.

Đám huyết vụ màu đỏ lập tức bị hủy diệt, huyết ấn nhanh chóng tan rã, Vũ Thiên Long lần nữa há miệng phun máu tươi, thân mình như điều đứt dây tung bay, bị hất ngược lại phía sau.

Lúc này Tiết Tiểu Tam đang muốn truy sát đuổi theo, nhưng sắc mặt hắn lại đột nhiên đại biến, thân thể Vũ Thiên Long trong khi bật tung về phía sau, vậy mà vừa vận phóng xuất ra một cỗ khí tức kỳ dị, khí tức này mặc dù tương đối loãng nhạt, bất quá, cũng đủ cầm chân Tiết Tiểu Tam qua mấy cái hơi thở thời gian, con người Vũ Thiên Long trong lúc này lại xuất hiện màu tím, trên da dẻ của hắn, kinh mạch đều là màu tím, thậm chí máu huyết lúc này cũng một màu tím sẫm, khiến cho toàn thân Vũ Thiên Long tràn ngập từ kim chi ý.

Chính là Kim Cang Tiên Thê! Dưới chiến đấu sinh tử vậy mà thức tỉnh triệt để, lập tức thương thể của Vũ Thiên Long sát na cấp tốc khôi phục, hấn từ bên trong huyết vụ gất gao nhìn chăm chăm lấy Tiết Tiểu Tam.

Trên thân, hàn phong không biết từ đâu ngùn ngụt bốc ra, trận trận gió lớn theo hư ảnh một cái tiểu đỉnh chậm rãi ngưng tụ thành hình lăng lập tại phía đỉnh đầu Vũ Thiên Long, không! Không phải hư đỉnh thông thường, mà tựa hồ là hình dạng một cái ấm trà, ấm trà này dáng tròn, thon cao, bất quá, bởi nó vốn dĩ chỉ là hư ảnh thể nên chẳng thể nào hình dung một cách rõ ràng.

Rốt cuộc, phong thuộc tính bên trong thiên địa tựa hồ bị kích thích, bị lôi kéo, giờ phút này bão táp ngập trời quật khởi, phong bạo âm ập kéo đến thổi qua hư ảnh tiểu đỉnh, khiến cho đỉnh kia trở nên vụn vụn, giống như đã từng ở đó, trôi qua vô tận năm tháng, cái đỉnh này vốn chỉ là hư ảo, chỉ một màu đen mờ mờ lung huyền bí, càng không có khả năng tồn tại lâu dài, bởi vậy nhìn qua tựa hồ như có uy lực vô cùng, bất quá, chỉ trong giây lát liền sinh sinh tiêu tán.

Một cái chỉ tay lạnh nhạt! Phong bạo điên cuồng gào thét.

Cho đến khi ngọn gió này mềm mại quét qua người Tiết Tiểu Tam, lại thanh linh mang đi sức sống trên làn da, khiến cho hai bàn tay đang lộ ra bên ngoài của hắn bỗng nhiên xuất hiện nếp nhăn, khiến cho khuôn mặt trở nên già nua, càng làm cho sinh cơ của hắn, tại trong chớp mắt này như bị mạnh mẽ rút đi đúng một giáp tuế nguyệt.

Cảm giác suy yếu khó bề hình dung trực tiếp sinh ra trong lòng Tiết Tiểu Tam, làm cho hắn kịch liệt biến sắc, thân hình tại bên dưới không ngừng run rẩy, miệng phun ra một ngụm máu tươi, lão đảo lùi lại phía sau, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng không thể tin nổi.

”Ngươi! “

Thân hình run rẩy, sắc mặt tái nhợt, làn da khô héo, thân thể cũng lập tức ồm ồm đi một vòng, qua mấy cái hô hấp, đầu tóc nguyên bản màu đen lúc này cũng đã nhanh chóng chuyển thành nửa bạc.

Bất quá, trên khuôn mặt kia còn sót lại một chút anh khí chưa tiêu tán, chỉ là vẻ mặt khiếp sợ, ánh mắt khủng hoảng làm cho không gian bốn phía nháy mắt lâm vào tĩnh mịch.

Thần thông như thế đủ để chấn động thiên hạ, từ đầu tới cuối, Vũ Thiên Long thậm chí còn chưa có động thân!

Kim Cang Thê Chất bên dưới nguy cơ sinh tử lại bỗng nhiên bộc phát ra uy năng, thần thông này cũng là tự động mà xuất hiện trong não hải Vũ Thiên Long, tựa thể hồ quán đỉnh, càng giống như một thứ lạc ấn in sâu, hết thảy mọi chuyện phát sinh đều bắt nguồn từ chút cảm ngộ ít ỏi của bản thân hắn về Nhân Sinh Đạo.

”Nhân Sinh! Bao hàm sinh tử, bao quát luân hồi! Từ nay đặt tên cho môn thần thông này của ta là: Tuế Nguyệt Vô Ưu! “ Vũ Thiên Long thần nhiên, nội tâm mặc dù cực kỳ vui sướng như bị hấn tận lực đè nén, biểu lộ ra bên ngoài vẫn là khuôn mặt lạnh băng đến cực điểm.

Lời nói vừa xuất, tựa hồ bên trong trời đất, bên trong cõi U Minh huyền bí vọng lại một thanh âm đáp trả, thanh âm này giống như đang cộng minh cùng với thanh âm của Vũ Thiên Long, sát na, dồn dập dồn dập, tạo thành tiếng vang oanh minh quanh quẩn thiên địa.

Một cái chỉ tay, lấy đi một giáp năm tháng của Tiết Tiểu Tam... Hết thảy, làm cho chúng nhân nơi này tràn ngập hoảng sợ cùng nháo nhác thanh âm tiếng bàn tán.

”Đây là... đây là thuật pháp gì? “

”Khó trách hắn dám khiêu chiến Kết Đan, hắn là ai vậy? “

Tại trong tiếng ồn ào bàn tán, Tiết Tiểu Tam run rẩy hoảng sợ, vẻ mặt mờ mịt hỗn loạn, thần sắc tái nhợt một mảnh, mà lúc này Vũ Thiên Long cũng vung tay, thần nhiên mở miệng.

”Lấy đi một giáp năm tháng của ngươi, cho ngươi biết thế nào là trời cao đất rộng! “

Lời nói vừa ra, lập tức khiến cho mấy vạn chúng nhân bên dưới trở nên yên lặng, nhưng thời gian yên tĩnh kia kéo dài không được bao nhiêu liền tiếp tục trở nên ồn ào.

”Thần thông có thể cướp đi thọ nguyên của người khác? Cũng quá tà đạo rồi! “

”Hình như mọi chuyện ngon lành là phát sinh từ bên trên hư ảnh hắc đỉnh kia! “

Tại trong tiếng bàn tán liên miên, từng ánh mắt tràn ngập lửa nóng đồng loạt nhìn về phía Vũ Thiên Long, có kính sợ, có ganh ghét càng nhiều hơn là thù địch chỉ ý.

Tiết Tiểu Tam hít một hơi dài, thân hình gấp rút lùi lại về sau vài bước, nội tâm càng là dâng lên chua xót, âm ức cùng điên cuồng vô hạn.

”Ngươi thua! “

Vũ Thiên Long nhìn Tiết Tiểu Tam, sau đó lạnh nhạt mở miệng, hắn không vì chiến thắng của bản thân mà kiêu ngạo, càng không vì lấy đi thọ nguyên của

người khác mà thương cảm, đơn giản đây chính là chiến đấu công bình, đối lại nếu Vũ Thiên Long trong thời khắc nguy cấp không ngộ ra Tuế Nguyệt Vô Ưu mà là một loại sát chiêu khác thì Tiết Tiểu Tam hẳn cục ắt phải thể thảm hơn nhiều, hoặc cũng có thể kẻ thể thảm hôm nay chính là Vũ Thiên Long hẳn.

Chiến đấu là vậy, luôn đặt mình trong tâm thế sinh tử chiến, không cần phải biết quá rõ thực lực đối phương, có chặt vật, có ma sát mới nhiều thành tựu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tiến giai Ngoại Môn

Phải rất chặt vật Vũ Thiên Long mới có thể đã bại được Tiết Tiểu Tam, càng thêm chứng minh cho sự cường đại của Kết Đan tu sĩ, tu vị bực ấy đã hoàn toàn bước ra khỏi cửa phạm nhân, nếu Trúc Cơ là túc mệnh, cải biến căn cơ cùng thể chất trong ngoài để bước vào một bước đầu tiên trên lộ trình truy cầu Tiên Đạo xa vời, thì Kết Đan tu sĩ đã đi trước một đoạn khá dài.

Kết Đan lấy ngưng khí thành đan, là một trận đại lột xác, không những thọ nguyên thăng hóa mạnh mẽ mà ngay cả thực lực cũng được đề cao lên rất nhiều.

Chỉ khi tu vị đạt đến Kết Đan cảnh mới quen tay, dễ dàng sử dụng thần thông một cách thiên biến vạn hóa, lời nói vừa ra hay ý niệm vừa động liền có thể hạ sát địch nhân, lấy ngôn xuất pháp tùy dễ hình dung, hơn nữa Kết Đan tu sĩ đã bắt đầu nắm bắt sơ bộ quỹ tích thiên địa hay một ít pháp tắc tồn tại bên trong trời đất.

Tại đan điền Vũ Thiên Long, kim đan cũng dần ngưng tụ thành hình, tựa hạt cát nhỏ qua tuế nguyệt lắng đọng chậm rãi hóa thành ngọc thô vậy! Chỉ có ngọc mới khiến người ta nhìn với ánh nhìn mỹ lệ, chỉ có ngọc mới có thể trong đêm phát ra quang minh rực rỡ, mà cái quá trình này cần thời gian lâu dài, cần hơn nữa một chút cơ duyên xảo hợp.

Trận chiến với Tiết Tiểu Tam nếu nói kinh tâm động phách cũng không hề quá phô trương, Tuế Nguyệt Vô Ưu! Loại thần thông này tựa hồ đã vượt ra khỏi cực hạn của vũ kỹ hay tiên kỹ, chạm đến tầng thứ Đạo Pháp, mặc dù thực lực bản thân cho đến hiện tại vẫn còn rất yếu, bất quá Vũ Thiên Long dám tin rằng.

Chỉ cần nhật nguyệt đổi dời, nương theo tháng năm trôi chảy, chính hắn có thể trưởng thành đến một loại trình độ mà ngoại nhân khó bề hình dung và Tuế Nguyệt Vô Ưu này, về sau dưới thực lực cường đại duy trì sẽ không chỉ đơn giản rút đi của người khác một giáp, mười hai năm tuế nguyệt.

Đổ đầu thành công đồng nghĩa với việc Vũ Thiên Long cũng tự tay chiếm luôn tất cả từ Tiết Tiểu Tam: Thân phận, động phủ, tài nguyên tu luyện và thậm chí cả hồn thể đạo lữ nếu hắn muốn.

Theo đó, trên Thần Hồ Bảng lúc này Vũ Thiên Long cũng đặt vào một chân, mặc dù vị trí không phải quá cao thế nhưng tất cả chỉ mới bắt đầu.

Ngay hôm đó, Vũ Thiên Long chia tay đám người Tạp Dịch Quán để chuyển đến cư ngụ bên trong Phong Vũ đại cung, bởi đã đồng hành cùng nhau hơn sáu năm trời, thế nên không khí lúc phân ly cũng có vẻ nặng nề.

Lúc này Vũ Thiên Long mới có thể mục sở thị, tận mắt ngắm nhìn thật gần sự hùng vĩ của đại cung Phong Vũ Môn, nó tựa hồ một tòa núi thật lớn đắm chìm tại thương thiên ngũ sắc, người ở trên dễ dàng quan sát đất trời ngoài vạn dặm, chân núi chôn chặt vào bên trong long cốt đại địa, vững vàng qua sương gió, sừng sững nguy nga, trường tồn cùng tuế nguyệt.

Càng đến gần đại cung, một tia thần thức bên trong thức hải của Vũ Thiên Long càng trở nên linh động, đồng thời cùng với đại cung sản sinh ra một loại cảm giác tương liên, thân thiết, thứ khoái cảm ấm áp này đánh thẳng vào tâm thần hắn, Vũ Thiên Long có thể rành mạch gọi tên: Cảm giác về nhà!.

Chẳng hiểu tại sao lại như vậy, bất quá Vũ Thiên Long cũng không thêm bận tâm suy nghĩ, bởi lẽ cho đến lúc này những chuyện hắn không hiểu đâu phải đơn thuần chỉ một, hai.

Địa phương tu luyện của ngoại môn đệ tử nằm ở vị trí thấp nhất của kiến trúc tông môn, bề ngoài nhìn như một gian phòng khá khang trang, bất quá, đi vào bên trong lại là một cái thạch động sâu hun hút, tựa như nguyên bản Phong Vũ đại cung vốn là một ngọn sơn phong, sau này người ta mới dùng đến sức người để cắt gọt.

Bên ngoài thạch động được bố trí một tầng kết giới thủ hộ, đặc biệt ở chỗ, Vũ Thiên Long vừa đặt chân bước vào, khi linh thức khuếch tán thì kết giới kia liền tự động mở ra, như thể nó biết đến sự hiện diện của Vũ Thiên Long, hoặc nhận thức vị tân chủ nhân này vậy.

Vũ Thiên Long tỏ ra khá hài lòng, chậm rãi đảo mắt một vòng đánh giá bốn phía xung quanh, ở đó ngoài những thứ đồ linh tinh cùng chút tư trang của Tiết Tiểu Tam chưa kịp mang đi thì còn có một cái Tự Linh Trận, được tạo thành từ mười hai mặt tiểu kỳ.

Dưới trận pháp này duy trì khiến cho thiên địa linh khí cực kỳ thừa thãi, cơ hồ phải gấp đến năm thành bên ngoài.

Vũ Thiên Long lại thêm một lần nữa nhìn ngó, ngay sau đó tại trên mặt đất ngồi xuống ngưng thần tĩnh tọa, thời gian ở Tập Dịch Quán mặc dù sinh hoạt có phần nhàm chán, khổ cực, thể nhưng cũng còn hơn xa tại Phong Vũ cung này, trong động phủ, thậm chí ngay cả bốn phía không gian giờ phút này một mảnh vắng vẻ, chỉ nghe được thanh âm côn trùng rả rích quần quanh khiến cho đáy lòng hắn cũng rơi vào tịch tịch.

Nhẹ thở ra một tiếng, bên trong trạng thái nhập định, tâm thần Vũ Thiên Long một khắc kia phẳng lặng như mặt nước không gợn sóng, từng dòng ký ức mờ nhạt, từng cái khuôn mặt thân quen bất chợt hiện về.

”Mẫu thân! Hải tử nhớ người! Thực sự rất nhớ người! Hơn bảy năm rồi, ngày đó ta cứ tưởng đi một bước đường này chỉ là dạo chơi, thực không ngờ Đẩu Chuyển Tinh Di, tháng năm lại tuần hoàn, qua đi theo cái cách nhanh chóng đến vậy!.

Ta muốn về nhà, muốn vô ưu vô lo trong lòng mẫu thân! Bất quá, Không được!.

Tại những bước đường mà bản thân ta đi tới, ta bắt gặp được, nhìn ra được, cũng chiêm nghiệm được thật nhiều thứ, nếu chỉ sống một kiếp người thông thường, để cho vô tận tuế nguyệt cứ phẳng lặng trôi đi như vậy hẳn đến lúc mãn cục phải chết già trong ngu muội! Hải tử đã tìm ra con đường của riêng mình, hải tử sẽ trở nên mạnh mẽ để bảo hộ cho mẫu thân!.

Phụ thân! Phong nhi! nội công! Tất cả các người đều ổn đúng không? Ta nhất định sẽ về, sớm thôi, nhưng không phải lúc này! “.

Nội tâm mát mẻ, Vũ Thiên Long ngồi tại đó, thần sắc ảo não, vẻ mặt thất thần, tâm cảnh lạnh băng khiến cho không khí xung quanh bị lây nhiễm, càng trở nên thê lương, trầm lắng.

Cùng vượt ngàn dặm hành trình nhìn về Trần Thiên Quan, lúc này tại Vũ gia là một mảnh náo nhiệt, bên trong đại điện người người chen chúc, ngoài đại môn càng thêm tấp nập.

Chúng nhân thần sắc vui tươi, mỗi người đều phân biệt trên tay cầm lấy nhiều ít lễ vật, ngó mắt đầu đầu cũng chỉ thấy đèn hoa giăng kín, thỉnh thoảng tiếng pháo nổ vang.

Vũ Thiên Nguyên ngồi trên vị trí gia chủ, vẻ mặt tươi rói, bên cạnh hắn là nương tử Lý Phi Yến, nàng hai tay ôm lấy một hải nhi đang cuộn tròn trong vải gấm, bất quá diện mục cùng thần khí nàng giờ phút này hết sức nhợt nhạt.

”Chúc mừng Vương gia có thêm tiểu công chúa a! “.

”Chúc mừng Vương gia sinh hạ thiên kim! “.

Quan khách có tầm mấy trăm, ken đặc, chật kín phủ viện, đồng loạt nâng lên ly rượu trên tay, nhất thanh hô ứng.

”Nguyên nhi! Con dự định đặt tên cho đứa bé này thế nào? “ Ngồi tại hàng ghế cao nhất, bốn vị thủ hộ giả cùng quay sang nhìn Vũ Thiên Nguyên, trầm giọng hỏi.

”Gọi Vũ Thiên Kim đi! “ Vũ Thiên Nguyên nhăn trán, thoáng suy tư, mấy cái hơi thở sau hắn rốt cuộc phá lên cười, kích động nói.

”Thiên Long, Thiên Phong, Thiên Kim a! “.

Lý Phi Yến nâng niu hải tử trên tay, khi nghe đến cái danh tự này nàng cũng nhẹ gật đầu: ”Long nhi! Phong nhi! Hai con có muội muội rồi! Muội muội tên gọi Vũ Thiên Kim “.

Vũ Thiên Long ngồi tại bên trong động phủ, ngoại giới cũng đã trôi qua mấy ngày thời gian, khi hắn vẫn còn đắm chìm bên trong tu luyện thì thỉnh thoảng một tiếng oanh minh tựa hồ thiên lôi nổ vang, kéo theo đó là đại địa bỗng nhiên rung lắc dữ dội.

Nhận thấy động tĩnh, Vũ Thiên Long vội mở mắt, nhanh chóng bước ra bên ngoài, phía thượng thiên trên cao lúc này phong vân cuộn cuộn kết thành Lô Hải, tại bốn phương tám hướng càng có ngàn vạn đạo thiểm điện lập lòe rạch phá hư vô, thiên phạt khí tức tựa cuồng phong loạn thủy cuộn cuộn ép xuống khiến cho bầu trời trong sát na sinh ra vạn đạo.

”Có người Độ Kiếp! “.

Vừa rồi ánh mặt trời còn chiếu rọi lúc này đã bị mây đen che kín, mơ hồ ẩn hiện điện xà, thi thoảng có thể nhìn thấy ánh sáng năm màu ngũ sắc lưu chuyển không ngừng.

Mấy vạn chúng nhân cùng hướng mắt nhìn lên thượng thiên, ngay cả đám cao tăng tông môn cũng đều bị kinh động, rất nhiều người thần sắc không khỏi lộ vẻ ước ao, gan tị, dị tượng của trời đất khi Độ Kiếp mỗi người mỗi khác, nó liên quan trực tiếp tới pháp quyết mà tu chân giả tu luyện và loại pháp tắc tương quan bản thân lĩnh ngộ được.

Biến đổi của trời đất khi Độ Kiếp đối với tu chân giả mà nói, cực kỳ quan trọng bởi nó là bước đầu tiên để tu sĩ lĩnh ngộ được thiên địa pháp tắc cao cấp hơn, pháp tắc càng cao, lĩnh ngộ càng sâu đều sẽ bắt đầu từ dị tượng thiên địa này, một khi bước chân tới cánh cửa Độ Kiếp, lập tức liền tiến vào thế giới hoàn toàn mới, sau Độ Kiếp, chính là Tiên Nhân tồn tại! Bất quá, cửu trọng tai không phải ai ai cũng có thể vượt qua.

”Ai đang tại Thánh Môn độ kiếp? “.

” Khí tức này quá mức mãnh liệt, có lẽ vượt quá tam trọng tai ” Chúng nhân hồ nghi nghị luận.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Liên Châu Thần Nổ

Đúng lúc này, một đạo điện lôi màu tử kim lớn chừng vại nước thỉnh linh từ trên bầu trời bổ xuống, hư vô chớp giật, thương thiên kịch chấn, nhân tâm rung động, theo đó, khí tức sát phạt phô thiên cái địa khuếch tán, bao trùm hết thảy bốn phía không gian.

Trong khoảnh khắc, lôi điện ngập trời vậy mà đột nhiên ngừng lại, một mảnh kiếp vân đỏ cách như máu lấy tốc độ cực nhanh ngưng tụ lại với nhau, ngưng đầu nhìn lên, tựa hồ một vùng biển máu.

Chưa đến một cái chớp mắt, giữa tầng tầng kiếp vân chợt phát ra những tiếng vang trầm đục, vô số đạo lưới điện màu đen nhánh chằng chịt đan xen trên không trung, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bao trùm lên cả vùng đất rộng lớn.

Đạo điện lôi tốc độ nhanh chóng cực kỳ, khi từ quang lóe lên, Vũ Thiên Long vô thức nhắm mắt lại, sát na sau khi hấn mở mắt, chỉ thấy phía trước đại quảng trường, tại địa phương này được dựng cao một bức bình phong, bình phong đeo gọt bằng đá đen, bên trên điêu khắc vô số họa tiết rườm rà, cơ hồ đã ở đó trải qua tuế nguyệt lâu dài cho nên hình dung có vẻ bị tàn phá, hư nhược đi rất nhiều, mới nhìn qua cực kỳ tang thương, cổ lão.

Phía dưới bức bình phong kia là một con rùa đá rất lớn, nửa thân rùa chìm trong mặt đất của long cốt đại địa, có thể nhìn được rõ ràng phần mai lưng cùng bảy phần đầu là trồi lên phía trên, tựa hồ đang bị trấn áp, hoặc giả bị chế trụ vậy.

Uỳnh! Uỳnh! Đạo tử lôi chia đôi thương khung, phân thiên tách địa, xé trời đánh xuống, sát na, lại găm thẳng lên bức bình phong, chỉ thấy tại đó lập tức lóe lên hàng loạt tia lửa điện vết tích ma sát, hư vô xung quanh càng là lắc lư kịch chấn, không khí bốn phía trở nên nhộn nhạo, thanh âm oanh minh trầm muộn vang vọng thiên địa.

Vũ Thiên Long kinh nghi đảo mắt nhìn quanh một vòng, cho đến khi kiếp vân rút lui, bầu trời trong xanh trở lại, hấn cũng không hề bắt gặp được bóng dáng của kẻ nào vừa mới độ kiếp, ngoài một vùng đại địa cháy đen thì hoàn toàn không nhìn thấy được thứ gì.

Mấy vạn chúng nhân cùng cao tăng Phong Vũ Môn lúc này cũng đều có chung cảm xúc: ” Quái! Khí tức thiên kiếp rõ ràng a! Vậy kẻ độ kiếp đâu mất rồi! “.

” Phải chăng đã thần hồn tiêu diệt? “.

” Không thể! Nếu thật không vượt qua được thiên kiếp thì cũng phải còn sót lại chút tằm hơi chứ, đằng này đến cái rầm đều không có “.

Đoàn Thế Khánh đứng tại thượng cung, đắm chiêu nhìn lên bầu trời, bản thân hấn trước sau vẫn cứ đinh ninh rằng: Trong đám hạch tâm đệ tử có kẻ độ tam trọng tai, bất quá, thật sự như chúng nhân vừa mới nghị luận: ” Đến cái rầm cũng không có “.

” Chuyện này! Quái! “.

” Nhân loại có khi rảnh rồi, khi bận bịu, thì thiên phạt cũng vậy a! Rảnh quá nên hù người cho vui thôi, bốn thiếu gia ngồi đây từ sáng, làm gì có ma nào độ kiếp ” Một tên ngoại môn đệ tử đứng bên cạnh Vũ Thiên Long thoáng liếc mắt, mỉm cười tiêu ý.

Vũ Thiên Long không biết trả lời sao cho phải mới bắt đầu cười khò, khi hấn muốn bước chân trở lại vào bên trong động phủ thì não hải bỗng nhiên oanh minh nổ vang, tại đó tựa hồ có phong bạo quét qua, thần sắc thoáng biến đổi, một tia thần thức đang chìm chìm dưới đáy thức hải lúc này khẽ di động.

Thức hải của Vũ Thiên Long, một mảnh đại dương màu vàng nhạt, bầu trời màu vàng, khung cảnh màu vàng, thậm chí đến ngay cả nước biển cũng là một màu vàng óng ánh, tại đó, trùng khơi ngàn vạn lớp sóng chồng chất, vô tận đua nhau vỗ vào bờ, lúc này lại thỉnh linh trồi lên một cái đầu quái thú cực lớn.

Cái đầu này trụ lồi, làn da nhăn nhoe rêu mốc, nhưng láng bóng trơn tru không hề có lấy bất kỳ một cọng lông tóc nào, nhìn qua diện mục cực kỳ kinh khủng, mắt to, miệng rộng, chiếc cổ thật dài, hai mũi tựa hồ hai cái hắc động đen ngòm đang không ngừng cuộn cuộn mà phun ra nuốt vào tinh nguyên linh khí, kéo theo hư vô xung quanh trở nên vạn vạn, sinh sinh hóa thành một vùng không gian loạn lưu.

” Hắc Hắc! Quy gia chính thức hồi tỉnh! “.

Thanh âm này vang vọng tại bên trong thức hải Vũ Thiên Long, quẩn quanh tại đó hồi lâu không dứt, khi thì trầm muộn như tiếng thiên lôi oanh kích, khi lại nhát thềm như gió mát, bất quá, có thể nghe ra được rõ ràng sự chấp nhất mãnh liệt, cùng một chút cảm khái nhưng phần nhiều là kích động.

” Tiểu tử! Nhanh nhanh đi vào a! “.

Bên trong động phủ, ngay vị trí chính giữa mười hai mặt kỳ phiên của Tụ Linh Trận, Vũ Thiên Long hốt hoảng khi nhìn thấy một thứ vật thể kỳ dị, vật này tròn tròn lớn cỡ đầu người, hoàn toàn một màu vàng óng, thi thoảng tại đó còn lóe lên từng trận quang mang kim sắc, vô cùng vô tận thiên địa linh khí theo quỹ tích của trận pháp đều đặn trôi chảy vào, bị vật thể kia hoàn toàn hấp nạp.

”Ừa! Ừm.. No rồi a! “.

Quan sát kỹ thì hóa ra là một cái mai rùa, mà thanh âm Vũ Thiên Long vừa mới nghe được cũng từ đó vọng đến: ”Nhìn gì! Trả Thuận Thiên Kiếm cho ta! “ Theo thanh âm rơi xuống, từ bên trong mai rùa nhanh chóng thò ra một cái đầu nhỏ.

” Thuận Thiên Kiếm? Ta không biết thứ gì Thuận Thiên Kiếm, Tiểu Kim Quy, ngươi là từ đâu mò vào động phủ của ta? ” Vũ Thiên Long chăm chăm nhìn con rùa vàng, thần sắc hải nhiên: ” Rùa cũng biết nói chuyện? “.

” Hừ! Quy gia cảm nhận được khí tức của Thuận Thiên Kiếm! Nó ở tại bên trong lỗ đỉnh của ngươi! ” Rùa vàng vươn chiếc cổ dài, ánh mắt kích động, hậm hực nhìn Vũ Thiên Long.

” Chiến Thần Đình? Thì ra thanh kiếm đen kia tên gọi Thuận Thiên a! ” Vũ Thiên Long ban đầu còn tỏ ra ngỡ ngàng, rồi cuộc ánh mắt sáng lên, quả thực bên trong huyền cảnh Sơn Hà Cổ Đồ, nơi hư vô có treo một thanh đại kiếm, Vũ Thiên Long cũng không biết tại sao nó lại xuất hiện ở đó và càng không biết cách để lấy ra.

” Ngươi! Đầu ngươi! ” Vũ Thiên Long nhìn thấy trên đầu Kim Quy có một vết cháy đen kéo dài đến tận phần mai, vết cháy này ăn sâu vào da thịt, cũng chẳng biết vết thương nông sâu bao nhiêu, bất quá, từ đó không ngừng thẩm thấu ra huyết dịch, kỳ lạ ở chỗ, huyết dịch này cũng đồng dạng, là một màu vàng.

” Tù trọng tai! Hừ! May mà Quy gia nhanh chân.. Bằng không thì! Bất quá, họ rùa ta cũng không có kẻ nào chậm! “.

” Tiểu từ! Ngươi quan hệ gì với Hứa Vân Phi? ” Kim Quy ngó nghiêng, đôi mắt ti hí đảo quanh một vòng, lúc này mới nghiêm túc đi đánh giá Vũ Thiên Long.

” Lạc Vân Phi? Ta không biết cái danh tự này! ” Bên trong động phủ, Vũ Thiên Long đắm chiêu nhìn xuống mặt đất, cùng đầu Kim Quy kia triển khai đối thoại, nếu có ngoại nhân ở đây hẳn phải vô cùng kinh ngạc, bởi Vũ Thiên Long lúc này thần sắc liên tục biến hóa, về mặt lại tỏ ra nghiêm túc, người khác nhìn vào sẽ cho rằng: Vũ Thiên Long bị tâm thần, bởi hình như hắn đang nói chuyện một mình.

” Kỳ lạ! Quá kỳ lạ, chẳng lẽ Quy gia nhầm, trên người ngươi rõ ràng có khí tức của Hứa Vân Phi kia! Cũng không đúng.. ” Kim Quy đầu nhỏ quay tròn, cổ dài đều đặn thò ra thụt vào, miệng phì phò nói.

” Hứa Vân Phi? Hắn là ai? ” Vũ Thiên Long tò mò hỏi, não hải lập tức cực tốc vận chuyển, cẩn thận đi suy nghĩ xem bản thân mình đã từng gặp qua hoặc giả đã từng nghe qua cái danh tự này lần nào hay chưa.

Rốt cuộc ánh nhìn rơi vào trên người Kim Quy, thần sắc mờ mịt xen lẫn chút chờ mong, chờ mong câu trả lời đến từ một con rùa.

” Hửn!!! cổ nhân, soi thần thức tồn tại bên trong thức hải ngươi bây giờ chính là tàn thức của Hứa Vân Phi kia, có lẽ chỉ là trùng hợp, hoặc cơ duyên mà thôi! Hừ, tuế nguyệt đủ dài cho nên tiểu bối như ngươi không biết cũng không có gì lạ ” Kim Quy rung rung đuôi nhỏ, nói.

” Tàn thức! Hứa Vân Phi? Chuyện này thì có liên quan gì đến ta? ” Vũ Thiên Long mờ mịt, về mặt ngưng trọng hỏi.

” Quy gia có thể nhìn ra một chút manh mối, bất quá, không thể nói cho ngươi biết lúc này, mấy vạn năm rồi còn chưa được vẫy vùng Đông Hải, đến lúc Quy gia phải đi..Hừ! Cho ngươi biết, mệnh ngươi rất thú, vậy nên làm gì cũng đều phải cực kỳ chú ý, nếu không thì! Trước sau mượn nhờ động phủ, mượn nhờ tiểu trận pháp của ngươi đứng hai canh giờ, ta làm người sòng phẳng, vật này xem như hồi báo, cũng là quà gặp mặt, tiểu từ ngươi cùng Quy gia có duyên! “.

Dứt lời, Kim Quy khẽ rung mình, há miệng, từ bên trong miệng thỉnh linh bay ra một đạo quang mang, quang mang ngừng tại hư vô trước mặt Vũ Thiên Long, sát na huyền hóa nên một cây nõ lớn bằng vàng, nõ này nhìn không giống phạm vật, hết thấy có bốn mươi bảy sợi dây căng chắc, bên trên tinh mang chớp giật, lại có lôi điện tự hành ngang dọc, tản mát ra một cỗ khí tức sát phạt vô cùng khiếp người.

Bắt gặp sự hoảng hốt trên biểu cảm khuôn mặt Vũ Thiên Long, Kim Quy vênh vênh tự đắc, lớn giọng nói: ” Thứ đồ chơi này tên gọi Liên Châu Thần Nỏ, đừng nhìn nó tầm thường, ngay cả Xạ Nhật Thần Cung của Hậu Nghệ đều xa xa thua kém a! Chỉ là thực lực ngươi quá yếu, cố đến phọt rắm cũng chỉ bắn ra được một tiền duy nhất, nên nhớ! Chỉ một tiền duy nhất “.

Dứt lời Kim Quy lắc mình biến mất.

” Rùa! Ngươi tặng nõ không tặng tên, ta lấy gì bắn a! “.

” Muốn bắn gì thì bắn “ Kim Quy mất dạng, thanh âm thờ ơ vọng vào tai Vũ Thiên Long.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: U Minh Sâm Lâm

Vũ Thiên Long nhiều lần đem Liên Châu Thần Nỏ ngắm nghía, bắt quả, trước sau hắn vẫn không sao tìm ra được quy luật hoạt động của cây nỏ này, thậm chí cố gắng hết sức cũng vô pháp rung động mảy may đến dây nỏ, tựa hồ là một thứ đồ chơi bỏ đi, hoặc món đồ này quá mức cao siêu, không thể động chạm, cuối cùng Vũ Thiên Long đành bất lực thu hồi trở lại bên trong thức hải.

” Con rùa này lừa ta, nó nói có thể bắn được một tên, vậy mà ngay cả sợi dây mảnh nhất đều không thể kéo căng ra được, đến mũi tên cũng chẳng có, khốn kiếp! Để ta gấp lại, thiếu gia nhất định làm thịt ngươi! Hừ! ” Chửi bới một hồi, Vũ Thiên Long hơi hơi há giận mới tiếp tục ngồi xuống, tại bên trên mặt đất xếp bằng dả tọa.

Lại thêm hai cái canh giờ qua đi, đúng lúc này từ phía Phong Vũ thượng cung thỉnh linh có một đạo thần thức mạnh mẽ quét tới, đi theo thần thức này là một tia thần niệm, thần niệm cuộn cuộn phủ xuống, âm vang bên trong đại não Vũ Thiên Long.

” Sư huynh! Phía sau Phong Vũ Sơn là sâm lâm rộng lớn, địa phương tốt, ta nghĩ ngươi nên thường xuyên đến đó lịch duyệt, suốt ngày ngồi động phủ dễ sinh tâm lý trầm cảm a ” Đạo thần thức này âm sắc nhàn nhạt, hiển nhiên là của môn chủ Đoàn Thế Khánh, chỉ trong sát na khi nó xuất hiện Vũ Thiên Long có thể dễ dàng nhận ra được.

” Từ nay về sau môn chủ cứ xưng hô ta Lạc Thiên, không nên phân ra rõ ràng thân phận như vậy! ” Vũ Thiên Long cũng truyền đi một tia linh niệm hồi âm.

Mặt trời ngã về tây, phút chốc tà dương khuất núi, hôn ám xâm thực khiến cho địa phương này trở nên hạo hãn vô cùng, U Minh sâm lâm nằm cách Phong Vũ đại cung tâm trăm dặm đường, là nơi lịch duyệt dành cho nội môn cùng ngoại môn đệ tử.

Trước khi Phong Vũ Môn lập tông, mảnh long cốt đại địa này vốn là chốn cư ngụ, sinh tồn của vô số loài ma thú, bởi đặc thù, hình thành giữa tam trọng thiên cho nên bên trong cánh rừng thường xuyên tồn tại một vài chủng ma thú phi cầm hiếm thấy, tỷ như Phượng Hoàng, Côn Bằng, Tam Túc Kim Ô, Trọng Minh Điều.

Những ma thú này vốn có nguồn gốc Bắc Thiên Hoa Hạ, chim chọn đất lành, bọn chúng bay vạn dặm hành trình, vượt kết giới Đông Hải, qua tuế nguyệt lâu dài cư ngụ ở đây cũng vô tình mà kết hợp với cầm điều bản địa, lai tạo nên nhiều loại dị chủng.

U Minh sâm lâm hàng vạn năm hấp thu long khí bên dưới long cốt đại địa, càng tự thân sản sinh ra một loại khí tức khác biệt, bàng bạc, âm u lại có vẻ thâm trầm, huyền cổ, khí tức này khó bề hình dung, càng không thể đơn giản gọi tên.

Đi về phía trước, Vũ Thiên Long mới cảm nhận được sự rộng lớn, vĩ mô của kiện tàn bảo này, mặc dù chỉ là một mảnh toái phiến vỡ vụn, thế nhưng diện tích nhìn sơ qua cơ hồ chẳng hề kém cạnh so với toàn bộ Trấn Đông Lâm bên dưới, chỉ ít cũng đạt đến ngoài trăm vạn dặm vuông.

” Nếu Cốt Long Đảo này là hoàn chỉnh thì quy mô phải kinh khủng đến bậc nào? Thậm chí chủ nhân của nó hình thể ra sao mới có thể đơn giản cầm nắm? ” Vũ Thiên Long kinh hãi hấp vào một hơi khí lạnh.

” Hoàn toàn có khả năng tử thi vị cự nhân ta nhìn thấy bên trong Ma Tháp là chủ nhân của Cốt Long Đảo này, hoặc giả cũng có thể...Tồn Xích Quỷ bên ngoài tình không kia! ” Vũ Thiên Long âm trầm cảm khái.

Trong tà dương hôn ám, một cái nhân ảnh thanh niên khí độ phiêu dật, thân mặc bạch bào trắng tinh, đạp lên lá khô lạng lẽ đi về phía trước, bóng lưng chậm rãi lần khuất phía sau đại ngàn, Vũ Thiên Long không biết bản thân mình đến địa phương này để làm gì, bắt quả, là chủ ý của Đoàn Thế Khánh cho nên hắn cũng không tiện bề chối từ.

Đi không biết bao lâu, thời gian ban đầu Vũ Thiên Long còn có thể nhìn thấy một vài tên tông môn đệ tử lập thành tổ đội nhỏ, nhân số tầm bảy tám người tắt bật qua lại, rốt cuộc một ngày này, ngoài đại thụ chọc trời ra, tựa hồ cả mảnh sâm lâm rộng lớn không hề tồn tại thêm thứ gì khác.

” Không đúng! Ta đã đi khá lâu rồi, một đoạn thời gian còn cất lực phi hành, dù cho sâm lâm này có rộng lớn đến đâu chẳng nữa, đáng lý cũng đã có thể vượt qua..Khung cảnh này, cái cây này! Khốn kiếp! Là ta đi vòng sao? ”

Trước mặt Vũ Thiên Long lúc này là một cây Mộc Tùng đại thụ khô quắt tựa hồ đã cạn kiệt sinh cơ, chết đi từ rất lâu rồi, thân cây rỗng lõ có thể hoàn hảo để cho một người trưởng thành ẩn nấp vào bên trong.

Phía trên cành Khô Tùng, nơi cao nhất tồn tại một cái tổ chim cực lớn, mấy ngày hôm trước Vũ Thiên Long đã từng qua địa phương này, bởi vì tò mò, càng là ham vui đi trêu chọc chim non, thế nên mới bị một đầu Đại Kim Bằng khổng lồ truy sát, phải rất chật vật Vũ Thiên Long mới có thể trốn thoát.

Giờ phút này nhìn lại, Vũ Thiên Long bỗng nhiên toát hết mồ hôi lạnh, Kim Bằng kia chân trắng miệng đen, lông vũ màu vàng kim cứng chắc như thiết giáp, mặc dù không sở hữu thần thông thiên phú, thế nhưng trời sinh thần lực, chỉ đơn giản một cái vỗ cánh cũng cuốn lên phong bạo ngập trời, một cú vỗ mỗi đều dễ dàng khiến cho vô số đại thụ bên dưới bật gốc ngã rạp, đặc biệt là hai chân to, móng vuốt sắc bén tựa thiết nhận.

Có lần Vũ Thiên Long còn tận mắt nhìn thấy Đại Kim Bằng kia quắp lấy một đầu Ma Ngưu mà vẫn có thể nhẹ nhàng bay lượn, chừng ấy đủ để cảm nhận sự khủng bố của nó, hơn nữa cầm nỏ thần trên tay lại không biết làm sao để bắn hạ khiến hắn cảm giác cực kỳ khó chịu cùng bức bối.

Vũ Thiên Long thoáng đắm chiều, cuối cùng quyết định thay đổi phương hướng, rút cuộc hắn đi dọc theo một cái sơn mạch, hướng về đông, nhất mực xuyên thẳng qua, nhưng thật không ngờ, lúc xuyên qua một mảnh rừng rậm, phía sau vẫn là một mảnh rừng rậm, xa xa cũng chỉ có rừng rậm, cơ hồ không thấy tận cùng, cả U Minh sâm lâm giống như một cái đại trận pháp tự nhiên vậy, khiến hắn khôn khổ lạc đường trong đó.

Mảnh thế giới này, mỗi một nơi đều lượn lờ lấy một loại sương mù tối tăm mờ mịt, nhân nhạ khí tức thâm trầm nặng nề bao phủ, sương mù vốn ở chốn khác xem ra cực kỳ bình thường, nhưng ở cái địa phương quỷ dị này ngay cả linh hồn lực cũng khó có thể thâm thấu xâm nhập vào.

Ngoài ra, trên bầu trời cũng phủ kín một tầng khí tức rét lạnh không tan, sau khi hàn khí kết hợp với sương mù liền khiến cho cánh rừng rậm chân chính trở thành một phương trận pháp mê vọng cực lớn, dùng tu vị và chút thủ đoạn của Vũ Thiên Long hiện giờ cũng có chút khó mà tiêu hóa được.

Bởi vậy, sau khi tiến vào mảnh rừng rậm mấy ngày, hắn trên căn bản chỉ có việc đảo mắt nhìn quanh, cơ hồ bị vây khốn, tuyệt nhiên không nhìn thấy đường trở ra, dùng tâm tính của Vũ Thiên Long vậy mà cũng bắt đầu không chịu được trở nên bức bối, cứ bị vây khốn ở chỗ này, rõ ràng tư vị cũng không dễ chịu gì.

Qua thêm một đoạn thời gian, cho đến khi trước mặt Vũ Thiên Long đứng sừng sững một tảng đá xanh rêu thô ráp, lúc này ngẩng đầu nhìn lên có thể thấy ngàn vạn tảng đá kia lại được chồng xếp đều đặn với nhau tạo thành một bức tường thành lớn lao, bên trên còn có xiết dây rách khê đục đẽo, cao cao treo tại đó vô số khung xương cùng thủ cấp dã thú, những thủ cấp này bởi vì bị hong phơi, càng trải qua niên đại lâu dài thế nên cũng đều đã chuyển màu hoen ố, mục rữa đến không chịu được.

Một cỗ khí tức tàn phá, thê lương nặng nề đập vào mặt Vũ Thiên Long, nơi này bốn phía xung quanh đều ngập tràn u vụ mông lung một mảnh, cây cối cao to chìm đắm tại bên dưới u vụ kia, để cho hắn căn bản không thể nhìn thấy được bầu trời.

Lúc này Vũ Thiên Long nhất định đã lạc vào địa phương hạch tâm của U Minh sâm lâm.

Vũ Thiên Long cũng không có tâm tình để đi quan sát hay suy nghĩ, vô luận thế nào, hắn nhất định phải nhanh chóng ra ngoài, mặc dù trước nay chưa hề thấy qua U Minh sâm lâm, Vũ Thiên Long cũng không cho rằng Đoàn Thế Khánh đang dối gạt, hoặc giả có tâm cơ riêng, bất quá, phải ở lại chỗ này nhiều thêm một phút, đối với hắn mà nói, chính là thêm một phút bất an.

” Răng rắc! “.

Một thanh âm tiếng đại thụ gãy đổ nặng nề truyền đến, theo đó, thanh linh có hai đạo bóng đen từ trong sương mù xuất hiện, mượn nhờ ánh sáng mờ mờ hôn ám, Vũ Thiên Long có thể rõ ràng, hai cái bóng đen này là vật gì.

Cảm giác da đầu của mình từng đợt tê dại, não hải oanh minh kịch liệt, đây đích xác là hai tôn hung thú, hung thú dạng này hắn chưa từng thấy qua, trong đó một tôn đầu có ba con mắt, hai mắt thông thường thì thôi đi, chính giữa mi tâm lại mọc ra con mắt thứ ba, cả người thon dài, từng khối lớn lân phiến cỡ bàn tay chồng chất lên nhau, tản mát ra trận trận quang mang lạnh lẽo.

Một đầu khác thoạt nhìn có chút giống cạp, miệng mở rộng gầm gừ, răng nanh còn mang theo vết máu cùng lông vũ, khí tức cực kỳ hung tợn, diện mục cũng rất dọa người.

Khi hai tôn dã thú kia xuất hiện, Vũ Thiên Long cẩn thận núp vào phía sau một gốc đại thụ, ngưng thần quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Tội ác chi thành

Hai tôn dã thú này căn bản cũng không nhìn thấy Vũ Thiên Long, hoặc không thèm chú ý đến sự xuất hiện của nhân loại nhỏ yếu như hắn, rất nhanh, hai khối thịt khổng lồ cùng lao vào nhau, cuồng loạn cắn xé, thanh âm gầm rú điên dại lạnh lùng vang lên, đại địa chấn động dữ dội, phi cầm dị thú sinh hoạt gần đó kinh hồn táng đảm đào thoát, một mảnh khu vực rộng lớn, toàn bộ cây cối bên trong bị lực lượng nhục thân cường hãn quần nát thành bình địa, phong bạo ngập trời gào thét cuốn lên bụi mù ngập trời.

” Tê! Tê! “.

Vũ Thiên Long cẩn thận núp gọn phía sau một gốc cây đại thụ, hô hấp từng nhịp đều đặn, chăm chú quan sát, thi thoảng lại hít vội vào mấy hơi khí lạnh: ” Dã thú ba mắt kia có lẽ là Tam Nhãn Từ Kỳ Lân, còn vật giống cạp, Kiếm Xí Hồ a! Không những vậy còn là một tôn Ma Thú Vương “.

Thật vậy, trên trán Kiếm Xí Hồ có thể nhìn thấy rõ ràng ấn ký một chữ Vương đỏ lòm như máu, Từ Kỳ Lân kia mặc dù lân giáp cứng rắn, phòng ngự mạnh mẽ, bất quá, Kiếm Xí Hồ lại cực kỳ nhanh nhẹn cùng giao hoạt, nó chọn chỗ công đều là địa phương yếu hại.

Kiếm Xí Hồ hung hăng một nhát, chuẩn xác ngoạm đúng vào vùng cổ của Tam Nhãn Từ Kỳ Lân, cặp răng nanh sắc bén như thiết kiếm thuận lợi phá vỡ tầng tầng lân phiến, cắn ngập vào da thịt, lúc này Từ Kỳ Lân đau đớn rống lên một tiếng thê lương trầm đục, có thể thấy máu huyết như thác theo miệng

vết thương tanh nồng rơi xuống xối xả, rốt cuộc hai tôn đã thú cùng vồ lấy nhau, lăn lóc vật lộn trên mặt đất.

Đại địa càng kịch liệt chấn động, đi theo thanh âm ”U U ” của phong bạo là tiếng đã thú thét gào chói tai, áp lực cường đại bao trùm.

Trận chiến này kéo dài ròng rã hai canh giờ, một bên thế công như vũ bão, một bên phòng ngự mạnh mẽ như thành đồng lũy sắt vậy nên tổng hợp cục diện cũng khá cân bằng.

Rốt cuộc một tiếng thét yếu ớt cuối cùng vang lên, khi Vũ Thiên Long nhìn lại đã thấy trên mặt đất song phương đã thú đồng thời quần quai nằm tại đó, nơi vùng bình nguyên bị quần nát lộ ra hai tòa núi thịt thật lớn, nhìn như hai ngọn núi nhỏ, khung cảnh trước mắt hết sức tan hoang.

”Quá điên cuồng, người sống ta chết, ngọc đá cùng tan là đây! Ngay cả đã thú cũng đều như vậy huống hồ là nhân loại!” Vũ Thiên Long cảm thán, cuối cùng khi nhận thấy hai luồng khí tức kia đã triệt để yếu ớt, hắn mới hít vào một hơi khí lạnh, lấy can đảm tiến lại thật gần.

Đại địa chông chênh vết nứt, mặt đất bên trên máu tươi thấm ướt, mùi vị huyết tinh tanh tươi nồng nặc, có thể thấy trên thân hai tôn đã thú này tồn tại vô số vết thương lớn nhỏ, thậm chí trên cổ Tam Nhân Từ Kỳ Lân bị rách phá bởi một cái vết cắt sắc bén sâu đến tận xương tủy, Kiếm Xí Hồ vùng bụng bị móng vuốt của đối phương thọc vào kéo hẳn ra bên ngoài cả một phần nội tạng.

”Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi!” Vũ Thiên Long mỉm cười, rốt cuộc sầu mi khổ kiếm nhìn hai cái núi thịt đồ sộ trước mắt mà không biết nên xử lý ra sao, bản thân hắn đã từng ăn qua thịt yêu thú, lần đó bên trong Hải Vân Sâm Lâm, Bạch Ngân Cửu Đầu Xà hiển nhiên không thể đem ra so sánh cùng hai tôn thú vương này, bất quá, mùi vị thực sự rất tuyệt.

Cuối cùng Vũ Thiên Long chọn lấy phần nội đan, mặc dù không phải thiên tân vạn khổ hay bỏ ra đại giới gì, thế nhưng hai tôn thú vương da dày thịt béo cũng khiến cho hắn cực kỳ chật vật mới có thể thành công mổ xẻ, tam giai yêu thú, thực lực ứng với Kết Đan kỳ tu sĩ nhân loại, cho nên nội đan cũng tính không hề thua kém kim đan của tu sĩ.

”Cái này chính là khí vận! Hắc Hắc!” Bản thân hắn rõ ràng mức độ quý giá của nội đan yêu thú, nhân loại tu chân lấy đan điền làm hạch tâm, thì yêu thú dùng nội đan tích lũy tinh nguyên, nhân loại hấp thu tinh nguyên bên trong nội đan để tiến cảnh tu vi, thì yêu thú ngược lại dùng con đường tắt để thăng cấp, đó chính là thôn phệ máu huyết nhân loại, hình thái này cũng là một dạng lưỡng cực cân bằng.

Qua thêm một đoạn thời gian, Vũ Thiên Long cẩn thận từng bước một tiến về phía quan ngoại cổ thành, đặt chân đến thật gần mới cảm nhận được rõ ràng khí tức bằng bạc cùng thê lương của nó, tường đá lấp đầy rêu xanh, còi xì tối màu rách nát tan hoang đã không còn nguyên vẹn hình thù, bên trên ngàn vạn bộ xương khô trắng treo lủng lẳng, đại địa một màu đen sẫm, mặt đất ẩm ướt, nhơ nhớp vô cùng, không khí xung quanh càng là cực kỳ trầm lắng, cơ hồ tuyên cổ động lại sau vô số cái tuế nguyệt thành công tạo nên một vùng âm địa.

Phía trước quan đạo trường thành, cánh cổng xập xệ của đại môn đã được mở, hàn phong thi thoảng âm ập thổi qua vang lên thanh âm ”Cót két ” nghe muốn rợn người, Vũ Thiên Long trầm ngâm hồi lâu, chăm chú quan sát thật gần địa phương này, rốt cuộc dứt khoát bước chân đi vào bên trong.

Bản thân hắn cũng không dám chủ quan, lập tức linh thức tản ra bốn phía, tích cực thăm dò.

Phía sau cánh cổng quan đạo, đập vào mắt không phải khung cảnh sâm lâm rừng núi mà là một cái phế tích bụi bặm, mặc dù không thể định hình rõ ràng cục diện thế nhưng Vũ Thiên Long có thể hình dung, địa phương này trước kia có lẽ là một cái tiểu thị thành.

”Tội Ác Chi Thành! Hoang Cổ Chi Địa! Đồ Tiểu Lôi Âm! Trần Tây Phương Tiên! Bắc Thiên Đại Châu! Vô Pháp Vô Tiên!” Tại một bức thạch điêu đồ nát, sứt mẻ, cắm chặt lên đại địa có ghi thẳng hàng mấy dòng chữ lớn, Vũ Thiên Long lẩm bẩm tự nói, lông mày nhíu chặt, triệt để hấp vào một ngụm khẩu khí.

Xa xa sương mù màu đen vô biên vô hạn, bao phủ bên trên toàn bộ phế tích cổ thành: “Đây là địa phương nào? Tội Ác Chi Thành? Xưa nay ta còn chưa có nghe qua “.

Vũ Thiên Long sắc mặt nghiêm túc, hắn tồn tại trên đời cho đến nay đã mười tám năm, đọc qua không biết bao nhiêu cổ tịch, bất quá, chưa hề nghe đến cái danh tự này lần nào, thậm chí cổ sử, biên sử hay tư liệu cũng chưa từng nghe nói.

”Tội Ác Chi Thành! Hoang Cổ Chi Địa! Đồ Tiểu Lôi Âm! Trần Tây Phương Tiên! Bắc Thiên Đại Châu! Vô Pháp Vô Tiên, cái này là ý gì?” Vũ Thiên Long kinh nghi, bất quá càng suy nghĩ càng cảm thấy đau đầu, hắn bỏ qua nhanh chân tiến đến bên cạnh bức thạch điêu, thạch điêu cao quá đầu người, rộng hơn một trượng, quang mang u ám mờ nhạt tản mát khiến cho không khí vốn dĩ thâm trầm càng trở nên nặng nề.

Lúc này, một luồng khí lạnh thấu xương băng hàn vô cùng đập thẳng vào mặt, Vũ Thiên Long chói với: ”Đây là thi khí, trong đó còn chen lẫn oán niệm, vô số năm cũng không có tiêu tan, e sợ trong tòa thành này sẽ phát sinh đại sự!”.

”Nương Nương tâm nguyện thiên hạ vô pháp! Lập Tội Ác Chi Thành, giam giữ tăng ni khiết giả, trấn áp chư Phật ngàn phương! Vu Tô đạo thống trường niên bất diệt!” Tiếp theo một dòng chữ nhỏ, lối viết ngả nghiêng, chính là cổ ngữ trung thổ.

Vũ Thiên Long thất thần nhìn lên, phía xa xa chìm khuất sau u vụ, đứng sừng sững nguy nga một bức tượng đá thật lớn, bức tượng này tạc tướng mạo của một nam nhân mập mạp, hân xếp bằng, tư thế nhập tọa ngồi trên hoa sen tám cánh, tay ấn pháp chi, bất quá, bức tượng này lại không có đầu!.

Mặc dù hoang tàn nhưng tuyệt đối sâm nghiêm, tại bức tượng không ngừng tản mát ra trận trận khí tức Thần Thánh, dưới trời chiều hôn ám, phương tây đỏ rực ánh sáng xích hồng càng khiến cho khung cảnh nơi đây trở nên hạo hãn, thê lương vô cùng.

” Thì ra là như vậy! ” Vũ Thiên Long đẩy mắt lóe lên tinh mang mình ngộ: ” Tây Phương quả thực tồn tại quần tộc, cũng như Việt Tộc, đối với Vu Tộc thế như lửa, nước.

Tiên Vu hai tộc ngàn đời đối chọi, dưới phong ấn lưỡng tộc mặc dù bình hoà trên cục diện thế nhưng đạo thống Phật Giáo tây phương vẫn có thể thâm thấu vào bên trong Bắc Thiên Đại Châu, vị nương nương kia ra tay đàn áp, thanh tẩy dị giáo mới lập nên Tội Ác Chi Thành.

Nhưng vì lý do gì Tội Ác Chi Thành lại nằm ở bên trên toái phiến Cốt Long Dao ” Vũ Thiên Long trầm tư.

Rất nhanh, tâm cảnh bình thường trở lại, Vũ Thiên Long khẽ đứng đưa thân hình, hướng về phía trung tâm cổ thành đi đến, hần tỏ ra hết sức kiêng kỵ, toàn thân căng thẳng, tâm thần tập trung tối đa, linh lực cùng tu vị toàn thân âm thầm vận chuyển, nếu có biến sự sẽ toàn lực tung ra một kích tuyệt sát, hoặc khu động bộ pháp trốn chạy, thần thức giờ phút này cực kỳ bất an.

Chân đạp gạch vụn, ngói nát, vô tình mà sinh ra thứ thanh âm kèn kẹt lạnh băng đều đặn, đi vào bên trong mới phát hiện, nguyên lai địa phương này không phải toàn bộ kiến trúc đều đã bị hủy diệt, vẫn còn lại một bộ phận rất nhỏ, tuy không nói hoàn hảo thế nhưng vẫn có thể vững vàng bảo lưu qua năm tháng.

Vũ Thiên Long cảm khái, mắt quét tứ phương, vèn vèn chỉ là một chỗ phế tích tan hoang vậy mà khơi gợi cho hần một loại cảm giác mệnh mông vô tận: ” Nếu như là thành trì viễn cổ chân chính sẽ có cái bộ dáng gì đây? “.

Tà dương chính thức khuất núi, ánh sáng thiên địa tắt ngấm, hoàng hôn hàng lâm, Tội Ác Chi Địa đắm chìm bên dưới màu trời, lúc này đằng xa chợt vang lên tiếng bước chân sột soạt cùng nhịp thở đều đặn, Vũ Thiên Long hải nhiên, ngưng thần nhìn lại sau đó thốt lên: ” Có người! “.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Doạ lui Hợp Đạo

Vũ Thiên Long cảm nhận được động tĩnh thì nhanh chóng lẫn khuất thân mình, cẩn thận ẩn nấp vào phía sau một tảng đá lớn, những tảng đá hình thù như vậy ở đây có rất nhiều, tựa hồ là từ một kiến trúc nào đó đổ sụp xuống rồi vung vãi phát tán ra khắp nơi, dưới tà dương hôn ám có thể mơ màng nhìn thấy trước mắt lúc này là một nhóm người, nhân số khá đông.

Đám người này hình như đang nghiêm túc tìm kiếm một thứ gì đó, trên khuôn mặt hiện lên sự ngưng trọng, bảy, tám đạo linh thức cùng thần thức mạnh mẽ quét qua, bao trùm lên toàn bộ kiến trúc Tội Ác Chi Thành.

Vũ Thiên Long cả kinh, thần thức tự nhiên là khái niệm đại diện cho tinh thần lực của Hợp Đạo kỳ tu sĩ, vậy mà ở trong đám người này hần lại có thể bắt gặp đến ba cái, đồng nghĩa với việc, ba vị Hợp Đạo kỳ đại năng đang đích thân giá lâm.

” Rốt cuộc vật kia nằm ở đâu? Từ trấn Đông Lâm đã ít nhiều cảm nhận được, vậy mà đi đến nơi này lại bỗng nhiên mất hút! Thật sự rất cổ quái! ” Trong đám người thỉnh linh vang lên thanh âm ôn nhu, có lẽ xuất phát từ một nữ nhân.

” Bây giờ nghĩ lại, tựa hồ ai đó muốn dẫn dắt, trêu chọc, hoặc có mục đích riêng! ” Một giọng nói khàn đặc nhanh chóng tiếp lời.

” Dẫn dắt? Ở Bách Việt bây giờ, thử hỏi kẻ nào đủ bản lĩnh để lừa gạt chúng ta? Ba Hợp Đạo kỳ, thực lực bậc này đã có thể quét ngang hết thảy năm đại tông môn thượng lưu rồi! “.

” Cẩn thận vẫn tốt, ta thực sự rất kiêng dè một người...! “.

” Lão nhị a! Người ngươi nói phải chăng là lão ầu Lý Trác Thần? “.

” Đúng! Lý Trác Thần, ta không biết phải nói thế nào, bất quá, luôn cảm giác hần không hề tầm thường, từ tu vị đến tâm cơ! Người này tuyệt đối thâm bất khả trắc “.

” Đúng a! Ngày đó hần thể hiện ra bên ngoài tu vị thậm chí còn chưa đạt đến Hợp Đạo kỳ, đã có thể dễ dàng đánh bại Chiến Thần Hình Thiên, cướp đi Chiến Thần Đỉnh! Hơn nữa, Lý Trác Thần kia là bỗng nhiên mà quật khởi, hơn ngàn năm về trước còn chưa có chút tiếng tăm gì trong tu chân giới, vậy mà ngàn năm sau đã có thể oanh động cửu châu! Hần. Tuyệt đối không được xem thường hần “.

” Hai người các ngươi, già đầu vẫn nhất gan a! Chẳng lẽ ba người chúng ta hợp lực đối phó với Lý Trác Thần kia, còn sợ chịu thiệt? “.

Những đoạn hội thoại này dễ dàng đi vào tai Vũ Thiên Long, Lý Trác Thần tự nhiên chính là sư tôn hần, khi Vũ Thiên Long vẫn đang đắm chiêu nghiên ngắm từng câu từng chữ thì một tiếng quát dài bỗng nhiên vang lên.

” Hừ! Là vị cường giả khuất mặt nào đang rình mò chúng ta nói chuyện, cầu hiện thân đi! “.

Thanh âm này như thiên lôi cuồng chấn, mang theo vô thượng uy lực, khi đi vào tai Vũ Thiên Long còn ả ả chứa đựng công kích cường đại khiến bản thân hắn muốn thừa nhận cũng phải cực kỳ chật vật.

Nuốt xuống máu tươi, nén lại nội thương trong thân thể, Vũ Thiên Long chậm rãi thoát ly, đi ra khỏi vị trí ẩn nấp, thoát cái đã đứng tại trước mặt đám người, chấp tay khê ôm quyền, hần lắc đầu cười: ” Các vị! Chớ nên kinh động, tại hạ chỉ là vô tình đi ngang qua, không hề có ý rình mò nghe lén “.

” Ngươi! Tiểu tử ngươi! Trúc Cơ đại viên mãn? Chừng ấy tu vị lại có thể đi đến địa phương này? ” Một lão nhân tóc dài râu rậm, thân mặc trường phục màu đen, dáng người tương đối gầy gò, y thoảng nhìn Vũ Thiên Long, sau đó cả kinh đánh giá.

” Trúc Cơ u! Hắc Hắc.. Tiểu Phi, giết hắn cho ta! ” Một lão nhân khác lạnh lùng lên tiếng, từ hình thể cho đến cách ăn vận cũng đều hoàn toàn tương tự người trước đó, hần quay sang nam nhân trắng niên đang đứng bên cạnh, thanh âm băng lãnh rơi xuống.

Trong đám người này, ngoài ba vị Hợp Đạo đại năng ra thì bốn kẻ còn lại tu vị cũng tuyệt đối không hề tầm thường, Vũ Thiên Long có thể cảm nhận được nồng đậm Nguyên Anh khí tức trên thân thể từng người, duy chỉ có nữ nhân bịt mặt kia, nàng ta khí tức yếu ớt nhất, có lẽ chỉ rơi vào Kết Đan kỳ mà thôi.

Thanh niên tên gọi Tiểu Phi liếm môi cười tà dị, rút cuộc bàn tay mãnh liệt bạo phát ra bành bạc quang mang, khi hần muốn xuất thủ đánh giết Vũ Thiên Long thì một lão nhân trước sau vẫn âm trầm, lúc này vội vàng lên tiếng ngăn cản.

” Tiểu Phi, chớ vọng động “.

Vũ Thiên Long mặc dù nội tâm cực kỳ xoắn xuýt, thế nhưng biểu hiện ra bên ngoài lại hoàn toàn trái ngược, vẻ mặt hần thủy chung lạnh băng, đôi mắt tinh anh thì thoảng còn phát ra quang mang thâm thúy, ả ả bên trong ánh mắt kia tựa hồ là bóng dáng của một lão quái vật già đời chứ không phải sự non nớt đến từ hình thể.

Bây mười năm sống kiếp nhân sinh hư ảo, thực sự Vũ Thiên Long tâm cơ cho đến lúc này đã không còn là một thanh niên tầm thường nữa, bắt quá! Tất cả cũng nhờ vào cái lần tự mình ngộ ra thần thông Tuế Nguyệt Vô Ưu, Tiên Thể lột xác, triệt để thức tỉnh, khiến cho hần bây giờ nhục thân quả thực vô kiên bất tòi, hoàn toàn có thể đứng bên dưới uy áp của Hợp Đạo kỳ tu sĩ mà nét mặt không hề biến sắc.

” Vị đạo hữu! Lão tam nhà ta tính tình xưa nay vẫn nóng nảy như vậy, còn mong đạo hữu bỏ quá cho! “.

Lão nhân này có lẽ là kẻ đứng đầu trong đám người, hần lời nói rơi xuống, rút cuộc nhẹ ôm quyền, cúi đầu làm ra thế bồi tội.

Lão nhìn được Vũ Thiên Long trước sau tư thái cực kỳ thông dong, thậm chí ánh mắt cũng vô cùng có hồn, tại đó rõ ràng chứa đựng đầy đủ thể lương, đầy đủ chấp nhất cùng tang thương nồng đậm, mà những thứ này đây, chỉ có thể tại bên dưới tuế nguyệt dài lâu đi bồi đắp nên, vô pháp giả tạo.

Lão càng là người đầu tiên nhận ra sự xuất hiện của Vũ Thiên Long, công kích bằng âm lực kia thậm chí đến Nguyên Anh cũng không thể dễ dàng thừa nhận được, hơn nữa lão còn cảm giác: Tinh thần lực bên trong thức hải đối phương mặc dù yếu ớt thế nhưng tuyệt đối là thần thức tồn tại, đồng nghĩa thanh niên trẻ tuổi trước mắt này rất có thể cũng chính là một dạng tồn tại cấp bậc như lão, Hợp Đạo kỳ tu sĩ.

Vũ Thiên Long nội tâm gấp gáp, hần đoán được ba phần suy nghĩ của đối phương, cho nên trước sau tâm thế tỏ ra vô cùng bình ổn không có chút nào dao động nảy nẩy.

” Đám người này thực sự kiêng dè, có lẽ bắt nguồn từ một tia thần thức kia, nếu như sơ suất để lộ ra chân tướng, bản thân chỉ là một Trúc Cơ kỳ thì cái chết tự nhiên là điều không thể tránh khỏi! “.

Vũ Thiên Long âm trầm suy tính, rút cuộc thông dong đảo mắt nhìn lão nhân trước mặt, lạnh nhạt cười.

” Hợp Đạo sơ kỳ! Ngay cả ánh mắt cũng chứa đựng công kích! Các ngươi không phải tu sĩ đến từ Bách Việt! “.

Khi hai ánh mắt đồng thời va chạm, Vũ Thiên Long suýt chút nữa trực tiếp phun ra máu tươi, bắt quá, cần rằng thiêu đốt toàn thân tu vị, hơn nữa dưới đạo vận Nhân Sinh cùng Tiên Thiên thể chất cật lực chèo chống, Vũ Thiên Long mới có thể chật vật bảo lưu, duy trì tâm thái.

Đến lúc này thì lão nhân kia đã hoàn toàn xác thực, thanh niên trẻ tuổi trước mắt chính là một tồn tại chí ít cũng ngang ngửa với mình, bắt quá, lão vẫn không hiểu: Từ khi nào giới tu chân Bách Việt có thể sản sinh ra một vị Hợp Đạo kỳ trẻ tuổi như vậy.

” Đạo hữu! Huynh đệ ngươi diện mạo lúc này chắc chắn là chân thân rồi, ta cam đoan không phải thủ thuật dịch dung! Thế nhưng lão hủ có điều không hiểu ” Lão âm trầm nhìn Vũ Thiên Long, cuối cùng thu hồi ánh mắt, lãnh đạm nói.

Khi thanh âm vừa rơi xuống, Vũ Thiên Long liền lớn giọng, cười sang sảng: ” Haha! Ta hiểu thắc mắc hiện giờ trong lòng đạo huynh! Thú thực niên kỷ của ta so với đạo huynh không hề thua kém, chỉ là ta trước kia tu luyện một môn công pháp có tác dụng dưỡng nhan trữ dung, cho nên diện mạo mới có thể cái lão hoàn đồng như bây giờ ” Âm sắc trầm ổn, thanh điệu càng là mạch lạc, dứt khoát.

” Thì ra là vậy a! Đạo huynh! Xem như chúng ta có duyên gặp mặt rồi, còn không biết đạo huynh đại danh là gì? ” Lão nhân mỉm cười hiền hậu, thoảng đảo mắt nhìn Vũ Thiên Long, nhẹ nhàng hỏi.

” Lão đại, có nhất thiết phải nhiều lời với hần như vậy không? Hợp Đạo thì sao chứ, ba người chúng ta liên thủ lại, chẳng mất mấy cái hơi thở liền có thể dễ dàng trấn áp a! “.

”Đúng vậy a! Lão đại, ta thấy hần có vẻ còn không phải Hợp Đạo kỳ đâu, nếu hần sử dụng ẩn tức thuật thông thường, đáng ra cũng phải cảm nhận được một ít khí tức chứ! Đằng này!”

”Các vị, chớ nên nóng nảy! Ta thừa nhận nếu như ba người các ngươi hợp lực, ta hoàn toàn không phải đối thủ, trấn áp lão hủ tự dung là điều có thể, bất quá, triệt để chém giết lại chẳng dễ dàng! Tất nhiên, lão hủ cũng không thể làm gì được các ngươi, nhưng bốn kẻ còn lại, đám kiến hôi này, chỉ cần lão hủ động tâm thì...”

Vũ Thiên Long ngón từ sắc bén, thái độ lạnh băng, ánh mắt thâm thúy, không những vậy, một đạo thần thông do môn chủ Đoàn Thế Khánh ban làm vật hộ thân lúc rời khỏi thượng cung được Vũ Thiên Long cất lực thiêu đốt, khiến cho trên thân thể hần giờ phút này chiến ý trùng thiên, Hợp Đạo khí tức trùng điệp khuếch tán mà ra, kéo theo hư vô bốn phía sát na vận vẹo, đất trời oanh minh, phong bạo dôn dập quanh quần bát phương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: U Minh Chi Thụ

”Được rồi đạo huynh! Hai tên sư đệ này của ta tính khí nóng nảy, niên kỷ tuy lớn nhưng tâm tính lại không khác gì hài tử, còn mong đạo huynh chớ chấp nhặt” Lão nhân quét mắt âm trầm, nghiêm khắc nhìn hai người còn lại, rốt cuộc khẽ lắc đầu thờ dài.

Nghe đến đây Vũ Thiên Long mới thả trôi một hơi khẩu khí, nội tâm buồn lòng, thầm kêu may mắn, cuối cùng cố làm ra vẻ ngượng ngùng, cũng lớn giọng cười: ”Hắc Hắc, lão hủ thực sự thì tính khí không được tốt a! Vẫn là đạo huynh hiểu chuyện” Ngưng một chút mới quay sang nhìn hai lão nhân còn lại, thoáng chấp tay ôm quyền, nói.

”Lão hủ tên gọi Đoàn Thế Khánh! Xin ra mắt các vị đạo huynh”.

”A! Thì ra là Đoàn môn chủ, thực sự nghe qua đại danh đã lâu, không ngờ hôm nay lại tương kiến nhau theo cái cách đáng xấu hổ như vậy!”

”Không đánh không quen biết!.. Hắc Hắc” Vũ Thiên Long nội tâm dờ khóc dờ cười, bản thân hần thực sự không biết phải xuất hiện trong cái thân phận nào cho hợp lý, nếu như chỉ là một tu sĩ thông thường thì còn tốt, đằng này Hợp Đạo kỳ trong giới tu chân tồn tại như phượng mao lân giác, phải nói là cực kỳ hiếm hoi, giả như đám người này đã từng quen biết, hoặc nhận thức Đoàn Thế Khánh thì hôm nay Vũ Thiên Long hần thực sự xui xẻo rồi.

”Ta! Nạp Đặc Các! Nhị đệ Nạp Đặc Đề! Tam đệ Nạp Đặc Nhĩ, gặp qua Đoàn môn chủ! Quả thực đất tốt sinh hào kiệt, từ tướng mạo đến phong phạm cũng đều rất hơn người a! “Nạp Đặc Các lớn giọng, trong ánh mắt không nhìn ra biểu cảm, bọn họ niên kỷ rõ ràng lớn hơn Đoàn Thế Khánh rất nhiều, thời đại cũng sâu xa hơn, thế nhưng Đại Việt không biết loại đầm rồng hang cọp gì sản sinh toàn quái vật, như Lý Trắc Thần cùng Đoàn Thế Khánh trước mặt này.

Vũ Thiên Long cùng đám người gượng gạo cười nói, xã giao vài câu, rốt cuộc mới chau mày làm ra vẻ dăm chiêu, sau đó nhìn Nạp Đặc Các, nặng giọng hỏi: ”Ba vị vượt ngàn vạn dặm hành trình đến Đại Việt chúng ta, rốt cuộc là có mục đích gì?”

”Đoàn môn chủ chớ hiểu nhầm, chúng ta hoàn toàn không có dị tâm, bí mật đột nhập biên cảnh quý quốc, cốt chỉ để truy tìm một thứ thánh vật!” Nạp Đặc Các vẻ mặt ngưng trọng, nặng nề nói.

”Thánh vật!” Vũ Thiên Long cả kinh thốt lên khe khẽ, mặc dù nội tâm cực kỳ tò mò, thế nhưng lại không dám đi gặng hỏi.

”Thánh vật đối với tề quốc mà nói quả thực vô cùng trọng đại! Chúng ta lần theo dấu vết, trải thiên tân vạn khổ mới tìm đến được nơi này” Nạp Đặc Đề nhân thân dăm chiêu, thoáng nhìn Vũ Thiên Long, thờ dài nói.

”Tội Ác Chi Thành vốn là nơi Hậu Thổ Nương Nương của đạo thống Vu Tổ lập ra, dùng để nguyện rửa cùng trấn áp phật tử, chư phật Tây Thiên Hạ Châu chúng ta, xưa nay Tiên – Vu bất hòa, càng là kịch liệt đối chọi qua vô số năm tháng, thế nhưng Tiên Tộc đối với Xích Quỷ Tộc trước kia hay Việt Tộc bây giờ cũng đều không hề mang chút dị tâm” Nạp Đặc Các cảm khái nói.

”Tốt! Hôm nay lão hủ mạn phép đổi chủ thành khách, nếu các vị cần giúp đỡ gì, lão hủ cũng nguyện góp chút sức mọn cho Tiên Tộc” Vũ Thiên Long mặt lóe tinh mang, mặc dù đầy lòng nhộn nhạo, nhịp tim càng là gia tốc liên hồi, thế nhưng cũng mở miệng làm ra bộ dáng thịnh tình.

”Đa tạ môn chủ! Có môn chủ tương trợ tất nhiên cơ hội thành công càng thêm lớn!”

Cuộc nói chuyện này kéo dài suốt một đêm, đến sang hôm sau Vũ Thiên Long cùng tám người đồng thời xâm nhập vào sâu bên trong Tội Ác Chi Thành, Nạp Đặc Các, Nạp Đặc Đề tính tình vốn dĩ ôn nhu, cách nói chuyện cũng rất cởi mở, thế nhưng Nạp Đặc Nhĩ thần sắc trước sau đều tỏ ra vô cùng băng lãnh, thùy chung giữ nguyên cái bộ mặt hung thần ác sát như muốn nuốt trọn người kia.

Nhiều lần bắt gặp ánh mắt hần, Vũ Thiên Long cảm giác lạnh cả sống lưng, bất quá vẫn cố gắng đi bảo trì tâm thế.

Tội Ác Chi Thành, càng vào sâu bên trong càng thêm hoang tàn đổ nát, khắp nơi là một mảnh phế tích bụi bặm, thi thoảng có thể nhìn thấy một vài bức tượng phật đá không trọn vẹn, có bức mất đầu, có bức tứ chi lại không hoàn hảo, thậm chí một vài bức tựa hồ bị người ta điên cuồng đập phá, toái thành vô số mảnh nhỏ, vương vãi, nằm la liệt khắp nơi.

Ngôi vụn, gạch nát, cỏ lảo, hoang tàn là những thứ mà Vũ Thiên Long thường xuyên bắt gặp, thi thoảng còn phát hiện được một vài bộ xương trắng, dàn dụa mật độ càng lúc càng nhiều, cơ hồ là một bãi chiến trường vậy.

Rốt cuộc cho đến khi trước mặt Vũ Thiên Long là một ngọn núi ngập tràn xương trắng, hân mới lạng người, nội tâm kinh hãi, trợn mắt trân trời nhìn.

Ngọn núi này cao không dưới trăm trượng, hoàn toàn được xếp chồng từ thi thể người chết, nếu nói số lượng có lẽ không dưới một vạn, vô tình mà tạo nên một ngọn cột son cao ngất trời.

Không những thế, bên dưới ngọn cột son kia còn có một dòng sông máu lượn lờ chảy quanh, mùi vị huyết tinh gay mũi từ đó nồng nặc bốc lên, lại theo gió thổi cuốn đi, thuận lợi tàn mất bao trùm khuôn viên hàng vạn dặm, trên tầng không, mây đen do oán niệm tích lũy mà thành khiến cho bầu trời trở nên hôn ám, thê lương khiếp người, khung cảnh kinh tâm động phách vừa vặn cùng nhau điệp gia khiến cho người ta dễ dàng liên tưởng đến tích họa, núi thây biển máu.

Vũ Thiên Long đẩy lòng chùng xuống, cước bộ run rẩy, nội tâm càng cảm khái không thôi: "Phải là một trận đại đồ sát lớn đến thế nào mới có thể tạo nên được cảnh tượng "Thị sơn huyết hải" khủng khiếp như vậy? Nhìn núi thây biển máu này hẳn đã tồn tại qua vô số tuế nguyệt rồi! Địa phương này quả thực quá mức tà dị".

Bắt gặp biểu cảm biến hóa trên khuôn mặt Vũ Thiên Long, Nạp Đặc Các trầm ngâm, cảm thán nói: "Bọn họ đều là phật tử, chư phật, khiết giả Tiên Tộc chúng ta, thời gian truyền đạo sang Bắc Thiên bị Hậu Thổ Nương Nương cùng đám tay sai Vu Tộc tàn sát".

"Tội Ác Chi Địa, ta thực không hiểu tại sao lại có thể tồn tại bên trong lãnh địa của Phong Vũ Môn ta, lịch đại tổ tông từ thời khai sáng ra bốn môn cho đến bây giờ cũng chưa thấy từng đề cập qua cái địa phương này!" Vũ Thiên Long đẩy lòng tò mò, rốt cuộc không kiềm chế được, kinh nghi hỏi.

"Môn chủ có điều không biết! Tội Ác Chi Thành vốn chỉ là một cái địa danh hư ảo, nó tồn tại bên trong không gian loạn lưu, mà chính Phong Vũ Môn là cánh cửa có thể câu thông cùng với vùng đất này" Nạp Các Đề chậm rãi nói.

"Hóa ra còn có chuyện như vậy!" Vũ Thiên Long thờ dãi, cảm khái.

"Ta chẳng hiểu ngươi có phải là môn chủ Đoàn Thế Khánh thực sự hay không! Mà đến những cái tiêu tiết tầm thường như vậy cũng đều không biết" Nạp Đặc Nhĩ nhếch môi, khinh khỉnh nói.

"Thứ ngươi thông thạo ngươi cho là tầm thường nhưng đối với ta là thứ hệ trọng, và ngược lại. Hơn nữa trên đời còn có rất, rất nhiều chuyện ảm tình, ngươi thì biết được bao nhiêu, hiểu được bao nhiêu?" Vũ Thiên Long ngôn từ sắc bén, thanh âm sang sảng, hân trực diện nhìn Nạp Đặc Nhĩ, lạnh lùng chất vấn.

"Tốt! Đoàn môn chủ, không nên chấp nhệch a! Vị tam đệ này của ta...!" Nạp Đặc Các cười khổ, ngưng ngưng phân bua.

"Lão đại! Ngươi nhìn đi, hình như là Hoàng Tuyền Thụ!" Nạp Đặc Đề bỗng nhiên kinh nghi hết lớn, cắt ngang cuộc tranh luận, theo đó bàn tay hân run rẩy chỉ về phía trước.

Đám người Vũ Thiên Long cũng lập tức động dung, đồng thời nhìn đến, hướng đông tầm vài dặm, lẫn khuất sau u vụ mịt mù lúc này có thể thấy, đứng sừng sững tại đó một gốc khô mộc khổng lồ, hình thể nếu đem ra so với những cây đại thụ tồn tại bên trong U Minh sâm lâm thì chỉ ít cũng phải to lớn đến hơn gấp mười lần.

Thứ khiến Vũ Thiên Long nghi hoặc là, cây đại thụ kia hình như đậu quả "Cây đã chết, làm sao có khả năng kết quả?" Lúc này đám người kia cũng đã bắt đầu chú ý.

"Cây đại thụ đó, trước đây ta chưa thấy qua, có nên lại xem không?" Nữ nhân bí ẩn mang khăn che mặt trước sau vẫn âm trầm, lúc này nàng mới kích động lên tiếng.

Nạp Đặc Các gật đầu, rốt cuộc đám người đồng loạt tiến đến, tinh thần cực kỳ cảnh giác, tập trung cao độ, thần thức, linh thức càng là tản ra để đề phòng chuyện ngoài ý muốn.

Còn cách cây đại thụ khô mộc tầm năm mươi trượng, Vũ Thiên Long liền cảm nhận được bốn phía xung quanh oán khí cực kỳ nồng đậm, lại ngưng kết thành một màn sương mù xích hồng dày đặc, sương mù này có tính chất ăn mòn cực lớn, tựa hồ là độc vụ vậy.

Khi còn cách cây đại thụ tầm hai mươi trượng, Vũ Thiên Long lập tức có thể nhìn ra cận cảnh toàn bộ kết cấu của cây đại thụ này, chỉ thấy đôi mắt hân lộ rõ vẻ kinh ngạc, thẳng thốt: "Cây đại thụ đó... không lẽ là U Minh Chi Thụ?"

Trong sách cổ có ghi lại, U Minh Chi Thụ chỉ tồn tại nơi chí âm, chí hàn và chỉ có Minh giới mới đáp ứng được những điều kiện sinh sống khắc nghiệt như vậy.

"Thật không ngờ là U Minh Chi Thụ thật! Nó lại có thể hoàn hảo phát triển tại cái địa phương này" Nạp Đặc Các cũng vô cùng kinh ngạc, người Tiên Tộc phải chết bao nhiêu mới có thể tạo nên một vùng tuyệt âm chi địa? Nghĩ đến đây hân ý trong lòng hân phút chốc quật khởi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Lại thấy tế đàn đá đen

Loại cây này bên ngoài hình dạng giống khô mộc, hình như đã chết héo từ rất lâu rồi, tuy nhiên vẫn có thể cảm nhận được một chút khí tức yếu ớt của sự sống còn tồn lưu, hơn nữa, bên trên tán lá khô quắt kia, U Minh Chi Thụ quả thực đã kết hoa thành trái, tất cả có hết thảy mười trái, lớn nhỏ đều đặn cỡ nắm tay hài tử, da xanh, mọng nước, mùi thơm nức mũi, ngoài thái vụn lập lờ ra, xung quanh còn có thiểm điện lờ lờ quang tự hành phiêu động.

Bởi U Minh Chi Thụ này sinh trưởng tại địa phương chí âm, càng trải qua tuế nguyệt lâu dài không ngừng hấp thu oán khí cùng thi khí, bởi vậy cũng vô tình mà tích lũy cho mình một lượng độc tố không nhỏ, nếu như có thể chậm rãi đi hấp thu một cách có chọn lọc, tất nhiên thập lợi vô hại, nhưng nếu chủ quan, trực tiếp đem U Minh quả thôn phệ, sẽ dẫn đến hậu quả khôn lường.

U Minh Chi Thụ là thiên địa dưỡng dục, mặc dù còn chưa phải hàng thánh vật, tiên quả, tuy nhiên nếu chỉ xét về độ trân quý, có thể phô trương nói một câu: Giá trị liên thành.

Vũ Thiên Long nhận lấy phần của mình là một mai U Minh Quả, đáng lý ra hẳn phải được đến hai mai theo ý Nạp Đặc Các, bởi lẽ Vũ Thiên Long phận chủ, bọn họ là khách, mặc định phải giữ tròn đạo chủ, khách, tuy nhiên vô công bất thụ hưởng, hơn nữa Vũ Thiên Long càng kịch liệt chối từ, khiến cho đám người Nạp Đặc Các cũng không tiện bề gượng ép.

”Đoàn môn chủ a! U Minh Quả này nếu có thể kết hợp cùng Tuyệt Linh Liên, Hàn Tích Thảo, U Dạ Thảo, Thiên Niên Băng Sâm cùng với ba trăm loại dược liệu phối phương khác..Hắc Hắc! Luyện thành Phá Cảnh Đan, lúc đó!” Nạp Đặc Đề kích động nhìn U Minh Quả trên tay, nửa vội nói.

”Phá Cảnh Đan a!” Vũ Thiên Long đằng hắng, nhẹ gật đầu làm ra bộ dáng am tường, thông thạo, thực sự mà nói thì bản thân hẳn chẳng hề biết cái thứ gì gọi Phá Cảnh Đan cả, bất quá, đeo trên người cái thân phận môn chủ của một đại tông môn, nếu như thứ gì cũng không biết, thứ gì cũng phải trọn mắt tò mò, sẽ dễ khiến người khác nảy sinh tâm lý hồ nghi.

”Phá Cảnh Đan này ta từng nghe qua! Đáng tiếc trong tay không có dược phương, hơn nữa phối phương cũng vô cùng phức tạp, mấy trăm loại dược liệu, cho nên, thực không có cơ hội đi luyện chế a!” Vũ Thiên Long cảm khái, bộ dáng hệt hăng nói.

”Cũng đúng! Thế này, ta tặng môn chủ dược phương, xem như là quà gặp mặt đi! Phá Cảnh Đan đối với tu chân giả cấp bậc như chúng ta mà nói, quả thực vô cùng hữu ích, luyện chế thành công sẽ nắm chắc có thêm năm thành cơ hội vượt qua bình cảnh a! Bất quá, trước sau chỉ có thể dùng được đúng một lần, hơn nữa, như môn chủ nói: Phối phương của thứ đan dược này không những rắc rối, mà còn tuyệt đối khó kiếm!”

Nạp Đặc Các thịnh tình đưa cho Vũ Thiên Long một mặt ngọc giản, Vũ Thiên Long cũng không thèm nhìn, chỉ nhẹ giọng cảm tạ, trực tiếp ném thẳng vào bên trong ống tay áo.

”Môn chủ! Người! Người không dùng giới chỉ sao?” Thanh niên Tiểu Phi nhìn hành động của Vũ Thiên Long có phần khác lạ thì lớn giọng kinh nghi.

”Hừm! Lão hủ tư trang không nhiều, tài sản riêng càng chẳng có gì đáng giá, cả đời vốn thanh đạm đơn thuần, chỉ cầu tự tại tiêu điều, cho nên cũng không nhất thiết phải dùng đến mấy thứ đồ kia! Dùng nói chi không gian giới chỉ, mà ngay cả túi trữ vật ta đều không có a!” Vũ Thiên Long tay áo khẽ phất lên, ánh mắt biểu tình cảm thán, thần sắc ung dung, cợt nhả nói.

”Thực sự?” Tám người Nạp Đặc Các đồng thời hô lên một tiếng nghi hoặc.

Hợp Đạo kỳ tu sĩ, dùng dùng khái niệm tư trang hay tài sản thông thường để hình dung, bọn họ bất kỳ người nào cũng là một cái kho tàng di động, trải qua tuế nguyệt lâu dài tích góp cùng chiếm đoạt, tài phú đã đạt đến một cái số lượng khổng lồ.

Đang này, Vũ Thiên Long hẳn, Hợp Đạo đại năng! Vậy mà thậm chí phải dùng đến ống tay áo để chứa đồ, cũng chẳng trách được tại sao người khác khi nhìn vào lại tỏ ra kinh hãi.

”Thực sự a! Thực sự thì lão hủ rất nghèo, tung hoành tu chân giới mấy trăm năm, thứ lọt vào mắt rất nhiều, thế nhưng ta chưa từng ra tay chiếm đoạt của ai cái gì, không những vậy càng càng là thường xuyên ban phát, đam mê làm từ thiện, tính ta chỉ thích cho đi, sợ đến lúc mãn cục cũng chẳng còn lại được thứ gì nhiều!” Vũ Thiên Long ca thán, vẻ mặt hơi hơi chùng xuống, bất quá, dáng người thẳng tắp, khí độ hiên ngang, nhẹ giọng nói.

Bản thân hẳn không biết mình từ bao giờ lại trở thành mồm mép lắm trò như vậy, bất giác nghĩ đến Tiểu Kê lanh lợi hoạt ngôn, Vũ Thiên Long nội tâm cười khò.

”Người như môn chủ quả thực trên đời hiếm thấy a! Ta trước sau để ý thật kỹ, đến U Minh Quả, thứ quý giá như vậy môn chủ cũng dứt khoát chỉ lấy một, càng là hồi hột vứt vào ống tay áo! Không tham tài! Không tham lợi! Đúng loại người thanh tâm, tiêu sái!.. Ta vốn dĩ trước kia có thành kiến, thực không ngờ...Đạo huynh! Nạp Đặc Nhĩ nhìn nhầm huynh nay cùng huynh bởi tội!”

Nạp Đặc Nhĩ về mặt kinh nghi, trông mắt cơ hồ muốn rớt ra ngoài, một mạch cảm khái không ngớt, rốt cuộc chấp tay nhẹ cúi đầu làm ra tư thế bồi tội.

”Ta không có túi trữ vật mới phải dùng đến tay áo chứa đồ, bắt quá, như vậy lại có thể khiến cho kẻ khác cảm phục! Bồi, trên đời quả thực có rất nhiều chuyện không thể dùng đến lễ thường để đi xem xét a!” Nội tâm đỡ khốc đỡ cười, Vũ Thiên Long âm thầm suy ngẫm.

”Haha! Không có chuyện gì, tính ta vốn dĩ cũng ít khi chấp nhặt! Nạp Đặc Nhĩ đệ, chúng ta không đánh không quen biết!”

Đám người Nạp Đặc Các sau cái lần bắt gặp Vũ Thiên Long dùng ống tay áo chứa đồ, hơn nữa phong phạm trên một đoạn đường dài trước sau không đổi, khiến cho tất cả bọn họ đều phải toàn diện thay đổi tư duy, đồng thời nhìn lại Vũ Thiên Long bằng một loại ánh mắt hoàn toàn khác: Thán Phục!.

Nhất là nữ nhân mang khăn che mặt, nằng nặc khi còn lén lút nhìn Vũ Thiên Long, nặc dù ngoại nhân không thể thấy được biểu cảm trên khuôn mặt nàng, bất quá, ẩn phía sau tấm vải tối màu kia, trên dung nhan kiều mị, mặt hoa da phấn thì thoáng có chút ửng hồng.

Đám người Vũ Thiên Long đi thêm một đoạn đường dài, bọn hắn chỉ lặng lẽ bộ hành, khí tức bên trong Hoang Cổ Chi Địa càng lúc càng trở nên trầm lắng, nơi này oán khí đã vô cùng nồng đậm, lại tích tụ với nhau tạo nên tầng tầng ma vân triệt để bao phủ, che kín bầu trời, âm phong bốn phía âm ập cản quét, diên cuồng gào thét nghe muốn thê lương ảo não, thậm chí vô tận oán niệm kia còn ngưng kết, huyền hóa nên đủ loại hình dáng u hồn, lệ quỷ, thần sắc hung tàn, mặc dù quỷ vật thực lực không cao thế nhưng số lượng lại cực kỳ đông đúc, khiến cho bọn hắn đến chém giết thôi cũng thấy mỏi tay.

Nơi này có lẽ là điểm cuối cùng của Hoang Cổ Chi Địa, tại đây xuất hiện vô số ụ đất mọc cao, hình thù dị hợm, bày ra la liệt một mảnh.

Phóng nhãn đâu đâu cũng chỉ thấy một khung cảnh duy nhất, cơ hồ những ngọn núi nhỏ đồng loạt mọc lên trên đại địa, càng giống hơn nấm rừng mọc sau mưa, đi kèm theo đó là những con lốc xoáy thật lớn xuất hiện trong hư không, tất cả bụi đất, đá vụn, gạch ngói, thậm chí một vài mảnh vỡ kiến trúc cũng đều bị lôi kéo đến, rốt cuộc rơi vào trong lốc xoáy, chậm rãi biến mất, ngàn vạn con lốc xoáy xếp thành hàng dài như một tấm bình chương tự nhiên, ở đó liên tục vận vẹo, xoắn nát hư vô.

Nạp Đặc Các lặng người nhìn lốc xoáy âm ập trước mắt, trầm ngâm một lúc, tay phải hắn bất quyết, từ bên trong túi trữ vật lập tức bay ra một thanh phi kiếm, trôi nổi bất động trước người, tiếp theo lại xuất ra một tia thần thức, tạo thành lạc ấn, ấn ký lên trên thân phi kiếm, sau đó tay hắn nhẹ vung, phi kiếm lập tức tự hành bay đi, bay nhanh về phía lốc xoáy.

Ngay khi tiến vào bên trong, phi kiếm đột nhiên giống như triệt để chìm vào hố bùn, một lát sau mới chậm rãi chui sang phía bên kia, nương theo lộ trình của thanh phi kiếm, có thể nhìn thấy, xuất hiện trước mặt đám người Vũ Thiên Long lúc này là một mảnh thế giới đa màu sắc, đang không ngừng tỏa ra thứ ánh sáng bảy màu rực rỡ.

Trên mặt đất một tầng băng rất dày, bầu trời khá u tối, ánh sáng thiên địa chiếu xuống đến mặt băng thì lập tức bị phản xạ ngược trở lại, tựa như quang cầu, hay thủy tinh trong suốt, liên tục phản xạ khiến cho mảnh thế giới này vô tình mà ngập tràn thất thái quang mang.

Từng trận gió lớn xuất hiện, xoay vài vòng trên mặt băng, sau đó thổi về phía xa xa, từ xa nhìn lại, khu vực này hết sức rộng lớn, cứ cách một đoạn lại xuất hiện một tòa tháp màu đen.

Hắc tháp gần nhất cao tầm mười trượng, nhưng càng về sau chúng lại càng cao, thần thức Vũ Thiên Long có thể thấy được tòa hắc tháp tại vị trí nơi xa nhất có độ cao đạt tới hơn bốn mươi trượng.

Điểm tận cùng, cực hạn mà tầm mắt có thể chạm đến, chiếm lĩnh lấy diện tích vô cùng to lớn là một cái đài tế khổng lồ, đài tế hoàn toàn được làm bằng đá đen, vừa nhìn Vũ Thiên Long liền lập tức tỏ ra kinh hãi, nội tâm trong một khắc này ngập trời sóng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Giúp một tay

Mảnh thế giới vô cùng tươi đẹp, tràn ngập màu sắc dễ cho tâm thần Vũ Thiên Long không khỏi chấn động, hơn nữa hình tượng cái tế đài bằng đá đen kia đối với hắn mà nói, cũng thật quen thuộc, trong mộng, tính thêm cả lần này, hết thấy hắn đã từng gặp qua cùng một khung cảnh đến ba lần.

Mà lần nào cũng vậy, khí tức kia vừa thân quen, vừa xa lạ, vừa cổ lão hoang tàn, lại vừa chất chứa bi thống đến động tâm, không thể gọi tên càng không thể miễn cưỡng sầm soi xem xét, nó ở đó nhưng tựa hồ xa cách đến mấy tầng thương khung đại địa.

”Ta không hiểu, cũng không cần phải hiểu, hai lần trước ta chỉ thấy được bóng lưng của người, nhưng nhất định sẽ có ngày, sẽ có ngày ta tận mắt nhìn xem diện mục thực sự!”

Đúng lúc này Nạp Đặc Các đảo mắt nhìn Vũ Thiên Long, âm trầm nói: ”Đoàn môn chủ! Phía sau lốc xoáy chính là điểm tận cùng Tội Ác Chi Thành, gọi Hoang Cổ Chi Địa, cũng chính là hạch tâm của cái thế giới này, lão phu khẳng định thánh vật đang nằm tại bên trong”.

”Chúng ta cùng vào!” Vũ Thiên Long không suy nghĩ nhiều liền gật đầu đáp ứng, hắn cảm nhận có một cỗ lực lượng kỳ bí đang không ngừng lôi kéo,

Kích thích lên bản tâm hấn: ” Dù cho có nguy hiểm gì đi chăng nữa cũng phải tìm hiểu hết một lần cho rõ ” Vũ Thiên Long xiết chặt tay, thần sắc tỏ ra cực kỳ ngưng trọng.

Nạp Đặc Các nhanh chóng bắt quyết, tay phải nặng nề nhấn một cái lên khoảng hư không phía trước mặt, đồng thời một cái cự đại thủ ấn hoàng kim mang theo khí thế bàng bạc lập tức ngưng tụ thành hình, Hợp Đạo kỳ xuất thủ, đất trời oanh minh.

Bên dưới đại địa, sát na nhấc lên phong bạo, phong bạo này mạnh mẽ đến độ chỉ trong một cái chớp mắt liền cấp tốc hình thành rồi sinh sinh thôn phệ lấy hết thầy lốc xoáy xung quanh, ngập trời tiếng gió thê lương rít gào.

Một chương của Nạp Đặc Các mang theo lực lượng kinh tâm động phách, uy lực khủng bố khiến cho hư vô bốn phía ngay lập tức chùng xuống, triệt để vận vẹo, thiên không kịch liệt lắc lư, nổ vang dữ dội, kéo theo là thanh âm oanh minh quanh quẩn thiên địa, cảm giác như một chương này hoàn toàn có thể khai trời tách đất.

Theo quỹ tích của chương ẩn, những nơi nó đi qua, vô số đạo lốc xoáy liền bị chấn nát, lập tức hóa thành phong nguyên tố tiêu tán trong trời đất, hư vô trước mặt tựa hồ bị xé rách ra, tạo hình một cái thông đạo thật dài, mọi chuyện nói nghe có vẻ rườm rà, nhưng thực tế chỉ phát sinh trong vùn vụt chưa đầy chớp mắt.

Cho đến khi một thanh âm trùng kích đỉnh tai như óc vang lên, kéo theo đó là một cỗ lực lượng phản chấn khổng lồ hung hăng dội ngược trở lại, ngập trời gợn sóng gào thét, điên cuồng khuếch tán về bốn phương tám hướng.

Đám người Vũ Thiên Long hải nhiên biến sắc, nhanh chóng riêng phần mình triển khai thân pháp tránh né, ngàn vạn đạo gợn sóng tựa hồ đao phong đang chặt chém ngang trời.

Ba vị Hợp Đạo kỳ, lực lượng phản chấn quét tới, khi vẫn còn cách bọn họ tầm trăm trượng liền bị khí thế cùng uy áp trên thân thể lập tức tiêu trừ.

Bốn thanh niên Nguyên Anh kỳ tỏ ra tương đối thông dong, chỉ có nữ nhân mang khăn che mặt là hơi hơi chật vật, trên y phục nàng một vài chỗ bị đao phong sắc bén cắt đứt, để lộ ra da từng mảng thịt tươi mát, trắng hồng.

Khốn khổ nhất là Vũ Thiên Long, đáng lý ra hấn có thể thi triển Thần Hành Bách Biến để tránh né, bất quá như vậy có khác gì lạy ông tôi ở bụi này, rốt cuộc nội tâm khóc không ra nước mắt, đành cắn răng định trụ tại một chỗ, Tiên Thiên thể chất triệt để kích phát, nhục thân trong một khắc liền xảy ra biến hóa, dưới lớp áo mỏng manh là tầng da màu ngân đồng rắn chắc.

Đao phong chém tới chỉ nghe được thanh âm leng keng vang lên, tựa như dao cùn chém lên tinh thiết, mặc dù vậy lực lượng trùng kích lớn lao cũng khiến cho Vũ Thiên Long lập tức thổ huyết, y phục tan nát, cuối cùng mới đáng chất nuốt xuống, vẻ mặt cùng sắc thái tuyệt nhiên không đổi, không những vậy hấn còn hé miệng mỉm cười lạnh.

“Đoàn môn chủ, sao huynh lại không chủ động tránh né?” Nạp Đặc Nhĩ nghe Vũ Thiên Long cười thì vội vàng nhìn qua, thấy vậy mới kinh nghi hỏi.

” Ta chỉ là muốn dùng đao phong kia đi luyện thể một chút, mặc dù y phục hư hại, bất quá, cảm giác thật sự rất thoải mái a! ” Vũ Thiên Long bộ dáng vừa lòng, chuẩn bị nhếch miệng cười, thế nhưng đúng lúc này từ bên trong ngàn vạn con lốc xoáy kia, thỉnh thoảng một cái bàn tay to lớn ngập trời, gào thét xông ra.

Thiên địa trước sau đều bị che đầy, lực lượng ẩn chứa càng là vô cùng cuồng bạo, tựa hồ chỉ cần nó vỡ xuống, đại địa sẽ ngay lập tức đổ sụp, hư vô bị xé nát, uy áp kinh tâm động phách tầng tầng bao phủ.

Chúng nhân đồng thời biến sắc, Nạp Đặc Các về mặt ngưng trọng, lập tức Na Di, nhোáng cái thân thể đã lăng lẹ tại hư vô, cùng bàn tay to lớn kia trực tiếp đối chọi, Nạp Đặc Đề, Nạp Đặc Nhĩ thấy vậy cũng nhanh chóng động thân.

Là chân chính chống trời, dưới đại thủ to lớn kia điệp gia, cùng nhau tương phản, bọn họ lúc này trông không khác kiến càng lay cây, bất cứ thần thông thuật pháp gì cũng chẳng thể mấy may thương tổn đến, nó tựa hồ một ngọn đại sơn phong hùng vĩ từ trên trời áp xuống.

” Đoàn môn chủ! Giúp một tay! ” Nạp Đặc Các thất thần kêu lớn, vẻ mặt chật vật, ngoái cổ lại nhìn Vũ Thiên Long.

Vũ Thiên Long nội tâm đáng chất, nếu như đại thủ kia thuận lợi rơi xuống, hấn chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, thế nhưng, Hợp Đạo đại năng mà là kiến càng thì bản thân hấn cũng chỉ là con kiến hôi, nhỏ yếu đến tội nghiệp.

” Khốn kiếp! Bàn tay này khí thế vậy mà có thể tương đương Hợp Đạo kỳ đại viên mãn! ” Nạp Đặc Nhĩ lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Đại não cấp tốc xoay chuyển, nội tâm càng xoắn xuyết vô cùng, rốt cuộc Vũ Thiên Long khẽ hừ lạnh, lớn giọng: ” Ba vị, đề ta giúp một tay! “.

Dứt lời, Vũ Thiên Long mạnh mẽ phi thân, lăng lẹ cách mặt đất tầm trăm trượng, một ngón tay bí mật điểm lên mi tâm, cưỡng ép đi câu thông cùng với một kích toàn lực Hợp Đạo trung kỳ do Đoàn Thể Kháng ban cho, sát na đó, một đạo điện lôi từ kim từ bên trong mi tâm hấn gào thét mà ra, lập tức thiên không chớp giật, đất trời đảo lộn.

Đạo Vận khí tức phô thiên cái địa bộc phát, Hoả bản nguyên từ bốn phía hư vô, ngay dưới mặt đất xé bỏ đại địa nhất tề tụ hợp rồi cùng nhau xoay vòng, chớp mắt, trên bầu trời sừng sững tại đó một cái Hoả Trì cực lớn.

Vũ Thiên Long nhẹ chỉ tay, Tuế Nguyệt Vô Ưu thần thông giáng lâm, quang huy Tiên Mệnh, Tiên Thể thể chất, Tiên Tướng dị tượng đồng loạt hiện thể

tạo nên tràng cảnh hết sức khoa trương, bầu trời quang huy khiếp người, dị tượng Phượng khiếu thiên không, Long ẩn thanh vân, cùng với mảnh Hôi Trì trên không một chỗ dung hợp, lại nhanh chóng Na Di thiên địa, gào thét bay đi, hướng đại thủ kia trực tiếp va chạm, đồng thời ba huynh đệ Nạp Đặc Các cũng buông lỏng thân mình, nhất tề triển khai công kích.

Một cơn gió thổi qua, bên trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long lúc này có thể nhìn thấy hư ảnh một cái bình trà!.

Phảng phất thời không vô tận nhanh chóng trôi qua trước mắt, thương khung sát na trực tiếp héo úa, rũ xuống, hư vô dưới một chỉ của Vũ Thiên Long vậy mà triệt để lõm sâu vào, vụn vụn đến khó coi, khi Hoá Trì cùng đại thủ kia va chạm, lập tức một tiếng rung động vang lên.

”Oanh! Oanh! Oanh! “.

Đại địa kịch chấn, thiên không toái diệt, thiên địa linh khí đất trời lập tức bị băng hóa rồi thì nhau rơi xuống, đẹp mắt tựa ngày đông bông tuyết trắng trời, trong mảnh thế giới này bốn bề nhấc lên phong bạo, dư ba lực lượng phô trương khuếch tán khiến cho phong vân thất sắc.

Thủ ấn vỡ vụn, lôi trì tiêu tán!.

Vũ Thiên Long, hần bị ném mạnh về phía sau, nặng nề bay đi không biết bao xa, bất quá, hư ảnh bình trà kia liền dung nhập thể nội, cùng với đạo vận nhân sinh, Tiên Thiên thể chất cật lực cheo chống cho nhục thân.

Vũ Thiên Long tại trên bầu trời phun ra đến mấy ngụm máu tươi, thần sắc cực kỳ khó coi, ba huynh đệ Nạp Đặc Các đứng mũi chịu sào, hiển nhiên tình cảnh cũng không hề khá hơn, đồng loạt nhận lấy thương thế, bốn người còn lại bởi khoảng cách tương đối xa cho nên chỉ ít nhiều chịu lấy chút ảnh hưởng.

Lực lượng trùng kích không dừng tại đó, tựa hồ thủy triều lan tràn, càn quét khuôn viên hàng vạn dặm, vô số kiến trúc còn sót lại trên mặt đất giờ phút này triệt để tiêu tán, sạch sẽ đến không còn một hạt bụi, trống trải, mệnh mang.

Bất quá, từ bên trong thế giới sau bức tường lốc xoáy, bỗng nhiên vang lên một tiếng thét dài chói tai, tiếng thét mang theo đầy đủ sự căm phẫn, bi thống cùng điên cuồng mãnh liệt, lại ẩn chứa lực lượng xuyên thấu khủng bố, khiến cho chúng nhân thời khắc này đồng loạt xanh mặt, hải nhiên khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Dị biến (Thượng)

Tiếng thét này mặc dù mang theo lực lượng xuyên thấu cực lớn, thế nhưng bức tường lốc xoáy chính là một cái kết giới ngăn cản, rốt cuộc thanh âm còn chưa kịp xuất ra liền bị cuốn ngược trở lại, dùng thần thức đi xem xét có thể cảm nhận được bên trong mảnh thế giới kia rõ ràng tồn tại một chút khí tức của hơi thở sinh mệnh.

”Bây giờ làm thế nào?” Nạp Đặc Đề âm trầm, quay sang hỏi Nạp Đặc Các.

”Thánh vật trước mắt, chúng ta dứt khoát phải đi vào, thế nhưng ta linh tính có điều không tốt sắp xảy đến, hơn nữa, tồn tại bên trong cũng tuyệt đối không phải thứ tầm thường, ta cảm nhận được một chút khí tức của Hóa Hư đại năng!” Nạp Đặc Các vẻ mặt nghiêm túc, âm sắc nặng nề, dứt lời hần liền nuốt vào một viên đan dược trị thương.

”Hóa Hư!” Vũ Thiên Long nội tâm lập bộp, một sợi tóc cuối cùng của sư tôn hần đã dùng hết, đến thần thông Đoàn Thế Khánh ban cho cũng tiêu xong, bây giờ hoàn toàn không còn lại chút thủ đoạn nào để bảo mệnh, vậy mà ngày trước dù cho có xảy ra biến cố hay nguy cơ gì đi chăng nữa, hần cũng không đành lòng phí món quà của sư tôn, đáy lòng tiếc nuối, Vũ Thiên Long tại chỗ ngồi xuống, đã tọa điều tức.

”Hóa Hư!” Chúng nhân nghe đến đây thì thần sắc đồng loạt hải nhiên biến đổi.

”Có lẽ là một vị đại năng thái cổ nào đó bị trấn áp bên trong, nếu thực sự là Hóa Hư thì chúng ta không nên vọng động!” Nạp Đặc Các đảo mắt nhìn đám người, âm trầm nói.

”Nếu là Hóa Hư, nếu bị phong ấn, tại sao hần lại không tự phá bỏ phong ấn để thoát ra? Thế giới này Hóa Hư đã là cực hạn, không thể tồn tại thứ lực lượng thứ hai có thể viễn siêu được!” Vũ Thiên Long mở mắt, thân hình lập tức đứng thẳng, hần cũng có thể cảm nhận được thứ tồn tại bên trong, giờ phút này thần sắc mang theo nồng đậm kiên định cùng chấp nhất.

”Ba vị! Lão hủ nội thương không nhẹ, tạm thời còn chưa tiện xuất thủ, bất quá, trước sau ta muốn nhìn xem rốt cuộc bên trong là thứ quý quái gì!” Vũ Thiên Long vẻ mặt băng lãnh, dứt khoát nói.

”Đoàn môn chủ! Bốn người chúng ta liên thủ lại, mặc dù xa xa còn không phải là đối thủ của Hóa Hư, thế nhưng cũng có thể giúp nhau bảo toàn tính mệnh! Vì Thánh vật tệ tộc, để cho môn chủ phải nhọc công, ta cảm thấy vô cùng áy náy!” Nạp Đặc Các âm trầm nói, sau đó hướng đến vị trí Vũ Thiên Long, khẽ ôm quyền.

” Các người ở lại bên ngoài! Hai vị sư đệ, cùng ta phá trận! “ Nạp Đặc Các hô lớn.

Dứt lời, chưởng ấn, chỉ khí, kiếm ảnh ngập trời gào thét, khí tức Hợp Đạo phô thiên cái địa mà khuếch tán khiến cho hư vô một khắc này lập tức băng diệt, đại địa chao đảo dữ dội, có một cỗ lực lượng cường hoành đến cực điểm không ngừng công kích lên bức tường lốc xoáy, ép cho thương khung bốn phía liên tục vỡ vụn, thanh âm oanh minh siêu việt thiên lôi quấn quanh thiên địa.

Quá trình này kéo dài hơn ba trăm cái nhịp thở, rốt cuộc kết giới phía sau bức tường lốc xoáy kia bởi vì không chịu đựng được mà sinh sinh đổ sụp xuống, tựa như thủy tinh giòn tan vỡ vụn, ngay lập tức từ bên trong mạnh mẽ tuôn trào, lan tràn ra một luồng khí tức mới lạ, tuyệt đối khác thường.

Tiếp theo là một đạo âm phong vô vấp kéo đến, mang theo khí lạnh buốt xương, làn gió này tựa hồ từ Cửu U địa ngục thổi tới khiến cho đại não Vũ Thiên Long phút chốc tê dại.

Mặt đất phía trước, vị trí nơi bốn người Vũ Thiên Long đang đứng bỗng nhiên đổ sụp, trước khi vô thức nhắm lại hai mắt, hắn chỉ kịp nhìn thấy một luồng ánh sáng chói lòa tán ra, phẳng phất là duy nhất trong thiên địa, cuối cùng mãnh liệt bao trùm hết thảy.

Rốt cuộc toàn thân không cách nào cử động, tựa hồ bản thân vừa mới rơi vào bên trong nõi kim loại nóng chảy vậy, tứ chi cứng ngắc, thần thức vô pháp đi thăm dò, chỉ cảm nhận được trận trận âm phong điên cuồng rít gào bên tai.

Lại thêm hơn mười cái hơi thở, khi kinh biến qua đi, Vũ Thiên Long chậm rãi mở mắt, thời khắc này hắn thấy bản thân mình đã đứng ở bên trong địa phương phía sau lốc xoáy, xa xa bốn mươi tòa hắc tháp cao thấp bất đồng tỏa ra từng đợt ánh sáng âm u lạnh lẽo, tận cùng tầm mắt vẫn là cái đài tế đen bóng, bao trùm bởi khí tức thê lương.

Bất quá, thế giới này không có bất kỳ thứ gì ánh sáng, hoàn toàn trái ngược với cảm thụ của hắn lúc trước, thậm chí đưa bàn tay lên trước mặt cũng chỉ thấy một màu đen huyền tuyệt đối.

Vũ Thiên Long vội hấp vào một hơi khí lạnh, đảo dắc đảo mắt xung quanh, hy vọng có thể bắt gặp được ba người Nạp Đặc Các.

Không có bóng dáng! Thậm chí thần thức vừa tản ra liền bị màn đêm nuốt trọn, phía xa, trên tinh không đen kịt, lúc này chỉ thấy được hai cái vật thể to lớn, tựa hồ hai chiếc đèn lồng vĩ đại đang tự mình phát ra quang mang màu xanh nhạt nhẽo, bất quá, trong bóng tối đặc sệt nó cũng vô tình hóa thân thành hai vầng hào nguyệt sáng tỏ, chiếu rọi cho toàn bộ khung cảnh bên dưới.

Vũ Thiên Long không dám chuyển dịch nửa phân, đại não cảm giác được một cỗ bất an mãnh liệt, trong bóng tối mê huyền thì bất kỳ kẻ nào, dù cho có dạn dĩ đến đâu cũng buộc phải rung động.

Nơi này ngoài bóng tối đặc sệt ra thì điểm nhấn đáng chú ý chính là khí tức, khí tức thê lương, hoang dã, cổ lão và mang mang vô cùng, mà lần đầu tiên khi thần thức Vũ Thiên Long trôi nổi không hẳn cũng có cảm nhận giống hệt.

Âm phong tê tái rít gào, tạo thành trận trận lốc xoáy quét ngang thiên địa, có khi lơ lửng tại hư vô cuốn lên bầu trời đầy phong bạo, rốt cuộc lại vô thanh vô thức biến mất, tựa hồ chưa từng xuất hiện, sát na, thỉnh linh đã ở một địa phương rất xa, tiếp tục càn quấy, nó như một cái chu kỳ vô hạn lặp đi lặp lại.

Lúc này, bầu trời bỗng nhiên tối sụp xuống, hào quang thiên địa tắt ngấm, có lẽ thương thiên trên kia vừa mới nhắm mắt, màn đêm nuốt trọn thương khung, nhưng đừng cái đã lại quay về với nguyên bản vốn có, cảm xúc đảo lộn nhanh chóng khiến cho tâm lý Vũ Thiên Long cũng không kịp thích ứng.

Giờ phút này hắn bỗng nhận ra, hai cái vật thể trông giống đèn lồng trên bầu trời kia vậy mà chính là một đôi mắt khổng lồ, mới vừa rồi rõ ràng dị biến phát sinh là do nó chớp nháy gây nên.

Đi theo cái chớp mắt kia, một tiếng thờ dài trầm thấp vang lên, thiên địa chấn động, tựa hồ toàn bộ trải nghiệm nhân sinh, toàn bộ bản ngã vũ trụ đều ẩn chứa tại bên trong cái thờ dài thuần túy đó, có rêu mốc mùi tuế nguyệt, có thê lương thống khổ nhân sinh ý vị, có mang mang mê huyền khí tức vũ trụ.

” Ta đợi người đã rất lâu, rất lâu rồi! Đến đây và dâng hiến thể xác cho bản Tiên! ” Tiếp theo một thanh âm ni non, thanh âm này chỉ đủ lớn, đủ rõ ràng để đi vào tai Vũ Thiên Long, thời khắc này đại não tê dại, linh thức trở nên vô dụng, hắn thất thần hướng mắt nhìn lên bầu trời, mím môi cười, nhẹ gật đầu.

Thương khung vãn vũ, một cái cự đại bóng đen nhằm hướng Vũ Thiên Long bao phủ xuống, lập tức thiên địa đảo lộn, càn khôn nghịch chuyển, Vũ Thiên Long nhắm lại hai mắt, giờ phút này đại não là một mớ mông lung hỗn độn.

Trên trần lớn, người người đông đúc qua lại, khung cảnh chen lấn xô bồ không khác gì Trần Thiên Quan cổ hương của hắn, Vũ Thiên Long thấy mình đang đứng trên đường lớn, trước mắt là một lão nhân đã lưng tuổi, râu tóc trắng bạc, nước da hồng hào, đôi mắt tinh anh, thần tình quắc thước, nhìn qua có vẻ vô cùng tiên phong đạo cốt.

Lão nhân nhìn Vũ Thiên Long, đôi hàng lông mày bén dài khẽ nhíu lại, sau đó mở miệng cười hiền từ: ” Này chàng thanh niên! Có muốn xem tướng không! “.

” Xem tướng? Giữa phố ông dựng một cái chòi nhỏ, cắm một cây cờ cổ quái, tay cầm âm dương la bàn là có thể xem tướng cho ta sao? ” Vũ Thiên Long mỉm cười, phất phất tay ra hiệu từ chối.

” Phải chăng đêm nào người cũng mơ cùng một giấc mơ? Nhìn đi, ẩn đường thâm đen, mệnh cung cang là vô cùng tăm tối ” Lão nhân chỉ tay về phía Vũ

Thiên Long, chấp môi tiếc rẻ.

”Bây giờ ta cũng đang không biết là thực hay mơ, ông nói đi, khung cảnh này vốn là thực hay mơ?” Vũ Thiên Long cười lạnh, nửa vờ đáp.

”Hắc Hắc! Ngươi nói cho ta biết tên của ngươi là gì đi, ta sẽ trả lời câu hỏi của ngươi” Lão nhân chớp mắt, đưa tay vuốt vuốt chòm râu dài, cười mỉa mỉ.

”Nếu như ta biết rõ tên ta, thì làm sao có thể lẫn lộn giữa chân giả, hư thực được! Có thể là Vũ Thiên Long, cũng có thể là Hứa Vân Phi, bản thân ta chẳng phải đang cố gắng đi tìm kiếm câu trả lời cho vấn đề này sao?”

”Vũ Thiên Long a, cũng tốt! Quê quán ở đâu?”

”Hàn Giang, Hải Vân Sơn, Trần Thiên Quan... Hay Tân Viên Sơn, Đà Giang, Bắc Thành, ta thực không rõ!”

”Vậy sao! Bất quá, đừng nhìn ta với cái ánh mắt đó, thực sự thì lão hủ cũng không rõ lúc này đây ta đang gặp ngươi trong thực tại hay trong mơ nữa, nhưng có một chuyện chắc chắn sẽ khiến ngươi bất ngờ! Ngươi vốn không phải Vũ Thiên Long, Trần Thiên Quan, càng không phải Hứa Vân Phi, Bắc Thành”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Di biến (Trung)

Trời vừa hừng sáng, ánh nắng nhạt còn chưa xuyên thấu được tầng sương mù dày đặc, trên mảnh sân rộng ốp lát bằng đá xanh, một thanh niên gầy nhom ốm yếu đang cặm cụi quét lấy những chiếc lá vàng đang vương vãi trên mặt đất.

Thi thoảng từng cơn gió lạnh thổi qua khiến cho toàn thân hắn run lên bần bật, thanh niên chỉ mặc độc một chiếc áo sẫm màu mỏng tang, thoáng qua chỉ tầm mười lăm, mười sáu tuổi, tóc dài chấm vai, bộ dạng bạc nhược yếu ớt, nhưng khuôn mặt lại khá trắng trẻo, thanh tú, đặc biệt là đôi mắt xanh trong như ngọc thạch, nhìn vô cùng có thần.

Bên cạnh hắn, một cây đại thụ xòe tán bao phủ cả mảnh sân, thi thoảng từng chiếc lá vàng như cố ý trêu ngươi rơi xuống đúng ngay vị trí hắn vừa quét xong, hắn vẫn trầm mặc, khuôn mặt không có lấy chút biểu tình, dường như công việc quét sân này thanh niên đã làm qua không biết bao nhiêu lần và có nhiều lần nào cũng đều giống nhau.

Chợt từ trong phủ viện vang lên thanh âm lạnh lạnh, chua chát, nghe rất chói tai: ”Nhị Cửu, ngươi vào đây, vào ngay đây cho ta, hôm nào cũng quét làm gì? chẳng phải ngươi quay mặt đi thi sân vườn lại rụng đầy lá sao? làm việc không đâu, ta đã nói rồi, cứ ba hôm lại quét một lần, ai nuôi cơm ngươi mà hôm nào cũng mất hết mấy canh giờ để quét sân a?”

Âm thanh kia hình như là của một nữ nhân, ban đầu còn dễ nghe nhưng về sau giọng điệu càng day nghiêng, chua ngoa, thanh niên tên gọi Nhị Cửu khuôn mặt vẫn không có lấy chút biến hóa, y lặng lẽ cắt cây chổi nhỏ vào một góc rồi chậm chạp tiến vào cửa lớn.

”Ngươi bị câm? Ta nói như vậy ngươi cũng cố tình làm như không nghe thấy gì? Đáng chết, không biết lão gia giữ lại cái thứ như ngươi trong nhà để làm gì, suốt ngày không chịu mở mồm chỉ biết ăn hại”

Nữ nhân lớn tiếng kia là một thiếu phụ tuổi ngoài ba mươi, một thân y phục màu tím đậm được may bằng tơ lụa đắt tiền, bên trên thêu họa tiết cách điệu một đầu phượng hoàng đang giương cánh, nữ nhân này khuôn mặt sắc sảo, đôi lông mày được tô đậm, cắt tỉa khéo léo còn cố ý kéo dài tạo hình lá liễu, chỉ nhìn qua thần thái cũng có thể đánh giá được trọn vẹn nhân cách của ả.

Lúc này bỗng nhiên có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, mang theo làn hương vô cùng thanh khiết, đứng trước mặt Nhị Cửu cùng nữ nhân chua ngoa là một nữ tử tuổi đời xem ra còn rất trẻ, nàng một thân y phục trắng tinh đồng nhất với làn da, ngũ quan thanh tú, đôi môi anh đào đỏ mọng cặp mắt to tròn đen lay láy, tóc dài búi cao, rõ ràng là một trang quốc sắc thiên hương.

Nữ tử nhìn thoáng thanh niên, rồi nhanh chóng chuyển dời ánh mắt sang thiếu phụ trước mặt: ”Tam nương, bà cũng quá phận rồi, tí chuyện không đâu vậy mà hôm nào cũng làm huyên náo, Vân Phi dù gì cũng là thiếu gia Hứa tộc, là biểu đệ ta”

Nữ tử này tên Hứa Thanh Sương, là tỷ đệ cùng cha khác mẹ với thanh niên, hẳn chung quy không phải gọi Nhị Cửu như cái danh xưng kia, mà tên thật của hắn là Hứa Vân Phi, vốn thân phận nhị thiếu gia của Hứa thị gia tộc, chỉ có điều mẫu thân hắn thân phận thấp kém, là nha hoàn trong phủ nên thường bị người đời khinh miệt, bị tộc nhân trong gia tộc đối xử như người hầu kẻ hạ, mẫu thân cũng tại uất ức tui nhục chồng chất, tự vẫn mà chết.

Tám năm trước, kể từ ngày mẫu thân qua đời, Hứa Vân Phi từ đó chưa từng mở miệng nói thêm lời nào, hôm ấy hắn chỉ rơi đúng một giọt nước mắt rồi tự tay chôn cất cho mẫu thân.

Phụ thân hắn tên gọi Hứa Ứng Thiên, là gia chủ đời này của gia tộc, Hứa tộc, một dòng tộc có tiếng tăm trong nội vi Bắc Thành, Hứa Ứng Thiên làm thê

nhiều thiếp, con cái cũng rất đông nên không hề coi trọng, thậm chí còn tỏ ra ghê lạnh một đứa con vốn xuất thân hèn mọn như hắn.

Thật ra Hứa Vân Phi chưa bao giờ gọi y một tiếng phụ thân và ngược lại, thậm chí trong mắt một số người thì Hứa Vân Phi chính là một cái gai, luôn bị tìm cách phớt bỏ.

Hứa Vân Phi không hề cảm, cũng không ngốc nghếch như mọi người tưởng nghĩ, hắn chỉ là đang ẩn nhẫn, đang nằm gai nếm mật để được sống.

Thường ngày phải làm những công việc của người hầu kẻ hạ, thậm chí còn bị hạ nhân bắt nạt, đánh đập, uất ức, tủi nhục suốt mười mấy năm trời, cũng vô tình mà rèn luyện cho hắn cái tính ẩn nhẫn hơn người, chỉ nhìn qua thần sắc bên ngoài không ai có thể đoán liệu được trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Đại môn Hứa gia, tám chiếc đèn lồng đỏ rực lay lắt trong giông gió, hàn phong quét ngang mặt đất cuốn bay từng đám lá vàng, vang lên thứ thanh âm u u tựa hồ một bản hòa tấu ghê rợn.

Mưa đổ xuống như trút nước, đứng nhìn lên trời cao có cảm giác, tựa hồ ngàn vạn sợi tơ nước được ai đó khéo léo tô vẽ, chấm phá tạo thành một bức tranh thủy mặc kéo dài, câu thông hai chiều thiên địa.

Một thân ảnh như u linh biến mất trong bóng đêm, mặt đất đỏ rực vì ánh sáng do đèn lồng từ trên cao chiếu xuống, màn mưa giăng kín bầu trời cùng với lời quang thi nhau chớp động tạo nên tràng cảnh vô cùng quý dị.

”Ầm! Ầm!” Cánh cửa căn phòng chứa củi bị một lực lượng vô hình đánh sập, Hứa Vân Phi giật nảy mình, đưa mắt nhìn ra bên ngoài, một thân ảnh như hồn ma bóng quế đang phiêu diêu đứng trước mặt hắn, thân ảnh kia chìm trong một màu u vụ đen đặc, đồng nhất với bóng đêm.

”Ngươi là ai? giả thân giả quý?... Tại sao xâm nhập Hứa gia?”

Thân ảnh kia tiến vào thêm vài bước, lúc này mới chậm chậm cất lời, từ miệng hắn phát ra thứ thanh âm khàn khàn vô cùng khó nghe, nhưng đi vào tai Hứa Vân Phi lại như một luồng hơi thở băng giá:” Có người muốn ta giết ngươi, người đó trả cho ta một trăm lượng “.

”Ta cũng đáng giá đến một trăm lượng sao?” Hứa Vân Phi đảo mắt khóa chặt đối phương, từ trên thân thể y, hắn phát giác ra được một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm, Hứa Vân Phi cố gắng bình tâm, trấn định.

”Ta không ngờ mạng nhỏ của ngươi cũng đến giá đó “.

Nurong theo lời quang Hứa Vân Phi có thể nhìn ra hắn ta là một trung niên nam tử, toàn thân y phục một màu đen nhánh, trên lưng đeo một cây trường kiếm, thi thoảng lóe lên từng đợt kiếm quang sắc bén, lạnh lùng, nam nhân đôi mắt vô cùng âm lãnh.

Hứa Vân Phi đứng thẳng người, lưng dựa vào cột lớn, đôi tay siết chặt:”Ta từ trước đến giờ luôn an phận thủ thường, chẳng bao giờ ganh đua cũng không chọc ghẹo ai, hôm nay ngươi giết ta...Hứa Vân Phi này yếu đuối nên phản kháng vô lực, ta tuyệt chết không hối tiếc, nhưng trước khi chết ngươi có thể nói cho ta biết kẻ thuê ngươi là ai, để ta có thể tưởng mình bước xuống cửu tuyền?”.

”Hắc Hắc, thực ra ta hoàn toàn không muốn giết ngươi, nhưng ngươi như ngươi vốn sinh ra trên đời này đã là sai rồi, sống tiếp hay chết đi có khác gì nhau? Không bằng ta một kiếm đưa ngươi xuống Hoàng Tuyền lộ, nếu có kiếp sau đừng bao giờ chọn kiếp làm người “.

Đứt lời kiếm quang lóe sáng, chỉ nghe được thanh âm đứt gãy cùng một tiếng thét dài chứa đựng thống khổ vang lên, một vòi máu tươi bắn thẳng, Hứa Vân Phi khuôn mặt xạm ngắt, đang nằm co giật không ngừng trên mặt đất.

” Hồng Phấn muốn mạng ngươi nhưng Lục Y ta chỉ lấy đi của ngươi một cánh tay, từ nay về sau cùng Hứa gia ân oán trả xong, ngươi cũng nên nhanh chóng rời đi, nếu còn tại nơi này thì kết cục cũng thế thảm không khác gì mẹ ngươi đâu “.

Đứt lời y trầm mặc quay người biến mất trong đêm mưa, ngoài trời mưa càng ngày càng lớn hạt thi thoảng văng vẳng đâu đó từ xa từng hồi tiếng than khóc quý dị cùng với lời đình chớp động, ánh đèn mờ leo lét tạo nên tràng cảnh dạ vũ thể lương, khiến cho lòng người không rét mà run.

Không biết qua bao lâu Hứa Vân Phi tỉnh lại từ trong đau đớn, ngoài trời tối mờ, mưa cũng đã tạnh, chỉ còn vài giọt lất phất, đau nhức kịch liệt từ cánh tay trái truyền lại khiến hắn thật sự không thể chịu nổi, máu tươi ướt đầm cả y phục, trên nền nhà còn vương vãi huyết nhục, phía xa có thể nhìn thấy một cánh tay trắng nhợt bị người ta chém đứt chỉ bằng một nhát cắt rất ngọt.

Hắn đau đớn gào thét nhưng không chảy ra lấy được một giọt nước mắt nào mà chỉ thấy huyết lệ tuôn thành dòng, nằm dài trên mặt đất thừa nhận thống khổ đến cùng cực, nhiều lúc hắn ngất vội rồi cũng vội tỉnh.

Hứa Vân Phi cố chống lấy cái thân xác tàn tạ, hắn vuốt ve cánh tay trái đang nằm chõng chơ trên mặt đất.

” Ông trời! Ta làm gì nên tội? Sao lại dọa dẫm ta đến vậy! Ông cướp mất thân mẫu ta, cướp mất cuộc sống ấm êm vui vẻ của ta rồi hôm nay lại cướp luôn cánh tay ta, bình sinh người đời gọi ta là phế vật là súc sinh sao ông không thấu? Hôm nay tạt nguyên đeo thân thử hỏi làm sao ta sống tiếp “.

Nhiều lần trong đầu hiện ra cái ý định tự tử, muốn nhanh chóng kết thúc đi sinh mệnh, nhưng rồi Hứa Vân Phi quyết tâm chặt bỏ, hắn cắn răng, gằn giọng, đau đớn nói:” Ta phải sống, phải báo thù, phải diệt tận Hứa gia!”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87: Di biến (Hạ)

Quay đầu, sáu mươi năm trôi đi tựa trong chớp mắt, Hứa Vân Phi mang theo thù hận chất nặng như núi trở về Hứa gia, không bởi thiên tư, chỉ bằng vào đạo tâm rắn rỏi cùng sự điên cuồng mãnh liệt, sáu mươi năm, hắn từ một thanh niên tật nguyên nhất tâm bái vào tiểu tông phái tu chân, cho đến bây giờ đã là Nguyên Anh đại tu sĩ.

Bất quá, nhân sinh chẳng bao giờ vừa ý, tuế nguyệt đúng vô tình, thời gian tựa hồ con thoi cần cù trên khung dệt, Hứa gia người còn kẻ mất, Hứa Ứng Thiên bạo bệnh bỏ mạng, Lý Hồng Phấn thọ nguyên cạn trở về cát bụi, rốt cuộc sáu mươi năm điên cuồng của hắn được trả bằng thương hải, nương dâu.

Đời người vốn là vậy, ân oán vốn như vậy, chẳng có thứ gì toàn mỹ, khi hắn những tưởng đã đủ thực lực báo đại thù thì địch nhân cũng đã sớm hóa cát bụi vĩnh hằng.

Hứa Vân Phi lặng lẽ trên bầu trời, thần sắc điên cuồng, nhãn thần hung ác nhìn xuống đại môn Hứa gia, bên dưới, những người còn có thể nhận ra hắn đều đã công lung, tựa ghế, những người không nhận ra, lúc này một mảnh quỷ rập trên mặt đất, hoảng sợ, thành khẩn khẩn vái cầu xin.

”Haha..Hahaha! Rốt cuộc, rốt cuộc ta vẫn chịu thua! Hồng Phấn, Lục Y, Hứa Ứng Thiên! Dù cho các ngươi có trốn tại Cửu U, thì Vân Phi ta cũng sẽ tìm cách lôi các ngươi trở dậy, dùng hỏa ngục luyện hồn, khiến cho các ngươi vạn vạn lần thống khổ, vĩnh thế không được siêu sinh! “.

”Ta là Vũ Thiên Long! “.

”Không! Ngươi là ta, ngươi là Hứa Vân Phi! Là Tàn Viên Sơn Thánh! Là Hóa Hư kỳ, là tam thập lục Địa Tiên “.

”Khốn kiếp! Ta là Vũ.....Thiên....Long “.

”Không! Không thể nào! Ngươi.. Ngươi không phải là nhân loại! Tại sao? Tại sao lại thiếu đi bảy phách? Tại sao ta không thể hoàn toàn đoạt xá! AAAA! “.

”Đại Bảo! Ta hận ngươi! “.

Tại bên trong Hoang Cổ Chi Địa, giờ phút này Vũ Thiên Long mở mắt, sát na đó thiên địa kịch liệt chấn động, thương khung nổi lên phong vân vũ vũ, hắn thở ra một hơi trăm muện, trong đại não vẫn còn quần quanh thanh âm gào thét thê lương.

Ban đầu tâm thần có chút chưa được quen thuộc, vô số mảnh ký ức vỡ vụn không đồng nhất chồng chất lên nhau, phải mất hơn một canh giờ điều tức, Vũ Thiên Long thất thần lầm bầm ”Ta là Vũ Thiên Long, Trần Thiên Quan.”

Tại thời khắc này Vũ Thiên Long bỗng nhiên một lần nữa mở mắt, trong đáy mắt sâu hun hút tàn mát nồng đậm quang mang thâm thúy, lộ ra vô tận tang thương, phảng phất như tồn tại đã lâu trong tuế nguyệt, lại tựa hồ từ vãng sinh, một khắc giáng lâm trở lại nhân gian! Trong cổ tang thương còn mang theo một vòng bi oán, người tình tường có thể nhìn ra nó chất chứa nặng nề tâm sự: Là thù hận, là thống khổ, là gào thét, là chấp nhất, là thê lương, là không đành.

”Ta! Vũ Thiên Long! “.

Thời khắc này nhìn lại, hắn đã hoàn toàn khác xa với quá khứ, trên thân thể ẩn hiện mờ nhạt khí tức Hóa Hư, dù chỉ là một chút, thế nhưng cũng đủ khiến cho đại địa kịch chấn, thiên không chao đảo.

Một cỗ khí thế uy nghiêm, bá đạo đến cực điểm, tựa hồ là chí tôn thiên địa, là vô thượng chúa tể.

Vũ Thiên Long nhẹ phất tay, sát na, hư vô theo đó vụn vụn rồi vỡ vụn xuống, tầng kết giới trên bầu trời lập tức tiêu tán, trả lại cho Hoang Cổ Chi Địa hào quang tự thân của nó.

Nghiêm nghị ngồi trên đại địa, Vũ Thiên Long thân hình mảnh khảnh, một đầu tóc trắng bạc phiêu diêu, mi mắt hơi hơi trợn xuống, về mặt tang thương đến cực điểm

”Ngươi mặc dù muốn đoạt xá ta, bất quá ta cũng vô tình đi thôn phệ ký ức, chấp niệm cùng đạo vận của ngươi! Coi như không ai nợ ai! Thế nhưng nhận từ ngươi một hồi thiên đại truyền thừa, có thể xem như lạy nửa cái sư tôn, Vũ Thiên Long ta ân oán phân minh, xưa này càng là nhiệt thành kính trọng cường giả! Hứa Vân Phi, nếu có ngày bỏn tòn đi đến Hóa Hư, ta nhất định sẽ giúp ngươi khỏi từ hồi sinh! “.

Vũ Thiên Long thanh lãnh đứng phất dậy, chấp tay, hướng vị trí nơi tôn cự nhân đã tọa hóa bên ngoài tinh không, thoáng ôm quyền nhẹ cúi đầu, cảm khái nói.

Sát na đó, thức hải nổ vang, một tia chấp niệm cuối cùng còn sót lại của Hứa Vân Phi cũng chậm rãi tiêu tán, đầu tóc trắng bạc dần chuyển màu đen, tại

đan điền, linh khí cuồng bạo gào thét, tựa hồ thiên quân vạn mã chạy chồm, Vũ Thiên Long cảm giác kim đan đã hoàn thiện ngưng tụ thành hình.

”Đã đến lúc đột phá” Vũ Thiên Long thở ra một hơi, hai bàn tay xiết chặt, Đại Việt Tôn Tiên Kinh âm âm chuyển động, bên trong tòa hắc tháp độ cao mười trượng, Vũ Thiên Long ngồi đó đã được ba tháng, ba tháng này là cần cù đi tích góp đầy đủ thiên địa linh khí, chờ ngày hậu tích bạc phát, nhất cử tiến giai đến Kết Đan kỳ.

Một ngày này chỉ thấy hoàng quang lóe hiện, khóa kim đan nơi hạ đan điền cuối cùng cũng đã tuôn ra sương mù màu vàng, lại chậm rãi dịch chuyển, trôi dạt lên vị trí trung đan điền, mang theo từng tràng âm thanh trầm thấp đồng thời khiến cho mặt ngoài hắc tháp hiện ra một tầng hào quang rực rỡ do mười hai đoàn ánh sáng liên kết tạo thành.

Ngay sau đó, mười hai đạo hào quang này lần nữa dung hợp với nhau tạo nên hư ảnh một cái trường hà đen nhánh, khiến cho hắc khí mặt ngoài hắc tháp vốn đang tán loạn, nhanh chóng ngưng tụ, mang theo hơi nước nồng đậm bao bọc khuôn viên hàng trăm trượng.

Trên không trung vờ vọi truyền xuống từng hồi thanh âm sấm rền vang dội, điện quang màu bạc cũng theo đó rơi xuống như mưa, tạo nên thanh thế vô cùng đáng sợ.

Chỉ thấy, quang điện ngân sắc không ngừng xen lẫn vào nhau, trong chớp mắt hoá thành vô số lồi cầu ánh bạc rực rỡ, chói mắt, những nơi sấm sét đi qua đều lưu lại tàn ảnh bàng bạc, chiếu rọi bốn phía rõ như ban ngày.

”Thiên Kiếp! Thứ gì? Ta chỉ là độ Kết Đan kỳ đã dẫn động đến thiên kiếp?” Thần thức hướng lên bầu trời, Vũ Thiên Long nội tâm âm thầm kêu khổ.

Sau khi hít sâu một hơi, Vũ Thiên Long dường như đã hạ quyết tâm, hai tay liên hồi đánh ra từng đợt pháp quyết, đồng thời trong miệng ngón văn oanh minh cộng hưởng, truyền ra những câu chú ngữ khó hiểu.

Lập tức, tại trung tâm hư ảnh trường hà đang bao phủ lên hắc tháp, giờ phút này liên tiếp hiện ra hơn trăm vòng xoáy màu đen không ngừng sôi sục.

Tiếp đó, âm khí bên trong vòng xoáy dường như sở hữu linh tính, tất cả đồng loạt tụ lại quanh người Vũ Thiên Long, gia cố lên Đại Việt Tôn Tiên Kinh.

Theo từng đạo pháp quyết do hắn đánh ra, hào quang vàng đất phát tán từ hư ảnh trường hà càng trở nên rực rỡ, rốt cuộc một tiếng nổ vang truyền đến, mặt ngoài hắc tháp thỉnh thoảng xuất hiện vô số khe hở, kéo theo đất đá rơi rụng là tả, Nhất Thủ Già Thương Khung phóng thẳng lên trời, nghênh đón lồi cầu ngân sắc.

Khi hai bên phát sinh va chạm, đại địa đột nhiên trở nên vô cùng yếu ớt, đồng loạt tan rã thành sương mù màu vàng, bất quá, lồi cầu ngân sắc sau khi đánh nát đại thủ do Nhất Thủ Già Thương Khung huyền hóa nên cũng bị chặn lại đôi chút.

Kích thước của nó theo đó bị thu nhỏ đi vài phần, lại thêm hư ảnh trường hà quả thực đồ sộ quá mức, giờ phút này gào thét xé trời bay lên, mang theo vô cùng vô tận đất đá, bụi bặm cùng không khí, thuận lợi kết thành một tấm khuôn mặt to lớn, nhìn kỹ thì đó chính xác là khuôn mặt của Vũ Thiên Long.

Trải qua thời gian nghìn chiến đã lâu thế nhưng số lượng đất đá phóng ra vẫn không hề có xu hướng giảm bớt, khiến cho sấm sét bên trên thoát nhìn mạnh mẽ nhưng lại không cách nào chiếm được ưu thế về số lượng, trong chớp mắt đã bị bào mòn đi không ít, hơn nữa còn xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn.

Vũ Thiên Long thấy vậy bèn tranh thủ thời cơ đánh ra một đạo pháp quyết, mạnh mẽ đi thao túng trường hà bên trên, phóng xuất ra vô số xúc tu màu đen, quấn chặt lấy lồi cầu bạch ngân.

Theo từng tràng âm thanh tựa hồ tiếng mưa rào rào, tốc độ thu nhỏ của sấm sét cũng dần trở nên rõ ràng.

”Tuế Nguyệt Vô Ưu! Âm âm!

Hai bên cứ giằng co như vậy cho đến khi lồi cầu khổng lồ chỉ còn lại non nửa, trường hà màu đen cũng lộ vẻ ảm đạm vô cùng, huyền ảnh khuôn mặt Vũ Thiên Long do đất đá tạo thành sinh sinh tiêu tán, lúc này lồi vũ rốt cuộc mới bị đánh tan, cùng lúc đó, lồi vân dày đặc trên bầu trời cũng từ từ thu nhỏ khiến cho sắc trời khôi phục trạng thái tĩnh lặng vốn có.

Vũ Thiên Long hô hấp thô trọng, trên trán mồ hôi ướt lạnh chảy đầy, trong đan điền, kim đan đã trôi dạt đến vị trí trung hạ, vẫn chậm rãi hướng thượng đan điền tiến lên.

”Tiên Thê, Tiên Tướng, Tiên Căn, Tiên Mệnh! Cùng hiện! Thiên Đạo Kim Đan thành!” Vũ Thiên Long nhìn trời cuồng hồng, sát na đó, phong vân dừng động, tầng không tựa hồ mặt nước phẳng lặng bị một bàn tay khổng lồ điên cuồng càn quấy.

Khí tức thiên đạo ngập trời phô trương khuếch tán, bên trong đan điền, khóa kim đan cũng vừa vận ổn định tại vị trí trung thượng, hào quang màu vàng từ trên thân thể Vũ Thiên Long xé trời bộc phát, từ xa nhìn lại tòa hắc tháp lúc này không khác gì bị một vầng mặt trời chói lóa bao phủ.

”Kết Đan! “.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Khiêu khích

Sau khi đột phá Kết Đan, Vũ Thiên Long mất thêm hai ngày để tìm hiểu hoàn toàn Hoang Cổ Chi Địa, địa phương này nói lớn không phải lớn, mà nói nhỏ cũng tuyệt đối không hề nhỏ, bốn mươi tòa hắc tháp kia, hẳn thực không biết người ta dựng ra tại đó rốt cuộc mang dụng ý gì.

Bên dưới tế đài đá đen, ần ần một cái thông đạo, tựa hồ lối đi hướng ra phía tỉnh không, bất quá lối đi này đã bị ai đó phong ấn lại, bằng vào thực lực của bản thân bây giờ, dù cho có tò mò đến mấy Vũ Thiên Long cũng đành bất lực.

”Rất có khả năng bốn mươi tòa hắc tháp cùng tế đài kia là cấu trúc của một loại trận pháp nào đó” Vũ Thiên Long tự nhủ, rốt cuộc ngậm ngùi rời đi Hoang Cổ Chi Địa, lần này mặc dù nguy hiểm trùng trùng, thế nhưng nhân họa đắc phúc, bản thân hẳn cũng xem như có được một hồi thu hoạch lớn lao.

U Minh sâm lâm, lại mất thêm hai ngày vượt mê chướng, cật lực phi hành, Vũ Thiên Long mới có thể thuận lợi trở về Phong Vũ đại cung.

”Không biết đám người Nạp Đặc Các thế nào rồi, đã tìm được thứ cần tìm hay chưa! Ta ở bên trong Hoang Cổ Chi Địa nhằm tính thời gian vừa vặn bốn tháng trời, có lẽ ba người bọn họ tại thời điểm hủy đi kết giới đã bị truyền tống đến một địa phương khác, bất quá, cũng hoàn toàn có khả năng kẻ bị truyền tống là ta!” Vũ Thiên Long nhếch môi cười.

Bước vào bên trong động phủ, ngay lập tức Vũ Thiên Long nhận được một đạo thần niệm truyền tin của Đoàn Thế Khánh, đạo thần niệm này đại khái cáo tri, sư tôn hân, Lý Trắc Thần nửa tháng trước đã trở về tông môn.

”Sớm hơn hai năm, Sư tôn! Rốt cuộc ta cũng có thể gặp lại người rồi!” Vũ Thiên Long vội vã rời đi động phủ, nhanh chóng ly khai hạ cung, hẳn muốn tiến nhập thượng cung trên kia, đi tìm gặp sư tôn.

Trên dưới Phong Vũ đại cung thoạt nhìn như được nối liền với nhau, nhưng thực chất lại hoàn toàn không phải, mà rõ ràng bị phân cách bởi một tầng sương mù dày đặc, tạo hình một cái bạch vân quan đạo, quan đạo này có tác dụng ngăn cản những đệ tử thực lực không đủ, cố tình đi lên thượng cung.

Thần thức triệt để phóng xuất, muốn thâm nhập quan đạo, bất quá, ngay lập tức liền bị đánh bật trở lại, lực lượng phản phệ suýt chút nữa khiến cho Vũ Thiên Long tại chỗ phun ra máu tươi, sắc mặt thoáng âm trầm.

”Thứ này không thể ngăn cản ta được!”

Lời nói rơi xuống, tay phải nhanh chóng bắt quyết, lập tức Nhất Thủ Già Thương Khung thủ ấn ngập trời huyền hóa mà ra, Vũ Thiên Long hung hăng nhún tay một cái về phía hư vô, theo đó đại thủ cũng đồng thời gào thét, hướng bạch vân quan đạo tự hành công kích tới.

”Ầm! Ầm! Uỳnh!”

Thanh âm va chạm kịch liệt vang lên, tầng sương mù bên ngoài quan đạo có thể nhìn thấy bằng mắt thường bị trùng kích đến lổm sổm vào, bất quá, tựa hồ có đặc tính đàn hồi mạnh mẽ, chẳng mấy chốc tầng mây mù kia lại nhanh chóng co giãn, lập tức liền quay về nguyên bản vốn có, không tổn hao, cũng chẳng hề xê xích nửa phần.

Đây là một kích toàn lực của Vũ Thiên Long, mang theo mười phần khí tức Thiên Đạo Kết Đan, mặc dù còn không phải chân chính đòn sát thủ, thế nhưng một kích này có thể dễ dàng khiến cho chúng tu sĩ, tu vị Kết Đan hậu kỳ trở xuống trực tiếp tại chỗ thụ thương.

”Phòng ngự thật mạnh! Nếu không có thực lực Kết Đan đại viên mãn, e rằng vô pháp hủy đi thứ sương mù này!” Vũ Thiên Long cả kinh, đại não cấp tốc suy nghĩ, qua mấy cái hô hấp, Vũ Thiên Long mím môi, tà tà cười.

”Khụ! Khụ! Không phá được, không tổn hại được a! Nhưng thu lấy thì ta làm được!” Dứt lời, ngón tay nhẹ điểm lên mi tâm, đi câu thông cùng với thức hải, sát na, một đạo huyết quang bằng tốc độ siêu việt bốn lời gào thét mà ra, định trụ tại hư vô, sau đó huyền hóa nên một cái đại đỉnh thân cao chín trượng, màu đỏ như máu.

”Chiến Thần Đỉnh! Trấn” Lời nói vừa xuống, Sơn Hà Cổ Đồ trải rộng một vùng trời, phành phạch tung bay đón gió..

”Thu!”

Theo đó, vô cùng vô tận sương mù xung quanh bạch vân quan đạo bị sinh sinh cưỡng ép, sau đó dừng động quay cuồng, rốt cuộc bị Sơn Hà Đồ tham lam nuốt gọn, dung nhập vào bên trong, hóa thành một bộ phận pháp họa của bức tranh.

Thu lại Chiến Thần Đỉnh, Vũ Thiên Long nhếch môi cười, vẻ mặt cực kỳ mãn nguyện.

Bạch vân quan đạo biến mất, lúc này Vũ Thiên Long có thể tận mắt nhìn thấy toàn cảnh Phong Vũ thượng cung.

Nói nguy nga tráng lệ có vẻ hơi kém sắc, nói uy nghiêm thần thánh cũng không hẳn đã hợp lý.

”Chón phúc địa tu chân”

Bên trên, đứng thẳng đỉnh đầu là kiêu dương rực rỡ, thất thái quang mang chói lòa phô trương khuếch tán, trận trận khí tức làm rung động lòng người tàn mắt mà ra, nơi này thiên địa linh khí thậm chí không cần đi giả tri bởi Tự Linh trận pháp cũng đã nồng đậm hơn xa so với bên trong động phủ của Vũ Thiên Long.

”Đúng là địa vị luôn đi kèm đãi ngộ a! Ta ở Tạp Dịch Quán thấy ngoại môn đệ tử đã vô cùng khoa trương rồi, vậy mà thượng cung so với bên dưới còn tốt hơn gấp trăm, ngàn lần!” Vũ Thiên Long tặc lưỡi cảm thán.

Đúng lúc này, đằng xa bỗng nhiên vọng lại thanh âm dị nghị, tràng cảnh liền trở nên huyền ảo.

”Không đúng! Ta cảm giác có điều không đúng, ngươi có biết không đúng chỗ nào không?”

”Làm sao ta biết không đúng ở chỗ nào a!”

”Các ngươi nhìn đi, sương mù, sương mù biến đâu mất!”

”Đúng a! Không đúng ở chỗ này rồi! Sương mù vậy mà biến mất!”

”Chuyện này tuyệt đối không tầm thường, phải nhanh chóng cáo tri lên trên, lão tử vào nội môn, sinh hoạt tại thượng cung cũng ngót ba trăm năm, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên ta nhìn thấy loại chuyện tương tự!”

Bên dưới hạ cung, mấy vạn ngoại môn đệ tử cũng đã bắt đầu phát hiện ra dị biến, bạch vân quan đạo vậy mà thành linh biến mất, một đồn mười, mười đồn trăm, lúc này, kẻ đạp pháp khí, người lãng không phi hành, khiến cho bầu trời một khắc tràn ngập tĩnh điểm, vô số đạo cầu vòng xé không bay lượn.

Bất quá chúng nhân mấy vạn người chỉ dám đứng từ xa chỉ trỏ, đây cũng là lần đầu tiên trong đời bọn họ được tận mắt nhìn thấy toàn cảnh Phong Vũ thượng cung, lập tức tràng cảnh liền trở nên huyền ảo, mấy vạn cái miệng đồng thanh đồng khởi, dù cho có yểm oanh thỏ thẻ thì cộng minh cũng đã không thua kém gì thiên lôi oanh kích.

”Lạc Thiên! Lùi lại! Phạm vào địa phận thượng cung tội nặng a!” Phía sau lưng Vũ Thiên Long bỗng nhiên vang lên tiếng hét dài the thé, thanh âm này nghe ra vô cùng quen thuộc.

Vũ Thiên Long lập tức quay đầu, khẽ nhếch miệng cười, vừa vặn nhìn thấy một thanh niên dáng vóc cao gầy đang đứng lẫn trong đám người, cố gắng vẫy vẫy cánh tay.

”Trần An Sương! Mấy tháng không gặp, lại mập hơn a!” Vũ Thiên Long lớn giọng gọi.

”Năm tháng! Từ ngày đó, ta nhiều lần tìm đến động phủ cũng không thấy bóng dáng ngươi đâu!”

”Hắc Hắc! Thế nào? Có muốn dạo chơi thượng cung một vòng?”

”Ta còn chưa sống đủ, ngươi muốn thì chơi một mình đi!”

Đúng lúc này, thành linh ba đạo bốn lôi từ đằng xa hét gào bay đến, sát na, định trụ tại trước mặt Vũ Thiên Long, có thể nhìn thấy chân ảnh ba thanh niên trẻ tuổi, bọn họ thân mang đạo phục nội môn đệ tử.

Một trong ba tên thanh niên quắc mắt nhìn Vũ Thiên Long, lớn giọng quát: ”Tiểu tử, ngươi từ đâu dám tiến nhập địa phận nội môn? Có biết tội không?”

Vũ Thiên Long âm thầm quan sát một vòng, rồi cuộc bữu môi cười nhạt: ”Môn quy có nói không cho phép ngoại môn xuất nhập thượng cung sao?”

”Ngươi! Hừ, Kết Đan sơ kỳ, bằng chút tu vi đó tiểu tử ngươi còn xa xa chưa đủ thực lực để tiến giai lên nội môn! Chúng ta là đệ tử Chấp Pháp Điện, bây giờ cho ngươi hai sự lựa chọn: Một, trở lại ngoại môn ngay lập tức, hai, theo ta vào Hình Viện chịu phạt!” Thanh niên thứ hai vẻ mặt khinh thường, thần sắc chán ghét, nghiêm giọng quát.

”Sao ngươi dám chắc rằng ta không đủ thực lực! Thế nào! Nếu có thể đánh bại một nội môn đệ tử bất kỳ, liền thay thế đi vị trí của hắn, đúng không?” Vũ Thiên Long ung dung, nửa cười, hỏi.

”Nội môn đệ tử, thấp nhất cũng là Kết Đan đại viên mãn, bằng vào ngươi ư? Tên điên này! Còn không lui xuống đừng trách lão tử nặng tay a!”

”Được rồi, ngươi, tên mập mắt lồi, Lạc Thiên ta hôm nay nhất định phải tiến giai nội môn, tại đây khiêu chiến ngươi a!”

Vũ Thiên Long tùy tiện chỉ tay về phía một thanh niên diện mạo mập mạp, trong thanh âm có phần khiêu khích, ba người bọn họ toàn bộ đều là đệ tử của Chấp Pháp Điện, tu vi Kết Đan đại viên mãn.

Thiên Đạo Kết Đan, đồng nghĩa vô địch cùng cảnh giới, dưới Nguyên Anh cảnh, bản thân hẳn đủ tự tin để nghiền ép hết thảy, thậm chí đến Kết Đan đại viên mãn, Vũ Thiên Long cũng hoàn toàn có thể thông thông thả thả đánh một trận, chứ không đến mức phải chật vật như mấy tháng trước, khi đối đầu cùng Tiết Tiểu Tam.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Thiên Đạo Kết Đan lập uy

“Tiên hạ thủ vi cường” Lời nói vừa xuống, Vũ Thiên Long lạnh lùng nhấc tay, miệng lầm bầm pháp ngôn, tức thì Việt Võ Đạo Lăng Không Kinh toàn bộ thi triển, Kết Đan tu vị cũng triệt để phóng xuất khiến cho không gian bốn phía lập tức nhấc lên phong bạo.

Ngón tay một điểm, sát na, hai đạo chi khí màu tím đậm lập lòe lôi điện nối đuôi nhau gào thét nhằm hướng thanh niên mập mạp phi tốc bay đến, chỉ thấy hư vô trước mặt bị sinh sinh rách phá ra, tạo thành một đầu thông đạo.

Thanh niên thần sắc thoáng co rút, tâm niệm chợt động, lập tức trước mặt hắn thiên địa linh khí tại bốn phía nhanh chóng ngưng tụ lại, thành linh huyền hóa nên một tấm khiên chắn màu trắng bạc, vừa vặn che chở cho thân thể.

Hai đạo chi khí liên tiếp nhau, tựa hồ bồn lôi hành tẩu, trong cái chớp mắt thuận lợi đánh thẳng lên tấm khiên.

” Uỳnh uỳnh “.

Thanh âm nổ vang rung trời, quang mang tán loạn, Lăng Không Kinh có lẽ bởi vì yếu thế hơn, cho nên trong khoảnh khắc liền triệt để sụp đổ.

Thấy vậy, Vũ Thiên Long khẽ hừ lạnh, tâm niệm vừa động, cả người như cánh hoa lơ lửng, một bàn tay hung hăng nhấn về phía trước, tại đó, hư vô trong phạm vi nhỏ lập tức bị xé mở ra một cái lỗ hồng, bên trong sát khí ngút trời bộc phát, thanh âm gào thét thể lương quanh quẩn, từng đạo sát khí quán chặt lấy nhau, lại huyền hóa nên hư ảnh một cái thủ ấn cực lớn, hình dung rõ ràng bàn tay năm ngón, có thể nhìn thấy chi tiết từng đường vân thớ thịt.

” Nhất Thủ! ” Vũ Thiên Long thanh âm trầm thấp.

” Già Thương Khung! ”

Khẩu quyết vừa rơi xuống, một bàn tay che trời tựa hồ cảnh khô mộc khổng lồ trực tiếp ngang trời quét qua, hư vô vụn vụn, phong bạo thét gào, âm phong cùng nhau trùng kích hóa oanh minh tiếng vang như ma hồn quỷ khiếu.

” Thần Hành Bách Biến! ” Vũ Thiên Long bước ra một bước, nhục thân trong sát na này bỗng nhiên trở nên mờ ảo, chỉ nhìn thấy tám đạo tàn ảnh chồng chất lên nhau, kéo ngang hư vô, một đường gào thét.

Đứng trước thế công như vũ bão, thanh niên mập mạp còn không kịp trở tay, hấn nét mặt hải nhiên, hô hấp thô trọng, đan khí trong thân thể giờ phút này trực tiếp phun trào, Già Anh tu vị toàn bộ phóng xuất, tại bốn phía không gian, hoàng kim chi khí dừng động vờn quanh, không biết từ đâu, mấy chục đoá thanh liên bỗng nhiên huyền hóa mà ra, chồng chất trước mặt tạo thành một bức tường hoa sen.

Bất quá, khi hấn muốn toàn lực ngăn cản lại Nhất Thủ Già Thương Khung thì Vũ Thiên Long đã phiêu dật tại hư vô, ngay phía trên đỉnh đầu.

Cánh tay nặng nề đập xuống, chỉ là một kích mang theo lực lượng nhục thân đơn thuần, thế nhưng không khí bên dưới tựa hồ vượt quá cực hạn chịu đựng liền triệt để phá toái, đùng đoàng thanh âm nổ vang, cả bầu trời ngập tràn dư vị cháy khét.

Vũ Thiên Long thủ đoạn không những nhanh mà còn vô cùng dứt khoát, từ khi Lăng Không Kinh xuất ra cho đến khi một kích này rơi xuống, mọi chuyện nói thì dài dòng nhưng thực chất chỉ phát sinh trong vòng chưa tròn hai lần hô hấp.

Thanh niên mập mạp liền cảm giác được một cổ nguy cơ sinh tử mãnh liệt đang từ trên đỉnh đầu áp xuống, thần sắc đại biến, tựa hồ là phản xạ tự nhiên, hai cánh tay hắn lập tức gấp cong lại, nâng lên cao, che chắn cho vị trí yếu hại.

” Uỳnh! Uỳnh! ”.

Thế như chẻ tre, cánh tay của Vũ Thiên Long mạnh mẽ đập xuống, cùng với cánh tay đối phương một chỗ va chạm, mặt đất long cốt đại địa thoáng chấn động, thân thể Vũ Thiên Long ngừng tại hư vô, lần đối kháng này song phương xem như bình hòa, hai bên, một trên một dưới kịch liệt giằng co, thanh niên mập mạp về mặt tái nhợt, mồ hôi trán tuôn ra thành dòng.

” Xuống “.

Vũ Thiên Long gần giọng hét lớn, lúc này tàng da nhanh chóng biến hóa, thớ thịt săn lại, cơ bắp nổi lên cuộn cuộn màu ngân đồng, Tiên Thiên thể chất được hoàn hảo kích phát, cũng nhờ đó mà nhục thân lực lượng tại một cái chớp mắt ầm vang kéo lên, chỉ ít cũng phải gấp hai lần lúc trước.

Tựa hồ công lưng gánh lấy một ngọn tiểu sơn phong, thanh niên cắn chặt răng, chặt vật chống chịu thêm mấy cái hơi thở thì triệt để quỵ xuống, đầu gối lún sâu vào bên trong mặt đất, hấn kinh nghi thẳng thốt.

” Ngươi! Ngươi không phải Kết Đan, ngươi là Nguyên Anh kỳ! “.

”Đúng không!” Vũ Thiên Long nhếch môi cười, lại tiếp tục gia trì thêm lực lượng, khiến cho đầu gối của thanh niên lúc này đã ngập sâu vào trong mặt đất đến hơn một tấc tay.

Chúng nhân đang quan khán xung quanh còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, đám ngoại môn đệ tử bởi tu vị tương đối thấp kém, khoảng cách tương đối xa, thế nên cũng không thể thuận lợi nhìn được rõ ràng tràng cảnh đang phát sinh.

Quả thực Vũ Thiên Long tốc độ quá mức nhanh chóng, từ sau khi đột phá Kết Đan thì Thần Hành Bách Biến võ kỹ được mạnh mẽ thăng hóa, cho đến lúc này đã vô hạn tiếp cận thần thông Thuần Di của Nguyên Anh tu sĩ.

Hai tên đồng bọn của thanh niên mập mạp trông mắt cơ hồ muốn rớt ra ngoài, bọn hắn cảm nhận được trên thân thể Vũ Thiên Long một cỗ lực lượng đã siêu việt Kết Đan, chạm vào tầng thứ Nguyên Anh cảnh.

”Hắn! Hắn! Làm sao có thể mạnh mẽ đến vậy?”.

”Kết Đan sơ kỳ nghiền ép Kết Đan đại viên mãn, điều này chỉ có một cách để lý giải: Hắn! Thiên Đạo Kim Đan!”.

”Không thể nào! Thiên Đạo Kim Đan xưa nay mấy người đạt đến? Đừng nói là ngoại môn đệ tử mà ngay cả mười vị Thánh Tử hạch tâm cũng đều không có cơ duyên này!”.

Chỉ thiên tư, thiên phú thôi vẫn còn chưa đủ, tại bên trong Hoang Cổ Chi Địa, Vũ Thiên Long được ý chí thế giới tán thành, được thiên đạo tác hợp, còn hoàn hảo vượt qua lời kiếp mới thành công ngưng tụ vô thượng kim đan.

Nếu nói may mắn cũng không hẳn đã hợp lý, bởi bản thân Vũ Thiên Long tứ tượng quy nguyên, tứ Tiên hợp nhất, là người được thượng thiên ưu ái, là kẻ bị mệnh trung chủ định, đời này mang đại phúc duyên, đại tạo hóa.

Thượng phẩm Linh căn để đi đến Kết Đan là trong ngàn người chọn một, mà Kết Đan kỳ được thiên đạo tán thành lại ngàn vạn vô nhất, điều này đủ để nói lên sự hiếm hoi, phượng mao lân giác cũng chỉ vậy, còn xa xa mới có thể cùng đi so sánh, khó trách tại sao bọn hắn lại tỏ ra thái độ.

Trận chiến này tạo thành oanh động cực lớn, dần dần cũng có người tò mò kéo đến quan khán, số lượng theo thời gian càng lúc càng đông, thậm chí một vài vị trưởng lão thâm tàng bất lộ cũng nhàn hạ giá lâm.

Bọn họ ngoài kinh hãi, ngoài cảm thán, đồng thời tỏ ra vô cùng thích thú, đối với đám người này thì trên đời đã không còn chuyện gì gọi là bí mật nữa, Thiên Đạo Kết Đan, vừa nhìn đã có thể nhận ra.

”Hắn là ai? Sao xưa nay ta chưa từng gặp qua? Thiên tư như vậy đáng lý không nên đi lên từ ngoại môn đệ tử chứ!”.

Một lão nhân tay cầm ngọc hồ lô, da mặt đỏ gay, thi thoảng lại ung dung đặt hồ lô kia lên miệng, ừng ực nuốt vào, tại đó mùi rượu nồng nặc bốc ra, lúc này lão say sưa quan khán cũng không quên thốt lên vài câu cảm thán.

”Đúng a! Đứa trẻ này ta nhìn niên kỷ tối đa hẳn chưa quá hai mươi, vậy mà đã có thể phá cơ thành đan, tốt! Thiên tư như vậy Phong Vũ môn xưa nay không có mấy người!”.

Lại một lão nhân diện mục quốc thước, dáng vẻ tiên phong, lão chăm chăm nhìn Vũ Thiên Long khẽ gật đầu vừa ý.

”Nếu ta có thể thu được một tên đồ tôn như vậy thì còn gì bằng a!”.

”Thu đồ tôn! Ngươi mơ đi, tiểu tử này ta nhìn trúng rồi!”.

”Khụ Khụ! Ngươi nhìn trúng thì sao? Lần trước Đạp Thiên Kiêu mở ra chẳng phải ngươi cũng cùng ta tranh dành một kẻ mang Thái Âm Chi Thể? Kết cục thế nào ngươi còn nhớ chứ? Chẳng có kẻ nào ngu dốt đến mức lại đi bái vào Luyện Dược Đường cả, muốn cả đời bán thuốc a!”.

Hai lão nhân đối thoại càng lúc càng trở nên gay gắt, rốt cuộc do mặt tranh cãi, nếu như bọn hắn biết nội tình thực sự của Vũ Thiên Long hẳn phải lao vào đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán rồi.

”Ngươi! Nhận thua đi!”

Vũ Thiên Long lạnh nhạt hướng thanh niên mập mạp nói, lực lượng từng chút một được gia trì, không những thế, uy áp tự thân lúc này cũng bắt đầu phủ xuống, cùng giai, cùng cảnh giới, dưới thiên đạo khí tức hiển nhiên bị nghiền ép là điều không thể tránh khỏi.

”Nằm mơ đi!”

Thanh niên mập mạp trong lòng ngập tràn tơ máu, vẻ mặt tím tái như đất ngựa, mồ hôi thấm ướt y phục, cả người mềm nhũn vì mệt mỏi, hẳn tuyệt đối không thể kiên trì thêm được nữa, bất quá, đạo tâm không cho phép hắn bỏ cuộc, lòng tự tôn càng không cho phép hắn cam bái hạ phong.

Đúng lúc này từ phía thượng cung bỗng nhiên vang lên một thanh âm trầm thấp, Vũ Thiên Long có thể nghe ra trong đó sự ảm áp, chứa đựng nồng đậm nhu tình.

” Long nhi! Lại đây với vì sư! “.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Huynh đệ tương phùng, gia tộc đại sự

” Sư tôn! ” Vũ Thiên Long thần sắc lập tức hóa ôn nhu, ánh mắt mang theo kích động nhìn hướng Phong Vũ thượng cung, đáy lòng cảm khái thầm kêu lên một tiếng, hần cũng đồng thời bỏ qua thanh niên mập mạp, vội vàng nhắc chân đạp không bước tới.

Lúc này từ đằng xa, một vết lưu tinh xé trời bay đến, đạo lưu tinh kia tốc độ cực kỳ nhanh chóng, trên quỹ tích nó đi qua một đường gào thét, lại nhắc lên phong bạo ngập trời, vào cái chớp mắt trước chỉ vừa nhìn thấy, vậy mà sau cái chớp mắt liền ngưng tụ thành chân thân.

Lý Trác Thần ung dung đứng trước mặt Vũ Thiên Long, hần hậu nhìn hần, mỉm cười: ” Long nhi! “.

” Sư tôn! ” Vũ Thiên Long hô hấp có chút dồn dập, cũng không suy nghĩ được nhiều, lập tức tại chỗ phủ phục quỳ gối xuống, hướng Lý Trác Thần cung kính dập đầu ba cái.

” Tám năm không gặp, hài tử ngày đó đã lớn thật rồi! ” Lý Trác Thần vẻ mặt khô quắt đến tang thương, nhân thân mang theo nồng đậm hồi ức, ngôn từ nhẹ nhàng, đôi bàn tay gầy guộc chậm chậm vuốt ve lên mái tóc Vũ Thiên Long.

” Bái kiến sư thúc! “

” Bái kiến sư thúc tổ! “.

Mấy vạn chúng nhân khi nhìn rõ dung mạo người vừa mới tiến đến đều riêng phần mình tỏ ra hãi nhiên, lập tức đồng loạt cúi cung quỳ gối phủ phục trên mặt đất, nhất tề hô vang.

Thậm chí ngay cả hai vị trưởng lão khi nhìn thấy Lý Trác Thần cũng thoáng giật nảy mình, nhanh chóng Thuần Di đến, cung kính cúi đầu hành lễ.

” Thì ra hần là đệ tử của Lý sư thúc ” Lúc này chẳng còn tâm lý tranh dành, bọn hần mồ hôi ướt trán.

” Đại ca! ” Đúng lúc này, phía sau lưng Lý Trác Thần thỉnh linh bước ra một cái thân ảnh, hần là nam hài, thân mặc thường phục, tuổi đời chỉ mới tầm mười ba, mười bốn, diện mạo vô cùng sáng sủa, nhìn qua tuấn tú dị thường, da trắng, mũi cao, từng chi tiết, thậm chí ngay cả những biểu cảm trên khuôn mặt cũng đều có đến bảy phần giống với Vũ Thiên Long.

Phải mất mấy cái hơi thở đi ổn định tâm tình, Vũ Thiên Long trần trối nhìn thiếu niên trước mặt, khó khăn mở miệng, đôi môi mấp máy nghẹn ngào hỏi: ” Phong nhi! Là đệ? Là đệ có đúng không? “.

Thanh âm vừa rơi xuống, nơi trông mắt long lanh đã sớm nhòe đi, phảng phất trái tim hần như bị ai đó hung hăng xiết lại, thân thể Vũ Thiên Long vô thức khẽ run lên một cái.

Vũ Thiên Phong! Thiếu niên trước mặt chính là cả đời này thân nhân của hần, là cả đời này đạo tâm cùng mục đích truy cầu của hần, rốt cuộc bao nhiêu điên cuồng, bao nhiêu chấp nhứt trên suốt lộ trình mà bản thân đã đi qua cũng đều tại nơi đó bắt nguồn, mấy lần trong mơ hần chỉ ao ước có được cái giây phút này đây.

Rời nhà từ khi vẫn còn là một hài tử, mỗi bước chân, chưa bao giờ nổi nhớ gia hương có thổ, nổi nhớ thân nhân lại vui bớt đi, có chăng càng thêm sâu đậm, vô hình chung khiến cho đạo tâm Vũ Thiên Long cũng ngày càng trở nên kiên định.

Hần nhớ hài tử nhỏ bé, mũm mĩm đáng yêu ngày đó, luôn quấn quýt bên chân.

” Đại ca, ta làm rơi con mộc điêu huynh tặng xuống cái giếng kia rồi! “.

” Nó là món quà đầu tiên huynh tặng cho ta, ta chỉ cần nó, không cần thêm “.

” Đại ca! Cha mẹ cho gọi huynh kia “.

” Đại ca! Huynh ngã có đau không? Nếu đau, ta sẽ đau cùng huynh “.

” Đại ca! Lần này huynh đi, khi nào thì trở lại? “.

” Đại ca! ” Vũ Thiên Phong vậy mà bỗng nhiên òa khóc, vội vàng chạy đến, ôm chặt lấy đại ca hần, cơ hồ bao thăng trầm của tuế nguyệt cũng lặng lẽ mà tan biến đi trong cái ôm chứa đựng nồng đậm thâm tình.

Mặc dù thanh niên trước mặt tướng mạo đã khác xa với trong nhận thức, nhưng có một cổ huyết mạch tương liên khiến cho bản thân Vũ Thiên Phong giờ phút này nội tâm vô cùng ám áp.

Hắn sinh muộn hơn đại ca bốn năm, từ nhỏ càng được đại ca hết mực yêu thương chiều chuộng, cái hôm Vũ Thiên Long rời đi Trấn Thiên Quan, hắn đứng nhìn theo bóng lưng non nửa ngày trời.

Từ hôm đó, Vũ Thiên Phong thầm hứa với bản thân, rằng phải cố gắng thật nhiều để có thể theo kịp bước chân của đại ca.

Năm chín tuổi thì do được Linh căn thượng phẩm, cũng là lúc Vũ Thiên Phong lặng lẽ rời nhà, học theo Vũ Thiên Long, ngang dọc khắp vùng Trung Bộ, lại bái vào một tông môn tu chân hàng nhất lưu, tại năm năm trời nỗ lực không ngừng nghỉ, cho tới hôm nay, tu vị cũng đã đạt đến Trúc Cơ kỳ.

” Phong nhi! Nín đi, đại ca đây, đại ca của đệ đây ” Vũ Thiên Long cười trong nước mắt, cho đến lúc này Nhân Sinh của hắn đã rơi xuống thêm giọt nước mắt thứ hai.

Huynh đệ tương phùng ba chén rượu!

” Phong nhi! Tại sao đệ lại đi cùng với sư tôn ta? ” Vũ Thiên Long cười đôn hậu, nhìn Vũ Thiên Phong, ôn nhu hỏi.

Nghe đến đây, Vũ Thiên Phong lần nữa òa khóc, thanh âm đứt gãy rơi vào bên trong tiếng nấc nghẹn: ” Đại ca! Gia tộc xảy ra chuyện rồi “.

Trái tim lộp bộp, cơ hồ muốn rớt ra ngoài, Vũ Thiên Long lập tức cảm nhận được một cổ bất an mãnh liệt đang vô vấp kéo đến, cố gắng trấn định, Vũ Thiên Long thở sâu, vội vàng hỏi: ” Chuyện gì! Nói cho ta nghe rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? “.

Vũ Thiên Phong thút thít, lập tức lấy từ bên trong túi trữ vật đưa cho Vũ Thiên Long một tờ giấy nhỏ đã nát nhàu: ” Cách đây hai hôm có người gửi cho đệ thư này! “.

Ngưng một chút, nhắm lại hai mắt tựa hồ che dấu đi sự hoang mang đến tột độ, Vũ Thiên Phong lại tiếp lời: ” Là đám người Hắc Ám Đế Thành! “.

” Hắc Ám Đế Thành? ” Vũ Thiên Long cả kinh hét lên một tiếng, đến lúc này hắn hoàn toàn xác định, gia tộc e rằng đã thực sự xảy ra chuyện.

Trên trán mồ hôi lấm tấm, nội tâm càng là ngập trời sóng lớn, đôi bàn tay run rẩy nhận lấy tờ giấy nhỏ từ đệ đệ mình, bên trong nguệch ngoạc ghi vài dòng chữ, những chữ này hắn là được viết lên bằng máu tươi, có lẽ thời gian trôi qua đã khá lâu cho nên tất cả ký tự đều bị đen sạm lại, chỉ có thể cảm nhận được rõ ràng mùi vị huyết tinh.

” Phong nhi! Khi con nhận được bức thư này thì gia tộc đã phát sinh đại sự, mẫu thân chỉ hy vọng dù cho có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, con cũng đừng nên quay về, có thể hãy chạy càng xa càng tốt! Nếu con gặp được Long nhi, nói với nó: Đi tìm Lý thượng Tiên, cậy người bảo hộ... Hắc Ám Đế.. “.

Dòng chữ đến đây thì kết thúc bởi một nét chấm phá là giọt máu lớn, tựa hồ Lý Phi Yến trong lúc gấp gấp hoặc giả bị địch nhân truy sát đã tích huyết, cố gắng để viết ra bức thư này.

” Mẫu thân! ” Vũ Thiên Long gầm lên một tiếng, rốt cuộc hưng hăng xé nát bức thư, vẻ mặt phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nội tâm càng là điên cuồng gào thét, giờ phút này hắn có muốn trấn định cũng không được nữa.

Đáy lòng Vũ Thiên Long một khắc chùng xuống, hắn thực sự hoang mang, lo lắng cho an nguy gia tộc, an nguy của cha mẹ cùng nội công, đạo tâm của bản thân là từ đó dựng dục nên, nếu như thực sự phát sinh chuyện ngoài ý muốn, tất nhiên cũng sẽ theo đó mà sụp đổ.

” Hắc Ám Đế Thành! Hắc Ám Đế Thành! Các ngươi dám tổn thương gia tộc ta, Vũ Thiên Long thề sẽ tận tay giết chết tất cả các ngươi, giết đến máu nhuộm thương khung, tuyệt đối gà chó không tha! “.

Vũ Thiên Long xiết chặt tay, thỉnh linh nhắm vào hai mắt, sát na sau khi hắn mở mắt, giờ phút này tựa hồ đã hoàn toàn biến thành một con người khác, trong đôi mắt ngập tràn tơ máu, thần sắc trở nên điên cuồng, nội tâm thì lương gào thét.

” Phong nhi! Vì sư cũng chỉ vừa mới biết chuyện này! Ngày đó ta từng hứa với con sẽ thay con bảo hộ cho Vũ gia, rốt cuộc vì sư vẫn không thể làm được, ta thực có lỗi..Bất chấp mọi chuyện đúng sai, thật giả thế nào... Ngay bây giờ vì sư sẽ giết đến Trung Bộ, đồ sát Hắc Ám Đế Thành! “.

Lý Trác Thần âm trầm nhìn Vũ Thiên Long, nghiêm túc nói, thực sự hắn là tình cờ gặp Vũ Thiên Phong, cũng là tình cờ đưa nó vào Phong Vũ Môn, mọi chuyện phát sinh cho đến lúc này Lý Trác Thần mới vừa vận biết đến.

” Tạ sư tôn! Chuyện này không cần đến người phải ra tay, đây vốn là ân oán riêng của Vũ gia, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày, con một tay tận diệt đám người Hắc Ám Đế Thành, bất quá, thực không ngờ mọi chuyện lại diễn biến theo chiều hướng xấu đến như vậy! “.

” Sư tôn, chỉ cầu người chiếu cố đến đệ đệ con, đồ nhi tự có cách thu xếp ổn thỏa “.

Vũ Thiên Long mặc dù gấp gấp vô cùng thế nhưng tâm tính không bị không loạn, hắn ôm quyền hướng Lý Trác Thần, cung kính vái ra một vái.

” Đại ca! Ta muốn theo huynh! ” Vũ Thiên Phong nấc nghẹn.

” Không được, đệ phải ở lại nơi này, ngoan, nghe lời đại ca “.

Vũ Thiên Long bỗng nhiên hướng mắt lên phía Phong Vũ thượng cung, cũng đồng thời truyền đi một đạo thần niệm.

” Đoàn môn chủ! Người lập tức mở ra đại trận thủ hộ, ta có chuyện gấp cần ly khai ngay lập tức “.

” Sư tôn! Cứu người như cứu hỏa, lòng ta bây giờ ngổn ngang trăm mối! Ta.. “.

” Long nhi! Ta biết con làm người tuyệt đối ôn hòa, tâm tính cũng không xốc nổi, nếu chuyện này con có thể tự mình giải quyết... Thôi được, vì sư sẽ không can dự vào, thế nhưng nước xa khó cứu được lửa gần, vì sư ban cho con ba lần thủ đoạn Na Di thiên địa ”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Trở về

Vũ Thiên Long tất nhiên có tính toán riêng của mình, sau cái lần trải qua thập tử nhất sinh tại bên trong Hoang Cổ Chi Địa, bản thân hắn đã không còn giống với quá khứ.

Hứa Vân Phi đoạt xá thất bại cũng đồng dạng đem hết thảy vốn liếng cùng sở học cả đời truyền thụ cho hắn, là nhân sinh vô số năm tháng, là kinh nghiệm sống, kinh nghiệm tu chân siêu cao của một bậc Hóa Hư vô thượng, hơn nữa, còn ẩn chứa một ít bí mật kinh thiên động địa.

Bất quá, nói truyền thừa không hẳn đã chính xác, mà phải là một dạng dung nhập tựa như thể hồ quán đỉnh, từ đạo vận, ký ức, thậm chí ngay cả chấp niệm trong khoảnh khắc đó cũng đều bị Vũ Thiên Long triệt để cắn nuốt.

Hắn bây giờ tuy một nhưng là người mang hai luồng ký ức, song phương mặc dù có đối nghịch, có tranh chấp, thế nhưng, lấy bản thân hắn làm bản tôn, mà một khi hồn phách bốn tôn còn, sẽ triệt để áp chế đi ý chí của đối phương.

Vũ Thiên Long nội tâm phức tạp, về mặt hiện lên rõ ràng nét âu lo cùng gấp gáp, nhận từ Lý Trác Thần ba lần thủ đoạn Na Di, nếu như thuận lợi hẳn hoàn toàn có thể cải thiên hoá địa, nhanh chóng trở lại Trấn Thiên Quan.

Thế nhưng cái khó là tu vị Vũ Thiên Long lúc này còn quá thấp so với thần thông, để vững vàng chèo chống suốt cả một lộ trình dài mười vạn dặm quá thực không dễ dàng gì.

” Bây giờ nếu tìm đến Tam Linh phải đi ngược lên Bắc Bộ, đến Vọng Tiên Sơn, thế nhưng thời gian không đủ, có lẽ chuyện này thực sự phải tự mình đi giải quyết! ” Vũ Thiên Long xiết chặt tay, hạ xuống quyết tâm.

Thứ hắn nhận là ân oán gia tộc, đạo hắn tu là Nhân Sinh Chi Đạo, dù một lời nói ra có thể mượn nhờ đại tu sĩ Hợp Đạo kỳ xuất thủ, bất quá, một khi vẫn chưa đến mức cùng đường bí lối thì bản thân hắn sẽ tuyệt đối không chọn cách này, bởi đơn giản: Nhân Sinh là phải tự mình trải nghiệm lấy, chớ ngại hồng trần phải tự mình bước qua.

Vũ Thiên Long ly khai Phong Vũ Môn sau khi sắp xếp xong cho đệ đệ, lần này oanh động mà hắn tạo nên cũng không đơn giản chỉ là biểu lộ ra một chút thiên phú mà thôi.

Lý Trác Thần là sư tôn hắn, hiển nhiên dưới vạn chúng chú mục, cái danh tự Lạc Thiên theo đó cũng vô tình mà quật khởi như hồng thủy, người ta biết đến ngoại môn đệ tử Vũ Thiên Long, nghịch lý ở chỗ, mặc dù là ngoại môn nho nhỏ, thế nhưng hắn lại mang bối phận thậm chí còn cao hơn cả môn chủ.

Chuyện này về sau hãy nói, còn bây giờ trên bầu trời Trấn Đông Lâm thành linh xuất hiện một đạo lưu tinh đang cuốn lên phong bạo, gào thét mà đi, chúng nhân tại bên dưới chỉ mơ hồ nhìn thấy một vệt ánh sáng trắng tấp cắt ngang trời.

Trong chớp mắt, phổ thị hóa sâm lâm, sâm lâm thành bình địa, Vũ Thiên Long toàn lực phi hành, Kết Đan tu vị dốc sức chèo chống, bất quá dưới loại tiêu hao không ngừng nghỉ này, chỉ lực lượng tự thân thôi cũng khó bề đi bù đắp được, dễ hiểu tại sao Lý Trác Thần lại cấp cho hắn đến ba lần thuật pháp Na Di thiên địa.

Tốc độ này nếu đem ra so sánh cùng với thủ đoạn Na Di chân chính của Hợp Đạo kỳ thì vẫn còn xa xa không đáng nhìn, thế nhưng ở một mức độ nào đó mà nói, thì tốc độ của Vũ Thiên Long bây giờ cũng đã không hề thua kém Nguyên Anh tu sĩ.

Mười vạn dặm hành trình, Vũ Thiên Long một đường gào thét, khi khoảng cách theo thời gian càng lúc càng được rút ngắn lại thì nội tâm hắn càng trở nên gấp gáp, bên tai phong bạo hóa tiếng vang ù ù, sơn thủy, cảnh vật trước mặt cứ lần lượt nhòe đi.

Đến khi cảm thấy linh lực cạn kiệt Vũ Thiên Long liền trực tiếp nuốt vào đan dược bổ sung, tất cả hơn ba trăm giọt Linh Dịch này là tặng phẩm mà ngày trước lúc vượt ải Ma Tháp, Vũ Thiên Long nhận được.

Trong tay áo hắn còn có thêm bảy viên Trú Nhan Đan, Vũ Thiên Long cầm đan dược trên tay mà đáy lòng nặng trĩu.

”Mẫu thân! Thứ này là hài nhi làm quà, tặng cho người, hy vọng người vĩnh trú thanh xuân, mẫu thân phải dùng, nhất định phải dùng. . .Phụ thân! Nội công, các người tuyệt đối đừng xảy ra chuyện. . . Đợi ta “.

Đoạn đường này vốn đã dài, lại thêm nội tâm gấp gáp, khẩn trương, khiến cho mấy cái canh giờ ngắn ngủi tựa hồ trở thành mấy lần tuế nguyệt, lặn, mọc.

”Không được! Trước sau cũng phải một lần! Càng kéo dài càng thêm bất lợi” Thần sắc quả quyết, Vũ Thiên Long thở ra một hơi khẩu khí, đồng thời thôi động linh thức, tiến hành dung nhập vào bên trong thức hải của bản thân.

Vẫn là mảnh hải dương mênh mông ngập tràn sóng gió, bất quá, khung cảnh tựa hồ có chút khác thường, mảnh hải dương nguyên bản màu vàng óng ánh, vậy mà giờ phút này ở phía xa có thể nhìn thấy một vùng nước biển đen ngòm chiếm lấy hai thành diện tích, cả bầu trời bên trên bị hắc ám xâm thực khiến cho khí tức trở nên hết sức thê lương, u ám.

Hắc thủy cùng hoàng thủy song song phân tách tạo thành hai bộ phận khác biệt, một bên hào quang chói lọi ngập tràn sinh cơ, một bên u quang hôn ám, tử khí bao trùm.

Trên mảnh hắc hải này đứng vững ở đó một ngọn núi lớn, tựa hồ mọc lên từ đâu đó bên dưới đáy biển, nhìn qua dường như cây đại thiết côn sừng sững chống trời.

Lưng chừng núi, chông chênh treo lắt bảy tòa cổ tháp ngói đỏ tường rêu, lúc này tại bên trong ngôi xếp bằng một trung niên nam tử, hắn toàn thân y phục tối màu khá tương đồng cùng với khung cảnh, tóc dài buông xòa, từng sợi mảnh mai theo gió phiêu diêu, hai mắt nhắm nghiền, tại đó không hề cảm nhận được một chút nào khí tức của sinh mệnh.

Trung niên nhân vóc người cao lớn, mặt vuông, râu rậm, phía sau lưng hắn hiện ra sơn thủy mờ ảo, bốn vùng không gian xung quanh dưới uy áp kịch liệt vận vẹo, lại huyền hóa nên vô số kỳ quan dị cảnh, có núi thây biển máu, có đồng khô xương cốt, có chiến trường rực lửa.

Vũ Thiên Long cảm nhận được trên người trung niên này Sát Lục khí tức nặng nề, phảng phất một tôn Ma Thần cái thế, nhìn khí tức cơ hồ có chút tương đồng với Xích Quỷ Ma Quân mà Vũ Thiên Long đã từng gặp qua.

Cùng lúc đó trên bầu trời đang phát sinh dị tượng đêm ngày luân phiên, tinh di đầu chuyển, mặt trời ban mai liền hóa thành một đạo cầu vồng bảy sắc, ngay lập tức dung nhập vào bên trong thân thể trung niên này, khiến cho thân thể hắn tại sát na trở nên mờ ảo, trên cánh tay duy nhất thỉnh thoảng xuất hiện một cái hư ảnh.

Toàn thân hư ảnh tỏa ra ánh sáng chói mắt giống như mặt trời, vừa mỉm cười vừa chậm chậm ngưng thực, rốt cuộc sau khi đi ra khỏi cánh tay kia liền đứng tại bên cạnh chân thân.

Ngay sau đó hắc ám cuốn động sương mù cả thiên địa bay thẳng về phía hư ảnh, lập tức dung nhập vào bên trong thân thể, bốn phía không gian giờ phút này dường như điện nổ vang, hư ảnh kia thỉnh thoảng mở miệng, cất lời: ”Ta là Vũ Thiên Long! “.

Linh thức Vũ Thiên Long đang đứng trên bầu trời quan sát, bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ sợ hãi thật sâu đến từ trong linh hồn, bởi tôn hư ảnh kia chính xác là hình chiếu của hắn.

Cố gắng khống chế tâm tình, Vũ Thiên Long hừ lạnh, nhanh chóng bắt ra hàng loạt đạo pháp quyết, vô số pháp quyết lại đồng thời hóa thành ngàn vạn đạo phù văn, sát na, hướng hình chiếu của bản thân đang đứng bên cạnh trung niên, công kích tới.

Ngàn vạn đạo phù văn này tựa hồ một tấm lưới hoàng kim, chớp mắt đã từ trên bầu trời bao trùm xuống, bốn phương tám hướng trong cái sát na hoàn toàn bị phong bế lại.

Hư ảnh, nét mặt bỗng nhiên kịch liệt vận vẹo, trên đỉnh đầu bốc lên ngàn ngạt hắc khí, hắn chăm chăm nhìn lên bầu trời, miệng liên tục gầm gừ: ”Ta là Vũ Thiên Long. . .Ta là Vũ Thiên Long a! “.

”Hứa Vân Phi! Ngươi đừng hòng qua mắt được ta, bản tôn, ngươi thừa cơ khống chế hai phần, nên biết dừng đi là đủ, đừng quá tham lam! Ta không biết Đại Bảo đã nói gì với ngươi, thế nhưng nếu ta muốn thì một tia tàn niệm cuối cùng này của ngươi sẽ triệt để tiêu tán, từ đây vĩnh viễn biến mất” Vũ Thiên Long trầm mặt, gầm giọng quát.

Lời nói vừa rơi xuống, trung niên nhân thỉnh thoảng mở mắt, thời khắc này thiên địa oanh minh, cảm tưởng ánh mắt kia có thể dung nạp hết vạn vật, cũng ánh mắt kia hoàn toàn có thể diệt sạch vạn giới.

Hắn! Hồn phách Hứa Vân Phi!

Vũ Thiên Long bĩu môi cười, tâm trạng vô thường, tuyệt đối không thể nhìn ra hy vọng, lúc này nhặt nhặt cất lời: ”Nếu đạo cơ ta không vững ngươi sẽ thừa dịp đoạt xá lần nữa có đúng không? Khi ta rời đi Hoang Cổ Chi Địa đã phát hiện tàn niệm kia của ngươi không hề tiêu tán mà chìm vào bên trong thức hải, Hứa Vân Phi! Ngươi thực không tầm thường a! “.

”Hừ! Bản Thánh là ai? Ta muốn xem rốt cuộc đạo tâm tiểu tử ngươi vững đến mức nào! Ngươi thiếu đi bảy phách, lý do vì sao ta không rõ, bất quá, nếu ngươi hiến nhục thân này cho ta, bản Thánh cam đoan sẽ khiến tên tuổi ngươi dương danh lập vạn, càng cam đoan sẽ thay ngươi duy trì chấp niệm! ”

Trung niên nhân về mặt cột nhà nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chấp nhận đại giới, đánh đổi tu vi

Vũ Thiên Long âm trầm nhìn Hứa Vân Phi, tà tà cười, đôi mắt phát ra tinh mang, sau cùng cắn xuống môi dưới làm ra quả quyết, dứt khoát nói: ”Ta muốn cùng ngươi thực hiện một cái giao dịch! “.

”Ồ! Giao dịch gì? “Lý Vân Phi nửa bĩu môi, cũng ngừng đầu nhìn, chăm chú lắng nghe.

”Bổn tôn biết, trên đời chỉ có hai cách duy nhất là có thể khiến cho ngươi hoàn chỉnh phục sinh, cách thứ nhất: Đoạt xá ta, cách này ngươi không làm được, cách thứ hai: Tìm đến Thăng Long Hoàng Thành! “.

Vũ Thiên Long cố tình nhấn nhá khiến cho thanh âm trầm bổng nhịp nhàng vang vọng, nghe ra cực kỳ rõ ràng.

Lời nói cuối cùng vừa rơi xuống, về mặt Hứa Vân Phi bỗng nhiên đại biến, hắn lại một lần nữa nhắm vào, mở ra hai mắt, tại thời điểm này sự thâm thúy vốn có trong ánh mắt triệt để biến mất, thay vào đó là nồng đậm sự kích động cùng một chút mờ mịt, mông lung bất định.

Thanh âm khàn khàn, Hứa Vân Phi nhẹ giọng: ”Thăng Long Hoàng Thành! Ngươi biết nó ở đâu? “.

Rốt cuộc thần sắc mang theo mong chờ, đỏ mắt nhìn hướng Vũ Thiên Long.

”Ta biết, nên mới muốn cùng ngươi thực hiện giao dịch này! “.

”Là giao dịch thế nào? “.

”Hóa Hư kỳ có thể luyện ra thân ngoại hóa thân! Ngay lúc này đây ta không làm được, bất quá, nếu tàn hồn của ngươi chấp nhận đi dung hợp làm một cùng nghịch tâm của ta, tất nhiên cũng sẽ có năm thành quyền hạn đối với bổn tôn, đến lúc đó còn lo không lấy được Thăng Long Hoàng Thành? Hơn nữa, bây giờ chuyện gia tộc vô cùng gấp gáp, ta thực không có nhiều thời gian! “.

Đoạn đối thoại tiếp theo ngoại giới không người thứ ba biết đến, chỉ thấy Vũ Thiên Long đang phi hành trên bầu trời giờ phút này tốc độ nhanh chóng hóa thành trắng bạc, nhục thân bốn phía chớp mắt bị tử khí bao trùm, u vu quần quanh.

Hắn cảm giác lực lượng trong cơ thể tựa hồ vô cùng vô tận, như núi lửa vạn năm tích nhiệt nay phát tiết phun trào vậy, theo sự điên cuồng nồng đậm biểu hiện ra trong ánh mắt mà âm vang bộc phát.

Uy áp mãnh liệt quá khứ chưa từng có tự thân lan tràn, quấy cho hư vô bốn phía nhấc lên phong bạo ngập trời, thiên địa oanh minh, tầng không chao đảo, một đoạn đường này bỏ qua thủ đoạn phi hành, cùng với tu vi bạo tăng, Vũ Thiên Long trực tiếp Na Di.

Uy áp kinh tâm động phách phổ thiên cái địa mà khuếch tán, thần thức triệt để buông ra hết bên ngoài, bao phủ về phía trước khuôn viên hàng vạn dặm, tốc độ không đổi kéo theo trời đất oanh minh, giờ phút này tu vi Vũ Thiên Long điên cuồng mà tiến giai, thăng hóa từng mớ lớn.

Trực tiếp nhảy đến Nguyên Anh sơ kỳ, Nguyên Anh trung kỳ, bỏ qua Nguyên Anh hậu kỳ, Nguyên Anh đại viên mãn, trong đan điền vọng lại thanh âm tiếng nổ vang liên hồi tựa hồ sơn nhạc đổ sụp.

Hư vô một khắc ngập tràn lôi điện, kiếp vân đồ lờn như máu dày đặc xuất hiện, che kín tầng không.

Vũ Thiên Long hừ lạnh, khẽ phát tay khiến cho kiếp vân tan tác, điện lôi tiêu tán, sát na, tu vi tại chỗ nhảy lên đến Độ Kiếp kỳ nhất trọng.

Lại có âm phong gào thét, phong kiếp đầy trời vùn vụt, ngoài Đông Hải thủy vụ mịt mờ, ngàn vạn con sóng không lồ theo bão táp cuộn trào quét qua trực tiếp nhấc lên, cùng nhau va chạm rồi nổ tung như thiên lôi oanh kích.

Vô số đạo phong trên chín tầng trời mang theo xu thế khai thiên tích địa nhằm hướng Vũ Thiên Long điên cuồng mà chém xuống, thanh âm sắc lạnh tựa hồ tiếng sáo trúc quần quanh, Vũ Thiên Long nét mặt bất biến, vẫn không ngừng lại nửa bước.

Nhất Thủ Già Thương Khung!

Theo thanh âm từ miệng đi ra, một cái bàn tay vĩ ngạn che mắt thái dương, hóa ngày thành đêm trực tiếp ngăn cản phong kiếp.

Phong kiếp vừa tán đi, hỏa diễm đầy trời liền thay thế nhuộm đỏ thương khung, hỏa linh khí vô cùng vô tận tựa hồ muốn thiêu đốt hết thấy vạn vật.

Vừa Na Di, vừa độ kiếp, chuyện này là tiền lệ xưa nay chưa từng có, theo tu vị cực tốc tăng trưởng khiến cho quá trình độ kiếp của Vũ Thiên Long diễn ra vô cùng thông thả, bất quá, dị tượng thiên địa nối tiếp nhau xuất hiện khiến cho bá tánh sinh linh bên dưới ức vạn người hoang mang khiếp sợ.

Ở mỗi tòa thành trì, mỗi thôn làng, mỗi ngọn sơn phong mà Vũ Thiên Long đi qua, bất kể là tu sĩ hay phàm nhân, một khắc này đều tâm thần run rẩy, đồng loạt hướng mắt lên bầu trời âm thầm khấn vái.

Phong, Vũ, Lô, Điện, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, chín đại kiếp thi nhau trút xuống, Vũ Thiên Long tốc độ không những giảm bớt mà còn trực tiếp bạo tăng.

Tại Vạn Kiếm Tông, Công Tôn Uyển ngồi bế quan bên trong động phủ, theo kinh biến điên cuồng phát sinh trên bầu trời khiến cho toàn tông nhón nháo, nằng nạnh chóng đi ra, hướng mắt nhìn lên, thời khắc này hư vô chấn động dữ dội.

Một ngôi lưu tinh màu tím sẫm kéo theo phía sau là thất thái quang mạng chói lòa đang khai mở hư vô lao nhanh về phía trước, ở đó nàng cảm nhận được một cỗ máu huyết tương liên, một cỗ khí tức thập phần quen thuộc.

Nhịp tim gia tốc, Công Tôn Uyển về mặt cơ bắp, thất thần lẩm bẩm: " Là hắn! Vũ Thiên Long ".

Đông Hải, làng chài mà ngày trước Vũ Thiên Long đã từng cư ngụ, lúc này một đầu Ma Ngạc khổng lồ đang gây ra sóng gió, cuốn lên hồng thủy cao mấy trăm trượng, tựa hồ một bức tường nước ngất trời, đang từ trên thượng thiên muốn ập đổ xuống.

Đầu Ma Ngạc thân ngàn trượng, vẩy tựa vẩy rồng toát lên màu ánh kim sắc bén, miệng dài răng nhọn, diện mục kinh khủng, thực lực rơi vào khoảng Nguyên Anh trung kỳ, chính xác là con quái thú ngày đó Vũ Thiên Long đã từng nhìn thấy qua trên lộ trình đi dọc Đông Hải, ngày đó chỉ với ánh mắt, con Ma Ngạc này cũng đủ khiến cho Vũ Thiên Long chặt vật trọng thương.

Khi bá tánh đang than vãn, cầu xin trong tuyệt vọng thì một cái bàn tay cực kỳ to lớn hình dung như ngọn sơn phong đen ngòm, hoặc giả một mảnh văn thạch bên ngoài tinh không vừa vụn xé trời lao xuống, bàn tay này trực tiếp đánh thẳng vào đầu con Ma Ngạc khiến cho nhục thân khổng lồ của nó tại chỗ lập tức nổ tung, huyết vũ đầy trời, huyết tinh nhuộm đỏ một vùng biển.

Bên trong ngôi miếu lớn thờ phượng năm bức tượng đá khắc tạc hình dạng thiếu niên, giờ phút này hương khói nghi ngút, mấy trăm người đồng loạt tụ tập tại đó, mọi chuyện quả thực phát sinh quá mức nhanh chóng, chúng nhân khi vẫn còn chưa kịp hoàn hồn thì bức tượng chính giữa bỗng nhiên bạo phát ra tinh mang, hương hỏa nguyên khí bao lâu cứng bái nay thỉnh linh tích tụ lại, huyền hóa nên một tấm khuôn mặt thiếu niên mờ nhạt.

Hải Vân Sơn, đại ngàn bao la, đại thụ chọc trời, dưới uy áp hình thành bão táp quét qua, tựa hồ rom rã đồng loạt la liệt ngã gục.

Trần Thiên Quan, một khắc khi Vũ Thiên Long giáng lâm, đại trận có tác dụng ngăn cản tu sĩ phi hành, tựa hồ cái lồng chụp tỏa ra hào quang bàng bạc trực tiếp bị dư ba lực lượng trên thân thể hắn trùng kích đến vỡ vụn.

Theo đó mấy trăm tu sĩ làm nhiệm vụ thủ hộ bên dưới đều bị kinh động đến, ai nấy thần sắc tỏ ra cực kỳ hãi nhiên, không rõ ràng sự kiện gì đang phát sinh, chỉ thấy biểu cảm trên khuôn mặt như gặp phải đại địch đồng dạng.

Bọn họ lập tức hóa thành mấy trăm đạo cầu vồng trực tiếp bay lên, trong đó kẻ có tu vị cao nhất là một lão giả, cũng đạt đến sơ kỳ Nguyên Anh cảnh.

Bất quá, khi cảm nhận được khí tức cùng uy áp kinh tâm động phách lan tràn trên thân thể Vũ Thiên Long, đều đồng loạt tỏ ra khiếp sợ, cả người run rẩy, ngoan ngoãn tranh thủ nhường đường.

" Là Hợp Đạo kỳ! " Lão giả Nguyên Anh mặt xám như tro, thốt lên kinh hãi, không dám chậm trễ, tại lưng chừng trời cúi đầu cung kính.

Đằng xa, phủ viện Vũ gia nhanh chóng hiện ra trước mắt, khung cảnh quen thuộc khiến cho nội tâm Vũ Thiên Long trở nên vô cùng phức tạp, cố gắng bình ổn tâm tình, một bước bước đến.

Cửa lớn khép hờ, tấm mộc biển son thiếp vàng do chính tay hoàng đế đích thân viết tặng là niềm tự hào của toàn bộ người Vũ gia giờ phút này nằm chổng chơ trên mặt đất.

Bên trong hoang tàn đổ nát, bảy phần kiến trúc tựa hồ bị một bàn tay khổng lồ nào đó đè bẹp, không một bóng người, bốn phía bụi bặm thô lương, cây anh đào cổ thụ trước tiểu viện của Vũ Thiên Long cũng bị đốn ngang gốc, chết khô nằm đó không biết từ bao giờ.

Vũ Thiên Long đẩy lồng chùng xuống, từng bước từng bước một tiến vào đại viện, khắp nơi đầy gạch vỡ ngói vụn, ngoài những thứ đó ra tuyệt đối không thể nhìn thấy một cái bóng người nào.

Thậm chí thần thức lan tỏa khắp mọi ngõ ngách cũng vô pháp tìm ra khí tức của sinh mệnh, Vũ gia ba ngàn cái nhân khẩu tựa hồ thành linh mà bốc hơi bay mất vậy.

Trên bức tường trước đại viện bị đánh sụp xuống còn lộ lộ vết tích của một cái chương ấn thật lớn in hằn, phía sau hậu hoa viên vốn được Vũ Thiên Bá dùng để trồng Tử Phù Dung cơ hồ là nơi phát sinh giao chiến kịch liệt nhất.

Chỉ thấy mặt đất bị cày xới thành từng cái luống dài, mấy trăm ngọn non bộ chỉ chút vết tích do kiếm khí cùng chương ấn chặt chém gây nên.

" Chúng ta xem như bình hòa, ta giúp ngươi nghịch loạn tu vị, ngươi giúp ta báo thù rửa hận, Tây Thiên Tiên Tộc, phải giết sạch, gà chó không tha" Thanh

âm của Hứa Vân Phi vang vọng trong thức hải Vũ Thiên Long.

"Im mồm!" Vũ Thiên Long quát, hắn không còn tâm trạng để nói chuyện cùng đối phương, bắt quá suy nghĩ lại: Thì Hứa Vân Phi đích thực Hoá Hư cảnh, tại sao lại có thể bị người khác giết chết, hơn nữa còn là người của Tây Thiên Tiên Tộc?.

Trầm ngâm một chút, Vũ Thiên Long tận lực đè nén lại suy nghĩ trong lòng, việc cần thiết bây giờ là tìm kiếm nơi hạ lạc của tộc nhân Vũ gia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Giết tới để thành

Bốn phía hoang tàn vắng lặng khiến cho đáy lòng Vũ Thiên Long cũng không khỏi dâng lên nỗi sợ hãi, điều hắn sợ nhất là phải gặp lại bằng hữu, thân nhân trong hình dạng thây khô xương trắng.

Rốt cuộc sau nửa ngày tìm kiếm, ba ngàn cái nhân khẩu vẫn biệt tích không thấy tăm hơi, bất quá, chưa tận mắt mục sở thị, đồng nghĩa với việc đám người Vũ gia cho đến thời điểm này rất có khả năng vẫn đang được an toàn, về mặt hơi hơi buông lỏng, nội tâm Vũ Thiên Long cũng được an ủi đôi phần.

"Cầu cha mẹ, nội công bình an! Hắc Ám Đế Thành, các ngươi cũng nên cầu nguyện đi, Vũ gia ta nếu thiệt một mạng, các ngươi chắc chắn phải đền ngàn mạng!"

Theo thanh âm rơi xuống, trên thân ma khí trùng trùng, thần sắc lập tức liền trở nên vô cùng hung ác, ánh mắt mang theo mãnh liệt sự tàn nhẫn cùng chết chóc, Vũ Thiên Long âm trầm nhìn về phương nam, sau đó cách không bước ra ba bước.

"Ta là Hứa Vân Phi!... Im mồm! Không! Ta là..."

Tại thời điểm Vũ Thiên Long đang cực tốc phi hành, nghịch tâm của hắn do Hứa Vân Phi chiếm lĩnh bỗng nhiên nổi loạn, về mặt Vũ Thiên Long theo đó cũng phát sinh biến hóa một cách dữ tợn.

Tóc trên đầu hết đen lại trắng, trong lúc vẫn còn duy trì được ý chí, Vũ Thiên Long hung hăng cắn chặt răng, một ngón tay mạnh mẽ điểm lên mi tâm tự thân đi tổn thương chính mình, niêng hắn trực tiếp phun ra đến mấy ngụm máu tươi, chặt vật tìm cách câu thông cùng với một tia Nhân Sinh đạo vận đang chôn chặt bên trong thức hải.

"Khốn kiếp! Yên lặng cho ta!" Vũ Thiên Long hừ lạnh, thần sắc thoáng âm trầm, sợi tơ Nhân Sinh đạo vận lập lòe quang mang bàng bạc, từ mi tâm theo thanh âm rơi xuống lặng lẽ xoay vòng, sát na, vẽ lên trán một cái ấn ký cổ xưa hình bán nguyệt.

Theo đó, nghịch tâm của hắn tựa hồ bị ấn ký kia triệt để áp chế lại, Hứa Vân Phi mất chảy xuống máu tươi, khuôn mặt ngang dọc, tràn ngập hắc tuyến đen ngòm, giờ phút này thể lương gào thét, trên thân ma khí vô biên vô hạn mãnh liệt phun trào, khiến cho thế giới bên trong thức hải lập tức trở nên cực kỳ hỗn ám, nhất thủ điên cuồng đánh chém về bốn phía hư vô.

Từng đạo ma ảnh, từng tôn lệ quỷ diện mục hung tợn không ngừng gào thét càn quấy cửu thiên, hoàng hải kịch liệt rung động, nhắc lên sóng lớn ngập trời.

Thời điểm này ấn ký hình bán nguyệt thỉnh thoảng chìm vào bên trong mi tâm, hóa ngàn vạn quang đoàn ánh sáng, như mưa sa, như bão táp điên cuồng trút xuống, hình thành nên một tấm lưới bạch ngân khổng lồ bao trùm hết thảy hoàng hải.

Lập tức sóng yên biển lặng, Hứa Vân Phi lại triệt để lâm vào trạng thái hôn mê.

"Lời đã hứa, Vũ Thiên Long ta nhất định sẽ làm, hà cớ gì phải quấy phá, Thăng Long Hoàng Thành chứ gì? Bốn tôn dứt khoát lấy nó cho ngươi!" Về mặt lạnh nhạt, Vũ Thiên Long nói thầm, tựa hồ đi trấn an bản thân, cũng có thể là trấn an Hứa Vân Phi, nghịch tâm của hắn.

Dọc theo Đông Hải xuôi về phương nam, lộ trình này không có chương ngại, Vũ Thiên Long một đường gào thét, tu vị cùng uy áp tự thân cũng triệt để buông hết ra bên ngoài, như một lời cảnh báo dành cho ngoại nhân.

Ngôi lưu tinh mang theo u vụ, tại những nơi Vũ Thiên Long đi qua, ngoài phong bạo đầy trời còn có thanh âm thiên địa nổ vang, hư vô vạn vạo, ức vạn chúng nhân bên dưới tâm thần rung động.

Hắc Ám Đế Thành nằm về cực nam điểm tận cùng Trung Bộ, nguyên bản là một tòa thành trì to lớn, từ xa nhìn lại có thể thấy năm tòa sơn phong cao lớn chọc trời, chìm đắm bên trong sương mù hỗn ám, tựa hồ bàn tay của một cái tử thi khô quắt.

Là thánh địa của kẻ Tu Ma, nơi này không có tông môn, không có giới luật, càng không có phạm nhân sinh sống, bởi vậy tranh đoạt chém giết cũng xem như chuyện thường tình phát sinh, mạnh được yếu thua, vô giả vi tôn là vì vậy, ma tu lấy đó làm duy lý sinh tồn.

Hướng bắc Hắc Ám Đế Thành tầm năm ngàn dặm ẩn hiện bóng dáng một cái sa mạc khô cằn, đại lượng cát vàng dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi cũng tan mát ra mờ nhạt khí tức sát phạt.

Sa mạc này ngày xưa vốn là một cái thị thành, tên gọi Bình Thuận, bởi địa thế ngoa hồ tàng long, càng là điểm nối tiếp giữa hai miền đất nước, dĩ nhiên quá khứ cực kỳ sầm uất, bất quá, Hắc Ám Đế Thành xuất hiện kéo theo là cả quá trình tàn lụi về sau của Trấn Bình Thuận, rốt cuộc tuế nguyệt phủ lên bụi mờ, cát vàng phủ lên tang thương chết chóc.

Tương truyền, ma tu Hắc Ám Đế Thành có xuất xứ từ nước láng giềng Lâm Ấp, theo trận quốc gia chi chiến phát sinh ba trăm năm trước mà lan tràn, xâm nhập sang.

Kẻ ngoại lai cũng nguy hiểm như cỏ dại vậy, quân binh thế tục Đại Việt dưới sự trợ giúp của nhân sĩ tu chân nhiều lần tiến hành càn quét, bất quá, ma tu thực lực không hề yếu kém một chút nào, mà ngược lại, còn vô cùng cường đại.

Trừ bỏ năm đại tông môn đầu nguồn ra, thế lực Hắc Ám Đế Thành hiện tại cơ hồ đã tiếp cận đến vị thế của tông môn nhất lưu rồi, nghe đồn Nhất Linh Từ đầu lĩnh, kẻ này tu vị tuyệt đối cao thâm mật trắc, mặc dù không người kiểm chứng được, thế nhưng hắn đã từng một chiêu đánh chết đại tu sĩ Độ Kiếp kỳ tam trọng.

Khi Vũ Thiên Long vừa mới đặt chân vào bên trong mảnh sa mạc, lúc này bỗng nhiên ngàn vạn đạo thiết tiễn từ bốn phương tám hướng tựa hồ bão táp nhằm hướng hắn bủa vây công kích tới, mũi tên đầy trời như mưa hình thành nên thiên la địa võng, bất cứ mũi tên nào cũng huyền hóa ra thú ảnh, phát ra tia lửa, mỗi cái đều mang theo khí tức cuồng bạo cùng lực lượng tuyệt đối không tầm thường.

Sát na, tại hư vô theo bốn mươi chín phương vị bất đồng, chỉ nhìn thấy bốn mươi chín đạo tàn ảnh mờ nhạt trùng điệp, ngàn vạn mũi tên kia trút vào tầng không, rốt cuộc mất đà, rơi vào bên trong cát nóng, đây là vũ kỹ Thần Hành Bách Biến, dưới Hợp Đạo tu vị gia trì đã viên siêu quá khứ rất nhiều, không còn là bát thức nữa, chân chính tứ thập cửu thức.

”Muốn chết!“.

Vũ Thiên Long giận dữ rống to, thanh âm từ miệng hắn đi ra trực tiếp hình thành nên phong bạo, cuốn lên bụi cát ngập trời, dư ba lực lượng kinh khủng mạnh mẽ lan tràn về bốn phương tám hướng.

Lập tức tại hư vô mấy chục vòi máu cuồng phun, thanh âm gào thét đau đớn vang lên, theo đó một vài cái thân ảnh thình lình ngưng tụ ra rồi trực tiếp đổ sụp xuống, thậm chí có nơi huyết vũ đầy trời.

Đám người này nhân số không dưới một trăm, trong đó còn có cả Độ Kiếp kỳ nhất trọng tu sĩ, bất quá chỉ bằng vào một tiếng gầm mang theo khí tức Hợp Đạo, Vũ Thiên Long đã dễ dàng khiến cho toàn bộ phải nhận lấy trọng thương.

Khi tâm thần còn chưa kịp run rẩy thì trước mặt bọn họ một cái thủ ấn to lớn kinh khủng, quán theo u vụ ngập trời giết đến, thiên địa bị trùng kích vang lên thanh âm va chạm dữ dội, hư vô oanh minh quanh quẩn, phong bạo vũ vũ gào thét.

Lúc này trung niên nhân tu vị Độ Kiếp kỳ mất xám như tro, hắn tại chỗ quỳ gối xuống, lạc giọng, nói: ”Tiền bối! Xin nương tay! Chúng tôi là tu sĩ Vạn An Phong, chịu trách nhiệm thủ hộ nơi này, vô tình mạo phạm đến tiền bối a“.

”Vạn An Phong! Hừ, cản trở ta, đáng chết“ Vũ Thiên Long quắc mắt hừ lạnh, sau đó nhẹ phát tay khiến cho thủ ấn của Nhất Thủ Già Thương Khung trực tiếp tán đi.

Ngưng một chút, Vũ Thiên Long âm trầm nhìn trung niên nhân, lạnh nhạt hỏi: ”Hắc Ám Đế Thành tất cả bao nhiêu nhân khẩu? Gần đây có phát sinh sự kiện gì không?“.

Trung niên nhân cả kinh, cũng âm thầm đánh giá Vũ Thiên Long, theo hắn cảm nhận thì tu vị người này tuyệt đối vượt xa so với môn chủ, mặc dù không thể đi phán đoán chính xác, thế nhưng chỉ bằng một tiếng thét tùy tiện đã có thể khiến cho hắn trực tiếp thụ thương, điều này chứng tỏ thanh niên trước mặt ít nhất cũng là Độ Kiếp kỳ thất trọng.

Trong tu chân giới hắn cũng thuộc dạng tiền bối có máu mặt, bất quá, cơ hồ còn chưa từng gặp qua, hay nghe đến danh tự của thanh niên này, thất thần mất một chút, hắn khẽ rung mình, sau đó run rẩy cung kính đáp: ”Tiền bối! Hắc Ám Đế Thành tổng cộng bảy vạn nhân khẩu, trong đó đa phần đều là Ma Tu..“.

”Còn gì nữa không?“ Vũ Thiên Long nghiêm mặt hỏi.

Như sức nhớ ra điều gì, trung niên nhân vội vàng đáp: ”Cách đây nửa tháng, Cửu Linh Từ xuất động hơn một trăm Ma Tu, nghe đồn đánh lên Trấn Thiên Quan, sau khi trở về có mang theo một nhóm người“.

”Hắc Ám Đế Thành!“ Vũ Thiên Long gần giọng, thanh âm vừa rơi xuống, tu vị cùng khí tức hắn lại một lần nữa quật khởi, vẻ mặt hóa hung ác, ánh mắt mang theo nồng đậm sát khí, chỉ riêng uy áp tự thân lan tràn cũng đủ khiến cho phong vân biến sắc, thiên địa oanh minh.

Vũ Thiên Long không nhiều lời, trực tiếp Na Di, thân thể hóa thành lưu tinh cực tốc lao nhanh về phía trước.

Trung niên nhân trợn mắt nhìn theo, lắp bắp kinh hãi: ”Hợp Đạo kỳ! Thanh niên này, hắn vậy mà Hợp Đạo kỳ.. Hắc Ám Đế Thành chộc phải cường giả

tuyệt thế, e rằng khó tránh bị diệt a “.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Uy thế khiếp người

Năm ngọn sơn phong cao thấp bất đồng tạo hình ngũ chỉ triều thiên, thi thoảng u quang lóe hiện, dương quang tàn tạ, cực kỳ âm đạm, khí tức tà ma ngập trời khuếch tán, mạnh mẽ xâm thực cả thương thiên trên cao, đi duy trì sự hôn ám vĩnh viễn cho chốn này, bất kể ngày đêm.

Hắc Ám Đế Thành được bao trùm bên trong một màn hơi nước mỏng tang, vừa đặt chân bước vào liền cảm giác rét lạnh thấu xương, cái lạnh này không đến từ nhiệt độ ngoại giới, mà đến từ khung cảnh, khí tức cùng chính nhân tâm, vậy nên ngàn dặm xung quanh tuyệt đối không thể tìm ra bóng dáng của một phạm nhân thế tục nào sinh sống.

Một bên là sa mạc khô cằn nồng đậm hòa tinh linh khí, bên kia hắc ám băng hàn, hai luồng khí tức đối lập ở giữa đại địa cùng nhau tranh chấp, kịch liệt phát sinh va chạm, qua tuế nguyệt lâu dài mà lan tràn, cấu thông tận thương thiên, cũng vô tình hình thành nên một cái đại kết giới, tựa hồ tấm màn ngăn không cho băng không khí vậy, đây chính là ranh giới tự nhiên phân chia ra hai miền, Trung, Nam.

Vũ Thiên Long lặng lẽ tại bầu trời, trường bào đen nhánh, tóc trắng phiêu diêu, khí tức vô cùng sắc bén, tựa hồ một thanh lợi kiếm rời vỏ đang treo ngược giữa hư vô, về mặt không chút biểu tình, lạnh băng, tang thương đến cực điểm, ngoại nhân khi nhìn vào biểu cảm của hắn lúc này hẳn không ai dám tin rằng: Vũ Thiên Long mới chỉ là một thanh niên còn chưa tròn mười tám.

Ánh mắt mang theo chết chóc, sát phạt khí tức, lăng lệ chỉ ý cùng lúc ngập trời bộc phát.

Vũ Thiên Long thanh linh nắm chặt tay, trong lòng bàn tay chợt lóe lên quang mang chớp động, theo đó một cỗ đại lực tưởng như vô cùng vô tận lập tức phun trào.

Hư vô bốn phía tựa hồ bị thứ lực lượng kinh khủng nào đó tác động, sát na trở nên vận vẹo khó nhìn, rốt cuộc bức tường kết giới như bong bóng nước bị trúng kích đến lõm sâu vào hơn mười dặm, in hằn lên đó rõ ràng dấu vết của một cái đại thủ ấn màu vàng kim.

Việt Võ Đạo Toái Tâm Chương, thời điểm này đã đạt đến trạng thái ngôn xuất pháp tùy, tâm động pháp động, tuy chỉ là vũ kỹ thông thường thế nhưng dưới tu vị cường hoành chèo chống, uy lực đã có thể nói: Đủ để khai thiên phá địa.

Rốt cuộc kết giới không khí chỉ chịu đựng được thêm mấy cái hơi thở thì sinh sinh đổ sụp xuống, theo đó thanh âm nứt vỡ giòn tan vang lên, quanh quẩn toàn bộ thế giới, tựa hồ cả bầu trời chất liệu thủy tinh nay bỗng nhiên triệt để băng toái vậy.

Lập tức tại bên trong Hắc Ám Đế Thành có vô số đạo cầu vòng gào thét bay ra, chớp mắt, huyền hóa trên bầu trời một đại quân tu sĩ thân mặc áo bào đen, đầu chít khăn tang trắng, trùng trùng đứng đầy một mảnh, như mây đen vần vũ che lấp thiên không, mặc dù tu vị cao thấp không đồng nhất thế nhưng cùng nhau điệp gia cũng toát ra khí thế tuyệt đối kinh tâm động phách.

Hắc ám lan tràn, nhằm hướng Vũ Thiên Long bủa vây mà đến, huyền hóa đủ loại ma âm, ma tượng, có địa ngục Cửu U, có Hoàng Tuyền chi lộ, có Tam Sinh thạch đài, có quỷ khiếu thể lương, có u hồn du đăng, thời khắc này ngập trời gào thét.

Vũ Thiên Long vẻ mặt không đổi, lập tức tại mi tâm phóng xuất ra một cái hư ảnh đại môn trong suốt như gương, bốn bề khí tức bàng bạc, phù văn ngân sắc ngàn vạn tự hành dịch chuyển, đại môn này đỉnh thiên lập địa mà đứng, giữa bầu trời tựa hồ một cánh cửa thật lớn câu thông thẳng hướng tinh không.

Bốn tôn hán mặc dù còn chưa tu đến tiểu thành Nhân Sinh Chi Đạo, nhưng Nhân Sinh Môn dưới Diệt Thế Đạo đại thành của nghịch tâm chèo chống cũng tự động triệu hoán mà giáng lâm, hiện thế.

Tại đó tán mát một cỗ khí tức thập phần mới lạ, tuy tân sinh tân khởi thế nhưng tuyệt đối là hoành tảo vô ngại, tu sĩ tu vị cao thâm có thể nhìn ra được một chút thủ đoạn.

Nồng đậm sinh tử khí tức, cháy bùng nhân sinh ý vị, thể lương tuế nguyệt tháng năm, tàn tạ phù phiếm hồng trần, tất cả, đều khác hẳn ba ngàn đại đạo triều thiên.

Quang mang bàng bạc chói mắt ngập trời bộc phát, lập tức nuốt trôi nhấn chìm hết thấy hắc ám, đại quân Ma Tu mấy ngàn người một khắc tựa hồ rơi vào bên trong chính trải nghiệm nhân sinh của Vũ Thiên Long.

Bọn họ thời điểm này vẻ mặt đồng loạt hóa tươi cười, có kẻ mỉm cười nhạt, có người phát điên cuồng tiếu, ngàn người mỗi người một sắc thái riêng biệt, bất quá, trong nội tâm lại đối nghịch, gào thét thể lương.

Tựa hồ bị ép buộc phải đeo lên một tấm mặt nạ hình tiểu diện, rốt cuộc lại bị người khác ấn đầu nhấn chìm vào trong ác thủy, đau đớn, bí bách, ngộp lặn, bất quá, có chết cũng phải cười, đến chết cũng cố cười.

Thống khổ từ tận sâu linh hồn, loại tra tấn tâm thức này còn kinh khủng hơn gấp nhiều lần so với tất cả các thủ đoạn hành xác tàn độc nhất, tại bên trong Nhân Sinh ý niệm của Vũ Thiên Long, chúng nhân lần lượt trầm mê, phải trải qua một kiếp hồng trần, bất quá kiếp sống này ngăn ngui chẳng tày gang, nhân sinh ý vị thế lương đến cực điểm, linh hồn biến hóa kéo theo nhục thân biến hóa, chẳng mấy chốc mà tuế nguyệt hư hư thực thực nhanh chóng qua đi.

Trong lĩnh vực của Vũ Thiên Long, hấn chính là chúa tể, hoàn toàn có thể bằng vào ý niệm của mình đi cải thiên hoán địa, chừng không vận mệnh chúng sinh.

Mấy ngàn cái xác khô lù lợt rơi xuống, trải qua một vòng sinh tử, mệnh cơ kết thúc như vậy, rốt cuộc cát bụi hóa phù dung, vĩnh hằng tiêu tán, thần thông loại này chính là Đạo Pháp đặc thù thuộc về Hóa Hư cường giả, là thuật pháp đỉnh phong tồn tại của thế giới, có thể nhất niệm hủy thiên táng địa.

Đám người Ma Tu bất kể có tư thù, ân oán hay không thì chung quy vẫn là sâu một ngoại lai, Vũ Thiên Long tuyệt đối không lưu tình, hơn nữa bản thân hấn cũng chẳng còn là hải tử đơn thuần ngày trước, giết người mà tâm động tim run, rốt cuộc một nắm thu lại hết thảy tàn hồn.

Thân hình khẽ lắc lư, nhaoáng cái đã giáng lâm Hắc Ám Đế Thành, nhìn vạn dặm thành trì chìm đắm trong ma khí, bốn bề kiến trúc được xây dựng từ thi cốt khô lâu, tà ma, lăng lệ đến cực điểm khiến cho Vũ Thiên Long lúc này cũng phải hãi nhiên, hấp vào một hơi khí lạnh.

Thình lình, từng tràng thanh âm tựa hồ tiếng trống trận thúc dục, dồn dập như thủy triều bỗng nhiên vang lên không báo trước, theo đó trên tầng không ma khí dừng động phun trào, u vụ cuồng cuồng dịch chuyển, lại có ngàn vạn cái bóng hư ảo như u linh từ bên dưới bạch cốt thành trì gào thét bay lên, số lượng cơ hồ đếm không xuể.

Huyết quang bạo loạn che kín thương thiên, kết thành một tấm lưới hắc ám bao trùm khuôn viên Hắc Ám Đế Thành, khí tức trấn áp phô trương khuếch tán.

Lại có hơn mười cái đại thủ xé mở mặt đất hướng Vũ Thiên Long công kích tới, từ bên trong ngọn sơn phong cao nhất, sát na một ngôi lưu tinh gào thét bay ra, đồng thời mấy trăm mặt kỳ phiên đỏ rực như lửa được tổ vẽ lên dày đặc những họa tiết cổ quái, thình lình huyền hóa giữa hư vô, vây quanh thân thể Vũ Thiên Long.

Mọi chuyện phát sinh quá mức nhanh chóng, khi ngôi lưu tinh gào thét tới gần, sát na đó một thanh âm cuồng bạo như hồng chung đại lý vang lên: ” Kê phạm Đế Thành! Giết “.

Đối diện với nguy cơ bốn phía, Vũ Thiên Long cười lạnh, thân hình bất động, lập tức một đạo u mang mờ nhạt thình lình ngưng tụ trên ngón tay, trực tiếp bạo phát ra lực lượng đủ để hủy thiên diệt địa, hấn dẫm mạnh chân vào hư vô, hồ hững một điểm điểm về phía trước, thời khắc này đất trời oanh minh, nhân tâm rung động.

Dư ba của cái dẫm chân kia trực tiếp ngăn cản lại hơn mười đại thủ, mấy trăm mặt kỳ phiên lập tức nổ tung toái thành phần bụi.

Chỉ thấy rõ ràng một đạo điện lôi từ kim to lớn bằng xu thế khai thiên tích địa đang xé mở hư không lao nhanh về phía trước, chớp mắt vừa mới xuất hiện vậy mà sau cái chớp mắt đã đánh thẳng lên ngôi lưu tinh.

” Đùng Đùng Đoàng! ” Thanh âm va chạm kịch liệt vang lên, toàn bộ kiến trúc Hắc Ám Đế Thành ầm ầm rung động, tường chùng thiên băng địa diệt, bốn phía phong vân bị xóa sạch, triệt để tiêu tán đi, cuộn cuộn phong bạo đang cực tốc xoay vòng trên bầu trời để lộ ra một cái khoảng không trong suốt, ánh kiêu dương nhỏ nhoi theo đó tự do chiếu xuống.

Bằng mắt thường có thể nhìn thấy ở giữa hư vô, đối diện Vũ Thiên Long tầm ngàn trượng, lúc này đang phiêu phù lấy thân ảnh một lão giả cao gầy, miệng còn vương lại máu tươi, vùng ngực bị trùng kích đến lõm vào thật sâu, thân sắc tỏ ra vô cùng kinh hãi, hấn trợn mắt, khiếp sợ nhìn Vũ Thiên Long.

” Ngươi! Đạo hữu! Ngươi thực ra là ai? Giá lâm tể thành phải chẳng có chuyện gì chỉ dạy a! ” Âm sắc trở nên nhu hòa, sự điên cuồng lúc trước biến mất thay vào đó là nồng đậm hãi hùng.

Hắn, Nhị Linh Từ, Độ Kiếp kỳ nhất trọng, dưới một chỉ tùy tiện của đối phương vậy mà trực tiếp phun ra máu tươi, điều này chứng minh thanh niên trước mặt tu vị ít nhất cũng phải vượt hấn ngoài tam trọng.

Lăng Không Kinh xuất ra, Vũ Thiên Long thậm chí còn chưa dùng đến hai thành thực lực, bằng không thì Nhị Linh Từ kia chắc chắn đã lập tức thần hồn câu diệt rồi.

Trong mắt Vũ Thiên Long, đây không phải dạng đầm hùm hang cọp gì, bất quá khi còn chưa rõ ràng thực lực tổng thể, hấn cũng không dám hành sự một cách khinh suất, hơn nữa, cha mẹ, thân nhân đang nằm trong tay đối phương, để giết người thì dễ, nhưng toàn vẹn cứu được người lại không hề dễ.

Thần thức lạnh lẽ bao trùm khuôn viên hàng vạn dặm, len lỏi khắp mọi ngõ ngách, qua mấy cái hơi thở, ánh mắt Vũ Thiên Long chợt động, đôi môi khẽ mấp máy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95: Chiến Nhị Linh Tử

Thần thức khuếch tán, tại bên trong một gian mật thất dưới lòng đất, Vũ Thiên Long cảm nhận được mờ nhạt khí tức của người nhà, đáy lòng bình ổn xuống, Vũ Thiên Long thâm thở dài, sau đó lạnh lùng nhìn Nhị Linh Tử, trầm giọng nói.

”Người Vũ gia Trần Thiên Quan, lập tức giao ra, bằng không Đế Thành này hôm nay xem như tận diệt “.

Nghe đến đây, Nhị Linh Tử thoáng chột dạ, vẻ mặt cực tốc biến hóa, rốt cuộc nhếch miệng, bĩu môi cười nhạt: ”Ta không biết ngươi có quan hệ gì cùng với Vũ gia! Bất quá, người đứng là do chúng ta bắt, hiện tại cũng đang ở bên trong Đế Thành, chỉ xem tiểu tử ngươi có đủ bản sự để đem bọn hắn rồi đi hay không! “.

Sau khi bình ổn tâm tình, hắn có thể ần ần nhìn thấu tu vị hiện tại của Vũ Thiên Long, mặc dù mặt ngoài bộc phát ra khí tức sơ kỳ Hợp Đạo, thế nhưng trên thực chất cũng chỉ là Kết Đan tiểu tu sĩ mà thôi.

Bản thân hắn hiển nhiên không biết Vũ Thiên Long dùng đến thủ đoạn gì để trong thời gian ngắn đề thăng tu vị, bất quá, nội tâm theo đó cũng bình thản xuống, lá gan cũng to thêm vài phần.

”Thực không cần được kẻ muốn chết a! Cừu Linh bị ta giết một, còn bảy tên nữa đâu? Sao chưa chịu hiện thân đi? “.

Lời nói từ miệng đi ra được Vũ Thiên Long gia trì thêm mười thành tu vị khiến cho giờ phút này thiên không dùng đoàng nỗ vang tựa hồ tiếng long ngâm quấy trời, thanh âm trầm thấp mà vang vọng mạnh mẽ khuếch tán về bốn phương tám hướng, quanh quẩn tại bên trong toàn bộ Hắc Ám Đế Thành, lại mang theo lực lượng công kích mãnh liệt thuận lợi đánh thẳng vào tâm thần chúng nhân.

Tựa hồ Thần chỉ truyền xuống, tựa hồ thiên lôi oanh kích, có kẻ tại chỗ trực tiếp phun ra máu tươi, đại lượng u linh đang phiêu dật trên bầu trời đồng loạt thổ huyết, chặt vật thì nhau rơi xuống.

Ma khí tự thân phô thiên cái địa mà bộc phát, quấy cho phong vân dừng động, thượng hạ oanh minh, mặt đất Hắc Ám Đế Thành vốn vô cùng rắn chắc thế nhưng dưới uy áp mãnh liệt trở nên mềm yếu đến khó tin, rốt cuộc thỉnh linh nổ tung, nhanh chóng sụp xuống từng mảng, từng mảng lớn, cuốn lên khói bụi đầy trời.

Ma khí trên thân Vũ Thiên Long là oán khí, tử khí, sát khí cùng lệ khí mà một đời Hứa Vân Phi chém giết tích tụ thành, địch nhân chết dưới tay hắn có đến ngàn vạn, hiển nhiên thông khổ ngàn vạn, thể lương gào thét cũng ngàn vạn, tại thời điểm này nhất tề bạo phát.

”Dù cho ngươi cường đại đến đâu rốt cuộc cũng là đơn độc, Đế Thành ta có đến bảy vạn chúng tu, hơn nữa tuyệt đối không phải dạng ăn chay nằm đất, nhìn sinh vận, ta cam đoan tiểu tử ngươi còn chưa đầy hai mươi niên kỷ, tu vị chỉ dừng tại Kết Đan, tuổi trẻ dĩ nhiên ngông cuồng một chút, bất quá cũng không nên coi trời bằng vung a! “.

Nhị Linh Tử vừa mới dứt lời thì thân pháp chợt động, ngay lúc đó bên trong năm ngọn sơn phong gào thét bay ra bảy đạo cầu vòng, bảy đạo cầu vòng này phân biệt lăng lập giữa tầng không, lập tức khí thế trở nên quật khởi, u vụ cuộn trào, thiên địa oanh minh, lại có sấm rền đình tai nhưc óc, lôi quang âm đạm chớp giật.

”Hôm nay dù cho ngươi có thực là Hợp Đạo kỳ đi chăng nữa cũng đành phí mạng, Đế Thành ta ngay đến năm đại tông môn đều phải cấp cho ba phần mặt mũi, tiểu tử ngươi niên kỷ không nhiều, kiến thức không sâu! “.

”Sát Thiên Diệt Địa Ma Quân Trần Tiên! “.

Theo thanh âm rơi xuống, vô cùng vô tận u vụ một khắc cuộn trào, cả bầu trời nhanh chóng đắm chìm trong màn đêm tối đặc, thiểm điện lập lòe gào thét, tám đạo cầu vòng đồng thời hóa thành tám quang đoàn ánh sáng cấp tốc chuyển dịch tạo nên một cái đồ án, hình thái tuyệt sát trận pháp.

Uy áp sinh sinh phủ xuống nhắc lên phong bạo ngập trời, bốn phía âm phong thét gào, khiến cho đại địa lắc lư kịch chấn.

Y phục khẽ tung bay, Vũ Thiên Long cũng không dám chủ quan, lúc này mắt lóe tinh mang, tu vị toàn bộ được điều động, lập tức thân hình chớp nhoáng, hắn cách không nhắc tay đánh vào hư vô một chưởng, theo đó hào quang cuộn cuộn phun trào, toàn thân cao thấp lan tràn một cỗ khí tức bá đạo đến cực điểm.

Toái Tâm Chương tựa hồ đẩy lùi cả thương thiên lại phía sau, mạnh mẽ xé nát bầu trời rạch ra một đầu thông đạo khổng lồ thẳng tắp, lực lượng kinh tế hãi tục điên cuồng mà phát tiết, kéo theo hư vô vạn vạo, ngay cả thương khung trên kia cũng nhẹ lắc lư.

Hoàng quang trùng điệp, đại thủ ấn hung hăng đánh về phía trước khiến cho u minh lẫn khuất, u vụ tán loạn, tốc độ vô cùng nhanh chóng, viễn siêu hết thảy mọi khái niệm, thời khắc này âm vang giáng lâm cùng đại trận kia một chỗ va chạm.

”Tê! Tê! Tê! Àm! “.

Từng tràng tiếng nổ kinh tâm động phách bất ngờ vang lên, thanh âm kia quá mức khủng bố, vượt ngoài cực hạn chịu đựng khiến cho chúng nhân trong sát na triệt để mất đi thính giác, hai tai đồng loạt chảy xuống máu tươi, dư ba lực lượng tựa hồ sóng triều lan tràn, cả mảnh thế giới bỗng nhiên trở nên

mang mang, hư ảo.

Vạn dặm bên ngoài Hắc Ám Đế Thành cũng đều cảm nhận được tại tận cùng vùng Trung Bộ có một cỗ lực lượng vô cùng vô tận đang ầm vang phát nổ, mấy ngàn tông môn lân cận, nội tâm chúng tu sĩ một khắc này ngập trời kinh hãi.

Toái Tâm Chương đánh lên phong ấn đại trận, chỉ thấy tại đó quang mang bạo loạn, hư vô xung quanh bị trùng kích đến đổ sụp xuống từng mảng lớn, bất quá, đại trận kia không những không tổn hao gì lại còn phát ra ngập trời khí tức bàng bạc, tựa hồ trung tâm vòi rồng vậy, phong vân quay cuồng, thiên không bị bóp méo kéo dài ra thành hình dạng xoắn ốc, theo đó một cỗ đại lực phản chấn hung hăng dội ngược trở về.

Đại lực này mang theo nguyên vẹn mười thành uy năng của Toái Tâm Chương.

Dùng thần thông của địch nhân làm sát chiêu công kích địch nhân, thủ đoạn cực kỳ cao thâm làm đảo lộn cả căn khôn, tựa hồ là Đẩu Chuyển Tinh Di vậy.

Thần sắc đại biến, Vũ Thiên Long thất thanh hô lên một tiếng, lấy bản thân hắn làm tiêu điểm, vô cùng vô tận lực lượng phản chấn gào thét giết tới.

Không kịp suy nghĩ nhiều, tay trái nhanh chóng bắt ra pháp quyết, miệng râm ran chú ngữ, trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long lập tức huyền hóa, ngưng tụ ra một cái hư ảnh bình trà to lớn, thân cao mười trượng, lần này dưới tu vị bạo tăng khiến cho hư ảnh vốn dĩ mờ nhạt nay có vẻ chân thực, sinh động hơn quá khứ rất nhiều, mặt trước bình trà họa hai chữ Nhân Sinh, mặt sau đề Nhất Mộng.

”Nhân Sinh Nhất Mộng!“

Từ bên trong cõi xa xăm Cửu U thình lình vọng lại thanh âm ni non nhàn nhạt, như là quanh quẩn thiên địa khuếch tán thương khung, nhưng trên thực tế chỉ một mình Vũ Thiên Long có thể nghe được rõ ràng.

Tại đó nồng đậm tang thương, nồng đậm điều tàn, nồng đậm rêu phong tuế nguyệt, khí tức thâm trầm không thể nói rõ bằng lời, tựa hồ thiên băng địa diệt, tựa hồ gạch vụn ngôi tan, lại tựa hồ ngàn năm trước còn thương hải, ngàn năm sau đã hóa nương dâu.

”Tuế Nguyệt Vô Ưu! Ta gọi nó: Nhân sinh vĩnh viễn không phải âu lo phiền muộn, ta tạo ra nó bằng đạo tâm, bằng chấp nhất suốt lộ trình này“.

Theo thanh âm nhàn nhạt rơi xuống, Vũ Thiên Long nhắm lại hai mắt, hờ hững điểm tay một điểm về phía trước, chỉ là tùy tiện, không màu mè, không phô trương cũng không bạo phát ra lực lượng gì kinh tâm động phách, theo đó một trận hàn phong nhẹ nhàng quét qua, hư ảnh bình trà khẽ chấn động.

Chùng ấy, lập tức thời không trì trệ, hư vô cấp tốc ứa vàng, ứa rừ xuống, thiên địa chùng lại, thương khung bên trên tựa hồ vì một chỉ kia mà kinh hãi, cũng nhẹ lắc lư rung động, ngàn vạn chúng nhân tại thời điểm này nội tâm thôn thức.

Trận hàn phong kia quét qua nhưng mãi không chịu tán, lại huyền hóa nên hư ảnh một cái trường hà đen bóng vắt ngang hư vô, tại đó dòng chảy thời gian như được gia tốc thêm ngàn lần, vạn lần, toát ra khí tức mai một, thê lương đến cực điểm.

Phong ấn trận pháp dưới một chỉ của Vũ Thiên Long tựa hồ chiếc lá bị rút cạn sinh cơ, chẳng mấy chốc mà ken kết đổ sụp, tám tên Linh Từ thần sắc hoang mang khiếp sợ, bọn hắn kẻ thấp nhất cũng là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, vậy mà đều có chung cảm giác, chính mình vừa mới bị rút mất đi mấy trăm năm thọ mệnh.

Mặc dù về ngoài không hề biến đổi, thế nhưng theo thọ nguyên hao mòn khiến cho tu vị của bọn hắn cũng đồng thời đại giảm.

Nhị Linh Từ về mặt nồng đậm thống khổ, hân vũ mạnh lên ngực, hướng về đại địa phun ra một ngụm tinh huyết, theo đó bảy tên còn lại cùng lúc tay ấn pháp quyết, miệng râm ran chú ngữ.

Lập tức, bên dưới đại địa trung tâm Hắc Ám Đế Thành, Vũ Thiên Long cảm nhận được có thứ gì đó đang cựa quậy, tựa hồ một tôn Thái Cổ Hung Thú vạn năm ngũ say nay thức tỉnh chuyển mình, tựa hồ dung nham núi lửa đang điên cuồng trùng kích mặt đất chuẩn bị phun trào.

Tại đó khuếch tán ra mãnh liệt khí tức tà ác khiến cho Vũ Thiên Long biến sắc, nội tâm thập phần bất an.”Cửu Linh ta giết một, còn tám! Bất quá, có vẻ không đúng! Nhất Linh Từ, người này trước sau vẫn chưa từng xuất hiện!“.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Âm mưu

Đại địa lắc lư dữ dội, chấn động càng lúc càng trở nên mãnh liệt, rốt cuộc kéo theo cả tầng không ngã nghiêng chao đảo, sau mấy hơi thở, từ bên dưới mặt đất, một cái thú trào đen ngòm quần lên ngàn ngút u vu, to lớn đến mức khó bề hình dung đang khai mở đại địa vươn thẳng lên bầu trời.

Thời điểm này mặt đất bị xé ra một lỗ hồng cực kỳ khủng khiếp, từ trên cao nhìn lại tựa hồ miệng vết thương loang lỗ nham nhở trên da thịt, tại đó u vu

cuộn trào mạnh mẽ lan tràn khuếch tán về bốn phương tám hướng, lại có thanh âm oanh minh quẩn quanh như tiếng Địa Long gầm gừ, khí tức tà ác ngập trời bộc phát.

Thú trào này không những to lớn mà móng vuốt bên trên cũng vô cùng sắc bén, lực lượng bạo phát ra tuyệt đối kinh tâm động phách, tựa hồ là chi trước của một đầu yêu thú Sơn Xuyên khổng lồ vậy.

Vũ Thiên Long cảm giác sống lưng lạnh toát, đối diện với thú trào quá mức khủng bố này bản thân hẳn dù cho có muốn tránh né cũng không biết phải làm sao để tránh né, nó là từ bên dưới đại địa vuron lên, chân chính chống đỡ, chiếm lấy hết năm thành diện tích của bầu trời Hắc Âm Đế Thành.

Trên thân thể khí tức cao thấp chập chờn, Vũ Thiên Long cũng không kịp suy nghĩ nhiều, thân hình chợt động, từ bên trên hư vô chớp mắt buông mình lao xuống, tay phải hóa quyền, một quyền đâm ra khai sơn liệt thạch chấn vỡ tầng không.

Một trên một dưới cùng nhau va chạm, kịch liệt giằng co, thanh âm trùng kích khủng khiếp ngập trời vang vọng, tràng cảnh đối lập đến khó tin, Vũ Thiên Long tựa hồ hạt cát nhỏ nhoi không đáng nhìn nhưng ẩn chứa bên trong là vô cùng vô tận lực lượng, song phương mặc dù hình thể chênh lệch cực lớn phải lấy số lượng vạn lần ra để cân nhắc, thế nhưng nắm đấm của Vũ Thiên Long cũng không hề tỏ ra yếu thế.

Thú trào tựa hồ bị thiên lôi oanh kích phải, sát na trở nên run rẩy, một vài chỗ trực tiếp bị chấn nát, da lông đầm đìa huyết nhục, vang lên ken két thanh âm nứt vỡ, rốt cuộc nó nhanh chóng thu hồi, muốn tìm cách đào tẩu trở lại bên trong mặt đất.

Tất nhiên Vũ Thiên Long không thể bỏ qua cơ hội này, khi thú trào vừa mới rơi xuống, Vũ Thiên Long thâm trầm hừ lạnh, bàn tay một nắm thuận lợi bắt lấy như kim sắt khóa chặt, dồn hết lực lượng bình sinh, cắn răng hung hăng giật mạnh.

Theo đó đại địa lập tức nổ tung, ngập trời cát bụi cuốn vào phong bạo, vô số kiến trúc xung quanh sinh sinh ngã gục, tựa hồ gốc cây bị người ta nhổ bật cả gốc vậy.

Khi nhìn đến cái thứ bị chính mình nắm lên từ bên dưới mặt đất, Vũ Thiên Long thần sắc tỏ ra cực kỳ khiếp sợ, đúng là một đầu ma thú Xuyên Sơn Giáp vô cùng to lớn, thân hình cao thấp ngoài vạn trượng, đầu như đầu chuột, mắt tựa mắt rồng, vây giống vây cá, ngàn vạn chồng chất lên nhau tàn mát ra thiết mang lạnh người, tứ chi như bốn ngọn tiểu sơn phong cầm chặt xuống đại địa, ánh mắt mang theo tàn độc, hung ác nhìn Vũ Thiên Long gầm gừ gào thét.

”Súc sinh! Ta cứ tưởng Nhất Linh Tử chủ nhân Hắc Âm Đế Thành là đại nhân vật thế nào, hóa ra cũng chỉ là cầm thú đội lốt người a! “.

Vũ Thiên Long hừ lạnh, lại tiếp tục kéo mạnh thêm một cái, khi đầu ma thú Xuyên Sơn bị hấn kéo hẳn lên khỏi mặt đất, thỉnh lĩnh, từ bên dưới địa khí như thác lũ mãnh liệt phun trào, trời đất một khắc này ngập tràn sương trắng.

”Long Mạch! “ Vũ Thiên Long cả kinh, thần thức nương theo vết nứt vỡ tạo hình thông đạo trên mặt đất tiến hành thăm dò, ở độ sâu ba vạn trượng, hẳn nhìn thấy rõ ràng một đoạn Long Mạch ẩn tàng, Long Mạch này tựa hồ một con sông lớn ngoằn ngoèo, trăm nhánh cùng tụ, ngang dọc, ken đặc như chân rết như dây mây, chính là Sinh Long địa thể.

”Không ngờ chuyện ngày đó nội công nói lại là sự thật! “ Vũ Thiên Long hải nhiên, âm thầm lẩm bẩm.

Tương truyền địa hình Đại Việt hoàn chỉnh cấu trúc Thiên Long Mạch, lấy Tần Viên Sơn làm Tổ Long, Thăng Long Thành làm Thủ Long, Hàm Rồng Sơn làm Nhãn Long, đi dọc Trung Bộ trải dài vạn dặm Cốt Long, Tâm Long nằm tại Hải Vân Sơn, Thành Gia Định Nam Bộ chính là điểm tận cùng Vĩ Long.

Một Long Mạch to lớn đến mức này tuyệt đối là thế gian vô cùng hiếm thấy, Tả Ao Phong Thủy Chỉ có ghi: Đại Việt nằm thế rồng cuộn hướng đầu lên phương bắc, tinh hoa hội tụ tạo nên phúc địa tu chân, thiên sinh vận, địa sinh linh, nhân sinh hào kiệt, vì vậy ức vạn năm giang sơn bền vững “.

Chuyện địa lý, phong thủy có dịp hãy bàn.

Vũ Thiên Long nhận ra, đầu ma thú này lấy Long Mạch quốc thổ làm thức ăn, lấy khí vận quốc gia làm tài bảo tu luyện, giả như chuyện hôm nay không người biết đến thì chắc chắn sẽ có ngày quốc vận bị chặn đứt, nguy hiểm hơn, đến lúc đó nó sẽ phát triển đến một dạng tồn tại khủng bố gì rồi, mà muốn chế ngự như bây giờ tuyệt đối không phải việc dễ dàng.

Cánh tay tràn ra ba động tu vi, Vũ Thiên Long lấy Hợp Đạo khí tức triệt để phong bế Xuyên Sơn Thú, Đạo pháp Tuế Nguyệt Vô Ưu điên cuồng thâm thấu vào bên trong thể nội nó, chậm rãi bào mòn, hấp thụ sinh cơ.

Mấy mươi cái hơi thở qua đi, trên mặt đất chỉ còn lại một đồng bùn đen nhão nhoẹt, tanh nồng hôi hám vô cùng, làm xong mọi chuyện Vũ Thiên Long cắn răng nuốt xuống mỗi một, đảo mắt âm trầm nhìn đám người Hắc Âm Đế Thành một vòng, lạnh giọng nói.

”Mặc cho các ngươi là Ma Tu hay chân tu, ta không muốn giết bỏ quá nhiều nhân mạng, thế nên người của Vũ gia toàn bộ phải giao trả, bất quá, bọn họ nếu mất đi một cọng lông thì Đế Thành này tuyệt đối đừng ai mong sống sót! “.

Thù diệt tông của gia tộc còn chưa báo được, Vũ Thiên Long lúc này đơn giản chỉ là ngoài mạnh trong yếu, bởi trải qua quá trình vượt cấp chém giết khiến cho tinh lực, thần lực của bản thân đã trở nên vô cùng suy cạn, lấy nhục thân Kết Đan đi duy trì Hợp Đạo khí thế suốt một khoảng thời gian khá dài, chuyện này chỉ có thể dùng đến hai từ Điên Cuồng để lý giải.

Sở hữu gần như toàn bộ ký ức của Hứa Văn Phi, thần thông thuật pháp Hóa Hư kỳ, Vũ Thiên Long tất nhiên thông thạo, thế nhưng thông thạo là một

chuyện, có hoàn chỉnh thì triển ra được hay không lại là một chuyện khác, mà dù cho có hoàn chỉnh thì triển ra thì tổn hao tự thân phải nhận lấy là vô cùng kinh khủng.

Để đánh đến tận Hắc Ám Đế Thành này, Vũ Thiên Long đã suy đi tính lại hết sức kỹ càng rồi, cũng có thể xem như một lần hiểm hoi đặt cược, vì là đặt cược tất nhiên thắng thua, kết quả thế nào không ai dám chắc, hơn nữa bản thân Vũ Thiên Long càng muốn tự mình đi chứng thực một vài chuyện.

Hắn định ninh, tộc nhân Vũ gia không phải tự nhiên mà bị bắt đi theo cái kiểu lăng nhách đến vậy, nếu như đám người Đế Thành thực sự muốn thì đã chẳng phải đợi đến thời điểm hiện tại để ra tay và tất cả trước sau có lẽ là một cái âm mưu cực lớn, âm mưu này nhằm vào Vũ gia, hoặc cũng có thể nhằm vào chính Vũ Thiên Long hắn.

Một gia tộc phạm tặc như Vũ gia đối với Hắc Ám Đế Thành mà nói, có chăng cũng chỉ là con sâu cái kiến, nếu như thực sự có tư thù, tại sao không một tay đi dĩ chết? Mà lại bày trò bắt người, giam cầm, rốt cuộc có mục đích gì?.

Ngược về khoảng thời gian mấy mươi năm trước, tông môn của Vũ Thiên Bá bị Đế Thành đồ diệt, nếu như nói quá trình đuổi tận giết tuyệt sau này chỉ là để bị miệng thiên hạ, thì bằng vào thực lực, bằng vào hung danh của ma tu Đế Thành xưa nay, bọn hắn có nhất thiết phải đi làm cái chuyện đoan hậu đến vậy hay không?.

Vũ Thiên Long không phải chưa từng suy nghĩ đến việc này, chỉ e tất cả thực sự là một cái âm mưu lớn lao đã được người khác lên kế hoạch lâu dài từ trước.

Hơn nữa, Nhất Linh Tử kẻ vô tung vô diện, Vũ Thiên Long luôn có linh tính lạ kỳ về người này.

Trải qua hết thảy mọi chuyện, Nhị Linh Tử lặng người nhìn Vũ Thiên Long mà đáy lòng không thể che dấu được sự hãi nhiên cùng khiếp sợ, nhận định của hắn trước sau đều hoàn toàn sai lầm, đối phương không phải chỉ đơn giản mang theo trên người chút khí tức Hợp Đạo, mà chiến lực thể hiện ra bên ngoài cũng tuyệt đối ở vào tầng thứ của Hợp Đạo kỳ tu sĩ, hơn nữa thần thông cổ quái kia bản thân hắn trong đời chưa từng nhìn thấy qua.

”Người Vũ gia chúng ta chỉ bắt đi bốn lão giả thủ hộ, số còn lại khi vừa mới tiến vào đã không thấy tăm hơi đâu! ” Nhị Linh Tử về mặt xoắn xuýt nhìn Vũ Thiên Long, thật thà nói, sau đó ngoắc tay ra ám hiệu cho đám thuộc hạ.

Khi đặt chân đến Đế Thành, Vũ Thiên Long đã sớm cho thần thức đi thăm dò, lúc này trong ánh mắt lóe lên quang mang thâm thúy, lạnh giọng nói: ” Người do các ngươi bắt đi thì nên tự mình giao trả! “.

Vũ Thiên Long bắt giác nhìn vào khoảng không gian đen kịt trên bầu trời Hắc Ám Đế Thành, một cái phi thân lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Hồi gia

Ba vạn dặm bầu trời Hắc Ám Đế Thành, ẩn ẩn phía sau tầng mây đen lúc này đứng phiêu phù tại đó một cái nhân ảnh thanh niên bạch y, thần sắc hắn có vẻ vô cùng mệt mỏi, tóc trên đầu từ trắng bạc đang chậm rãi chuyển hóa thành màu đen bóng, thanh niên đưa tay lạnh lùng điểm nhẹ về phía trước, lập tức quang mang chấn động, hư vô liền bị xé toang ra một cái lỗ hổng vừa đủ cho một người trưởng thành thoải mái tiến nhập.

”Nhị trọng thiên! ”

Đi qua lỗ hổng kia mới là chân chính bầu trời, ở đó mây trắng trùng trùng điệp điệp, thương thiên một màu xanh ngắt thanh thúy như ngọc bích, lại có hoàng quang chiếu rọi, khí tức tản mát ra quả thực vô cùng thần thánh.

”Rốt cuộc ngươi muốn dẫn dắt ta đi đâu? “.

Thanh niên lăm lăm một mình như tự vấn, rốt cuộc phát lên tay áo, bóng hình lập tức trở nên phiêu dật một chút, sau đó mờ nhạt đi trông thấy.

Phi hành mãi cho đến khi trước mắt hắn đứng sừng sững bảy cái vật thể to lớn tựa đèn lồng, màu đỏ như máu, tự thân tản mát ra huyết quang ngập trời, thanh niên mới trở mắt to về kinh hãi, ngưng thần nhìn lại.

”Ở nơi này ai lại đi treo lên bảy cái đèn lồng? ” Thanh niên chăm chú quan sát, hắn cẩn thận tránh né vô số đạo huyết quang mang theo khí tức khiếp người đang mãnh liệt lan tràn về bốn phía.

Bỗng dưng lúc này thương khung nổi lên cuộn cuộn phong ba, một thanh âm trầm đặc không biết từ đâu trùng điệp vang vọng, tạo thành sóng còn khuếch tán, quần quanh bên trong thiên địa: ”Lạc Thiên a! Lâu ngày không gặp! “.

”Ta sớm biết là ngươi rồi, kẻ không có chân thân, rốt cuộc ngươi dẫn ta tới nơi này là vì mục đích gì a? “.

Thanh niên thần sắc trước sau không đổi, băng hàn cực kỳ, hân hạnh nhìn về hướng hư vô phía trước, ở đó chậm rãi ngưng tụ ra một cái nhân ảnh, nhân ảnh này diện mạo mập mạp to tròn, cơ hồ là một quả bóng thịt đầy đà vậy.

”Hắc Hắc! Huynh đệ lâu ngày không gặp, có muốn cùng ta đàm đạo một hồi?”

”Ta nên gọi ngươi Đại Bảo hay Nhất Linh Từ đây?” Thanh niên này chính là Vũ Thiên Long, sau khi gấp gấp ly khai Hắc Ám Đế Thành hân hạnh một đường na di vượt qua ba vạn dặm trời của nhất trọng thiên.

”Ta cũng không biết phải gọi ngươi Lạc Thiên hay Vũ Thiên Long a!” Đại Bảo hí mắt cười, chăm chú nhìn Vũ Thiên Long, âm trầm nói.

”Phí lời! Ngươi bày ra hết thấy, lại luôn tìm cách tiếp cận ta, hiển nhiên đã có âm mưu từ rất sớm, nói đi! Rốt cuộc ngươi muốn gì?”

Vũ Thiên Long không mặn không nhạt hỏi, lúc này cả hai đang đứng song song đối diện, bọn hắn nhìn nhau thật lâu, ánh mắt ở giữa hư vô phát sinh va chạm, mặc dù chỉ là cái nhìn đơn thuần vậy mà cũng nhắc lên ngập trời phong bạo.

”Nếu không tính kế với Vũ gia thì làm sao có thể khiến huynh đệ ngươi đi đến bước đường ngày hôm nay? Ngươi làm ra quyết định là hoàn toàn sáng suốt, đổi lại tất cả tu vị nghịch thiên, Hứa Vân Phi cũng tốt mà Vũ Thiên Long cũng tốt, trên vai ngươi gánh trọng trách, ta chỉ là đang giúp đỡ ngươi mà thôi, tân kỳ nguyên sắp đến, ngươi phải nhanh chóng trưởng thành!”

Thu hồi ánh mắt, Đại Bảo bĩu môi cười, trầm giọng: ”Ta muốn cho ngươi xem một thứ, Lạc Thiên, ngươi vốn là kẻ bị mệnh trung chú định, đại ca không lừa gạt ngươi, cũng chưa từng có hung tâm đối với Vũ gia! Sau khi nhìn thấy thứ này ngươi sẽ hiểu ra tất cả! Đi theo ta!”

Cửu trọng thiên, ba mươi vạn dặm bên ngoài thương khung, dùng đến tu vị của Vũ Thiên Long bây giờ cũng phải hết sức chật vật mới có thể vững vàng bảo trụ, bên cạnh hắn Đại Bảo trầm mặc, ánh mắt mang theo thê lương nồng đậm, đắm chiều nhìn lên hướng tinh không vô ngần.

Vũ Thiên Long cảm giác bản thân mình tựa hồ đang đứng ở trung tâm của một vùng lốc xoáy, từ phía phong bạo ngập trời gào thét, lại có một cỗ lực lượng bài xích kinh thế hãi tục do chính thiên địa hình thành nên, mạnh mẽ trấn áp xuống, cỗ lực lượng này là bản nguyên ý chí thế giới.

Cửu trọng thiên, nhìn ra vùng tinh không tối tăm vô ngần, ngàn vạn vì tinh tú tựa hồ nguyên tử của một cái trận pháp vĩ mô, nếu chăm chú đi quan sát có thể thấy, chúng đang nặng nề dịch chuyển.

Trong quá trình dịch chuyển đó có thời khắc khởi sinh cực kỳ chói lọi, có thời điểm trung sinh trở nên lụi tàn ảm đạm, có mãi cực là điểm kết đồ vờ, tịch diệt, tựa hồ là diễn biến thông thường của sinh mệnh, một ngôi sao tàn lụi liền có một ngôi sao khác cấp tốc thành hình, hoàn chỉnh thay thế, cứ như vậy vô hạn lặp đi lặp lại.

”Chuyện này! Chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Vũ Thiên Long đắm chiều quan sát biến động của thương khung, giờ phút này không thể che dấu được kinh hãi.

”Ngươi xem! Tinh tú không phải là tinh tú, hư vô vốn cũng không phải hư vô, ý chí thiên địa chỉ là một thứ đồ chơi mô phỏng, ngàn vạn cấu trúc lấy tinh thần chúng sanh làm nguyên tử! Ngươi hiểu ý ta chứ!”

Đại Bảo trầm giọng, trong thanh âm càng nặng thê lương, hắn cảm thán nhắc tay một chỉ, chỉ vào thương khung, lập tức ngôi sao vị trí gần nhất triệt để vỡ vụn, hóa thành ngàn vạn tinh điểm ánh sáng, không chấn động, không có toái phiến rơi xuống, thậm chí đến một hạt bụi nhỏ cũng không hề có, tựa hồ ngôi sao kia dựng lên ở đó chỉ để làm vật trang trí, che mắt thế nhân.

”Tinh tú là cỡ nào vĩ mô to lớn? Huyền Hoàng tinh thực chất cũng chỉ là một vì tinh tú mà thôi!” Đại Bảo nhàn nhạt tiếp lời.

”Bối khoảng cách quá lớn, khi lấy vô tận ra để hình dung thì chúng ta nhìn một tinh cầu hùng vĩ hay một tinh điểm nhỏ bé cũng chẳng có gì khác biệt” Vũ Thiên Long trong ánh mắt lóe lên tinh mang minh ngộ, hân hạnh nói ra những thứ mà bản thân suy luận, rốt cuộc thần sắc càng trở nên mong lung bất định.

”Ngoài Hóa Hư cảnh, không ai có thể biết đến bí mật này, ngươi cũng như ta, bắt đầu con đường tu chân là để truy cầu lực lượng, thế nhưng khi đã đạt đến cực hạn rồi thì tất cả thành tựu đều trở nên vô nghĩa, tận cùng thế giới mới là thứ mà cường giả chân chính truy cầu” Đại Bảo nghiêm túc nói.

”Có lần trong ảo cảnh ta thấy một vị cự nhân dựng chông phá trời, mà luân hồi qua bao lần cũng giữ nguyên chấp nhất, khi đó ta không hiểu hắn làm vậy là vì mục đích gì, còn bây giờ thì ta đã hiểu!” Vũ Thiên Long lại một lần nữa nhìn hướng tinh không, hai bàn tay xiết chặt, rốt cuộc thờ dài ra một hơi.

”Vũ gia, toàn bộ chúng nhân vẫn được an toàn, ta chỉ muốn gặp ngươi, nói cho ngươi những chuyện mà cá nhân ngươi cần phải biết!”

Hai người bọn hắn ở đó cùng nhau đàm đạo, thời gian không biết trôi qua bao lâu.

Vũ gia, Vũ Thiên Long lặng lẽ trên bầu trời lặng lẽ nhìn xuống, sát na, thân thể đã ổn định bên ngoài đại môn, tất cả như một giấc mộng, khung cảnh này so với ngày hân hạnh mới rời đi khi còn là hài tử chín tuổi xem ra không có gì sai biệt.

”Thanh niên này! Ngươi là ai? Sao lại tại Vũ gia ta tỏ ra lén lút như vậy?” Một gia nhân canh cổng nhìn biểu tình của Vũ Thiên Long thì tỏ ra kinh ngạc, tò mò, lớn giọng hỏi.

”Vũ Trí! Ngươi không nhận ra ta sao?” Vũ Thiên Long nửa cười, nhẹ giọng.

Thanh niên tên gọi Vũ Trí tròn mắt, ngưng thần quan sát, sau mấy cái hơi thở mới bắt giác rung mình hãi nhiên hét lớn: ” Là công tử! Đại công tử a! “.

” Đại công tử trở về! Đại công tử trở về rồi! “.

Cả Vũ gia lập tức trở nên kinh động, chúng nhân nội tâm thổn thức, Vũ Thiên Long, niềm tự hào của gia tộc rốt cuộc cũng trở về.

Bên trong chính điện, đứng trước mặt Vũ Thiên Nguyên, Lý Phi Yến là một thanh niên tuấn tú, hấn dáng người dong dỏng, mày sắc mắt kiêu, toàn thân cao thấp lan tràn một loại khí tức uy nghiêm khó bề diễn tả, ngay cả Kết Đan kỳ như Vũ Thiên Nguyên khi đối diện cũng cảm giác tim đập chân run.

” Hải tử bất hiếu! ” Vũ Thiên Long quý gồi, hướng về phía trước bái ra một bái.

” Long nhi! Là Long nhi của chúng ta, chàng nhìn xem, Long nhi trở về rồi! ” Lý Phi Yến thân ngọc run rẩy dữ dội, nước mắt chảy dài, nâng từ trên thượng điện lật đặt bước xuống.

” Long nhi! ” Vũ Thiên Nguyên khuôn mặt thoáng co giật, thân thể như bị ai đó khóa chặt định trụ tại chỗ, hấn lạng người ngồi trên chiếc ghế gia chủ, lẩm bầm nói.

” Mẫu thân! ” Vũ Thiên Long cười hiền ôm lấy Lý Phi Yến: ” Mẫu thân đã già đi rồi! “.

Nhìn mẫu thân gầy yếu, nét mặt đầy vẻ bệnh tật mà nội tâm Vũ Thiên Long không kìm được thương cảm, ngót nghét mười năm, ly biệt đúng mười năm, mười năm đối với bản thân hấn mà nói, bất quá, cũng chỉ là một đoạn đường, nhưng mười năm này đối với Lý Phi Yến là cả chuỗi ngày chờ đợi, mong ngóng trong mòn mỏi.

” Phụ thân! Người vẫn khỏe ” Vũ Thiên Long trầm mặc nhìn Vũ Thiên Nguyên, nhẹ giọng hỏi.

” Long nhi! Phụ thân vẫn khỏe ” Vũ Thiên Nguyên cánh tay thô to vỗ vỗ lên bả vai nhi tử, dăm chiêu một chút, rốt cuộc lớn giọng cười ha hả: ” Con trai ta đã lớn a! Vô cùng tuấn tú “.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Phong ba nổi lên

” Long nhi, chuyện của gia tộc là ý bốn vị sư thúc cùng nội công con, phụ thân thực không được rõ ràng! ” Vũ Thiên Nguyên âm trầm nhìn con trai, nhẹ giọng nói.

” Cha! Ta hiểu ” Vũ Thiên Long gật đầu, cảm khái đáp lời.

” Long nhi! Lần này để con phải nhọc công, phụ thân cảm thấy vô cùng áy náy, còn có một chuyện, Long nhi, con có muội muội rồi a! ” Vũ Thiên Nguyên cười hiền, trong ánh mắt khô khan ẩn ẩn một vòng quang mang kích động xen lẫn chút bi thương khó bề che dấu.

” Muội muội! “.

Vũ Thiên Long cả kinh than nhẹ, thì ra mẫu thân trở nên tàn tạ như vậy là vì sinh hạ cho mình vị muội muội này, ngưng một chút Vũ Thiên Long âm trầm nhìn Lý Phi Yến nhẹ giọng hỏi.

” Muội muội đâu? “.

” Nội công con mang nó đi khi còn chưa tròn tháng, người nói Thiên Kim sở hữu Thái Âm Chi Thể là mầm mống tu luyện cực tốt “.

Lý Phi Yến buồn bã đáp, rốt cuộc cố nén xuống bi thương, hai bàn tay xanh xao nhẹ nhàng chỉnh trang y phục cho nhi tử.

” Lần này trở về con có dự tính gì chưa? “.

Vũ Thiên Nguyên âm trầm nhìn nhi tử, trong mắt hấn thì hải tử ngày đó đã thực sự trưởng thành rồi, trưởng thành một cách nhanh chóng đến khó bề hình dung, thực lực cũng viễn siêu kẻ làm cha như hấn quá nhiều, phảng phất tuế nguyệt trôi đi, vô tình mà sản sinh ra một cái vách ngăn ở giữa tình cảm cha con hai người bọn họ.

Vũ Thiên Nguyên nội tâm càng thêm bất lực, cảm giác chính mình sớm đã già đi quá nhiều, nhưng cũng không khỏi tự hào, tự hào vì thành tựu đáng kể của con trai.

” Diệt tông chi địch trước sau chỉ là mưu kế của người khác, ta thực không hiểu bốn vị thúc tổ cùng nội công nhọc lòng dàn dựng lên vở kịch kia rốt cuộc

có mục đích gì!

Thế nhưng tai họa thực sự sắp sửa lâm đầu, đại địch chân chính đang lăm le quốc thổ, thời gian còn lại không nhiều, việc cần làm của ta bây giờ là phải nhanh chóng gia tăng thêm thực lực, để trong mọi hoàn cảnh đều có thể tự đảm bảo an toàn cho bản thân, thủ hộ cho cha mẹ! “

Vũ Thiên Long ở lại gia tộc hơn nửa tháng, nửa tháng này là tận tâm đi phụng bồi cha mẹ, cùng bằng hữu thuở hàn vi sớm hôm trò chuyện, đối tửu, thường trà, Nhân Sinh ôn hòa bình thản trôi dần dần khiến cho đáy lòng hắn muốn an nhiên trở lại, thói quen sinh hoạt đã mất đi ở quá khứ cũng vừa vẩn tìm về.

Nhưng vào một ngày này, bầu trời Đông Hải bỗng nhiên khác xa với thường lệ, trên thiên không điện lôi gào thét, tiếng oanh minh trầm đục vang vọng quanh quần bát phương.

Đại kết giới Đông Hải tựa như tấm màn ánh sáng bằng bạc câu thông hai chiều thiên địa vốn vững chắc qua ngàn vạn năm tháng nay chỉ chít những vết rạn nứt tối màu, bên trên còn loang lỗ vô số dấu tích của thần thông, binh khí in hằn, mấy vạn dặm kết giới lung lay, quang mang âm đạm tựa hồ sắp đổ sụp xuống.

Bên kia biên cảnh, Trung Thổ, sau tấm màn ngăn ảm ảm còn nghe được thanh âm gào thét ngập trời, nếu để thần thức đi thăm dò có thể nhìn thấy một đội quân tu sĩ ức vạn người, số lượng nhiều đến không sao đếm hết, khí thế càng là vô cùng kinh khủng, đè ép hư vô, hủy thiên diệt địa.

Quốc nội, nhất là vùng biên cảnh Bắc Bộ, chúng tu sĩ cũng như ức vạn bá tánh sinh linh giờ phút này đều cảm nhận được một cỗ áp lực nặng nề, một cỗ bất an thật sâu, tựa hồ trên bầu trời, trên đỉnh đầu chúng nhân đang treo ngược một thanh lợi kiếm, mà thanh kiếm kia có thể rơi xuống đoạt mạng bọn họ bất cứ lúc nào.

Mây mù dừng động, hư vô quay cuồng, ngàn vạn đạo điện lôi rạch phá thời không, Đông Hải nhấc lên kinh thiên sóng lớn, trên kết giới đại trận lúc này hoàng quang phun trào mãnh liệt, hầu như chúng tu sĩ tu vị Nguyên Anh cảnh của mấy trăm tông môn lớn nhỏ trong quốc gia Đại Việt đều đã tê rục đầy đủ.

Hải Nam lãnh hải, hòn đảo nằm lơ lửng giữa trùng dương, mấy vạn tu chân giả ai nấy thần sắc đều tỏ ra cực kỳ ngưng trọng, đúng lúc này bên kia Hoa Hạ một thanh âm trầm đặc mang theo đầy đủ thâm nghiêm bỗng nhiên xé trời vang lên, như thiên lôi nổ tung, như hồng chung đại lũ cuồng chấn.

”Đám man di Việt tộc! Ngoan ngoan mở ra kết giới còn mong được sống! Nếu như để chúng ta tự tay phá vỡ, sinh linh đồ thần! “

”Đám khốn nạn Vu tộc, tổ sư bà ngoại ngươi Viêm Đế a! Có giỏi thì tại tam trọng thiên cùng gia gia đánh một trận phân cao thấp ” Trần Tử Nam môn chủ Thánh Long Môn ngưng thần nhìn qua tấm màn kết giới, vẻ mặt hậm hực lớn giọng quát.

”Tốt a! Chờ chúng ta thành công phá trận, các ngươi chết chắc! ” Thanh âm từ phía bên kia tựa hồ sóng cồn cuộn cuộn dội lại, mặc dù không nhìn thấy dung mạo kẻ lên tiếng thế nhưng dễ dàng cảm nhận được có một cỗ lực lượng cùng một luồng uy áp tuyệt đối kinh khủng đang bao trùm tứ phương, mãnh liệt trùng kích lên đại trận kết giới.

Đất trời rung động, Đông Hải nhấc lên vô tận sóng lớn, thiên không mây bụi mịt mù, oanh minh như tiếng thiên lôi gầm gừ quanh quần ngày đêm không dứt.

Áp lực lan tràn đè nặng nhân tâm, hầu như toàn bộ Hợp Đạo kỳ cùng lực lượng tinh nhuệ nhất giới tu chân Đại Việt đã tê rục đầy đủ, bọn họ thừa hiểu, thời điểm đại kết giới mở ra cũng là lúc họa kiếp phủ xuống, tạo nên tràng cảnh sinh linh đồ thần.

Bồi Hóa Hư kỳ đều bị thiên đạo cưỡng ép phi thăng, hoặc giả nếu không phi thăng cũng chặt vật trốn tránh thiên nhân, Hoá Hư không hiện Hợp Đạo vi tôn, số lượng Hợp Đạo kỳ hai bên gần như cân bằng, song phương khai chiến sẽ không bên nào dứt khoát chiếm được thế chủ động, mà Tiên nhân chiến thì phạm nhân chạy trời không khỏi nắng.

Hung tin theo đó được truyền đi vạn dặm quốc thổ khiến cho nhân tâm rung động, lòng người bất an, khi nhân tâm không vững thì quốc vận cũng dễ bề lung lay, đứng trước áp lực cực lớn, theo thời gian bá tánh càng trở nên điên loạn, tranh đoạt chém giết, nội chiến xảy ra khắp nơi, đám Lâm Ấp lân bang lại thừa cơ làm loạn.

Phong ba nổi lên thổi bùng ngọn lửa chiến tranh, cả bầu trời Đại Việt ngập tràn trong chết chóc, chạy dọc mấy chục vạn dặm Đông Hải u vụ mịt mù.

Quân binh thế tục cùng với tu chân giả cật lực đi ổn định tình hình, làm dịu nhân tâm bá tánh, dẹp loạn lân bang.

Trần Đà Nẵng, Vũ Thiên Nguyên dẫn đầu mười vạn quân binh thuận lợi đẩy lùi giặc Lâm Ấp ra khỏi biên cảnh, Trần Thừa Thiên dưới chân ngọn Hải Vân Sơn chém giết điên loạn, cây chày thành núi, máu chảy thành sông, Thành Gia Định đỏ trời huyết vụ, mặt đất tanh nồng.

Một trăm vạn giặc Lâm Ấp thế như thác lũ, từ bên cảnh ào ạt đổ sang, hồng trước khi kết giới Đông Hải mở ra tận lực cướp bóc, phương bắc có họa kiếp Tiên nhân, trung, nam địch tập dấy lên binh kỳ khói lửa.

Làng chài bên bờ Đông Hải lầy loạn cơ chừng cỡ lớn, hiệu Văn Lang triệu quân hùng, xây thành đắp lũy, ba mươi vạn tráng niên từ mọi miền đất nước ngày đêm tập dượt, trong ngôi miếu lớn hương hỏa không đoạn.

Ở vị trí chính giữa ban thờ, bức tượng đá tạc một tiểu hải tuần tú được người ta trang trọng rước lên kiệu vàng, một cái đỉnh đồng cực lớn khói hương nghi ngút cắm thẳng đại địa, đặt trước văn án, trong phủ viện vừa mới xây xong, trên hoàng kim bảo tọa trống trơn không có người ngồi, chúng nhân một

mảnh phù phục đồng thanh gọi tên ” Lạc Đế “.

Chiến thuyền thần khí của ngũ đại tông môn chờ theo chúng đệ tử ngập trời đi về hướng bắc, từng đội quân tu sĩ số lượng đến hàng vạn người như mây đen từng mảng, từng mảng gào thét bay qua, trống trận ngập trời, chiến kỳ theo gió tung bay phất phới, tràng cảnh tuyệt đối kinh tâm động phách.

Chiến Tranh!

Vũ Thiên Long sau khi trở lại Hoang Cổ Chi Địa lấy đi nhục thân của Hứa Vân Phi, hắn thực hiện đúng như lời hứa của mình, đặt nhục thân kia vào bên trong hạch tâm trận pháp Thăng Long Hoàng Thành.

Lý do, có thể Vũ Thiên Long vẫn chưa thực rõ ràng, nhưng ở thời điểm nhạy cảm này không cho phép bản thân hắn thối lui tìm hiểu.

Hợp Đạo trung kỳ tu vị mặc dù vẫn được giữ nguyên sau khi dung nhập chấp niệm của phân thân, nhưng Vũ Thiên Long thừa biết, ngoại lực này vĩnh viễn không thuộc về hắn, sẽ có một ngày chấp niệm kia tiêu tán kéo theo tu vị đại giảm.

Trên thực tế tu vị Vũ Thiên Long hiện tại chỉ mới dừng ở Kết Đan trung kỳ, bất quá, trải qua ngày đêm đồng hóa sinh cơ khổng lồ của Xuyên Sơn Ma Thú, bản thân hắn tự tin rằng:

Không mất bao lâu, cũng không mất nhiều sức lực, trong vòng vài năm hắn có thể thuận lợi tiến giai đến Nguyên Anh hoặc xa hơn nữa, điều mà đối với tất cả tu chân nhân sĩ khác là chuyện không tưởng.

Lợi dụng tràng hạo kiếp này tự tạo áp lực cho bản thân, lấy chiến đấu, lấy chém giết làm thước đo, nhanh chóng trưởng thành là mục đích duy nhất của Vũ Thiên Long cho đến hiện tại.

Nhị trọng thiên, một cái nhân ảnh thanh niên bạch y đang cực tốc phi thân về hướng bắc, bỗng thanh niên thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, tựa hồ đưa con sấp sửa xa quê lần cuối nhìn về gia hương cố thổ, trong ánh mắt mờ mờ đó lần lượt hiện lên bóng dáng của những người đã từng là bằng hữu, là thân nhân của hắn.

Thanh niên thở dài xuống một hơi trăm muện, bàn tay hung hăng xiết chặt than nhẹ hai tiếng: ” Nhân Sinh! “.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chiến tranh

Vũ Thiên Long thân hình phiêu phù tại tam trọng thiên, quắc mắt nhìn tám màn ánh sáng câu thông thiên địa mà nội tâm không khỏi dâng lên thốn thức.

Đúng lúc này một luồng uy áp mệnh mông từ trong tinh không ầm ầm tràn tới, áp chế tiếng gầm thét cuồng bạo của ngàn vạn tu sĩ quốc ngoại bên ngoài kết giới trận pháp, tiếng ầm vang tràn tới, cuối cùng ngưng tụ tại ánh mắt của toàn bộ tu sĩ nơi này.

Chợt thấy trong tinh không có một tòa lầu các màu đen khổng lồ, sừng sững xuất hiện, tòa lầu các này quá lớn, giống như bản thể một cái tu chân tông môn hoàn chỉnh vậy, bốn phía tràn ngập sương mù vô tận, khiến cho người ta nhìn lại mà cảm thấy mông mị mơ hồ.

Bốn phía quanh lầu các lơ lửng mấy ngàn tu sĩ, đám tu sĩ đều mặc hắc y, ấn ký trên mi tâm đồng dạng giống nhau như đúc là một thanh tiểu kiếm màu đen tuyền, mỗi một tu sĩ mặc hắc y đều tỏa ra khí tức băng hàn tới cực điểm, thần sắc lạnh lùng, lơ lửng bên ngoài lầu các màu đen kia, chậm rãi theo nó tiến về phía trước.

Một luồng sát khí nặng nề phủ tinh không.

” Là Hắc Kiếm tộc, Chiến Thần Điện! “

” Nghe đồn mỗi một tu sĩ trong Hắc Kiếm tộc này đều có tu vi cực kỳ kinh khủng, tu hành phá hồn nhất kiếm, uy lực kinh người a!”

” Hắc Kiếm tộc ở đây, như vậy đại điện này chính là Chiến Thần Điện của Vu Tiên hội rồi, không ngờ được trận chiến đầu tiên mà Vu chủ đã cho một trong tứ điện ra mặt “.

Tòa lầu các khổng lồ màu đen kia chậm rãi bay tới gần, uy áp truyền ra càng nhiều, bao phủ bốn phương tám hướng, khiến cho hư vô vạn vạc, ngàn vạn tu sĩ đều phải nuốt xuống nước bọt đồng thời cung kính vái ra một cái.

” Tham kiến Chiến Thần Điện! “

Tiếng nói của ngàn vạn tu sĩ trào dâng như sóng cồn.

Bên ngoài kết giới Đông Hải, bên kia quốc ngoại, tòa lầu các khổng lồ này chậm rãi dừng lại, đám tu sĩ thân mặc hắc y ở bốn phía vẫn như cũ thần thái lạnh lùng không nhúc nhích.

”Tuân theo mệnh lệnh của Vu Chủ, lão phu Hình Thiên tới đây đốc chiến”

Một tiếng nói tang thương hỗn tạp từ trong lầu các màu đen chậm rãi truyền ra, thanh âm này còn để lộ một luồng uy áp kinh thiên động địa khiến cho tiếng hò hét của ngàn vạn tu sĩ đều bị triệt để áp chế xuống.

”Hiện tại lão phu sẽ dùng hương hỏa quốc gia, mở kết giới Đông Hải này, chiến tranh bắt đầu”

Thanh âm già nua kia lại tiếp tục truyền tới, dường như còn kèm theo tiếng thở dài trăm muộn, ngay sau đó, một luồng ánh sáng màu đen từ trong lầu các lóe lên, lao thẳng vào thiên không.

Đây là một thanh kiếm, một thanh kiếm trong suốt.

Kiếm dài bảy thước, rộng chừng tám tấc, toàn thân trong suốt, tỏa ra ánh sáng chói mắt, trên thân kiếm còn tràn ngập lực lượng hương hỏa, khiến cho bên ngoài tình không nhìn lại dường như hiện lên một cảnh tượng hư ảo vạn vật.

Trong cảnh tượng hư ảo, có thể thấy một quốc gia hương hỏa, trong hương hỏa giới có ngàn vạn bá tánh đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa, điên cuồng hiến tế hương hỏa bản thân.

Đồng thời với sự xuất hiện của thanh kiếm trong suốt, bên trong đại kết giới lúc này có một cái khe theo không gian vạn vật đang chậm rãi bị oanh mở ra.

Nam Bộ Càn Khôn Tông

Nơi đây tiên khí lượn lờ, mây lành tỏa sáng vạn trượng, mặt đất còn có một tòa tiên sơn, sơn vân bao phủ, trên đỉnh núi lúc này có một nữ tử.

Nữ tử thoạt nhìn giống như phụ nhân, tướng mạo mặc dù không tuyệt đẹp nhưng lại có một luồng khí tức ung dung cao quý tỏa ra, nàng mặc cung trang trên mi tâm ẩn hiện một loạt những điểm tròn li ti màu đỏ.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, đôi mắt nữ tử này lóe lên hàn quang, ngọc thủ nhắc lên điểm về phía trước, lập tức liền có một thanh ngọc kiếm biến ảo ra.

Trên ngọc kiếm có một đóa hoa, vốn là vật hư ảo nhưng giờ phút này bị nữ tử điểm vào dường như được ban cho tính mạng, lập tức sống động hẳn lên.

Nó vươn mình nở rộ, chín cánh hoa xoay tròn, rơi xuống tạo thành một con lốc, lao thẳng lên bầu trời, biến mất hoàn toàn.

Nữ tử trầm giọng nói, tay trái gõ từ trên đỉnh đầu xuống một cây thoa vàng, nhẹ nhàng vung về phía trước:”Đại Việt phát sinh biến sự thì có ở tận cùng Nam Bộ cũng không thể thoát khỏi phiền phức, bốn vị lão huynh, Kiều Nguyệt Nga đến”.

Thanh âm vừa dứt bóng hình nàng liền trở nên mờ nhạt, sau đó vô thanh vô thức biến mất chỉ để lại trong đất trời thoang thoảng một cổ mùi hương nhàn nhạt.

Vọng Tiên Sơn, Tam Linh Tử ánh mắt đồng loạt hướng lên bầu trời, có một cổ lực lượng thúc dục, lôi kéo, tựa hồ sinh mệnh tương liên từ Đông Hải réo gọi, bọn hắn ba người một bước thuận di biến mất.

Hoành Sơn, Lý Trác Thần ung dung ngồi uống rượu dưới gốc cây Tuyết Tùng, mấy tháng nay hắn cũng cảm nhận được kinh biến mãnh liệt phát sinh, lúc này theo thanh âm oanh minh vọng về từ Đông Hải, Lý Trác Thần chợt thờ dài, sau đó tại chỗ biến mất.

Cửu trọng thiên, phía trước bảy cây đèn lồng màu đỏ, Đại Bảo vẫn trầm mặc ngồi im, thời điểm từ sau khi Vũ Thiên Long rời đi đã trôi qua ba tháng, hắn lạnh lùng hướng mắt lên tinh không, trong miệng lầm bầm thứ gì đó, rốt cuộc xoay người phi thân biến mất.

Trần Đông Lâm, ba lão già Nạp Đặc cải trang thành dân thường trà trộn vào bên trong thành thị, theo thanh âm oanh minh vọng lại, bọn họ đều tỏ ra cực kỳ nghiêm túc, riêng phần mình ngưng thần nhìn về phương bắc.

Hoang Cổ Chi Địa, sau khi Vũ Thiên Long rời đi, có một cái thân ảnh già nua đang cẩn thận tiến vào, hắn là Vũ Thiên Bá.

Vạn Kiếm Tông, đệ tử toàn tông trước sơn môn tập kết, số lượng mấy ngàn người, Thiết Trụ cùng hai huynh đệ họ Võ tỏ ra vô cùng phấn khích, Công Tôn Uyên thân mang cầm tú y phục, vai đeo trường kiếm, khí tức băng thanh ngọc khiết, xinh đẹp tuyệt luân.

Chấn động của kết giới Đông Hải truyền vào quốc nội, trong ánh mắt của Vũ Thiên Long, hắn nhìn thấy rõ ràng tám màn tạo thành đại trận kia lúc này tựa hồ trở nên hỗn loạn, dường như có một luồng lực lượng đang muốn xuyên thấu, mạnh mẽ tiến vào.

Thần sắc Vũ Thiên Long đại biến.

Giờ phút này quốc nội Đại Việt còn chưa thực sự chuẩn bị xong cho chiến tranh, với tâm trí của Vũ Thiên Long hắn liếc mắt một cái cũng có thể dễ dàng nhận biết, biến hóa kỳ dị của kết giới Đông Hải hiển nhiên là phát sinh từ bên ngoài, do tu sĩ quốc ngoại Bắc Thiên Hoa Hạ đã triển khai đủ loại thủ đoạn, muốn khai mở đại trận đánh vào.

Kết giới Đông Hải là một thanh kiếm hai lưỡi, nó phong kín hương hỏa của quốc nội, khiến cho tu vi tu sĩ quốc nội không thể so sánh với tu sĩ ngoại quốc, hầu như đã tự mình chặt đứt căn cơ của chính mình.

Nhưng đồng thời nó cũng gián tiếp có tác dụng bảo vệ nhất định, dù là đi vào hay đi ra đều cực kỳ gian nan.

Đúng lúc này thì Đông Hải vang lên những tiếng động kinh thiên, trận hỗn trận pháp dường như đã bị rút ra vậy, một cái bóng chim Lạc mờ ảo bay vút lên cửu thiên, cất tiếng hét dài bi thống, cảnh tượng này nếu nhìn từ quốc ngoại lại càng thêm rõ ràng.

Sát khí trong mắt Vũ Thiên Long lóe lên, sát khí vốn từ sau khi hắn giết đến Hắc Âm Đế Thành đã tiêu tán bớt lúc này lại âm âm trào dâng, tại thức hải, phân hồn Diệt Thế Đạo, một tia sát lục bốn nguyên không biết dùng đến phương thức kinh khủng gì, mạnh mẽ mà tăng trưởng.

”Giết! Giết”.

Đây là một trận chiến, mà trong chiến tranh thì không có nhân tính hay đạo đức, lúc này hắn hoàn toàn có thể rời đi, nhưng Vũ Thiên Long không thể làm như vậy.

Đây là một trận quốc gia chi chiến, ngoại quốc lân bang hung hăng xâm lấn, vì gia viên, vì cố hương, vì vinh quang của bản thân tu sĩ Đại Việt, hai mắt Vũ Thiên Long đỏ bừng, trong con ngươi mắt trái mơ hồ ẩn hiện bóng dáng Hứa Vân Phi.

Sát lục cả đời hắn cũng đều là vì bản thân, vì diên cường, vì chấp nhất, vì mẫu thân bị người ta dồn đến con đường chết, càng là vì cánh tay bị địch nhân chặt bỏ, Hứa Vân Phi gào thét, đại biểu cho Vũ Thiên Long gào thét, bất kể là ai, bọn hắn đều là con dân Đại Việt, có lòng yêu nước mặn nồng, có sự tự tôn dân tộc cao như núi.

Giờ phút này theo thời thế, theo sự điên loạn, theo phong bạo nhất tề quật khởi, cũng vì vậy nghịch tâm phân thân đạt điều kiện triệt để dung hợp một cách hoàn mỹ nhất, tu vi Vũ Thiên Long cũng trực tiếp nhảy vọt, tiến cảnh đến Hợp Đạo hậu kỳ.

”Phạm Đại Việt! Chết! “.

Một trận chiến này không biết sẽ kéo dài bao lâu, có lẽ hắn sẽ tử vong, có lẽ hắn sẽ mất đi cơ hội thực hiện tâm niệm một đời, nhưng giờ phút này vì bản thân, vì gia đình, vì đại nghĩa, hắn phải đánh.

Kết giới Đông Hải rốt cuộc cũng sụp đổ xuống, tựa hồ thủy tinh giòn tan vỡ vụn, cả bầu trời trong sát na ngập tràn tinh quang, tinh quang này lại theo phong bạo như bờ công anh lan tỏa về bốn phương tám hướng.

Kiều dương lặn, chiến dương hiện, hôn ám bao phủ, thiên địa oanh minh, hư vô chao đảo, một tiếng sét ngang trời tựa hồ tiếng trống trận mở màn, hoặc giả khúc dạo đầu của một hồi tuyệt thế chiến tranh.

Ngoảnh đầu, 10 vạn năm chu kỳ lại đến, quần tộc chi chiến bắt đầu, phát sinh từ Việt, Vu hai tộc.

Lúc này từ cõi u minh bỗng nhiên vọng lại một tiếng thở dài ai oán, Tiên, Việt, Vu tam tộc tại một cái địa phương tên gọi Hồng Hoang Chiến Địa bỗng nhiên bạo phát ra oanh minh, có tiếng thét dài mang theo chiến khí, có mùi máu tươi xâm thực đất trời.

"Chiến tranh!".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Khai chiến

Khi đại kết giới sụp đổ xuống, cùng lúc tiếng hò hét của ngàn vạn địch nhân ngoại quốc âm âm vang lên, thanh âm như sóng triều hóa thành phong bạo tầng tầng lớp lớp trùng kích, quanh quần bát phương, khí thế tại thời khắc đó lập tức ngang trời quật khởi.

Trên bầu trời Bắc Bộ, Trần Cao Bằng.

Một đội quân tu sĩ tiên phong của quốc ngoại nhân số tầm hơn một vạn trong đó đa phần đều là Nguyên Anh kỳ, tất nhiên cũng không thiếu Kết Đan cùng Trúc Cơ cảnh, chỉ huy đội quân này là một trung niên thân mang chiến bào màu xích hồng.

Trung niên này bề ngoài hình thể vô cùng to lớn, diện mục hung dữ, mặt đen râu rậm, tựa hồ một tôn cự nhân đang đập mây phi hành, trên trán ẩn ẩn mơ hồ bảy cái tinh điểm ngôi sao năm cánh, chứng minh cho thân phận cùng tu vi của hắn, rõ ràng là một vị Vu Đế của Vu Tộc, danh tự Từ Đông Bình, Độ Kiếp kỳ tu sĩ.

Đội quân này số lượng đông đảo, di động phía trước là một chiếc chiến xa bắn đá khổng lồ, xung quanh chiến xa hỏa diễm hùng hực thiêu đốt, ngọn lửa

với nhiệt độ cực cao hoàn toàn có thể tru diệt vạn linh, từ đó tàn mát ra một cỗ khí tức tang thương nồng đậm, tựa hồ đã từng ở trong tuế nguyệt lâu dài tẩm máu sinh linh.

Từ bên dưới nhìn lên dường như một mảng mây đen to lớn đang ung dung di hành, tại mỗi nơi nó đi qua mặt đất trở nên hôn ám, bầu trời đen kịt, không những thế, theo thanh âm gầm thét như điên cuồng, thì thoảng lại có mấy trăm đạo thần thông từ trên bầu trời cách không đánh xuống.

Mặt đất vỡ vụn, sơn phong toái diệt, thôn làng, tiểu trấn, ngay cả thành thị cũng hóa thành bình địa, phạm nhân bên dưới vô pháp trốn tránh càng không kịp kêu la nửa lời đều lập tức chôn thân nơi biển lửa.

Phía sau đội quân tiên phong lại có thêm một nhóm người nữa gào thét bay tới, nhóm người này hộ tống chiến thuyền màu đen, mặc dù nhân số không nhiều thế nhưng ai nấy trên thân thể khí tức tuyệt đối vô cùng thâm trầm khó đoán.

”Giết cho đám man di biết sức mạnh của Vu Tộc “.

”Đốt sạch! Cướp sạch “.

Tại thời điểm này, phía trước hư vô thỉnh thoảng dao động, sau đó vận vạo kịch liệt, đám tu sĩ ngoại quốc cảm nhận được biến sự liên thay đổi thần sắc, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc, từ xa đồng loạt ngưng thần nhìn lại.

Một tấm ngọc bội lớn cỡ nắm tay đang phiêu phù tại hư vô, tỏa ra quang mang bàng bạc đến chói mắt, sát na khi ngọc bội xuất hiện, một cái Phá Thiên Phủ âm âm mà giáng lâm, chiếc búa này xuất hiện cực kỳ đột ngột, gần như ngay sau khi hơn một vạn tu sĩ quốc ngoại phá trận nhảy vào.

Chỉ trong cái sát na, Phá Thiên Phủ lập tức hướng đám tu sĩ quốc ngoại hung hăng chém xuống, theo đó một tiếng vang kinh thiên động địa xé trời truyền ra.

Theo hư ảnh Khai Thiên Phủ xoẹt ngang hư vô, tất cả những tu sĩ ở phía trước đều kêu lên thảm thiết, hoàn toàn không thể né tránh, bị chiếc búa thuận lợi chém vào, lập tức thân thể tan vỡ, máu thịt nổ tung, Nguyên Thần tử vong.

Chiếc búa kia thế như chẻ tre, dưới một trăm này, không có bất cứ tu sĩ nào có khả năng chống cự lại dù chỉ là một chút, nhất tề tan vỡ, chỉ còn những tiếng kêu thảm thiết ngay khi xuất hiện liền hóa thành dư âm vang vọng, quần quanh thiên địa.

Một chém chém xuống, quét ngang phía dưới, gần năm nghìn tu sĩ tại một chém này trực tiếp tử vong, máu thịt huyết nhục tung tóe đầy trời.

Mất thấy chiếc búa lại chuẩn bị nhấc lên lần nữa, dường như có thể hạ xuống trong nháy mắt, Từ Đông Bình, lão tổ Nam Thiểm tộc, còn có An Đới Thượng Nhân phía sau, hai người sắc mặt đại biến, không kịp nghĩ ngợi vội vàng na di chạy tới, định ngăn cản Khai Thiên Phủ.

”Cần phải giết vào Đại Việt với tốc độ nhanh hơn, toàn lực xông phá “.

”Chờ ta ngăn cản Khai Thiên Phủ này, rồi các ngươi hãy nhanh chóng tiến vào “.

Tại lầu các màu đen khổng lồ bên ngoài kết giới đã sụp đổ kia, lúc này cửa lầu đột nhiên bung mở, từ bên trong có một lão giả chậm rãi bước ra.

Lão giả thân thể gầy gò, giống như một cái cây khô vậy, từng bước đi về phía trước, trong nháy mắt đã tới gần Khai Thiên Phủ, đang định ngăn cản, thì thỉnh thoảng một tiếng gầm nhẹ lạnh lùng vang lên: ”An Đới! Đi vào lãnh thổ Đại Việt lại không tìm bài kiến lão phu sao? “.

Thanh âm này ban đầu nghe ra có vẻ mờ nhạt nhưng dần dần lại như thiên lôi nổ tung, mang theo một luồng uy áp kinh tâm động phách, không những thế, âm sắc còn ẩn chứa sự thâm nghiêm vô cùng, thanh âm rơi xuống, ở giữa bầu trời nhanh chóng ngưng tụ huyền hóa ra chân ảnh một tráng niên, hần mặc thanh sam, tóc bồi cao đầu chít khăn vải trắng, diện mục khôi ngô anh tuấn cực kỳ.

”Thạch Sanh a! Thật lâu không gặp! ” Lão giả An Đới về mặt kinh nghi nhìn tráng niên trước mắt, rồi cuộc nuốt xuống một ngụm nước bọt hồ hởi nói.

”Phạm Đại Việt! Chết! ” Phía sau lưng Thạch Sanh lại tiếp tục huyền hóa ra thêm mấy cái bóng hình mờ nhạt, đám người này là Thánh Tử, đệ tử hạch tâm Phong Vũ Môn, mặc dù tuổi đời còn trẻ nhưng đều là hạng thiên chi kiêu tử thiên phú tuyệt luân, tu vi cao thâm cũng vượt quá Độ Kiếp kỳ.

Thạch Sanh cười lạnh, tay phải một điểm điểm vào hư vô, theo đó Phá Thiên Phủ lần lượt nhấc lên hạ xuống, hào quang lóe hiện cuốn phong bạo ngập trời, chỉ thấy một cái bóng hư ảo bàng bạc ngang nhiên chém xuống.

An Đới về mặt đại biến, hần cũng không chậm vội vàng cách không đánh ra một chưởng cùng Phá Thiên Phủ triển khai đối kháng, tiếng nổ xé trời, lực lượng trùng kích hóa thành dư ba sóng gợn lan tràn bát phương, không những thế còn trực tiếp cuốn bay một ngọn sơn phong, mặt đất bên dưới trở nên vô cùng yếu ớt, thỉnh thoảng nổ tung, đổ sụp xuống từng mảng lớn.

Hai cái thân ảnh ở giữa hư vô cùng nhau va chạm liên tục đến mấy trăm lần, khiến cho thiên không triệt để vận vạo, đất trời oanh minh, tiếng vang trầm đục tựa hồ Địa Long gầm gừ quần quanh thiên địa, Thạch Sanh cùng An Đới đều là Hợp Đạo sơ kỳ thế nên thực lực hai bên gần như cân bằng.

Ngay lúc đó, sáu tên Thánh Tử cũng trực tiếp động thân, thần thông thuật pháp ngập trời bộc phát, cùng với mấy ngàn tu sĩ ngoại giới triệt để khai chiến, kéo theo thanh âm nổ vang chói tai, ngàn vạn đạo đao phong sắc lạnh theo phong bạo hình thành quét về bốn phương tám hướng, mà bất cứ đao phong nào trong số đó cũng đều có thể dễ dàng hạ sát một Nguyên Anh kỳ tu sĩ.

Thánh Từ Phong Vũ Môn mặc dù tu vị siêu cao, thế nhưng bên phía địch nhân có hai kẻ, Từ Đông Bình cùng lão tổ Nam Thiểm tộc tu vị Độ Kiếp kỳ, cho nên xét cục diện cũng không bên nào chiếm được thế thượng phong.

Khắp nơi trên địa bàn Bắc Bộ kéo dài đến tận Trung Bộ đều là một mảnh chiến trường khói lửa, có chiến trường dành riêng cho đại tu sĩ, cũng có chiến trường dành cho Kết Đan kỳ trở xuống, thanh âm oanh kích, thanh âm va chạm, tiếng hò hét, tiếng gào thét ngập trời quanh quẩn.

Trần Cao Bằng, Thạch Sanh dẫn theo sáu tên Thánh Từ tu vị Độ Kiếp kỳ hòng ngăn cản đội quân tiên phong của ngoại quốc, sau mấy canh giờ giao chiến cũng không bên nào có thể chiếm được thế chủ động, cho đến khi...

Trên bầu trời, ở giữa tầng không phiêu phù tại đó một cái thân ảnh thanh niên bạch y, hần diện mục vô cùng thư sinh anh tuấn, bất quá, toàn thân cao thấp lại tàn mát ra một cổ khí tức lạnh băng, tang thương đến cực điểm, tác phong lạnh lùng, vẻ mặt lạnh lùng tựa hồ một toà băng phong bất hủ, tùy thời có thể đóng băng cả bốn phía không gian.

Thanh niên nhắm chặt mắt, thân hình phiêu hốt, sát na khi hần mờ mắt trên môi đồng thời nở ra một nụ cười tà dị, hần hướng về phía trước lạnh nhạt cất lời: "Phó môn chủ, đám người này giao lại cho ta!".

"Lạc Thiên a! Tốt" Thạch Sanh khi nhìn đến khí tức trên người Vũ Thiên Long thì biểu tình ban đầu không che dấu được kinh hãi, sau đó như nhận ra chuyện gì về mặt mang theo kích động nhìn hướng Vũ Thiên Long nhẹ gật đầu.

Lúc này, từ mi tâm Vũ Thiên Long thỉnh linh lóe sáng, một đạo kim quang nhanh như bôn lôi gào thét mà ra, ở giữa bầu trời ngưng tụ lại, huyền hóa nên một cây nỏ to lớn sắc sỡ màu sắc.

"Liên Châu Thần Nỏ" Đây là lần đầu tiên Vũ Thiên Long triệu hoán ra thần nỏ để sử dụng trong chiến cuộc, trước kia bởi thực lực còn chưa đủ cho nên đến sợi dây mảnh nhất Vũ Thiên Long cũng không thể mấy may lay động, hần có dự cảm cây nỏ này một khi bắn ra, thì uy lực tuyệt đối không tầm thường.

Liên Châu Thần Nỏ ngập trời hào quang, dây nỏ màu vàng, thân nỏ cũng đều là một màu vàng óng ánh, bên trên tàn mát ra nồng đậm khí tức sát phạt, có cảm giác không khí bị dây nỏ cắt đứt vang lên từng tiếng lách tách, tựa hồ thanh âm nước giọt vào thạch điêu.

Vũ Thiên Long đặt tay lên Liên Châu Thần Nỏ, lấy thiên địa linh khí trong trời đất làm mũi tên, bốn mươi bảy mũi tên trắng bạc cấp tốc thành hình, dây nỏ được kéo căng, một cái buông tay cuốn lên phong bạo.

"Viu Viu".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Giết đến đỏ mắt

Bốn mươi bảy mũi tên rời nỏ, tựa bốn mươi bảy ngọn hỏa châu trắng bạc đang vũ động can khôn, vô cùng sắc bén, cực kỳ nhanh chóng, mang theo một cỗ lực lượng kinh thế hãi nhân, cuốn lên ngập trời phong bạo, chỉ trong một cái sát na lại tiếp tục huyền hóa thành ngàn vạn đạo mũi tên trùng điệp, cả bầu trời lập tức bị đốt cháy bởi hào quang, loạn tiễn như mưa điện cuồng trút xuống.

Chúng nhân khi còn chưa kịp định thần thì đã bị mưa tên bao phủ lấy, mấy ngàn tu sĩ ngoại quốc bất kể tu vị gì đều không ai có thể mấy may trốn tránh, chỉ thấy hào quang lóe hiện, sau đó là tiếng gào thét thê lương ngập trời vang vọng cùng thanh âm nhục thân phá toái nổ tung, hư vô tràn ngập mùi vị tanh nồng của huyết tinh, huyết vũ.

Trong mỗi mũi tên này đều chứa đựng lực lượng ăn mòn sinh cơ vô cùng khủng khiếp, ngoài những tu sĩ tu vi thấp kém liền trực tiếp bạo thể ra, Nguyên Anh kỳ trở lên, nhục thân bọn họ khi bị tiễn khí bắn trúng đồng loạt phát sinh biến hóa một cách dữ dội, hư nhược, héo rũ đi nhanh chóng, cuối cùng tựa hồ toàn bộ sinh cơ đều bị rút hết chỉ còn lại một bộ xương khô, sinh sinh ngã xuống, lại theo phong bạo hóa thành cát bụi tiêu tán trong hư vô.

Khi mấy ngàn cái thân trắng đồng thời ngã xuống, bên cạnh chiếc chiến thuyền màu đen chỉ còn sót lại duy nhất bốn người, bất quá một kẻ trong số đó đã bị liên châu tiễn cắm chặt vào mi tâm, tiễn khí lại hóa thành một cây đinh ba màu đen tuyền quấn theo u vụ, định trụ tại ba phương vị là mi tâm cùng hai huyệt thái dương, vẫn như cũ điên cuồng hấp thu, bào mòn sinh cơ.

Hần là một lão già đáng người nhỏ thó, tu vị Độ Kiếp kỳ cửu trọng, dưới nhất tiễn trong vạn tiễn của Vũ Thiên Long, vẻ mặt lập tức phát sinh biến hóa một cách nghiêng trời lệch đất, thọ nguyên có thể nhìn thấy rõ ràng như cát bụi lã lẽ trôi đi, từng chút từng chút bị rút ra, nhục thân một khắc trở nên vụn vụn dữ tợn, tựa hồ nắm đất sét nhão nhột để người ta tùy ý muốn nhào nặn thế nào cũng được vậy.

Nhưng quá trình đi đến tử quan này của hần có vẻ diễn biến chậm hơn hẳn những kẻ khác, hình như bản thân hần đang tu luyện một môn công pháp đặc thù nào đó, cho nên sinh cơ vừa bị hao mòn liền được trực tiếp được bù đắp trở lại.

Mặc dù về mặt mang theo thống khổ cùng gào thét, thế nhưng hần không lập tức chết đi, giờ phút này hai ngón tay hung hăng điểm mạnh lên mi tâm, tự

thân làm tổn thương bản thân, cố tình duy trì cho mình một giây thanh tỉnh, theo đó miệng hắt lập tức cuồng phun ra tinh huyết, hai mắt đồng thời chảy xuống máu tươi.

Vũ Thiên Long dung nhập Nhân Sinh Đạo Vận vào bên trong vận tiền.

Mọi chuyện nói nghe có vẻ dài dòng nhưng thực chất lại phát sinh vô cùng nhanh chóng, chỉ trong chưa đầy một cái nhíp thở, khi thanh âm gào thét của lão già nhỏ thó kia rơi xuống cũng là lúc Vũ Thiên Long động thân.

Thần Hành Bách Biến khi điệp gia cùng với thủ đoạn Na Di, ở một mức độ nào đó mà nói, đã có thể tiếp cận đến Tiên Thuật Đại Na Di, chỉ thấy mấy chục đạo tàn ảnh ở giữa hư vô chồng chất lên nhau, nối liền như một con sông trắng bạc, tiếp theo đó là mấy tiếng vang bén nhọn, một cái thủ cấp đâm đĩa máu tươi thành linh bay lên, đồng thời một cỗ thân thể gầy khô không đầu nặng nề rơi xuống.

Vũ Thiên Long cầm trên tay thủ cấp của lão già kia, bàn tay xiết chặt một nắm khiến cho thủ cấp nổ tung, tại chỗ toái thành phần bụi.

Mọi chuyện phát sinh quá mức nhanh chóng, khi ba kẻ còn lại vừa kịp định thần thì liên tục ba cái đại thủ ấn kim sắc ngập trời giết tới, hư vô bùng nổ vang, bát phương chấn động, đất trời oanh minh, tam đại thủ ấn xé mở thời không nhất tề lao đến.

Lão tổ Nam Thiêm tộc, An Đới Thượng Nhân cảm nhận được nguy cơ sinh tử mãnh liệt thì về mặt đồng thời đại biến, vội vàng xuất ra thần thông bảo mệnh của mình cùng Toái Tâm Chương trực diện đối kháng, thân thể bọn hắn lập tức bị ném ngược về phía sau mấy chục dặm, tại chỗ phun ra đầy trời máu tươi, cực kỳ chật vật.

Từ Đông Bình bởi vì tu vi Vu Đế, một chương này là nặng nề đập lên ngực hắn, tựa hồ va chạm với một ngọn đại sơn phong vậy, nhục thân Từ Đông Bình tại chỗ nổ tung, máu huyết đầy trời, về mặt hắn mang theo thống khổ cùng kinh hãi, đang muốn lùi lại phía sau để tìm cách tránh né thì liên tiếp mười mấy đạo chỉ khí nữa từ tay Vũ Thiên Long bắn ra.

Nhanh như bôn lỏi, một trong số đó thuận lợi xuyên thấu mi tâm Từ Đông Bình, hắn trợn mắt, há hốc mồm bộ dáng không dám tin tưởng, sau đó thét lên một tiếng điên cuồng, cố gắng cưỡng ép nguyên thần ly khai nhục thân tìm cách đào tẩu.

Thế nhưng nguyên thần vừa mới xuất khiếu lại bị một cái thủ trào đen ngòm mang theo đầy trời từ khí hung hăng bóp nát.

Từ Đông Bình, Độ Kiếp kỳ đại viên mãn, ứng với cấp bậc Vu Đế của Vu Tộc, chỉ huy hơn một vạn tu sĩ tiên phong, đánh trận mở màn toàn quân bị diệt, ngay cả bản thân cũng đành phải bỏ mạng.

Lúc này phía trước mặt tầm mười dặm, một đội quân tu sĩ ngoại quốc số lượng nhiều đến kinh khủng đang gào thét tiến đến, đông như châu chấu, như côn trùng, An Đới Thượng Nhân cùng lão tổ Nam Thiêm tộc thấy vậy thì tâm tình mới được thả lỏng ra đôi chút.

Vũ Thiên Long trong lúc nhìn ngoại quân tiến tới, một bước phi thân, ngọn lửa bảy màu tại mắt trái chột lóe lên, hư ảnh Hư Vân Phi nhãn mặt cười nhạt lại theo đa sắc hỏa âm âm lao ra, trong mắt hắn, trong cơ thể của mỗi một tu sĩ quốc ngoại bất kỳ ai cũng đều có riêng tâm tình nồng đậm, mà những tâm tình này toàn bộ đều trở thành mồi dẫn cho hư hỏa thiêu đốt.

” Diệt Thế Hỏa, đốt! “

Theo tiếng gầm nhẹ của Vũ Thiên Long, trường hà Kim Đan trên đỉnh đầu lóe lên, trong tiếng lòi đình ầm ầm, trường hà của hắn trực tiếp bay ra, treo giữa thiên không, không ngừng khuếch tán hóa thành một con sông vô tận, chín đạo trường hà ở bốn phía gào thét xoay tròn, từng trận lòi đình điên cuồng từ bên trong hạ xuống, lao thẳng tới tất cả những tu sĩ quốc ngoại ở bên dưới.

” Giết giết giết giết! ”

Tiếng kêu thảm thuyên khắp Bắc Bộ, chỉ thấy trong mấy vạn tu sĩ lập tức có gần một ngàn người toàn thân bị hư hỏa thiêu đốt, tạo thành những quả cầu lửa, hơi nóng phả vào mặt, chúng nhân kêu gào thảm thiết, hoảng hốt lùi về phía sau.

Nhưng đúng lúc này, huyết quang lóe lên, Chiến Thần Đình tựa hồ đang ẩn mình trong tình không vù vù lao ra, lúc quét ngang liền khiến cho hàng ngàn cái đầu lâu bốc cháy triệt để nổ tung, ngay cả máu tươi cũng đều bị bốc hơi hết.

Hư ảnh trường hà ở trên, lòi đình ầm ầm giống như là Thiên Kiếp điên cuồng giáng xuống, lao thẳng tới đám tu sĩ phía dưới, tiếng kêu thảm thiết lại ngập trời vang vọng.

Những cảnh tượng giết chóc này cũng không đủ để khiến cho tu sĩ quốc ngoại lùi bước, ngược lại còn kích phát mạnh hơn sự hung tàn của họ.

Lúc này bọn họ đều nhất tề lao ra, những tu sĩ quốc ngoại bị Diệt Thế hỏa thiêu đốt giống như phát cuồng, họ tự biết chắc chắn sẽ phải chết, thế nên đồng loạt chọn cách tự bạo nhục thân.

Tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa, dưới lực lượng tự bạo, một sức tấn công hủy diệt điên cuồng khuếch tán ra, huyết vũ tạo thành tấm màn sương màu máu dâng lên, như sóng cồn dừng động lan tràn về bốn phương tám hướng, cho dù là Vũ Thiên Long nếu không có Tiên thiên nhục thể gia trì cùng với tu vi gần tiếp cận đến vãn đỉnh, thì nhất định cũng phải nhận lấy thương tổn nặng nề.

” Giết chết hắn! Hắn đã sát hại mấy vạn tu sĩ Bắc Thiên chúng ta rồi, đáng chết! “.

Mây vạn tu sĩ của quốc ngoại này trong lúc điên cuồng hai mắt đỏ bừng, bất chấp tất cả lao tới tấn công, Vũ Thiên Long đã tiến vào chính giữa trận quân, bốn phía xung quanh đều là kẻ địch, vô số pháp bảo được tế xuất ra đồng loạt tấn công lên người hắn, vô số thần thông như mưa giăng xuống.

Kim Cang Tiên Thể tạo thành quang cầu ngân đồng ánh sáng bao phủ trên cơ thể giờ phút này bị trùng kích đến âm ảm xuống, sau đó không chịu đựng được mà âm ảm sụp đổ, Vũ Thiên Long phun ra máu tươi.

Nhưng thân thể hắn hùng mạnh vô cùng, quang ảnh mặc dù đã vỡ, bất quá, Vũ Thiên Long lại ngang nhiên không hề tỏ ra sợ hãi, thần sắc lạnh băng, ánh mắt phát ra hàn mang lạnh lẽo, trong lúc tiến về phía trước, hai ngón tay tạo thành kiếm, những tu sĩ bị Lăng Không Kinh kiếm khí điểm trúng thân thể đều lập tức tại chỗ nổ tung.

”Giết giết giết”

Vũ Thiên Long đã giết đến đỏ cả mắt rồi, bên ngoài thân thể tràn ngập hư hỏa, tràn ngập ma khí, tất cả tu sĩ cố tình tới gần đều lập tức bị thiêu đốt, mặc dù cuối cùng vẫn chọn cách tự bạo thể nhưng trước khi bọn họ chết, hư hỏa đã triệt tiêu đi hồn phách.

Ngàn vạn tiếng nổ nối tiếp nhau vang lên, ngàn vạn cột máu tươi tưới đỏ cả trời, trước sự liều chết như điên dại này, Vũ Thiên Long không biết mình đã giết bao nhiêu người rồi, trên thân thể hắn cũng đã xuất hiện rất nhiều vết thương, nhưng những vết thương kia ngay lập tức liền da khép lại.

”Giết, giết, giết, giết!!!!”

Vô số tu sĩ từ Đông Hải kết giới tràn sang, từng giờ từng phút đen đặc một mảnh, lại có quân binh thế tục như lũ bắt đầu xâm chiếm, lần sâu vào biên cảnh, tàn sát bừa bãi.

Máu tươi, hận ý, sát ý.. Thiên địa động dung.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Đại Việt muôn năm

Vũ Thiên Long một chưởng đâm xuống đánh nổ nhục thân của hàng trăm tu sĩ quốc ngoại, một chỉ bắn ra thủ cấp địch nhân như mưa rơi rớt, Chiến Thần Đinh huyết quang vạn trượng phiêu phù tại trên bầu trời, khí tức trấn áp phổ thiên cái địa mà khuếch tán, ở giữa trận quân trong lòng địch, Vũ Thiên Long tựa hồ một tôn ma thần, y phục nhiễm ướt máu tươi, song thủ tanh nồng máu tươi, tóc trên đầu cũng bê bết máu tươi cùng thịt nát, hắn đã giết đến đỏ mắt rồi.

Điên cuồng!

Thạch Sanh lại nhắc lên Phá Thiên Phủ, một búa chém xuống khai thiên tích địa, cùng với sáu tên Thánh Tử hợp lực, không ngừng nghiền ép An Đới Thượng Nhân.

Tại trên bầu trời song phương liên tục triển khai giao chiến, tiếng âm vang kinh thiên động địa, thanh âm oanh minh ngập trời quanh quần, dư ba lực lượng vô cùng khủng bố kéo theo Đông Hải ngoài kia nhắc lên vô tận sóng lớn, mặt biển ừng ực bọt nước phun trào, đất trời ngã nghiêng.

Đây là chiến đấu của Hợp Đạo kỳ tu sĩ, dư ba phóng xuất ra bên ngoài quả thực quá mức khủng bố, có phần vượt khỏi cực hạn chống chịu của thế giới này, cả Bắc Bộ nơi nơi đều là chiến trường, lực lượng trùng kích liên tục điệp gia cho nhau, tựa hồ sóng cồn dừng động, sóng sau xô sóng trước phân tán ra bát phương liên miên không dứt.

Mà thiên địa lại như một tấm vải mềm, ở dưới sự trùng kích đó không ngừng vặn vẹo, rốt cuộc Thế Giới Chi Vong buộc phải hiện thân, cả hư vô bị hào quang từ kim tạo hình ngàn vạn cái mắt lưới triệt để bao trùm xuống.

Vũ Thiên Long một tay đẩy lùi vạn quân, ánh mắt thâm trầm lóe lên tinh mang sắc lạnh, thân hình chợt động, sau đó nhắm hướng lão tổ Nam Thiểm tộc cách không đâm tới.

Một quyền này là nhục thân thuần túy, lực lượng mệnh mông vô tận từ thể nội Vũ Thiên Long mạnh mẽ phun trào, ép cho thương thiên chao đảo, đại địa lắc lư, quyền đầu xé toang hư vô khai mở ra một cái thông đạo màu đen.

Từ sau khi hoàn hảo dung nhập nghịch tâm, mặc dù đôi lúc bị mất đi quyền khống chế bản thân nhưng hiện tại Vũ Thiên Long chân chính là Hợp Đạo hậu kỳ, triển khai giao chiến không hề cảm thấy có chút gượng ép nào, ngược lại giết người quen tay, thủ đoạn càng lúc càng trở nên thuần thực.

Quyền kinh xoắn nát hư vô.

Sát na khi thông đạo này xuất hiện, vùng ngực của lão tổ Nam Thiểm tộc bỗng nhiên lõm sâu vào, sau đó răng rắc thanh âm sụp đổ, cả thân thể hắn tựa hồ cái mũi thương bị người ta ném mạnh về phía sau, huyết tinh phun trào về lên hư vô một vòng bán nguyệt tuyệt đẹp.

Vũ Thiên Long nhanh chóng phi thân đuổi theo, giáp công, lại thêm một quyền nữa đánh ra, khuôn ngực lão tổ Nam Thiểm tộc nát bấy, máu tươi phun thành dòng, hần tu vị Hợp Đạo trung kỳ dưới thế công của Vũ Thiên Long hoàn toàn không có lực phản kháng.

Vũ Thiên Long điên cuồng, ánh mắt đỏ rực vằn vện tơ máu, một quyền lại một quyền liên tiếp đâm ra ”Bình! Bình! Bình” Mỗi một quyền rơi xuống đều nặng nề như sơn nhạc, mặc cho nhục thân Hợp Đạo kỳ trải qua mười lần thiên kiếp rèn đúc có mạnh mẽ đến mức nào cũng đều vô pháp chống chịu.

Tựa hồ búa sắt đập lên miếng thịt mềm vậy, chẳng mấy chốc mà lão tổ Nam Thiểm tộc nhục thân nát bấy, hết một đồng thịt vụn, bất quá, từ vùng cổ trở lên vẫn còn khá nguyên vẹn, thân sắc mang theo điên cuồng cùng thống khổ, hần muốn gào thét thế nhưng thanh âm vừa mới rời miệng lại bị tiếng quyền đầu của Vũ Thiên Long áp chế, uất ức, thống khổ theo vòi máu phun lên đến tận trời.

Giết giết giết giết!.

Ở bên kia, đám người Thạch Sanh đang cùng với An Đới Thượng Nhân đối chiến đều khiếp hồn nhìn lại, nhìn sự tàn độc, thần thái điên cuồng biểu hiện ra rõ ràng trên khuôn mặt Vũ Thiên Long mà không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt, mấy ngàn tu sĩ ngoại quốc còn sống sót giờ phút này tim đập chân run.

” Thanh niên kia! Hần là kẻ nào a? Tại sao tu vị bực này trong giới tu chân Đại Việt ta lại chưa từng được nghe qua? “.

An Đới Thượng nhân thần sắc lập tức phát sinh biến hóa, đôi công cùng Thạch Sanh hần đã sớm rơi vào thế hạ phong rồi, nếu như để tên thanh niên kia rảnh tay e là kết cục cũng thế thảm không khác gì đồng bọn, trở thành một đồng thịt nát.

Nghĩ vậy, thân thể hần lập tức lùi lại phía sau, từ trong túi trữ vật rút ra một tấm linh phù màu tím nhạt, miệng lầm rầm đạo ngôn, linh phù lập tức bốc cháy, theo đó một tấm màn sương mù màu vàng đất âm đạm hình thành rồi bao phủ lấy thân thể An Đới Thượng Nhân.

Cũng đồng thời thiên không chớp giật, nổ vang mấy hồi, tựa hồ tiếng trống trận thúc dục vậy, sát na, từ phương bắc một đám mây mù vạn trượng nghìn ngút kéo đến, rồi một tòa lầu các màu đen chập rây trời dạt, ở đó lan tràn ra một cỗ khí tức mệnh mông vô tận hoàn toàn có thể đè ép thiên địa, hủy diệt sinh linh.

Khí tức này tựa hồ là từ tinh không bên ngoài lan tràn tới, vô cùng cổ lão cũng tuyệt đối xa lạ, trên tòa lầu các, bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh thâm trầm vang lên, chỉ một tiếng hừ nghe như tùy tiện lại có thể áp chế khiến cho thời không bị định trụ, vạn vật bị định thân, gió ngừng thổi, mây ngừng bay, thanh âm oanh minh ngừng quanh quẩn.

Tiếng hừ này chứa đựng nồng đậm thế lương, cũng có thể là mang theo cảm thán và nhàn nhạt bất lực, tức khắc một luồng uy áp kinh tâm động phách âm vang phủ xuống.

Vũ Thiên Long lạnh nhạt nhìn lên, khi cảm nhận được khí tức của tồn tại phía trên lầu các kia, trái tim hần không khỏi lập bộp gia tốc, nuốt vào một hơi khí lạnh, ở đó đâu phải chỉ một người, mà có đến gần mười người, bọn họ tu vị tuyệt đối thâm sâu khó đoán, nhìn trên khí tức cơ hồ đều siêu việt bản thân hần.

Tại sau nửa cái hơi thở, trên bầu trời là hằng hà sa số tu sĩ lúc nhúc một mảnh đen đặc, có lẽ là vừa mới trải qua chém giết ở đâu đó quy tụ lại, bọn họ trên thân huyết tinh nồng nặc, sát khí càng là kinh thiên động địa.

” Giết! Giết hết đám man di Việt Tộc! “.

” Vu Tộc huy hoàng, Trung Hoa huy hoàng! “

Ngàn vạn tiếng thét đồng loạt vang lên như thủy triều cuộn cuộn, khí tức cực kỳ hung mãnh, những nơi đội quân ngoại giới đi qua vạn vật tựa hồ đều bị mất đi sinh cơ, âm đạm vô cùng, ngay cả mặt đất cũng không thể nhìn thấy quang trạch.

Rốt cuộc, trên tòa lầu các kia một cái thủ ấn che trời nhằm hướng Vũ Thiên Long hung hăng ép xuống, áp lực cường đại khiến cho hư vô lập tức toái diệt.

Đồng Hải kịch liệt chấn động, cỗ áp lực này mạnh mẽ đến độ trong khuôn viên hàng trăm vạn dặm xung quanh mặt đất đều bị ép lõm vào sâu vài tấc, ngay cả sóng biển cũng không thể nhấc lên, dưới lòng đại dương ục ục nổ vang như núi lửa phun trào, lực lượng này đủ để diệt sinh, diệt thế.

Vũ Thiên Long thần sắc nghiêm túc, một đám đâm ra cùng với thủ ấn kia ngạnh kháng, một tiếng nổ siêu việt vạn âm thanh linh vang lên, âm lực cuộn cuộn hành tẩu trong thế giới này.

Sau một kích, cả thế giới hóa thành phong bạo, nhấc lên kinh thiên địa chấn, thân thể Vũ Thiên Long bị ép rơi xuống đại địa, tiếp tục chìm sâu vào bên trong mặt đất đến hơn nửa người, miệng lập tức thổ huyết, cảm giác lục phủ ngũ tạng kịch liệt đau nhức, não hải càng là oanh minh không ngừng.

” Quá mạnh! ” Vũ Thiên Long nuốt vào máu tươi, cảm khái thốt lên, đúng lúc này từ phía nam một luồng đại âm tựa sóng triều cồn dâng, lan tràn dữ dội ” Giết hết đám ngoại bang, Việt Tộc trường tồn! Lạc Hồng trường lưu! “.

Tu sĩ của Đại Việt đã tới, mấy trăm vạn tu sĩ, từ đằng xa có thể nhìn thấy như những đạo cầu vồng, cảnh tượng này phạm nhân tuyệt đối không thể bắt gặp, chỉ có tu sĩ, chỉ có những tu sĩ của quốc ngoại và quốc nội tham gia trận chiến này mới có thể nhìn thấy một cách rõ ràng nhất, suốt đời khó quên.

Trong những phạm nhân nhỏ yếu ấy, có lẽ cũng vài người có được may mắn trong vòng trăm năm nhìn thấy cảnh tượng mưa sao băng, nhưng giờ phút này, những tu sĩ của Đại Việt quốc đi hành trong hư vô so với mưa sao băng còn hoành tráng hơn gấp trăm, gấp ngàn lần.

Những đạo cầu vòng giống như là một cơn mưa, từ đằng xa tình không điên cuồng bay tới, chẳng thể nhìn rõ dung nhan của những tu sĩ đó, nhưng có thể cảm nhận được từ bên trong những đạo cầu vòng truyền ra một sự quyết tâm không màng sống chết cùng sự điên cuồng với chấp nhất bảo vệ “Tổ Quốc” “Bảo vệ” Dân Tộc “.

Giờ phút này, cho dù là thiên sơn không thể phá vỡ, cũng phải ở trước mặt bọn họ mà lùi bước, cũng phải ở trước mặt bọn họ mà run rẩy, cho dù là vẫn thạch, là tinh thiết cũng phải bị chân họ đạp sụp.

Đại Việt muôn năm!

Bốn chữ này vô cùng sống động, nó biến thành một loại khí thể cao ngút trời, khí thể của riêng bá tánh, con dân Đại Việt, trong sự bi tráng lộ ra nhiệt huyết sôi trào.

Không một người nào trong hoàn cảnh này lại không bị tác động đến, cho dù là hạng người đại gian đại ác, hay tâm như sắt đá, hễ có một chút tình cảm lưu luyến cổ hương, giờ phút này cũng sẽ được phóng đại tới vô hạn, nhiệt huyết thiêu đốt.

”Đại Việt muôn năm! Giang sơn không đoạn, nhật nguyệt trường lưu!“.

Lê Văn Phúc ở trong đó, Minh Nhân, Tổng Thiếu Quân đều ở trong đó, đang cùng với chúng tu sĩ tàn sát địch nhân.

Công Tôn Uyển, hai huynh đệ Võ gia cùng Thiết Trụ lại theo quân đội thế tục nhảy bổ vào đám quân binh Hoa Hạ, ở giữa chém giết ngập trời.

Không màng sống chết, giờ phút này chúng tu đồng lòng, bá tánh đồng lòng, khí thể sục sôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Thảm liệt

Hợp Đạo kỳ đại viên mãn, ở tầng thứ tu vị này đã là vắn đỉnh của thế giới, thông thường đều được gọi là Vắn Đỉnh cảnh, Đạo bọn họ truy cầu đã đạt đến đại thừa bán bộ chân ngã, có thể xưng tụng một tiếng Tiên gia, hưởng hưởng hóa của phạm nhân mười cõi, nếu thọ nguyên không cạn thì chính là bắt từ bắt diệt.

Giả như không may chết đi cũng hoàn toàn có thể lợi dụng hưởng hóa lực lượng để niết bàn trùng sinh lần nữa, như vậy hưởng hóa giới cũng sẽ quán dung với Hợp Đạo kỳ đại viên mãn tu sĩ, trở thành căn cơ thiên địa, trở thành một bộ phận thực lực của bọn họ.

Lý do khiến cho Hứa Văn Phi một tu sĩ Hóa Hư kỳ phải bỏ mạng, Vũ Thiên Long thực sự không nấy rõ ràng, cho dù đã dung hợp đến bảy thành ký ức của Hứa Văn Phi, thế nhưng cũng không hề có chút nào thông tin.

Tại cổ thi thể của hắn bên ngoài tỉnh không Hoang Cổ Chi Địa, nơi mi tâm bị khoét ra một cái lỗ lớn, tựa hồ chính là sát chiêu chí mạng, thế nhưng kẻ nào lại có thực lực để giết chết Hóa Hư viên cổ chỉ bằng một chiêu? Điều này Vũ Thiên Long thực không dám nghĩ đến.

Chật vật ly khai cái lỗ do chính hắn tạo ra trên mặt đất, lui lại phía sau, sắc mặt tái nhợt, một kích vừa rồi nhìn thì có vẻ tầm thường nhưng thực tế lại cực kì hung hiểm, đây là lần đầu tiên Vũ Thiên Long cảm nhận được toàn bộ sự kinh khủng của tu sĩ Vắn Đỉnh!.

Vừa lùi về phía sau, Vũ Thiên Long lại phun ra thêm một ngụm máu tươi nữa, thần sắc dữ tợn, trực tiếp dùng lưng đánh vào một lão già địch nhân quốc ngoại, không đợi tiếng kêu thảm thiết của lão kịp phát ra khỏi miệng thì một luồng lực lượng mạnh mẽ đã âm âm truyền vào trong cơ thể, khiến cho nhục thân y tại chỗ nổ tung, nhưng máu huyết còn chưa kịp tắn ra thì liền lập tức nát bấy, trở thành một luồng sinh cơ bị Vũ Thiên Long hút toàn bộ vào bên trong thể nội.

Thậm chí ngay cả nguyên thần cũng không thể bỏ chạy, Vũ Thiên Long một tay nắm xuống!

Hết thấy mọi chuyện chỉ xảy ra trong cái nháy mắt, thân thể Vũ Thiên Long lui lại phía sau ngoài mười dặm, trực tiếp lao vào đám tu sĩ quốc ngoại, trong tiếng ầm ầm, một đường giao thiết, hể hắn động tới tu sĩ nào thì kẻ đó ngay lập tức bạo thể tử vong!.

Từ bên trên tòa lầu các, một cái bóng mờ ảo bay vút ra, định trụ tại hư vô, là một tráng niên, hần nhục thể vô cùng cao lớn, nước da ngăm đen, mặt vuông râu rậm, ánh mắt cực kỳ hung tàn, khi tráng niên hiện thân, uy áp cuồng bạo nhất tề phủ xuống, thiên địa lập tức hóa oanh minh, ngàn vạn tu sĩ ngoại quốc đồng thanh hô ứng: ”Xi Vưu Chiến Thiên! Chiến Thiên Vạn Tuế!“

Sát khí trong mắt Xi Vưu lóe lên, khi hắn đang muốn cất bước truy kích Vũ Thiên Long thì đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh đột nhiên truyền lại.

Kiều Nguyệt Nga thân mặc hồng sam từng bước lao tới, Xi Vưu chỉ cảm giác mắt hoa lên một cái đã thấy màu đỏ ngập trời ập tới, sắc mặt đại biến, hấn không dám đuổi theo Vũ Thiên Long nữa mà vội vàng lùi lại phía sau!

”Lão nương mấy trăm năm không phạm sát giới, ngươi có lẽ đã quên đi cái tên Kiêu Cô Tử của lão nương năm đó là từ đâu mà có rồi a!“

Kiều Nguyệt Nga nghi hoặc nhìn Vũ Thiên Long, nàng thực không rõ trong lãnh thổ Đại Việt từ bao giờ lại xuất hiện một cái thanh niên, ở dưới một kích toàn lực của Vắn Đình kỳ vẫn có thể ung dung bỏ chạy, hơn nữa thanh niên này nhìn thế nào nàng cũng thấy rất quen, Kiêu Nguyệt Nga vung tay phải về phía trước, hư vô bỗng nhiên xuất hiện hồng quang vô tận!

Hồng quang này cũng không phải là từ xa xôi trong tinh không truyền lại mà là từ trong cơ thể đám tu sĩ tỏa ra, giống như máu huyết dưới da bọn họ lúc này đồng loạt tỏa sáng vậy!

Từ xa nhìn lại, thân thể cả ngàn tu sĩ tỏa ra huyết quang, giống như mặc một bộ quần áo màu đỏ chói mắt! Thậm chí trên thân thể của Xi Vưu cũng xuất hiện màu hồng!

Tiếng ầm ầm vang dội, khi đám tu sĩ dường như vừa mới khoác vào một chiếc hồng y thì đột nhiên ngàn vạn tiếng thét dài thảm thiết trong nháy mắt truyền ra.

Máu huyết tại thể nội mấy ngàn tu sĩ này cuộn cuộn chảy, bị một cỗ lực lượng kì dị từ trong cơ thể bức bách toàn bộ ra ngoài, di động khắp bề mặt da, theo lỗ chân lông tràn khỏi thân thể!.

Máu huyết bốc hơi, mấy ngàn tu sĩ ngoại quốc chết theo một cách không tưởng, nhục thân phút chốc trở nên khô kiệt, tựa một nắm tro tàn dưới hàn phong quét qua, triệt để tiêu tán.

Xi Vưu vác trên vai cây Lang Nha Bổng, về mặt hấn dưới hồng quang thần thông của Kiêu Nguyệt Nga trở nên vụn vụn dữ tợn, rốt cuộc Xi Vưu gầm lên một tiếng.

”Tiểu bối, một chút thủ đoạn cũng dám cùng ta lớn tiếng?“.

Đại bổng hướng Kiêu Nguyệt Nga hung hăng chém xuống, đồng thời trên tòa lầu các màu đen gào thét bay ra thêm bốn đạo cầu vòng, bọn họ khí tức đều cực kỳ khủng bố, trong đó có đến ba cường giả Vắn Đình kỳ.

Đúng lúc này thiên không lòi quang chớp giật, ầm ầm tiếng nổ trầm đục vang lên, một con Tử Kim Trường Long thân dài vạn dặm lấy bầu trời làm biển lớn, Tử Long trên bầu trời vùng vẫy, miệng nhả ra trùng điệp lôi kiếp, mấy vạn tu sĩ ngoại quốc dưới lôi kiếp bao phủ đều trực tiếp thân hình câu diệt.

Một cái bóng người chậm rãi hướng Vũ Thiên Long ung dung đi tới, khi khoảng cách thật gần có thể nhìn ra hấn chính là Lý Trác Thần.

Vũ Thiên Long thấy sư tôn chỉ nhẹ gật đầu, Lý Trác Thần tựa hồ cũng hiểu tâm tư của đồ nhi, hấn không nói gì, về mặt mang theo nồng đậm tang thương đảo mắt nhìn quanh một vòng, sau đó thở dài ra một hơi.

”Nội quốc còn chưa chuẩn bị xong cho chiến sự, các ngươi tận lực ngăn cản địch nhân tại Bắc Bộ, có chết cũng không cho phép bọn chúng tiến sâu vào lãnh thổ Đại Việt!“

Giọng nói khàn khàn của Lý Trác Thần truyền khắp thương khung!

Lý Trác Thần đáp mây hoành thiên mà đứng, khí thế cuộn cuộn, rất nhanh liền cùng với hai tên Vắn Đình triển khai đối chiến, lực lượng bức này đã không thể miêu tả.

Vũ Thiên Long lùi lại vạn khí chưa thương, lập tức truyền ra thần niệm cho Thạch Sanh, hấn muốn mượn Phá Thiên Phủ để giết địch, Thạch Sanh cũng không kịp suy nghĩ liền gật đầu đáp ứng.

Phá Thiên Phủ trên tay Vũ Thiên Long một nhát chém xuống đã không còn ai ngăn trở, lưỡi búa khổng lồ kia dù là cách nó rất xa cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, trong tiếng ầm vang, lưỡi búa lạnh lùng chém xuống liền khiến cho gần năm ngàn tu sĩ bị chém đứt thành đôi, chết thảm!

”Chỉ thời gian ngắn như vậy mà chúng ta đã hy sinh gần ba vạn tu sĩ!“ Trong tòa lầu các một giọng nói tang thương vang lên, sau đó một cái hư ảnh bàn tay khô gầy gào thét bay ra, bàn tay này từ trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long ép xuống.

”Chiến Thần Điện, Hắc Kiếm Tộc, phá hôn nhất kiếm, ngăn cản Phá Thiên Phủ“

Thanh âm trầm đặc truyền tới mấy ngàn tu sĩ mặc hắc y ở bốn phía Chiến Thần Điện, đám người này lập tức ngừng đầu, không cần nghĩ ngợi gì, hóa thành một loạt vệt sáng, lao thẳng đến Vũ Thiên Long.

Trong nháy mắt khi lưỡi búa hạ xuống một lần nữa, mấy ngàn tu sĩ quốc ngoại như vô thức đồng loạt làm cùng một động tác, tay phải nhấc lên biến ảo ra một thanh hắc kiếm, cầm kiếm trong tay chém xuống!

Mấy ngàn đạo kiếm khí gào thét, ngưng tụ lại một chỗ hóa thành cây đại kiếm khổng lồ, như cầu vòng cắt ngang bầu trời, lao thẳng tới lưỡi búa!.

Trong tiếng ầm vang kịch liệt, lưỡi búa liền dừng lại, kiếm khí bị đánh tan, mấy ngàn tu sĩ quốc ngoại đồng loạt phun máu tươi, nhưng bọn họ không hề

dừng lại chút nào mà tiếp tục vung tay trái lên, khiến máu tươi hóa thành huyết quang, lại một lần nữa nhấc kiếm trong tay đã dính đầy máu tươi, chém ra thêm một đao kiếm khí!.

Ánh mắt Xi Vuu lóe sáng, hướng tới vị trí Vũ Thiên Long ở phía xa giờ phút này đang ngạnh kháng cùng cái đại thủ ấn lao ra từ bên trong Chiến Thần Điện, hấn trăm mạch, hữu thủ bất quyết, điểm một chỉ về phía Vũ Thiên Long.

” Không tiếc tất cả đại giới, phong ấn hoặc giết chết kẻ này cho ta ” Xi Vuu gầm gừ.

Trong nháy mắt khi thanh âm của Chiến Thiên Xi Vuu thốt ra khỏi miệng, phía sau lập tức có ba luồng u quang lóe lên, vừa vận vẹo liền hóa thành ba người mặc tử bào!

Ba người mặc tử bào che kín toàn thân, nhìn không thấy hình dáng, họ không mở miệng mà lạnh lùng cất bước, hóa thành u quang giết thẳng về phía Vũ Thiên Long!

Cũng trong giờ phút này, tu sĩ Đại Việt từ xa ầm ầm lao tới, trong tiếng gầm xé gió mang theo vinh quang, mấy trăm vạn tu sĩ điên cuồng chém giết, triển khai một trận chiến tàn khốc với đám người xâm lấn!

Chiến tranh lúc này mới chỉ bắt đầu mà đã cực kỳ thảm thiết!

Tiếng gầm thét điên cuồng vang vọng, chém giết kinh thiên, từng luồng máu tanh tràn ngập khắp hư vô!.

Một tu sĩ Đại Việt vừa nhấc tay phải bất quyết, dùng pháp bảo giết chết một địch nhân quốc ngoại, khi chưa kịp ngẩng đầu đã bị một thanh phi kiếm xuyên qua thân thể, hấn nở một nụ cười trước khi chết!.

” Đại Việt vinh quang...! ”

Tu sĩ quốc nội ngã xuống như rạ, trước khi chết vẫn giãy dụa muốn nhìn về quê quán một lần, nhưng cuối cùng trước mắt mơ hồ, trong tiếng cười thảm lựa chọn tự bạo!

Dù chết cũng muốn chết cho oanh liệt!

Tiếng ầm vang nổi lên, toàn thân một tu sĩ Đại Việt thành linh nổ tung, hình thành một luồng lực hủy diệt khuếch tán khắp bốn phía!.

Ở địa phương xa hơn, một nam tử trung niên toàn thân tràn ngập vết thương, rất nhiều máu tươi chảy ra, bên ngoài thân thể còn có đến ba, bốn thanh phi kiếm đâm vào, xuyên thấu tim can, hấn chuẩn bị sụp đổ.

Như không cảm thấy đau đớn, trong tiếng cười dài nhìn chằm chằm vào tu sĩ quốc ngoại phía trước, trong tích tắc khi áp sát thân mình, hấn lựa chọn tự bạo, đồng quy vu tận với địch nhân.

Trần Từ Nam, Lý Trác Thần, Kiều Nguyệt Nga cùng với ba tên tu sĩ Vắn Đình bên phía Hoa Hạ kịch liệt chém giết, ngập trời thanh âm oanh minh quanh quẩn.

Đoàn Thế Khánh, Thạch Sanh cả người đầy huyết tinh, hai mắt cũng đỏ lên rồi.

Vũ Thiên Long bị thủ ấn kia của Hình Thiên một lần nữa đánh chìm vào bên trong mặt đất, hấn gào thét, khai địa giết ra.

Giết, Giết, Giết!.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Tu sĩ Đại Việt

Chiến trường dành cho đại tu sĩ ngập trời ba động, lực lượng trùng kích kinh thế hãi tục khiến cho Thế Giới Chi Vong bao phủ tinh không cũng không khỏi kịch chấn, Đông Hải phun trào, vô tận sóng lớn cuồng quần chồng chất lên nhau rồi ào ạt đổ vào bờ, kéo dài hàng trăm dặm, từ Bắc Bộ đến tận điểm đầu Trung Bộ đều chìm trong hồng thủy.

Bên phía Hoa Hạ, số lượng Hợp Đạo kỳ có đến hai mươi ba người, trong số đó chín kẻ tu vi đã đạt tới Vắn Đình, thực lực dạng này đủ để cày nát cửu châu, không những vậy, từ biên cảnh tu sĩ quốc ngoại đông như kiến cỏ từng giờ từng phút vẫn đang vượt đại kết giới ngàn ngút kéo sang, khắp đất trời là thanh âm oanh minh, rải rác ngàn vạn cái thi thể chồng chất lên nhau, dòng Nguyệt Giang đỏ đục màu máu, tầng không hôn ám, khí tức tang thương tanh nồng đến lợm giọng.

Chiến trường dành cho tu sĩ từ Kết Đan trở xuống cũng không kém phần ác liệt, bọn họ mặc dù thực lực không cao thế nhưng số lượng lại đông đến

kinh khủng, nhìn tổng thể song phương chỉ ít phải đến ba trăm vạn người.

Thanh âm gào thét thê lương, tiếng binh khí va chạm, tiếng trống trận thúc dục cuốn vào khói bụi quanh quần hư vô.

Tu sĩ Đại Việt giờ phút này chỉ có một mục tiêu duy nhất đó chính là ngăn cản địch nhân, đem tính mạng của mình ra làm thành đồng lữ sắt ngăn ngoại bang xâm lấn vào sâu bên trong lãnh thổ.

Chém giết điên cuồng, máu tươi cùng tử thi đen đặc đại địa!

Nhìn từ xa tựa hồ trên con đường đất một tôn tuần mã cát vô phi nước đại quần lên cát bụi, âm âm thanh âm trùng kích vang vọng, càng nhiều hơn là lực lượng do tu sĩ song phương tiến hành tự bạo, một tấm màn huyết vụ được nhắc lên, như sương mù màu đỏ bao phủ hoàn toàn biên thổ.

Tràng cảnh chém giết cứ thế tiếp diễn, một người ngã xuống liền có một người khác nổi gót đứng dậy, trải qua thời gian, hàng chục ngọn son phong đều bị san phẳng thành bình địa, mặt đất chỉ chừa những vết chày chém sâu hoắm, sầm lâm cháy trụ, thành thị, tiểu trấn đỏ sục, gia viên hư tán.

Phàm nhân thế tục đều đã rút vào sâu trong quốc thổ, từ Trung Bộ nhìn về phương bắc một mảnh đen đặc, sát khí, tử khí kinh thiên nhuộm màu đại địa, oanh minh chấn động ngày đêm không dứt, thi thoảng lại có từng trận mưa máu tanh nồng theo phong bạo thổi tới.

Chúng nhân kinh sợ lập đàn cầu bái, tiếng than khóc, thanh âm nức nở, thuận lợi về lên một bức son hà đồ thê lương đen tối, ức vạn người dâng hiến hương hỏa bản thân, cầu nguyện cho những anh hùng từ sĩ đang chiến đấu bên ngoài biên cảnh.

Đại tu sĩ thần thông đều đã phân tách ra, có đơn đấu, cũng có từng nhóm người hợp lực công kích một người, Hợp Đạo kỳ song phương ban đầu số lượng chênh lệch có thể nhìn ra được rõ ràng, tu sĩ Đại Việt rơi vào hạ phong, bất quá theo thời gian trôi đi, các đại gia tộc ẩn tu đều phái lực lượng đến chi viện, những gia tộc này tuy cực ít khi hiện thế, nhưng thực lực tuyệt đối không hề thua kém bất cứ một tông môn bình thường nào.

Bên phía Đại Việt, Hợp Đạo kỳ có hai mươi mốt người, bảy người trong số đó là Văn Đình đại năng, mặc dù còn có chút chênh lệch nhất định, thế nhưng vẫn có thể dùng đến sự điên cuồng để bù đắp.

Giết, Giết, Giết!

”Tu sĩ Đại Việt ai sợ chết?” Câu hỏi này không người đi trả lời, lại như một hồi khẩu hiệu để cho chúng nhân hô ứng, âm lực như sóng triều, như thác lũ gầm thét, một người nằm xuống, một người khác đỏ mắt giết lên.

Phía xa, một nam nhân đang đập lên phi kiếm, bàn tay y hung hăng nắm chặt lấy cổ địch nhân, cắn răng giết mạnh, thủ cấp đối phương theo đó như tảng đá nặng nề rơi xuống, cả người y nhiễm đỏ huyết tinh, bất quá, phía sau lưng nam nhân lại bị một thanh thiết thương xuyên thấu, trước khi ngã xuống y vẫn kịp gầm lên một tiếng: ”Tu sĩ Đại Việt ai sợ chết! “.

Phía xa hơn một lão nhân đầu tóc hoa râm, tu vị Nguyên Anh cảnh, dưới sự dồn ép của mấy chục tu sĩ ngoại quốc, mặc dù thân thể chồng chất vết thương, thế nhưng ánh mắt lão vẫn nồng sát khí, rốt cuộc một tiếng nổ kinh tâm động phách vang lên, nhục thân tự bạo, Nguyên Anh tự bạo, mấy chục tu sĩ ngoại quốc kia bị lực lượng trùng kích cuốn vào đều đồng quy vu tận.

Một nữ nhân tu vị Trúc Cơ, y phục nàng bị người ta chém xuống từng mảng, từng mảng lớn, cả người đều bị máu huyết nhuộm đỏ, chỉ còn lại khuôn mặt thanh tú, bộ ngực căng tròn nhấp nhô theo nhịp thở gấp gáp, trước khi ngã xuống nàng quyết định tự bạo.

Tràng cảnh như vậy diễn ra ở khắp nơi, không có trốn tránh, không có sợ hãi, chỉ có điên cuồng.

Vũ Thiên Long nhìn quanh, hốc mắt đã đỏ.

Nước mắt thì nhà tan, dưng khí máu thì giang sơn sụp đổ, ai cũng đều có gia hương, ai cũng có cho mình cố thổ, mặc trước kia là kẻ hèn nhất thế nào, đứng trước đại thời cuộc đều là anh hùng nghĩa sĩ.

Chết có gì đáng sợ, sống làm than, sống tui nhục có gì vinh?.

Tam Linh không biết từ lúc nào đều đã xuất hiện, trên bầu trời cùng với địch nhân điên cuồng chém giết, vận mệnh bọn họ bị buộc vào quốc vận, quốc vận đứt, Tam Linh từ.

Tiểu Kê một chương vỡ nát ngực tu sĩ Hoa Hạ, hấn liếm môi cười tà dị, tiếp tục một quyền đâm ra, miệng bô bô hét lớn: ”Đánh cho các ngươi biết, lão tử..Lão tử danh tự Thượng Mã Phong. Là Thượng Mã Phong a! “.

Tiểu Tượng hóa thân voi trắng chín ngà, hình thể vạn trọng giày xéo hư vô, điên cuồng dẫm đạp lên tu sĩ ngoại quốc, ngập trời tiếng voi gầm, hổ khiếu.

Tiểu Mã càng giết càng hăng, tấm áo bông dày màu hồng nhạt đã bị hấn vỡ xuống, vận lên mình một bộ thanh sam thuần khiết, khí thế ngút trời.

Nếu như sau này có người từng tham dự cuộc chiến ở Đại Việt năm đó may mắn sống sót, khi trở về tông môn, đảng đàn giảng đạo, giả như chúng đệ tử hỏi hấn vinh quang là gì, nhất định hấn sẽ trả lời như sau.

”Vinh quang là ý chí, một ý chí hỗn loạn, ý chí này có nguyên tắc, đó chính là không cho phép mình lui lại phía sau, quyết không cho phép kẻ địch tiến lên một bước! Cho dù là chết, cũng nhất định phải chết cho oanh liệt!

Nhưng tu sĩ chúng ta không phải ai cũng có thể rơi vào tình cảnh điên cuồng như vậy, thật sự vẫn rất sợ chết... Nhất là sau khi nhìn thấy rất nhiều đạo hữu, thân bằng ở bên cạnh tử vong, khi mấy vạn tu sĩ chỉ còn sót lại mấy ngàn, có ai là không sợ chết?

Đằng sau sự vinh quang cũng chỉ là hư vô, đứng trước cái chết, không mấy người có thể có được sự vinh quang này... “.

Hai mắt Vũ Thiên Long đỏ bừng, trong lúc hấn không ngừng lui về phía sau, đã nhìn thấy những hành động điên cuồng của tu sĩ Đại Việt, bắt gặp những gương mặt mẫn nguyện, cảm nhận được những luồng khí tức không thể nói rõ bằng lời.

Giết, giết, giết, giết!

Vũ Thiên Long xoay mạnh người trực tiếp nhảy vào giữa đại quân quốc ngoại, giơ tay trái lên, ngọn lửa đa sắc trong mắt tràn ra ngợp trời, lao thẳng về phía trước, tất cả những tu sĩ quốc ngoại cản trở ở phía trước đều bạo thể tử vong!

Hấn lại vung tay, hư ảnh trường hà tràn ra, tiếng ầm ầm vang vọng, những tia chớp vô tận kia gào thét, phong tỏa thiên địa, nuốt lấy tu sĩ quốc ngoại!

Xung quanh đều là tu sĩ quốc ngoại, một mình Vũ Thiên Long đã tách ra khỏi đại quân của Đại Việt, trực tiếp nhảy vào giữa vòng vây, phát tay một cái bốn phía liền có tiếng kêu thảm thiết vang lên kinh thiên động địa, Vũ Thiên Long giết đến đỏ cả mắt, hấn cũng không biết mình đã giết bao nhiêu người!

Hấn chỉ nhận thức được tất cả tu sĩ ở bốn phía đều là kẻ địch! Huyết quang lóe lên, Thuận Thiên Kiếm bên trong Sơn Hà Đồ giờ phút này hiện thế, không ngừng cướp đi tính mạng của những tu sĩ Hoa Hạ!

Liên Châu Thần Nô bắn ra, ngàn vạn địch nhân như mưa đổ xuống.

Đúng lúc này, đột nhiên có ba đạo u quang từ trong đại quân của tu sĩ quốc ngoại lao thẳng tới Vũ Thiên Long, ngay khi đến gần, ba đạo u quang bất ngờ hóa thành ba tu sĩ mặc tử bào!

Ba tu sĩ này sau khi hiện thân liền nhanh chóng bấm quyết, từng trận tiếng rì rào từ trong miệng nhanh chóng truyền ra!

”Lấy hậu nhân Vu Tộc ta, hiến tế sinh mạng, gọi thần thông bộ tộc, phong ấn sinh cơ toàn thân của người này! Phong! “.

Ngay khi thanh âm đồng loạt truyền ra, có ba đạo phong ấn trực tiếp từ mi tâm của ba tu sĩ ập mình trong tử bào lóe lên, hóa thành một luồng uy áp kinh thiên động địa, lao thẳng tới Vũ Thiên Long!

Vũ Thiên Long trong lúc đang chém giết thành linh ngẩng đầu, hai mắt đỏ bừng lộ ra vẻ điên cuồng, trận chém giết ngắn ngủi này đã khiến cho hấn hao phí rất nhiều nguyên lực, đây không phải là đánh nhau với một người, mà là chém giết mấy vạn người!

Ở nơi này không có bất cứ một kỹ xảo nào, chỉ có làm thế nào để giết được càng nhiều kẻ xâm lược càng tốt!

Tất cả thần thông trên chiến trường đều biến thành cực kì đơn giản, chỉ có giết, giết, giết!

Ba đạo phong ấn của Vu Tộc tới gần, ngay khi Vũ Thiên Long ngẩng đầu lên, trực tiếp va vào thân thể hấn.

Vũ Thiên Long gầm nhẹ, ngay trước khi ba đạo phong ấn kia giáng xuống, hấn nhấc tay phải lên hướng về phía trước mạnh mẽ đâm ra một quyền, một quyền này dấy lên cuồng phong gào thét, hóa thành một quyền ảnh khổng lồ, xuyên thấu qua ba đạo phong ấn đang lồng vào nhau kia, cả hai bên không hề có một chút nào tổn thương, ngay khi đạo phong ấn kia giáng xuống, quyền ảnh hư ảo của hấn cũng đánh thẳng lên thân thể của ba kẻ mặc tử bào kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Bao giờ hoa đào nở?

"Bất cứ kẻ nào phạm vào Đại Việt đều phải chết!" Vũ Thiên Long đỏ mắt hét lớn, ba đạo phong ấn thuận lợi đi xuyên qua chân thân hấn.

Vũ Thiên Long cắn răng, chiến bào sau lưng trực tiếp nổ tung, lực lượng công kích đến từ bốn phương đều bị áp súc, phóng xuất bốn phía không gian, ba đạo phong ấn này tuyệt đối không tầm thường.

Cổ họng ngòn ngọt vị máu nhưng miệng lưỡi đắng chát, Vũ Thiên Long nhấc tay điểm mạnh lên thiên linh cái, tự thân phun ra một ngụm máu tươi thật lớn.

Cũng đồng thời đại quyền ảnh che phủ bầu trời nhằm hướng tam đại Vu Tiên công kích tới, chỉ nghe được một tiếng nổ trầm đục, cả hư vô tựa hồ chùng hấn xuống, bốn phương ngọn sóng lan tràn, lực lượng loại này đủ để nhấn chìm thiên địa.

Tam đại Vu Tiên thần sắc hải nhiên biến đổi, bọn họ dùng đến Vu Thuật, hiến tế thọ mệnh, bỏ ra không ít đại giới, thế nhưng tất cả cũng vền vện khiến cho đối phương thổ huyết, mà riêng phần mình lúc này đây không biết phải xử lý ra sao với đại quyền ảnh khổng lồ vẫn đang ầm ầm giáng xuống, tùy thời có thể nghiền nát tất cả.

Nhìn như một ngọn sơn nhạc, lại tựa một ngôi lưu tinh, Nhất Thủ Già Thương Khung chính thức che trời, uy áp kinh thiên động địa phong bế ngàn dặm phạm vi bên dưới, thiên địa bị trói buộc, pháp tắc bị hoán đổi, trong một quyền tương chừng như nhất thời bộc phát kia lại có thể cảm nhận được nhàn nhạt mùi vị Sinh Tử Đạo Nguyên.

Áp lực càng lúc càng lớn, khiến cho đại địa nứt toác, sơn phong đổ sụp, ngàn vạn tiếng vang hóa hóa thành âm bạo lan tràn, quấn quanh thiên địa.

Chiến trường, đại tu sĩ cũng như ngàn vạn tu sĩ tu vị Kim Đan trở xuống đều lập tức đình chiến hướng mắt lên bầu trời.

Lê dân bá tánh hướng mắt lên bầu trời.

Thiết Trụ, Công Tôn Uyển cùng hai huynh đệ nhà họ Võ đang theo chúng trưởng lão Vạn Kiếm Tông trên đường kéo đến trợ chiến đồng thời hướng mắt lên bầu trời.

Ở đó, nơi vị trí cao nhất phong vân dừng động, phía bên trên đại quyền ảnh thỉnh thoảng xuất hiện một cái bóng mờ, bóng mờ này rõ ràng là hư ảnh của một người, hần đầu đội đế quan, thân mang đế bào, tay cầm âm dương quyền trượng đại diện cho sinh tử, cao thấp không ngừng tàn sát ra một loại khí tức cực kỳ thần thánh.

" Là hần! Lạc Thiên "

" Là Thiên Long! "

" Là con trai chúng ta! "

" Là ca ca! "

" Là Long nhi! "

" Khai Trần Thiên Tượng! Thiên Đạo Sư Già, hần vậy mà được thiên đạo công nhận! "

" Chẳng phải nói xưa nay, vô số tiểu kiếp trôi qua vẫn chưa từng xuất hiện thêm Khai Trần Cảnh? "

Ưc vạn chúng nhân kinh nghi, chiến trường im bất một mảnh nhường chỗ cho thanh âm nghị luận vang lên không ngớt, bất kể địch ta, ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt hướng nơi chính tầng trời đang đập trên đại thủ ấn một tôn cự nhân to lớn, người này về sau chính là Thiên Đạo, người này, hần là Vũ Thiên Long.

Khai Trần Già đối với tu chân nhân sĩ mà nói chẳng phải thứ gì quá xa lạ, cứ mỗi lần Thiên Đạo tiếp dẫn bọn họ đều được thấy qua, ngay cả phạm nhân thế tục trăm năm thọ mệnh, thì kẻ may mắn cũng có thể bắt gặp một vài lần trong đời.

" Tam Thiên Đạo đại thành, không những vậy còn là Sinh Tử Đại Đạo, hần ta làm cách nào đạt được! " Vị Ván Đình đại năng bên phía quốc ngoại thẳng thốt nói.

Bên trong chiếc chiến thuyền màu đen, một trung niên nam tử toàn thân áo tang trắng, diện mục mờ ảo như sương, tóc dài bồi cao bằng bảy chiếc trâm vàng, hần không có khí tức, không có hơi thở, mới nhìn qua tựa hồ một pho tượng gỗ, trung niên nhìn lên bầu trời trầm ngâm đôi chút sau đó cất giọng, tang thương.

" Khai Trần Già tuyệt đối là thật, thế nhưng kẻ này chỉ mới chạm được vào da lông Sinh Tử Đạo, có hai cái khả năng, thứ nhất, Thiên Đạo nhầm lẫn, khả năng này không cao, thứ hai, hần là tồn tại chí cao nơi thiên giới chuyển thế trùng tu ".
" Trận chiến này Hoa Hạ chúng ta gặp phải một con trâu sắt rồi, Hợp Đạo hậu kỳ không đáng ngại, nhưng thân phận của hần mới thực sự đáng ngại, các người nhanh chóng tra rõ thân phận, ta muốn xem thực hư ra sao, muốn xem hần rốt cuộc là Thần linh chốn nào " Ngưng một chút trung niên lại lên tiếng.

Chiến thuyền màu đen đập lên cừu thiên, lấy thương khung vô tận làm biển lớn, khi đem ra so sánh với quyền ảnh của Vũ Thiên Long thì có vẻ khá tương đồng.

Sở dĩ Nhất Thủ Già Thương Khung không nhất kích tất sát mà lao xuống với một tốc độ chậm chạp là vì lực lượng ẩn chứa bên trong hoàn toàn nằm ngoài cực hạn thừa nhận của thế giới, hiển nhiên sẽ bị pháp tắc trói buộc, cưỡng ép, ở điểm này chúng nhân có thể thấy được rõ ràng.

Càng áp sát đại địa, bầu trời càng rung chuyển dữ dội, vô cùng vô tận những sợi tơ màu bạch kim không ngừng vây lấy Nhất Thủ Già Thương Khung quyền ảnh, cố gắng trói chặt, tựa hồ gồng cùm, xiềng xích.

Bất quá Nhất Thủ Già Thương Khung vẫn đoạt lấy cho mình một lĩnh vực nhất định, mà bên dưới lĩnh vực đó bản thân nó chính là Thiên Đạo.

Ba nhân ảnh từ bào chỉ biết đứng im như trời trồng, thời không pháp tắc ngàn dặm xung quanh đều bị cưỡng ép trói buộc, mọi thủ thuật, mọi thần thông

đồng dạng trở nên vô dụng.

Khi quyền ảnh áp sát đại địa, vạn vật bị bóng tối nuốt trọn, bá tánh sinh linh ở Trung Bộ và tận cùng Nam Bộ giờ phút này đồng loạt quỳ bái, tu chân giả tu vị dưới Nguyên Anh cảnh bởi vì không thể đứng vững mà cút cung quỳ bái.

Một dòng sông thật dài vắt ngang hai chiều thiên địa, thượng nguồn nước sông màu trắng, hạ nguồn nước màu đen tuyền, Kim Đan trường hà của Vũ Thiên Long hiện thế, uy áp kinh tâm động phách khiến cho thời không chao đảo, thương khung kịch liệt chấn động.

Vũ Thiên Long nhấc tay một chỉ, giọng nói lạnh băng, đồng dạng tôn để ảnh đang đập trên đại thủ cũng chậm chậm nhấc tay, thanh âm như sấm: "Phạm Đại Việt! Chết! "

Nhất Thủ Giả Thương Khung đập xuống đại địa, trời sụp đất nứt, hư vô bị xé toạc, phạm vi ngàn dặm, vạn vật đều bị xóa sổ, chỉ thấy mặt đất in hằn lên một cái quyền ấn sâu không thấy đáy.

Tam đại Vu Tiên chết không kịp ngáp, nhục thân nát bấy, nguyên thần câu diệt.

Thời điểm này Kim Đan trường hà sóng lớn cuộn cuộn, hắc thủy vốn đen tuyền một mảnh bỗng dung lóe lên vô số đạo ngân văn, sinh tử khí tức ngập trời bộc phát, từ trong hư vô sâu thẳm ngàn vạn đạo điện lôi bị kích động lôi kéo đến, tại trên bầu trời kết thành một mảnh thiên kiếp, kiếp vân đỏ lòm như máu.

Vũ Thiên Long phi thân, sát na đã đứng tại dòng chảy của Kim Đan trường hà, từ trên cao đảo mắt nhìn xuống bên dưới một vòng, nếu có người tình cờ bắt gặp ánh mắt đó tại thời điểm này sẽ thấy, nó chứa đựng đầy đủ bi thương, cũng nặng nề chấp nhất.

Bên kia Hoa Hạ tu sĩ quốc ngoại đông như kiến cỏ vẫn từng giờ từng phút ngùn ngụt kéo sang, Vũ Thiên Long nhếch môi cười thâm.

Xem khắp giang san, nhìn về Trung Bộ, bản thân hắn sớm đã đi đến quyết định cho trận chiến này, rõ ràng cục diện hai bên chênh lệch quá lớn, tu sĩ Đại Việt chưa thực chuẩn bị sẵn sàng, nếu gượng ép triển khai sinh tử chiến thì người chịu thiệt cuối cùng chính là bá tánh, sinh linh.

Những gì mà ngày đó Đại Bảo nói quả nhiên đã ứng nghiệm, bản thân hắn chỉ có một cách duy nhất để ngăn cản trận chiến này, là lợi dụng thời cơ ngàn năm, trở thành Khai Trần, là hiền tế đi tất cả, ở trong hoàn cảnh của Vũ Thiên Long tự nhiên không có lựa chọn thứ hai.

"Cha! Mẹ! Hải nhi bất hiếu nhưng lương tâm bất hối, đành lấy đại nghĩa để đánh đổi tình thân, ta không muốn thấy bá tánh lê dân phải chịu thêm tai vạ, nước mất thì nhà tan, giang san mất thì còn gì gia hương, quê quán! Đại Việt cần thêm thời gian, hải nhi nguyện dùng hình hài này để đánh đổi! "

Vũ Thiên Long đứng trên dòng sông Kim Đan, đôi mắt nhắm chặt, khi hắn một lần nữa hắn mở ra hai mắt thì bản thân sớm đã nuốt xuống bị ai.

Nhìn về điểm tận cùng Trung Bộ, nơi làng chài ngày trước bên bờ Đông Hải, Vũ Thiên Long nhàn nhạt cất lời, thanh âm như thần chỉ cuốn lên sấm rền: "Lấy đạo của ta, chấp niệm cả đời ta chúc phúc cho Văn Lang Quốc vĩnh viễn trường lưu! "

"Lấy thân thể này trả phụ mẫu, chúc phúc Vũ gia đời đời no ấm! "

"Lấy linh hồn ta chúc phúc con dân Đại Việt một kỷ kiếp bình an! "

Thanh âm từ miệng hắn như sóng triều cồn dâng, cuộn cuộn khắp bốn phương tám hướng, đi vào tai ức vạn sinh linh, chúng nhân tại thời điểm này còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, chỉ thấy rõ ràng thân ảnh một thanh niên bạch y tuấn tú đang sừng sững đứng giữa thiên địa nơi hai sắc thái khác biệt của Kim Đan trường hà giao thoa gặp gỡ.

Trong số những người ở đây cũng không ít kẻ nhận diện được chủ nhân của thanh âm vừa mới phát ra.

"Hứa Vân Phi! Những gì ta từng hứa với ngươi, Thiên Long đã cố công đi thực hiện, nhưng không còn cần thiết nữa, ngươi chính thức nhập luân hồi! " Vũ Thiên Long vung tay, một sợi tàn hồn cùng chấp niệm của Hứa Vân Phi rơi vào bên trong Kim Đan trường hà, thuận lợi hóa thành một bộ phận của dòng sông này.

"Lấy thân phận Khai Trần Cảnh, phục hồi nguyên vẹn đại kết giới Đông Hải, từ nay tu sĩ Hợp Đạo kỳ Trung Thổ vĩnh viễn không được bước chân sang Đại Việt nữa bước! " Thanh âm vừa dứt, ngàn vạn đạo ngân văn trên trường hà gào thét bay ra che kín bầu trời, lại kết thành một tấm hỏa phủ khổng lồ mang theo nồng đậm lực lượng trở chú.

"500 năm ngưng chiến!"

Kiếp vân âm âm giáng xuống, thiên không sáng tối bất thường, Sinh Tử Đạo Nguyên bao trùm toàn bộ lãnh thổ Đại Việt, một cỗ lực lượng vô cùng khủng bố, siêu việt hết thảy mọi thứ lực lượng trên đời giờ phút này ngang nhiên hiện thế, phong vân âm âm chuyển động, cuộn cuộn như bão táp, lại hóa thành một cái cánh tay bằng bạc khổng lồ từ trên chín tầng trời chọc thẳng xuống, một nhiếp tùy tiện liền đẩy lùi toàn bộ địch nhân Hoa Hạ trở về bên kia biên cảnh, mặc cho là ai, mặc cho kẻ đó có tu vị gì.

Mọi chuyện trước sau như chưa từng hiện hữu, chỉ có chiến trường như cũ vẫn ngập tràn khói lửa.

Tại thời điểm đó nhục thân Vũ Thiên Long thỉnh linh nổ tung, hoàng huyết đầy trời, vô số những giọt máu màu vàng kim như mưa trút xuống, hoàng huyết nhấc lên tấm màn đại kết giới, nguyên thần câu diệt, cát bụi trở về cát bụi, chỉ để lại tiếng cười cùng thanh âm tự vẫn vang vọng thương khung.

"Đại Bảo! Hy vọng huynh không gạt ta! "

"Cha, mẹ! Hải tử bất hiếu! "

" Uyển Nhi! Bao giờ hoa đào nở khắp nơi nơi, chúng ta lại tương phùng! "

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: 500 năm đình chiến

Đông Hải phong ấn được tái tạo, trận diệt quốc chi chiến này mặc dù kết thúc chóng vánh ngoài sức tưởng tượng của chúng nhân nhưng đồng dạng cũng để lại một hồi hậu quả vô cùng to lớn, mà muốn triệt để khắc phục thì trong vòng trăm năm, ngàn năm cơ hồ là không đủ.

Nếu hình dung một cách rõ ràng nhất chỉ có thể dùng đến bốn chữ: " Thiên băng địa toái ".

Bên phía Đại Việt ba mươi vạn tu sĩ bỏ mình vì nghĩa, dân đen chết oan cũng có đến hơn trăm vạn, Bắc Bộ phồn hoa trong phút chốc hóa vùng đất chết, thành thị, tiểu trấn bị san phẳng, sơn phong, thâm lâm biến mất, đại địa đổ sụp, hỏa diễm ngập trời, thời không hôn ám.

Vẫn biết chiến tranh chẳng bao giờ nhân hậu, nhưng những người may mắn sống sót khi nhìn đến tràng cảnh trước mắt đều khó bề nuốt xuống bi ai.

Mười năm sau đó người ta vẫn luôn nhắc về một cái tên quen thuộc, tại biên cảnh Lạng Sơn mọc lên pho tượng, chân đạp đại địa, đầu trấn thương không, pho tượng này tạc một thanh niên tướng mạo khôi ngô tuấn đĩnh, mắt nhắm chiêu nhìn ra Đông Hải, tay nặng nề chỉ hướng Bắc Thiên.

Trên bầu trời quốc gia Đại Việt còn nguyên vẹn dòng sông hai màu đen tuyền, trắng bạc, ngày đêm cuộn cuộn sóng triều, chúng nhân gọi nó với cái tên " Thiên Long Trường Hà " Dòng sông duy nhất trong Huyền Hoàng Giới chảy vượt hư không, như để gọi nhắc về một thời kỳ ác liệt, một quá khứ hào hùng, một người con trung kiên của dân tộc.

Quốc gia Văn Lang từ sau trận diệt quốc chi chiến kia thì phát triển nhanh chóng một cách vượt bậc, lại sau mười năm thuận lợi diễn ra đại sự thay triều đổi vị, Vũ gia trở thành Vương tộc đứng đầu được bá tánh vô cùng ngưỡng vọng, trong lịch sử ghi nhận vị Tổ Đế không ngại của Văn Lang, hần tên húy Vũ Thiên Long, hiệu Lạc Thiên Tiên Đế, mặc dù là vua trên danh nghĩa nhưng chẳng được một phút trị vì.

Đối với Vũ gia, việc Vũ Thiên Long hy sinh vì đại nghĩa là một sự mất mát quá mức lớn lao, mẫu thân Lý Phi Yến vì ngày đêm tưởng nhớ con trai mà lâm trọng bệnh qua đời, Vũ Thiên Nguyên làm vua đúng ba năm thì nhường ngôi cho nhi tử Vũ Thiên Phong, biệt thế ẩn tu.

Hải tử hôm nào đầu còn ba chỏm tóc mà nay đã là một trung niên đứng tuổi, Vũ Thiên Phong mình bận để bào, thần sắc đăm chiêu ngồi trên đế vị, bên dưới vẫn vô bá quan hàng ngũ chỉnh tề, tuyệt nhiên trong bảy năm trị vì, đặc biệt là sau khi thân mẫu Lý Phi Yến qua đời hần chưa từng mở miệng nói một lời nào, đôi mắt luôn luôn u buồn, chất chứa nặng nề tâm sự, việc nước, việc dân giao cả vào tay bá quan văn võ.

Lại thêm mười năm, đế vị tiếp tục chuyển dời, vào một ngày thiên không hôn ám, mưa gió bão bùng, Vũ Thiên Phong lặng lẽ rời khỏi Văn Lang Quốc, phút chốc khi nhìn đến pho tượng bên bờ Đông Hải hần khẽ cười môi cười thâm, sau đó một cái vung mình liền hóa tướng mạo thanh niên, đây mới chính là diện mục thực sự của Vũ Thiên Phong, tu sĩ Nguyên Anh cảnh.

" Đại ca, ta nhớ huynh! Ta nhớ mẫu thân! Hần ở trên trời hai người đã trùng phùng, ba mươi năm, đại ca! Ba mươi năm rồi, tuế nguyệt đứng vô tình quá, huynh vì nghĩa bỏ mình có thể là xứng đáng, nhưng còn ta, còn mẫu thân, còn cả phụ thân nữa! Huynh có bao giờ nghĩ cho chúng ta không? " Vũ Thiên Phong chăm chăm nhìn pho tượng, đôi mắt đỏ đục, nuốt lệ nói.

" Đại ca! Thiên Long Trường Hà huynh để lại chứa đựng Sinh Tử Đạo Nguyên, bây giờ trọng trách quốc gia đã xong, nếu một ngày ta có thể đặt chân đến Hóa Hư, ta cam đoan sẽ cải thiên hoán địa làm cho huynh và thân mẫu phục sinh! Ngày đó không biết là bao lâu nhưng chỉ cần trường hà còn chảy! " Vũ Thiên Phong nặng nề xiết chặt bàn tay, sau đó khẽ động thân Thuận Di biến mất.

Tại Lạng Sơn Trấn bên này biên cảnh, ngọn núi nhỏ tên gọi Vọng Tiên Sơn thỉnh linh mọc lên ba khối đá, ba khối đá hình thù quái dị, nếu để ý thật kỹ có thể thấy, một gà, một ngựa, một voi, Tam Linh đã thực sự hóa linh, hỗn phách dung nhập vào đại kết giới, cùng với chủ nhân của bọn hần ngàn đời thủ hộ cho lãnh thổ quốc gia.

Vạn Kiếm Phong tận cùng Trung Bộ, bên dòng sông nhỏ mặt nước phẳng lặng như gương, dưới gốc cây anh đào cổ thụ ngồi đó một nữ nhân, nàng dung mạo tuyệt mỹ, khí chất hơn người, cũng như Vũ Thiên Phong, suốt ba mươi năm qua nàng chưa từng mở miệng, mắt đẹp như ngọc, u buồn khó tả.

" Thiên Long, rốt cuộc là năm nào hoa đào mới nở? "

Tại tam trọng thiên trên đám mây ngũ sắc mờ nhạt một thanh niên tướng mạo người mập mạp, hần đang ngưng thần tĩnh tọa, giờ phút này vẻ mặt thoáng đỏ hồng, thanh niên mở ra hai mắt, vừa vội vàng bấm đốt ngón tay vừa lớn giọng cười ha hả.

" Thiên Đạo không sai, cái sai duy nhất là Mộng Thiên Tộc ta xưa nay luôn đúng! "

Tội Ác Chi Thành, trước quan đạo lay lắt bóng dáng một lão già gầy yếu, đi bên cạnh một nữ nhân trẻ tuổi, y ngày đêm bỏ trận, sau đó lại miệt mài đào bới lên mặt đất như đang khảo địa, tìm kiếm thứ gì đó quan trọng lắm, thần tình sốt sắng.

" Nội Công! Khi nào thì người dẫn con về gặp cha mẹ? " Nữ nhân chau mày lên tiếng.

Sắc trời ửng đỏ, Tội Ác Chi Thành như cũ hôn ám cực kỳ, chỉ có điều gió thổi mây bay, hôn ám lắm lúc bị u vân che mất, nàng thì thoáng lại hướng mắt nhìn dòng sông chảy ngược trên bầu trời, ở đó nàng cảm nhận được một cỗ khí tức vô cùng quen thuộc, là khí tức của gia đình.

" Ta cùng ngươi vốn ngang tài ngang sức, đôi khi ta tự hỏi bản thân, ông trời đã sinh ra ta tại sao còn sinh ra ngươi làm gì nữa! hôm nay ta Độ Kiếp lần thứ hai nhưng ở ba mươi năm về trước động lực đều mất hết, Thiên Long! Lê Văn Phúc thật sự phục ngươi sát đất! "

Tại đỉnh núi cô độc nằm tận cùng phương bắc, một thanh niên từ y khí chất lãnh ngạo, thanh niên thoáng nhìn lên bầu trời, thở dài, trầm ngâm nói.

Thời gian thấm thoắt, lại thêm tám mươi cái niên kỷ nhạt nhẽo trôi qua, truyền kỳ về vị Tổ Đế Văn Lang Quốc, truyền thuyết về trận tuyệt thế chiến tranh ngót nghét trăm năm trước rốt cuộc cũng không mấy ai còn nhắc đến, ngoại trừ chúng tu sĩ.

Trăm năm chẳng là bao, có chăng chỉ là một lần dài hạn bề quan thế ngộ, nhưng trăm năm kia với thường nhân là cả cuộc sinh tử bể dâu, lão phụ mất đi, hài tử trưởng thành, như tre già măng mọc ngàn đời vẫn vậy, người có tâm dạy cho con cháu về sự tích Văn Lang Quốc, kẻ vô tình thì lảng lạng cho qua, cũng không phải ai vong ân phụ nghĩa mà là người ta đang cố gắng quên đi một quá khứ đau buồn.

Lạc Tộc tiếp tục nắm quyền trị vì Văn Lang Quốc, nhưng trong lòng bá tánh thì họ Vũ mới chính là Chân Đế tối cao tồn tại.

Tân Thăng Long Hoàng Thành, chúng nhân dành hẳn ra một cái địa phương lớn nơi long mạch chảy ngang để dựng lên tổ miếu, ngôi miếu này mang hương hóa Vũ gia.

Vừa bước chân vào, bốn phía tịch mịch ninh tường, nhưng tuyệt đối vô cùng sạch sẽ, thoáng mát, không hề vương chút nào bụi bặm, mười bảy cây cột lớn son son thiếp vàng cắm chặt trên đại địa, chống đỡ cho toàn bộ kiến trúc, tổ miếu được những người thợ tài hoa nhất Văn Lang mười năm lao lực dựng nên, nhìn đâu đâu cũng thấy gỗ quý cùng trân bảo của Hải Vân Sơn, trầm hương nghi ngút, mùi nhang khói cay nồng.

Phía chính điện nơi vị trí cao nhất cắm thẳng một cái lư đỉnh màu đỏ đục như máu thân cao chín trượng, mặt trước khắc chạm đồ án Vạn Long Cùng Nguyệt, mặt sau ẩn ký Song Long Triều Dương, lư đỉnh này thì thoáng lại tản mát ra trận trận huyết quang, từng hồi thanh âm quý khiêu, thanh âm kêu gào nức nở.

" Vũ Vương Khai Quốc Chí Thánh " Trên tám bài vị ngọc thạch khắc chìm sáu chữ, như cuộc đời vị Thánh dân xưng vậy, bảy nổi ba chìm

Phía dưới, tám bài vị nhỏ hơn viết " Văn Lang Quốc Mẫu Đế Nhất Phu Nhân ".

Mộng Thiên Tộc, một cỗ tộc ẩn thế sống nơi vu dã, nhân khẩu có đến ngàn người, giờ phút này Đại Bảo trầm ngâm đứng ở trung tâm tế đài, xung quanh mấy trăm tộc nhân phủ phục một mảnh, bọn họ miệng lầm râm chú ngữ, cánh tay bắt ra vô số thủ ấn kỳ dị, trên chiếc đỉnh đá cứ qua hơn nửa canh giờ lại có nữ hầu đồng cung kính rót vào một thứ chất lỏng màu đỏ như máu tươi.

Khói xám bốc lên ngập trời khiến cho thiên không đen kịt, lại huyền hóa ra dị tượng Lưỡng Nghi Thôn Nhật, Lưỡng Nghi chuyển động, đen trắng đối cực, ngay lúc đó đất trời chao đảo, thương khung chớp giật, Đại Bảo hướng về đông nam vãi ra một vãi, nặng giọng nói.

" Lại một kỷ kiếp nữa qua đi, giờ phút này đây là thời điểm mà Mộng Thiên Tộc chúng ta mấy vạn năm chờ đợi! Nhìn mà xem, Thái Cực xoay vòng, Lưỡng Nghi biến hóa, tại ngàn năm sau, Huyền Hoàng tất diệt! "

" Năm trăm năm sau Đông Hải kết giới lại mất đi công dụng, con nhất định phải trở về.. Sư tôn.. " Lý Trác Thần tay cầm bầu rượu dốc thẳng lên trời, rượu đổ vào miệng ào ạt như suối.

" Đại Bảo, huynh không gat ta! Thế giới đối cực, Vũ Thiên Long ta rốt cuộc còn sống! " Tại một địa phương tăm tối, bốn phía hư vô đen dày đặc quánh, tuyệt đối không hề có chút nào ánh sáng dù là nhỏ nhất, hình như nơi này cũng chẳng có sinh mệnh tồn tại, ở đó thỉnh thoảng vang lên tiếng cười dài đi theo thanh âm phi phò của trận trận hô hấp gấp gáp.

" Đứng một trăm năm, Vũ Thiên Long ta cuối cùng thức tỉnh! "

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Lệ Nhân Sinh

Vũ Thiên Long thức tỉnh, nếu ứng nghiệm như lời Đại Bảo nói tại cuộc gặp gỡ trước trận chiến Hoa Hạ thì bản thân hắn đã ngủ say ngót nghét một trăm năm ròng rã, trăm năm này thế sự xoay vần, thời cuộc biến đổi nhưng đối với Vũ Thiên Long lại ngán ngủ tựa một cái khép mí.

"Nhục thân ta bạo, chỉ còn mỗi Nguyên Thần, thế quái nào hô hấp lại thông suốt đến vậy?" Vũ Thiên Long kinh hãi khi phát hiện ra chính mình vẫn có thể hô hấp, nhịp thở trầm ổn, chu kỳ đều đặn y hệt phàm nhân.

Suy nghĩ trước sau cũng không tìm ra được nguyên do, rốt cuộc nén xuống tò mò, Vũ Thiên Long đảo mắt nhìn ngó xung quanh, trước mặt màn đêm tối đặc, hắn thậm chí còn không cảm nhận được sự tồn tại của bản thân.

"Đây là?" Vũ Thiên Long mệt mỏi đứng dậy, tựa kẻ mù, hắn đưa tay khua khoắng, chỉ dám bước ra hai bước "Biết đâu phía trước lại là vực thẳm! Nhưng bây giờ ta có khác gì người chết, còn sợ vực thẳm sao?" Vũ Thiên Long trầm ngâm, sau đó nhếch môi cười tự giễu.

"Ta đang trôi nổi?" Phút chốc cảm giác cả người nhẹ tênh như bụi, Vũ Thiên Long vội vàng ngồi bệt xuống, quả thực trên đời chẳng có chuyện gì khôn đốn bằng việc đầy đủ cả hai mắt mà không thể dùng đến, cũng bởi vì Vũ Thiên Long sinh thời rất sợ bóng tối.

"Đại Bảo! Huynh còn chưa chịu đến giúp ta!" Vũ Thiên Long lớn giọng quát, thanh âm từ miệng lan tràn như sóng gợn quanh bốn phương tám hướng, cơ hồ đang ở trong thâm cốc, hoặc một căn phòng kín mít, rốt cuộc lại trùng điệp vọng về, thuận lợi đi lọt vào tai.

Đúng lúc một tiếng cười nhạt thênh như gió vang lên, Vũ Thiên Long kinh nghi quay người, phía trước thỉnh thoảng le lói hào quang, một cái nhân ảnh mập mạp chậm rãi ngưng tụ thành hình.

Vũ Thiên Long nheo mắt, đưa tay che ngang đầu cổ tình cờ bắt ánh sáng, dưới hào quang chiếu rọi Vũ Thiên Long kinh hãi khi phát hiện ra địa phương này y hệt với nhận thức của hắn về tình không vũ trụ, đã từng có lần trong cơn mê man linh hồn hắn trôi nổi bên ngoài tình không vạn giới, cũng như Tội Ác Chi Thành, địa phương mà nhục thân Hứa Văn Phi tồn tại.

"Huynh đệ người ngủ một giấc thật ngon, còn ta thì trăm năm qua lại bộn bề trăm công ngàn việc.. Haha!" Đại Bảo hướng Vũ Thiên Long lưỡng lưỡng bước đến, vẻ mặt hiền lành phúc hậu, hắn mở miệng cười.

"Huynh còn đâu ta rất nhiều chuyện có đúng không? Như lời giao hẹn trên tam trọng thiên, ngay bây giờ huynh phải đưa ta rời khỏi cái địa phương quỷ quái này!" Vũ Thiên Long chăm chăm nhìn Đại Bảo, trầm giọng.

"Làm sao được! Đệ nên nhớ đứng trước mặt ta lúc này chỉ là Nguyên Thần, mà Nguyên Thần kia cũng không chân chính thuộc về đệ, thử hỏi có khác gì người chết đâu? Nếu bây giờ cố tình rời khỏi sẽ bị pháp tắc Luân Hồi nuốt mất" Đại Bảo chau mày làm ra vẻ không vừa lòng, đáp.

"Ý huynh là?" Vũ Thiên Long hỏi.

"Có hai cách, hoặc là tìm một cỗ thân thể mới đoạt xá trọng sinh, hoặc là khiến cho Nguyên Thần này trở thành Đạo Thần! Cách thứ nhất rất khó!" Đại Bảo thần tình nghiêm túc, nửa cười nói.

"Vậy còn cách thứ hai thế nào?" Vũ Thiên Long hỏi.

"Bằng vào thiên tư của đệ hoàn toàn có thể khiến cho Nguyên Thần lột xác, nhưng chỉ ít cũng phải mất đến ngàn năm!" Đại Bảo nhún mày, chậm chậm đáp.

"Ngàn năm? Khốn kiếp! Huynh đang đùa ta có đúng không? Cách thứ ba đâu?" Vũ Thiên Long đỏ mắt, sốt sắng hỏi.

"Đây chân chính lỗ hổng thời không, ở địa phương này tạm bỏ qua thời gian pháp tắc, đệ muốn tồn tại bao lâu cũng được, thế nhưng một khi đã bước chân trở ra thế giới thực tại, với Nguyên Thần pha tạp kia thì...!" Đại Bảo ập ứng.

"Vậy phải làm thế nào?" Vũ Thiên Long nuốt xuống đã kích, gắng gượng ôn nhu hỏi.

"Chắc đệ vẫn còn nhớ cái lần luân hồi nhập mộng? Ta chính là đứa trẻ hồi đệ luân hồi rồi cuộc là thứ gì? Khi ấy đệ không trả lời được, cũng chính ta hỏi đệ hy vọng là gì?"

Hy vọng là đóm lửa giúp bày khi trong cơn giá rét vượt qua tử cảnh, đệ trả lời ta như vậy! Đó là luân hồi của đệ, nó thực sự đã xảy ra, bây giờ nhìn lại thì đóm lửa của bày khi, hay cơn đóm đóm mà đệ nói sẽ là hy vọng duy nhất giúp đệ phục sinh! Nào, nhìn đi."

Đại Bảo vừa dứt lời, một tay vung mạnh về phía trước, lập tức hư vô vốn tối đen bỗng bừng ngập tràn quang điểm, những quang điểm này không đứng im mà liên tục chuyển động, tựa hồ bản thân hắn đang ở giữa một đêm bầu trời đầy sao vậy.

"Là đóm đóm!" Vũ Thiên Long thảng thốt.

"Đúng! Đóm đóm, hay còn gọi Hỏa Huỳnh Trưng, bên ngoài thực tại chỉ là sinh vật vô hại, bất quá ở địa phương này lại là tinh linh, trong lỗ hổng thời không thông thường tụ tập vô số, sở dĩ vạn vật tối đen là bởi nguyên do Hỏa Huỳnh Trưng hấp thụ hết ánh sáng" Đại Bảo chậm chậm giải thích.

"Nhưng ta cần đóm đóm để làm gì?" Vũ Thiên Long nghi hoặc hỏi.

"Hắc Hắc! Chẳng phải đệ nói nó là hy vọng sao?" Đại Bảo bỗng cười lớn, ngưng một chút hắn lại lên tiếng.

"Dùng tinh linh ngưng kết nhục thân, ta không dám nói trước sẽ mất bao lâu, thế nhưng đệ có quyền được hy vọng" Thanh âm vừa rơi xuống, hào quang đồng thời tắt ngấm, Đại Bảo thành linh biến mất như chưa từng hiện hữu.

"Đại Bảo! Huynh!..." Vũ Thiên Long lớn giọng gọi, mãi một lúc sau vẫn không thấy ai mở miệng đáp lời.

"Dùng tinh linh ngưng kết nhục thân! Huynh chẳng lừa ta chứ!" Vũ Thiên Long lầm bầm, rốt cuộc chỉ còn lại hắc với đám Hỏa Huỳnh Trùng đang nhện nhạo bay lượn, quả thực số lượng đông đến kinh khủng, hừ không vô ngăn được đốt lên le le, sáng tối bất phân.

Nhìn bầu trời hào quang mỹ diệu, đầu óc Vũ Thiên Long xoay vòng trong cổ sự, ở đâu đó hắc bắt gặp những khuôn mặt quen thuộc, những địa danh mà bản thân đã từng đôi lần đặt đến dấu chân.

Có Trần Thiên Quan, Đồng Hải Thôn, Đồng Lâm Trấn...

"Chẳng biết sau trăm năm cha mẹ thế nào, Phong nhi thế nào! Còn Uyển nhi, sư tôn và cả bá tánh Đại Việt nữa! Chiến tranh chắc hẳn đã kết thúc, rốt cuộc ai còn ai mất!.

Ta tu Nhân Sinh nhưng lại vô tình ngộ ra Sinh Tử, Nhân Sinh kia vốn đầy rẫy bi ai, là Nhân Sinh của ta không tốt mới liên lụy đến thân nhân, bằng hữu, vì sinh lộ của ta kém hanh thông nên khiến cha mẹ phải buồn sầu, rốt cuộc tu đạo vì mục đích gì? Chấp niệm của ta là bảo hộ cho thân nhân, nhưng đến vận mệnh chính mình còn không lo nổi.

Tại sao?

Nếu được trở lại điểm khởi đầu ta nguyện phế bỏ mệnh căn, kiếp kiếp chọn luân hồi, vĩnh viễn làm con trai của cha mẹ, thà là một kẻ phàm tục nhưng nặng nề chữ hiếu, còn hơn đại anh hùng trọng nghĩa bỏ tình thân.

Nếu được trở lại ta sẽ khiến cho Nhân Sinh của bản thân trở nên hoàn mỹ nhất, có thể từ hiền ngoan, hài nhi kháu khỉnh, sống một đời vô ưu vô lo, mặc cho là bần nông suốt ngày cặm mặt trên điền thổ nhưng vẹn toàn chữ hiếu với cha mẹ lúc về già, khi cha mẹ mất còn được ma chay, tang lễ, còn được cúi đầu đưa tiễn, còn được sụ sùi khóc thương.

Đại anh hùng mà làm gì, sau ngàn năm, vạn năm mấy ai nhớ đến!.

Giờ này tóc cha đã bạc, lưng mẹ hẳn đã còng đi, tu sĩ thông thường thì làm sao tồn cùng thiên địa? Giờ này Phong nhi, Kim nhi còn cháu đã đؤه huề?

Chắc mẹ đau lòng vì ta lắm! "

Vũ Thiên Long khóc, lệ ngăn cứ thế chảy xuống, trong những giọt nước mắt đó hiện hữu từng cái khuôn mặt thân thuộc, nó long lanh như ngọc, phát sáng như Hỏa Huỳnh Trùng, giờ phút này nỗi nhớ gia hương cổ thổ cứ thế ùa về, dừng đọng tựa thủy triều khiến cho trái tim hắc thất lại, não hải oanh minh, lương tâm cắn rứt.

Không nổi đau nào so sánh kịp, thà như trước làm hài tử ly hương còn biết đường mà trở về, còn ngóng trông ngày tao ngộ.

"Hài tử bất hiếu! "

"Phong nhi! Đại ca không tốt! "

"Sư tôn! Đệ tử vô năng! "

"Uyển nhi! Kiếp này hoa đào nở muộn! "

Vũ Thiên Long bất giác cúi đầu, hướng về hư vô phía trước chấp tay vái ra một vái, nuốt xuống nước mắt cắn răng nói.

"Đây sẽ là lần cuối cùng Nhân Sinh ta rơi lệ! "

Ở một cái địa phương xa xôi, khoảng cách so với nơi này cơ hồ phải đến mấy tầng thương khung đại địa, trên phế tích hoang tàn tràn ngập khí tức hắc ám, bốn phía âm bạo thét gào, cuồng phong dữ dội.

Nhìn ra xa một tôn đại cự nhân khổng lồ da thịt màu đỏ, tóc trên đầu cũng đỏ lôm như máu, đôi mắt cự nhân nhắm chặt, hình thể to lớn đến độ hai cánh tay nằm ở hai vùng tinh vực khác biệt, đỉnh đầu vươn thẳng hướng vũ trụ bao la, toàn thân cao thấp không ngừng tàn mất một luồng khí tức tà ác cực điểm, từng nhịp hô hấp đều cuốn lên phong bạo, hình thành bão vũ trụ.

Tại phế tích có hai cái nhân ảnh mờ nhạt, bọn họ song song ngồi đối diện nhau, khoảng cách tầm ngàn trượng, ở giữa một cái bàn cờ lớn do thiên địa linh khí huyền hóa tạo thành.

Người thứ nhất ung dung nhấc tay điểm nhẹ khiến cho quân cờ màu đen chuyển động, vừa xong hắc liền nhếch môi." Ta đi nước cờ này gọi là hoán tiền đôi hậu! "

Người thứ hai nghe vậy thì lớn giọng cười: "Hắc Hắc! Không thể đổi, nguyên điểm là thứ cố định, bất di bất biến a! Sai luật đồng nghĩa người thua!.

"Người tự xưng Đạo Tổ vậy mà cá nhân ta thấy mức độ am hiểu về đạo thậm chí còn thua xa tên tiểu tử kia.. Người nghĩ hẳn có thể đạp trên Luân Hồi đại đạo sao? Người phí hoài công sức vô số năm tháng rồi cuộc chi để làm điều vô dụng.. Ta khuyên người tốt nhất nên rời đi, kẻ như người Vũ Trụ mới là đại thiên thế giới " Người thứ hai tiếp tục nói, thanh âm dục hoặc.

"Ta thừa biết một khi Xích Quỷ phá bỏ vách ngăn thế giới cũng là ngày người đoạt xá ta.. Tất nhiên Dung nhi sẽ không bao giờ có thể hồi sinh, bản thân ta đặt cược rất nhiều thứ.. Ở trong Huyền Hoàng mặc dù người là chủ nhưng cũng chỉ Trảm Thần cảnh, đừng mong trước mặt ta làm loạn " Người thứ nhất không mặn không nhạt đáp, ngôn từ lạnh lùng như gió.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Bỉ ngạn

"Thứ gì trên đời gọi là Nhân Sinh? Vốn dĩ nó không cố định, chẳng phải nguyên điểm cùng mãn cục mỗi người mỗi khác? Ta tu Nhân Sinh, đã quá vì bản thân mà trở nên ích kỷ, nếu cố tình hoàn tất nhân sinh tức là tự hại mình hại người, ngay đây đã có câu trả lời.

Ta từng mong ước một kiếp tiêu điều, sáng bên hồng nhan, trưa chiều bên tri kỷ, từng hy vọng có thể đi bảo hộ cho bằng hữu thân nhân, được nhắm nháp bình tịnh trà của Nhân Sinh Chi Đạo, nhưng rồi cuộc thì thế nào? "

Vũ Thiên Long thờ dài, trong đại não một mớ suy nghĩ hỗn tạp chồng chất lên nhau, tự đi con đường riêng, tự khai sáng ra một đạo hoàn toàn khác biệt với Tam Thiên Đạo cũng đã đưa được đạo của mình đến sơ thành, thế nhưng sau tất cả ngòai chiêm nghiệm lại, hẳn vẫn không tài nào hiểu được Nhân Sinh ý vị là gì.

"Mọi chuyện rồi sẽ có cách giải quyết, thuyền đến đầu cầu ắt phải thông! Ngay bây giờ việc cần nhất là tái tạo nhục thân, nhanh chóng rời khỏi cái địa phương quỷ quái này! " Vũ Thiên Long tặc lưỡi, buông xuôi nói.

Hắn ngồi xếp bằng lơ lửng giữa hư không, xung quanh vô cùng vô tận Hóa Huỳnh Trùng vây lấy Nguyên Thần kín mít, cơ hồ bản thân hắn đang tự mình phát sáng, mỹ diệu cực kỳ, thứ ánh sáng bằng bạc màu huỳnh quang này nhìn thế nào cũng đều rất ma mị, mông lung.

Bảy phần Nguyên Thần của Hứa Văn Phi như bị kích động lập tức bạo phát ra hoàng quang chói mắt, ba phần Kim Đan Hồn của Vũ Thiên Long cũng không chịu thua, le lói từ sắc ánh kim.

Đại Việt Tôn Tiên Kinh dịch chuyển, ở địa phương lỗ hổng thời gian mặc dù không tồn tại linh khí nhưng lại có một cỗ lực lượng bí ẩn, cỗ lực lượng này quán dung với bản nguyên pháp tắc, mà Hóa Huỳnh Trùng chính là căn cơ, để lấy đi căn cơ của thế giới cùng với việc tìm hiểu bản nguyên có chút tương đồng.

Miệng lẩm bẩm hai chữ "Thời Gian " Lập tức hơn một trăm đầu Hóa Huỳnh Trùng bị vòng xoáy hấp lực do Đại Việt Tôn Tiên Kinh dẫn phát ra nuốt trọn, thế nội vốn âm đạm nay vậy mà le lói hào quang.

"Thời gian là gì? " Đại não xoay vòng, tư duy chuyển động, Nguyên Thần bình lặng như nước, Vũ Thiên Long bắt đầu công cuộc tìm hiểu bản nguyên.

"Thời gian có tồn tại điểm khởi đầu? Lấy cột mốc khi ta mở mắt chào đời, đó là khởi đầu của cá nhân ta, cho đến khi ta rơi vào địa phương này thì thời gian chính thức ngừng lại, nhưng còn thời gian của kẻ khác, của ức vạn người ngoài kia liệu có giống nhau?.

Ngay cả định nghĩa thời gian vũ trụ cũng cực kỳ phức tạp, nếu vũ trụ có một quá khứ vô hạn, vô biên, thì bầu trời đêm buộc phải hoàn toàn rờ rờ do được lấp đầy bởi ánh sáng từ vô số các vì sao, đã và từng luôn luôn tồn tại.

Một lão nông chăm chỉ cày cuốc trên điền thổ thường cảm giác thời gian của mình trôi nhanh hơn những tá điền rảnh rỗi, cũng như chúng tu sĩ sở hữu quỹ thời gian ngàn vạn năm sẽ thấy trăm năm đối với mình bất quá chỉ là một con số, con số đó không nói lên được nhiều điều, nhưng còn phạm nhân? Trăm năm đã quá đủ dài để kinh qua chuyện hồng trần thế sự, để nửa đời sung mãn, nửa đời tổn hao, mãi cho đến khi nhắm mắt vẫn bất mãn thốt lên rằng: Một kiếp sống như thế quá dài ".

Trong đầu óc Vũ Thiên Long từng mảng tư duy được khéo léo lắp ghép, trước kia hẳn chưa từng tự mình đi chiêm nghiệm, cũng chưa có nhận thức rõ ràng về khái niệm thời gian, đây chính xác là những linh ngộ rất mới mẻ.

"Thời gian! " Vũ Thiên Long chậm rãi nói.

"Thời gian tương đối, tạm dùng khái niệm "Pháp " Để hình dung, giống như cùng một người phụ nữ, khi thì được gọi là "Mẹ" Khi lại gọi là "Con gái "Quan trọng đối tượng so sánh đó là ai.

Với sự liên hệ tam chuyển, trường hợp có một thứ ở trước so với Pháp, nhưng không có gì phía sau thì đấy là vị lai, khi đầy đủ trước, sau, thì là hiện tại, khi có một thứ tương đối để đem ra so sánh ở đằng sau, nhưng lại không có gì ở phía trước thì Pháp đó thuộc về quá khứ.

Đứng ở hiện tại nhìn thấy quá khứ, tức hiện tại là cột mốc tương đối.

Đứng ở quá khứ nhìn về hiện tại thì hiện tại hóa vị lai.

Đứng ở vị lai thì vị lai trở thành hiện tại.

Hiện tại, quá khứ, vị lai ".

Khi Vũ Thiên Long thốt lên những lời kia thì hư vô bốn phía bỗng dung phát sinh biến hóa một cách nghiêng trời lệch đất, nguyên bản vạn vật tối đen chỉ dựa vào Hỏa Huỳnh Trùng để phát sáng tại thời điểm này vậy mà lóe lên hào quang mãnh liệt.

Bằng vào mắt thường, nhìn thấy rõ ràng ngàn vạn sợi tơ bằng bạc đang kịch liệt vận vẹo sau đó cuốn chặt lấy nhau, trong những sợi tơ kia có vị trí đã hoàn toàn dung hợp, cũng có một vài vị trí cầu thả chông chéo, đến cuối cùng lại tách biệt, quá trình này vô hạn trùng lặp một cách tuần tự, mãi cho đến khi toàn bộ hư vô được đốt sáng lên rực rỡ.

Vũ Thiên Long vẫn nhắm chặt mắt, hắn đang đi đến giai đoạn mấu chốt nhất của quá trình minh ngộ.

"Chỉ cần nắm bắt hiện tại, quá khứ, vị lai, xem như thời gian bản nguyên ta đã hiểu rõ một phần ".

"Thứ gì là hiện tại? ".

"Hiện tại, một sự thật hiển nhiên theo khái niệm trừu tượng nhất mà ta đã nghe đến nhưng không thể nào bắt gặp, nếu nói đúng khái niệm "Hiện tại" Thì hiện tại chính là "Ta" Và trong mũi tên thời gian luôn luôn hướng về phía trước bao gồm ba cột mốc: Quá khứ, hiện tại, tương lai.

Mốc trước hiện tại là quá khứ, mốc sau hiện tại tức tương lai, vậy mốc hiện tại là mốc nào? Mốc hiện tại là mốc mà chính "Ta" luôn luôn trôi đi, mỗi lần mốc hiện tại trôi thì mốc quá khứ thêm dài và mốc tương lai càng ngắn lại.

Hay nói cách khác mốc hiện tại là một điểm chia cách mốc quá khứ với tương lai, hiện tại luôn chuyển động không ngừng nghỉ, nó chuyển động song song với thời gian, nếu không có thời gian thì hiện tại sẽ không trôi đi, mà hiện tại không trôi thì làm sao ta tồn tại được?.

Quá khứ là tất cả những sự việc xảy ra trước một mốc thời gian cố định, hoàn toàn đối lập với hiện tại và tương lai, quá khứ chỉ được xem xét thông qua trí nhớ cũng như hồi tưởng.

Trận chiến Hoa Hạ là quá khứ của ta, gia hương cố thổ, thân bằng là quá khứ, cái chớp mắt trước là quá khứ, vậy thời điểm này chân chính cột mốc hiện tại ".

Vũ Thiên Long nhàn nhạt mở miệng, thanh âm tựa tiếng sấm rền cuộn cuộn, cổn đặng khắp bốn phương tám hướng khiến cho mảnh thế giới này trong phút chốc hóa oanh minh kịch liệt, tựa hồ ở đây hẳn chính là đỉnh tối cao chứa tể.

Vị lai, ở một đoạn sau khi mọi thứ đã thay đổi, trái ngược quá khứ, đối với thời gian là góc độ nhận thức mang tính tương đối, là một phần thời gian sẽ xảy ra, có nghĩa, trong không gian kể trên sự kiện hiện chưa phát sinh, vị lai là ngày mai, là mười năm, trăm năm, ngàn năm sau.

Tại vị lai, khi ta có mặt ở đó thì ngay lúc bây giờ, tất cả sẽ vĩnh viễn hóa thành quá khứ ".

Hư vô bốn phía, mảnh thế giới vô cùng vô tận, thậm chí ngay trong não hải Vũ Thiên Long thỉnh linh mọc ra một đóa hoa cửu sắc.

Hoa này không lá, tựa Diệp Vô Hoa, hoa lá mãi mãi không gặp gỡ, chín màu riêng biệt chói chang nhìn vô cùng đẹp mắt.

Bên trong Bì Ngạn Hoa vậy mà truyền ra một cỗ lực hút đột ngột cực kỳ mãnh liệt, khiến cho Vũ Thiên Long căn bản không có khả năng kháng cự, cả người liền bị cửu sắc bực quanh, cuốn vào trung tâm đóa Bì Ngạn Hoa.

Bốn phía, một mảnh hư vô, hư vô này tồn tại đủ loại màu sắc, có pha tạp, có tinh khiết, nhìn qua tựa hồ là tĩnh lặng, lơ lửng như vật chết, trước sau vẫn không hề nhúc nhích, nhưng để tâm có thể phát hiện những ánh sáng kia trên thực tế đang chuyển động, chỉ là động tốc độ cực kỳ chậm chạp, cho dù là mắt thường cũng đều không cách nào nhìn thấy rõ ràng.

“Đây là...” Ánh mắt Vũ Thiên Long lướt qua tổng cộng chín loại màu sắc quang mang, mãi cho đến khi mắt trái của hắn cũng đồng dạng nổi lên cửu sắc chi quang: “Thời gian! Tại đây, là thời gian bản nguyên! ".

Vũ Thiên Long tự nhiên có thể phân biệt được những quang mang đủ mọi màu sắc kia chính là thời gian bản nguyên, hơn nữa, tốc độ chuyển động càng lúc càng trở nên chậm chạp.

Thời gian, không nhìn thấy, không sờ được, nhìn qua tựa hồ vô sắc, nhưng trên thực tế nó chính là hiện tại, quá khứ, vị lai bản nguyên cùng dung hợp, tam pháp quy tụ, cửu sắc dung hợp sau đó mới biến thành vô sắc.

"Ta vừa mới mất đi thứ gì đó " Vũ Thiên Long cả kinh nói, dứt lời hắn đưa tay một niếp bắt lấy Bì Ngạn Hoa.

“Một hơi thôi!”

Vũ Thiên Long trầm nghĩ: “Nói cách khác, trong phạm trù bản nguyên, tốc độ thời gian trôi đi khi đem ra so sánh với thời gian ở thực tại cơ hồ phải chậm hơn gấp ngàn lần, bên ngoài đi qua trăm năm thì bên trong mới qua hơn một tháng, nếu như thế, ta có thể ở lại Bỉ Ngạn Hoa chuyên tâm tu luyện!”

Tiếp đó, ánh mắt mang theo kích động, Vũ Thiên Long lần nữa nhìn Bỉ Ngạn Hoa đang nằm gọn trong tay, trầm ngâm nói: “Bỉ Ngạn Hoa là Nhập Đạo chi hoa! Thời gian cũng không phải nơi Bỉ Ngạn Hoa ẩn náu, hoa này chẳng qua chỉ là một cái truyền tống trận, là cánh cửa ngắn nhất tiến nhập thời gian chi môn.”

“Không biết nếu như ta đem Bỉ Ngạn Hoa về thực tại, có thể một lần nữa mở ra thời gian chi môn được hay không?” Vũ Thiên Long nghĩ vậy, lập tức kích động.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Tái tạo nhục thân

Bỉ Ngạn Hoa chung quy chỉ là biến thân của bản nguyên Thời Không Chi Đạo, bằng vào việc khiến cho Bỉ Ngạn nở hoa xem như tại trong quá trình lĩnh ngộ vừa rồi Vũ Thiên Long cũng đã đạt được một chút thành tựu nhất định.

Hiểu được pháp tắc không khó, nắm giữ pháp tắc mới thực sự khó, tuyên cổ chỉ có Hóa Hư cảnh làm được những điều tương tự, Vũ Thiên Long đã từng vì chấp niệm mà đi hết một vòng sinh tử, càng tại nhất thời minh ngộ, định hình ra Sinh Tử Đạo Nguyên, giả như trong tương lai bản thân hắn có vượt qua Ván Đình thì con đường về sau cũng bớt đi chướng ngại, gập ghềnh.

Nhìn Bỉ Ngạn Hoa lập lòe cửu sắc thái quang khiến cho đáy lòng Vũ Thiên Long dần dần bình ổn lại, không bị không loạn, bản tâm hắn tại hơn trăm năm trước đã sớm được tôi luyện một cách hoàn mỹ.

" Mọi chuyện đã rồi, có sâu khổ, bi ai cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, vả lại con đường này, kết cục này là do ta tự mình chọn lấy! " Vũ Thiên Long trầm nghĩ.

Quá trình minh ngộ kết thúc, hân há mồm một ngụm nuốt trọn Bỉ Ngạn Hoa, tại thời điểm đó Nguyên Thần vốn âm đạm thành linh phát sinh biến hóa dữ dội.

Cửu sắc chi quang ngập trời gào thét, tựa một đầu Cửu Thái Phượng Hoàng đang phá không bay lượn, hai cánh dang rộng lao vút hướng thượng khung hư vô được liên miên đốt sáng theo một cách hoa mỹ nhất, quang mang này trùng điệp tán mát, lan tràn khắp mọi ngõ ngách khiến cho địa phương lỗ hổng thời không trong sát na rực rỡ sắc màu.

Vũ Thiên Long ngồi tại đó, Nguyên Thần không động, trong suốt như thủy tinh, hoàn mỹ dung hợp với khung cảnh tựa hồ một tôn Thần Minh đang trường niên nhập định.

Thời gian lại tiếp tục trôi qua, Hóa Huỳnh Trùng theo cổ hấp lực khủng khiếp do Đại Việt Tôn Tiên Kinh dẫn phát bắt đầu lao nhanh về phía Nguyên Thần, Vũ Thiên Long cảm nhận được nhục thân đang chậm rãi tái tạo, da thịt từ từ ngưng kết, từng mảng sáng tối không đồng nhất, nhìn như cô lão, mục nát nhưng lại tràn ngập khí tức tân sinh mới mẻ.

Quá trình này kéo dài không biết bao lâu, có thể là trăm năm, cũng có thể là ngàn năm, Vũ Thiên Long đã mất đi nhận thức về thời gian, hắn vẫn ngồi nguyên tại chỗ làm một công việc tương đối nhàm chán là hấp nạp.

Tại Nguyên Thần hào quang rực rỡ, bên ngoài thân thể dấu vết của tuế nguyệt mờ nhạt in hằn, có rêu mốc, có ẩm ướt, có bụi bặm, có tang thương, ngay tại vị trí đó cuối cùng mọc lên một pho tượng mà ngày này qua tháng nọ đốt sáng hư vô.

Theo thời gian, đám Hóa Huỳnh Trùng càng lúc càng trở nên điên loạn, như thiêu thân lao đầu vào lửa sống chết không màng, chỉ biết bọn chúng đang hết lòng phụng sự cho một sứ mạng cao cả nào đó.

Tựa hồ có linh tính, vô cùng vô tận Hóa Huỳnh Trùng còn tích cực chen lấn, tranh giành, miễn sao cho mình được tiếp cận Nguyên Thần một cách nhanh chóng nhất, xem ra biểu hiện như kích động như muốn phát cuồng.

Nhìn từ xa y hệt khung cảnh hồ đen vũ trụ đang nuốt lấy các vì sao, mảnh thế giới này cũng vì vậy mà tự thân hình thành phong bạo, có hàn phong từng cơn gào thét trùng điệp cuốn vào nhau vang lên thanh âm như hải nhi than khóc, một cái vòi rồng cực lớn ở giữa hư vô câu thông trời đất ngày đêm can quấy cửu thiên.

Mãi cho đến một ngày bức tượng kia thành linh rũ xuống, bụi bặm rêu mốc tự mình dịch chuyển theo gió cuốn bay, để lộ ra một cái nhân ảnh trong suốt.

Nhân ảnh này đầy đủ tứ chi, đầy đủ ngũ quan, nhìn rõ giới tính cùng niên kỷ nhưng nội tạng lại trống rỗng, hăng hà sa số các điểm sáng li ti đang chậm chậm trôi dạt, có cả quỹ tích, có chu kỳ hoàn chỉnh, thi thoảng còn kịch liệt va chạm nổ vang lấp lóp.

Nếu xem các điểm sáng kia như tinh tú thì đây chính xác là mô hình của một cái tiểu vũ trụ, tại đó vô cùng vô tận những con sông màu đỏ rồi rầm hiện hữu rồi đan xen vào nhau tạo nên một mạng lưới dày đặc cực kỳ phức tạp.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, lại thêm hai ngàn năm.

Lúc này kinh mạch đã hoàn hảo ngưng kết, phế phủ thành hình, chỉ còn thiếu mỗi đan điền, tinh nguyên trời đất bằng bạc hai dòng hắc bạch nhị khí như trường giang đại hải cuộn cuộn đổ vào thể nội, phạm vi ảnh hưởng của Đại Việt Tôn Tiên Kinh đã vượt quá trăm ngàn dặm.

Vũ Thiên Long tựa hồ một vầng kiêu dương chói lóa, hào quang vạn trượng, nếu như có thường nhân ở đây, thậm chí đến đại tu sĩ thần thông cũng sẽ bị tiền quang khùng khiếp kia giết chết trong chớp mắt.

Mảnh thể giới rực rỡ, rộng lớn không biết bao nhiêu để mà đo đếm, chỉ thấy ở điểm tận cùng hiện hữu một con sông màu xám bạc, con sông này ước chừng chiều dài đạt đến hàng tỉ dặm, không quanh co mà đều đặn gấp khúc, uốn lượn nhịp nhàng như một tấm vải lụa khổng lồ bằng bạc.

Thượng du nở ra vô số Bỉ Ngạn Chi Hoa, hạ du nối liền với một đầu quan môn bí ẩn đắm chìm trong mây trắng, ở đó tràn ngập khí tức của thời gian bản nguyên.

Tại ngàn năm này Vũ Thiên Long ngủ say, hẳn không hề nhận biết được sự biến hóa dữ dội bên ngoài, tâm trí mơ màng, có đôi lần hẳn bắt gặp đâu đó một cái bóng lưng quen thuộc, một bức họa nữ nhân thiếu đi đôi mắt, kỳ lạ ở chỗ, mỗi khi nhìn vào liền không kiềm chế được cảm xúc, tự nhiên rơi lệ.

Cũng có lần Vũ Thiên Long thấy chính mình đang ngồi ở tỉnh không, hướng mắt phía vũ trụ bao la, vẫn một tôn cự nhân da thịt đỏ lôm như máu cần răng dụng chường phá trời.

" Khi ta thức tỉnh Huyền Hoàng tất diệt! " Thanh âm này oanh minh như sấm, quẩn quanh trong đại não Vũ Thiên Long ngàn năm không dứt.

Cùng một thời gian, tại phương nam cách vị trí Vũ Thiên Long năm mươi vạn dặm bên ngoài.

Hai đạo nhân ảnh nam nữ đang chặt vật phá không, tốc độ như sét, phía sau bọn họ là một nhóm Ma thú hình thể khủng bố, trong đó có một đầu Hỏa Huỳnh Trùng nửa thân dưới phát ra ánh sáng huỳnh quang dữ dội, tựa hồ lưu tinh đang dẫn đầu truy sát.

"Hỗn đản! Đáng giận! Nơi này làm sao còn tồn tại thiên tiên Ma thú? " Nam nhân kim bào cùng với nữ nhân cung trang vừa phi hành vừa lo lắng ngoảnh đầu nhìn lại, thi thoảng còn há mồm rống lớn.

"Ngao..." Phía sau bọn họ, một tôn Bạch Hổ thân thể nguy nga, cao gần ngàn trượng, uy áp nhân nhật tán mát ra bốn phía không gian khiến cho nhóm Ma thú ngoại trừ tôn Hỏa Huỳnh Trùng không lồ đều phải cúi đầu quỳ rạp.

Bạch Hổ gầm thét như muốn phát điên, tăng tốc truy đuổi.

"Hai con kiến hôi nhân loại, cũng dám đến địa bàn của ta làm càn!" Bạch Hổ há mồm nói tiếng người, thanh âm cuộn cuộn như bão táp, chấn động bát phương.

Ma thú chỉ cần vượt quá chín lần Độ Kiếp liền có thể lợi dụng chân nguyên tại thể nội, cũng như linh trí đủ cao để bắt chước mọi hành động của Tu Chân giả, mà tôn Bạch Hổ này hiện tại đã đạt đến Thiên Tiên, so ra chẳng kém cạnh Hợp Đạo hậu kỳ nhân loại, nó tự nhiên có thể mở miệng nói chuyện dễ dàng.

"Tiền bối, chúng ta chỉ là đi ngang qua nơi đây, tuyệt không dám có tâm mạo phạm " Nam nhân lớn tiếng nói, đồng thời vẫn giữ nguyên tốc độ như cũ, hẳn không dám dừng lại, nếu để Bạch Hổ kia đuổi kịp hẳn chết không có chỗ chôn.

"Mong tiền bối không chấp nhậm, tha thứ cho chúng ta!" Nữ nhân cũng đồng thời lên tiếng.

"Nếu trách chỉ có thể trách các nguoi vận khí quá kém" Bạch Hổ nhếch mũi hừ lạnh một tiếng, biểu cảm không khác gì nhân loại, thân thể to lớn bước ra mấy bước, lập tức hướng phía trước cách không lao đến, trong chớp mắt liền kéo gần khoảng cách của song phương.

Thiên tiên Ma thú tốc độ nhanh chóng vô cùng, tu vị Độ Kiếp kỳ Tu Chân giả chỉ bằng vào tốc độ, tự nhiên không có khả năng trốn thoát.

Gặp phải tình hình này, hai người không khỏi liếc mắt nhìn nhau, nhãn thần bộc phát ra một luồng kinh thiên sát ý, nếu Bạch Hổ kia đã muốn giết chết bọn họ như vậy, tất nhiên cũng chỉ còn một biện pháp duy nhất, liều mình phản kháng.

Vô luận thực lực cách biệt, hai người cũng muốn phản kháng! Nếu không, chính là tự sát.

"Rống..." Đúng lúc này, từ phương xa lần nữa truyền đến tiếng gầm giận dữ, thanh âm to lớn nổ vang khiến cho thương khùng chao đảo, bốn phía vô tận Ma thú toàn bộ đều nằm rạp trên mặt đất, nom nớp lo sợ.

"Lại xuất hiện thêm một đầu Ma vương! "

" Khốn kiếp! Cũng là Đại Bảo, nhất định hẳn cố ý thất thông lộng để cho chúng ta hám lợi mà mắc lừa, ta...Ta phải để hắn chết không được yên lành!".

Bạch Tiểu Hồ, Hòa Huỳnh Vương! Các người đến đây ăn đờn a?" Âm âm thanh âm to lớn không khác gì tiếng sét xé trời vang lên lần nữa, chỉ thấy một con rùa đen lưng công đại xà phảng phất như ngọn son phong đỉnh thiên lập địa đang từ phương xa chậm rãi đi tới, một bước mấy trăm dặm, chớp mắt liền đến trước mặt Bạch Hồ, Hòa Huỳnh Vương cùng đám Ma thú.

Đôi mắt rùa đen đỏ rực như đèn lồng chăm chăm nhìn Hòa Huỳnh Vương, bỗng dừng lại liếc sang hướng khác, mũi lớn phì phò cuốn lên phong bạo " Hai con sâu kiến nhân loại, cũng dám xông pha giang hồ đến địa phương này đi dạo? "

Thanh âm vừa rơi xuống, rùa đen lập tức duỗi ra móng vuốt, lấy thế như sét đánh hung hăng đập xuống, trời sụp đất nứt, hư vô kịch chấn, tốc độ nhanh chóng siêu việt ánh sáng, để cho một nam một nữ hai người bọn họ ngay cả phản ứng cũng đều không kịp.

" Huyền Võ, con rùa đen nhà người! Ta kiếm lời chứ chẳng phải câm! Chúng là thức ăn của Bôn Vương! "

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Đạo Thần

Mi mắt khẽ rung, tại thời điểm này bên trong địa phương lỗ hồng thời không Vũ Thiên Long triệt để thức tỉnh, sát na đó đất trời oanh minh, hư vô âm vang như sấm dậy, thiên địa phát sinh dị tượng, có hào quang cường chiếu có Tiên nhạc du dương, tựa hồ là vì Thần Linh ngự giá hàng lâm mà làm ra ngênh tiếp, ánh mắt Vũ Thiên Long trong xanh như ngọc thâm thủy như trời biển mang theo nồng đậm lực lượng Thời Không Pháp Tắc.

Thiên địa ý chí lập tức bị áp chế, thời gian, không gian bị định trụ, vạn vật đứng yên.

Vũ Thiên Long trầm mặc thờ ra một hơi thật dài, tang thương cổ lão, rêu mốc ngập tràn, không khí từ mũi hắt lại hình thành nên phong bạo càn quét bát phương, thậm chí trường hà vô tận trước mắt cũng vì vậy mà rung động.

" Tân kỷ kiếp, tân thời đại, ta thức tỉnh! " Vũ Thiên Long nhàn nhạt mở miệng, thanh âm siêu việt thiên lời âm âm nổ tung tạo thành tiếng oanh minh quanh quẩn.

Nếu như giờ phút này có ngoại nhân xuất hiện ở đây chắc chắn sẽ phải vô cùng kinh hãi, âm lực kia nói lớn không quá lớn, nói dữ dội cũng không hề dữ dội mà mang tính xuyên thấu mãnh liệt.

Sóng âm như một con hồng thủy tang thương đại khí cuộn cuộn lan tràn, đánh cho Thời Không Trường Hà liên tục lắc lư chao đảo, một cỗ uy áp khó bề hình dung từ thương khung ép xuống, từ ý chí thiên địa tự thân sinh sản, cảm giác trên trời dưới đất Vũ Thiên Long ngồi đó duy ngã độc tôn.

" Tuế nguyệt trôi qua trong mắt ta đã đủ dài nhưng nhân sinh tự mình đi trải nghiệm mà nói, vẫn còn quá ít ỏi, rất nhiều điều để hối tiếc, thân nhân bằng hữu sau chừng ấy thời gian chẳng biết ai còn ai mất? " Vũ Thiên Long cảm thán, ánh mắt miên man nhìn ra hướng tinh không đen kịt rồi chậm rãi nhắm lại, như muốn xuyên phá thời không tìm về quá khứ.

Vũ Thiên Long ngồi trên một đám mây cửu sắc, xung quanh thân thể Tiên khí lượn lờ, cả người kỳ quang sáng rực phân chia thành ba màu riêng biệt, là vàng kim, trắng bạc và màu tím điện lôi, hình dung này vĩ ngạn đến trình độ, cơ hồ muốn quy hàm cả thiên địa.

" Đạo Thần! " Không biết bao lâu sau Vũ Thiên Long mở mắt ra thêm một lần nữa, hần âm thầm cảm nhận tình trạng hiện tại của bản thân, bên trong thể nội dung nhập hoàn hảo một cái hư ảnh tam sắc thái quang, hư ảnh này so với chân diện của Vũ Thiên Long thì giống nhau như hai giọt nước, không phân biệt được hư thực, tựa hồ hoàn mỹ chồng chất lên nhau vậy, tuy hai mà là một.

" Đạo Thần!" Vũ Thiên Long nói khẽ, thanh âm tang thương mang theo một chút kích động, hần bỏ ra đại giới, đánh cược cả tính mạng là vì ngày hôm nay, hiển nhiên cũng phải vì ngày hôm nay mà tâm tư ít nhiều vui sướng.

Nguyên Thần lột xác, Đạo Thần quân lâm đại biểu cho việc Vũ Thiên Long không còn là tu sĩ thông thường nữa mà đã chính thức Hoá Hư.

Tu đạo chưa đến hai mươi năm bằng vào tư chất trác tuyệt, bằng vào thiên đại tạo hoá, bằng vào sự điên cuồng đánh đổi, một đường đi thẳng đến Hợp Đạo hậu kỳ, lại dùng thêm mấy ngàn năm khổ ải trong con mê man cắn nuốt tinh linh Hoà Huỳnh Trùng rốt cuộc Vũ Thiên Long cũng đạt được mục tiêu mà sinh thời lúc còn là một hải tử ngây thơ hần luôn hằng ao ước.

Lộ trình này nhìn thì có vẻ nhanh chóng hơn rất nhiều nếu so với tu sĩ thông thường nhưng chừng ấy trải nghiệm là cỗ kim duy nhất, con đường mặc dù ngắn nhưng đầy rẫy chông gai, ngập tràn chướng ngại, tổng hợp hoàn mỹ tất cả các khía cạnh nhân sinh.

Hoá Hư là nhân thể hoà tan cùng thiên địa, từ hư vô tái hiện, ý chí trở thành một bộ phận ý chí của thế giới cùng với đạo trời sinh ra cộng minh, đạo của bản thân đã vượt lên mọi pháp tắc, tề thiên mà đứng, mượn nhờ hương hoá chúng sanh chứng đạo thành Tiên.

Vũ Thiên Long không biết hiện tại mình đã mạnh mẽ đến trình độ gì rồi nhưng hần ẩn ẩn cảm giác chỉ cần bản thân hần muốn thì một niệm cũng có thể hoàn toàn hủy diệt đi một cái quốc gia.

Ngày trước lúc ở đình phong Khai Trần cảnh Vũ Thiên Long nhấc tay liền nhẹ nhàng đẩy lùi mấy trăm vạn tu sĩ Hoa Hạ trở về bên kia biên cảnh, tái lập Đông Hải phong ấn, thời điểm này e rằng một cái nhấc tay tương tự đủ để nhấn chìm toàn bộ Bắc Thiên.

Bất quá, trên lý thuyết Vũ Thiên Long vẫn chưa thực sự Hoá Hư, tiền lệ Hợp Đạo đại viên mãn tu sĩ trước khi Hoá Hư đều phải ở lại trong tông môn, ở trước mặt chúng đệ tử hoặc trước mặt đông đảo lê dân bá tánh mượn lực lượng hương hoá nhất cử chứng đạo mà tại địa phương này Vũ Thiên Long không biết đi đâu để tìm ra hương hoá.

Khái niệm thời gian tại địa phương lỗ hồng thời không là một thứ gì đó hết sức thông thường dễ dàng nhận biết, thời gian trôi nhanh hay chậm đều tùy thuộc vào ý thức của mỗi cá nhân, không biết bao lâu sau Vũ Thiên Long bỗng dừng cử động, đầu tiên nhấc lên hai tay sau đó là hai chân, cả người sinh long hoạt hổ, Tiên khí, đạo vận quán thân.

Vũ Thiên Long bước ra một bước vượt qua hàng vạn dặm hành trình, sát na đã đạp chân trên Thời Không Trường Hà, thiên địa linh khí lập tức cuộn trào vây quanh thân thể hoá thành một bộ tứ y chiến bào đẹp mắt, có lõi động, có long du, có thiểm điện ngang dọc, chiến bào sau lưng đón gió tự hành tung bay, tóc trắng xoã dài quá vai, cả người trở nên phiêu hốt.

Từ sau khi thức tỉnh thì đại đa số ký ức bị phong ấn của Hứa Vân Phi đã trở nên thông suốt, lạc ấn trên Nguyên Thần do hấn để lại cũng triệt để giải khai, Vũ Thiên Long hoàn toàn cắn nuốt, thôn phệ, hấn hiển nhiên nhận thức thêm được rất nhiều thứ, minh bạch rất nhiều chuyện mà đối với hấn trước kia vẫn cực kỳ mờ mịt, tự nhiên tâm mắt viễn siêu quá khứ rất nhiều.

Nhìn Thời Không Trường Hà từ đầu đến cuối mọc lên vô tận Bi Ngạn không biết từ lúc nào Vũ Thiên Long cũng đã nắm trên tay một đoá, Bi Ngạn lập loè cứu sắc thái quang trong đó từ quang luôn luôn là mãnh liệt nhất, thứ ánh sáng này từ màu sắc đến khí tức cùng với màu tím điện lõi trên Đạo Thần của Vũ Thiên Long hoàn toàn tương đồng, nó đại diện cho một trong ba loại đạo mà Vũ Thiên Long đã từng trải nghiệm, là Thời Không Chi Đạo.

Vũ Thiên Long đắm chiều nhìn hướng tận cùng Thời Không Trường Hà nơi đầu quan môn bí ẩn chìm trong sương trắng, hồi lâu mới nhếch môi cười nhạt, trong ánh mắt thình lình loé lên tinh mang, sau đó một ngón tay điểm nhẹ mi tâm khiến cho Đạo Thần khẽ động.

Lập tức một đầu quang trụ màu tím tựa hồ là lõi kiếp từ mi tâm Vũ Thiên Long gào thét mà ra, đầu quang trụ này tốc độ nhanh hơn ánh sáng quá nhiều, như cơn lốc du tẩu vậy trên đường hướng về phía trước mạnh mẽ khai mở không gian một đường phá toái hư vô.

"Đi! Hoàn thành sứ mệnh của ngươi, giúp ta đánh một ván cờ" Vũ Thiên Long nói thầm, trong ánh mắt đầu tiên hiện lên chút mờ mịt, sau đó dần dần chuyển sang mong chờ, cuối cùng là kích động, rốt cuộc Vũ Thiên Long thờ dài, da mặt hơi hơi nhẩn lại.

Lúc này ở tận cùng Thời Không Trường Hà, phía trước đầu quan môn bỗng xuất hiện một cái nhân ảnh nam nhân tóc trắng thân mặc chiến bào, nam nhân vẻ mặt mơ hồ, ánh mắt mang theo mờ mịt khó hiểu, cả người dần dần chìm vào một vùng sương mù đặc kín, hấn thình lình quay đầu, nghe răng nhếch môi cười cổ quái.

Vũ Thiên Long đưa tay mân mê sống mũi mà quên mất khái niệm thời gian, hấn trầm mặc rất lâu, mãi mấy canh giờ sau mới khàn khàn lên tiếng." Huyền Hoàng đại lục, lai lịch Xích Quỷ tộc thì ra là như vậy!".

Lời nói vừa rơi xuống Vũ Thiên Long chậm chậm chuyển dịch ánh mắt, ở một địa phương nằm về phía tây Thời Không Trường Hà cách vị trí của hấn tầm hai trăm vạn dặm, Vũ Thiên Long ần ần cảm nhận được sự tồn tại của sinh mệnh khí tức, về mặt bỗng bừng phát sinh biến hoá, Vũ Thiên Long mỉm cười, ôn nhu nói:" Thì ra là hai vị cổ nhân!".

Liền ngay sau đó như ngộ ra điều gì Vũ Thiên Long nhẩn mũi cười khò, trong lòng ngập tràn cảm kích:" Ngay cả hai vị lão bằng hữu của ta huynh cũng dám lừa a! Đại Bảo, huynh quá tốt với Thiên Long, tiểu đệ chịu huynh ơn tái tạo ".

Dĩ nhiên Đại Bảo từ trước đã nhìn thấu ngày hôm nay, hấn biết Vũ Thiên Long sẽ thành công lột xác Nguyên Thần, cho nên mới vì hấn mà ra tay an bài.

Ngay lần đầu tiên Vũ Thiên Long thức tỉnh sau trận chiến Hoa Hạ, Đại Bảo đã mang đến địa phương lỗ hồng thời không hai đầu tiểu Thần Thú cùng vô số yêu thú của Hải Vân sâm lâm, số yêu thú này mượn nhờ sự đối lập thời gian, mượn nhờ tài nguyên sung túc mà cấp tốc trưởng thành, mấy ngày trước lại gạt Lê Văn Phúc, Tổng Thiểu Quân đi vào hạ du Thời Không Trường Hà.

Vũ Thiên Long cũng minh bạch bản thân hấn nếu muốn chứng đạo thì bắt buộc phải hấp thu lực lượng hương hoá, mà hương hoá do Độ Kiếp kỳ đại tu sĩ dâng hiến tất nhiên sẽ giá trị hơn rất nhiều hương hoá của phàm nhân.

Suy nghĩ hồi lâu Vũ Thiên Long khẽ rung mình một cái, diện mạo lập tức biến hoá, tay phải liên tiếp điểm ra hai chỉ, một chỉ giải khai phong ấn thời không, một chỉ ngăn cản thú trào Huyền Võ tránh cho Lê Văn Phúc cùng Tổng Thiểu Quân gánh chịu tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Hoá Hư

Huyền Võ to lớn như một ngọn núi, toàn thân tràn ra ma khí cũng khiến cho không gian bốn phía phong vân dừng động, một trào vũ xuống đất trời kịch chấn, Lê Văn Phúc, Tổng Thiếu Quân tự nhiên không có biện pháp tránh né chỉ còn biết trợn mắt đứng nhìn trong lòng sớm đã xác định, hôm nay tại địa phương này chín thành khả năng phải bắt lực bỏ mạng.

Lê Văn Phúc khuôn mặt như cũ thâm trầm, chứa đựng nồng đậm lãnh ngạo, Tổng Thiếu Quân càng là xinh đẹp tuyệt luân, ở bên trong thời không thể giới tựa như một vì tinh tú rực rỡ sắc màu, hai người tuy bị dồn vào tử cảnh nhưng nội tâm từ trước đã không còn lay động.

Cùng thời điểm ở phía hư vô thỉnh linh loé lên hai đạo quang mang liên tiếp tốc độ nhanh chóng khó bề hình dung, một cái sát na vừa mới hiện hữu vậy mà sau một cái sát na đã cùng với thân thể không lồ của Huyền Võ trực tiếp đụng chạm.

"Ầm Ầm" Tiếng nổ vang như trời sụp đất nứt tại vị trí phát sinh va chạm hoá thành âm bạo cuốn ngược, thân thể Huyền Võ mặc dù vĩ ngạn nhưng cũng không thể nào chịu đựng quá một khắc thời gian liền bị nhắc bổng ném đến chỗ sâu hạ du Thòi Không Trường Hà, tựa hồ là ngọn núi lớn bị cự nhân dụng sức vứt đi vậy.

Mọi chuyện phát sinh quá mức nhanh chóng, khi hai người Lê Văn Phúc, Tổng Thiếu Quân còn chưa kịp bình tâm chỉ thấy ở hư vô xa xa một tôn nhân ảnh đang ung dung Na Di mà đến.

Người này là lão nhân bạch y tóc trắng, da mặt nhăn nheo, lưỡng quyền nhô cao để lộ ra khuôn mặt gầy gò, nhãn thần cực kỳ linh tuệ, tướng mạo cũng phúc hậu vô cùng, trên thân Tiên khí lượn lờ, đạo vận quán quanh, uy áp tràn ra càng khiến cho thiên địa biến sắc, rõ ràng trong đời bọn họ chưa từng gặp qua người nào có tu vi kinh khủng đến vậy, ngay cả mấy trăm năm trước tại trận chiến Hoa Hạ quy tụ gần như là toàn bộ cường giả đỉnh phong Tu Chân nhân giới.

"Khí tức vị lão tiền bối này rất giống với một người bằng hữu của ta!" Lê Văn Phúc tâm thần kịch liệt chấn động, ánh mắt miên man chăm chăm nhìn lên thân ảnh lão giả đang thong dong đăng vân mà đứng, tại đó hẳn rõ ràng cảm nhận được cái khí tức thê lương rét lạnh tựa hồ muốn đóng băng cả thiên địa, cái lãnh đạm đến tận cùng, cái ngoan cường dị biệt mà không phải ai ai cũng có.

Trận chiến Hoa Hạ trôi qua đã ngót nghét năm trăm năm, trong ký ức tu sĩ Đại Việt gần như vẫn còn ghi tâm khắc cốt nhưng ở sâu trong nhân sinh bá tánh thì đã sớm hoá thành lịch sử, bị dòng chảy tuế nguyệt chôn vùi.

Ngày đó mấy người bọn họ đều là thiên kiêu, đều mang trên mình quang mang của tinh tú, mang trên mình lòng tự tôn dân tộc cao ngất, ngày đó khi giang sơn lâm hoạ bọn họ vẫn là tiểu Long chưa kịp trưởng thành nên chỉ biết đỏ mắt đứng nhìn, trách bản thân quá bất tài.

Cùng ngày đó một ngôi sao băng loé lên chói sáng thiên không rồi tắt, dù là trong giây phút ngắn ngủi nhưng lập tức làm lu mờ hết thảy và về sau giới Tu Chân Đại Việt dần mất đi hai chữ "Thiên Kiêu".

Dù cho muôn đời sống sau vui sống trước thì kẻ anh tài lớp lớp xuất hiện cũng chỉ dám vỗ ngực tự xưng "Có tư chất" Vì bọn họ thừa hiểu "Thiên Kiêu" Hai chữ này không ai có thể xâm phạm đến.

Tổng Thiếu Quân nội tâm triệt để lâm vào kinh động, ở dưới uy áp thần thánh chỉ muốn cúi đầu lễ bái, tựa hồ là phạm nhân khi phải đối diện đại tu sĩ chín lần Độ Kiếp vậy.

Vũ Thiên Long quét mắt nhìn ngang, một cái nhìn cũng tạo ra tiếng oanh minh ngập trời, phảng phất như ngàn vạn ngọn cự sơn từ thương thiêng nhất tề giáng xuống ép cho hư vô bốn phía run rẩy không thôi.

"Đa tạ tiền bối cứu mạng!" Lê Văn Phúc cùng Tổng Thiếu Quân ánh mắt mang theo nồng đậm cung kính đồng thanh, cúi đầu.

Lúc này hai người mồ hôi ướt trán, gần như không thể trụ vững, xung quanh ngàn vạn yêu thú phủ phục nằm im, Thần Thú Bạch Hổ, thậm chí Tiên Thiên Hoá Huỳnh Vương cũng không ngoại lệ, đều ngoan ngoãn như tiểu thú vô hại, chốc chốc lại hé mắt tò mò, sợ hãi nhìn tên nhân loại cường đại dị thường kia.

Bọn chúng có linh trí hiển nhiên hiểu uy áp bằng ấy đã hoàn toàn vượt xa ngưỡng nhận thức, vượt xa Tiên Thiên Yêu Tu, vượt xa Hợp Đạo Chân Tu, "Hoá Hư" Chỉ duy nhất khái niệm này mới có thể giải thích được hết thảy.

"Chúng ta ra mắt đại nhân!" Hoả Huỳnh Vương liếc mắt mở miệng nói, ánh mắt cuồng nhiệt, gần như ngay lập tức ngàn vạn yêu thú nhất tề cuồng minh, âm lực như thủy triều vang dội càn quét bát phương.

Vũ Thiên Long lạnh nhạt khoát tay, mấy hơi thở sau mới lãnh đạm lên tiếng, thanh âm trầm trầm mang theo uy nghiêm khó tả:" Lão hủ tại địa phương này tu đạo ngàn năm, nay vừa vận nhìn thấy các ngươi xem như là duyên phận, muốn mượn nhờ hương hoá một lần chứng đạo Hoá Hư, giả như ta thành công thì chỗ tốt của các ngươi cũng không hề ít ỏi".

Vũ Thiên Long khéo đánh chặn tâm lý, mặc dù biết bọn họ có muốn từ chối cũng không được, nhưng trong tình thế này hẳn là người cầu sự giúp đỡ cho nên mới hạ mình làm ra một cuộc giao dịch

Quả thực vậy, chúng tu sĩ mặc kệ tư chất cao đẳng đến đâu thì Hợp Đạo hậu kỳ là một cái ranh giới rất khó bị phá bỏ, Hoá Hư mấy tiểu kiếp gần nhất hình như còn chưa từng xuất hiện, trong đời mỗi Tu Chân nhân sĩ thì đây là một cái tạo hoá khó gặp, hiển nhiên được nhìn đại năng tiến hành hợp đạo còn giá trị hơn cả vạn năm tự thân kinh lịch, cho nên bọn họ không ngần ngại mà lập tức hiển tế ra hương hoá.

Hương hoá nói giản lược, nó tương tự một loại tín niệm, tín niệm này dù đúng dù sai, dù cam tâm hay bất cam tâm thì cũng là tín niệm, mà một khi hương

hoà đã xuất ra để bày tỏ lòng sùng kính đối với một ai đó thì suốt đời không thể nào thay đổi, trừ khi tự mình tìm ra được đạo thuộc về bản thân.

Quá trình chứng đạo của Vũ Thiên Long kéo dài tầm năm canh giờ, ba loại đạo nguyên, ba hình thái đạo vận kéo theo vô số dị tượng đẹp mắt, tại địa phương lỗ hồng thời không quang minh trực chiếu.

Có nhân sinh ý vị, có thiên địa diễn hoá, có luân hồi nhân quả, có sinh tử khí tức, vô cùng vô tận hình thái đảo lộn đất trời, rốt cuộc mọi thứ hoàn hảo dung hợp lại với nhau hoá thành một cái đồ đằng kim liên tám cánh trải dài khắp hư vô, áp lực hữu hình buông xuống khiến cho thiên địa thất sắc.

Vũ Thiên Long nuốt vào hương hoá, đạo chủng thành hình, ngay thời khắc đó hần ản ản cảm nhận được từ ý chí thể giới đang tích cực sản sinh một cỗ lực lượng bài xích, lực lượng này theo thời gian càng lúc càng lớn, tựa hồ muốn cưỡng ép tách biệt Vũ Thiên Long ra khỏi thể giới vậy, cuối cùng là đây trời phong bạo gào thét, vô cùng vô tận những cơn gió lốc có lớn có nhỏ liên tục can quấy cửu thiên.

Bầu trời vận vẹo dữ tợn, tựa hồ có một nguồn lực từ trường lớn lao đang mạnh mẽ hút vào tất cả vật chất quy tụ về một chỗ, lấy Vũ Thiên Long làm trung tâm, thể giới chỉ vòng dưới áp lực khủng khiếp buộc phải hiện thân bao trùm hết thảy, phong bế thiên địa.

Thiên lôi gầm thét, điện quang chớp giạt cả hư vô vận từ quang, khí tức ngưng trọng cực kỳ, chúng nhân ngoại trừ Vũ Thiên Long đều cảm thấy khó thở, áp lực này không những không ngừng lại mà còn tiếp tục tăng lên, mấy chục cái hơi thở sau đã đạt đến một loại tình trạng hết sức khủng bố, ngay cả Vũ Thiên Long da đầu đều thoátáng tê dại.

Hoá Hư tu vi triệt để chống ra tạo thành một cái quang cầu ánh sáng khổng lồ bao trùm khuôn viên hàng vạn dặm, cùng với ý chí thiên địa giằng co đối kháng, mặc dù biết đây là quy luật chung của thể giới, sẽ tự thân hình thành lực lượng bài xích đối với Hoá Hư tu sĩ nhưng lực lượng này cũng quá mức khủng khiếp.

Lại qua thêm mấy chục hơi thở, đồ đằng kim liên biến mất, thể giới chỉ vòng vận vẹo không ngừng, nơi nơi là thiên lôi nổ bạo, Vũ Thiên Long lại tiếp tục gia trì thêm tu vi lên quang cầu ánh sáng tránh cho hai người Lê Văn Phúc cùng bách thủ gánh chịu tổn thương, lúc này đây dưới áp lực khủng khiếp chính Vũ Thiên Long cũng cảm thấy khó thở, trên trán mồ hôi chảy xuống, trong lòng mất tởm máu chạy dài, hần sừng sừng đứng giữa thiên địa, tâm thái hiện ngang tựa hồ sẽ gánh vác hết thảy.

Phía đỉnh đầu Vũ Thiên Long hư vô tinh linh nổ tung rồi dần dần nứt ra khe hở, khe hở càng lúc càng biến lớn, rốt cuộc là một đầu thông đạo khổng lồ, ở phía bên kia thông đạo tản mát ra quang mang bằng bạc đi cùng một loại khí tức hết sức thần bí.

"Tiên khí, Tiên giới!" Vũ Thiên Long âm trầm nhìn lên, nội tâm chấn động, một lúc sau về mặt chùng xuống, lại gia trì thêm tu vi cố gắng kéo dài thời gian.

"Vị đạo hữu này! Phi Thăng Chi Lộ đã mở tại sao còn không chịu tiến nhập?" Bên kia thông đạo thỉnh thoảng vang lên một tiếng lời mệnh lệnh trầm đục lại hoá thành thanh âm ngập trời quanh quẩn.

"Ta còn chưa có ý định phi thăng!" Vũ Thiên Long gầm nhẹ, ánh mắt như điện muốn xuyên thấu thông đạo nhưng bị cản trở bởi một vùng mây bụi đậm đặc.

"Người tiến hành hợp đạo Nhân Hư, cần nuốt hương hoá lại không có ý định phi thăng, rốt cuộc muốn làm cái quái gì đây? " Thanh âm kia càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng trở nên thâm nghiêm, chỉ một đạo tiếng vang cũng khiến cho Vũ Thiên Long đầu óc choáng váng.

"Ta muốn làm con mẹ ngươi! Phiền phức!" Vũ Thiên Long bực bội hô đồng thời tay phải hướng về phía thông đạo điểm nhẹ, thần thông Tuế Nguyệt Vô Ưu sát ra giáng lâm.

Cùng lúc giữa bầu trời xoay tròn một cái hư ảnh bình trà khổng lồ tản mát ra ba loại khí tức riêng biệt, hư ảnh này mặc dù bằng bạc thể nhưng lại hết sức chân thực, theo sự điều khiển của Vũ Thiên Long âm vang phá không mà đi, càng đến gần thông đạo càng biến lớn, rốt cuộc vừa vận lập đây thông đạo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Trảm Đạo, hồi hương

Vũ Thiên Long vừa xuất thủ vừa tự tay Trảm Đạo, khiến cho tu vi hần lập tức rút xuống ngưỡng Hợp Đạo hậu kỳ, dứt khoát trảm đi Nhân Sinh Đạo cùng Thời Không Chí Đạo chỉ giữ lại Sinh Tử Luân Hồi Đại Đạo ở cảnh giới sơ thành, Vũ Thiên Long không hề mấy may chớp mắt, rất nhanh liền làm ra lựa chọn, mặc dù Đạo Thần còn tại nhưng tu vi hần thời điểm này trượt dốc không phanh.

Khi Đạo Thần chìm vào thức hải, ở giữa mảnh hải dương hoá thành một pho tượng to lớn thì thần thông Tuế Nguyệt Vô Ưu mới có cơ hội tái hiện, nó so với dĩ vãng càng thêm kinh người không những thế dưới ba loại đạo vận liên tục gia trì khiến cho lực lượng phóng xuất ra đủ sức để nhấn chìm thiên địa, thể giới oanh minh, lôi điện chớp giạt, hư vô vận vẹo, ở phía bên kia thông đạo lúc này vọng lại một tiếng hừ lạnh trầm buồn: "Tam Đạo Âm Dương Chân Nguyên Chi Cảnh? Người lại tự tay trảm đạo! Tên điên này".

Thanh âm tự vận vang lên rồi triệt để im bật, đầu thông đạo cũng từ từ khép lại, rốt cuộc biến mất như chưa từng hiện hữu.

Vũ Thiên Long mượn nhờ sự bất đồng quy tắc của địa phương lỗ hồng thời không, rất nhanh tay phải một nhiếp hướng về hư vô phía trước, lập tức hư vô bị xé toang. Vũ Thiên Long lách mình Na Di biến mất, trước đó hắn dùng đến Thời Không Pháp Tắc mở ra truyền tống trận đưa hai người Lê Văn Phúc, Tống Thiếu Quân trở về Đại Việt, đặt bọn họ xuống một cái thung lũng nhỏ nằm trên ngọn Phi Thiên Sơn hiển nhiên đã dùng bí pháp xóa đi ít nhiều ký ức.

Về phần bách thú, Vũ Thiên Long để bọn chúng ở lại, chung quy thì địa phương này tốt hơn thế giới bên ngoài rất nhiều, thời gian trôi chậm đồng nghĩa sinh mệnh được kéo dài, hơn hết một khi thả hổ về rừng thì với bản tính của dã thú chắc chắn bá tánh Đại Việt ít nhiều khôn dòn.

Không biết bao lâu sau trên bầu trời quốc gia Đại Việt địa phận trấn Lạng Sơn có một cái thân ảnh nam nhân chiến bào đen tóc trắng, dung mạo vô cùng tuấn lãng đang ung dung dạo vân mà đứng, khí tức thể lương đại khí cuộn cuộn như bão táp khuấy đảo phong vân, hắn ở đó dưới kiêu dương chiếu rọi càng nhìn càng trở nên Thần Thánh.

Bên dưới chân kỳ quang hội tụ hoá thành một cái luân bàn ánh sáng tựa hồ nâng đỡ cho cả cơ thể." Cổ hương! Vũ Thiên Long rốt cuộc trở về rồi! " Ánh mắt Vũ Thiên Long linh hoạt đảo ngang tự nhiên có cảm giác cay cay sống mũi, trong lòng hiện lên đủ loại tâm thái, có kích động, có vui sướng, có nhớ mong cũng không ít bi ai, thốn thức.

" Đại Việt thay đổi quá nhiều!" Vũ Thiên Long trầm mặc nhìn quanh, ánh mắt u ám xuyên thấu vô tận khoảng cách, khung cảnh trùng điệp chồng chất lên nhau rồi dần dần hoá nhỏ, ở đâu đó mặt đất loang lổ, sơn phong đứt lìa, sâm lâm cháy trụi vẫn chưa kịp hồi sinh, ở đâu đó thị thành vốn phồn hoa nay điêu tàn hoang phế, mặc cho năm trăm năm đã trôi qua đồng nghĩa bên trong địa phương lỗ hồng thời không, bên trong tâm thức hắn đã trôi qua mấy ngàn năm có lẽ.

Phong ấn Đông Hải như tấm màn ngăn bằng bạc từ trên chín tầng trời miên man rủ xuống, ở đó tàn mát ra nồng đậm lực lượng trở chú, nồng đậm lực lượng bài xích, phía xa xa đỉnh thiên lập địa một bức tượng đồng thau khổng lồ chiều cao ước chừng đạt ngoài ba ngàn trượng, tạc lấy tướng mạo một vị thanh niên, hình dung này sống động như thực, nhân thần băng lãnh, biểu cảm tang thương khiến người, mắt nhắm nhắm nhìn ra Đông Hải, tay hững hờ chỉ hướng Bắc Thiên.

Bức tượng nửa dưới đã phủ đầy rêu mốc, có vẻ bị khí hậu biến ảnh hưởng mà một vài vị trí đã xuất hiện dấu hiệu hư hỏng, bất quá, nó sống động đến trình độ tựa hồ bên trên còn tàn mát ra một luồng khí thể nhàn nhạt, phảng phất khiến cho người đối diện đều cảm thấy ít nhiều bị áp lực, hiển nhiên để đức tạc nên pho tượng này phải tốn hao không ít công, tài.

Vũ Thiên Long trầm mặc, trong lòng ngổn ngang cảm xúc, ít lâu sau mới thờ ơ hắt ra một hơi dư khí, ánh mắt lại chậm chậm chuyển dịch.

Địa phương ngày trước là đại chiến trường lúc này đã mọc lên một cái thành thị phồn hoa, nhà cao cửa lớn, kiến trúc chạm đến mây xanh, hào quang trực chiếu.

Tại đó bá tánh an cư lạc nghiệp, dân số ước chừng hàng trăm vạn, nơi cổng thành người ra người vào đông như kiến lửa nhưng tuyệt nhiên không hề phát sinh tình trạng chen lấn ồn ào, ai nấy thần sắc đều hết sức tươi sáng, trên môi nụ cười luôn luôn chực chờ.

Nhìn cách họ cư xử với nhau cũng cực kỳ hoà ái, mỗi người trên thân đều lan tràn một loại khí vận đặc biệt, có lẽ là bị ảnh hưởng bởi con sông chảy ngược vắt ngang thương khung che khuất mặt trời.

Vũ Thiên Long mười phần kích động bởi bên trong toà thành trì hắc ám ẩn ẩn cảm nhận được một chút khí tức huyết mạch, đáy lòng chùng xuống, Vũ Thiên Long trong mắt sớm đã đỏ hoe liên nhẹ rung mình, diện mạo phát sinh biến hoá, tóc trên đầu cũng từ trắng bạc chuyển thành đen nhánh.

Thành trì này khi trực diện quan sát mới thấy hết được quy mô cùng sự hùng vĩ của nó, vừa đặt chân tiến đến một cổ lăng lệ chi ý lập tức đập thẳng vào mặt, tường thành cao hơn trăm trượng, kéo dài không biết bao nhiêu dặm mà đông đúc, tại vị trí trung tâm, bên dưới toà toà tháp canh treo đầy cờ xí đứng sừng sững một bức phù điêu to lớn, năm chữ vàng bút lực như rồng bay phượng múa, tựa hồ không phải thủ công do sức người làm ra mà được một vị tu sĩ nào đó dùng đến thần thông ti mi viết lên.

" Tân Thắng Long Hoàng Thành ".

Mệnh môn khí tức, mệnh môn uy áp từ năm chữ vàng kia nặng nề phủ xuống, tại đây lực lượng bài xích càng thêm mãnh liệt, hiển nhiên nếu không phải con dân Đại Việt sẽ không thể nào trực tiếp tiến nhập.

" Tân Thắng Long Hoàng Thành!" Vũ Thiên Long cảm khái, dưới diện mạo một tên khát thực bản thiêu hắn ung dung bước qua cổng thành.

Hai bên cổng thành mấy trăm lính canh giáp trụ uy vũ kiếm đao sáng bóng, hàng ngũ chỉnh tề, những người này vậy mà đều là tu chân giả, tu vị trên dưới Kim Đan, trong đó một vị trung niên giáp bạc đầu đội ngấn khôi thậm chí còn là Nguyên Anh cảnh.

Vũ Thiên Long đảo mắt âm thầm đánh giá, đáy lòng hiện lên ý mừng, bởi trong dòng người tương chừng như vô cùng vô tận kia hắn bắt gặp rất nhiều tu chân giả, mặc dù cách ăn mặc không giống nhau, nghề nghiệp không giống nhau nhưng tựu chung lại toàn thân đều tràn ra khí tức, dưới số đông điệp điệp gia khiến cho ba động ngập trời quanh quẩn.

Mấy chục hải tử trên dưới tám tuổi đầu ba chỏm tóc đang chơi trò đuổi bắt dọc đại lộ vậy mà đều có tu vi Ngưng Khí hậu kỳ, tiếng cười khách khách hoà lẫn vào vạn âm, tiếng mời mọc trầm trầm của một vị lão nhân bán rau gần đó, mùi thức ăn thơm phức từ từ lâu bốn phía theo gió phiêu diêu tàn mát trong trời đất.

Vũ Thiên Long hít hà, thần sắc nhẹ nhàng biến đổi, Tân Thăng Long Hoàng Thành này kiến trúc so với Thăng Long Hoàng Thành dưới lòng đất ngày trước hẳn từng thấy qua giống nhau như đúc, từ bố cục đến cách sắp xếp cũng không quá xê dịch, hiển nhiên linh khí nồng đậm hơn rất nhiều, sinh mệnh lực lượng thăng hoa mang lại cho nó một loại khí chất mệnh mạng đại khí.

Vũ Thiên Long ngồi trên vỉa hè phía trước một tửu lâu nhỏ, chiếc bàn gỗ mun bóng loáng ngay ngắn xếp sẵn vài món đồ ăn, một bình rượu để sưởi ấm, hẳn vừa ăn vừa uống cho đến lúc trời ngã về chiều.

Lúc này từ hướng bắc đại lộ một con gió lốc thỉnh thoảng đến cuốn lên bụi mù, tiếp đó là thanh âm tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe dồn dập, đang gào thét lao vun vút hai đầu hắc mã cao lớn kéo theo phía sau hai cỗ xe vương giả song hành, lộng phủ rèm che, bốn phía dát vàng hào quang nhàn nhạt, kẻ ngồi bên trong không nhìn rõ được diện mục nhưng chỉ riêng tên đánh xe cũng là Nguyên Anh tu sĩ, cả người cao thấp uy áp lan tràn, hộc tốc chạy theo phía sau hơn ba trăm binh lính giáp sắt leng keng, tay cầm binh khí.

Đoàn người này đi đến đâu ở đó liền hoá thành một mảnh đồ nát, mấy chục gian hàng sát vỉa hè bị hất tung, rau dưa, cá thịt vương vãi khắp nơi, bá tánh kinh sợ nhanh chóng dạt sang một bên cố tình nhường đường, bất quá, trên khuôn mặt họ không hề biểu hiện ra chút nào oán trách, ngược lại còn là nhiệt thành ủng hộ.

"Vũ Vương Vũ Tâm Minh!" Cỗ xe ngựa lướt ngang, chúng nhân cúi đầu, có người nhỏ giọng nói, trong thanh âm ít nhiều mang theo tôn kính.

"Nghe đồn tây thành có Lư gia tiểu thư, mặc dù mới mười lăm tuổi nhưng đã được xưng tụng đệ nhất mỹ nhân, Vũ Vương hôm nay hình như là đi cưới vợ!" Một tên tiểu nhị mồ hôi nhễ nhại tay cầm chiếc khăn ẩm ướt đã ngã sang màu vàng đất vừa dõng dạc nhìn theo vừa tặc lưỡi nói.

"Cưới vợ à! Hẳn đi cướp vợ thì đúng hơn!" Thanh niên thư sinh đứng bên cạnh bữu môi cười khinh bỉ.

"Ngươi cẩn thận cái mồm! Vũ Vương, Vũ gia không phải tiểu tử như ngươi có thể xúc phạm đến!" Tiểu nhị quát mắng nhìn thanh niên thư sinh lớn giọng quát.

"Tên này muốn chết!" Bá tánh xung quanh trợn mắt găm giữ, ai nấy đều tỏ ra vô cùng tức giận, có kẻ còn xắn cả tay áo, mặt xám như than nếu đồng bạn không can ngăn rất có thể đã lao vào tấn công tên thư sinh kia một trận.

"Ta có gì nói đó tại sao phải sợ? Lạc Thánh ngài uy danh bức nào, phạm là con dân Đại Việt hiển nhiên hiểu rõ, bá tánh Đại Việt nợ ngài ân tái tạo nhưng hậu nhân ngài lại có kẻ vô sỉ như Vũ Tâm Minh chẳng phải làm ô uế đi thánh uy? Hẳn cường đoạt thiếu nữ nhà lành, xem mạng người như cỏ rác, không việc xấu gì không dám làm, nếu Lạc Thánh sống dậy nhất định ngài sẽ một tay bóp chết hẳn!" Đứng trước phản ứng của đám đông, thanh niên không những không sợ hãi mà còn đanh thép đáp trả.

Vũ Thiên Long trầm ngâm, vẻ mặt chùng xuống, lúc này hai hàng lông mày nhăn lại, cả người bỗng ngưng đọng hoá thành một đoàn khí mờ biến mất bên trong thiên địa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Cổ nhân

Lư gia này cũng là thế gia tuyệt nhiên không phải hạng tầm thường, trước cửa lớn một mảnh náo loạn, Vũ Thiên Long hoà vào dòng người đứng từ xa âm thầm quan sát.

Mấy trăm binh lính giáp sắt tề tựu phía trước, khí thế lấn áp nhân tâm ngập trời kiếm mang sắc lạnh, thần sắc hung tàn không gì sánh được, nam nhân đánh xe tu vi Nguyên Anh cảnh một cái phi thân liền Thuận Di nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cửa lớn chân phải hung hăng tung ra một cước, một cước này khí lực cực mạnh chỉ thấy hồng quang loé lên, ngay sau đó là ầm ầm thanh âm sụp đổ.

Hai cánh cửa son son khép chặt lập tức toái thành phần bụi, mấy trăm binh lính hùng hổ tiến vào." Vũ Vương tâm ý cầu thân là phúc phận của Lư gia, biết Vũ Vương đích thân ngự giá mà đám người các ngươi còn dám đóng đại môn chứng tỏ có tâm chống đối, với kẻ phản nghịch, giết không tha" Nam nhân đánh xe một bước liền đi vào bên trong, thanh âm ầm vang như sấm, sau lưng hắn oanh minh nổ vang ngập trời khí thế.

Lư gia gia nhân có hơn một trăm người, tay cầm gậy gộc binh khí nhưng mặt xám như tro tuyệt nhiên không ai dám chống đối, có lẽ bởi vì đã sớm nghe đến hung danh vị Vũ Vương kia hoặc thanh thế bọn họ mang lại quá lớn, mấy trăm binh lính bất kỳ ai trong con mắt đều tràn ra kinh thiên sát khí.

"Vũ Vương đến, dân đen chậm trễ tiếp đón là đại tội, bất quá, trong nhà có chút việc riêng mong Vũ Vương khai ân" Cửa lớn chính điện chậm chậm mở ra, đám gia nhân lập tức tránh đường, đi đến trước mặt nam nhân đánh xe là một vị trung niên tuổi ngoài ngũ tuần, cả người mập tròn đầu tóc bóng loáng hẳn vừa hấp tấp bước vừa hồ hồ nói, vẻ mặt hiện lên thần sắc của kẻ mang tội.

"Tội có thể tha! Vũ Vương ngài là người độ lượng" Nam nhân đánh xe lạnh nhạt đáp trả, sau đó chăm chăm nhìn vào bên trong chính điện hắt hàm hơi" Lư Báo! Con gái ông đâu? Còn không cho gọi nàng ra, để Vũ Vương đợi lâu mới là tội lớn".

"Nữ nhi mấy hôm nay nhiễm phong hàn rất nặng, tiện dân cho mời y sư khắp nơi đến chữa chạy nhưng bệnh tình vẫn không hề thuyên giảm, người có thể gọi ra chỉ sợ Vương gia không vừa mắt, hơn nữa bệnh phong hàn dễ lây nhiễm, hay là thế này, phiên đại nhân có lời với Vương gia vài hôm nữa tiện dân đích thân đưa nữ nhi tới cửa lớn Vương Cung bồi tội!" Lư Báo lắc lư thân hình thịt mỡ, một tay nặng nề quạt mồ hôi trán vừa thở hồng hộc vừa nhẹ giọng nói.

"Còn dám mặc cả? Lư gia các người chán sống rồi!" Nam nhân đánh xe gầm nhẹ, tự thân tràn ra uy áp cũng khiến cho phong vân biến sắc, hần lại nhấc chân tung ra một cước nhằm vào hạ bộ Lôi gia gia chủ Lôi Báo khiến y hét thối cả người bị ném mạnh về phía sau, đùng quần nhiễm huyết, mũi, miệng đều trào ra máu tươi.

"Các người đi vào bên trong lời Lư nhị tiểu thư ra đây cho ta, kẻ nào chống đối, giết!" Nam nhân đánh xe quay người, liếc mắt nhìn đám binh lính dưới trướng, quát lớn.

Lập tức Lư gia một mảnh não loạn, thanh âm kêu gào khóc thét ngập trời quanh quần, mọi chuyện dễ dàng đi vào trong mắt Vũ Thiên Long, hần mặt ngoài tỏ ra bình tĩnh nhưng nội tâm rất nhanh liền dâng lên lửa nóng.

Hai cỗ xe ngựa song hành chẳng hiểu vì lý do gì bỗng dưng bị nhấc lên khỏi mặt đất mười trượng, bốn phía xung quanh lốc xoáy quần quật, có một luồng áp lực cực đại từ trên bầu trời Lư gia ép xuống khiến cho thiên địa oanh minh.

Lực lượng này chỉ gói gọn trong phạm vi nhỏ, hiển nhiên không ảnh hưởng đến bá tánh đang quan khán, chúng nhân khiếp sợ trợn mắt nhìn lên, sát na cả hai cỗ xe ngựa đồng thời nổ tung vụn gỗ bay tứ tán.

Trên bầu trời cách không treo lơ lửng một thanh niên anh tuấn hần thân bận Vương bào đầu đội kim khôi, cao quý khí tức, cỗ thanh niên bị một bàn tay u vũ khổng lồ nắm chặt, về mặt biểu thị thống khổ cùng cực, hai chân không ngừng giãy giụa, cánh tay u vũ càng tràn ra uy áp khiến cho lòng người khiếp đảm, uy áp này hữu hình vận vẹo khiến cho bốn phía hư vô cũng vận vẹo kịch liệt.

"Kẻ nào vô lễ dám thương tổn Vương gia? Muốn chết!" Nam nhân đánh xe kịp thời phát hiện ra kinh biến liền lớn giọng hô thanh âm muốn nổ tung trời đất, cả người tựa hồ cầu vồng gào thét mà đi, Nguyên Anh khí tức ngập trời bộc phát.

Bá tánh xung quanh cũng đỏ mắt nhìn, mặc dù không thể xem ra hư thực nhưng dựa trên biểu cảm dễ dàng phán đoán "Kẻ nào dám tổn thương đến Vũ Vương chúng ta liền liều mạng với kẻ đó!" Chẳng cần biết Vũ Vương kia vô sỉ, bỉ ổi đến đâu nhưng là người Vũ gia thì không ai có thể xúc phạm, đó là một loại tín niệm đặc biệt, tín niệm cố chấp.

Đạo cầu vồng gào thét tới gần Vũ Vương Vũ Tâm Minh, bốn phía xung quanh lời điện chớp giạt, uy áp mãnh liệt ép cho chúng nhân bên dưới dạt hần sang một bên, bất quá, đúng lúc này lại thêm một bàn tay u vũ nữa cấp tốc hình thành giữa thiên địa, bàn tay hoá trảo, cuộn cuộn u vũ vỗ nhẹ lên đạo cầu vồng khiến cho nó sát na sụp đổ "Choang!" Tựa hồ thủy tinh bị đại chùy đập nát vụn, nam nhân Nguyên Anh không biết rơi đến chốn nào, không biết sống hay chết, chỉ thấy hư vô phía trên còn sót lại một dòng tinh huyết nhọt nhạt.

"Là ai? Là kẻ nào to gan dám ở Thăng Long Hoàng thành tổn thương người nhà Vũ Thánh?" Bốn phía, chúng nhân mặc dù khiếp sợ nhưng ai nấy đều tỏ ra hết sức điên cuồng, nhân tâm dưới số đông điệp gia thỉnh linh đạt đến một tình trạng hết sức khủng bố, khí thế bài sơn đảo hải quay cuồng, bọn họ miễn là tu sĩ miễn có sức chiến đấu thì gào thét mà lên tề ra toàn bộ thần thông, pháp bảo, muốn cùng cánh tay u vũ kia một trận sống mái.

Vũ Thiên Long, nội tâm âm thầm kêu khổ, hần hiển nhiên hiểu đây chính là sự sùng kính, sự tôn thờ mà bá tánh dành cho mình, dành cho người nhà Vũ gia, sau mấy trăm năm vậy mà không hề phai nhạt, trong hoàn cảnh này hần càng thêm cảm kích, mặc dù đáy lòng ngập tràn lửa giận nhưng cũng bị dòng nước mắt làm vơi xuống ít nhiều.

Chúng nhân gào thét phát ra đầy trời tiếng rống giận, hàng ngàn cây binh khí, hàng ngàn đạo thần thông ngay cả rau dưa, thịt cá, trứng thối, đá tảng âm âm nhằm cánh tay u vũ điên cuồng giết đến.

Vũ Thiên Long không thể tổn thương bá tánh của mình đành thở dài sườn sượt, Thiên Long Trường Hà vắt dài thương thiên bỗng dưng kịch chấn, một màn ánh sáng nhu hoà bằng vận tốc lời điện lặng lẽ phủ xuống, sát na chúng nhân bình tâm trở lại, bọn họ cảm giác ai đó vừa âu yếm vuốt ve lên đầu mình, tựa hồ là phụ mẫu làm ra hành động bày tỏ tình thương vậy.

Một cỗ thiêu liêng khí tức mạnh mẽ khuếch tán bao trùm hết thảy quốc gia Đại Việt, ức vạn bá tánh đều dễ dàng cảm nhận, dễ dàng nhìn thấy được màn sáng nhu hoà kia, nó đang gột rửa tâm linh, tẩy lễ nhục thân bọn họ.

Lúc này từ phương nam phong vân vần vũ, nhìn lên tựa hồ mây đen đang di hành càng có áp lực cường đại khuấy đảo đất trời, những nơi đám mây kia đi qua chúng nhân một mảnh phủ phục quỳ bái.

Chớp mắt đám mây đen đã phiêu phù bên trên bầu trời Lư gia, nhìn kỹ thì là một nhóm tu sĩ thân mặc đạo phục Bắc Bộ Tinh Nguyệt Môn, số lượng hơn trăm người, ai nấy toàn thân đều tràn ra mãnh liệt khí tức, đa phần đều siêu việt nam nhân Nguyên Anh cảnh.

"Kẻ nào dám ở Thánh Địa lộng hành còn không mau hiện thân chịu tội!" Hàng trăm thanh âm đồng thời vang lên như thiên lôi nổ tung, trong ánh mắt bọn họ là nồng đậm điên cuồng, sát phạt chi ý khiến cho trời hôn đất ám.

Đi đầu là một thanh niên cao lớn, uy vũ cực kỳ, hần cả người chiến bào ngân sắc, lưng đeo huyền thiết trọng kiếm, tu vị cũng đạt đến Độ Kiếp kỳ tam trọng, nam nhân này nhìn rất quen mặt, Vũ Thiên Long thất thần hồi lâu sau đó mới nhẹ giọng lầm bầm.

"Là Thiết Trụ!" Đáy lòng Vũ Thiên Long ngập tràn sóng lớn, đã bao lâu rồi bọn họ chưa gặp lại, cả đời này Vũ Thiên Long không nhiều bằng hữu mà

Thiết Trụ là một trong số đó, hấn đáng chất nói, nơi mi mắt cảm giác rung rung.

Thiết Trụ không còn là hài tử ngây ngô, đã trưởng thành đến trình độ để cho người ta nể phục, hấn không phải thiên kiêu, xuất phát điểm cũng kém xa người khác nhưng hôm nay độ cao mà hấn đạt được khiến cho Vũ Thiên Long mừng thầm trong dạ.

Cùng nhau trải qua bao nhiêu biến cố, bao nhiêu lần sinh tử, là bằng hữu không thể hỏi ai nợ ai, ai còn nhớ ai, tuế nguyệt thăng trầm thì trong lòng người luôn sẵn sàng để dành ra một chỗ trống ghi khắc tên nhau.

Thiết Trụ hôm nay toàn thân tràn đầy nam nhân khí chất, có một loại phong trần sương gió, một loại tang thương lãnh đạm khó diễn tả hết bằng lời.

Hấn đứng ở đó chiến bào khê tung bay, đôi mắt híp lại rồi chậm chậm mở ra, tay phải nâng lên nhắm hướng cánh tay u vụ đang nắm chặt cổ Vũ Tâm Minh điểm nhẹ.

Một đạo từ quang loé lên tựa hồ là lôi trụ ầm ầm phá không mà đi "Bình! Bình!" Mấy tiếng nổ lớn trầm đục chấn cho chúng nhân nào hải rung động, cánh tay u vụ phá toái nhưng đồng thời một cỗ lực lượng phản kích nhanh chóng cuốn ngược trở lại, đất trời chao đảo, hư vô vận vẹo phằng phất muốn toái diệt.

Thiết Trụ vẻ mặt chùng xuống, tại cổ phản lực kia hấn ần ần cảm nhận được một chút khí tức quen thuộc nhưng cũng ngập tràn nguy cơ sinh tử, hấn không kháng cự mà đứng yên thừa nhận, vùng ngực đau nhói, nơi khoe miệng trào ra máu tươi, cả người chật vật lùi về phía sau mười bước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Bên bờ Tây Hồ

Thiết Trụ không biết, cũng không thể nhìn ra chân diện kẻ địch trước mắt nhưng hấn dám chắc một điều, bản thân đã từng gặp qua đối phương ở đâu đó ít nhất là một lần trong đời, sự quen thuộc này nói lớn lao không hoàn toàn đúng nhưng vô hình mang lại cho hấn loại cảm giác nội tâm mãnh liệt rung động.

Cỗ lực lượng phản chấn ban đầu vô cùng khủng khiếp nhưng hầu như đã bị áp chế đi phần nào, bằng không Thiết Trụ đâu đơn giản chỉ thổ huyết nội thương, hấn cam đoan đối phương rất mạnh, mạnh đến trình độ khó để hình dung.

Về mặt âm trầm, ánh mắt sâu xa như muốn xuyên phá hư vô, Thiết Trụ nâng tay, Độ Kiếp kỳ tam trọng tu vi triệt để bộc phát, uy áp hình thành nên một cơn bão trực tiếp quét xuống bên dưới.

Chúng nhân mấy ngàn người đang quan khán bị uy áp đè ép đến mức toàn bộ ngã quỵ, bất kể tu vi gì, bất kể là ai, ngay như Vũ Tâm Minh vừa rơi xuống cũng nửa sống nửa chết hai gối ghim chặt lên mặt đất.

Thiên địa im ắng.

Trong mảnh người phủ phục kia vậy mà xuất hiện một cái nhân ảnh vẫn đứng im như trời trồng, dưới phong vân vũ tóc trên đầu thậm chí còn không thêm lay động, hấn ở đó toàn thân không chút nào khí tức, khuôn mặt lạnh lẽo không chút biểu tình, hình dung kia mang theo tang thương khó tả như cảnh khô mộc điều tàn mà vững chắc hoàn hảo dung nhập vào thiên địa.

Thiết Trụ nội tâm chấn động, đã đạt đến tu vi cùng kinh lịch của hấn tầm mắt tuyệt nhiên không thể tầm thường, ngay sau đó Thiết Trụ lại nhấc tay lạnh nhạt đánh ra một chương, miệng khê hô "Nhất Thủ Già Thương Khung".

Một chương này lập tức hoá thành đại thủ màu đen ngập tràn lôi điện, bên trên còn ần ần một chút Sinh Tử Luân Hồi khí tức.

Đại thủ xé trời cách không ép xuống, u quang bạo loạn, bốn bề không gian ừng ừng chấn động, mặt đất bên dưới bởi áp lực khủng bố mà trực tiếp toái diệt, cát bay đá chạy phong bạo quần quật.

Khi chương ấn áp sát đỉnh đầu, Vũ Thiên Long mới lạnh lùng mở mắt, chậm rãi ngẩng mặt nhìn lên, một ánh nhìn thông thường mang theo vô tận tang thương tựa hồ đóng băng thiên địa, lực lượng của Nhất Thủ Già Thương Khung chương ấn trực tiếp bị triệt tiêu.

Vũ Thiên Long biết Thiết Trụ đã sớm nghi ngờ mối cố tình đi thăm dò hấn, năm trăm năm trước từ sau khi Vũ Thiên Long tự bạo thì đạo nguyên cùng sở học cả đời cũng dung nhập vào bên trong Thiên Long Trường Hà, cho nên việc Thiết Trụ học được Nhất Thủ Già Thương Khung cũng không phải chuyện gì quá kỳ lạ.

Một kích toàn lực bị cái nhìn nửa vờ phá giải, Thiết Trụ hải nhiên khiếp sợ, trong lòng âm thầm suy đoán tu vi của đối phương "Phải mạnh đến trình độ gì? Hợp Đạo cũng chưa chắc làm được điều này".

Thiết Trụ chăm chăm nhìn Vũ Thiên Long trong bộ dạng một tên khát thực bản thiêu, khoe miệng rung rung "Người là ai? Đến Thăng Long Hoàng Thành

có mục đích gì?" Thanh âm lạnh lùng, vang dội.

"Bầu trời nơi này rất đẹp, mây chuyển mây bay, như hư như thực khó bề đoán định, ta đuổi theo một đám mây ngũ sắc mà vô tình đi lạc, lại miễn vì lòng người trầm ám ôn hoà mà không đành rời bước, tại hạ họ Lạc!" Vũ Thiên Long khẽ cười, ngôn từ nhạt thênh nghe như gió thoảng qua tai, hần liếc mắt nhìn Thiết Trụ một chút, nhẹ gật đầu.

"Họ Lạc? Nói vậy các hạ không phải bá tánh Đại Việt?" Thiết Trụ kinh nghi hỏi, hiển nhiên trên toàn bộ quốc gia, Lạc tộc chỉ có một, là Hoàng tộc đương thời.

"Ta từ nơi biên, mây cùng giao hợp, cánh cửa lớn dẫn đến tận trời" Vũ Thiên Long híp mắt cười, thông thả nói.

"Vớ vẩn, hần đang đùa cợt với chúng ta! Đồ Thông! Kẻ này lai lịch bất minh, mặc kệ thực lực hần mạnh mẽ bao nhiêu, cùng nhau hợp sức trấn áp, tại bên trong Thánh Địa tuyệt không để cho kẻ khác làm cản" Một tu sĩ thân mang giáp trụ tu vi Nguyên Anh viên mãn trừng mắt nhìn Vũ Thiên Long, gằn giọng quát, lập tức hơn một trăm tên còn lại cũng động binh khí chuẩn bị xuất thủ.

Khí thế quật khởi khiến cho phong vân dừng động, hơn trăm Nguyên Anh cảnh đứng cùng một chỗ là bức nào khủng khiếp?.

Vũ Thiên Long mặt không biểu cảm, bên ngoài thân thể là một tầng hơi nước băng hàn lạnh lẽo.

Thiết Trụ thấy vậy mới nhấc tay ra hiệu cho thủ hạ im lặng, thần sắc dờ dẩn, liên tục lăm bầm" Biển mây cùng giao hợp chẳng phải Hải Vân sao? cánh cửa lớn dẫn đến tận trời ý chỉ Thiên Quan? Hải Vân Sơn, Trấn Thiên Quan, họ Lạc...Lạc Thiên?"

Thanh âm hần ban đầu còn nhỏ nhẹ, đến rốt cuộc là nổ tung, trong não hải như dâng lên ngập trời sóng to gió lớn:" Ta biết huynh đệ người không thể chết được, tuyệt đối không thể chết được!" Đáy lòng nói thầm, khuôn mặt vốn phong trần sương gió bỗng nhiên đỏ rực lên vì kích động, ánh mắt cũng hơi hơi nhoe đi, Thiết Trụ nhìn Vũ Thiên Long, cái nhìn như muốn cô đọng cả thiên địa.

Vũ Thiên Long mỉm cười, thở ra một hơi trầm muộn sau đó mới lạnh lẽ truyền âm:" Hào bằng hữu, là ta! Là Thiên Long! Ta đã trở lại nhưng vẫn còn rất nhiều việc để làm, tạm thời không tiện để nhiều người biết, chuyện này đến đây ngừng lại, hai canh giờ sau bên bờ Tây Hồ cùng hàn huyên tâm sự".

Thanh âm ôn nhu như sóng biển trùng điệp đi vào não hải Thiết Trụ, tựa hồ là tuế nguyệt trút bỏ vô tận bụi mờ, tựa hồ là thời không đình chỉ chuyển dời, tựa hồ tri kỷ vạn năm tang thương hữu hội, hần kích động đến độ cả người run rẩy, toàn thân nhiệt hoà lan tràn, mồ hôi chảy xuống tắm ướt y phục.

Năm trăm năm khó khăn từng bước đi theo dấu chân Vũ Thiên Long rốt cuộc Thiết Trụ cũng đạt đến độ cao ngày hôm nay, hần không thể nào quên hình ảnh thần thánh của Vũ Thiên Long khi đối diện Hoa Hạ thiên quân vạn mã, không thể nào quên lời sấm truyền chúc phúc trước lúc tự bạo bỏ mình, hình dung đó không còn thuộc về phạm tục chi thân.

Trong lòng Thiết Trụ cũng không dám xem đối phương như tri kỷ mà đã tự mình tạc tượng tôn thờ, Thiết Trụ tự hào vì cuộc đời hần may mắn gặp được một người bằng hữu vô cùng đáng kính, hần có lẽ là kẻ duy nhất trước sau vẫn ôm hy vọng Vũ Thiên Long còn chưa từ bỏ cõi đời và quả thực vậy.

Hôm nay, sự kích động này vô tình hoá thành sóng to gió lớn khiến cho não hải hần oanh minh dữ dội, bất quá, chỉ mất mấy cái hơi thở bình tâm, Thiết Trụ lạnh lẽo nhìn Vũ Thiên Long, nhẹ gật đầu, sau đó ánh mắt lướt quanh một vòng, thanh âm thỉnh linh nổ vang như sấm.

"Vũ Vương Vũ Tâm Minh lộng quyền hà hiệp bá tánh, nhưng người Vương tộc đặc ân, ngoại trừ tội phản quốc còn lại đều xử như vô tội, hơn nữa hôm nay hần cũng đã trả giá, các người ai có ý kiến gì?"

Một mảnh im lặng, bá tánh không đáp, đám thị vệ Hoàng Thành cũng không ai hé môi.

"Tốt! Dẫn Vũ Vương hồi cung!" Thiết Trụ khoát tay âm trầm nói, sau đó đạp mây Thuận Di biến mất.

Vũ Thiên Long cũng lạnh lẽo rời đi, như lời hứa hần đến bên bờ Tây Hồ, lúc này trời vừa chuyển tối, tà dương xuống núi, thiên không hiện ra vô tận tinh tú, khí hậu trong lành mát mẻ, Vũ Thiên Long mặc dù háo hức gặp lại người nhà nhưng bản thân hần nhận thức, năm trăm năm như vậy thì có thêm một vài ngày cũng chỉ vậy.

Bên bờ Tây Hồ hạo nguyệt vừa lên, ánh trăng bàng bạc phủ xuống mông lung bất định, xa xa là bãi dâu xanh mướt, xa hơn nữa là cánh đồng vô tận, Vũ Thiên Long ngồi trên mặt hồ xếp bằng đá toạ.

Đại Việt Tôn Tiên kinh chuyển động, thiên địa linh khí quay cuồng, mặt hồ sương mù trắng xoá với tu vi của Vũ Thiên Long hiện tại, có hấp thu linh khí hay không cũng không quá nhiều khác biệt, thứ hần muốn là cảm nhận rõ ràng khí tức cổ hương.

Lần này Vũ Thiên Long muốn mình bạch hết thấy, hoàn tất hết thấy nứt vỡ nhân sinh trước khi tính đến chuyện đỉnh đỉnh phi thăng.

Một chuyến đi vào chỗ sâu Hồng Hoang tìm đến Huyết Sơn, đi vào Tội Ác Chi Thành giải khai khúc mắc, bù đắp đầy đủ ân tình cho nữ nhân duy nhất trong lòng hần, là thực hiện tâm niệm suốt đời, bảo hộ thân nhân bằng hữu, Vũ Thiên Long cảm khái thở dài.

Đạo Thần vừa động trên thái dương lập tức hiện ra ấn ký Tiên Mệnh nửa chiếc mặt trăng, thể nội le lói hào quang Kim Cang Tiên Thể, đỉnh đầu phiêu phù Tiên Tượng Cửu Long Quy Nguyệt, Hỗn Độn Tiên Căn bùng phát ánh sáng năm màu rực rỡ, tựa hồ muốn cùng hạo nguyệt tranh quang chiếu rọi cho toàn bộ lãnh thổ quốc gia Đại Việt.

Từ trầm đắm nhìn lại Tây Hồ lúc này như một quả cầu lửa ngập trời hoá điểm, thiên địa linh khí quay cuồng lại huyền hoá tạo thành đủ lại kỳ quan dị tượng.

Bên trong Tổ miếu Vũ gia, phía trước chính điện chiếc lư đồng khổng lồ cắm đầy nhang trầm, khói hương nghi ngút, thành linh huyết quang bạo loạn, lư động kịch liệt chấn động thậm chí còn nghe được thanh âm reo hò vui sướng.

Chỗ sâu Từ Vũ sâm lâm bị chôn vùi dưới mặt đất trăm trượng một cây nõ vàng to lớn, cây nõ này tựa hồ có linh tính, vậy mà tự thân vang lên một tiếng cuồng minh sau đó xé mở mặt đất gào thét mà đi.

Vũ Thiên Long trầm mặc nhìn xem Phong Vũ Thượng Cung hào quang nhàn nhạt, lúc này quan sát kỹ thì nó chính là toái phiến tại phần chuôi của thanh Cốt Long Dao vô số năm tháng trước từ tinh không rơi xuống.

Đi vắng Vũ Thiên Long đã minh bạch quá nửa về xuất xứ cây đao này cũng như thân thể Đồ Thiên nhưng rốt cuộc vẫn còn quá nhiều điều bí mật không thể nào nhìn thấu.

Ngay như lai lịch Đại Bảo, lai lịch Mộng Thiên Tộc, Hứa Vân Phi, Xích Quỷ Ma Quân Hành Thiên Hạ, thậm chí là đầu Kim Quy ban cho hán Liên Châu Thần Nô Vũ Thiên Long nghi ngờ nó chính là Hồn Độn Chi Quy đến từ tinh không thế giới và sư tôn hán Lý Trác Thần, nội công Vũ Thiên Bá, hai người này cũng không kém phần bí ẩn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Tử Vong thâm cốc gặp bạn cũ

Khi Vũ Thiên Long vẫn đang trầm ngâm thì xa xa phương bắc một đạo lưu tinh đang gào thét xé không cực tốc đến gần, Vũ Thiên Long neho mắt nhìn, đạo lưu tinh này đáp xuống mặt nước Tây Hồ, ngưng tụ chân thân.

Thiết Trụ im lặng đứng trước mặt Vũ Thiên Long.

"Rất đúng hẹn!" Vũ Thiên Long ôn nhu nói.

"Ta còn phải đi mua rượu! Thế nào, rượu để tốt chứ?" Thiết Trụ cười hiền đi đến bên cạnh Vũ Thiên Long nặng nề vỗ vào vai hán." Huynh đệ! Năm trăm năm rồi, ta chỉ mong mỗi có ngày hôm nay".

"Năm trăm năm nói thì dài nhưng cũng thoáng trong chớp mắt, huynh đệ ngơoi ngược lại rất khá!".

Vũ Thiên Long vỗ vai đáp trả, hai hán niên dành cho nhau cái ôm ấm áp, cái ôm này tựa hồ từng chút một tích góp từ trong tuế nguyệt chỉ chờ đúng giây phút trùng phùng, rất lâu, rất lâu sau cả hai mới chịu buông tay, nhìn nhau một cái, lớn giọng cười ha hả.

Bọn họ không nói chuyện bởi trong hoàn cảnh này ngôn từ đã ít nhiều mất đi ý nghĩa, vừa đối tửu thi thoảng lại hướng mắt nhìn nhau, ai nấy trong lòng đều ngập tràn tư vị.

Nhân thân đắm chiều nhìn lên bầu trời đêm thăm thẳm, Vũ Thiên Long nhẹ giọng hỏi:" Ngơoi không tò mò lý do ta còn sống sao?".

"Lúc này ngơoi đang đứng trước mặt ta, Thiết Trụ chỉ cần như vậy là đủ!" Thiết Trụ không suy nghĩ, nửa cười đáp, ngưng một chút hán lại nâng lên bầu rượu, gật gù nói:" Ta không còn là hài tử ngày trước!".

"Đúng vậy! Chúng ta đều không còn là hài tử!" Vũ Thiên Long trầm ngâm.

Thiên địa một mảnh im bất, hạo nguyệt nửa vòm buông xuống thứ ánh sáng diu dịu, xa xa tinh không sâu thẳm, Thiên Long Trường Hà le lói hào quang bàng bạc, Vũ Thiên Long cùng Thiết Trụ đối tửu cho đến khi trời hừng sáng.

Men rượu cay nồng, cả người lâng lâng, đây là lần đầu tiên hán cảm thấy...Say..Dẫu biết tu sĩ không thể nào bị ngoại lực chi phối lý trí nhưng Vũ Thiên Long ép mình phải say, chung quy cũng là một cái thể ngộ đáng quý mà con đường nhân sinh hán còn thiếu sót, trong cơn chuẩn choáng Vũ Thiên Long lặng lẽ rời đi.

Mặc dù cả hai trong lòng có rất nhiều chuyện để hàn huyên tâm sự, nhưng đã là tri kỷ thì chỉ cần nhìn qua ánh mắt cũng có thể đoán định tâm ý đối phương, cơ hồ ngôn từ nói ra sợ đánh động đến cái tĩnh mịch thần thánh của khung cảnh Tây Hồ.

Thiết Trụ không hé môi ngăn cản mà trầm mặc thờ dài một hơi sau đó ngửa cổ trút hết chút rượu cuối cùng còn sót lại, khi mặt nước Tây Hồ tân dương sơ hiện, sương trắng là đà tựa Tiên cảnh Bồng Lai, Thiết Trụ cũng đập mây Thuận Di biến mất, lần này biết được Vũ Thiên Long vẫn còn sống sót, hán xem như tâm nguyện sở dục.

Vũ Thiên Long muốn triệt để giải khai khúc mắc trong lòng trước khi hoàn tất nhân sinh, bản thân hẳn có thời gian, trăm năm, ngàn năm đã trải thì kéo dài thêm một vài hôm cũng không nhiều ý nghĩa.

Trên bầu trời quốc gia Đại Việt, hướng cự quốc Văn Lang một đạo lưu tinh đang ầm ầm xé không mà đi, để lại phía sau trùng điệp thất thái quang mang chói lòa cùng thanh âm oanh minh dữ dội.

Chỗ sâu Hồng Hoang sơn mạch khu rừng chướng khí ngũ sắc nơi tập trung vô cùng vô tận hung thú cường đại của Hải Vân và ngoại vi Hắc Ám sâm lâm.

Lúc này bầu trời oanh minh chấn động, ngàn vạn sinh linh đang sinh hoạt bên dưới chỉ cảm giác có một cỗ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ đang cường hoành ép xuống, cánh rừng tại những nơi đạo lưu tinh vụt qua tán cây gãy đổ, đại địa lắc lư, vạn thú phủ phục.

Vũ Thiên Long đi vào Tử Vong hạp cốc, nơi này ngày trước đối với hắn luôn chứa đựng rất nhiều điều bí ẩn, dưới gốc Tuyết Tùng Vũ Thiên Long trầm mặc hồi lâu, xa xa mơ hồ bóng lưng sáu tên hải tử đang dật dờ nhau liều mạng kinh lịch.

Phía trước hàng trăm bộ xương khô trắng hếu muôn hình vạn trạng khiến cho không khí so với dĩ vãng càng thêm băng hàn tê tái, hiển nhiên sau mấy trăm năm có không ít người sa chân để rồi phải bỏ mạng tại địa phương này.

Vũ Thiên Long mặc dù đã cố tình áp chế tu vi đến mức tối đa nhưng tự thân mỗi tia mỗi sợi khí tức đều vô cùng khủng khiếp.

Trong thâm cốc chật hẹp thi thoảng lại bắt gặp một vài đầu u hồn vất vưởng, bất quá, phạm vi trăm trượng xung quanh thân thể Vũ Thiên Long mọi u hồn khi tiếp xúc liền tỏ ra kinh hồn táng đảm lập tức tìm cách thoát thân.

"Địa phương này Luân Hồi Chi Môn sai lệch hai tấc, sinh mệnh sau khi chết đi không được Thiên Đạo dẫn dắt, thậm chí bị ngũ sắc dị quang ngăn cản lại mà vạn kiếp bất phục! Ngũ thải dị quang quanh năm bao phủ cánh rừng thực chất là Đại Địa Chi Khí thẩm thấu từ Long Mạch quốc gia" Vũ Thiên Long thông thả bước, âm thầm đánh giá.

Chân đạp lên xương trắng răng rắc thanh âm giòn tan gãy vỡ, khi Vũ Thiên Long đi qua con suối hẹp lõm chồm đá học, phía trước mặt thỉnh thoảng xuất hiện một đầu du hồn, đầu du hồn này mệnh đăng đã cạn, từ trên xuống dưới ảm đạm vô quang, tựa hồ một làn khói trắng theo gió phiêu diêu, khi vừa nhìn đến đáy lòng Vũ Thiên Long bỗng nhiên rung động.

Rất quen, rất quen, Vũ Thiên Long cố tình lục lại trí nhớ, mắt mấy cái hơi thờ hẩn mới kích động A! lên một tiếng:" Là Đoạn Giao?"

Đúng vậy! Đoạn Giao, nửa bằng hữu của Vũ Thiên Long, ngày trước xấu số bị Thủy Chu tấn công vùi xương nơi Tử Vong hạp cốc.

Đoạn Giao thần sắc mơ hồ, hẳn cũng như những u hồn khác đều tìm cách tránh xa Vũ Thiên Long, nhân thể kia khí tức chí cương, mang lại cho hắn loại cảm giác nguy hiểm không gì sánh được.

Vũ Thiên Long cảm khái, Đoạn Giao tồn lưu ở nhân gian hơn năm trăm năm xem như thiên đại kỳ tích, hiển nhiên thần hồn từ trước đã tan biến, lúc này chỉ còn là một dạng năng lượng hết sức yếu ớt, tùy thời có thể hoá thành tro bụi.

Vũ Thiên Long ôn nhu nhìn Đoạn Giao, ánh mắt đối phương mờ mịt mơ hồ, trên đầu ngón tay trở Vũ Thiên Long không biết từ lúc nào xuất hiện một tấm kim phù, dưới nội nhiệt thiêu đốt lập tức bùng phát ra ngập trời từ quang hoá diễm.

Hoả diễm hình như có linh tính, vậy mà chậm rãi quần tụ lại sát na sau gào thét hướng tàn hồn Đoạn Giao cấp tốc bao trùm, ở bên trong từ quang hoá diễm thần sắc Đoạn Giao vốn mờ mịt bỗng dung vận vẹo, về mặt tựa hồ đang hưởng thụ.

Tầm mười hơi thở, ánh mắt Đoạn Giao linh động trông thấy, lại mang theo nồng đậm cảm kích, hướng Vũ Thiên Long bất ngờ cúi đầu vái ra một vái, Vũ Thiên Long thấy vậy cũng ôm quyền đáp lễ.

Tàn hồn phút chốc bị hoá diễm thiêu đốt sạch sẽ hoá thành tro tàn triệt để biến mất bên trong thiên địa, lúc này tại trung tâm Thiên Long Trường Hà một vì tinh tú loé lên quang mang nhàn nhạt rồi tắt ngấm.

"Một tác nhân sinh!" Vũ Thiên Long cảm khái vẫy tay từ biệt, đáy lòng thầm chúc phúc.

Lộ trình rất dài, Vũ Thiên Long chậm rãi bộ hành hòng tìm kiếm một đoạn ký ức đã trôi vào quá khứ, rốt cuộc nhìn bản thân độc hành giữa bốn bề vắng bóng thân bằng, Vũ Thiên Long nội tâm đắng chát.

Một đường thuận lợi vượt qua cô lộ dưới lòng đất, Thủ Cung Thi Nô mất dạng cho nên cũng không ai làm phiền hắn.

Tận cùng cô lộ không khí tanh nồng, âm phong dồn dập tựa hồ tiếng tù và trầm đục, Vũ Thiên Long phi thân bước xuống cả người vững vàng đặt chân lên mặt nước huyết trì, phóng tầm mắt bốn bề thiên địa.

Ngon Huyết Sơn như cũ vĩ ngạn vô cùng, âm u khí tức cuộn cuộn lan tràn, hình dung một cây đại bồng xích kim chạm đến thương thiên, ngày trước Vũ Thiên Long không thể nào nhìn xuyên qua tầng tầng u vụ, hôm nay trời đất đều nằm gọn trong tầm mắt, xa xa là sơn phong, đến tận cùng là núi cao trùng điệp.

Phía tây cách nơi này một tầng thương khung đại địa bầu trời ở đó hết sức dị thường, vô cùng vô tận mây xanh quần tụ dưới hào quang chiếu rọi huyền

hoá ra đủ loại kỳ tượng, có kim liên rực rỡ, có Long, Phụng ẩn vân, có phật đà giảng đạo, khí tức thần thánh mà an nhiên đến lạ." Tây Thiên Tiên Tộc!" Vũ Thiên Long nói khẽ.

Hắn trầm mặc rất lâu không biết đang suy nghĩ điều gì, mãi cho đến hai canh giờ mới lãnh đạm vung lên tay áo, cả người lập tức phiêu hốt, sát na đã đặt chân bên trên đỉnh Huyết Sơn.

Vũ Thiên Long đảo mắt một vòng, lông mày bỗng nhiên nhíu lại, thần sắc khẽ biến sau đó tay phải liên tục bắt ra đủ loại pháp quyết, pháp quyết vừa hiện thiên địa lập tức oanh minh, ngọn Huyết Sơn cũng âm âm chấn động.

Quá trình này kéo dài nửa canh giờ khi cánh tay Vũ Thiên Long nặng nề hạ xuống, vạn vật cùng lúc im bất, mảnh thế giới tựa hồ vừa bị lấy mất đi một thứ không thể gọi tên, về mặt sa sâm, khoe miệng thỉnh linh chảy ra một dòng tinh huyết, Vũ Thiên Long tại chỗ ngồi xuống xếp bằng điều tức.

"Trận pháp phong ấn này quá mức kiên cố, trải qua tuế nguyệt bào mòn hơn phân nửa mà bằng vào thực lực của ta hiện tại cũng không thể đơn giản giải khai, Xích Quỷ Ma Quân Hành Thiên Hạ!" Vũ Thiên Long biểu tình khiếp sợ, hiển nhiên hắn đã bị phản phệ dẫn đến nội thương.

Lại thêm hai canh giờ, Vũ Thiên Long đưa tay lau đi máu tươi trên khoe miệng, thương thế khôi phục hắn ung dung đứng dậy, về mặt chùng xuống, bàn tay hoá trào hướng đại địa thỉnh linh cách không vô hạn.

Lập tức mặt đất kịch liệt run rẩy, địa chấn theo thời gian càng lúc càng trở nên dữ dội, rốt cuộc nổ lớn rung trời, mặt đất bị xé toạc ra một cái khe nứt dài mấy vạn trượng, sâu không thấy đáy.

Tu vị toàn thân triệt để chóng ra, Đại Đạo khí tức âm vang như thác lũ, từ y chiến bào tung bay phát phối, Vũ Thiên Long cắn răng gầm nhẹ:"Lên cho ta!".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Lại vào tội ác chi thành

Theo cánh tay nhấc lên, núi đá vỡ vụn, vô biên vô tận dư lực lan tràn quanh thiên địa, một ngọn tháp cao lớn bỗng nhiên xuất hiện, từ mặt đất hoành không mà đứng, cực kỳ rêu mốc, cực kỳ bụi bặm, ngọn tháp này chính xác là Ma Tháp mà ngày trước Vũ Thiên Long từng thấy qua, hơn nữa hắn còn tại đó khởi đạo, hiển nhiên Vũ Thiên Long cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Vũ Thiên Long thu lấy Ma Tháp, tiếp tục dùng thần thức Đạo Thần mạnh mẽ đánh tan một tia tàn niệm cuối cùng của Xích Quỷ Ma Quân, quá trình này chỉ kéo dài mấy cái nhịp thở, từ nay Ma Tháp thuộc về hắn, trên đời truyền thừa Ma Quân chấm dứt.

Hợp Đạo hậu kỳ bên trong thức hải chính là tiểu thế giới có thể dung nạp vạn vật, Vũ Thiên Long dễ dàng đưa Ma Tháp vào thức hải, một khắc này đại não nổ tung, một cỗ cộng minh ý thức lan tràn, cảm giác như trời đất cùng động, Vũ Thiên Long đầu óc quay cuồng.

Hắn ngồi tại chỗ nhập định, không ai biết chuyện gì vừa mới xảy ra nhưng cùng lúc Vũ Thiên Long thỉnh linh mở mắt, nhãn thần sắc bén, đôi mắt sáng rực như tinh thần hoàn toàn có thể xuyên thấu thương khung, Vũ Thiên Long lâm lâm, trong đầu hắn đã rõ ràng một vài chuyện.

Đây thực tế là truyền thừa Ma Quân, nếu như ngày trước hắn chấp nhận truyền thừa, cũng đi qua một bước này thì có lẽ nhân quả bây giờ đã hoàn toàn khác biệt, nhưng khó trách, vì nhân sinh của hắn vốn là như vậy.

Với độ cao hiện tại, không có bất cứ linh đan diệu dược gì khiến cho Vũ Thiên Long tiếp tục tăng trưởng tu vi, cũng rất ít thứ lọt được vào tầm mắt, thế nhưng Ma Tháp theo Vũ Thiên Long nhìn nhận tuyệt đối không phải phạm vật, bên trên ẩn chứa lực lượng Đạo Nguyên mỏng manh nhưng vô cùng hùng hậu, thậm chí còn ký sinh một luồng hơi thở xa lạ, hơi thở hoàn toàn không thuộc về mảnh thế giới này.

Vũ Thiên Long đắm chiêu nửa ngày, vẫn còn rất nhiều chuyện hắn muốn làm sáng tỏ, từ sau khi hồi tỉnh Vũ Thiên Long đã nhiều lần cho thần thức tự hành thăm dò thế giới.

Lúc này huyết khí tán loạn, nét mặt bỗng nhiên tái nhợt, Vũ Thiên Long giật mình, bên kia Trung Thổ vậy mà có kẻ vừa mới ra tay chém xuống thần thức của hắn, kẻ này, tu vi cùng lực lượng thần thức tuyệt đối không thấp hơn Vũ Thiên Long, hơn nữa tại Tây Thiên Tiên Giới, Vũ Thiên Long mơ hồ cảm nhận một vài luồng khí tức cực kỳ đáng sợ.

Theo như lời Tiểu Tượng ngày trước, khi lần đầu tiên Vũ Thiên Long đặt chân đến trấn Đông Lâm thì Hoá Hư kỳ cũng không phải cảnh giới tối thượng như Hồng Bàng Huyền Kinh viết.

Nhân Hư, Địa Hư, Thiên Hư cảnh hoàn toàn có khả năng tồn tại bên trong Huyền Hoàng nhân giới, nếu như vậy, thế giới này tuyệt đối không đơn giản như tu chân giả muôn đời đã cố công định hình.

Với thực lực hiện tại mặc dù đã tự tay chém đi đại bộ phận tu vi chỉ giữ lại Hợp Đạo hậu kỳ thì Vũ Thiên Long vẫn dễ dàng cảm nhận được, bên ngoài

không có một cỗ lực lượng đặc thù đang ngày đêm triệu hoán, mà chỉ cần hấn nguyện ý là có thể cỡi bỏ pháp tắc trời buộc một bước thăng thiên.

" Chẳng lẽ chỉ cần chạm vào Hoá Hư là có thể phi thăng? Nếu như vậy tại sao Bắc Thiên Hoa Hạ, Tây Thiên Tiên Giới những người kia vẫn còn tồn tại ở nhân gian? " Vũ Thiên Long nghĩ thầm, hẳn không hiểu, trước kia không hiểu, mà cho đến hiện tại cũng vậy, thế giới này quả nhiên bí ẩn hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều.

Một kẻ đứng ở bờ biển nhìn lên thấy sườn núi rất cao, nhưng đi đến sườn núi vẫn còn đỉnh núi cao hơn sừng sừng trước mặt, cứ tưởng rằng sau mấy trăm năm bên trong lỗ hồng thời không đã chạm một tay vào cực hạn Nhân Đạo, dù cho có chém đi tu vi thì vẫn là Chí Tôn tồn tại, nhưng lúc này đây sau khi dung hợp Ma Tháp Vũ Thiên Long mới ẩn ẩn cảm nhận được, hiện thời có rất nhiều việc cần hấn tự tay đi giải quyết.

Mỗi thù diệt quốc tất nhiên phải trả, Vũ Thiên Long càng muốn đặt chân Tây Thiên Tiên Giới, nhìn xem thế giới này rốt cuộc rộng lớn bao nhiêu.

Rời khỏi Huyết Sơn, Vũ Thiên Long lặng lẽ đi vào trấn Đông Lâm, với tốc độ hiện tại thì khoảng cách hai đầu quốc thổ có thể dễ dàng vượt qua trong khoảng thời gian chưa tàn một nén nhang.

Phong Vũ thượng cung vẫn vậy, không khác nhiều so với lần đầu tiên Vũ Thiên Long nhìn thấy, có chăng là cổ lão, tang thương hơn đôi chút, bốn phía mê vụ trùng điệp, khí tức Thần Thánh phảng phất muốn nhuộm lấy trời xanh.

Ở đây Vũ Thiên Long sinh hoạt không lâu, cũng không có quá nhiều ký ức, nhưng chung quy là tông môn của hắn, là nhà của sư tôn hắn, Vũ Thiên Long nhìn Phong Vũ thượng cung, đáy lòng chấp chừng cảm xúc.

" Không biết hiện tại sư tôn thế nào! " Vũ Thiên Long thầm than.

Chiến tranh không lan đến vùng Trung Bộ, ở đây vẫn bảo lưu được sự yên bình vốn có, trên trời chim hót thanh thanh, dưới đất bá tánh trầm ổn sinh hoạt.

Vũ Thiên Long đang vân mà đứng, toàn bộ khí tức đều nội liễm, nhìn hắn lúc này không khác gì một tu chân giả thông thường, nhưng khí độ bất phàm khó giấu cùng mái tóc đen trắng đan xen nhìn thế nào cũng đều cảm giác thâm sâu khó dò.

Vũ Thiên Long hoà vào dòng người trên phố, quan sát biểu cảm từng cái nét mặt của những người xa lạ, ở đâu đó Vũ Thiên Long bắt gặp một vài tia ngưng trọng.

Kỷ hạn 500 năm sắp đến, Đông Hải kết giới sẽ một lần nữa mở ra, lần này Vũ Thiên Long không muốn nhìn thấy tràng cảnh tương tự 500 năm về trước.

Vũ Thiên Long xiết chặt tay, cả người trở nên mờ ảo, trận pháp hộ tông Phong Vũ Môn không thể ngăn cản hắn, sự xuất hiện của Vũ Thiên Long hiển nhiên không ai biết được.

Bên trong Tội Ác Chi Thành, Vũ Thiên Long một đường phi hành hướng chỗ sâu Hoang Cổ Chi Địa cực tốc bay đến.

Trên bầu trời mê vụ trùng điệp, Vũ Thiên Long nhìn ra mê vụ này có công dụng như một cái tiểu truyền tống trận, nếu như bị mê vụ cuốn vào rất có khả năng sẽ bị truyền tống đi một cách bừa bãi.

Vũ Thiên Long vừa phi hành vừa cất lực tránh né mê vụ, trước tầm mắt Tội Ác Chi Thành ngưng đọng như một bức tranh mờ ảo, cả khung cảnh là một màu vàng ảm đạm, vô cùng vô tận kiến trúc cổ lão đã không thành hình dáng, có đồ vỡ, có sứt mẻ, bày la liệt trên mặt đất nhìn không thấy điểm tận cùng.

Đường chân quệt lên màu hồng ảm ảnh, tà dương như thanh kiếm lẳng lẳng treo ở lưng chừng, ánh sáng nhọt nhạt chập vật xuyên thấu mê vụ, Vũ Thiên Long hít thở càng sâu, tuy đây là lần thứ hai đặt chân tiến vào Tội Ác Chi Thành nhưng cảm xúc vẫn như cũ, có một thứ gì đó rất khó nói luôn đè nặng lên tâm tình hắn, thậm chí bao trùm, ẩn ẩn một chút sinh tử nguy cơ.

Thị sơn huyết hải hiện ra, núi xương bảo lưu vững vàng qua năm tháng, ngàn vạn bộ xương khô chồng chất một màu trắng tiêu điều, thi khí như dòng sông chảy ngược, từ mặt đất hướng lên bầu trời cuộn cuộn chuyển dịch, âm u, hôn ám, cả thiên địa im ắng như gương.

" Nội công! Lúc nào thì chúng ta rời khỏi đây? Kim nhi nhớ nhà, nhớ phụ mẫu, 500 năm rồi! " Một góc Tội Ác Chi Thành, nơi này quanh năm hắc ám nuốt trọn, bốn bề bị bóng đêm dày đặc bao trùm, bên trong toà tháp cổ xưa đã bay mất phần đỉnh, vết tích sắc bén như người ta cố tình cầm kiếm chém xuống, ở đó đang ngồi một lão nhân tướng người gầy như que củi, toàn thân ma khí trùng điệp lan toả, trên đỉnh đầu còn có huyền ảnh quỷ vật, lão nhân tu vi cực kỳ cao thâm nhưng hình như đang bị trọng thương, lão nạp thổ điều tức, thần tình nghiêm túc.

Bên cạnh một nữ tử đang xếp bằng đá toạ, nàng này dung mạo khiếp người, ngũ quan như hoạ, khí chất càng là cô độc lãnh ngạo vừa vận trùng khớp với khí chất băng hàn ngàn năm của Tội Ác Chi Thành, thi thoảng nữ nhân mở mắt dò xét nhìn lão nhân ngồi bên cạnh, câu hỏi vừa rồi hiển nhiên là từ miệng nàng phát ra.

" Im mồm! Đại sự chưa xong, ta cũng nhiều lần dặn ngươi, ngươi từ lúc đi theo lão hủ thì đã không còn là người của Vũ gia, ngươi là đệ tử Hồn Thiên Tộc, tư tình phải chặt bỏ hết, dây mơ rễ má hồng trần cũng nên chặt đứt, hơn nữa quần tộc chi chiến sắp đến, lần này không đơn giản chỉ là Việt Vu song tộc, ở nơi này mặc dù nguy hiểm nhưng tuyệt đối an toàn hơn thế giới bên ngoài, ngày lão hủ hợp thành Tam Bảo, phi thăng chỉ lộ sẽ có phần của ngươi ".

Lão nhân thỉnh linh mờ mắt, thanh giọng nói, trong ánh mắt xen kẽ chút bi thương cùng điên cuồng nồng đậm, trên đỉnh đầu lão, quỷ vật há miệng nuốt vào thiên địa linh khí.

Đúng lúc này toà tháp bỗng nhiên chấn động dữ dội, bên ngoài thỉnh thoảng lại vọng lại tiếng quát trầm đục: " Lão Ma, ngươi không trốn được, còn không nhanh giao ra Tiên Tộc bảo vật? " Thanh âm to lớn nổ vang, như sét đánh giữa trời.

Thần sắc lão nhân chợt biến, nữ nhân cũng tỏ ra kinh hãi, hô hấp kịch liệt, ánh mắt đồng thời hướng ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Vũ Thiên Bá quyết

Bên ngoài toà cổ tháp, trên bầu trời treo cao một thanh đại kiếm, thanh kiếm to bản, nhìn rất thô kệch, có vẻ nặng nề nhưng cực kỳ sắc bén, bốn phía quang động chớp giật, trập trập uy áp mãnh liệt theo đó cực tốc lan tràn, cảm tưởng một kiếm này khi chém xuống hoàn toàn có thể khai thiên phá địa.

Kiểm khí gào thét, kiếm âm tê mình, xung quanh hàn phong xốc ngược, đằng vân bên trên thanh kiếm, lơ lửng ở giữa hư vô một lão giả tuổi độ lục tuần, lão giả này trang phục có chút cổ quái, áo choàng màu vàng đất quần lầy cơ thể mảy lông, trên mi tâm mờ mờ hiện lên một vết son đỏ sẫm, nhìn qua cách ăn mặc hình như không phải là tộc nhân Đại Việt, cả người trùng điệp khí tức Đạo Vận, chứng tỏ tu vi đã ở ngưỡng Hợp Đạo kỳ, nếu như Vũ Thiên Long có mặt lúc này sẽ dễ dàng nhận ra.

Nạp Đặc Các.

" Lão Ma, ta khuyên ngươi nên giao ra Tiên Tộc chí bảo, đừng để ta phải động thủ " Thanh âm nổ vang như sấm dậy, quanh quẩn thương khung, nghe thì trầm đục nhưng có sức xuyên thấu cực kỳ to lớn.

Nạp Đặc Các mặt không biểu tình, thi thoảng lại đảo mắt dò xét xung quanh, hẳn đối với địa phương này hình như có chút kiêng kỵ.

Bên trong cổ tháp dưới âm lực cuộn cuộn gắt gao áp chế, lão nhân thỉnh thoảng phun ra một ngụm máu tươi, nữ nhân kia cũng không khá hơn, thần sắc lập tức tái đi.

Tiếng kiếm minh chói tai lạnh lạnh như chuông bạc, không gian cổ tháp vậy mà trở nên băng hàn, lão nhân chật vật đưa tay lau đi máu tươi trên khoe miệng, giờ phút này khí tức sát từ cơ thể cuộn cuộn bốc lên, huyền hoá một tôn Lệ Quý biểu tình dữ tợn, Lệ Quý chân đạp đỉnh tháp, đầu hướng thương khung há miệng rống to.

" Ngươi còn dai hơn đá, có giỏi thì đợi lão phu trị xong thương thế sẽ cùng ngươi chiến ba trăm hiệp ".

" Trước mặt ta ngươi căn bản không chống đỡ được ba chiêu, còn không mau ngoan ngoãn giao vật!" Nạp Đặc Các trầm giọng, thần thức hán bao trùm cổ tháp, rất nhanh khí thế kéo lên, nhưng rốt cuộc vẫn chần chừ không dám động thủ.

Tôn Lệ Quý đạp trên đỉnh tháp, miệng lớn mở rộng điên cuồng thôn phệ mê vụ, nhìn từ xa như mây đen trút xuống toà cổ tháp, tựa hồ núi lửa đã cạn kiệt dung nham chỉ còn lại khối bụi ngàn ngạt khuấy trời, Lệ Quý này mặc dù là do sát khí hoá thành nhưng hình như cũng có cảm tính, khuôn mặt liên tục biến hoá, ánh mắt trầm trọng mang theo chút tư vị bất lực.

" Lão phu nề tình ngươi là người nhà Lạc Thánh, nếu không đã một kiếm chém ngươi thành hai mảnh, đâu phải dây dưa lãng phí thời gian như vậy!" Nạp Đặc Các hậm hực nói.

" Đúng! Thiên Long là cháu trai ta, ngươi nếu dám động đến một sợi lông của ta thì sẽ là địch nhân toàn bộ Việt Tộc, tại Văn Lang Quốc, Nạp Đặc Các ngươi không có chỗ dung thân " Lệ Quý cao giọng, tự mãn đáp trả.

" Khốn kiếp! Chính mắt ta nhìn thấy ngươi dùng thủ đoạn giết chết Lý Phi Yến, ngày đó giả như lão phu không ra tay ngăn cản thì đến con trai ngươi, ngươi nhất định cũng không tha, Vũ Thiên Bá! Ngươi tâm ma quá nặng, vì muốn trèo cao trên Tiên Lộ mà bất chấp tình thân, lão phu mặc dù đối với Lạc Thánh có nhiệt thành, có tôn trọng nhưng không phải vì vậy mà để ngươi tiếp tục ngang dọc tạo nghiệt.. Ta khuyên ngươi nên giao ra Tiên Tộc chí bảo, mạng già kia lão phu còn xem xét lại "Nạp Đặc Các lớn giọng, thanh âm cuộn cuộn.

" Lão, ngươi nói lão, nội công không thể nào làm hại mẫu thân ta được!" Lúc này bên trong toà cổ tháp bỗng nhiên vang lên thanh âm nữ nhân, thanh âm mặc dù rất gắt gao nhưng cũng hết sức ôn nhu.

" Cô nương là Vũ Thiên Kim? Muội muội của Lạc Thánh? Ta không nói lão, Vũ Thiên Bá hiện tại đã không còn là nội công của cô, mà là người Hồn Thiên Tộc " Giọng điệu bình ổn, Nạp Đặc Các chậm rãi đáp trả.

" Hắc Hắc! Man di Tiên Tộc, ai sẽ tin tưởng lời ngươi nói? Ta là Vũ Thiên Bá, là Vũ Thiên Bá " Vũ Thiên Bá điên cuồng quát tháo, thanh âm quàn quanh bên trong cổ tháp, trùng điệp vọng ra.

" Thiên Kim cô nương! Ngày trước khi cô cùng hán trở về Vũ gia, Lý phu nhân vì tưởng nhớ Lạc Thánh mà lâm bệnh, tâm bệnh bình thường, thọ nguyên

chưa cạn đáng lý ra đã có thể cứu sống, nhưng Vũ Thiên Bá lại cho Lý phu nhân phục dụng một loại Cổ Trùng. Cổ Trùng này là thiên hạ đệ nhất độc vật, không những vậy hẳn còn có ý định giết chết Vũ Thiên Nguyên, bất quá, Vũ Thiên Nguyên lúc đó đã là Lạc Đế, dưới Đế Vận gia trì hơn nữa được lão phu âm thầm trợ giúp hẳn mới không có cơ hội ra tay!"

Nạp Đặc Các ở trên bầu trời, cao giọng, thanh âm như hồng chung vang vọng Tội Ác Chi Thành.

"Nói láo! " Vũ Thiên Kim hét lớn, lập tức cả người như mũi tên bạc gào thét lao ra khỏi toà cổ tháp, thân liễu mảnh khảnh, tay cầm trường kiếm đằng vân mà đứng, khí tức lạnh lẽo như muốn đóng băng thiên địa.

Nàng rất đẹp, ngoài khí tức băng sơn thì khuôn mặt cực kỳ vũ mị, vẻ đẹp này vô tình khiến cho ngoại nhân nảy sinh tâm lý khó bề tiếp xúc.

Vũ Thiên Kim, người cũng như tên, nàng thừa hưởng từ Vũ Thiên Long cái lãnh ngạo kinh thế hãi nhân, ánh mắt phảng phất xem thường hết thấy người trong thiên hạ, Vũ Thiên Kim chống kiếm, khí thế sắc bén, cùng Nạp Đặc Các song song đối diện, thanh âm lạnh băng:" Ngươi muốn ly gián? Đừng hồng! Nội công tìm mọi cách mở ra Phi Thăng Lộ là vì cứu sống đại ca cùng mẫu thân, chỉ Tiên Nhân mới có thể nghịch loạn sinh tử, tên ác ôn ngươi tổn thương nội công, bốn cô nương cùng ngươi thế không chết không thôi".

Lời nói rơi xuống, thanh y khẽ động, trên cơ thể nàng tựa hồ có ngàn vạn bông tuyết động đặng, tu vi Độ Kiếp cửu trọng bộc phát mà ra, khí thế này so với Nạp Đặc Các quả thực không đáng nhìn nhưng lại xuất phát từ trên thân thể một nữ nhân xinh đẹp bởi vậy dễ khiến cho lòng người hải nhiên khiếp sợ.

Nạp Đặc Các chỉ thấy bốn bề thiên địa lập tức bị đóng băng, Vũ Thiên Kim như một thanh cực phẩm tuyệt kiếm, tuy đẹp mắt nhưng hết sức sắc bén, vô cùng nguy hiểm

Vũ Thiên Kim không nói thêm lời nào, trường kiếm rời vỏ, kiếm ngân chói tai, rất nhanh cả người hướng về phía trước, hai chân như nhảy múa chém ra một kiếm hoa mỹ, kiếm quang rợp trời hướng Nạp Đặc Các vận vẹo giết tới, hư vô lập tức toái diệt.

Nạp Đặc Các cười như không cười, Độ Kiếp kỳ chém ra một kiếm là bức nào khủng khiếp, kiếm ý biến ảo như nước, mãnh liệt như lửa, khi trường kiếm tương chừng phải chém trúng lên mi tâm hắn, Nạp Đặc Các mới chậm rãi nhấc tay, một cái nhấc tay đơn thuần cô đọng quy tắc thiên địa, trên thân thể hắn tu vi lực lượng âm âm sôi trào, hai ngón tay dễ dàng kẹp chặt thanh trường kiếm

Nạp Đặc Các không hề công kích nhưng chừng ấy uy áp là đủ để Vũ Thiên Kim nhận lấy nội thương, trên môi nàng trôi xuống một sợi tơ máu, vẻ mặt lập tức tái đi.

Rất nhanh, bàn tay Nạp Đặc Các đã đặt lên cổ Vũ Thiên Kim, hàng trăm tia hắc khí thô to như sợi rế của một gốc cây đại thụ mãnh liệt lan tràn, cuốn lấy toàn thân Vũ Thiên Kim.

Vũ Thiên Kim không thể nhúc nhích nửa phần, bất quá, ánh mắt như cũ hiện lên điên cuồng nồng đậm, nàng thừa biết Độ Kiếp kỳ trong mắt Hợp Đạo thậm chí không bằng sáu kiến, mọi thủ đoạn đều là hải tử về vôi, nhưng hoàn cảnh lúc đó buộc nàng phải làm ra quyết như vậy, tranh thủ cho Vũ Thiên Bá một chút thời gian.

Hô hấp khó khăn, toàn thân vô lực, cả người nàng bị Nạp Đặc Các một tay nhấc bổng.

Nạp Đặc Các quét mắt nhìn Vũ Thiên Kim, ánh mắt thâm trầm, sau đó hướng cổ tháp, lớn giọng:" Ngươi không cứu tôn tử của mình sao? Vũ Thiên Bá!"

"Haha! Ngươi có thể giết, nhưng tộc nhân Đại Việt nhất định sẽ phát điên mà truy sát ngươi đến cùng, bất quá, nếu ngươi tha cho nó cũng không thay đổi được bố cục, động thủ với muội tử Lạc Thánh, đám người đó lại dễ dàng bỏ qua cho ngươi sao? Đợi ở đây, lão hủ đi báo tin, rất nhanh sẽ có mấy tên Hợp Đạo tiến vào.. Haha " Bên trong cổ tháp vọng lại thanh âm của Vũ Thiên Bá.

Lúc này, Nạp Đặc Các thần sắc đại biến, biết có điều không ổn liền buông tha Vũ Thiên Kim, thân hình chợt động hướng cổ tháp cấp tốc bay đến:" Ngươi, ngươi đứng quý quyết! " Nạp Đặc Các dẫm chân lên đỉnh cổ tháp, ánh mắt như điện nhìn xuống bên dưới.

Bỗng nhiên một cái đại thủ ấn màu đen khô quắt từ trung tâm cổ tháp gào thét mà ra, thủ ấn này cực lớn, tức sát khí tức ngập trời khiến cho đại địa oanh minh chấn động, thủ ấn cùng thân thể Nạp Đặc Các trực tiếp va chạm, như ma như quỷ, chỉ trong sát na liền hoá thành một sợi dây hắc khí, vòn quanh sau đó quấn lấy Nạp Đặc Các.

Mọi chuyện phát sinh cực kỳ nhanh chóng, đến độ Hợp Đạo đại năng cũng hoàn toàn không có thời gian làm ra phản kháng.

"Đủ để cản chân ngươi mười hơi thở, thực sự thì lão hủ từ trước đã sớm mượn mê vụ bày ra truyền tống trận, vừa vặn đưa bé kia cũng đem lại cho ta một đoạn thời gian khá dài.. Haha.. Nạp Đặc Các a, Nạp Đặc Các, ngươi tuổi lớn nhưng tâm tư không lớn " Vũ Thiên Bá cười điên cuồng, thanh âm quanh quẩn cổ tháp tạo thành cộng minh, nghe như ma âm phát ra từ cõi Cửu U địa ngục.

Nạp Đặc Các thần sắc biến đổi, lực lượng tu vi hoá thành một thanh đại đao, đại đao dứt khoát chém lên sợi dây hắc khí, phá tan xiềng xích, cả người hắn lập tức nhảy vào cổ tháp, biến mất bên trong.

Sát na, bên ngoài cổ tháp khí lưu vận vẹo, lôi điện chớp giật, tầng tầng kim tuyến không biết từ đâu dày đặc hiện lên trên mặt tháp, ngàn vạn tia kim tuyến chồng chất lấy nhau như rắn rết trườn bò, hào quang động đặng, phong ấn khí tức ngập trời bộc phát.

"Haha! Chỉ trách nguoi ngu dốt! Thế nào? Lão phu tài tình quá có đúng không?" Một đạo hắc mang thoát ần thoát hiện, rất nhanh thân hình gầy nhom của Vũ Thiên Bá đã phiêu phù bên trên bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Sự thực đau lòng

"Nguoi! Nguoi lừa ta?" Bên trong cổ tháp Nạp Đặc Các gầm rú điên cuồng, hai tay hoá thành băng thủ muốn mượn lực trực tiếp oanh mở phong ấn, tu vi hẳn tại thời khắc này âm âm bộc phát, dưới Đạo Vận gia trì khiến cho đầy trời phong vân khuấy đảo.

Song thủ mang theo mười phần lực lượng Hợp Đạo kỳ liên tục nện lên mặt trong cổ tháp, bất quá, cổ tháp như một ngọn núi lớn vô kiên bất tồi, chỉ nghe được thanh âm chấn động mãnh liệt, mặt đất Tội Ác Chi Thành liên tục rung lắc, cương phong như hồng thủy lan tràn bốn phương tám hướng, quét dọn sạch sẽ, vô số kiến trúc tàn phế lập tức bị thổi bay, bên ngoài, tấm lưới kim tuyến bạo phát quang mang khiếp người.

"Vô dụng thôi, lão hủ thừa nhận thực lực nguoi ở trên ta rất nhiều, nhưng tâm cơ thì lại quá non kém" Vũ Thiên Bá đằng vân mà đứng, khí thế sôi trào, bộ dáng hẳn hiện thời không có chút gì bị ảnh hưởng bởi thương thế.

Ngữ điệu mang theo đùa cợt, Vũ Thiên Bá hai mắt lim dim, ngưng một chút mới hướng ánh nhìn đến vị trí nơi Vũ Thiên Kim đang đứng, nhếch môi cười:" Thế nào? Đã thấy bản lĩnh của tộc nhân Hồn Thiên Tộc chưa?".

Trên khoé miệng Vũ Thiên Kim sọc tơ máu chưa kịp khô, nàng lúc này hết sức chật vật, cắn răng nhẹ giọng hỏi:" Nội công! Liệu hẳn có thoát được ra ngoài không?".

"Ra được, nhưng là chuyện của hai canh giờ sau, lúc đó tự nhiên sẽ có người trấn áp hẳn.. " Vũ Thiên Bá cười như không cười, tại đỉnh đầu ma khí càng thịnh, bốn bề mê vụ dừng động mà đến, biểu tình khuôn mặt hết sức cổ quái, khi trắng khi đen, vô số sọc tơ hắc tuyến vẫn vện trên má, trước mi tâm thỉnh linh xuất hiện một đoá U Liên.

"Bây giờ tôn nhi sẽ đi cầu viện, Phong Vũ Môn ở ngay bên ngoài U Minh sâm lâm, tin chắc không cần đến hai canh giờ." Vũ Thiên Kim nội tâm gấp gáp, nàng đối với Hợp Đạo kỳ vô cùng e sợ.

Trung tâm cổ tháp, Nạp Đặc Các càng lúc càng trở nên điên cuồng, mấy chục cái hơi thở qua đi, mặc cho hẳn toàn lực xuất thủ cũng không thể mấy may dao động phong ấn, trong mắt hẳn toà cổ tháp lúc này chính là một ngọn núi sắt, bản thân bị nhốt ở giữa, vùng vẫy không được, cảm giác cực kỳ bất lực.

Vũ Thiên Bá không vội trả lời, ánh mắt thâm trầm tiếp tục nhìn Vũ Thiên Kim một cái, sau đó vuốt râu, ung dung cao giọng:" Hẳn là người bị nhốt, chúng ta lại không ai phải chịu tổn thương, dù có mời được Đoàn Thế Khánh đến thì cuối cùng cũng chỉ ở trên miệng bàn giao một vài thứ, tình hình Việt, Vu đang căng thẳng, mấy tên kia đại gì tiếp tục chọc vào đám man di Tiên Tộc!".

"Vậy phải làm sao?" Vũ Thiên Kim nghi hoặc hỏi.

"Trừ khi ta và nguoi có người thiết mạng dưới tay hẳn mới khiến cho bọn chúng phát điên được " Vũ Thiên Bá lạnh nhạt đáp, ánh mắt hẳn lúc này trầm đục mà mệnh mông, người khác nhìn vào không thể không kinh sợ.

"Ý nội công là?" Vũ Thiên Kim hoảng hốt, giọng nói lạc đi.

"Haha!" Vũ Thiên Bá cười, đoá U Liên trước mi tâm quang mang cực thịnh, vẻ mặt hẳn liên tục vặn vẹo:" Trừ khi nguoi chết!".

Dứt lời, tay phải hướng Vũ Thiên Kim thỉnh linh chớp tới, cánh tay khô gầy bị ma khí bao trùm, cả người Vũ Thiên Bá như tạt phong bỗng nhiên biến mất, lúc này quang minh chớp động, rất nhanh liền bắt lấy cổ Vũ Thiên Kim, tu vi lực lượng lan toả phong bế toàn bộ kỳ kinh bát mạch khiến nàng không có chút cơ hội phản kháng.

Vũ Thiên Kim khiếp sợ, khuôn mặt xinh đẹp lần thứ hai tái nhợt, lần này người bóp cổ nàng không phải Nạp Đặc Các, mà là nội công nàng vẫn luôn sùng kính, đại não nhất thời trống rỗng, tựa hồ trăm ngàn khẩu đại pháo đồng loạt công kích, Vũ Thiên Kim cắn môi:" Tại sao?".

Câu hỏi vừa rời khỏi miệng, nàng liền minh bạch hết thảy, hoá ra những gì Nạp Đặc Các nói lúc trước đều là sự thật, Vũ Thiên Kim đau đớn, thần sắc vặn vẹo, nếu như vậy, nội tâm mong manh của nàng hoàn toàn không chịu đựng được trùng kích lớn lao kia.

Ánh mắt cầu khẩn, Vũ Thiên Kim nhỏ giọng:" Tại sao, tại sao nội công lại đối với ta như vậy? Có phải những gì Nạp Đặc Các nói đều là sự thật?".

Nàng chỉ hy vọng Vũ Thiên Bá không đáp trả, hy vọng đây là một giấc mơ, là cơn ác mộng đáng sợ nhất mà nàng từng phải trải qua.

Đối với Vũ Thiên Bá, nàng hết mực sùng kính, hẳn là nội công của nàng, là đời này một trong những thân nhân ít ỏi, Vũ Thiên Kim chưa từng gặp qua Vũ Thiên Long, nhưng khi nghe tin đại ca chết nàng vô cùng đau buồn, rồi mẫu thân cũng theo đại ca rời bỏ, khiến cho đáy lòng nữ nhân phải chịu đựng

trùng kích lớn lao, ở đó tạo thành một cái lỗ hổng không thể lấp đầy, biến Vũ Thiên Kim trở thành con người như hiện tại.

Nàng lạnh nhạt với tất cả, chỉ trừ thân nhân, cái lạnh nhạt này đóng băng tim can phệ phủ, ảnh hưởng luôn khí chất bên ngoài, 500 năm đi theo Vũ Thiên Bá, bỏ qua yêu, hận, tình, thù, một đời truy cầu thứ duy nhất là lực lượng, như nhị ca nàng, ôm mộng tưởng hồi sinh đại ca cùng thân mẫu.

Hôm nay người mà Vũ Thiên Kim từng kính muốn giết chết nàng, cũng rất có thể chính là kẻ thù không đội trời chung, nước mắt trong veo rơi xuống, đôi môi đỏ mọng mấp máy, Vũ Thiên Kim đau đớn, nội tâm gào thét: "Tại sao? Nội công! Người nói cho ta biết, tại sao?".

Vũ Thiên Bá hoành thiên mà đứng, ma khí chấp chùng, đôi bàn tay run run một nửa muốn buông, về mặt liên tục vận vẹo, đen trắng đan xen, con người tăm tối hiện lên một chút long lanh, lúc này cả người hân kích liệt run rẩy, có một thứ gì đó muốn xé tan xác phàm lao thẳng ra bên ngoài, trong ánh mắt ẩn hiện mơ hồ bi thương cùng căm phẫn.

"Không! Không! " Vũ Thiên Bá gầm thét, âm lực cuộn cuộn như lửa, thiêu đốt thương khung, bốn bề mê vụ tán loạn, tại hốc mắt thỉnh thoảng trôi xuống một dòng lệ, nhưng rất nhanh liền bị hong khô.

"Haha! Ta là người Hồn Thiên Tộc, sứ mệnh của ta là mở ra Huyền Hoàng phi thăng chi lộ.. Giết hết địch nhân, giết tuyệt những kẻ cản đường " Thanh âm tựa hồ thiên lôi bạo tạc, xung quanh thân thể Vũ Thiên Bá ma khí động đậy, mãnh liệt sôi trào.

"Đúng là ta giết mẫu thân ngươi.. Vũ gia, cái gai này nhất định phải chặt bỏ, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sứ mệnh Hồn Thiên Tộc giao phó.. Bất quá, vì ngươi thân mang Thái Âm Chi Thể, thiên tư cũng thuộc hàng thiên hạ hiếm gặp.. Lão hủ giữ mạng cho ngươi, còn trợ giúp ngươi tu luyện, hy vọng tương lai sẽ là một cánh tay đắc lực.. Đáng tiếc! Ngươi biết quá nhiều rồi"

Vũ Thiên Bá ngẩng mặt, diện mục thay đổi một cách đáng sợ, tại đó toàn bộ đều là hắc tuyến, hắc tuyến vận vẹo như tiểu xà, hốc mắt đỏ lòm phát sáng, trên đỉnh đầu đều là ma ảnh, giọng nói cũng cực kỳ khiếp người.

"Ngươi không phải nội công ta! Ngươi là ma quỷ!" Vũ Thiên Kim mấp máy môi, về mặt đã nhợt nhạt như nước, cổ đau đớn đến từ nội tâm lẫn thể xác khiến thất khiếu nàng trào ra máu tươi, khí lực đã cạn, chuẩn bị ngất đi.

"Cũng tốt! Ta sớm sẽ gặp mẫu thân..Đại ca..!"

Lúc này, bên trong cổ tháp oanh minh rền vang, mặt đất Tội Ác Chi Thành tựa hồ không thể thừa nhận được mà đồng loạt sụp đổ, cương phong cuốn lên bụi đất tán loạn, toà cổ tháp như chuẩn bị khai địa vọt lên bầu trời, bất quá, tấm lưới kim tuyến như có linh tính, bỗng nhiên bóp chặt lại, muốn xoắn nát cổ tháp.

Nạp Đặc Các điên cuồng gầm thét:" Ma quỷ, nếu ta thoát ra ngoài sẽ bắt thấy ngươi thành vạn đoạn.

"Đội ngươi thoát ra được lại tính!" Vũ Thiên Bá lạnh nhạt đáp, đồng thời hai tay bắt quyết, tại thể nội thỉnh thoảng xuất hiện một ngọn lửa, ngọn lửa này theo kinh mạch trôi xuống đầu ngón tay, lơ lửng tại đó đốt lên u quang.

"Cho ngươi ném thử mùi vị Hoả Ngục " Ánh mắt Vũ Thiên Bá tà dị đến cực điểm, ngón tay khẽ động, U Hoả lập tức hướng cổ tháp bao trùm.

U Hoả cuồng bạo kéo theo bầu trời cháy khét, mảnh hư vô phía trước vận vẹo liên tục, tấm lưới kim tuyến hào quang càng thịnh, Nạp Đặc Các ở bên trong gào thét như dã thú.

Tội Ác Chi Thành lúc này hàn phong quét qua, gió lạnh tê tái như ngàn vạn đạo đao phong bừa bãi tàn phá, Vũ Thiên Kim trong mơ hồ cũng cảm nhận được.. Nàng muốn giãy giụa nhưng vô lực.

Vũ Thiên Bá một tay nắm lấy cổ Vũ Thiên Kim, ánh mắt tàn độc nhìn hướng Hoả Ngục cổ tháp.. Ma hoả đốt lên ngùn ngụt, về mặt hân cực kỳ vừa lòng.

Bỗng nhiên, trời đất cùng động, phía đường chân trời một đạo lưu tinh xé không cực tốc bay đến, khoảnh khắc đạo lưu tinh giáng lâm phảng phất thời gian ngừng chuyển, thiên địa nổ tung.

Một cỗ uy áp khó bề tưởng tượng tại bên trong mảnh thể giới này ngang nhiên phủ xuống.. Trên thiên không, dòng Thiên Long Trường Hà vận vẹo dữ tợn, khí thể Hợp Đạo hậu kỳ nghiền nát vạn vật...Sinh tử luân hồi khí tức cuộn cuộn nhấn chìm toàn bộ Tội Ác Chi Thành.

Đang hoành độ hư không một thanh niên trẻ tuổi, cả người hân bạch bào tinh tuom, khí tức như hư như thực, chí dương cương khí hoá thành một tôn Cự Long lạng lẹ vờn quanh thân thể, dưới chân đạp quang bản ánh sáng, trên đỉnh đầu Đế Vận trực chiếu.

Thần Thánh khiếp người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Ta hận trời

Vũ Thiên Long hoành độ hư không, cả người tuôn trào bạo nhiên chi khí, khiến hình dung hắn một khắc này trở nên cực kỳ hoa mỹ, Vũ Thiên Long cho thần thức bao trùm Tội Ác Chi Thành, hiển nhiên không có chuyện gì lọt được qua tầm mắt hắn, sở dĩ Vũ Thiên Long đến chậm là vừa rồi bất cẩn bị mê vụ cuốn lấy, chặt vật truyền tống đi một đoạn khá xa.

Thần sắc âm trầm như nước, Vũ Thiên Long đứng đối diện Vũ Thiên Bá, trong ánh mắt xanh thẳm không thể nhìn ra cảm xúc, có chăng là nồng đậm tang thương.

Bốn bề sấm triều rền vang, trên thiên không điện lôi động đặng, tựa hồ thần tử đối với quân vương làm ra ngênh tiếp, tu vị Vũ Thiên Long không chút che dấu mà nộ phóng bên ngoài, dĩ vãng Vũ Thiên Long cũng từng là Hợp Đạo kỳ tu sĩ nhưng khi đó vẫn chưa nắm giữ thực lực chân chính, giờ phút này nhìn lại, viễn siêu quá khứ rất nhiều, khí tức của hắn sau 500 năm ngưng luyện bên trong lỗ hồng thời không đã hoàn toàn thay da đổi thịt, không còn cái lãnh ngạo chết chóc vốn có.

Được Đế Vận gia trì, Vũ Thiên Long tại Văn Lang Quốc chân chính Đế Vương tồn tại, một cỗ bá khí ngang dọc như muốn cùng trời tranh đấu, ánh mắt mệnh mông chát chứa nồng đậm bi thương, bi thương kia góp nhặt từng chút trong nhân sinh của hắn cũng như muôn nẻo nhân sinh bá tánh lê dân.

Vũ Thiên Long xuất hiện quá chớp nhoáng, mọi chuyện phát sinh chỉ trong nháy mắt, Vũ Thiên Bá hoàn toàn không có thời gian nhìn nhận, ở dưới uy áp Thần Thánh càng không thể ngăn cao đầu.

"Nội công! Ta nên gọi ngươi nội công hay là như Nạp Đặc, gọi ngươi một tiếng: Ma quý?" Vũ Thiên Long lạnh nhạt mở miệng, lúc này mới chú ý đến Vũ Thiên Kim đang bị Vũ Thiên Bá nắm trên tay.

Vũ Thiên Long từ trước đã chặt bỏ tham ái, trong nhân sinh kinh lịch càng nếm trải qua những sự kiện khiếp người, không có lý do gì khiến cho tâm tính hắn phải mây may dao động, mặc dù rõ ràng mẫu thân đã chết, kẻ đứng trước mặt này cũng chính là thủ phạm.

Thanh âm không lớn nhưng có sức thị uy của bậc Đế Vương, Vũ Thiên Bá vừa nghe xong thì nội tâm kịch liệt run rẩy, đến cuối cùng cả người không kiềm chế được mà run rẩy dữ dội, sự áp chế gắt gao không phải chỉ trên phương diện tu vị, khí chất Vũ Thiên Long đã hoàn toàn siêu phàm nhập Thánh, nhân loại đứng trước Thánh Thần mấy ai không sợ hãi?.

Vũ Thiên Kim từ tay Vũ Thiên Bá rơi xuống mặt đất, được quang bản Đạo Vận của Vũ Thiên Long nâng đỡ, nhìn nàng cực kỳ tiêu tụy, dung nhan kia mặc dù xinh đẹp nhưng mang theo quá nửa bi ai.

"Ngươi! Ngươi làm sao không chết?" Vũ Thiên Bá lúc này mới chợt bừng tỉnh, hắn quá sợ hãi, càng dễ cho nỗi sợ xâm lấn lý trí.

Vũ Thiên Long ở trận chiến Hoa Hạ thể hiện ra cái điên cuồng tột độ, địch nhân chết dưới tay hắn nhiều không đếm được, đối với địch nhân, Vũ Thiên Long chưa bao giờ mềm lòng, mặc cho đối phương có là ai đi chăng nữa.

Vô tình tại bên trong tâm trí của những người từng chứng kiến qua cảnh tượng ngày hôm đó để lại một cái lạc ấn khó phai mờ, nói đúng hơn là bóng ma to lớn.

Vũ Thiên Bá bỗng nhiên động thủ, xung quanh thân thể ma khí mãnh liệt sôi trào, ma ảnh ngàn vạn gào thét, lập tức miệng nhả pháp ngôn, tay ấn pháp quyết, hoá U Liên trước mặt cháy bùng từ quang, cả người như bị ảnh hưởng Vũ Thiên Long giết tới, khoảng cách rất gần.

Liền nghe được âm phong giạt động, Hợp Đạo sơ kỳ tu vị triệt để chống ra chắn cho trời đất quay cuồng, hắn tu Ma Đạo, khi công kích hiển nhiên ma âm gầm thét, một cái Ma Đạo đạo môn do thiên địa linh khí huyền hoá sừng sững giữa trời, bốn bề núi thấy biển máu, khắp nơi khung cảnh địa ngục, một góc Tội Ác Chi Thành quật lên sắc hồng chết chóc.

Vũ Thiên Bá sợ hãi, sợ hãi cái bóng ma trong lòng, cũng vì sợ hãi mà dứt khoát ra tay động thủ, cả người hắn hoá thành vụ cuốn lấy Vũ Thiên Long, Ma Đạo đạo môn tràn ra kinh thiên ma khí, từng đợt từng đợt ma khí cuộn cuộn như trường giang đại hải nhằm Vũ Thiên Long bủa vây.. Núi thấy biển máu, địa ngục cảnh tượng lâm thế.. Nghe được tiếng ma hồn quỷ khiếu rợn người.

Vũ Thiên Long phảng phất như thái sơn, toàn thân không động, trên cơ thể chỉ dương cương khí phun trào chắn cho ma khí tan tác, Đế Vận toả ra quang minh chói mắt.

Khi Ma Đạo đạo môn cách không giáng xuống, Vũ Thiên Long mới chậm rãi nhấc tay, từng động tác đều toát ra Thần Vận, một cái nhấc tay cảm tưởng như bầu trời sụp xuống hắn cũng có thể dễ dàng nhấc lên được.

Thiên địa oanh minh, Ma Đạo đạo môn ngừng tại hư vô, phía trước nó bỗng nhiên nhiều hơn một cánh cửa, đại môn này cực kỳ to lớn, bên trên tản mát một cỗ khí tức sâu xa bí hiểm.

Luân hồi sinh tử tái hiện, đạo môn của Vũ Thiên Long quá lớn, phảng phất bao trùm thiên địa, dễ dàng nuốt chửng Ma Đạo đạo môn.

Rất nhanh, Vũ Thiên Bá đã bị Vũ Thiên Long nắm chặt trên tay, y hết cái cách mà hắn đã làm với Vũ Thiên Kim lúc trước, không ngôn từ, không biểu cảm, Tội Ác Chi Thành liền lâm vào cái tĩnh mịch đáng sợ, ánh mắt Vũ Thiên Long xuyên thấu thể nội đối phương, Đạo Thần bao trùm thần thức đối phương, dễ dàng nhìn ra mảnh khé.

Bên trong thức hải Vũ Thiên Bá, cũng mảnh hải dương to lớn, ở đó ngoài toà đạo môn đen kịt mà khí trùng thiên thì bên cạnh xuất hiện một chiếc lồng sắt, chiếc lồng kia nhốt một người, là thần thức Vũ Thiên Bá.

Thần thức Vũ Thiên Bá như đèn dầu sắp cạn, tùy thời có thể bị dập tắt, lúc này ánh mắt âm trầm nhìn ra bên ngoài, xem từng đợt sóng biển cồn dâng vô vấp, ý thức đã không còn được tỉnh táo.

Thình lình, bên trên mảnh hải dương phiêu phù một cái thân ảnh thanh niên bạch y, người này Vũ Thiên Bá từng gặp qua hai lần, một lần tại giếng cổ Thăng Long Hoàng Thành, lần còn lại là ở phế tích Ma Cung.

Phía sau lồng giam, Vũ Thiên Bá nhìn thanh niên bạch y đang đập trên sóng lớn, hấn mấp máy môi nhưng không thể thốt ra được lời nào, thần sắc vận vẹo, biểu tình cực kỳ dữ tợn.

"Thiên Long!"

Một khắc như ý thức nhập thể, Vũ Thiên Bá lớn giọng hô, nhưng thanh âm chưa kịp rời miệng liền bị sóng biển vùi dập, Mệnh Thần đã tắt, Vũ Thiên Bá lúc này phải dùng đến bí pháp để đổi lấy một giây thanh tỉnh.

Vũ Thiên Long đi đến bên cạnh Vũ Thiên Bá, ánh mắt chất chứa bi ai nhưng khuôn mặt thủy chung trầm lặng.

"Nội công!" Vũ Thiên Long chỉ thốt ra được một câu, ngôn từ còn lại đều nghẹn trong cổ họng, nhìn thấy thân nhân tàn tạ như vậy hấn không cảm lòng được, muốn khóc.. Nhưng Vũ Thiên Long hiện giờ không có nước mắt..Hấn rầm rứt đưa tay nện lên khuôn ngực.

"Long nhi! Ta đáng chết, vì ta mà mẫu thân con!.." Vũ Thiên Bá dằn vật, thần thức càng lúc càng trở nên mơ hồ.

"Hấn là ma quỷ! Phải giết chết hấn..Phải giết chết hấn!" Dứt lời Mệnh Thần tiêu tán, mảnh hải dương lập tức tối lại như bị hắc ám xâm thực.

Vũ Thiên Long nội tâm đau đớn tựa ngàn vạn cây kim cùng lúc xuyên qua tâm can phế phủ, Vũ Thiên Bá bị Ma Tu đoạt xá, thần thức có thể duy trì đến ngày hôm nay đã xem như một cái kỳ tích lớn lao, nhưng cũng có thể là một hồi nghiệt quả.

Vũ Thiên Long không đến sớm, không đến muộn mà đến vừa kịp lúc, đến khi tình hình đã không còn cách nào cứu vãn.

Xưa nay hấn truy cầu thực lực, trưởng thành nhờ đạo tâm, đạo tâm của hấn là bảo hộ cho thân nhân bằng hữu, là nghịch thiên thay đổi nhân sinh vận mệnh chính mình, nhưng chung quy lại, hấn chưa bao giờ làm được, dù là khi mới chấp chững đập vào Tiên Lộ, thậm chí ngay cả khi đã đứng trên Nhân Đạo đỉnh cao.

Trong lòng tựa hồ đất trời cùng động, Vũ Thiên Long chết lặng, ngoại nhân nhìn vào thấy hấn dường như vô cảm nhưng thực tế từ lâu đã bị sóng to gió lớn vùi dập, loại cảm xúc này muốn xé tan nội tâm hấn, từng chút, từng chút một cao cấu dằn vặt, nếu có thể, Vũ Thiên Long muốn được khóc, trong nhân sinh lần thứ ba rơi lệ.

Vũ Thiên Long đứng tại đó hồi lâu, cuối cùng thỉnh linh quỳ gối, hướng về phía trước dập đầu ba lạy.

Mệnh hấn chú định Quân Vương, nhưng phải nhìn lê dân chịu hoạ, mấy chục vạn tu sĩ bỏ mình, hàng trăm vạn bá tánh phơi thây trên mẫu địa, bản thân hấn không giúp được nhiều.

Mệnh hấn có gia tộc, có thân nhân đầy đủ, nhưng phải nhìn từng người một chết đi.. Mẫu thân hấn, nội công hấn.. Nhưng rốt cuộc ai mới là kẻ thù?.. Không ai cả!.. Hấn hận trời.

Một khắc này nội tâm gào thét, Vũ Thiên Long vô thức nhấc tay, một chương thỉnh linh hướng thượng khung giết tới.. Toái Tâm Chương khí thế hủy thiên diệt địa, chương án như núi, quang mang quấy trời.

Một chương lập tức khai mở thời không, như lưu tinh vẫn lạc trực tiếp nện lên tầng cương khí hộ tinh.. Đất trời chấn động, hư vô nổ tung.

Ở đâu đó bên ngoài tinh không vô ngần, tôn Cự Quỷ vạn năm ngủ say bỗng nhiên thức giấc, nhục thân cao lớn vĩ ngạn kia bắt chước y hệt động tác của Vũ Thiên Long.. Một chương hướng thượng khung.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Thiên Đạo phản kháng

Toái Tâm Chương mang theo quang mang chói mắt trực tiếp nện lên bầu trời khiến cho một vài ngôi sao xung quanh bị trùng kích, hào quang tán loạn, uy thế quá lớn, Tinh Không Chi Vồng buộc phải hiện thân, một tấm lưới mệnh mông dẹt từ Từ Kim Lôi Điện lập tức bao trùm toàn bộ thương khung.

Tinh Không Chi Vồng vẩn vơ, lực lượng phản chấn như bão táp cuồng động, vô biên vô tận kinh phong súc thế chém xuống Tội Ác Chi Thành một đạo dao ánh, dao ánh này cực lớn, những nơi nó đi qua phảng phất vạn vật toái diệt.

Mọi chuyện diễn biến rất nhanh, lúc này Vũ Thiên Long vừa kịp thu tay, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thần sắc đã hồi phục nhưng trong lòng vẫn còn động đặng.

Một cổ nguy cơ trí mạng từ thương khung vọt thẳng xuống, tựa hồ Thiên Đạo làm ra trừng phạt đối với kẻ có tâm ý nghịch thiên, dao ánh như một con sông bằng bạc che khuất chân trời, toả ra khí tức sâm nghiêm tột độ, chớp mắt lay động, sau cái chớp mắt đã xé mở hư không lặng lẽ giáng lâm.

Vũ Thiên Long giật mình, nội tâm lập bộp, quá nhanh, Vũ Thiên Long không kịp điều động tu vi lực lượng, bất quá, lúc này Tiên Mệnh ẩn ký thành linh hiện hữu giữa hư vô, nửa chiếc mặt trăng ngân quang động đặng, hạo nguyệt sáng bùng, Thần Thánh khí tức xâm lăng, cũng đồng thời trên tầng da Vũ Thiên Long bạo phát thanh quang, cả người hân một màu xanh thâm thụy như lục bảo.

Tiên Mệnh, Tiên Thể dưới nguy cơ sinh tử tự động hiện thân, rất nhanh Vũ Thiên Long đề xuống tâm tình, hai chân súc thế, dẫm mạnh lên mặt đất đẩy thân thể xé mở hư vô hướng bầu trời bay vút, như một quả đại pháo gào thét rời nòng.

Vũ Thiên Long ma sát với đạo dao ánh, ở giữa hư vô trực tiếp đụng chạm, mới nhìn qua như đom đóm lớn gan muốn tranh quang cùng nhật nguyệt, Vũ Thiên Long hình thể nhỏ nhoi không đáng nhắc, nhưng từ trên nhục thân hân mãnh liệt bạo phát ra một cỗ bá đạo chí ý, cỗ ý chí này như cũ, muốn cùng "Thiên" Đối kháng.

"Oanh! Oanh! Oanh" Trời đất sáng bùng, quần quanh trong thiên địa là đại âm bạo tạc.

Tiên Thiên thể chất mạnh mẽ cường hoá nhục thân, bao phủ xung quanh Vũ Thiên Long một cái quang cầu cương khí.

Dao ánh chém xuống lập tức liền cuốn lên một cái vòng xoáy khổng lồ, dao phong đi trước dễ dàng bỏ nát tầng cương khí hộ thân, Vũ Thiên Long nhận lấy trùng kích, trực tiếp phun ra máu tươi, nhưng đồng thời dao ánh cũng ở giữa bầu trời ngừng lại, mượn thời điểm này Vũ Thiên Long cắn răng nhấc tay.

Trong cơ thể tu vi cuộn cuộn vận chuyển, Đạo Vận khí tức sôi trào, trên đỉnh đầu hư ảnh bình trà tái hiện, thần thông Tuế Nguyệt Vô Ưu như gió lạnh quét đường chân trời, không hoa mỹ, không cầu kỳ, lập tức phong bạo giáng lâm, từ mọi ngõ ngách, Phong nguyên tố tựa hồ bị triệu hoán, chớp mắt, ngàn vạn đạo vòi rồng thành linh hiện hữu, đỉnh thiên lập địa, thẳng tắp như cột không khí chống đỡ trời cao.

Vũ Thiên Long đứng ở bên dưới, bạch y phiêu dăng, tóc đen cuốn ngược, máu tươi từ khoé miệng liên tục chảy xuống, nhục thân hân mặc dù mạnh mẽ cũng phải chịu ít nhiều thương tổn, trên trán, vị trí mi tâm chéch về bên phải mơ hồ xuất hiện một vết nứt, vết nứt này theo thời gian lan ra khắp khuôn mặt.

Dao ánh định trụ, bên trên, vô cùng vô tận lực lượng theo thời gian dưới tác động của thần thông Tuế Nguyệt Vô Ưu chậm rãi bị bào mòn, bất quá, uy áp do nó mang lại lúc này cũng cực kỳ khủng khiếp.

Núi lớn trên đầu, kiếm sắc kề cổ, Vũ Thiên Long tỉnh bị lực tấn bị ép rơi xuống mặt đất cuồng cuồng thổ huyết, hai chân cắm sâu đại địa "Quá nguy hiểm!" Vũ Thiên Long thờ dốc, nội tâm kinh hãi.

Qua mấy hơi thở, rốt cuộc thần thông Tuế Nguyệt Vô Ưu cũng hoàn toàn mất đi diệu dụng, hư ảnh bình trà triệt để phá toái, dao ánh chớp động một chút, lại hướng mặt đất nơi Vũ Thiên Long đang đứng tiếp tục khai thiên bổ xuống, tuy lực lượng đã bị bào mòn đến bảy thành, nhưng chừng ấy vừa đủ để cho Vũ Thiên Long biến sắc.

Khí tức Vũ Thiên Long ở thời điểm này đã cực kỳ yếu ớt, hai chân lún sâu bên không nhấc lên được, khuôn mặt loang lổ vết nứt như kính vỡ, tại những vết nứt kia mơ hồ nhìn thấy ngàn vạn điểm sáng li đang tuần hoàn chuyển động, chậm rãi hàn gắn, khôi phục diện mạo.

Dao ánh chém xuống, mặc dù chưa va chạm nhưng đại địa đã bị xé toạc, kinh khí lan tràn xoắn nát hư vô, trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long chỉ cách hơn trăm trượng, phong bạo cuồng động.

Vũ Thiên Long lúc này triệt để bất lực, ánh mắt thất thần hướng vị trí Vũ Thiên Kim đang hạ lạc, cả người nàng bị bụi bặm phủ lên một lớp.

Tâm niệm chợt động, gần như ngay lập tức Sinh Tử Luân Hồi đạo môn thành linh xuất hiện ở trước người Vũ Thiên Kim, đạo môn sừng sững như vạn năm cổ thành ngang nhiên hứng lấy tất cả khí kinh, lực nộ, dù cho mưa sa bão táp cũng không chút chuyển dịch.

Dao ánh kinh thiên chém xuống, Vũ Thiên Long nhắm lại hai mắt, bầu trời sáng bùng, hân không ngờ, thực sự không ngờ.. Mặc dù tuyệt vọng như trong lòng vô niệm, có thể mọi chuyện phát sinh quá mức nhanh chóng, tâm lý Vũ Thiên Long còn chưa kịp chuyển giao.

"Đừng! Đừng! Đừng!" Núi lớn rung trời, Tội Ác Chi Thành trùng điệp chấn động, người ở bên ngoài mấy chục vạn dặm cũng có thể cảm nhận được, chỗ sâu U Minh sâm lâm đại sự phát sinh.

Như hai tôn Hồng Hoang Cự Thủ đang vật lộn, dư ba lực lượng lan tràn, cần quấy bát phương, Phong Vũ thượng cung kịch liệt lắc lư, mây xanh sạch bóng, dòng Nguyệt Giang tại Trấn Thiên Quan nước sông sôi trào, Đông Hải bên ngoài hải vụ tán loạn, cả Tội Ác Chi Thành tựa hồ vừa rồi mới bị chém rơi xuống một đoạn, Cốt Long Đạo vạn năm sừng sững, lúc này nhiều nơi hiện ra dấu vết phá toái.

"Ta chết chưa?" Vũ Thiên Long tự hỏi, hai mắt chặt vật mở ra chỉ thấy bầu trời tối đen, khắp nơi là huyết quang cuồng động.

Dưới mấy tác đất bụi Vũ Thiên Long khó khăn trở mình, bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ tương liên khí tức, khí tức này đã rất lâu rồi Vũ Thiên Long mới gặp lại, trước đây hẳn hoàn toàn quên mất.

"Chiến Thần Đỉnh" Vũ Thiên Long cả kinh.

Thì ra bầu trời mà hắn tưởng tượng là do Chiến Thần Đỉnh tạo ra, hiển nhiên khi đao phong chém xuống Chiến Thần Đỉnh cũng kịp thời xuất hiện che chắn cho Vũ Thiên Long, cứu hắn một mạng.

500 năm, kể từ ngày Vũ Thiên Long tự bạo, Chiến Thần Đỉnh lưu lại bên trong Vũ Gia Thánh Địa, qua tuế nguyệt trở thành đỉnh lò để cho bá tánh đốt hương khói phụng thờ, khi Vũ Thiên Long một lần nữa xuất hiện, Chiến Thần Đỉnh nhận ra hơi thở chủ nhân mà tìm đến, vật cũng như người, lâu ngày gần bó hiển nhiên nảy sinh Thần tính.

Đại đỉnh bị đánh chìm mấy chục trượng, tựa một toà núi lớn mọc lên từ mặt đất, có lẽ chân đỉnh khá cao cho nên mới không hề chết Vũ Thiên Long.

Liên Châu Thần Nô cũng phiêu phù trên bầu trời, kim quang khiếp người tàn sát, khí thế sắc bén như dao, lạnh lẽo như băng tuyết, bốn mươi bảy mũi tên linh khí vờn quanh.

Chiến Thần Đỉnh "Ong! Ong!" Tác hưởng, như vui mừng, như kích động, Sơn Hà Đồ mệnh mông đón gió, tại bức vẽ sơn hà, vàng kiều dương treo trên cao quang huy diệu động, con sông trong hoạ bình lặng mà thâm trầm, lão nhân trên chiếc độc mộc tâm tư xem không thấu, Thuận Thiên Kiếm ở một góc khuất phía sau ngọn núi kiếm vũ phiêu phong, khung cảnh sơn hà hoa mỹ muốn thay thế hoàn toàn bóng đêm Tội Ác Chi Thành.

Đại nạn qua đi, vạn vật trở về bản ngã, thương khung như cũ tịch mịch, vừa rồi tuy không phải thập trọng Thiên Kiếp của bán bộ Hoá Hư kỳ nhưng thậm chí còn mãnh liệt hơn Thiên Kiếp gấp trăm lần.

Vũ Thiên Long bắt kính với trời, hiển nhiên Thiên Đạo không dung, muốn nhất kích diệt sát hắn, Vũ Thiên Long sống sót chẳng qua là chuyện ngoài thiên ý.

Thu lại Chiến Thần Đỉnh, đại đỉnh hoá thành một đạo tử quang chui vào mi tâm Vũ Thiên Long, tại thức hải hoành không đập lên sóng lớn, huyết quang kinh người, ngay bên cạnh Xích Quỷ Ma Tháp cũng không chịu kém, ma khí dâng thiên, Đạo Thần lơ lửng hư vô ung dung xếp bằng đá toạ, Thần Thánh khí tức bao trùm mảnh hải dương.

Vũ Thiên Long cảm Liên Châu Thần nô, đảo mắt quan sát xung quanh, khuôn viên trầm đậm, đại địa bị tàn phá bừa bãi, loang lổ trên mặt đất vô số vết nứt toác kéo dài, sâu hun hút, chỗ của hắn lúc trước hoá thành một cái bồn địa sâu trăm trượng.

Cách đó không xa, Sinh Tử Luân Hồi đạo môn to lớn chống trời, phía sau đạo môn Vũ Thiên Kim mê man bất tỉnh, nhưng tuyệt nhiên nàng không có vấn đề, lúc này hơi thở đã khá trầm ổn, nét mặt dần dần xuất hiện sinh khí.

Ngọn cỏ tháp phong án Nạp Đặc các vẫn còn tại, tám lưới kim tuyến như cũ vạm vỡ kim quang. Âm thanh gào thét im bật. Nhưng Vũ Thiên Bá lại biến đầu mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.